

Cumhurbaşkanı olamayacağım galiba!

Roni Margulies 29.04.2009

Türkler, bildiğim kadarıyla, Orta Asya'dan gelmiş bir etnik grup. Benim atalarım arasında çok maceraperest olup dünyanın uzak yerlerini görme arzusuyla yanıp tutuşan bir adamcağız olmuş mudur, bilmem, ama diyelim ki oldu ve diyelim ki adı Salamon'du. Salamon dışında, atalarımın hiçbirinin Orta Asya ile hiçbir ilişkisi olmadığını iyi biliyorum. Bozkırlara ve dağlara yabancı bir çöl ırkının çocuğuyum. Türk olmadığım kuşkusuz.

Tam iki yıl önce Genelkurmay'ın internet sitesinde "Özetle, Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır" sözlerini okuduğumda, "Aa ne güzel, benden bahsediyorlar" diye sırtıtmıştım. Hrant'tan ve Hrant'ın cenazesine katılan yüz binlerden bahsediyorlardı elbet, ama cenazeye katılmış olduğuma göre yine de kendime paye çıkarmadan edememiştim.

Zaten ondan birkaç gün önce de Basın Bilgilendirme Toplantısı'nda "Atatürkçülüğe, laikliğe ve cumhuriyetin temel ilkelerine sözde değil özde bağlı" bir cumhurbaşkanı adayı istediklerini belirttiklerinde cumhurbaşkanı olamayacağımı farketmiş, "Niye benimle uğraşıyorlar?" diye hayıflanmış, askeriye sınıfı ile dost olamayacağıma karar vermiştim.

Geçen ay, bana benzer durumda olan başkalarının da varlığını ve bunların üstelik meclis başkanı bile olabildiğini farkettim, siyaset hayatımın tamamen tıkanmış olmadığını düşünüp sevindim. "Aman Allah'ım neler konuşmuşlar, neler söylemişler. Allah'a çok şükrediyorum ki, Türkiye bunların zamanında bir savaşa falan girmemiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrimin engebeli yolu

Roni Margulies 06.05.2009

İşte bu sefer yandım! AKP ile işim olamayacağını, bir sosyalistin muhafazakâr, neoliberal bir partiye hiçbir yakınlık duyamayacağını, seçilmiş bir hükümeti seçilmemiş ve eli silahlı insanlara karşı korumak dışında AKP ile hiçbir ilişki kuramayacağımı ikide bir yazmak zorunda kalıyordum zaten, şimdi boynuma bir tabela asıp gezmem gerekecek!

Nereden aklıma geldiyse, geçen hafta Bülent Arınç'ın darbeciler, generaller ve zırt pırt İstiklal Marşı söylenip saygı duruşunda bulunulması ile ilgili sözlerini bu köşede övmek gafletinde bulundum. Ertesi gün köftecide rastladığım eski bir arkadaşım Türk solunun bazı kesimlerine özgü o keskin ve şaşmaz mantıkla AKP taraftarı olduğum sonucunu kolaylıkla çıkardı.

Üç gün sonra da Arınç Başbakan Yardımcısı atanıverdi! Aynı keskin ve şaşmaz mantık benim bu atamayı Tayyip Erdoğan'la birlikte planladığım veya en azından Erdoğan'ın bana danıştığı sonucunu çıkarmaz mı şimdi? Başka

adam mı yoktu? Onca milletvekili arasından bir başkası atanamaz mıydı? Ne gerek vardı beni bu duruma düşürmeye?

İlk defa da olmuyor üstelik. Kendime benzediğini hiç düşünmediğim insanlarla sık sık yan yana buluyorum kendimi.

En çarpıcı örneğini iki hafta önce yaşadım bunun. Türkan Saylan'ın evi arandı. "Aranamaaz!" çılgınları yeri göğü kaplarken, "Bal gibi aranabilir, cüzamla mücadele edenler yasal süreçlerden muaf değildir, evinin aranmasını istemiyor idiye Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin başkanlığını yapmasaymış" diye düşündüm. Ayıptır söylemesi, adında "Çağdaş" kelimesi geçen ve dilbilim kurallarını biraz zorlayarak çağdaşlığı "1923 Türkiye'sine ve tek bir kişinin mutlak idaresine duyulan özlem" olarak yorumlayan hiçbir derneğin aranmasında beis yoktur bence. En azından dil polisi tarafından.

"Bal gibi aranabilir" derken, bir de baktım ki, hükümet yanlısı gazete ve TV kanallarını saymazsak, bu düşüncelerimi paylaşan Altan kardeşler ve Etyen Mahçupyan var, başka hemen hemen kimse yok!

"Olsun, ne olacak?" denebilir, ama sorun şu: Üniversite yıllarımda sosyalist olduğum günden beri, adında Devrimci, Sosyalist ve İşçi kelimeleri olan bir partinin üyesiyim. Az değil, otuz küsur yıldır örgütlü devrimciyim. Nasıl oluyor da Türkan Saylan olayında yanımda "liberal" sıfatına itiraz etmeyeceğini sandığım kişileri buluyor, kendi yoldaşlarım dışında hemen hemen hiçbir solcuyu bulamıyorum? Ben mi liberalleştim, beni yalnız bırakanlar mı darbecileşti?

Elinizdeki gazete *Sosyalist İşçi* değil, *Taraf* olduğuna göre, Lenin ismini birden fazla defa anmadan ve hiç alıntı yapmadan, Türkan Saylan'a alkış tutmayan solun niye yalnız kaldığını anlatmaya çalışayım.

Ergenekon davası hukukla, yargıyla, mahkemeyle, savcılar ve sanıklarla ilgili bir mesele değil. Memlekette on küsur yıldır yaşananları sıkıp bir damla suyunu çıkarsak, Ergenekon davası o damla işte. Halkın her istediği hükümeti seçebilme hakkı, seçilmiş hükümetlerin hükümet etme hakkı, ordunun siyasete müdahale etme hakkı, İlker Başbuğ'u yetmiş yedi televizyon kanalında izlememe hakkı, mahkemelerin parti kapatma ve meclis kararlarını ters çevirme hakkı, bir kadının üniversiteye girerken kafasına ne isterse giyme hakkı, Kürt ve Ermeni vatandaşların öldürülmeme hakkı ve daha bir dizi benzer konunun hepsi o damlanın içinde.

Bütün bunlar sosyalizmle ilgili şeyler mi? Değil. Emek-sermaye çelişkisinin doğrudan ve dolaysız tezahürleri mi? Değil. Peki, bütün bu konularda liberallerin ve benim istediğimiz doğrultuda adımlar atılsa devrim mi olmuş olacak? Emegin sömürüsü sona mı erecek? Proletaryanın diktatörlüğü mü kurulacak? Hayır, hiç alakası yok.

O zaman, sosyalistlerin bu işlerle ilgilenmemesi gerek, değil mi? "İtişsinler, bize ne?" dememiz gerek, değil mi?

Değil. Değil, çünkü sosyalist olmak reformlarla ilgilenmemek, sadece devrimle ilgilenmek anlamına gelmez. Gelseydi, sosyalistlerin parasız eğitim, parasız sağlık hizmetleri, Kürt sorununa barışçıl çözüm gibi talepleri olmaması gerekirdi. Oysa, elbette ki bunları talep ediyoruz.

Niye ediyoruz? Birincisi, bu talepler karşılanırsa insanlar daha iyi bir hayat yaşayacağı için. İkincisi, bunları bile talep etmeyen bir sosyalist, halk tarafından ciddiye bile alınmayacağı için. Üçüncüsü, basit reform talepleri etrafında örgütlenip hareketlenmeyen bir halkın devrim talebiyle sokaklara döküleceğini beklemek dangalaklık

olduğu için.

Alıntı yapmamaya söz verdim, kendi sözlerimle ifade edeyim: Reformlar için en kararlı mücadeleyi devrimciler verir. Liberaller o reformlarla yetinebilir, biz daha fazlası için mücadele ederiz, bir noktadan sonra yollarımız ayrılır. Bugün düştüğüm yer hiç beni rahatsız etmiyor. Ergenekoncuların, Genelkurmay'ın, "çağdaş" derneklerin yanına düşenler düşünsün.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtlerin boşanma hakkı

Roni Margulies 13.05.2009

Türk, Gül'le görüşürken; Cemal, Karayılan'la görüşürken; DTP üyeleri iki günlük açlık grevi yaparken; geçen hafta İstanbul'un garip ve ücra bir özel üniversitesinde Ergenekon konulu bir toplantı yaptım. Döndük dolaştık, Kürt sorununa geldik kaçınılmaz olarak.

Üç farklı yaklaşım çıktı ortaya. "Bul karayı, al parayı."

Birinci yaklaşımı güneydoğu illerinden birinden gelen ama Kürt olmayan bir öğrenci savundu. Kürtlerin yaşadığı çok yoksul bir dağ köyüne ilk trafik ışıkları geçen sene kondu dedi. Çocuklar ne olduğunu anlamadı, etrafında halay çektiler, hepsi eğitimsiz, hepsi yoksul, dedi. Eğer hükümetler oralara zamanında yatırım yapmış olsaydı, eğitim götürseydi, hiçbir sorun olmazdı, PKK ortaya çıkmazdı, dedi. Ama şimdi zaten PKK geriledi, iyice zayıfladı, hiçbir gücü kalmadı, bir avuç gerilla sorun çıkarıyor, doğru dürüst yatırım yapılsa sorun kalmayacak, dedi.

Heyhat, yanılıyor. Yirmi yıllık savaşın, 40 bin öldürülmüş Kürdün, boşaltılmış ve yakılmış 4.000 köyün ardından, Kürt illerinin hepsi birer New York olsa, topraktan refah fışkırsa, yine de bir şey fark etmez. İş işten geçti artık.

Yanılıyor, çünkü yerel seçimlerde bir kez daha bize gösterdikleri gibi, Kürtlerin talepleri ekonomik değil, siyasi. Ve bu taleplerin taşıyıcısı PKK. İster beğeniriz, ister beğenmeyiz, ama görünen köy kılavuz istemez.

İkinci yaklaşım, "Türkiye Komünist Partisi" mahlasını kullanan partinin üyesi olan bir öğrenciden geldi. Kürtlerin haklı talepleri var elbet, ama ayrı bir devlet kurarlarsa, emperyalizmin oyuncağı olurlar, dedi. Ulusal sorun çözülür belki, ama emek-sermaye çelişkisi çözülmez, sömürü sona ermez, dedi. Çok da aptal olmadığı için, bu söylediklerinin somut sonuçlarını açıkça ifade etmemeyi tercih etti. Onun yerine ben ifade ettim: Demek ki, dedim, Kürtlerin mücadelesini desteklememeliyiz, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin orada bulunmasını ve yaptıklarını desteklemeliyiz; sonra bir gün inşallah TKP orada örgütlenip Kürt hareketinin başına geçerse, o zaman onu destekleriz.

Onu demek istemediğini, ama Kürtlerin emperyalizme teslim edilmesini herhalde destekleyemeyeceğimizi söyledi. "Sen Kürt müsün," diye sordum, "Hayır" dedi. "O zaman sana susmak düşer" dedim. Kürtler

emperyalizme veya herhangi başka bir şeye teslim olmak istiyorsa, ve sen komünistsen, yani ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına inanıyorsan, sana susmak düşer. "Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı" ilkesine, "benim istediklerimi yaptıkları takdirde" ifadesini eklemekte herkes serbesttir elbet, ama bunu yapanların kendilerine "komünist" derken çift tırnak kullanmasında yarar vardır.

Üçüncü yaklaşım ise, Lenin'in yaklaşımıydı. Kendisi toplantıda bizzat bulunamadığı için, ben elimden geldiğince, dilim döndüğünce onun diyeceklerini anlatmaya çalıştım.

Bizler yeni yeni devletler kurulmasını, yeni yeni egemen sınıfların çıkıp ulusal sınırlar çizmesini istemeyiz elbet. Sınırlar işçi sınıfını böler, bizler tek bir sosyalist dünya özlüyoruz.

Ama bugün Kürtlerin ayrılmamasını sağlamanın tek yolu, kendi kaderlerini tayin etme haklarını, *ayrılma hakkı dahil*, savunmaktır. Savaş ve ulusal baskı sürerse, ayrılmaları kaçınılmazdır, ayrılacakları kesindir.

Boşanma hakkını savunmak herkesin derhal boşanması gerektiğini savunmak anlamına nasıl gelmezse, ayrılma hakkını savunmak da, ayrılmayı savunmak anlamına gelmez. Ama Türklerin bu hakkı savunması, Kürt ulusuna güven verir, desteğimizin sınırı olmadığını gösterir, kendi devletimizin yanında olmadığımızı kanıtlar. Bu güven sonucunda ayrılmamaları mümkün olabilir. Bu güven verilmediği takdirde, ayrılacakları kesindir.

Doğrudur, yeni bir Kürt devleti, büyük olasılıkla, Angola, Mozambik, Vietnam veya Nikaragua'da olduğu gibi, yabancı bir egemen sınıfın yerine yerli bir egemen sınıfın geçmesiyle sonuçlanacaktır. Ve Ortadoğu gibi bir bölgede, yeni ve zayıf bir devlet emperyalist güçlerle çok çeşitli edilgen ilişkiler kurmak zorunda kalacaktır. Ama bunları söyleyerek Kürt ulusal hareketini desteklememek, Türk devletinin elini güçlendirir, Türk milliyetçiliğini güçlendirir, Kürtlerin de "Bunlar her zamanki gibi bize ders veriyor, bunlarla birlikte durulmaz" diye düşünmesini sağlar.

Kaldı ki, bugün meselenin çözümü çok daha kolay. Zaten Ahmet Türk'ten Murat Karayılan'a Kürt hareketinin temsilcileri ayrılma hakkından söz bile etmiyor. Demokratik ve kültürel haklarını talep ediyorlar. Türk ve Karayılan karşılarında "Önce PKK silahlarını bıraksın", "Önce siz terörü lanetleyin", "Önce şu, önce bu" demeyen, "Evet, tüm haklarınızı destekliyoruz, birlikte ve eşit olarak yaşamak isteriz, ama ille de ayrılmak isterseniz onu da destekliyoruz" diyen insanlar bulsa, mesele zaten yarı yarıya çözülmüş olur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerde Şlak, orda bırak

Roni Margulies 20.05.2009

Çayda çıra mıdır, kılıç kalkan mı, bilemiyorum, halk dansları kültürüm zayıf. Ama Kürt sorununda edilen dansın temel şeması, iki adım ileri gidildikten sonra bir adım geri, iki adım geri gidildikten sonra da bir adım ileri gitmeyi gerektiriyor. Türk folklorunun ilginç bir özelliği olsa gerek.

Cumhurbaşkanı "İster terör, ister Güneydoğu, ister Kürt meselesi deyin, bu Türkiye'nin birinci sorunudur. Halledilmesi lazımdır... Böyle bir ortamda iyi şeyler olur. O yüzden iyi şeyler olacak diyorum. Bir fırsat var, fırsatın kaçmaması lazım" dediğinde, aynı zamanda onlarca ilde yüzlerce DTP'li gözaltına alınır, üç eş genel başkan yardımcısı, MYK ve PM üyeleri ve parti çalışanları dahil 250'ye yakını tutuklanır.

Başbakan, Murat Karayılan ile Ahmet Türk'ün verdiği makul ve barışçı mesajları olumlu karşılamış gibi görüldüğünde; Ahmet Türk'ün bir süre önceki görüşme davetine Başbakanlığın yakında yanıt vereceği, özel kaleminden "Randevu isteminize yakında yanıt verilecek" mesajı geldiği duyulduğunda... Ardından muhakkak berbat bir şey olacaktır; ya kanlı bir operasyon ya saldırgan bir demeç.

Bu folklor düşkünlüğünün iki nedeni var.

Birincisi, bir savaşta taraflar görüşme masasına oturmak üzereyken, iki taraf da zayıf görünmemek, yenilmiş algısı vermemek, masaya güçlü gelmek için, zaman zaman sertleşir, saldırganlaşır.

İkincisi, masaya oturmamak, kılıçları kuşanıp "Allah, Allah" nidalarıyla saldırıya devam etmek gerektiğini düşünenler vardır, ortalığı toz duman eder, kana bularlar.

Bu ikincisine bir örnek vereyim.

"Öcalan yakalandıktan sonra hepimiz PKK'nın tükeneceğini ve terörün sona ereceğini düşündük. PKK sona ermedi!.. Terör de bitmedi!.."

Bu beklenti, Devlet Güvenlik Mahkemesi savcılarının Talât Şlak'a ait. Abdullah Öcalan'ı 1999 ilkbaharında sorguya çeken ve iddianameyi hazırlayan savcılardan biri. *İmralı'da Öcalan'a Soruldu* adlı kitabın yazarı. (Kitap, geçen ay Cumhuriyet Kitapları tarafından yayınlandı. Ben de, konunun önemine binaen, hayatımda ilk kez bir Cumhuriyet kitabı almak zorunda kaldım.)

Tarihi büyük ve önemli insanların yaptığına, diğerlerimizin, geniş kitlelerin, halk yığınlarının koyun sürüsü olduğuna inanan kişiler Şlak gibi düşünür, doğal olarak. Türkiye Cumhuriyeti'ni tek kişi ("Ulu Önder") yaratmıştır, Kürt sorunu tek kişiden ("teröristbaşı") kaynaklanmaktadır.

Ama bu komikliklere inanan kişi devletin önde gelen 3-5 savcısından biri olunca, mesele komik olmaktan çıkıyor.

Talât Şlak için sorun basit; çözüm de basit. Öcalan ve PKK gerillaları teröristtir; bunları yok edersek sorun çözülür. Basit bir adli mesele; basit bir askerî çözüm.

Bu askerî çözüme korucular da dahil:

"Öcalan, korucuları PKK'ya katılmaya davet etti; bunun için tehdit de etti, ancak kendi tarafına çekemeyince, teröristlerine korucu köylerini özellikle hedef gösterdi. PKK'nın bu ağır baskısı Güneydoğu'nun bu yiğit insanlarını yıldıramadı, korucular Mehmetçik'le omuz omuza PKK teröristlerine karşı savaşmaya devam etti. Binlercesi şehit oldu, yüzlercesi ise gazi..."

Korucu gazilerin ne yiğit insanlar olduğunu geçtiğimiz günlerde Mardin'in Bilge köyünde 44 kişinin

katledilmesiyle hatırlamış olduk. Şimdi emekli olan savcı Şlak da hatırlamıştır kuşkusuz.

Şlak için, Kürt sorunu Öcalan ve birkaç gerilladan kaynaklandığı kadar, yurtdışındaki düşmanlarımızdan da kaynaklanıyor:

“Bugün de Türkiye’ye Sevr mi dayatılıyor? ... ABD ve AB, haritaları kendi politikalarına göre değiştirmek isteyebilirler. İçimizde de kendi emellerine hizmet edecek insan bulabilirler. Ama Türkiye’ye Sevr’i kabul ettiremezler ve emellerine ulaşamazlar. Türk halkı, batısıyla doğusuyla Atatürk’ün kurduğu Cumhuriyet’e ve ülkesine sahip çıkacaktır.”

Yani Türkiye’de bir sorun yok. Bütün mesele dış düşmanların gizli ve habis emellerinden çıkıyor. ABD ve AB bizi rahat bıraksa, gül gibi yaşayacağız.

Şlak’ın kafasında “Türk halkı” kavramı da biraz karışık. Kürtleri de kapsıyor! Ve Kürtleri de kapsayan bu halk, kitapta sık sık tekrarlandığı gibi, “Öcalan’dan nefret ediyor”. Öcalan ve PKK, Şlak’a göre, 30 bin “Türk” öldürmüş. Anlaşılan, asker ve korucular kimseyi öldürmemiş.

DGM savcılarının hemen hepsinin aşağı yukarı Şlak gibi düşündüğünü tahmin edebiliriz. Devlet mekanizmasının ve güvenlik bürokrasisinin Şlak’ın görüşlerini aşağı yukarı paylaştığını tahmin edebiliriz.

Hal böyle olunca, Kürt sorununun bugüne kadar çözilememiş olmasında şaşılacak bir şey yok. Askerî çözümde ısrar edilmiş olmasında, bu kadar kan dökülmüş olmasında şaşılacak bir şey yok. İki adım ileri bir adım geri gitmemiz doğal.

Şlak gibilerine kalsa, savaş ve ölüm daha yıllarca sürecek, hiç bitmeyecek.

Ha, özür dilerim, yanlış okumuşum, değerli savcının adı “Şlak” değil, “Şalk”.

Yazık, “Şlak” sesi pek uygun düşmüştü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sınıf mücadelesinin halleri

Roni Margulies 27.05.2009

“Ümraniye plaja indi. Bırakın mayoyla denize girmek, sahilde laf atılmadan yürümek imkânsızlaştı. Tesettür anaları kumsalda mangal yeller, babaları don paça yatarken, irili ufaklı danaları da pamukludan dalgıç tulumlarıyla suda cıp cıp yapıyorlardı... Belki balık sevseler, pişirmeyi bilseler, kirli beyaz atletleri ve paçalı donlarıyla yatmazlar, hart hart kaşınmazlar, geviş getirip geçirmezler, zaten bu kadar kalın, bu kadar kısa bacaklı, bu kadar uzun kollu ve kıllarla kaplı da olmazlardı!”

Sınıf mücadelesi her zaman ille de mavi tulumlu işçilerin şişman ve fötr şapkalı patronlara karşı grev yapması şeklini almaz. Aldığı yerler var şu anda: Sabah/ATV, Desa, Simter Metal, Asemat Otomotiv, Edirne Giyim Sanayi işyerlerindeki uzun grevler sürüyor.

Ama aynı zamanda başka şekiller de alıyor sınıf mücadelesi.

Laik kesimle şeriatçılar arasında veya devrimcilerle karşıdevrimciler arasında olduğu söylenen çatışma, bildiğiniz sınıf mücadelesinin bir tezahürü. Aynen Simter Metal grevi gibi.

Yeni değil bu mücadele. İlk popüler ifadesini 50 yıl önce Fahrettin Kerim Gökay'ın "Halk plajlara akın etti, vatandaş denize giremiyor" vecizesinde bulmuştu. Sonra da Mine Kırıkkanat'ın başta alıntılıdığım ölümsüz sözlerinde.

Veya "erdemli vatandaş ve demokratik ahlakın simgesi" Türkan Saylan'ın sözlerinde: "Çocuklarımızın sıra üstünde namaz kılmasını değil bale yapmasını istiyoruz... Gençlik Orkestrası'nı yaratan ve yöneten arkadaşımızın ismi Muhammed. Düşünebiliyor musunuz buradaki ironiyi?"

Saylan Hanım bir de şöyle demişti: "Ülkemizi sattırmayız, böldürmeyiz. Her devrimin bir karşı devrimi var. Devrimimizi korumak zorundayız."

"Devrimimiz" kimin devrimi? Kime karşı korunuyor?

Ümit Zileli'nin *Cumhuriyet Trajedisini – Karşıdevrimin Kısa Tarihi* kitabından aktararak anlatayım.

Türkiye tarihi üç döneme ayrılır.

- 1923-1938 Atatürk ve devrimler dönemi;
- 1938-1950 Duraklama ve gerileme dönemi;
- 1950-... Karşıdevrim süreci.

Bu süreç sonucunda, Türkiye "emperyalist efendilerin boyunduruğunda giderek sömürgeleşmek ve tam olarak bir 'dinci-faşizm' karanlığına teslim olmak tehlikesiyle" karşı karşıya.

Nasıl geldik bu "dehşet" duruma?

Halkın salaklığı yüzünden: "Türk halkı ne yazık ki kendisine sunulan gerçek zenginliğin, yani özgürleşmenin, ortaçağ karanlığından kurtulmanın, bağımsızlık denilen hazinenin anlamını ve önemini kavrayamadı... Yukarıdan verilen hakları kullanmak ve giderek eksilmesini, yok olmasını izlemekle yetindiler."

Karşıdevrim 1950 yılında Demokrat Parti'nin yüzde 52,7 oy almasıyla başlıyor. Yani balık sevmeyen, kısa bacaklı halkın ilk kez siyaset sahnesine çıkmasıyla. Hart hart kaşınan kılı halk, dört yıl sonra aynı partiye bu sefer yüzde 57,5 oy veriyor. Karşıdevrim dörtnala ilerlerken, üç yıl sonra halk yine DP'ye yüzde 47,9 oy veriyor. Bu kadar karşıdevrimci bir halk dünyanın hiçbir yerinde yoktur herhalde!

"Halkımız ne yapıyordu? Çoğunluk, her zamanki gibi susuyor ve seyrediyordu!.. Halkımızın çok önemli bölümü, sağcı siyasetin merkezdeki, uçtaki ya da dinci renklerine sarılmış, mışıl mışıl uyumayı sürdürüyordu!.."

“Peki ya halkımız, o ne yaptı?.. 10 yıl boyunca ne yaptıysa onu yaptı, seyretti!.. Uzaktan baktı, evet yalnızca baktı!..”

Garip bir toplum şeması var burada. Halk uyuyor, zaman zaman uyandığında da uzaktan seyrediyor. Birileri karşıdevrim yapıyor, birileri (“sol”) buna karşı kahramanca direniyor. Her şey halkın dışında, üstünde olup bitiyor. Halkın haberi bile yok, tümüyle edilgen bir koyun sürüsü. Arada bir uyanıp karşıdevrimcilere oy veriyor! Balık sevmeyen, kısa bacaklı, ismi Muhammed olan bir halktan ne beklenir ki zaten!

Anlaşılan o ki, devrim Şişli, Teşvikiye ve Çankaya’da oturan, bale yapan, denize mayoyla girenlerin (isterseniz egemen sınıf diyelim) devrimi. Karşıdevrimi ise varoşlarda ve taşrada oturan, don paça yatan, kaba saba kalabalıklar (isterseniz yoksul emekçiler diyelim) yapıyor.

Balık seven, uzun bacaklı, ismi Ümit veya Türkan olan Kemalistlerin sunduğu özgürlüğü dört elle kucaklamayan karşıdevrimci bir halk karşısında ne yapmalı? Mustafa Kemal’in yaptığını yapmalı. Zileli anlatmış: Saltanatın kaldırılması mecliste tartışılır ve itirazlar yükselirken, “Mustafa Kemal, baktı ki iş iyice çıkmaza giriyor, söz istedi ve ... yüksek bir sesle şu konuşmayı yaptı: ... Bu, ne olursa olsun yapılacaktır... Burada toplananlar... sorunu doğal bulursa, sanırım ki uygun olur. Yoksa yine gerçek, yöntemine göre saptanacaktır; ama ihtimal bazı kafalar kesilecektir!..”

İşte karşıdevrimci halkı engellemenin yolu: Ya özgür olacaksın ya kafanı keseriz!

Türkan Saylan böyle düşünür müydü, Zileli böyle düşünür mü, bilmem. Ama Şener Eruygur’un böyle düşündüğünden eminim. Üçünün düşünceleri arasında çok kalın çizgiler var mı sizce?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşizan bir yaklaşım

Roni Margulies 03.06.2009

Üç kez arka arkaya seçim kazanan, üçüncüsünde bile yüzde 50’ye yakın oy alan bir başbakanın ipe çekilmesi için geçerli neden ne olabilir?

Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri kurdurtmuşsa asılmalıdır, değil mi? Memleketi yabancılara peşkeş çekip “Hepimizin adının Coni ve Maria olması” tehlikesiyle bizi karşı karşıya bırakmışsa, hem boynundan hem kulaklarından asılmalıdır, değil mi?

Peki, komünistlere eziyet eden ve emperyalizmin hizmetine giren bu başbakanı kim asar?

Ülkede komünizmden yana olan ve emperyalizme karşı olan güçler elbet. Yani Türk Silahlı Kuvvetleri!

Bu onulmaz salaklığı, yani beş yıldızlı Türk generallerinin vatan kurtaran anti-emperyalist aslanlar olduğu düşüncesini duymaya alıştık. Ben en son Kocaeli’de yaptığım Ergenekon konulu bir konuşmada, bir İşçi Partisi üyesinden duydum bu saçmalığı. Genel başkanı hapiste olduğu için, üzüntüden aklı çok iyi çalışmıyor olabilir, mazur görmek gerekir. Üstelik Kocaeli Atatürkçü Düşünce Derneği başkanıymış. Yani eski başkanı Şener Eruygur da yargılanıyor. Üzülmesin de ne yapsın?

“Ben Ergenekoncuyum” diye başladığı konuşması giderek şirretleştii, üzüntü edepsizliğe ve saldırganlığa dönüştü. “AKP dalkavuğu”, “liboş” gibi laflar uçuşmaya başladı.

Ne var ki, 300 kişilik dinleyici kitlesinin büyük çoğunluğu, herhalde adamcağızın üzüntüsünü paylaşmadıkları için, ihtilaçlı çığırışlarını dinlemek istemedi, salonun dışına atıverdiler adamı.

Bu arada, hiç tanımadığım dört delikanlı benim önümde bir duvar oluşturdu. “Beni mi koruyorsunuz yahu?” dedim, “Evet” dediler. Kimmişler? Kocaeli Üniversitesi’nden Mazlum-Der üyesi dört Kürt genci!

Perinçek’in küçük asker bozmalarına karşı Müslüman ve Kürt gençler beni korumaya aldı. Tam da doğru yerde durduğumu bir kez daha anladım.

Geçenlerde, Türkan Saylan’ın evinin aranmasından sonra, “Bal gibi aranabilir” diye düşündüğüm için yalnız kaldığımı yazmıştım. “Değilsin” diye bir yığın mektup aldıktan sonra, Allah rahmet eylesin, sabah kadının cenaze haberlerini okudum, kalkıp bakkala gittim. Sigara ve ekmek alırken, bakkal laf açtı.

“Abi,” dedi, “ ben seyrettim, cenazeye Silahlı Kuvvetler çelenk yollamış. Bunun parası benim ödediğim vergilerden çıkıyor yani. Bunun hesabını kim tutuyor? Hangi bütçeden çıkıyor bu para? Ben nasıl kontrol edebilirim?”

Bakkala bak sen! İkimizin birden başını belaya sokacak! Askerden hesap soracakmış! Ya o sırada oradan bir İşçi Partili geçse. Duysa. Anti-emperyalizmin zinde güçlerine laf ediliyor diye kavga çıkarır alimallah.

“Kontrol filan edemezsin” deyip çıktım dükkândan. Ama bir kez daha gördüm ki, ben ve benim gibi düşünenler, sadece “sol” içinde yalnız kalıyoruz. Toplumun bütününde ise, hiç yalnız değiliz. Bakkal da bizim gibi düşünüyor, bakkalın müşterilerinin ezici çoğunluğu da.

Gelelim “AKP dalkavukluğu” meselesine. Ve Başbakan’ın ettiğı şu sözlerle başlayalım: “Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Bu, aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi.”

Önce ufak bir düzeltme. Türkiye’de farklı etnik kimlikte olanlara yapılanlar faşizmden kaynaklanmadı. Faşizm bir kitle hareketidir. Yoksul ve çaresiz kitleleri seferber edip örgütleyerek iktidara gelir. Burada böyle bir şey olmadı.

Azınlıklara yapılanlar hiçbir zaman faşist kitleler tarafından yapılmadı. Kemalist devletin Kemalist yöneticileri tarafından devletin resmî ideolojisine uygun olarak yapıldı.

İki örnekle yetineyim.

Birincisi, 1920'lerde İsmet İnönü'den: "Vazifemiz, Türk vatani içinde bulunanları behemehâl Türk yapmaktır. Türklere ve Türklüğe muhalefet edecek anasırı kesip alacağız. Vatana hizmet edeceklerde arayacağımız evsaf, her şeyden evvel o adamın Türk ve Türkçü olmasıdır."

İkincisi, 1934 tarihli İskân Kanunu'ndan. Kanunun 11 (b) maddesine göre, "Türk kültürüne bağlı olmayanlar veya Türk kültürüne bağlı olup da Türkçe'den başka dil konuşanlar hakkında harsi, askeri, siyasi, içtimai ve inzibati sebeplerle... Dahiliye Vekili lüzumlu görülen tedbirleri almaya mecburdur. Toptan olmamak şartıyla başka yerlere nakil ve vatandaşlıktan iskat etmek [atmak] de bu tedbirler içindedir."

"Türk kültürüne bağlı olmayanlar" kim? Azınlıklar. "Türkçe'den başka dil konuşanlar" kim? Kürtler.

AKP dalkavuğu olmaya gerek yok. Böyle bir devletin başbakanı "faşizan bir yaklaşım" sözlerini edince, bunun resmî ideolojiye ne kadar büyük bir darbe vurduğunu kavramak yeter. Bu resmî ideolojiyi yıpratmanın, geriletmenin ne kadar önemli olduğunu kavramak yeter.

AKP, bu sözlerin gereğini yerine getirmekte, somut adımlar atmakta çekingen ve eksik davranacaktır, kuşkusuz yok. Ama bu sözleri eden bir hükümeti, "Ne mutlu Türküm diyene demeyenler düşmanımızdır" diyenlere karşı savunmak gerektiğinden de kuşkusuz yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Elveda" değil, "Yarın görüşürüz"

Roni Margulies 10.06.2009

Şişman John anlatmıştı; 1968 yılında Kuzey Londra'da Ford'un yedek parça imal eden bir fabrikasının önünde *Socialist Worker* gazetesi satarmış. Ben o günlere yetişemedim. Henüz annesinin kollarında ninni dinleyen bir bebek değildim belki, ama kendimi sınıftan attırıp Boğaz'a nazır bir sigara tellendirmek için elinden geleni yapan bir çocuktum.

Sonra büyüdüm ve üniversite yıllarımda söz konusu Ford fabrikasından 10-15 dakikalık bir mesafede oturdum birkaç yıl.

Aksi gibi, annemle babamın anlamsız gecikmesi yüzünden, 1968'i kaçırdım. Ama '68 tek bir yıl değil ki. Üniversiteye 1973'te girdim, ertesi yıl sosyalist oldum ve tüm mektep yıllarım bir fabrikadan bir fabrikaya, bir grevden diğerine koşturmak, grev gözcüleriyle siyaset tartışmak, gazete satmak, grevci işçiler için başka işyerlerinin önünde para toplamakla geçti.

O yıllarda İngiltere'de greve çıkmayan işkolu kalmadı. Üstelik sadece metal işçileri, madenciler, dok işçileri gibi geleneksel olarak militan kesimler çıkmadı. O güne kadar kendilerini işçi olarak düşünmeyen, başkalarının da öyle görülme hemşireler, belediye çalışanları, öğretmenler ve öğretim görevlileri, büro çalışanları, herkes grev yaptı.

Kömür madencileri 1974'te greve çıktığında, sadece ocakların değil, elektrik santrallerinin önüne de grev gözcüsü diktiler, santral işçileri işe girmeyi reddedince elektrikler söndü, fabrikalar haftada üç gün çalışabilir oldu. Muhafazakâr Parti hükümeti, "Kim yönetiyor? Hükümet mi, kömür işçileri mi?" sloganıyla erken seçime gitti. Ve seçimi kaybetti! Halk, "Kömür işçileri yönetiyor" dememişti belki, ama "Siz de yönetmiyorsunuz" dediği açıktı.

Sosyalistliğimin ilk yılında hükümet devirdim yani! (Kendi rolümü abartıyor olabilirim, ama öyle gelmişti o zaman bana.)

Sonra rüzgâr döndü. Margaret Thatcher'ın 1979'da seçilmesi, aynı yıllarda Amerika'da Reagan, Almanya'da Kohl ve Türkiye'de önce Evren sonra Özal'ın başa gelmesi yenildiğimizi gösterdi. Fabrika kapılarında grev ziyareti yaptığım yine çok oldu, ama hükümet devirmek bir yana dursun, bir daha doğru dürüst grev bile kazanamadık. Ve bu yenilgi dönemi yaklaşık 20 yıl sürdü.

Karanlık bir dönemdi. Avrupa'nın her yanında sosyal devlet kuşa çevrildi. Kazanılmış nice hak kaybedildi. Sendikalı işçi sayısı düştü. Mücadele geleneği zayıfladı. Ücretler geriledi.

Böylesi dönemlerde, işçi sınıfının tarihe karıştığını, sendikaların artık gereksiz olduğunu, grev gibi yöntemlerin geçmişte kaldığını anlatan teoriler pek moda olur. Oldu da nitekim. Dönemin başında, 1980'de, André Gorz *Adieux au Proletariat* (Elveda Proletarya) adlı kitabını yayınladı. O yıllarda, sendikaların gereksizliğini bizzat sendikacılardan dinlediğimi hatırlarım.

Oysa sınıf mücadelesi, adı üstünde, iki tarafı olan bir mücadele. Bazen bir taraf üste çıkar, bazen diğeri, bazen birinin sırtı yere gelir, bazen diğerrinin.

Geçenlerde Londra'ya uğradım. Şişman John anlattı. Parti'nin merkezinden aramışlar, "Sizin orada Visteon adlı bir otomotiv fabrikasını işçiler işgal etmek üzereymiş" demişler. Yoldaşlar Visteon'un adını bile duymamış! "Yahu," demiş Şişman, "şu eski Ford fabrikası olmasın." Gitmişler, bakmışlar, o. Ertesi gün işgal başlamış.

Visteon'un üç fabrikası var, ikisi İngiltere'de, biri Kuzey İrlanda'da. Toplam 600 işçi. Sekiz yıl önce Ford bu fabrikaları kendi bünyesinden ayırıp satmış. Malum, ekonomik kriz var, geçen ay şirket işçileri toplayıp fabrikaları kapattığını ve ertesi gün işe gelmemelerini söylemiş. Aynı gece Belfast'taki işçiler fabrikayı basıp işgal etmiş. Ertesi gün de İngiltere'dekiler.

Londra'daki işçilerin hepsi 20-30 yıldır Visteon'da çalışıyor. Hiç greve çıkmamışlar, mücadele deneyimleri hiç yok. İşgalin birinci gününden itibaren çevre işyerlerinden destek ziyaretleri başlamış. Şaşırmışlar. İkinci gün, gelenler para, gıda, uyku tulumu getirmeye başlamış. İyice şaşırmışlar. Gelenlerin bazıları deneyimliymiş, polis baskınına karşı dev barikatlar inşa edilmesini önermişler, kabul edilmiş. Giderek, işgal daha örgütlü bir hale gelmiş. Gelen para ve yardımlar işçilerin ihtiyacını bile aşmış.

Bu arada, sendika İngiltere'deki büyük Ford fabrikalarında birer günlük dayanışma grevleri örgütlemek için çalışmaya başlamış. Bu fabrikalar, İspanya ve Fransa'daki fabrikalar için parça imal ediyor. Dururlarsa, İspanya ve Fransa da duracak.

Amerika'dan üst düzey Ford yöneticileri uçağa atlamış, Visteon yönetimiyle görüşmüş. Ertesi gün işgalcilerin

tüm talepleri karşılandı!

Bunları niye mi yazdım? Yarın öbür gün işçi sınıfı delleniş sahneye çıktığı zaman, "Taraş gazetesi bunu hiç beklemiyordu, işçi sınıfının bittiğini zannediyordu, şaşkınlıklar içinde kaldı" denilmesin diye. Önemli bir gazete olduğunu düşünüyorum çünkü Taraş'ın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçkinlere teşekkür ederim

Roni Margulies 17.06.2009

"Araştırma, Türkiye'nin en seçkin okullarından yetişen, etkili pozisyonlarda görev yapan ve kendini cumhuriyetin temel değerlerinin taşıyıcısı olarak gören varlıklı-elit kesimin, gayrimüslimlere sempati... hissettiğini ortaya koydu."

Fusun Üstel ve Birol Caymaz'ın "Seçkinler ve Sosyal Mesafe" araştırmasına göre, seçkinler "ülkede kalan azınlıkları, korunması ve kollarılması gereken değerli objeler olarak" görüyormuş. "En yakın arkadaşlar arasında azınlıkların da bulunması" aralarında adeta bir prestij konusu haline gelmiş.

Ne yalan söyleyeyim, "değerli bir obje" olduğumu ben de hep düşünmüş, ama bu düşünceme can-ı gönülden katılanların sayısını hep yetersiz bulmuşumdur. Öncelikle, seçkinlere teşekkür etmek isterim.

Yakın arkadaşları arasında benim de bulunmamı isteyenler bu yazının dibindeki mail adresime başvurabilir. Cumhuriyetin temel değerlerinin taşıyıcısı olmayı beceremedim, ama Türkiye'nin en seçkin okullarında okuduğum konusunda kendilerini temin ederim. Yahudi genlerim bahtsız bir mutasyon geçirmiş olsa gerek, varlıklı olmayı da beceremedim, ama yoksul bir ailenin çocuğu değilim, aileden gelme pahalı zevklerim vardır; bu konuda da içleri rahat olabilir.

Arkadaşlığımızın bazı sorunları da olabilir ama. En önemlisi, ben biblo gibi oturup susmayı pek beceremem. Bazı konularda tam tamına anlaşılamayacağımızı tahmin edebiliyorum. Rastgele bir tanesini örnekleyeyim.

Abdullah Gül cumhurbaşkanı olmak üzereyken, seçkin kadınlar "Başörtülü bir kadın ve karısı başörtülü olan bir adam Batı karşısında bizi temsil edemez" diye feveran ediyordu. Çok garibime gitmişti!

Birinci gariplik şu. Yurtdışında zaman geçirmiş biri olarak, iyi biliyorum ki Avrupalının gözünde Türk Türk'tür. Başında başörtüsü de olsa, melon şapka da olsa, Türk deyince Avrupalının aklına vahşi, geri, anti-demokratik, soykırımcı, işkenceci bir sürü gelir.

İrkçılıktan kaynaklanır elbet bu. Ama bu ırkçılığı aşmanın yolu kafamıza ne taktığımızla ilgili değildir. Anadolu'nun tüm kadınlarını toplayıp kuaföre götürsek, hepsinin saçını sarıya boyayıp kafalarına en son moda Gucci şapkalar geçirsek hiçbir şey fark etmez.

Avrupalıların kafasındaki "korkunç Türk" imgesini aşmak isteyenler, önce Türkiye'de doğru dürüst bir demokrasi yaratmak, Genelkurmay'ın ağzını kapatmak, Kürt sorununun barışçıl çözümünü hızlandırmak, Ermeni soykırımının tanınmasını sağlamak için mücadele etmelidir.

Her yana dev Türk bayrakları asıp tüm yakalara Atatürk rozetleri takıldığında, makul Avrupalılar Türklerin uygar, zeki ve çevik olduğunu değil, komik olduğunu düşünür sadece. Her fırsatta iç ve dış operasyonlar yapıldığında, aklı başında Avrupalılar Türklerin çok devlet kurmuş olduğunu düşünüp "Helal olsun, her Türk asker doğarmış" demez, "Allah hepimizi bu heriflerden korusun" der.

İkinci gariplik, temsil meselesiyle ilgili. Tüm araştırmalar, Türkiye'de nüfusun yarıdan çok fazlasının kendisini tanımlarken "Müslüman" sıfatını da kullandığını gösteriyor. Yine bütün araştırmalar gösteriyor ki, kadın nüfusun yarıdan çok fazlası başını örtüyor.

Büyük çoğunluğu Müslüman ve başı örtülü olan kadınları, başı açık bir ateist mi daha iyi temsil eder, Hayrünnisa Hanım mı? Türkiye halklarını ben mi daha iyi temsil ederim, Abdullah Bey mi?

Mesele temsiliyet meselesiye, Gül ailesi bu memleketi Nişantaşı veya Çankaya'da Starbucks'ta kahvesini yudumlayan herhangi bir aileden daha doğru temsil eder.

Ama mesele bu değil.

Meselenin ne olduğunu Üstel'le Caymaz'ın araştırması apaçık gösteriyor:

"Ekonomi ve siyaset alanlarında seçkin okulların mezunlarının uzun süredir kurmuş oldukları tekelin 'ikinci sınıf diploma sahipleri' tarafından tehdit edilmesi ve hatta kırılması olgusu 'köklü' ve türemiş seçkinler... arasında bir mücadelenin varlığına işaret ediyor."

"Seçkinler 'yeni gelenleri', yani AK Parti'yi, orada olmayı hak etmemiş işgalciler olarak görüyor. Bütün katılımcılar Cumhuriyet Mitinglerine katılırken, katılımcılardan birinin darbe olsa destek vereceğini söylemesi dikkat çekti."

"Şimdiye kadar ezilmiş, kıyıda köşede kalmış adamlar birden bire güç sahibi oluyor. Bu çok tehlikeli. AKP'nin getirdiği kadroya bakın, şimdiye kadar ezilmiş tipler, şimdiye kadar hiç o şansı elde edememiş tipler."

Seçkinler, "seçkin" kelimesiyle "seçilmiş" kelimesini karıştırıyor. Egemen sınıfın çocukları oldukları için, seçilmiş zannediyorlar kendilerini. Ve halk başkalarını seçince, rahatsız oluyorlar, galeyana geliyorlar.

Seçkinleri sadece Genelkurmay seçti. Örgütledi, galeyanlarını kendi amaçları için kullandı, seferber etti. "İkinci sınıf diploma sahipleri"ne karşı.

Buyrun, saflar belli. Bir yanda egemen sınıf, Genelkurmay, CHP ve TKP. Bir yanda "kıyıda köşede kalmış adamlar", "şimdiye kadar ezilmiş tipler".

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Su uyur, Türk askeri uyumaz

Roni Margulies 24.06.2009

Andıç yazmak ne kadar sürer, kestiremiyorum doğrusu. Dursun Albayımın andıcı alt tarafı üç sayfa ve üç satır. Bu sayfaları yazmaya ne kadar zaman harcamıştır? Akşamüzeri bir oturuşta yazıp bitirmiş midir, yoksa uzun uzun tartıp biçmiş, ter döküp günlerce uğraşmış mıdır?

Şu nedenle merak ediyorum: Bizler 29 Mart günü seçim sandıklarına gidip oylarımızı kullanırken, aynı saatlerde Albayım andıcı kaleme alıyor olabilir miydi acaba? Nisan ayında yazılmış, ama günü belli değil. Birkaç gün uğraşmış ve ayın ilk günlerinde tamamlayıp imzasını atmışsa, belki de seçim günü harıl harıl yazıyordu, tam da seçmenlerin yüzde 40'ı AKP'ye oy verirken.

Belki de birimizin oy pusulasını sandığa attığı saniyelerde, şöyle yazmış Albayım: "Laik ve demokratik düzeni yıkarak, şeriata dayalı bir İslam devleti kurma hayalinde bulunan AKP Hükümeti[nin]... faaliyetlerine son vermek üzere..."

Çok ciddi olmaya çalışırken farkına bile varmadan gülünç olmak çok korkutur beni. Örneğin, Irak'ta 170.000 Amerikan askeri varken George W. Bush, direnişe yardımcı olmaya gelenleri kastederek "Bütün yabancı güçler Irak'tan çekilmelidir" dediğinde, dünyanın dört bir yanından niye kahkahalar yükseldiğini anlayamamıştı.

Dursun Albayım da, demokratik düzeni yıkmayı hedefleyenleri engellemek için ne öneriyor? Seçilmiş hükümeti devirerek demokratik düzeni yıkmayı! Gülünç, ama aynı zamanda pek de değil.

On milyonlarcamız üç ay önce oy kullandık. Belediye başkanları seçtik. Çok doğal, değil mi? "Ne var ki bunda?" denebilir.

Kürt illerinin hemen hepsinde DTP kazandı, oy oranını arttırarak birinci parti oldu. Diyarbakır, Dersim, Batman, Hakkâri ve Şırnak'ta koltuklarını korudu, Iğdır'ı MHP'den, Siirt ve Van'ı AKP'den aldı. Devletin defalarca hedef gösterdiği, ikide bir dava açtığı Osman Baydemir yüzde 65 alarak yine Diyarbakır belediye başkanı seçildi. Çok doğal; ne var ki bunda? Değil mi?

Bütün bunlar doğal belki, ama kaçınılmaz değildi. Hiçbiri olmayabilirdi.

Seçimler yapılmayabilirdi. DTP çoktan kapatılmış ve tüm DTP'li belediye başkanları cezaevlerinde işkence görüyor olabilirdi. Sayın Öcalan aramızdan ayrılmış ve ben "Sayın" dediğim için gazeteye bu yazıyı "Görölmüşdür" ibareli bir zarf içinde göndermiş olabilirdim.

Yüzde 40 oy almış olan AKP kapatılmış olabilirdi. Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül Yassıada, İmrallı veya başka bir adada askerî bir mahkemede yargılanıyorken, Bülent Arınç mahkemeye bile gerek görülmeden çoktan asılmış olabilirdi. Cemil Çiçek ve Vecdi Gönül gibileri, "Ya biz aslında vallahi şeriatçı değiliz, bizim için sadece

devlet kutsaldır" diye yalvarıyor olurdu, ama şeriatçılara yardım ve yataklık etmiş olmaları affedilir miydi, bilmem.

Emekli Orgeneral Şener Eruygur astığı astık, kestiği kestik "Milli Şef"; Mustafa Balbay ise kapatılmamış tek parti olan kukla CHP'nin kukla başbakanı "Küçük Şef" olabilirdi. İlhan Selçuk tek kişilik bir Danışma Meclisi olarak atanırdı.

Kemal Kerişsiz'in hazırladığı yeni anayasa uyarınca, başörtülü kadınlar, uzun saçlı erkekler, soyadı "yan" hecesiyle biten kişiler ve yakasında Atatürk rozeti olmayanlar üniversitelerin çevresindeki elektrikli tel örgünün en az iki metre ötesinden geçmek zorunda kalabilirdi.

Türk bayrağı gördüğü anda hazırola geçip Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'ni sert bir sesle okumayanlar derhal tutuklanıp ellerine kazma kürek verilerek gömülmüş olan silah ve mühimmatın ziyan olmaması için çıkarılması amacıyla ekipler halinde ülke sathına yayılabilirdi.

Doğu Perinçek serbest bırakılır ve eski müridi Soner Yalçın'la birlikte "Mao, Mustafa ve İsmi M ile Başlayan Diğer İnsanüstü Varlıklar" ansiklopedisi yazmakla görevlendirilmiş olurdu. "Marduk" maddesini Yalçın Küçük'ten ısmarlamış olurlardı. Darbenin "sol" kanadını gereksiz işlerle meşgul edip etkisizleştirmeyi amaçlayan bu planı kimin düşünmüş olduğu gazetelere konu olurdu.

Bu yazı yazılamıyor, bu gazete yayımlanamıyor olabilirdi. Ülkedeki tek gazete zaten *Cumhuriyet* olabilirdi.

Yani 29 Mart günü yaşadıklarımızın hiçbiri kaçınılmaz değildi.

Sarıköz, Ayışığı, Eldiven, Yakamoz veya adını henüz bilmediğimiz daha da şiirsel kod adlı darbe planlarından herhangi biri gerçekleşmiş olsaydı, Dursun Albayım andıcını daha erken ve daha ikna edici bir şekilde yazsaydı, ne seçim olacaktı, ne demokrasi, ne de başka bir şey. Yıllardır hep beraber direktten dönüyoruz. Verilmiş sadakamız varmış.

Darbecilerin ve kurmuş oldukları geniş sivil çete örgütlenmesinin ortadan kalkmadığı açık. "Ne yapalım, yenildik, vazgeçelim bari" demeyecekleri de açık. Yaralı bir vahşi hayvan gibi tehlikeli oldukları, her türlü vahşeti uygulayabilecekleri belli.

Böyle bir tehlike hiç olmamış ve bugün de yokmuş gibi konuşan, yazan ve çizenler kime ve neye hizmet ediyor acaba?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha fazlasını isterük!

Roni Margulies 01.07.2009

Kenan Evren intihar etmesin bence. Eceliyle de ölmesin henüz. Yargılayalım, ama asmayalım. Ölüm cezasına karşı olmanın istisnası olmaz, Evren için bile. Besleyelim. Ama kötü besleyelim! Yavan, yağlı, bol kolesterolü, sebzesiz, meyvesiz bir menü olabilir örneğin.

Sade suya tirit tabağını kaşıklarken, cumhurbaşkanlığından ayrıldığı 1989 yılından bu yana memleketin ne kadar değişmiş olduğunu düşünür belki.

Biz de düşünelim.

Geçen hafta tam Evren'in düşlerini süsleyen bir sahne izledik: Otuz küsur general yan yana dizilmiş, önlerinde Genelkurmay Başkanı üzerine vazife olmayan konularda ahkâm kesiyor, gövde gösterisi yapıyor. Çok doğal, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin alışlagelmiş bir sahnesi.

Ama bir zamandır olduğu gibi, bu kez de beklenen etki gerçekleşmedi. Kimse korkmadı. Başbakan duymazlıktan geldi ve kendi işine baktı. Bir gazete "Geçti o günler cancağızım" diye manşet attı.

Bir zamanlar, okullara, parklara, derelere, tepelere "Kenan Evren" adını verirken, İlker Başbuğ konuştuğunda nanik yapıp "Kim korkar hain kurttan!" der olduk.

Bir zamanlar İsmail Beşikçi "Kürt" kelimesini kullandığı için 17 yıl hapis yatmıştı. Aynı kelime nedeniyle kapanmayan gazete, yargılanmayan makul insan kalmamıştı.

Geçenlerde Başbakan kamusal alanda ve herkesin duyacağı kadar yüksek sesle Kürtçe konuştu, üstelik bir kelime değil, eksiksiz bir cümle söyledi: "TRT Şeş bi xêr be".

Bir zamanlar, "Kürt" kelimesinin ifade ettiği kişilerin dağ Türkleri olduğu anlatılırdı. (Kürtler arasında "Türkler ova Kürtleridir" şeklinde bilimsel bir sav var mıydı, bilemiyorum.) Kürtlerin olmadığı, varsa sorun olmadığı, sorun varsa askerî yöntemlerle çözüleceği anlatılırdı.

Geçenlerde Başbakan "Devlet hata yapmıştır" dedi. Daha yakın geçmişte Cumhurbaşkanı çözüm için kaçırılmaması gereken "tarihî fırsat" hakkında konuştu.

Ve daha neler neler: Meclis'te Kürtçe konuşan, asimile olmamış ve PKK'nin terörist olduğunu söylemeyi reddeden Kürt milletvekillerinin bulunması; değiştirilen köy isimlerinin tekrar Kürtçe asıllarına dönmesi; makbul gazetelerde gerillaların şefi ile günlerce süren söyleşiler... Neler neler!

Hepsini yetersiz bulabiliriz. Ben buluyorum. Ama 20 yıl önce bunların herhangi birini hayal bile edebilir miydik?

Üstelik bu kadar da değil.

Bu memlekette bir Ermeni Konferansı düzenlendi. Doğal olarak, engellenmeye çalışıldı. Beklediğimiz de oydu zaten. Ama sonuçta engellenmedi. Ve düzinelerce bilim insanı, önemli bir kısmı "soykırım" kelimesini de kullanarak, 1915 yılında yüz binlerce Ermeninin resmî emirler sonucu katledildiğini belgeledi, anlattı, tartıştı.

Arkasından, İstanbul'da birkaç yüz bin, diğer şehirlerde birkaç on bin Müslüman Türk, ellerinde "Hepimiz Ermeniyiz" pankartlarıyla yürüyüş yaptı. Ne Tatyos Efendi gibi bestekâr ne de Sinan gibi mimar olan, açıkça

Ermeni olup “Türkiye Türklerindir” şiarını açıkça sorgulayan Hrant Dink bu ülkenin halk kahramanları arasına girdi.

Derken, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı kalktı Ermenistan’a gitti. Düşman bir ülkeye değil, herhangi bir komşu ülkeye gider gibi.

Yeterli mi? Değil bence. Ama 20 yıl önce bunların herhangi birini hayal bile edebilir miydik?

Peki, aralarında orgenerallerin de bulunduğu bir dizi subayın tutuklanıp yargılanacağını düşünebilir miydik?

Kenan Evren’in yargılanma olasılığının gündeme geleceğini hayal edebilir miydik?

Ben edemezdim. Yirmi değil, on yıl önce bile edemezdim. “Ben ederdim” diyeniniz varsa, ya fazla Nostradamus okuduğunuz için sizi kınar ya da hayal gücünüzün uçuk zenginliği için tebrik ederim.

Bütün bunları AKP hükümetine mi borçluyuz? Bir anlamda öyle elbet. Beğensek de öyle, beğenmesek de. CHP’nin ve diğer partilerin bu değişim karşısındaki tepkilerine bakınca, öyle olduğu belli. AKP, Kemalist devlet geleneğinin dışından gelen bir parti olduğu için bu değişiklikleri yapabiliyor. Kemalizmin kutsal ineklerini sorgulayabiliyor.

Ama çok daha önemli bir anlamda, AKP hükümetine değil, AKP’ye oy verenlere borçluyuz bu değişimi. Seçmenlerin yarısı bu değişimi istediği için AKP’ye oy verdi. Öyle olmasa, 2007’de vermezlerdi, bu yıl mart ayında vermezlerdi. Diğer yarısının önemli bir kısmı da, AKP’yi çeşitli nedenlerle beğenmediği için oy vermedi, ama değişiklikleri onaylıyor. Ben vermedim, muhafazakâr ve neoliberal bir partiye oy vermem, ama yukarıda saydığım tüm değişiklikleri onaylıyorum.

Yanılmayalım. Değişim isteği tabandan geliyor, Tayyip Erdoğan’ın kafasından değil.

Bir sosyalist olarak bu durumda ben kendime bazı vazifeler biçiyorum. Bu adımları atsa da atmasa da bu hükümeti askere karşı korumak. Tabandan gelen değişim isteğini daha örgütlü, daha kitlesel hale getirmeye çalışmak. Ve bu isteği AKP’den çok daha eksiksiz bir şekilde karşılayacak yeni bir sol yaratmak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kapitalizmin yaratıcılığı

Roni Margulies 08.07.2009

Kapitalizme hayran olmamak elde değil. Ne müthiş bir yaratıcılık! Ne çarpıcı bir hayal gücü!

Ortada hiçbir şey yokken, hiçbir şey üretilmemiş, satılmamış, kullanılmamışken, yararlı yararsız hiçbir şey olmamışken, kâr etmenin yolunu bulmak kolay mı? Taşı sıkıp suyunu çıkarmak gibi. Üstelik taş bile yokken!

Bir örneğini beraberce izleyelim. Hepimizin yaşamını etkileyen bir örnek çünkü.

J.P. Morgan, Amerika'nın en saygın ve büyük yatırım bankalarından biri. Bankanın kredi türevleri bölümü 1997 yılında yeni bir ürün yaratıp piyasaya sundu. Kredi türevi de neymiş? Burası ekonomi sayfası olmadığına göre, bilmek zorunda değilsiniz. Anlatayım.

Bankalar müşterilerine kredi verir. Bu kredinin bir riski vardır. Borçlu müşteri, faiz ve anapara ödemelerini zamanında yapamayabilir veya hiç ödeyemeyebilir. Bankalar 1990'lı yıllar boyunca bu riski ayırıp kendi başına alınıp satılabilen bir ürün haline getirmeyi denedi. "Risk satmak da ne demek?" dediğinizi duyar gibiyim.

Şöyle: 1997 yılında J.P. Morgan 307 müşterisine toplam 9,7 milyar dolar kredi vermiş bulunuyordu. Ciddi ve muhafazakâr bir banka olduğu için, müşterileri de büyük ve güvenilir şirketlerdi. Bu müşteriler her ay ve her yıl bankaya faiz ödüyor. Banka, yatırımcılara şunu önerdi: Şu 100 şirket bana her yıl şu kadar faiz ödüyor; bu faizlerin toplamı on yılda 1000 dolar eder; sen bana şu anda 800 dolar ver, karşılığında da faiz gelirleri senin olsun, 200 dolar kâr edersin. Ama borcunu ödeyemeyen olursa, ben karışmam, senin sorunun.

Böylece banka, vermiş olduğu kredilerin riskini, ufak bir gelir azalması karşılığında, başka yatırımcılara satmış oluyordu. Risk, alınıp satılabilen bir ürün haline geliverdi!

J.P. Morgan, üç ayrı ürün yarattı. Birincisi, 307 müşteriden herhangi biri borcunu ödeyemezse etkilenecek olan bir paket. İkincisi, ödenemeyen borçlar birinci paketin tümünü aşarsa etkilenecek olan bir paket. Satışa çıkarılmayan üçüncüsü ise, ödenemeyen borçlar ilk iki paketin tümünü silip süpürürse etkilenecek olan, geri kalan krediler. J.P. Morgan'ın kredi müşterileri Amerika'nın en büyük ve sağlam şirketleri olduğu için, birinci paket bile çok güvenliydi. İkincisi ise, risk değerlendirme kurumları tarafından AAA olarak tanımlandı. Dünyada kredi güvenilirliği AAA olan sadece bir düzine kadar şirket ve iki düzine devlet var! İlk iki paketi oluşturan şirketlerin hepsinin batıp borç ödeyemez duruma gelmesi "imkânsız" olduğu için, üçüncü paket güvenilirlik ötesi bir güvenilirliğe sahipti. Ama yine de, J.P. Morgan bu paketi de dünyanın en büyük sigorta şirketi olan AIG'ye sigortaladı.

Harika, değil mi? Ne mal üretiliyor, ne hizmet, ne de başka bir şey, ama durup dururken hem banka, hem "risk paketi" satın alan yatırımcılar, hem sigorta şirketi kârlarına kâr katıyor. Üstelik, hiçbir risk yok, her şey AAA düzeyinde güvenli.

Bankalar gibi düzenli faiz geliri elde eden bir kurum daha var. Konut kredisi şirketleri. J.P. Morgan'ın açtığı kapıdan onlar da daldı. Ne var ki, J.P. Morgan müşterilerinin faiz ödeyemez duruma düşmesi zorken, konut kredisi alan Amerikalı ailelerin ödeyememesi hiç de zor değildi. Ve nitekim ödeyemediler. Ve bütün finans sistemi gümbürdeyerek çöktü.

Ne oluyor şu anda? Amerika'nın finans, para, kredi piyasalarında çıkan sorun bir buçuk yıldır bankadan bankaya, ülkeden ülkeye yayılıyor. Dünya nüfusunun yüzde 99,9'unun bu sorunla hiçbir ilişkisi yok. Ne sorunu biz yarattık, ne finans piyasalarıyla herhangi bir işimiz var, ne de hatta çoğumuz sorunun ne olduğunu biliyor.

İnsanlığın ezici çoğunluğu ne borsadan anlar, ne konut kredisinden, ne de batan bankalardan herhangi birinin adını duymuştur. Konut kredisi bir yana dursun, milyonlarca insan doğru dürüst bir konutta yaşama şansına bile sahip değil. Piyasalarda olup bitenler hemen hemen hepimize sanki başka bir gezegende oluyormuş kadar

uzak. Ama hepimiz, bizimle ilişkisi olmayan bu sorunun yarattığı acıları yaşıyoruz, yaşayacağız.

Geçen hafta sonu, İngiltere’de bir hükümet görevlisi devasa boyutlara ulaşmış olan devlet borçlarını kapatmak için “kamu harcamalarını azaltmanın acısız bir yöntemi, kamu sektöründe ücretleri dondurmak veya en azından ücret artışlarını ciddi ölçüde kısıtlamaktır” dedi. Devlet borçları niye korkutucu boyutlarda? Çünkü bankaları, konut kredisi şirketlerini ve başta AIG olmak üzere sigorta şirketlerini kurtarmak için yüz milyarlarca dolar harcandı. Bunun faturasını niye İngiltere’nin altı milyon kamu emekçisi ödemek zorunda? Ve ücretlerinin dondurulması niye “acısız”?

Herkes ya söylemiş ya da duymuştur: “Sosyalizm dediğin güzel bir fikir, ama gerçekçi değil.” Diyelim değil. Diyelim kötü sonuçlar doğurur. Ulan, şu yaşadıklarımızdan daha kötü ve anlamsız olacak değil ya!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşsiz ve hapiste

Roni Margulies 15.07.2009

“AKP’nin yaptığı güzellikleri anlatmış yazısında Roni, lakin Nisan 2006’da Diyarbakır sokaklarında öldürülen üçü çocuk 10 insanı, 2004 Kasım’ında bedenine 13 kurşun saplanan 12 yaşında Uğur Kaymaz’ı ve salıverilen katillerini, 1 Mayıs’ta halka reva görülen zulmü, DTP ile başbakanın görüşmemesini, artan işsizliği, yoksulluğu, kadrolaşmayı, Türkiye’de ifade özgürlüğündeki sorunları, azalmayan işkenceyi vb... görmezden gelmiş! AKP’ye sol destek ancak bu kadar güzel dile getirilir... Aklıma kasabının bıçağını şefkatle yalayan inekler geliyor.”

Ve arkasından, bana ve arkadaşlarıma karşı, akan suları durduran suçlama: “AKP’yi askere karşı savunmak gibi bir göreve talip olmuş durumdalar.”

Pek çok dostumun dahil olduğu bir siyasi örgütün mail grubunda yer alan bu tartışmaya ben katkıda bulunamadım. Gerek de kalmadı. Bir arkadaş cevap vermiş:

“Parlamentoyu savunmak AKP’yi savunmak mıdır? Bu durumda Ufuk Hoca (Uras) haklı olarak parlamentoyu savunmamız lazım deyip darbecilere karşı durduğunda bazılarının hocaya gelen ‘AKP’li’ suçlamasıyla aynı zihinsel arka planı yansıtmıyor mu suçlamanız?”

Sonra tartışma devam etti:

“Roni ve çevresinin siyasal islamcılarla samimiyetinden (dindarlar değil, siyasal islamcılar) ise kimse hazzetmiyor... Bu arkadaşlar sola, siyasal islamla, dincilerle, muhafazakârlarla ittifak ve işbirliği öneriyor. ‘En büyük tehlike vesayet rejimidir’ deyip ‘sivil ve demokrat’ gördükleri AKP cephesinde yer almamızı öneriyorlar. Biz de, ‘evet, Ergenekon’a, derin devlete, darbelere ve vesayet rejimize karşıyız, ancak bunun için AKP’nin (daha doğrusu Fethullah çetesinin) cephesine katılmayız’ diyoruz.”

Hariçten gazel okumak gibi olacak ama, bu noktada ben de katılayım tartışmaya.

AKP devrimci bir parti değildir. AKP sosyalist bir parti değildir. AKP hatta liberal bir parti bile değildir. AKP devleti yıkmayı amaçlamamaktadır.

AKP'nin işçi sınıfına saldırmayacağını, sınırötesi harekât gerçekleştirmeyeceğini, operasyon yapılmasına izin vermeyeceğini, DTP'ye düşmanlık etmeyeceğini, zam yapmayacağını hiç iddia etmedim, hiç düşünmedim. Hepsini yaptı, daha da yapacak.

AKP egemen sınıfın, büyük sermayenin, TÜSİAD'ın has partisidir; muhafazakâr, neoliberal bir partidir. Zam da yapar, operasyon da, saldırı da.

Konu bunları yapıp yapmayacağı değil.

Konu şu: AKP iktidara geldiğinden beri devletin açık (Genelkurmay) ve gizli (Ergenekon) kurumları hükümeti anti-demokratik ve gayrimeşru yöntemlerle devirmeye çalışıyor; hükümetin demokratik ve meşru uygulamalarını elektronik muhtıra ve Anayasa Mahkemesi gibi gayrimeşru yöntemlerle engellemeye çalışıyor.

Biz AKP'nin demokratik olarak seçilmiş olduğu için hükümet etme hakkı olduğunu savunuyoruz. Genelkurmay başkanlarının ve Anayasa Mahkemesi'nin her şeye müdahale etmesine ve demokratik bir hükümeti devirme girişimlerine karşı çıktık, çıkıyoruz. Birincisi bu.

İkincisi, askeri siyasetin dışına itmeye çalışıldığında, "Kürt sorununda devlet hata yapmıştır" dediğinde, sivil anayasayı gündeme getirdiğinde, AKP'nin doğru yaptığını, ama kaçınılmaz olarak eksik yapacağını anlattık. Olumlu adımlarının geniş, tabandan, sokakta kampanyalarla desteklenmesi gerektiğini savunduk.

AKP'nin hükümet etme hakkını destekledik. AKP'yi desteklemedik, desteklemiyoruz. Sosyalistlerin böylesi bir partiyi desteklemesi düşünülemez.

AKP, İslamî gelenekten gelen ve bu nedenle devletin bazı kesimlerince kabul edilmeyen, sağcı bir partidir. Bir yandan hükümet olma hakkını savunurken, aynı zamanda tüm olumsuz uygulamalarına karşı çıkmak gerekir.

Sol için, "AKP cephesinde yer almak" söz konusu değildir. Böyle bir cephe yok zaten.

Ama bizim bir "cephe" sorunumuz olduğu kesin. Memlekette olağanüstü gelişmeler yaşanıyor. En önemlileri, ekonomik krizin emekçi kesimler üzerindeki etkisi ve darbe girişimleri. Solun bu gelişmelere karşı direnecek boyutlarda ve güçte olmadığı açık. Geniş emekçi kesimlerin direnişini örgütleyecek, yönlendirecek güce sahip olmadığımız açık. Ama direnmek gerek.

Bu açığı nasıl kapatacağız? Kitlel ve etkili bir direniş olmasını nasıl sağlayacağız? Mesele bu.

Elli tane değil, bir tane yöntemi var bunun. Bir köşede durup sosyalizm propagandası yapmak değil. "Ben en keskin sosyalistim" diye böbürlenmek de değil. Tek yöntem, darbeye karşı olan herkesle birlikte darbeye karşı direnmek, krizin etkilerine karşı olan herkesle birlikte krize karşı direnmek.

Bu herkeslerin bazıları AKP üyesi olabilir, bazıları liberal, bazıları futbolcu. Beni ilgilendirmez. Bazıları "siyasal

islamcı" olabilir. Bana ne? Evlenmiyoruz, her konuda anlaştığımızı iddia etmiyoruz. Sadece belirli somut amaçlar doğrultusunda güç birliği yapıyoruz.

Yapmazsak, kriz sonucunda hepimiz işsiz, darbe sonucunda hepimiz hapiste olabiliriz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ateist işçiler cenneti

Roni Margulies 22.07.2009

"Dindar bir insanım, demokrat olduğumu düşünüyorum, AK Parti üyesiyim. 'İşsiz ve hapiste' adlı yazınızı okudum. Size iki şey sormak istiyorum. Birincisi, ben sosyalist bir yazarın yazısını okuduktan sonra ve partimle ilgili bir sürü olumsuz şeyler yazmasına rağmen neden 'Helal olsun' dedim? İkincisi, sağcılık ve solculuğu bir daha tanımlasak ya da tanımlasanız. Zira ben sağcı mıyım, solcu muyum, tanımlamakta güçlük çekiyorum."

Murat Bey'e, sorularını kısaca cevaplamanın zor olduğunu, ama elimden geleni yapacağımı yazıp şöyle devam ettim:

"Sizin gibi dindar ve demokrat bir insanın, benim gibi Kemalizm'den muaf bir sosyalist ile pek çok konuda anlaşabilmesinde bence bir gariplik yok. Cismanî düzlemde ikimiz de eşit, adil ve özgür bir dünya özlüyoruz. Ruhanî düzlemde ise ne düşündüğümüz kendi bileceğimiz, kişisel bir konudur. Siz bana dindarlığı, ben size dinsizliği dayatmadığımız sürece, aramızda sorun olmaz. Dolayısıyla, askerî personele sivil yargı yolunu açtığı zaman ben nasıl AKP hükümetine 'Helal olsun' diyorsam, sizin de benim yazımı okuduğunuzda aynı şeyi söylemenizde bir hata yok bence.

Sağcılık ile solculuk Türkiye'de çorba olmuş durumda. Bunun nedeni Kemalizm. Kemalist olmakla solcu olmak bizde aynı şey zannediliyor. Oysa dünyanın herhangi bir yerinde devletin resmî ideolojisini savunanlara solcu değil, sağcı denir elbet."

Murat Bey'le yazışmamı okuyan bazı sosyalist arkadaşların "Yakaladık! Bundan âlâ AKP yalakalığı mı olur! Heheeyt!" nidaları attığını duyar gibi oluyorum.

Murat Bey'in izniyle, burada kendisiyle değil, bu "sosyalist" arkadaşlarla tartışmak isterim. Bunu yaparken, belki de Murat Bey'e çok yabancı gelecek bir kaynağa, Lenin'e başvuracağım.

Lenin'i Müslümanlar büyük olasılıkla din düşmanı bir canavar olarak düşünüyordur. Hiç düşünmüyorlardır aslında, ama düşünecek olsalar öyle düşünürler herhalde. İşin ilginç tarafı, bu düşüncüyü Türk solunun çoğunluğu da paylaşır.

Oysa bakın neler demiş Lenin:

“İnsanlığın üzerindeki din boyunduruğunun, toplumdaki ekonomik boyunduruğun bir sonucu ve yansıması olduğunu akıldan çıkarmak burjuva dar görüşlülüğünden başka bir şey değildir. Proletarya kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlanmadıkça, ne kadar bildiri dağıtılsa dağıtılsın, ne kadar söz söylenirse söylensin, proletaryayı aydınlatmak olanaksızdır. Bizim açımızdan, ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi, öteki dünya cenneti konusunda görüş birliğine varmasından daha önemlidir.” (“Sosyalizm ve Din”, 1905)

Günümüz Türkçesine tercüme edersek, önemli olan cennet ve huriler konusunda anlaşmak değil, bu dünyada ne yapacağımız, darbecileri nasıl engelleyeceğimiz, demokrasiyi nasıl savunacağımız konusunda anlaşıp birlikte davranmaktır.

“Türkiye Komünist Partisi” mahlasını kullanan arkadaşlar ve onların çevresindeki daha da önemsiz örgütler belli ki Lenin okumamış. Birlikte mücadele ederek değil, “Cumhuriyetin kazanımları” hakkında bildiriler dağıtarak, “aydınlanma” hakkında bar bar bağıarak ezilenleri aydınlatacaklarını sanıyorlar!

Bir başka yazısında da şöyle diyor Lenin:

“Diyelim ki.. proletarya, biri sınıf bilinci oldukça gelişmiş ve kuşkusuz ateist olan Sosyal-Demokratlar [yani komünistler], diğeri köyle ve köylülükle ilişkilerini henüz koparmamış olan, Tanrı’ya inanan, kiliseye giden, hatta bir Hristiyan sendikası örgütlemekte olan yerel papazın etkisindeki geri kalmış işçiler olmak üzere ikiye bölünmüş olsun. Yine diyelim ki, ekonomik mücadele bir grev sonucunu doğurmuş olsun. Bu durumda bir Marksiste düşen görev, grevin başarıya ulaşmasını her şeyin üzerinde tutmak, bu mücadelede işçilerin ateistler ve Hristiyanlar olarak ikiye bölünmesine kesinlikle karşı çıkmaktır... Böyle bir anda ve böyle bir ortamda ateist propaganda yapmak, işçilerin grevdeki tavırlarına göre değil de, dinsel inançlarına göre bölünmelerini isteyen papazların ekmeğine yağ sürmek demektir.” (“Proletarya Partisinin Din Konusundaki Tutumu”, 1909)

Yine tercüme edersek, inanan bir kişiye “Olmayan bir şeye inanıyorsun, aptal” demenin, o kişiyi yabancılaştıracağı, emekçileri ikiye bölmekten başka bir işe yaramayacağı belli. Önemli olan, emekçilerin ortak amaçları için birlikte mücadele etmektir. Birlik ise, sosyalistlerin tanrıtanımazlığı ile Müslümanların inancını tartışmaktan değil, “Silahlı kuvvetlerin hayatlarımızı karartmasını birlikte nasıl engelleyebiliriz”, “Ekonomik krizin emekçiler üzerindeki etkilerine karşı en büyük gösterileri örgütlemek için birlikte ne yapabiliriz” gibi konuları tartışmaktan geçer.

“Bana ne Müslümanlarla birlik olmaktan” diyenler, herhalde Türkiye’de değil, işçi sınıfının tümüyle ateist olduğu bir ülkede yaşıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrim Şiirleri Gecesi

Roni Margulies 29.07.2009

Ayıptır söylemesi, ben bazen şiir yazarım. *Varlık* dergisi, ağustos sayısı için "Yazarın Bakışıyla Ergenekon Davası ve Askerî Darbe Girişimleri" başlıklı bir anket hazırlıyor. Bana da gönderdiler soruları. Bir tanesi şöyle:

"Türkiye'de aydınlarla askeriye'nin tarihsel bir ittifakı var. Bu durum 12 Mart, 12 Eylül gibi dönemeçlerde kırıldı. 28 Şubat'tan sonraysa bazı aydın ve sol çevreler askerin girişimlerine destek vermeye başladı. Böyle bir ittifakın oluştuğunu düşünüyor musunuz, olmalı mı?"

Soruların Özdemir İnce'ye de gönderildiğini mail mesajının tepesindeki "gönderilenler" listesinden görünce, aynı cümlede "mağara adamı" ve "Özdemir İnce" ifadelerini kullanma fırsatını tepmek istemedim, soruları cevapladım.

Ne cevap verdiğimi uzun boylu anlatmayayım. Kısaca, "Evet, aydınlarla askeriye'nin ittifakı oluştu, ama zaten hep vardı. Hayır, olmamalı" şeklinde özetlenebilir.

"Hep vardı" derken, örnek veremedim kısa bir anketi cevaplarken. Burada vereyim.

Tesadüf bu ya, geçenlerde eski gazeteleri karıştırıyordum. Gözüme çarptı, 25 Temmuz 1960 tarihli *Ulus* gazetesinin baş sayfasında bir manşet: "Devrim Şiirleri Gecesi yapıldı". Manşetin altında bir spot: "Toplantıda Milli Birlik Komitesi üyeleri ve şairler hazır bulundular."

Konuya aşina olmayan okurlar için tercüme edeyim: "Devrim", 27 Mayıs darbesi demek; baktığım gazetenin tarihi de darbeden iki ay sonra. "Milli Birlik Komitesi", darbeci subaylar demek. Peki, "şairler" ne demek? Örneğin, Behçet Kemal Çağlar, şair.

Gazetenin haberine göre, gecenin birinci bölümünde "Behçet Kemal Çağlar konuşmuş ve inkılap hareketinde sanatçılarımıza büyük işler düştüğünü söylemiştir".

Çağlar, kendisini tanıttığı bir yazısında şöyle der: "Anayurt gibi Atatürk'ü de yakından tanımak talihim var; bazı mısraları sofrasında yazdığım oldu."

Nasıl mısralar örneğin? Şöyle:

"Atatürk! Burçlarında bekliyoruz biz nöbet;
Bizce birdir seninçin yaşamak, ölmek; emret!
Emret: Kanı çekilmiş damarlarla dolaşalım;
Bir an senin izinden saparsak kahrolalım..."

Mısraların edebî değerini isterseniz hiç tartışmayalım. Ama bir şairin, Ebedî Şef'e hitaben "Emret! Emret!" diye çırpınması, uğruna ölmek istemesi, "aydın" ile "emir eri" kavramlarının birbirine karışmış olduğu hissini uyandırıyor bende.

Aynı gece, Çağlar'ın ardından Milli Birlik Komitesi üyesi Alparslan Türkeş bir konuşma yapmış. Evet, bildiğiniz Türkeş; darbeyi sabah radyolardan halka duyuran davudî sesin sahibi, Türk faşizminin başbuğu Türkeş. Şöyle demiş: "Türkiye'de yeni bir devir başlamıştır. Bu, yükseliş, kalkınış, şahlanış devridir. Bu devrin, bu kurtuluş hareketinin öncüsü, ışığı Türk sanatçıları olacaktır."

Ve gecenin ikinci bölümünde “birçok şair devrimlere dair şiirlerini okumuşlardır”. (Bu şairlerin kim olduğunu çok aradım, bulamadım. Bir bilen bana da bildirirse, müteşekkir olurum.)

O gece Alparslan Türkeş’in ardından şiirlerini okuyanlar gibi, bugün de Türkiye’nin yükseliş, kalkınış, şahlanış devrine Türk Silahlı Kuvvetleri’nin önderliği ve koruması altında gireceğine inananlar var. Çok değil, ama var. Behçet Kemal Çağlar’ın çocukları hâlâ aramızda.

Örneğin, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un Harp Akademileri’nde konuşurken herhangi bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi Weber’den bir iki alıntı yapması üzerine, köşeyazısına “Genelkurmay Başkanı’ndan entelektüel ders” başlığını atan Özdemir İnce kimin çocuğudur sizce?

İnce, Çağlar kadar talihli değil. Atatürk’ün sofrasında mısralar yazamamış. Ama mısralarını Ulu Önder’in fotoğraflarına bakarak kaleme aldığını tahmin edebiliriz. Bir başka köşeyazısında şöyle yazıyor çünkü: “Milliyet Gazetesi çok önemli bir girişim yaptı. Gazetede yayınlanan habere göre: Bugüne kadar Atatürk’ün gün ışığına çıkmayan fotoğrafları, Milliyet okurlarının özel arşivine sunuluyor... Ben Milliyet Gazetesi’nin Cumhuriyetçi girişimini bu satırlarla kutlamak istiyorum.” Sesi heyecandan titriyor adeta: “3 bin 500 fotoğraf arasından seçilen 100’den fazla fotoğraf.. lüks kuşe kâğıda basılarak kitaplaştırılmış.. bu özel kitap, 29 kupon biriktiren okurların evine ulaştırılacaktı.”

Aydınlar ve şairler söz konusuyken Özdemir İnce’yi gündeme getirmeme şaşırmanız olabilir. Lütfen saçmalamayın! İnce’nin aydın olduğunu çok sağlam kaynaklardan teyit etmiş bulunuyorum.

Kendisi de önemli bir aydın olan *Cumhuriyet* yazarı Hikmet Çetinkaya, “Türkiye’nin övünç duyduğu bir aydın, şair ve yazardır Özdemir İnce” demiş.

Türkiye “Komünist” Partisi ise, “Özdemir İnce de hemen her gün, bu bağlamda değerlendirilebilecek ve üzerinde düşünülmesi gereken değerli yazılar kaleme alıyor” demiş.

Türkiye’de aydınlarla askeriye’nin tarihsel bir ittifakı var mı? Var. Türkiye’de “aydın” kelimesinin tanımını yeniden düşünmeye gerek var mı? Var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Ah, öldürdüm galiba, pardon!”

Roni Margulies 19.08.2009

Türkiye’de yaşamak çok korkutucu bir şey. Savaş halinde olan ülkeler dışında, dünyada bu kadar çok insanın hastalık ve ecel harici nedenlerle durup dururken öldüğü başka bir ülke yok herhalde.

Geçenlerde İzmir’de gördüm. Binayı yıkıyorlar, dört duvar kalmış, herif beş kat yüksekliğindeki duvarın üstünde, ip cambazı gibi, elinde balyoz, ayaklarının yarım metre ötesini parçalıyor. Ya balyozu sallarken

denmesini kaybedip düşecek ya kendi bindiği duvarı kırdığı için. "Vah vah," diyecekler, "gencecik adamdı, ne talihsizlik!"

Tüm fizik kurallarıyla tüm istatistik hesaplarını ihlal edip sağ salım inse, eve dönerken bindiği belediye otobüsü asfalttaki dev bir çukura düşebilir; kaldırımda yürürken eski bir binanın balkonunun bir parçası kafasına düşebilir; az ilerde kesilip götürülmüş bir sokak lambasının geride kalan 20 santimine ayağı takılıp başını kaldırıma çarpabilir; kahvede otururken adamın biri "Ne bakıyorsun lan?" diyebilir. Binayı yıkan müteahhit, çukuru açan Karayolları, balkonlu evin sahibi, direği kesen belediye veya kahvedeki adam "Ah, öldürdüm galiba, pardon!" der. Ve hayat, bir eksiğiyle ve bütün korkutuculuğuyla devam eder.

"Bedava yaşıyoruz" ifadesinin tüm dünya dilleri arasında sadece Türkçede bulunması tesadüf değil herhalde.

İnsan hayatının ucuzluğu; gereksiz, anlamsız ve erken bir ölümün köşe başında bizi bekliyor olması yeterince korkutucu, ama çok daha korkutucusu var.

Memlekette 25 yıldır süren ve on binlerce kişinin ölümüne yol açan savaşın nihayet sonra erme ihtimali belirdi. Barış gerçekçi bir şekilde gündemde.

Bir parti başkanı şöyle diyor: "Bu gidişat toplum olarak geleceğimizi karartıyor. Bu böyle devam ettiği takdirde.. mevcut endişeyi, toplumsal cinnete dönüştürebileceğini unutmamalıyız." Yani? Barış olursa, ayaklanırsınız, ayaklanma olması için çalışırsınız. Sokaklarda adam avlarız, cinayetler işleriz.

Aynı parti başkanı, "gerilim stratejisi" ortadan kalkarken, "kamplara ve cephelere bölünme" sona ererken, şöyle buyuruyor: "Türkiye'yi gerilim stratejisiyle kamplara ve cephelere bölerek toplumun kesimleri arasında bir çatışmanın ortaya çıkması[na]... çalışmaktadırlar... Diplomatlarımız Ermeniler tarafından katledilirken bunlar Ermenileri tutmuşlardır. Kıbrıs elden çıkarken bunlar... Kıbrıs'ın Rumlaşmasına katkı sağlayacak AB adına Kıbrıs'ı gözden çıkarmışlardır. Bunlar 25 yıldır devam eden bölücü terörü kardeş kavgası haline dönüştürmek için kalem oynatıyorlar... Ya zehir saçmaktan vazgeçecekler ya da Türk adaletinin önünde Allah'ın izniyle bir gün hesap verecekler."

Ve yine aynı adam, saçtığı salyaların ardındaki şiddet tehdidini gizlemeden, şöyle diyor: "Şimdi de Büyüka'da bazı çevrelerle görüşerek... bir başka açılımın peşindeler. Hele hele ekümenlik adı altında kendisini kabul ettirmek isteyen bir patrikhanenin başı, Sayın Başbakan'a verdiği 15 sayfalık raporda Yassıada'da ve İmralı'da üniversite kurulmasını istiyormuş. Yassıada ve İmralı'da neyin üniversitesini kuracaksınız? Türkiye'yi bölmenin üniversitesinin temelini mi atmak istiyorsunuz? Türkiye çok sinsi oyunlarla karşı karşıyadır."

Bu adam sıradan bir faşist olsa, sorun değil. Sıradan olmasına sıradan, faşist olmasına faşist, ama bir özelliği daha var: Memleketin üçüncü büyük partisinin başkanı. Seçimlerde yüzde 15'e yakın oy alan bir partinin başında.

Bir anlamda, bu bile sorun değil. Avrupa'nın ulusal sorun yaşamayan bir dizi ülkesinde de güçlü faşist partiler var. Diğerlerinde de ekonomik krizin etkisiyle faşist hareketler büyüme eğilimi gösteriyor.

Ama Türkiye hariç bütün Avrupa ülkelerinde faşistlere faşist muamelesi yapılır. İngiltere'de, örneğin, haziran ayında Avrupa Parlamentosu'na Britanya Ulusal Partisi (BNP) üyesi iki faşist seçilince yer yerinden oynadı. Muhafazakâr Parti dahil, bütün parti başkanları BNP'nin görüş ve faaliyetlerini kınayan, dışlayan konuşmalar

yaptı. Keza, birkaç yıl önce Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinde faşist Ulusal Cephe'nin adayı son tura kalınca, faşist olmayan herkes diğer adaya oy verdi.

Türkiye'de ne oluyor? Faşistler siyasi yelpazenin birazcık aşırı, biraz yaramaz, ama saygın ve kabul edilebilir ucu olarak görülüyor. O kadar ki, Kürt meselesi hakkında ne diyecekleri gün gibi aşikârken, "Onlarla görüşmeden bu iş çözülemez" deniyor! Ne münasebet? Koyunun yaşam hakkı kasapla tartışılır mı yahu!

Tartışılıyor işte. Tartışılıyor, çünkü resmî söylemi "Ne mutlu Türküm diyene" olan, "Türkiye Türklerindir" olan bir ülkede, faşistlerin hiçbir söylediği eğreti durmuyor. "Sosyal demokrat" partisi CHP olan bir ülkede, MHP'nin dedikleri niye eğreti dursun ki?

Bunları düşündükçe, yolda giderken kafama balkon düşmesi tehlikesi solda sıfır kalıyor. Gülüp geçiyorum; balkon da neymiş ki!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erbakan Hoca'nın yeni partisi

Roni Margulies 26.08.2009

Siyasetten emekli olduğumu sanıyordum, ama Necmettin Erbakan ileri yaşına rağmen Türkiye Komünist Partisi'ne üye olmuş galiba. Emin olamıyorum, Doğu Perinçek'in İşçi Partisi de olabilir.

Gerçi bu iki partinin azgın İslam düşmanlığı düşünüldüğünde, Müslümanlıktan vazgeçtiğini, ömrünün geri kalanını Cumhuriyet'in kazanımlarını korumaya adayacağını kanıtlamakta zorlanmış olsa gerek. Belki de özel bir törenle *Nutuk* üzerine el basmış ve yüksek sesle üç kez "Kahrolsun şeriat!" diye bağırarak bir yakasına Atatürk, diğer yakasına İlker Başbuğ rozeti takılmasına hak kazanmıştır, kimbilir.

Üyeliğe kabul edildikten hemen sonra Altınoluk Beldesi'ndeki yazlığına giden Erbakan, Ayvalıburun Camii'nde kıldığı cuma namazından sonra kameriyede oturup geleneksel cuma sohbetini yapmış. Ve çevresindekilere Haim Nahum Doktrini'ni anlatmış. Duymamış olabilirsiniz; ben duymamıştım. Nahum Efendi 1909-1920 yıllarının Hahambaşı; o kadarını biliyordum da, meğerse bir de doktrini varmış. Allahtan, izah etmiş Hoca:

"Nedir, bu doktrin? 'Türkiye'yi İsrail'e bin yıldan beri vilayet yapamadık. Beş sene Cihan Harbi yaptık. Beş sene İstiklal Harbi yaptık, gene bunları işgal edemedik. Öyleyse stratejimizi değiştiriyoruz' diyorlar. 'Türkiye'yi aç bırakacağız, borca esir edeceğiz, dininden uzaklaştıracacağız. Böylece birbiriyle çarpıştıracağız. Güçsüz bırakıp, güçsüz noktaları İsrail'e vilayet yapacağız' diyorlar. Seksen senedir üzerimizde bu doktrin uygulanıyor... Bunlar dış güçlerin meseleleri, Haim Nahum planı. Türkiye'yi bölmek için oynanan oyunlar. Böyle Türk-Kürt diye, ayrım diye bir meselemiz yok. Kürt-Türk birbirimizin kardeşiyiz. Tek bir milletiz, tek bir ümmetiz. Tarih boyunca da birbirimizle kardeş gibi yaşamışız."

İlgimi çekmişti, not etmiştim, bir zaman önce Hoca Siyonizm'i timsaha benzetmiş, bu timsahın üst çenesinin

Amerika, alt çenesinin ise Avrupa Birliği olduğunu söyleyerek, “Bunları bilmeden dünya olaylarını, bugün yaşananları anlayamayız” demişti.

Ben yaşananları tam olarak anlayamıyorum galiba. Hoca bu gazeteyi okuyor mudur, bilmem, ama okuyorsa belki beni aydınlatabilir.

Seksen yıl önce, İsrail devletinin kurulmasına daha 20 yıl varken, Türkiye’nin güçsüz parçaları hangi İsrail’e nasıl vilayet yapılacaktı?

Bin yıl önce, ne İsrail, ne Türkiye, ne Osmanlı, ne Amerika, ne Avrupa Birliği, ne de Siyonizm varken, kim neyi bölüp nereye vilayet yapmaya çalışıyordu?

Amerika’nın Anglo-Sakson Protestan egemen sınıfı aptal mıdır ki Ortadoğu’nun küçük bir ülkesinin çıkarlarını kendi çıkarlarının önüne koysun; Amerikan emperyalizminin değil de, İsrail’in çıkarlarını korusun?

Avrupa Birliği’ni yaratan Alman, Fransız ve İngiliz egemen sınıfları salak çocuklar mıdır ki Ortadoğu’daki bir avuç Yahudi’nin ketemperesine gelip kendi çıkarlarını unutsunlar, tüm politikalarını İsrail’in çıkarları doğrultusunda saptasınlar?

Madem Kürt-Türk birbirimizin kardeşiyiz, tarih boyunca da birbirimizle kardeş gibi yaşamışız, şu son yıllardaki 40 bin ölüm, 17 bin faili meçhul, köylerin boşaltılması, yakılması, köylülere bok yedirilmesi ABD ve AB silahlı kuvvetleri tarafından mı gerçekleştirildi? Yoksa Haim Nahum tarafından mı?

Yoksa bunların hiçbiri aslında gerçekleşmedi de, Siyonistler Kürtleri kandırıyor mu? Olur a, Amerikan ve İngiliz egemen sınıflarını kandıranlar Kürtleri haydi haydi kandırır!

Bir de, kafamı iyice karıştıran bir mesele daha var. Saflığıma verin, ama ben Müslümanlığın “millî” bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Müslümanlık bir yana dursun, Yahudiliği bile doğru dürüst bilmem, koca Erbakan’ın karşısında ahkâm kesemem elbet. Ama önemli olan ümmet değil miydi yahu? Müslüman’ın Türk olanına özel önem vermek garip değil mi biraz?

Ha, bir de, sosyalistler gibi, Müslümanların da adalete ve mazlumun yanında saf tutmaya düşkün olduğunu biliyordum ben. Yanılmış olabilirim. Dedim ya, dinden anlamam pek.

Ya da yanılmıyorum, Erbakan Müslümanlıktan vazgeçti, milliyetçilikte karar kıldı ve yeni partisine katıldı. TKP’de de, İşçi Partisi’nde de rahat edecektir. Onlar da çünkü, Erbakan gibi, sanki Türkiye’de bir egemen sınıf, devlet ve silahlı kuvvetler yokmuş gibi, memlekette olup biten her şeyi dış güçlerden bilirler. Tüm dünya nüfusunun gece gündüz Türkiye’yi bölme planları yaptığına inanırlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahir, Hüseyin, Ulaş...

Roni Margulies 02.09.2009

Nâzım Hikmet'in doğum günüydü. İsviçre'de Türklerin bir derneğinde yapılan kutlama toplantısına davet edildim. Yıllar geçti, neler dediğimi hiç hatırlamıyorum, ama ne demişsem, konu oraya nasıl gelmişse, bir arkadaş kalktı, "Sen Kaypakkaya geleneği hakkında nasıl böyle konuşursun!" dedi.

Dur, dedim, şu cümleyi biraz düşünelim. "İbrahim Kaypakkaya geleneği" kavramının üzerinde biraz duralım.

Kaypakkaya'nın devrimciliğinden, kararlılığından, cesaretinden kimsenin kuşkusu olamaz herhalde. Ama 24 yaşında öldürülen bir delikanlıdan söz ediyoruz. Yabancı dil bilmeyen; Marksist klasikler bir yana dursun, Mao'nun eserlerini bile doğru dürüst okuması mümkün olmayan, okuduğu kadarını da berbat tercümelerden okuyan bir delikanlı. Yazdıkları, bir avuç polemik makalesinden ibaret olan, daha fazlasını yazmaya vakit bulamayan bir delikanlı. Öğrenciliği bırakıp silaha sarılan, ömrünün son yılını dağ başlarında çatışmakla, kaçmakla geçiren bir delikanlı.

Nasıl bir "gelenek" olabilir bu? Bu delikanlının dünya işçi sınıfı hareketine katkısı ne olmuş olabilir? Dünya emekçilerinin deneyimlerine, bilgisine, teorilerine neler eklemiş olabilir? "Marx, Engels, Lenin" dedikten sonra, bunların yanına bir de Kaypakkaya'yı eklemek biraz garip olmaz mı?

Ve bugün siyaset yaparken, dünyayı anlamaya ve değiştirmeye çalışırken, 35 yıl önce ölmüş ve kısacık hayatında devlete meydan okumak dışında pek fazla bir şey yapmaya vakit bulamamış bir gencin "geleneği" mi ışık tutacak bize?

Yıllar önce İsviçre'deki önemsiz bir toplantıda konuşulanlar nereden mi geldi şimdi aklıma? ÖDP kongresinin fotoğraflarına bakarken geldi.

Kongre salonunda duvarlara asılmış afiş ve flamalar dikkatimi çekti.

Flamalardan birinde, Mahir Çayan'ın resminin altında "Devrim geleceğe aittir ama onun kadar geçmişe ve şimdiki âna bağlıdır" sözleri vardı.

Vay be! Mustafa Kemal'in "İstikbal göklerde" ve "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" vecizelerini düşünmeden edemedim. Çok önemli ve derin gibi görünüp de hiçbir şey söylemeyen laflara hayranlık duymuşumdur hep.

Bir başka flamada Çayan, Deniz Gezmiş ve Kaypakkaya'nın resimlerinin altında "Geçmişimizle geleceğimizle umut saçıyoruz" yazılıydı.

Bir diğerinde "Sinan'a sözümüz, Halk iktidarı".

En hoşuma gideniyse şöyleydi:

"Söyleyin dağlara, rüzgâra
yurdundan sürgün çocuklara
düşmesin kimse yılgınlığa
geçit vardır yarınlara."

Türkiye kıyasıyla bir mücadelenin yaşandığı, darbe ihtimalinin hiç gündemden düşmediği, her allahın günü yeni bir andıç, Genelkurmay basın açıklaması, yeraltı silah deposu veya muhtıra ile karşılaştığımız bir dönemden geçiyor. Bir yandan bunlar yaşanırken, öte yandan ekonomik krizin etkisi her gün daha ağır hissediliyor, işsizlik artıyor, işyerleri kapanıyor, irili ufaklı direnişler patlak vermeye başladı. Ve tabii Kürt sorununda önemli bir eşikte durduğumuzun işaretleri var.

Bütün bunların yaşandığı bir dönemde, halk iktidarını amaçlayan, ülke sorunlarına çözüm üretme iddiasında olan, devrimci bir parti neleri öne çıkarıp duvarlara asıyor? Sinan, Mahir, Deniz, İbrahim! Ve okuyana gaz vermek dışında hiçbir anlamı olmayan şiirsel sözler!

Kaypakkaya ile Çayan'ın bir suçu yok elbet. Ölümlelerinden neredeyse 40 yıl sonra Türk solunun geniş kesimlerinin hâlâ aynı sloganları tekrarlıyor olacağını, yepyeni ve çok farklı koşullar ve sorunlar karşısında tek bir laf etmiyor olacağını nasıl bilebilirlerdi ki?

Yukarıdaki yazıyı temmuz ayında yazdım. *Sosyalist İşçi* gazetesinde yayımlandı.

Yazı, ÖDP üyesi bazı arkadaşların pek hoşuna gitmemiş galiba. Hemfikir olmadıklarını kendilerine özgü tartışma üslubuyla belirttiler. Yanılıyor olduğuma ikna edemediler doğrusu beni.

Ergenekon çetesinin kökünü nasıl kazıyacağız; darbe planlayanları nasıl engelleyeceğiz; Kürt sorununun çözümüne karşı çıkarları, savaşın devam etmesini isteyenleri nasıl alt edeceğiz; ekonomik krizin faturasını emekçilere yüklemek isteyenlere karşı nasıl direneceğiz... Bu konularda görüşleri var mıdır, bilmem; yok galiba. Varsa, pek iyi ifade edemediler.

Ben pek çok ÖDP'li yoldaşımla bu konuları sık sık tartışıyorum. Bazılarıyla ise tartışmak daha zor. Bu bazıları ile ÖDP'nin tümünü karıştırmamak gerek. Ben karıştırmıyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşit ve sevgili kardeşler

Roni Margulies 09.09.2009

Tekirdağ Aktif Sanayici ve İşadamları Derneği'nin üyeleri hangi anlamda "aktif", çok merak ediyorum. "Pasif" sanayici ve işadamlarından ne farkları var? Ne demek istiyorlar? Doğrudur, sanayiciler ve işadamları üretim araçlarına sahip oldukları için, emeklerinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan proleterleri istihdam eder, çalıştırır, üretilen artı değere el koyar, pasif bir şekilde yan gelip yatarken servetlerine servet katılmasını izler. Biz buna sömürü diyoruz.

Ama Tekirdağlı sanayici ve işadamları diğer illerdekilere "Siz pasifsiniz, biz işçilerimizi aktif bir şekilde

sömürüyoruz” mu demek istiyor? Olamaz. Sömürü aktivitesiyle övünen işadamına hiç rastlamadım. Ne peki? Benim bilmediğim başka bir aktivite daha mı gerçekleşiyor Tekirdağ’ın işyerlerinde?

İtiraf edeyim, Tekirdağlı sanayicilerin böyle bir iddiası olduğunu ve bunu somutlaştırmak amacıyla bir dernek kurmuş olduklarını bilmiyordum; yeni öğrendim. AKP Tekirdağ Milletvekili Ziyaeddin Akbulut, Tekirdağ Aktif Sanayici ve İşadamları Derneği’nin gazilere ve şehit yakınlarına verdiği iftar yemeğinde bir konuşma yapmış; öyle öğrendim Tekirdağlı işadamlarının bu özelliğini.

Ziyaeddin Beyefendi konuşmasında şöyle buyurmuş: “Müsterih olun. Ne gündemde bebek katilinin affı var, ne de başka bir taviz var. Biz ve hükümetimiz sadece akan kanın durmasını istiyoruz. 35 bin insan hayatını kaybetti. 350 milyar dolar maddi kaybımız var. Artık bunlar dursun. Artık analar ağlamasın istiyoruz.”

Bu kadar aktif bir aptallık düşünmekte zorlanıyorum doğrusu! Adamın partisinin hükümeti kelleyi koltuğa alıp bir barış girişimi başlatıyor. Başarırlarsa tahminen yüz yıl hükümet olacaklar. Bu adam da, salt barışı sağlayan partinin milletvekili olduğu için, tahminen öldüğü güne kadar milletvekili seçilecek. Bunun hayal meyal farkında ki, konuşmasının geri kalanında gazilere ve şehit yakınlarına barışın faydalarını anlatıyor.

Ama barışmak istediği tarafa “bebek katili” dediğinde, “taviz vermeyeceğiz” dediğinde, barış şansı olmadığını kavrayamıyor! “Bebek katili” derken, Kürt bebeklerini katledenleri, Kürt çocuklarını cezaevlerine kapatanları kastetmediğini varsayıyorum. Belli ki ya dayak yememiş ya sayı saymasını bilmiyor. Ya da kafası çalışmıyor.

Haydi üçüncü seçeneği kabul edelim. Peki, AKP Mersin Milletvekili Kürşad Tüzmen’e ne diyeceğiz? Partisinin Anamur ilçe teşkilatı tarafından Öğretmenevi’nde verilen iftar yemeğinde yaptığı konuşmada “PKK şerefsizdir, terör örgütüdür. Bebek katili bir örgütle Kürt kardeşlerimizi biraraya getirmeye çalışanlara kimsenin katkıda bulunmaması lazım” demiş.

Bak sen! Kürt kardeşlerimizin büyük çoğunluğunun PKK’yi desteklediğini ben biliyorum da, daha düne kadar devlet bakanı olan Kürşat Beyefendi mi bilmiyor? Kendi partisinin yaptırdığı kamuoyu araştırmalarından hiç mi haberdar edilmiyor? Niye karanlıkta bırakıyorlar bu adamcağızı?

Diyelim ki parti yönetimi bu adamı sevmiyor (doğaldır, anlayışla karşılıyorum), kendini gülünç duruma düşürsün diye bilgilendirmiyor. E peki, 29 Mart yerel seçim sonuçlarına da mı hiç bakmadın, be adam?

Demiş ki, “Bizde tek bayrak var, tek millet var, tek devlet, tek vatan var. Hepimiz bunun için çalışıyoruz... Bu bayrağın altında yaşayan milletin adı da Türk Milleti’dir. Bunun sağını solunu eğip bükmeye hiç gerek yoktur.”

Ben eğip bükme istiyorum. Bayrak sallamak istemiyorum, bu devleti de beğenmiyorum. Beni bir kenara bırakalım; esamim bile okunmaz. Ama milyonlarca vatandaş beğenmiyor bu devleti, eğip bükme istiyor. Ne yapacaksın? “Gerek yoktur, gerek yoktur” diyerek mi ikna edeceksin? “Bebek katilleri” diyerek mi sevgini ve kardeşliğini kanıtlayacaksın?

Sanıyorum bu adamlar *Hürriyet* gazetesi okuyor olabilir. Okudukça gaza geliyorlar tabii. Yılmaz Özdil adlı köşeyazarını özellikle seviyorlardır herhalde. İki üç hafta önce “Al sana açılım” diye bir yazı yazmış. Bu yazımı Kürtçeye tercüme ettirip öyle yayınlayacaktım, hiçbiriniz anlamayacaktınız demiş. Ve şöyle bitirmiş yazısını: “Terör, bizi bölemez. Lisan, böler. Cart diye. Bizi bize yabancı eder. Kanıtı da bu yazı.”

Ay, nasıl da parlak bir zekâ! Nasıl da öldürücü bir darbe vurduğunu zannediyor kendi dilini konuşma hakkını arayanlara! Adı da Özdil ya, dilden çok iyi anladığını düşünüyor herhalde.

Bir de şunu anlatsa bize: Kürtler niye senin dilini konuşmak zorunda? Akbulut, Tüzmen ve sen, niye Kürtçe konuşmak zorunda bırakılmıyorsunuz? Hani eşit ve sevgili kardeşlerdiniz hepiniz!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ataları Türk bile olmayan sizler...

Roni Margulies 16.09.2009

"roni efendi, hangi ülkeye ait, hangi ülke için çalışıyor ve para alıyorsanız lütfen o ülke gidin artık, yüzyıllardır ülkemde hakettiği saygıyla yaşayan, sizler gibilerin heran terketmeye hazır olduğu anda canları pahasına savunmaya geçen şanlı orduma, ataları TÜRK bile olmayan sizler gibi kiralık kalemlerin...

bizler ordusuna her zaman güvenen, seçilmiş hükümetlerine saygı duyan, mevcut düzenimiz içinde kurallar ile yaşayan TÜRK MİLLETİ artık sizler gibi kiralık ne olduğu belli olmayan kalemlerin saldırılarından bıktık, sadece size gülüyor ve defouln diyorum TÜRKİYEMDEN ,,,,, bu ülke insanı ordusu ve seçtiği hükümetle ve kurumlarıyla mutludur bu kurumlar arası ilişkiyi bozmaya çalışan siz ve sizler gibi dış kaynaklı sözüm ona yazarların tuzaklarına düşmeyecektir. Murat"

Murat Bey bana yukarıdaki iletiyi Bursa'daki büyükçe bir tekstil şirketinin internet adresinden atmış. Şirketin adını vermiyorum. Olur a, patron ulusalcı bir mağara adamı olmayabilir, Murat Bey'i zor durumda bırakmış olurum. Bir emekçiyi, ne kadar mankafalı da olsa, patronuna hesap vermek durumunda bırakmak istemem.

Hem Ahmet Altan, Ümit Kıvanç, Murat Belge hem de Namık Kemal Zeybek, Hasan Celal Güzel ve Oray Eğin kuşkusuz eleştirel iletiler alıyordur. Kendilerine sormadım, ama tahminimce "ataları TÜRK bile olmayan sizler" ve "defouln diyorum TÜRKİYEMDEN" cümleleri (veya bu cümlelerin Türkçeleri) yer almıyordur aldıkları iletilerde.

Bu yazarlara gelen eleştiriler, atalarının kimliğini, bu memlekette yaşama hakkına sahip olup olmadıklarını, başka bir yere basıp gitmeleri gerekip gerekmediğini sorgulamıyordur sanırım.

Okuyucum Murat Bey'i ve Oray Eğin'i çok gaza getirip heyecanlandıracak, biliyorum, ama bu yazıyı ben Atina'da yazıyorum.

Dün gece burada İstanbullu İhtiyarlar Yurdu'nda yemeğe davetliydik. Bir Türk, bir Kürt ve ben. Bizi karşılayan Bay Mavropulos, adeta bir tatil köyü kadar güzel olan bu İhtiyarlar Yurdu'nun tamamen İstanbul'dan göçmüş Rumlar tarafından kurulup yaşatıldığını, Yunanistan devletinin hiç katkıda bulunmadığını anlattı. "Ama" dedi, "biz Türkiye'de de devlet tarafından dışlanmaya alışmıştık, burada da aynı şeye alıştık, kendi yaşlılarımıza kendimiz bakarız."

İhtiyarlar Yurdu'nun sakinleri ve onlara bakanlar ve biz yedik, içtik. Bir masa çarptı gözüme. Yaş ortalaması belki yetmiş, belki de seksen, çoğu kadın. Çocukluğumun Yeşilköy'ünün simaları! Hepsini tanıyor gibi hissettim kendimi.

Masadan bir adam kalktı, yanımıza geldi. Gözlerinde bir gurur pırıltısıyla "Ben" dedi, "şu anda hayatta olan en yaşlı Türkiye millî basketbolcusuyum." 1949 ile 1954 yılları arasında Fenerbahçe takımında oynamış. Hâlâ Fenerli. Basketbol Federasyonu veya Fenerbahçe Kulübü bu eski oyuncularını ziyaret etmek, onurlandırmak, yardımcı olmak isterse, bende telefonu var.

Yaşlanmak zor iş. Doğup büyüdüğün yerden uzakta yaşlanmak ve ölmek iyice zor olsa gerek.

Ertesi gün, Türkiye doğumlu Rumların düzenlediği, 6-7 Eylül olaylarıyla ilgili bir konferansa katıldık. Saçma ve duygusal bir roman gibi olmaya başladı bu yazı, biliyorum, ama bir baktım, liseden sınıf arkadaşım Hristo Marga! Adımızın ilk dört harfi aynı ya, üç yıl yan yana oturmuşuz sınıfta. Öbür yanımda da Hasan Morkoyun otururdu. İlk kez görüştük Hristo'yla ta 1972'den bu yana.

Ulan, diye düşündüm, bu ihtiyarların İstanbul'dan kaçmak zorunda kalmasına yol açanlarla, Hristo'nun kendini rahat hissedemeyip gitmesine neden olanlarla görülecek bir hesabım var.

Tepem attığı zaman, sevgili vatandaşlarım, bu hesabı şöyle ifade ediyorum:

Ben buradayım, hiçbir yere gitmiyorum. Hodri meydan! Sana ne lan benim atalarımından! Nerden senin ülken oluyormuş? Ben İstanbul'da Pakize Tarzı kliniğinde doğmuşum, babam da aynı klinikte doğmuş, dedemin babası da Tireli Yusufaçı Ağa'ymış. Üstelik, bunlar da önemli değil. Üç gün önce gelmiş olabilirim Türkiye'ye. Hiç farketmez. Benim nerede yaşayacağıma ne Türkiye devleti karar verebilir, ne de sen.

Murat Bey de, Oray Eğin de, kendini solcu zanneden Kemalist, milliyetçi, Ergenekon hayranı boyacı çocukları ve onların abileri de vız gelir tırıs gider. Ben İstanbullu bir komünistim. Kimliğimin bu iki yanını ne Türkiye devleti değiştirebilir, ne de siz.

Tepem atmadığı zamanlarda ise, çok daha sakin ve ağırbaşlı konuşuyorum. Bakmayın ama nasıl konuştuğuma, sakin ve ağırbaşlı olduğum zamanlarda takıye yapıyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kitlesel sol parti

Roni Margulies 23.09.2009

Şu anda kitlesel bir sol partinin devasa yürüyüşler örgütüyor olması gerekirdi.

Örneğin, 1 Eylül günü İstanbul'da "Barış, hemen şimdi" pankartının arkasında yürüyen 600 bin kişilik bir gösteri. Ankara'da biraz daha küçük, ama Kızılay'ı saatlerce trafiğe kapayan, sonra da Meclis'in önünde bir saatlik oturma eylemi yapan bir gösteri.

Örneğin, 12 Eylül günü "Tüm darbeciler yargılsın", "Ergenekon davasının müdahilleriyiz" ve "Savcı Öz, yanındayız" pankartlarıyla tüm Taksim Meydanı'nı kaplayan, bir yandan Şişli'ye, bir yandan Tünel'e uzanan bir milyon kişilik bir gösteri.

Bu gösteriler gerçekleşmedi, çünkü böyle bir parti yok.

Geleneksel komünist partilerin yok olması, sosyal demokrat partilerin neoliberalizmi tümüyle benimsemesi ve devrimci partilerin küçüklüğü, bir zamandır Avrupa'nın her yanında aynı ihtiyacı ortaya çıkardı: Kitleler temsil edilmiyor, yeni bir sol parti gerek.

Neoliberal siyasetlere duyulan tepki ve savaş karşıtı hareketin yarattığı radikal seferberlik geniş kitleleri sola çekerken, bu sola kayışın örgütsel bir ifade bulması daha da önem kazandı.

Nitekim, birçok ülkede yeni partiler yaratıldı. Almanya'da Sol Parti, Fransa'da Yeni Antikapitalist Parti, Portekiz'de Sol Blok, Danimarka'da Kızıl-Yeşil İttifak, İngiltere'de Respect, İskoçya'da İskoçya Sosyalist Partisi, Brezilya'da P-Sol, savaş karşıtı hareketin, neoliberalizm karşıtı mücadelelerin içinden çıktı, bunların üzerinde yükseldi, geleneksel sol güçlerin ötesinde geniş, yeni ve genç kitleleri seferber etmeye çalıştı.

Bu partilerin bir ortak yönü de, sosyalist ve sosyal demokrat solun bazı kesimleri ile toplumsal hareketleri, kampanya aktivistlerini, örgütlü siyasete bulaşmamış kitleleri, azınlıkları, çevrecileri ve başkalarını biraraya getirmesi, getirmeyi amaçlaması.

Türkiye'de yeni bir kitlesele sol parti ihtiyacı benzer ama biraz farklı nedenlerden kaynaklanıyor. Ecevit'in "Karaoğlan" günlerinden beri ezilenlerin ve muhaliflerin oy verdiği "sosyal demokrat" parti Genelkurmay'ın sesi oldu, azgın milliyetçiliğin bayrağı haline geldi. Bu sabah okudum, Baykal'ın bayram mesajı şöyle: "Bu memleketin dürüst, namuslu aydınlarını, Silivri'de tutuklanmış olan gerçek aydınları, vatanseverleri saygıyla selamlıyorum."!

Muhafazakâr ve neoliberal bir hükümet partisine karşı İslâm düşmanlığı yapan çok, ama hükümetin neoliberalizmine ve muhafazakârlığına karşı ne parlamentoda ne de sokakta bir muhalefet var.

Son yıllarda geniş kitleler siyaset meydanına çıktı, ama geleneksel solun anladığı, alışageldiği anlamda değil. Ankara'da 1 Mart 2003 günü tezkereyi engelleyen 100 bin kişi, her yaz Barışarock'a katılan on binler, Hrant'ın cenazesinde yürüyen 200 bin kişi, iklim değişikliğine karşı gösteri yapan ve genetiği değiştirilmiş organizmalara karşı imza veren on binler, Küresel BAK'ın binlerce etkinliğine katılan yüz binler, irili ufaklı düzinelerce işyeri direnişine katılanlar.

Bu genç, atılgan, yıpranmamış kitlelere hitap edebilecek bir parti yok. Doğal olarak milliyetçiliğe, ırkçılığa, savaşa karşı olan bu muhalif kitle CHP'ye elbette ilgi duymadığı gibi, mevcut sol partilerin hiçbirine de, yine çok anlaşılır nedenlerle ilgi duymuyor. Oysa, Avrupa'da olduğu gibi, burada da bu yeni kuşağın taleplerini, özlemlerini, başka bir dünya isteğini siyaset sahnesine taşıyacak, siyasi bir ifade verecek bir oluşuma ihtiyaç var.

İki yıl önce, Ufuk Uras ve Baskın Oran seçim kampanyalarından böyle bir oluşum çıkmak üzereydi ki.. çıkaramadık. Olsun. Geç olsun da güç olmasın. Şimdi yine yola çıkıyoruz.

Şöyle olabileceğini düşünüyorum yolumuzun. Az sayıda ortak talep oluşturmalıyız. Ayrılıklarımızı değil, birlikteliğimizi ön plana çıkaran, ama kırmızı çizgiler de içeren talepler. Örneğin: Kemalizme ve milliyetçiliğe netçe hayır; savaşa hayır; Kürt sorununa barışçıl çözüm; sınırsız düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü; herkese ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri...

Amaç sosyalistleri biraraya getirmek de değil, sosyal demokratları biraraya getirmek de değil, bu talepler için çalışmak isteyen herkesi biraraya getirmek olmalı. Bu taleplerin altına imza atan herkese (sosyal demokratına, devrimcisine, türbanlısına, futbolcusuna) kapılarımız açık olsun. Türkiye’de yoksul olan, örgütsüz olan, işsiz olan, ezildiğini düşünen, sesi olmayan, başka bir ülke ve başka bir dünya isteyen herkesin sesi, bayrağı ve umudu olmaya çalışalım.

Bu talepler etrafında, hep birlikte, sokakta, tabanda, kitlesel kampanyalar şeklinde iş yapmaya başlayalım. Becerip beceremediğimizi 2011 seçimlerinde görürüz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barışa ve demokrasiye karşı omuz omuza

Roni Margulies 30.09.2009

‘Barış hemen şimdi’ gibi liberal söylemlerle bir yere varılmaz. Bu cümleyi geçtiğimiz hafta sonu Diyarbakır’da Mezopotamya Sosyal Forumu çerçevesindeki bir toplantıda söz olan bir arkadaş dile getirdi.

Çok sık başıma gelmez ama, kısa bir süre nutkum tutuldu doğrusu. Ne diyeceğimi bilememekten değil, sinirlenmeden nasıl diyeceğimi bilemediğim için. “Adam sen de,” dedim sonra, “sinirlensem ne olur ki!”

Barış talep etmek “liberal bir söylem” ise, sosyalist bir söylem savaş talep etmeyi gerektiriyor herhalde! Gerçek devrimcilerin “Barışa hayır!”, “Kan isteriz kan! Yaşasın silah sesleri, dan, dan, dan!” gibi sloganlarla sokaklara dökülmesi gerekiyor herhalde!

Bu nasıl bir aymazlık yahu! Dünyanın herhangi bir yerinde “sol” çevrelerde böyle bir dangalaklık var mıdır acaba?

Egemen sınıfların kendi çıkarları için başlattıkları savaşlarda emekçi çocuklarının ölümüne gönderildiğini, işçi sınıfının vatani olmadığını ve başka bir ülkenin işçilerine ateş ederek bir şey kazanmayacağını, komünistlerin savaşta “kendi” devletlerinin yenilgisi için mücadele etmesi gerektiğini anlatanlar, başta Lenin olmak üzere sosyalist geleneğin önde gelen isimleri değil midir? Yoksa ben yanıliyorum da, ünlü bir liberal mi söylemiştir bunları?

Sosyal demokrasi ile sosyalizm arasındaki tarihsel bölünme, Birinci Dünya Savaşı'nın arifesinde Almanya'da çoğu sosyal demokrat milletvekilinin "kendi" ülkesinin savaş bütçesi için olumlu oy kullanması üzerine gerçekleşmemiş midir? Lenin bunlara karşı esip gürlememiş midir? İkinci Enternasyonal'in yerine komünistler Üçüncü Enternasyonal'i bu nedenle kurmamış mıdır? Yoksa ben yanılıyorum da, liberaller mi kurmuştur Komünist Enternasyonal'i?

Aymazlık bu kadarla da bitmiyor. Türk "komünistleri" savaşa karşı değil, ama demokrasiye karşı! Demokrasi de "liberal" bir şey ya, karşı çıkmak gerek elbet!

Bir dizi "liberal", İlker Başbuğ hakkında Mardin'de yaptığı siyasi konuşma nedeniyle dün suç duyurusunda bulundu. Komünist olduğunu iddia eden bir partinin internet sitesinde, partinin eski genel sekreteri bu suç duyurusunu eleştiren bir yazı yazmış.

"Böylece, Genelkurmay Başkanı'nın susması, siyaset yapmaması karşılığında, devlet memurlarının siyaset hakkından vazgeçilmiş oluyor!" demiş.

Bir postacı, Çapa Hastanesi'ndeki bir hemşire veya sokakları temizleyen bir belediye görevlisi ile Genelkurmay Başkanı arasındaki farkı Kemal Okuyan'a anlatacak bir TKP üyesi çıkmamış anlaşılan. Ben bir ipucu vereyim: Postacıların emrinde silahlı adamlar yoktur, hemşireler muhtıra vermez, temizlik görevlileri darbe planları yapmaz.

Ama Okuyan'ın derdi zaten siyaset yapma hakkını savunmak filan değil. Asıl derdini şöyle ifade etmiş: "Erdoğan konuşsun, Başbuğ sussun diyerek Türkiye özgürleştirilemez."

Erdoğan'la Başbuğ arasındaki fark hakkında da bir ipucu vereyim: Erdoğan seçmenlerin yüzde 47'sinin oyunu alarak seçilmiş bir başbakan, Başbuğ ise hayatında tek bir oy almamış bir asker. Erdoğan'ı beğenmediğimizde oy vermeyerek kurtulma olanağımız var, Başbuğ'u beğenmediğimizde yapabileceğimiz hiçbir halt yok. Biri demokratik süreçlerin bir sonucu, diğeri silah gücünün simgesi.

Hatırlarsınız, haziran ayında bir albayın darbe planları yayınlanmıştı. Genelkurmay Başkanı belgenin gerçekliğini sorgulamış, ama beklenen sert tepkiyi göstermemişti.

Söz konusu partinin Başbuğ'a tepkisi ise sertti: "Başbuğ'un dediği, Türkiye'deki büyük Amerikancı-İslamcı operasyona karşı.. ordunun bir şey yapmayacağıdır. Demek ki, belge.. ordunun demokrasiye bağlılığının açıklanması için üretilmiştir. Demokrasi: Amerikancılık, piyasacılık, gericilik."

Bu son cümle ne demek? "Yahu, ne gerek var demokrasiye? Halk benim beğenmediğim bir partiyi seçtiği zaman demokrasi filan gerekmez. Demokrasi zaten gericiliktir. Lütfen darbe yapın. N'olursunuz" demek.

Diyarbakır'daki toplantıda Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Sekreteri Emirali Şimşek'in söylediklerine benim ekleyecek bir sözüm yok:

"Barış ve demokrasi mücadelesi bulunduğumuz konjonktürde halklarımızın özgürlük mücadelesinin en somut halkasını oluşturmaktadır. Bunu farketmeyen, bunu küçümseyen yaklaşımlar söylem düzeyinde ne kadar sol olsalar da, emeğin Türkiye'si yolunda verdiğimiz mücadelenin önünde engeller olacaklardır."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılım, AKP ve samimiyet

Roni Margulies 07.10.2009

Batmanlı dostum "Kürt Açılımı" ifadesinin "Demokratik Açılım" şekline dönüşmesini doğru buluyor. "Ben Kürt ve Aleviyim. Kürt olarak ezilmemek benim için önemli, ama Alevi olarak ezilmemek de en az o kadar önemli."

Ve konuyla ilgili tüm tartışmalar gibi, sohbet dönüp dolaşıp aynı soruya geliyor:

"Evet ama, AKP samimi mi?"

Bu soruyu sık sık duyar oldum.

Sözde solun TKP tarafından temsil edilen kesimi sormuyor bu soruyu elbet. Onlar zaten Kürt Açılımı'nın başarısız olmasını ve savaşın devam etmesini istediği için, umurlarında bile değil. Onlara göre, zaten "açılım" filan yok. Sadece Amerikan emperyalizminin bir katakullisi var. Emperyalist dış güçler Türkiye'yi bölmeye çalışıyor, AKP de dış güçlerin maşası olarak bu bölme girişimini uyguluyor. Mesele basit.

Gel gör ki, emperyalistler Türkiye'yi niye bölmek istiyor, belli değil. Aradım, taradım, bu sorunun cevabını bulamadım. Bunlar gizli planlar olduğu için, emperyalist kaynaklarda bulamamış olmam doğal tabii. Ama anti-emperyalist kaynaklarda da yok maalesef. Direniş de gizli galiba!

Emperyalistler dünyanın karmakarışık, istikrarsız bir bölgesinde, bir dediklerini iki etmeyen, emperyalizme sadık kocaman bir ordusu olan Türkiye'yi niye bölmek isteyebilir acaba?

Pentagon açısından, kendi eğittikleri ve geleneksel olarak "bizim çocuklar" diye düşündükleri İlker Başbuğ ve meslektaşları mı daha güvenilir dostlardır, Sayın Öcalan ve Sayın Karayılan mı? Niye ikincileri tercih ediyor olabilirler ki acep?

İstediklerini yaptırabildikleri uysal bir müttefiki niye parçalamak istiyorlar? Başlarına bela mı arıyorlar? Deli mi bunlar?

Irak'ta durumu altı yıldır hâlâ doğru dürüst yatıştıramamışken, İran her an başlarına yeni dertler açabilecekken, niye İsrail dışındaki tek sağlam müttefiklerini dağıtmak istiyorlar?

İstikrarsız Ortadoğu'yu daha da istikrarsızlaştırmak ne açıdan işlerine geliyor olabilir?

Bu soruların cevapları bulunamıyor, çünkü yok. Çünkü sorular anlamsız.

Çünkü Kürt Açılımı emperyalistlerin oyunu filan değil. Açılım, Kürt hareketinin 25 yıllık mücadelesinin doğrudan sonucu. Ve bu mücadelenin, Türk devletine bu sorunu silah zoruyla çözemeyeceğini kabul ettirmiş olmasının sonucu. Ve geçen 29 Mart yerel seçimlerinde Kürt halkının ezici oranlarda DTP'ye oy vererek "muhatap" meselesini çözmüş olmasının sonucu. Emperyalizm ile hiç alakası yok.

Dolayısıyla, asıl dertleri misak-ı milli sınırlarını savunmak olan ve emperyalizmi bahane olarak kullanan sözde solcu milliyetçileri bir kenara bırakalım.

"Evet ama, AKP samimi mi," sorusunu soranlar, gerçekten barış isteyen ve AKP'nin bu girişimi sonuna kadar götürmeyeceğinden kaygılananlar.

Konuştüğüm Kürtlerin ve Kürt hareketinin haklı taleplerini destekleyen Türklerin hemen hemen tamamı, hükümetin bu açılımı sonuna kadar götürmeyeceğinden kaygılanıyor.

Açılım ilan edildiğinden bu yana gerçekleşen olaylar da kaygıların haklılığını gösteriyor: DTP'liler tutuklanıyor, operasyonlar sürüyor, çocuklar öldürülüyor, "son terörist öldürülene kadar..." açıklamaları yapılıyor.

Kaygıları anlıyorum, ama paylaşmıyorum. Kaygılanan ve AKP'nin samimiyetini sorgulayanların gözden kaçırdığı şu: Hükümetin samimi olup olmaması hiç önemli değil.

Diyelim ki hükümet tümüyle samimi. Diyelim ki müthiş kararlı. Farketmez. Yine de süreci sonuna kadar götüremeyebilir. Süreci baltalamaya çalışanlar, ordunun bir kesimi, Ergenekoncular, CHP, MHP ve savaştan doğrudan çıkarı olanlar başarılı olup barışın gündemden çıkmasını sağlayabilir.

Öte yandan, diyelim ki hükümet hiç samimi değil. Yine farketmez, çünkü açılımın gündeme gelmiş olmasını sağlayan etmenler hükümeti bu süreci sonuna kadar götürmeye zorlayabilir.

Kısacası, mesele hükümetin samimi olup olmaması değil. Mesele, samimi olsa da olmasa da, hükümeti barış doğrultusunda zorlamaya devam etmek.

Sonuçta, AKP bir devrim hükümeti veya işçi köylü sovyeti değil. Hayattaki ilk ve tek amacı Kürt sorununu çözmek değil. "Samimiyet" ve "hükümet" kavramları aynı cümlede kullanılmamalı.

Önemli olan hükümetin niyeti değil, bizim ne yaptığımız. Hem Kürt hem Türk illerinde barış talebi güçlü bir şekilde yükselmeye devam ederse, barış olacak. Yükselmezse, hükümet sıkıştığı yerde geri adım atacak. Bize kalmış.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yahudilerden şikâyetim

Roni Margulies 14.10.2009

Şu Yahudilerden gerçekten çok şikâyetçiyim. Yıllardır duyarım, dünyayı ele geçirmişler, Amerika'yı da onlar yönetiyormuş. Peki, bana niye haber verilmiyor yahu! Niye başkalarından duymak zorunda kalıyorum ben bunu?

Tamam, itiraf ederim, çok iyi bir Yahudi değilim, dinimizin vecibelerini bilmiyorum, bilmediğim için de yerine getiremiyorum. Kimseyi Yahudi olduğu için kayırdığımı hatırlamıyorum; İsrail devleti hakkında da pek iyi şeyler söylemedim bugüne kadar. Doğru.

Doğru da, bu kadar kindarlık olur mu yahu? Sen koskoca dünyayı ele geçir, istediğin gibi yönet ve bilmem kaç milyon Yahudi arasından bir tek gariban Roni'ye haber verme! Herif Kanarya Adaları'nda ekmek elden su gölden yaşayıp günlerini gün edebilecekken, Allah'ın İstanbul'unda devrimcilik, sosyalizm filan diye ömür törpülesin. Nerede kaldı dindaşlık, ırkdaşlık? İsrail aleyhine bir iki laf ettik diye mi bütün bunlar?

Şimdi de öğreniyorum ki, "Yahudi ve Musevilerin çok ciddi keşifleri var. Bu icatları sebebiyle oturdukları yerden para basıyorlar.. durdukları yerde hâlâ bunun rantını almaya devam ediyorlar... İstanbul'daki Yahudi vatandaşları şöyle bir inceleyin." Ve bunu çok güvenilir bir kaynaktan, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'ndan öğreniyorum.

Bu kadarına da pes doğrusu! Koca cemaat oturduğu yerden para basıyor mu? Basıyor. Ben bu cemaatin bir ferdi miyim? Ferdiyim. Bu para basma yöntemi niye benden gizleniyor o zaman?

Türkiye'deki ırkçılığın Batı Avrupa'dakinden farklı bir boyutu var. Bir İngiliz, "Bütün siyahlar yamyamdır ve kötü kokar" diyebilir. Bunu diyen İngiliz ırkçıdır, ırkçı olduğunun bilincindedir ve bilinçli olarak ırkçılık etmek için söyler bu lafı. ırkçı olmayan tüm İngilizler ise, "Çüşş!" diye ayağa kalkar, bu tür lafların şakasını bile kabul etmez. Ve laf kamu önünde edilmişse, adam hapis cezası yer.

Türkiye'de ise, "Yahudiler oturdukları yerden para basıyor", "Lazlar aptaldır" veya "Araplar kancıktır" gibi sözleri sadece bilinçli ırkçılar değil, herkes söyleyebiliyor ve sık sık söylüyor. Ve çoğunluk bunu söylediğinde ırkçılık ettiğini hiçbir şekilde düşünmediği gibi, ırkçılıkla suçlandığında fena halde gocunuyor, niye suçlandığını anlayamıyor bile.

Örneğin, Tayyip Bey'in söyledikleri, iyi niyetli sözler, Yahudiler hakkında olumlu olduğuna inandığı sözler. Hiç kuşukum yok. ırkçı olduğuna inanmıyorum. "Hop dedik" diye başlayarak sözlerini eleştirsem, "Bunun neresi ırkçı ki?" diyecek, eminim.

Şurası ırkçı: Herhangi bir insan topluluğuna **ırkından kaynaklanan** bir özellik atfetmek, adı üstünde, ırkçılıktır. Ben paradan anlamam, oturduğum yerden para basamıyorum. Ama benim **Yahudi olduğum için** para bastığımı düşünmek ırkçılıktır.

Dahası, önemli olan bir ırka iyi veya kötü bir özellik atfetmek değil, **herhangi** bir özellik atfetmek. "Bütün Yahudilerin ciddi keşifleri var" veya "Bütün Yahudiler akıllıdır" demek de, "Bütün Yahudiler cimridir" demek kadar ırkçı. Yahudi'nin akıllısı da vardır, aptalı da, cimrisi de vardır cömert olanı da. İrksal özellikler değil bunlar.

Yıllar önce Trabzonspor Başkanı Mehmet Ali Yılmaz, İngiliz futbolcu Kevin Campbell hakkında "Yamyam" deyince ırkçılık suçlamalarıyla karşılaşmıştı. Yılmaz'ın kendini savunmak için söyledikleri harikaydı: "Yenilmiş

ve bozulmuşuz zaten. Bir sürü kamera, ışıklar, başkan ne oldu? Başkan ne oldu? Ne olacak! Biz de orda söze başlayalım dedik. 'Bu yamyam bizim istediğimiz gibi çıkmadı' demişim. Sonra ırkçı başkan olduk. Çok tepki gördüm. Bütün yabancı televizyonlara derdimi anlatmaya çalıştım. 'Yamyam bizde o anlama gelmez. Biz beyaz olana da yamyam diyoruz. Kasıtlı söylemedim' diyorum, hâlâ anlamıyorlar."

Dikkat ettiniz mi? "Yabancı televizyonlar" ilgilenmiş konuyla. Bizimkiler değil.

Yine yıllar önce, İspanya milli takım antrenörü Luis Aragonés Fransa maçından önce bir antrenman sırasında farkında olmadan TV kameralarına yakalandı. Fransa'nın siyah oyuncusu Thierry Henry hakkında "boktan zenci" dediği duyuldu. "Bir yanlış anlaşılma oldu" veya "Biz beyaz olana da boktan zenci deriz" demedi, açık açık ırkçılığı savundu: "Benim işim en iyi sonuçları alabilmek için oyuncularımı gaza getirmektir. Bu işi yapabilmek için de, gündelik dil kullanırım. Bu dili kullanınca futbol dünyasında hepimiz birbirimizi iyi anlarız."

Türkçeye tercüme edersek: "İrkçılık yapmak sorun değildir, hakaret sayılmaz, mesleğimin doğal bir parçasıdır." Böyle düşündüğü için, Aragonés Henry'den özür dilemeyi reddetti.

İspanya milli takımını bıraktıktan sonra nereye gitti Aragonés? Türkiye'ye. Fenerbahçe'ye.

İrkçılığın burada suç olmadığını duymuş olsa gerek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılım, AKP ve Marx

Roni Margulies 21.10.2009

Gelenlerden beşi tutuklandı, 29'u bırakıldı. Bardağın yarısı boş mu, yarısı dolu mu?

Aynı gün, Diyarbakır'da 18 aylık bebek Mehmet Uytun yaşamını yitirdi. Polisin attığı gaz bombası, annesinin kucağında uyuyan Mehmet'in başına çarpmıştı. Bardağın yarısı boş mu, yarısı dolu mu?

Gelenlerin Habur kapısına ulaşmalarından üç gün önce, Erzincan Üniversitesi'nde 23 öğrenci "PKK üyeliği" kuşkusuyla gözaltına alındı. Bardağın yarısı boş mu, yarısı dolu mu?

Gelenlerin gelmesinden üç hafta önce, Lice'ye bağlı Şenlik köyü Xambaz mezraında 14 yaşındaki Ceylan Önkol karnına isabet eden patlayıcı nedeniyle hayatını kaybetti. Bardağın yarısı boş mu, yarısı dolu mu?

Boş olduğunu düşünenler çeşit çeşit. Ve çeşitli nedenlerle böyle düşünüyorlar.

En başta Kürtler. Çok anlaşılır nedenlerle, her gözaltı, her tutuklama, her ölüm, açılımın boş laf olduğunu, ketenpereye getirildiklerini düşünmelerine yol açıyor. Öfkelenmekte haklılar elbet, ama açılımın boş çıkacağını düşünmekte yanılıyorlar bence.

Sonra MHP ve CHP. Gelenlerin hepsinin tutuklanması gerektiğini, meselenin tümüyle Genelkurmay'a bırakılıp savaşa devam etmek gerektiğini düşündükleri için, bardağı bomboş görüyorlar. Kendi açılarından haklılar.

Sonra da, TKP, ÖDP gibi "sol" partiler var. Onlara göre bardak boş, çünkü zaten her şey emperyalizmin bir oyunu, herkes emperyalizmin maşası. Ve emperyalizmin habis emellerini boşa çıkarmak için Türklerle Kürtlerin savaşmaya devam etmesi, kimse kalmayana kadar birbirlerini kırmaları gerek. Ne var ki bunu anlamayacak?

Ben bardağın dolu olduğunu düşünüyorum.

Aranızda belki Marksist olmayanlar vardır. Niye böyle düşündüğümü anlatayım.

İki şeye çok güveniyorum.

Birincisi, Kürt halkının mücadelesine güveniyorum. Bu mücadele, Kürt sorununun silah zoruyla çözülemeyeceğine Türkiye devletini ikna etti ve etmeye devam edecek.

İkincisi, Türk egemen sınıfına güveniyorum. Bu dediğim biraz garip karşılanabilir. Açayım.

İster burjuvazi deyin, ister büyük sermaye veya TÜSİAD. Bu sınıf, Kürt sorununa barışçı bir çözüm istiyor. Kürtler açısından sınırlı bir çözüm, ama çözüm.

Bu sınıfın hükümeti olarak, AKP hükümeti sorunun çözülmesi için gerekli bütün adımları atıyor ve atmaya devam edecek. Yavaşça atacak, her aşamada TÜSİAD'ın desteğini sağlamca arkasına aldıktan sonra atacak; atarken "vatan, millet" edebiyatını eksik etmeden, ulusal çıkarlardan söz ederek atacak, ama atacak.

Egemen sınıfa duyduğum güven, bu sınıfın demokrasiye, insan haklarına, azınlık haklarına ve uluslararası yasalara önem verdiğini düşünmemden kaynaklanmıyor. Hiçbirine zerre kadar önem vermiyorlar elbet. Ama kendi çıkarları bu sorunu çözmelerini gerektiriyor. Ve kendi çıkarlarını benden daha iyi bildiklerinden kuşku yok.

Avrupa Birliği'ne girmek istiyorlar, bir. Kendi kullanabilecekleri devasa ekonomik kaynakların savaşa akıtılmasını istemiyorlar, iki. Kürt illerine rahat rahat yatırım yapıp kâr etmek istiyorlar, üç. Dünya egemen sınıfı içinde saygın bir yer işgal etmek istiyorlar, dört. Sorun çözüldüğünde kaybedecekleri hiçbir şey yok, kazanacakları çok şey var.

Hükümete güvenim de, kezâ, AKP'nin demokratlığına inanmamdan değil. Bu hükümet, seçildiği günden beri tüm icraatlarıyla büyük sermayenin hükümeti olduğunu kanıtladı. Allah'la, cinler ve perilerle, şeriatla hiçbir ilişkisi olmadığını birkaç on bin *Cumhuriyet* okuru ve birkaç yüz İşçi Partili ve TKP'li dışında herkese kanıtladı. Artık Silahlı Kuvvetler ve Genelkurmay Başkanı bile, millî istihbarat ve derin devlet bile buna ikna oldu. İkna olmadıkları yerde, hiç şaşmam, TÜSİAD istişare kurulundan bir delegasyon gidip generallerin kulağını çekiyordur.

Kısacası, bu hükümet büyük sermayenin tüm ihtiyaçlarına şu ana kadar cevap verdi, bundan sonra da vermeye devam edecek. Sermayenin kârlılığının önündeki saçma sapan sorunları çözecek.

Marx'tan öğrendiğim kadarıyla, bir ülkede, sınıflar arasındaki güç dengesinin izin verdiği ölçüde, egemen sınıfın istedikleri olur. Türkiye de nihayet Marksizm'e uygun, doğru dürüst bir ülke olmaya başladı. Generallerin, mafya babalarının, hortumcuların, korucuların yönettiği bir ülke olmaktan çıkmaya, Koçların, Sabancıların, TÜSİAD'ın yönettiği bir ülke olmaya başladı. Ve ülkeyi bunların adına, bunların çıkarına AKP yönetiyor. Kürt açılımı bu nedenle oyun değil, gerçek.

Peki, benim gibi düşünenler ne yapmalı? Açılımı desteklemek yeterli mi? Hayır, değil. Geri adım atılmasını önlemek, çözümün yarım yamalak olmasını engellemek için, Kürtlerle birlikte sokaklara dökülmeliyiz, hükümete sürekli tabandan basınç uygulamalıyız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türküm, doğruyum ve devletim suçlu

Roni Margulies 28.10.2009

Bütün bu "dostluk", "kardeşlik" ve "birarada yaşamak" sözleri arasında, kimvurduya giden, gargaraya gelen bir gerçek var. En temel sorunun cevabı unutulup gidiyor.

Soru şu: Kürtler dağa niye çıktı?

Cevap belli: Türkiye devletinin politikaları yüzünden.

Herhalde dağda yaşamaya ve temiz hava almaya meraklı oldukları, doğayla kucak kucağa kültürfizik hareketleri yaparken havadan bombalanarak öldürülmeyi sevdikleri için değil.

Devletin onyıllarca uyguladığı inkâr, aşağılama, baskı ve şiddet politikaları olmasaydı, ne savaş ne de barış olacaktı, ne "dostluk" ve "kardeşlik" ne de Habur kapısından girişler gündeme gelecekti. Kuzu kuzu yaşayıp gidiyor, kendi işimize bakıyor olacaktık, abes işlerle iştigal etmeyecektik. Bazılarımız elbet bu devletle mücadele ediyor olacaktı yine, ama bu mücadelede "Kürt" ve "Türk" kelimeleri yer almayacaktı.

Kısacası, "Suçlu kim" sorusunun cevabı "Türkiye devleti".

Bu temel soru ve sorunun basit cevabı unutulunca, "show" yaptı diye DTP'yi suçlamak, silah bırakmıyor diye PKK'yle uğraşmak, Ahmet Türk veya Emine Ayna'nın söylediği her lafta kusur bulmak kolay. İkide bir Kürtler arasındaki milliyetçi eğilimlerden şikâyetçi olmak kolay. Şehit ailelerinin acısına ağlamak kolay. Her türlü silahlı siyasetin yanlışlığını ve tüm milliyetçiliklerin kötülüğünü anlatmak kolay.

Kolay da, önce şunu unutmayalım: Türklerin 25 yıldır, Kürtlerin 80 yıldır birbirleriyle yaşadıkları tüm sorunların sebebi Türkiye devleti. Üstelik, Ermeni sorununda olduğu gibi "eski" bir devlet değil; bildiğimiz, tanıdığımız, bugün de ensemizde boza pişiren, mevcut devlet.

Şehitlerin de, ülkenin koca bir bölümünün savaş alanına dönüp yoksul kalmasının da, savaşa akıtılıp sağlık ve eğitim hizmetlerinden esirgenen devasa kaynakların da suçlusu ve sorumlusu bu devlet.

Kürt örgüt ve kurumlarına yönelttikleri her eleştiri ve suçlamadan önce, Türk yazar, gazeteci ve siyasetçileri bu gerçeği akıllarından kısaca geçirirse, Açılım'ın başarı olasılığı yükselir. Okullarda her sabah hep bir ağızdan "Türküm, doğruyım, çalışkanım, savaşın suçlusu da devlettir" dense, Açılım'ın başarısı garanti olur.

Kürtlere ise bunu hatırlatmaya gerek yok. Çocuklarının niye dağa çıktığı konusunda en ufak bir yanılgıya düştüklerini sanmam.

Kürtler dağa çıkanların niye çıktığını bildiği gibi, bugün neyi başarmış olduklarını da biliyor.

Herkesin daha kolay kabulleneceği bir örnek vereyim.

Filistin Kurtuluş Örgütü, İsrail devletine karşı ilk askerî eylemini 1965 yılının ocak ayında gerçekleştirdi. Başarısız bir girişimdi. Beyt Şemeş şehrinde bir su kanalına yerleştirilen bomba keşfedilerek etkisizleştirildi. Bombayı yerleştiren Mahmud Hicazi yakalandı.

Bunu izleyen 45 yılda FKÖ, İsrail içinde ve dışında pek çok kanlı eylem gerçekleştirdi. Üstelik ölenler ve öldürülenler sadece İsrailli değildi.

Ve bütün bunların sonucunda, Filistin halkının özgürlük mücadelesinin bir arpa boyu yol gitmiş olduğu da kuşkulu. Öyle değil mi?

Bir açıdan öyle. Özgürlük 1965'te ne kadar uzaktıysa, bugün de o kadar uzak. Tüm Filistin topraklarını kapsayan laik ve demokratik Filistin devleti bir yana dursun, "mini" devlet bile görünürde yok. Ölüm, yoksulluk ve dışlanma Filistinlilerin kaderi olmayı sürdürüyor.

Ama bir önemli fark var. İsrail'in kurulduğu 1948'den 1965'e kadar, "Filistin sorunu" diye bir şey yoktu. Dünya habersiz, İsrailliler mutlu, bölge sültilimandı. Bugün, Filistin sorunu çözülmeden bölgede barış ve istikrar olamayacağını Benyamin Netanyahu'dan sağır sultana kadar herkes biliyor.

İşte, bunu başardı FKÖ.

Etnik temelde siyaset yapmak kötüdür, peki. Silah kullanmak her koşulda yanlıştır, peki. Şiddetin her türlüüne karşı olmak gerekir, iyi.

İyi ama, başka ne seçeneği vardı Filistinlilerin? İsrail devletine güzel güzel laf anlatıp çok ikna edici bir şekilde konuştukları takdirde meseleyi halledeceklerini düşünen var mı?

Peki, Kürtlerin başka ne seçeneği vardı? Başka ne seçenek bırakmıştı Türkiye devleti onlara?

Kendilerine bırakılan tek seçeneği kullandılar, dağa çıktılar. Ve başardılar. Şimdi seviniyorlar.

Sevinmelerini yanlış bulanlar, suçlunun kim olduğunu düşünöversin. Olmaz mı?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayrak, cephe alınarak selamlanır

Roni Margulies 04.11.2009

Kemalizmin kalelerinde oturmayanlar fark etmemiş olabilir. Ben Beşiktaş'ta oturuyorum. Burada Ramazan'da sokakta yemek yiyerek yürüyenler değil, oruç tutanlar sorun yaşar. Pencereden Türk bayrağı sarkıtmak için bayram filan olması gerekmez burada. Her ahval ve şeraitte sallanır zaten bayraklar.

2893 numaralı Türk Bayrağı Kanunu'nun 7. maddesi uyarınca, "Türk Bayrağı, yırtık, sökük, yamalı, delik, kirli, soluk, buruşuk veya layık olduğu manevi değeri zedeleyecek herhangi bir şekilde kullanılamaz.. yırtılamaz, yere atılamaz, gerekli özen gösterilmeden kullanılamaz. Bu fiiller yetkililerce derhal önlenir ve gerekli soruşturma yapılır."

Bizim burada bu kanun sürekli ihlal edilir. Pencereleden sarkan bayrakların hepsi hem kirlidir hem de buruşuktur. Ve üstelik kanuna ve tüzüğe aykırı bu fiiller yetkililerce önlenmez ve gerekli soruşturma yapılmaz.

Aynı kanunun 5. maddesi uyarınca, "Çekilmesi ve indirilmesi esnasında veya tören geçişlerinde Bayrak, cephe alınarak selamlanır." Bu maddenin ihlal edilip edilmediği konusunda emin olamıyorum. Bayraklar pencereden sallandırılır veya içeri alınırken cephe alarak selamlayan kimseye rastlamadım, ama belki de "çekmek" ve "indirmek" teknik terimlerdir, pencereden yapıldığında yasa hükümleri geçersiz oluyordur.

Dünyanın zaten sokaklarda bayrağa en çok rastlanan ülkelerinden birinde, şehrin dört bir yanına her yerden görülebilen, iyi dalgalanması için paraşüt kumaşından imal edilen dev bayraklar asılan bir şehirde yaşıyoruz. Sanki bu ülkenin halkı sık sık toplu bellek kaybı geçirip "Biz nereliydik yahu? Hangi ülkenin vatandaşlarıydık biz?" diyerek paniğe kapılıyor veya "Bizim bayrak kırmızıydı galiba, ama üzerinde ne resmi vardı?" diye meraka düşüyormuş gibi.

Beşiktaş'ta böyle bir tehlike yok. Hangi ülkenin vatandaşları olduğumuzu, bayrağımızın ne renk olduğunu unutmamız mümkün değil. Tek sorun, çok küçük çocukların "Bayrağımızın üstünde kalpaklı bir adamın resmi de var galiba" diye kuşkuya kapılması olabilir. Ama çok önemli değil, yaşları ilerledikçe o çocuklar da öğrenecektir, zamanı geldiğinde okullarındaki Atatürk köşelerini inceleyerek gerçek bayrağımıza vakıf olacaklardır.

Konumuza dönersek, Beşiktaş'ta oturmayanlarınız fark etmemiş olabilir. Bu Cumhuriyet Bayramı'nda geçen seneye ve önceki yıllara kıyasla çok daha az bayrak vardı sokaklarda. Bizim apartmanda geçen sene 12 daireden sadece benimkinin penceresinde bayrak yoktu, bu sene sadece üç dairede vardı. Gazetelerin "Tüm yurttan coşkuyla kutlandı" manşetlerine aldırmaayın. Usta gazeteciler "coşku" dedikleri şeyi hangi sayaçla ölçer, bilmem, ama genel hava her zamankinden farklıydı, sanki düşmanı denize dün dökmüşüz gibi değildi.

Daha iki yıl önce Cumhuriyet mitinglerinde sokaklara dökülen yüz binlere bir şeyler oldu bence.

O mitingler üç ana bileşenden oluşuyordu. Birincisi, has milliyetçiler ve darbeciler (CHP, MHP, İP, ADD, Çağdaş Bilmemne Dernekleri, *Cumhuriyet* okurları). İkincisi, devlet (askerî okul ve polis okulu talebeleri, emekli yargıçlar, kolluk güçleri filan). Üçüncüsü, Kemalist devletin "Şariat geliyor" ve "Vatan bölünüyor" propagandasından etkilenen, Genelkurmay'ın ve Özel Bilmemne Dairesi'nin seferber ettiği, kentli, iyi halli orta sınıf.

Bunların ilk ikisi, "örgütlü Kemalizm" diyebileceğimiz, "cumhuriyeti" korumak kisvesi altında mevcut devleti ve kendi ceberrut iktidarını koruyan insan kalabalığı.

Bu kalabalık ve temsil ettiği devlet yapısı on küsur yıldır kendini saldırı altında hissediyor. İslâmcı gelenekten gelen bir hükümet; Kürt ve Kıbrıs sorunlarında atılan adımlar; Ermeni soykırımının ve azınlık hakları sorununun gündeme gelmesi; AB üyeliği doğrultusunda yapılanlar ve değiştirilen yasalar; ordunun siyasetteki yerinin sorgulanması – bütün bunlar Kemalizmin kutsal ineklerini tehlikeye atıyor.

İneklerinin mezbahaya götürülmekte olduğunu gören Kemalist devlet kendini koruyor, saldırganlaşıyor, karşı saldırıya geçiyor. Darbe yapacak, yapamıyor, debelenip duruyor. Ergenekon'u kuruyor, olmuyor, çırpınıp duruyor.

Ve bu yaptıkları açık açık ortaya çıktıkça, iki yıl önce seferber edip sokaklara döküldüğü kitlenin desteğini galiba kaybetmeye başladı.

Bayrakların azalmasının nedeni bu bence. Biz kazanıyoruz, ceberrut devlet kaybediyor, Türkiye yavaş yavaş makul bir memleket haline geliyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cesur Çuval

Roni Margulies 11.11.2009

"Cesur Çuval işçileri" tarafından gönderilmiş bir mesaj aldım. Önce, "İşçiler mi cesur, çuvallar mı?" diye düşündüm. Sonra baktım, patronun adı Mehmet Cesur!

"Bizler Cesur Ambalaj A.Ş.'de çalışan ve atılan işçileriz. Bir seneyi aşkın bir zamandır çalıştığımız Cesur Çuval fabrikasında patronun kazanılmış sosyal haklarımıza yönelik saldırısına maruz kalıyoruz. Bu süre zarfında üç ikramiyemiz gasp edildi, yakacak, erzak haklarımıza el konuldu ve ücretlerimiz kuşa çevrilerek ödendi."

Cesur Çuval vesilesiyle, Türkiye işçi sınıfının hâl-i pür melâlini yine düşündüm.

İşsizlik oranı, resmî rakamlara göre bile, yüzde 15'e yakın. İşsiz sayısı yaklaşık 3,5 milyon. Dahası, bu rakamın yaklaşık bir milyonu son 12 ayda işsiz kalan işçilerden oluşuyor. Ailelerini de düşünürsek, bir yıl içinde dört beş milyon kişi gelirini kaybetti. Ve bu rakamlar ücretsiz mecburi izine gönderilenleri, geçici olarak üretimi durduran işyerlerinde çalışanları kapsamıyor.

Doğrudur, ekonomik kriz Türkiye'yi 18'den vurmadı henüz, ama teğet de geçmedi.

ÖTV, KDV gibi vergilerin düşürülmesi otomotiv ve mobilya gibi sektörlerde üretimin sürmesini sağlamış olabilir, ama işsiz kalan bir işçiye bunun faydası yok. "İşsizim, ama otomobil ve koltuk takımları çok ucuzladı, gidip birkaç tane alayım" diyecek değil herhalde!

Peki, işçi sınıfı direniyor mu?

İngiltere’de örneğin, geçtiğimiz aylarda Waterford cam, Vestas rüzgâr türbini, Visteon otomotiv fabrikalarında ve daha birkaç yerde işçiler işyerlerini işgal etti; postacılar birkaç kez bir günlük grev yaptı. Bunlar benim bildiklerim. Başarılı başarısız, başka direnişler de var kuşkusuz. İngiliz işçi sınıfı krizin faturasını ödemeyi reddediyor, direniyor.

Ya Türkiye’de?

İrili ufaklı direnişler var elbet. Sabah-ATV grevine bakalım örneğin. Birkaç bin kişinin çalıştığı işyerinde 20 kişi greve çıktı! Kazanma şansı var mıydı? Yoktu. Her hafta Taksim’de gösteri yaptılar. İşyerinden uzakta yapılan gösterinin bir anlamı var mı? Yok. Yani 20 kişi “Direnmek gerekir” diyebilmek için kendini feda etti, işinden oldu. Yanlış anlaşılmasın, eleştirmiyorum, aksine kendilerini takdir ediyor ve buradan selamlıyorum.

Ama Sabah-ATV grevini anlamlı bir direniş olarak düşünmek zor. Ve son dönemde gerçekleşen hemen her direniş böyle. Cesur Çuval işçilerinininki dahil.

Niye böyle?

İşçi sınıfı, bazı solcuların sandığının aksine, Stalinist afişlerde boy gösteren süpermenlerden oluşmaz. Normal ve akli başında insanlardan oluşur. Ve akli başında her insan gibi, kazanacağına inanmadığı kavgaya girmez, afakî mücadelelere atılmaz.

Türkiye işçi sınıfının örgütlülük düzeyi, sendikalaşma oranı içler acısı. Ve yıllardır da düşüyor. Üstelik, sendikalı işçiler de yarım düzine kadar ayrı konfederasyonda örgütlü. Bu sınıfın son yıllarda mücadele etme ve kazanma deneyimi daha da acıklı. Ne moral verici bir zafer var yakın geçmişte, ne de özgüven kazandırıcı bir şanlı direniş.

Ne örgüt, ne moral, ne özgüven. Nasıl dirensin ki?

Direnmemesinin bir nedeni daha var.

Avrupa’da siyasetin fay hattını birkaç yıldır neoliberal ekonomik siyasetler ve Irak savaşı oluşturuyordu; bir yıldır ekonomik kriz oluşturuyor.

Türkiye’de ise ana fay hattı ne neoliberalizm, ne de kriz. Bunların ikisi de temel ve önemli mücadele alanları, ama deprem bunlardan kaynaklanmıyor. Ana fay hattı bambaşka: Darbe, muhtıra, Ergenekon, milliyetçilik, ırkçılık, türban, “Ne mutlu Türküm diyene!”, “Vatan bölünüyor!”, Açılım ve Habur kapısı.

Bu fay hattının Türklük ve Kürtlükle, vatanın veya laik düzenin herhangi bir şekilde tehdit altında olmasıyla hiçbir ilişkisi yok elbet. Korunmaya çalışılan, ne Türklük, ne de vatan. Merkezinde asker olan, baskıcı, antidemokratik bir devlet yapısı korunmaya çalışılıyor.

Türkiye işçi sınıfı Neptün gezegeninde değil, Türkiye’de yaşadığı için, herkes gibi o da bu fay hattının üzerinde duruyor. Ve çatlak o kadar derin, o kadar canalıcı ki, başka hiçbir konunun gündeme gelmesine izin vermiyor.

Hal böyleyken, işçiler 20-30 yıldır bel bağladıkları CHP’ye bakıyor; CHP çatlağın yanlış tarafında! Sosyalist

olduğunu iddia eden sola bakıyorlar; bir kısmı zaten CHP'nin yanında, bir kısmı ise çatlağı görmezden gelmeye çalışıyor!

İşçi sınıfıyla gerçekten ilgilenenler hem fay hattını hem işçi haklarını gündemine alan yeni ve kitlesel bir sol parti yaratana kadar, bu iş böyle gider.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk milleti ve ilkel komünizm

Roni Margulies 18.11.2009

"Peki, 'Türk milleti' neden bugüne kadar hiçbir zaman çıkıp 'böyle devlet istemiyorum, başka türlüünü istiyorum' demedi? Çok mu memnundu? Çok mu korkuyordu? Çok mu kandırılmıştı? Yoksa başka türlüünü hayal mi edemiyordu? Yoksa devletin onu kendisine ait sayması gibi o da bu devleti kendine ait mi sayıyordu? Yoksa kendi varoluşunu bu devletin varlığına bağlı saymak gibi tuhaf bir yanılsama içinde miydi? Yoksa bu bir yanılsama değil miydi?"

Birkaç gün önce bu sözleri yazan Ümit Kıvanç'ı o kadar iyi anlıyorum ki! İnsan kırk yıl sosyalist olduktan sonra aklına hiç böyle şeyler gelmese insanlığından kuşkuya düşer.

Allah'tan, Çayönü ve Çatalhöyük'teki Taş Devri yerleşimleriyle ilgili bir yazı okuyorum da keyfim yerinde, 'Türk milleti' hakkında umutsuzluğa kapılmıyorum.

Çayönü, dünyada bilinen en eski yerleşim yerlerinden biri. En alt katmanları MÖ 8800-8500 yıllarında henüz tarıma geçmemiş bir topluma ait. Ardından, MÖ 8000'de tarım başlamış, MÖ 7300'de de hayvancılık.

Ve bütün bunlar olurken, Çayönü'nün berbat bir sınıflı toplum olduğu belli. Köyün bir yanında yüksek bir alanda büyük, balkonlu ve merdivenli evler var. Bu evlerde toplumun bütün servetinin izleri bulunmuş: Akdeniz ve Kızıl Deniz'den ithal edilmiş deniz kabukları, taş heykeller, değerli kristaller ve silahlar.

Köyün diğer tarafında evler çok daha küçük ve gösterişsiz. İçlerinde hiçbir servet işareti yok, sadece günlük hayat için gerekli tek tük alet var.

Günümüzde olduğu gibi, Çayönü'nde de üretim araçlarının sahipleri başka, üretim yapanlar başka. Alet üretmek için gerekli hammaddeler (çakmaktaşı ve obsidyen taşı) büyük evlerden çıkmış. Ama bu evlerde hammaddenin işlendiğine dair bir işaret yok.

Yoksul evlerde ise tam tersi. Hammadde yok, ama her taraf taşlar işlenince yontulan parçacıklarla dolu.

Bu düzeni sürdürmek için müthiş bir terör estirildiği de belli. Tapınaklardaki sunaklarda, sunakların kenarlarındaki oluklarda ve bıçakların üzerinde çok miktarda insan kanı bulunmuş. Tapınaklardan birinin bir odasından 70 kafatası ve 400 kişinin kemikleri çıkmış.

Ve o dönemde Doğu Anadolu'daki diğer yerleşimlerde de düzen aşağı yukarı aynıymış.

Derken, kazıların bir üst katmanından anlaşılıyor ki, 9200 yıl önce bir şey olmuş.

Büyük evlerin hepsi yanmış. Tapınaklar yıkılmış. Öyle hızlı yanmış ki evler, zenginler mallarını kaçıramamış. Tapınakların bulunduğu alan "belediye" çöplüğüne çevrilmiş.

Derme çatma evlerin hepsi yıkılmış ve büyük evlerin kalıntılarının hemen yanına yeni Çayönü inşa edilmiş. Yeni evlerin hepsi büyük ve hepsinde çalışılıyor olduğunun işaretleri var. Yeni Çayönü'nde ne egemen sınıf kalmış, ne ruhban sınıfı. Eşitlikçi, sınıfsız bir toplum çıkmış ortaya.

Ve arkeologlar bu ani değişimin işgal, savaş veya doğal afet sonucu olmadığını saptayabiliyor. Yani devrim olmuş. Bildiğimiz devrim!

Dahası, "millî" değil, "uluslararası" bir devrim! Tüm Anadolu'da ve Balkanlarda bundan sonra yaklaşık 3000 yıl boyunca tüm yerleşimler devrim sonrası Çayönü gibi. Ve bunların en çarpıcı örneği Çatalhöyük. Herkesin ve tüm evlerin eşit olduğu, saraysız, kadın erkek farkının gözetilmediği, herkesin çalıştığı, savaşırsız bir toplum.

Çayönü Diyarbakır'a bağlı, tabiri caizse. Çatalhöyük ise Konya'ya. Bugün Diyarbakır ve Konya'da yaşayan ve bazıları yakın dostum olan nüfus, komünist Çayönü ve Çatalhöyükülerin doğrudan torunları değil, biliyorum, ama uzak da olsa, sonradan gelenlerle çok karışmış da olsa, bir akrabalıkları olsa gerek.

İsyankârlık, devrimcilik, devlet devirmek genetik bir şey değil, onu da biliyorum. Yani Çayönülülerin "böyle devlet istemiyorum, başka türlüşünü istiyorum" demiş olması Türklerin devlet devirebildiğinin kanıtı değil. Ama "Türkler devlet devirmez" diye bir şey olmadığına da eminim.

E peki, niye uzun zamandır devirmiyorlar, Ümit'le beni sabırsızlığa garkediyorlar?

Marx anlatmış: "Her çağda, toplumda egemen olan fikirler egemen sınıfın fikirleridir." Biraz sopa zoruyla, ama aslen fikirlerini egemen kılarak, egemen sınıflar güçlü, dokunulmaz ve yenilmez gibi görünür. Her şey hep böyle olacakmış, hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi görünür.

Ama bazen de, çok farklı ve çok çeşitli nedenlerle, büyük kalabalıklar "Yetti artık" deyiverir. Çayönülüler de der, Türkler de.

Kaldı ki, birkaç yıldır diyorlar, şimdilik fazla bağırmadan da olsa.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP tek kale oynuyor!

Roni Margulies 25.11.2009

İsmet Berkan ile Murat Yetkin, sanıyorum tebdil-i kıyafet eyleyip geçenlerde yaptığımız DSİP İstanbul toplantısına katılmış. *Radikal*'deki 23 kasım tarihli yazılarından öyle anlaşıyor. Memlekette bir zamandır olan bitenlerin önemini kavrayıvermişler ansızın.

Berkan şöyle yazmış:

"Özgürlükçülük, demokrasi savunuculuğu, azınlık haklarını korumaya çalışmak gibi dünyanın her yerinde sola özgü söylemleri bizde 'sağ', hem de bazılarınca 'aşırı sağ' kabul edilen Ak Parti yapıyor. Buna karşılık statükoyu savunmaktan özgürlüklerden korkmaya, demokrasinin katıksız olmasını söylemektense vesayetin ortadan kalkıyor olmasına üzülmeye kadar ne kadar 'sağ' davranış biçimi varsa bunların hepsini de kendini hâlâ 'sol' sayan CHP sergiliyor."

Ve şöyle devam etmiş:

"Erdoğan.. çok önemli bir zihniyet devrimini merkez sağ kitlelere yaşıyor ve bu zorlu konulara olumludan, mazlumdan, zulme uğrayanın tarafından yaklaşarak Alevileri, Kürtleri alkışlatıyor, kendi kitlesine bir zamanın 'öteki'lerini sevdiliyor.. Başbakan Erdoğan'ın kitleleri etkileme, onlara mesajını iletme gücünü hiç küçümsemek lazım."

Yazının başlığı da "Zihniyet devrimi".

Yetkin ise Diyarbakır'a gitmiş ve "Erdoğan'ın Meclis'teki sorusu Diyarbakır'da yankı bulmuş" başlıklı bir yazı yazmış. AKP'nin yaptıklarının Diyarbakır'da yarattığı etkiye şaşırmış! Ben Yetkin'in şaşırmasına şaşırdım! İlk defa mı gidiyor yahu oralara!

Şöyle yazmış:

"Türk Başbakanı tarafından yapılan bir konuşmada sarf edilen bir cümlemin, sorulan bir sorunun Diyarbakır'ın hem toplantı salonlarında, hem sokaklarında bu denli etkili olabileceğine görmesem inanmazdım."

Konuştugu bir kişi, "O gün kulaklarıma inanamadım" demiş, "Havaalanında bekliyordum. Televizyonda fark ettim. Bunu söyleyen kim diye dikkat ettim. Başbakan'mış. İşte Türkiye'nin değişmeye başladığına o zaman inandım."

Bir başkası, "Bu mesele artık Meclis'te konuşuldu ya, üzerimize serpilen ölü toprağı değilmiş diye düşündüm, sıra faili meçhullere de gelecek inşallah" demiş.

Neymiş Meclis'te sarf edilen cümle? "Tayyip Erdoğan'ın 13 kasımdaki Kürt açılımı Genel Görüşmesi'nde sorduğu şu soruydu: 'Bırakın analar ağlasın diyenlere sesleniyorum: Sizin hiç evladınız öldü mü, köyünüz yakıldı mı?' Diyarbakır'da Vali ile Belediye Başkanı Osman Baydemir'in oturduğu sofralardan, sokaktaki esnafın kaldırım sohbetine dek yankılanan cümle buydu."

Berkan'la Yetkin'in bu yazıları yazdığı gün, Erdoğan bir konuşmasında daha da ileri gitti:

"Bu millet, ufkunu karartmak isteyenlere, kendisini kafeslere hapsetmek isteyenlere her zaman yanıtını vermiştir; bundan sonra da hiç şüphemiz olmasın, yine verecektir."

“Kafes” derken ne dediği belli. Darbecilere “Haberiniz olsun, direnirim” diyor. Türkiye siyaset tarihinin temel geleneklerinden birini, asker karşısında hazırola geçme geleneğini zaten yıkmıştı; şimdi de asker “Höt!” deyince şapkayı alıp gitme geleneğini yıkıyor. Halka da “Darbe yaparlarsa, direnin” diyor.

Ben de diyorum, ne var? Diyorum ama, Erdoğan deyince biraz daha etkili oluyor galiba.

AKP’yi ve Erdoğan’ı basitçe gerici ve emperyalizmin uşakları olarak görünce, bütün bunların hiçbirini anlamak mümkün değil.

Şöyle bir süreç işliyor: Tabandan gelen yaygın bir değişim talebi 2002’de tüm diğer partileri silerek AKP’yi iktidara getirdi. Hem bu tabana hem de TÜSİAD’ın desteğine güvenen AKP, değişime karşı direnenlerle itişmeye başladı. İtiştikçe ve karşı taraf sertleştikçe, AKP de sertleşmek zorunda kaldı. Ortam kızıştıkça, başbakanların asılabildiği bu memlekette Erdoğan konumunu güçlendirmek için tabanına seslenmeye başladı. Baktı, taban memnun, taban yerinde duruyor, değişimin giderek hızlanmasına taban ses çıkarmıyor. Taban Erdoğan’ı radikalleştiriyor; Erdoğan tabanı radikalleştiriyor. Kısır döngünün tam tersi, doğurgan döngü.

Bu nedenledir ki “Analar ağlamasın” diyebiliyor, “Dersim katliamı” diyebiliyor, Büyükada’da azınlıkları ziyaret edebiliyor, Gül’ü Ermenistan’a maça gönderebiliyor.

Kim kaldı bu sürecin önemini anlamayan? Solun geniş kesimleri kaldı. Hâlâ kendi köşesinde mırın kırın eden, homurdanan, “Aslında bunlar samimi değil, aslında bunlar gerici, aslında bu açılımlar bir yere gitmez” diyen sadece sol kaldı.

Zihniyet devrimini çakamayan, halkın değişim talebini ve AKP’nin bu talebe nasıl cevap verdiğini anlayamayan, bunun sol için yarattığı fırsatları göremeyen sadece sol kaldı.

Ve görebilen kitlesel bir sol parti olmadığı için, sahada sadece AKP var. Sol yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şer odakları ve devlet

Roni Margulies 02.12.2009

Gayrimüslimlerin sorunlarıyla ilgilenmeyecek, Yahudilere ise hiç değinmeyecektim bu köşede. Kendi kendime söz vermiştim.

Ne zaman Yahudiler gündeme gelse, ne zaman İsrail bir halt etse, telefonum çalmaya başlar. Bir de burada Yahudilik etsem, iyice tepeme çıkacaklar, hiç bilmediğim konularda görüş belirtmemi isteyenlerin sayısı daha da artacak. En çok da dinî konularda bana danışanlara bayılıyorum! “Uydursam inanır mı acaba?” diye içimden geçirdikten sonra, “Anneme veya Hahambaşılığa danışın lütfen” diyorum.

İşin kötüsü, annem inanır inanmasına ama, Yahudi dininin ayrıntılarını bildiği söylenemez. Teoloji bilgisi, "Tanrı vardır ve Yahudilik iyi bir şeydir" düzeyinin çok da ötesine geçmez. Halkımızın yüzde 90'ı nasıl Müslüman'sa, annem de öyle Yahudi yani.

Söz vermiştim ama, sözü veren de benim, alan da ben. Tutmasam kime ne?

"Kafes" planını hazırlayan bahriyeliler Ermeni, Rum ve Yahudi öldürmeyi, kaçırmayı, korkutmayı, fişlemeyi planlamış. Böyle durumlarda Yahudiliğimi hatırlamadan edemiyorum!

Bir gece kuytu bir köşede karşıma tertemiz, ütülü, bembeyaz amiral üniformasıyla herifin biri çıksa, elinde bir LAW silahı veya bıçak olsa, cüzdanımı uzatsam, almasa. Ne istediğini sorduğumda "Canını" dese. "Niye" diye sorsam, "Yahudi olduğun için" dese, gerçekten çok bozulurum!

Doğal olarak, "Komutanım," derim, "pek dindar bir kişiye benzemiyorsunuz, çok laik bir görünümünüz var, Yahudi öldüreceksiniz de ne olacak?"

Koca amiral, dersini iyi çalışmış olacaktır elbet. Cevabı yapıştırır:

"Gayrimüslimler üzerinde korkutucu propaganda icra edilecek ve söz konusu faaliyetler kaynağı bakımından kara propaganda ile AKP ve AKP'ye destek veren diğer şer odaklarınca icra edilmiş gibi gösterilecektir."

Beklenmedik bir tekvando hamlesiyle silahı elinden alıp adamı yere serdikten sonra, şöyle şeyler düşünürüm herhalde:

Osmanlı'nın son döneminde ve Türkiye Cumhuriyeti tarihinde azınlıkları öldürmeyi amaçlayan ilk plan değil bu. Sadece öldürmeyi değil, kaçırmalarını sağlayarak yok etmeyi amaçlayanları da sayarsak, Ermeni katliamıyla başlayıp günümüzün düşük yoğunluklu savaşına kadar gelen ve arada Dersim katliamı, Trakya olayları, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları, Rumların sınır dışı edilmesi gibi uygulamalardan geçen uzun, kanlı ve gaddar bir tarih yaşandı ve yaşanıyor bu topraklarda.

Bütün bu uygulamaların ortak bir noktası var. Hepsini aynı "şer odağı" planlamış ve hayata geçirmiş: Devlet.

Türkiye'de azınlıklara karşı yapılan barbarlıkların hiçbirinde Müslümanların parmağı yok, tek bir tanesi bile İslâm adına yapılmamış. Öldürülen veya kaçıp giden hiçbir Ermeni veya Rumun arkasından "Allah-ü ekber" diye bağırılmamış, tekbir çekilmemiş.

Şaşacak bir şey de yok üstelik bunda. Tüm Ortadoğu'da hâlâ bugün, yani İsrail devletinin tüm yaptıklarından sonra, dinibütün Müslümanlar tarafından salt Yahudi olduğu için öldürülen ya hiç yoktur ya da yok denecek kadar azdır. Filistin topraklarında ölüm kol gezer elbet, ama öldüren Müslüman olduğu için öldürmez, öldürülen Yahudi olduğu için öldürülmez. Biri işgale karşı direndiği için, diğeri işgalci olduğu için oluyordur olanlar.

Mısır, İran ve Suriye'de, örneğin, hâlâ Yahudi cemaatleri var. Ve bunlar, İsrail'in politikalarının ve eylemlerinin yarattığı gerginliğe rağmen, yaşayıp gider. Hahamları vardır, sinagogları vardır. İsrail Gazze'ye saldırdığı zaman gerginlik yaşarlar elbet, ama ne Müslümanların saldırısına uğrarlar, ne ibadet yerleri bombalanır, ne de

mahalleleri ateşe verilir.

Türkiye’de de sorun hiçbir zaman “Müslümanlar” olmamış. Sorunları yaratanlar İslâm dinine aitmiş kuşkusuz, ama bu nedenle değil, devlet görevlisi oldukları için yapmışlar yaptıklarını.

Ne var ki, amirallerin planlarını hazırlayanlar aptal değil. Gayrimüslimler art arda cinayetlere kurban gitmeye başlasa, önce CHP, ardından Ertuğrul Özkök, rektörler, yargıçlar, Atatürkçü Düşünce Dernekleri ve Genelkurmay “Müslümanlar sevgili azınlıklarımızı öldürüyor” diye feryat etse, kimse buna inanmaz mı? Bal gibi inanır.

Türkiye’de inanmaya hazır, eli bayraklı, yakası Atatürk rozetli bir kitle zaten mevcut. Batı dünyasında ise genel İslâm düşmanlığı havasının yarattığı çok daha büyük bir kitle mevcut. Elbette inanırlardı.

AKP de, biz azınlıklar da direktten döndük.

Ben zaten hayatımda Müslümanlardan hiç korkmadım, hiçbir Müslüman’la sorunum olmadı. Bu devletle ise hep sorunum var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağduyu ve sol parti

Roni Margulies 09.12.2009

Tüm zenginler can-ı gönülden inanır: Bütün insanlar aptaldır. İyi niyetli bir yorumla, kendi zenginliklerine ses çıkarılmaması, eşitsizliklere göz yumulması nedeniyle böyle düşünüyorlardır. Daha gerçekçi yorum ise, servetlerinin çok doğal bir hak olduğuna, yoksullarına tembel ve aptal oldukları için yoksul olduğuna kendilerini inandırmış olmalarıdır. Kendileri inanmasa başkalarını inandırmaları zor olur çünkü.

Bense, belki de zengin olmadığım için, bütün insanların sağduyu sahibi olduğuna inanırım. Bir iddiaya göre Abraham Lincoln’un, bir iddiaya göre de sirk sahibi P.T. Barnum’un dediği gibi, bütün insanları bazen kandırabilirsiniz, bazı insanları her zaman kandırabilirsiniz, ama bütün insanları her zaman kandıramazsınız. Buna inananlar, Lincoln ve Barnum örneklerinde görüldüğü gibi, ille de sosyalist olmak zorunda değildir, ama buna inanmadan sosyalist olmak zor iştir.

Halkın sağduyusuna inanmayanlar, sosyalist değil, Kemalist olur. Başka ülkelerde başka şey olurlar, ama Türkiye’de halkın bilmediğini bilenler, halkın ne istediğini halktan daha iyi bilenler Kemalist olur. Ve kendilerine, dalga geçermişçesine, CHP gibi “halkçı” derler! Halkın isteklerine tercüman olmak anlamında değil, halkın isteklerini halktan daha iyi bilmek anlamında herhalde.

“Dur yahu, insanlar aptal değilse de bencildir, o yüzden halka güvenilemez” diye düşünenleriniz oldu mu? Olmuştur!

Bencillikten kastedilen insanların doymak, barınmak, sağlıklı ve eğitimli olmak, iyi ve rahat yaşamak istemesiye, vallahi doğru, herkes bencildir. Ama adalet, eşitlik, özgürlük özleminin, kendisi gibi komşusunun da iyi olmasını isteme özelliğinin insana yabancı olduğunu düşünmüyoruz herhalde.

Peki, diyeceksiniz, madem adil, eşit, özgür bir dünya ister insanlar, niye yaratmıyorlar o dünyayı? Niye bu düzene tahammül ediyorlar? Üstelik de bu düzenin partilerine oy verip 'bile bile lades' durumuna düşüyorlar?

Basit. Herkes bilir ki, "Ben bu düzeni değiştireceğim" diyenin başı derde girer. Ve bencil, gerçekçi, sağduyulu insanlar kendilerini durup dururken tehlikeye atmaz, Dimyat'a pirince gidip evdeki bulgurdan olmayı göze almaz. Alması için, başarılı olma ihtimalinin yüksek olduğuna, yalnız kalmayacağına, çok büyük kalabalıklarla beraber yürüyor olacağına aklının yatması gerekir. Biz de buna devrim deriz. Ve tarih bunun örnekleriyle doludur.

Ama çoğu zaman durum böyle değildir, çoğunluğun akli köklü bir değişimin mümkün olduğuna yatmaz. O zaman, mevcut düzen içinde çare arar çoğunluk, daha kısıtlı iyileştirmelere razı olur.

İş başa düştü deyip harekete geçmeyi, işyerini işgal edip ayaklanmayı gözün yemiyor, ne yapacaksın? Bari durumu birazcık düzeltme ihtimali olan bir parti başa gelsin. Hangisi bana daha az eziyet eder, hangisi belki bir iki olumlu iş yapar?

Bu seçenekler karşısında Türk milleti sağduyu sahibi olduğunu iki seçimdir gösteriyor. Ama seçenekler biraz sınırlı, değil mi?

Barış isteyen ve bu konuda her adımı atmak gerektiğini savunan, Ergenekon davasının sonuna kadar arkasında duran, tüm eski ve yeni darbecilerin yakasına yapışan, milliyetçilik ve ırkçılıkla arasına kalın çizgiler çeken, Afganistan, Irak veya herhangi bir yere tek bir asker göndermeyi reddeden, iklim değişikliği ve küresel ısınma sorunlarını ciddiye alan bir seçenek var mı?

Ekonomik krizin faturasını emekçilere ödetmeyi reddeden, çalışanları işsizliğe karşı korumayı amaçlayan, piyasanın egemenliğini kabul etmeyen, parasız sağlık ve eğitim hizmetlerini savunan bir seçenek var mı?

Olsa bir şey farkedebilir mi? İnsanların akıllı olduğunu bildiğim için, ben farkedeceğine inanıyorum. Ve aylardır böyle bir seçenek yaratma çalışmalarına katılıyorum.

Nasıl mı gidiyor? Doğrusu, tam da özlediğim gibi gitmiyor. Her gazeteyi açtığımda, SHP, ÖSH, Aleviler ve 10 Aralık Hareketi'nin biraraya gelmekte olduğunu okuyorum. İyi de, bana ne bunların birliğinden? Toplantılarda, bunların temsilcilerinden oluşan heyetler öneriliyor. Benim katılamadığım taşra toplantılarında muhtemelen böyle heyetler oluşuyor. Toplantılara katılanlara pişmiş yemekler sunuluyor. Acelemiz var bahanesiyle, geniş katılım sağlama çabaları ihmal ediliyor.

Böyle devam ederse, parti kurulur elbet, ama ne "yeni" olur, ne "kitlesele", ne de tek bir Allah'ın kulunu heyecana getirir.

Hâlâ ümitliyim ama. Böyle bir ihtiyaç olduğuna inandığım için, ben bu partide yerimi alacağım. Ama hep

mümkün olan en geniş tabanın katılım ve katkısını sağlamaya, kapalı kapılar ardında yapılacak anlaşmaları hep bozmaya çalışacağım. Sizi de yanımda görmek isterim. O zaman olur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim kimin düşmanı

Roni Margulies 16.12.2009

“PKK iki halkın da düşmanı”! Heyhat, insan kendi çalıştığı gazetenin manşetlerini kontrol edemiyor.

Manşetin gözden kaçırdığı basit bir şey var: Türkiye’de savaş sürüyor. PKK’nin barış sürecini baltaladığını, pişmiş aşı su kattığını düşünenler gözden kaçırıyor bunu. Pişmiş aş yok; kısık ateşin üzerine yeni konmuş bir tencere var. Ve bu arada savaş devam ediyor. Devam ettiği sürece, iki taraf da silahlı ve silahsız eylemlerini sürdürüyor, iki taraftan da ölenler oluyor ve olmaya devam edecek.

Anlaşmaya varıldıktan, barış tesis edildikten sonra askerî bir operasyon gerçekleştirilirse, gerçekleştiren taraf hakkında “iki halkın da düşmanı” şeklinde manşet atılabilir.

Bugün atıldığında ise, “taraf” olunmuş oluyor. Benim açımdan yanlış taraf.

Türkiye devleti PKK’nin ilan ettiği düzinelerce ateşkesin herhangi birini kabul etti mi? Operasyonlara son verdi mi? Etmedi ve vermedi. Bu durumda niye PKK’nin eylemlere son vermesi bekleniyor?

AKP hükümetinin barış girişimi Türkiye’de CHP, MHP ve TKP üye ve taraftarları dışında herkesi, yani ülkenin ezici çoğunluğunu umutlandırdı, heyecanlandırdı. Bu çoğunluğa PKK’yi destekleyen Kürtler, yani Kürtlerin büyük çoğunluğu da dahil.

Umutlanmakta ve heyecanlanmakta haklıyız. Ama kendimizi kandırmayalım. Barış umudu doğdu sadece. Henüz barış gelmedi. Savaş devam ediyor.

Savaşın bitmesi için, Kürt halkının haklı taleplerinin, bu talepleri 90 yıldır kabul etmeyen devlet tarafından kabul edilmesi ve uygulamaya konması gerek.

Bu talepleri ancak silah zoruyla dayatabilmiş olan bir halkın, talepler tartışılmaya başlandı diye silah bırakmasını beklemek saflıktır, anlamsızdır.

Neye güvenip bırakacak silahlarını? Operasyonları her koşulda sürdüren Türk Silahlı Kuvvetleri’ne mi? Ergenekon’a mı? Anayasa Mahkemesi’ne mi? Bir dediği bir dediğini tutmayan ve içinde açılım karşıtı bir kesim olduğu besbelli olan AKP’ye mi?

Açılımdan umutlananların Kürt olmayan kesimi (ve bu arada elinizdeki gazete), Kürtlerin bir yandan

umutlanırken bir yandan da ne kadar derin bir güvensizlik duyduğunu algılayamıyor sanıyorum.

Geçtiğimiz aylarda Kürt illerinde en çok duyulan soru herhalde “Diyarbakırspor maçı kaç kaç?” (veya “Maçta yine Kürt düşmanı sloganlar bağırılmış mı?”) değil, “AKP hükümeti samimi mi acaba?” olmuştur. Kaygıyla, umutla, inşallah samimidirler duasıyla.

Bu soruyu anlamamak mümkün mü?

Kürtlerin 90 yıldır yaşadıklarını bilmeyince, anlamayınca, en azından sezmeyince, mümkün. Onyıllardır birikmiş olan güvensizliği fark etmemek mümkün.

Ve her gün, her an bu güvensizliği pekiştirecek, haklı kılacak bir şey oluyor.

Şu anda yüzbinlerce Kürdün “Leyla Zana’dan ne istediniz be, bu mu sizin açılımınız?” diye düşündüğünden, Ahmet Türk’e bile tahammül edemeyen bir devlete zerre kadar güvenmemek gerektiğine bir kez daha emin olduğundan hiç kuşku yok.

Bunları anlamayınca, PKK’nin Kürtler için ne anlama geldiğini çıkarmamak, Kürtlerin PKK’ye düşman olabileceğini zannetmek de mümkün oluyor.

Mümkün değil. Vazgeçin bu hülyadan.

PKK’ye karşı yapılan her şey, ister operasyon olsun, ister Obama’yla görüşmeler, Türkler tarafından “teröre karşı faaliyet” olarak algılanıyor. Kürtler tarafından ise “Kürtlere karşı faaliyet” olarak. Kürt algısında “terör” diye ayrı bir şey yok çünkü, kendi kızları ve oğulları var. Eşit ve özgür vatandaş olma mücadelesi veren kızları ve oğulları.

Dolayısıyla, “PKK’yi eziyoruz, Kürtlerle barışıyoruz” Ankara’dan bakınca çok makul bir strateji gibi görünebilir, ama Diyarbakır’da güvensizliği pekiştirmekten başka işe yaramaz.

Keza, Sayın Öcalan’ın hücresinin birkaç santim küçültülmesi Ankara’da önemli değildir, ama Diyarbakır’da yine bir küçümseme, yine bir tavra satma, yine bir “Kürtlere haddini bildirme” olarak algılanır, onyılların güvensizliğini pekiştirir.

Nasıl çıkacağız peki bu çıkmazdan?

Ben AKP’nin samimi olduğuna inanıyorum. Olmasaydı, hiç bulaşmazdı bu işe; durup dururken arı kovanına çomak sokmazdı. Kimse de ona bir şey demezdi.

Madem çomağı soktu bir kere, sorunu çözmek de ona düşüyor. Tereddüdü ve çekingenliği bırakıp doğru dürüst adım atarak. Kürtlerin güvensizliğini aşan, ikirciksiz adımlar atarak. Çözüm, haksızlığı yapan taraftan gelir çünkü, haksızlığa uğrayan taraftan değil.

Yarı yolda vazgeçerse, zaten geçmiş olsun AKP hükümetine.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Patrik Bartholomeos ve Tekel işçileri

Roni Margulies 23.12.2009

"İkinci sınıf vatandaş muamelesi görüyoruz. Türk vatandaşı olarak tüm haklarımızı yaşadığımızı hissedemiyoruz."

Patrik Bartholomeos bir Amerikan televizyonuna konuşmuş ve *Radikal*'in muhabirine göre, "olağanüstü suçlamalarda" bulunmuş: *"Muhabirin de Bartholomeos'tan geri kalmadığı program, 'Adı Bartholomeos.. İstanbul'da yaşıyor.. günümüzün Türkiye'si'nde Patrik, kendini çok da hoş karşılanmış hissetmiyor' denilerek başladı."*

Gerçekten de "olağanüstü" bir suçlama! Tüm haklarını yaşadığını hissedemiyormuş! Hoş karşılanmadığını hissediyormuş!

Oysa hepimiz biliriz ki Rumlar burada çok hoş karşılanır, çok sevilir. O yüzden kala kala 2000 kadar Rum kalmıştır. Onlar da sevilmenin sarhoşluğu içindedir. Geri kalanı bu sevgi selinde boğulmamak için kaçıp gitmiştir.

Türkiye'nin örümcek kafalı Müslümanlarının karanlık kurumu Mazlumder konu hakkında şöyle bir açıklama yapmış:

"Dışişleri Bakanı ve başta Onur Öymen olmak üzere birtakım siyasetçiler patriğin üzerinde baskı ve tehdit ima eden açıklamalar yaparak, patriğin ifade hürriyetine engel teşkil edecek.. tutumlar takınmaktadır.. Mazlumder Batman Şubesi olarak.. ülkedeki bütün demokrasi güçlerini ifade hürriyetine ve insan haklarına sahip çıkmaya davet ediyoruz."

Bu arada, yine Amerika'da, yine bir televizyon kanalında Türkiye'nin bölünmüş bir haritasının gösterilmesi üzerine, CHP Ardahan Milletvekili Ensar Ögüt Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun tavrını eleştirmiş:

"Sen ne işe yararsın? Senin soyadın Davutoğlu mu, Davutyan mı? Bilelim de. Davutyan'san sen Ermeni açılımı yapıyorsun. Adın ne, soyadın ne? Sen Türk müsün?"

Niye "Ermeni açılımı"? Haritada Türkiye'nin bir bölümü Ermenistan olarak mı gösterilmiş? Yoo, Kürdistan gösteriliyormuş, Ermenistan değil.

Ögüt, Kürtlerle Ermenileri mi karıştırmış, garip bir hezeyan mı geçirmiş? Hezeyan geçirdiği kesin de, garip değil. Kimsenin dikkatinden kaçmamıştır, bir zamandır Kürt sorununda önemli gelişmeler yaşanıyor. Ögüt, Öymen ve benzerlerini deli divane eden adımlar atılıyor. Bazılarımızın yetersiz bulduğu bu adımlar, Ögütlerle Öymenler için gün gün gerçekleşen bir karabasan. Engellemeye çalışıyorlar, engelleyemiyorlar. "Dersim yöntemini uygulasak" gibi makul önerilerde bulunuyorlar, olmuyor, karabasan daha da kararıyor. Kürt

meselesinden kurtulalım derken, Alevi sorunu ortaya dökülüyor.

Amerikan televizyonları, Rumlar, Batmanlı Müslümanlar, Ermeniler, Kürtler, Aleviler... Memleketin çivisi çıktı yahu! Herkes tüm haklarını yaşadığını hissetmek istiyor durup dururken. Devletin haklarını düşünen yok!

Allah'tan Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu ve bu kanunun 35. maddesi var: "Silahlı Kuvvetlerin vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni kollamak ve korumaktır."

Siz asker olsanız ne yaparsınız?

Haklarını yaşadığını hissetmek isteyen kendini bilmezlerle karşı devletin haklarını kollar ve korursunuz elbet.

Kollama ve koruma kurumları, 1990'ların ikinci yarısında Erbakan'ın başbakan olmasıyla bu memlekette Müslümanların yaşadığını farkettiler; Kürtlerin inatçılığı nedeniyle de "bir avuç eşkıya" sorununu silah zoruyla çözemeyeceğini anladı. Savunmaya, kan dökmeye, vurup kırmaya başladılar. Darbe hariç, her şeyi yaptılar. O gün bu gündür itişiyoruz.

Müslümanlarla Kürtleri topladığımızda, sanırım epeyce büyük bir çoğunluk ediyor. Etmese, çoktan darbe olmuştu zaten.

On küsur yıllık itişme sürecinde, pandoranın tüm kutuları açılmaya başladı. Kollayan ve koruyanlar kapatmaya çalıştıkça, daha da çok kutu açıldı. Böyledir toplumsal süreçler. Her açılan kutu bir sonrakini açar, her kutudan bir başkası çıkar. Müslümanlarla Kürtlerin ardından, çıkan çıkana.

Bir kutu var ki, hâlâ kapalı. Büyük ölçüde sessiz olan, kutunun kapağını henüz omuzlayıp açmamış olan kesim, işçi sınıfı.

Sessizliğin nedenleri çeşitli: Örgütsüzlük, özgüvensizlik, moralsizlik, kriz ortamında işsiz kalma korkusu, biraz da hatta olumlu bulduğu hükümeti zedelememe kaygısı.

Birkaç gündür Ankara'da haklarını arayan Tekel işçileriyle konuştum bu haftasonu. İşleri zor. Tekel'de üretim yok artık, her şey satılmış. İşyeri mücadelesi, grev, işgal filan mümkün değil. Buna rağmen, inanılmaz bir mücadelelilik ve kararlılıkla başkentin altını üstüne getiriyorlar.

Ne zaman açılacak, bilmem, ama son kapalı kutu da açıldığında, o zaman seyreleyeceğiz gümbürtüyü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olur böyle vakalar...

Roni Margulies 30.12.2009

Genelkurmay'ın önünden geçtim geçen gün. Kapının önünde polis panzerleri, ellerinde plastik kelepçelerle tek sıra halinde kapıdan çıkarılan bir sıra subay görür müyüm diye baktım, göremedim. Ama tam o saatlerde içerde arama sürüyor ve sekiz subay sivil bir savcı tarafından tutuklanıyordu.

Oradan geçerek MazlumDer'in 'Filistin Günleri' etkinliğine konuşmacı olarak katıldım. "Ben inanmam, şükredebileceğim bir merci yok" dedim. "Siz inançlı insanlara benziyorsunuz, şükran duası filan gibi bir şey varsa, bu akşam benim adıma da bir dua eder misiniz" diye rica ettim. Öyle dualar varmış. Umarım eden olmuştur.

Toplantının sonunda iri yarı bir kol işçisi yanıma gelip Müslüman olmayı düşünmemi önerdi. "Yahu," dedim, "elli yılda ailem beni Yahudi edememiş, senin şimdi Müslüman etmen zor iş! Tanrının var olup olmadığı konusunda ben haklıysam, zaten sorun yok. Sen haklıysan, zaten cayır cayır yanacağım. Ama sen vicdanlı bir adama benziyorsun, Allah'ın sevgili bir kulusun, gelir beni alevlerin içinden çekip alırsın." Anlaşıp el sıkıştık.

Lise yıllarımda "Olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar" lafını çok kullanırdık. Hâlâ kullanılıyor mu, bilmem, ama o günlerden bu yana Türk polisinin yakalanması gereken herhangi bir şeyi yakaladığına şahit olmamıştım. Nihayet oldum. Çok şükür.

Seferberlik Tetkik Kurulu'nda yapılan aramalarda herhangi bir şey bulunmasının hiçbir önemi yok bence. Yakalanan subayların hapis yatıp yatmayacağını da hiçbir önemi yok. Önemli olan, aramanın yapılıyor ve subayların tutuklanıyor olması.

Özel Harp Dairesi arşivlerinden 6-7 Eylül olayları, Çorum ve Maraş katliamları gibi devlet etkinlikleriyle ilgili belgeler çıkacağını umanlar var. "Katliamın belgesi olur mu?" demeyin. "Olsa da, 'K' harfi altında, 'Küçük, Veli' ve 'Küçük, Yalçın' başlıklı dosyalardan hemen önce, Devlet Malzeme Ofisi damgalı ataşlarla tutturulup 'Katliamlarımız' başlıklı bir dosyada arşivlenir mi? Manyak mı bunlar?" demeyin. Yapmışlardır vallahi.

Darbe planlarını günlüklerine yazan, Ergenekon örgütlenme şemasını CD'lere kaydedip çekmeceye koyan zihniyet, 'Katliamlarımız' dosyasını da hazırlar, her sayfanın sağ alt köşesini imzalayıp üç nüsha halinde arşive de kaldırır.

Manyak olduğu için değil; memleketi kendisinden başka kimsenin yönetmeyeceğinden, kimsenin hesap sormayacağından, yaptıklarının hiçbir zaman sorgulanmayacağından emin olduğu için. Daha düne kadar haklıydı da üstelik.

Belge olamayacağını düşünmüyorum da, bulunan herhangi bir belgenin bizlere ilan edileceğine ihtimal vermiyorum.

Sovyet devrimi 1917'de gerçekleştiğinde, ilk devrimci hükümet devirdiği devletin arşivlerindeki tüm gizli uluslararası anlaşmaları açıklamıştı.

AKP hükümeti bir devrim hükümeti değil; AKP devrimci bir parti değil! Devleti yıkmak, silahlı kuvvetleri lağvedip yerine işçi milisleri yaratmak, yargıyı ortadan kaldırıp yerine halk mahkemeleri kurmak gibi bir derdi yok. Bunlar bir yana dursun, devlet aygıtının hırpalanması, zayıflaması bile hükümetin işine gelmez.

Almanya'da Merkel hükümeti veya herhangi bir muhafazakâr hükümet nasıl bir devlet isterse, AKP hükümeti de öyle bir devlet istiyor. İkide bir kendisini devirmeye yeltenmeyen; halkın bir kesimini diğerine düşürmeye

çalışmayan; çok gerekli olmadığı takdirde cinayet işlemeyen; 'güvenlik' sorunlarını katliamlar yoluyla değil de, mümkünse başka yöntemlerle çözen bir devlet. Yani doğru dürüst bir burjuva devleti.

AKP üyeleri bunu hangi kişisel nedenlerle ister, bilemem. Farklı farklıdır nedenleri. Ama parti ve hükümet olarak, hem tabandan gelen talebin hem de büyük sermayenin talebinin bu olduğunu algıladıkları için bu denize açıldılar. CHP ile MHP ise, su alan tekneler gibi Kemalizm iskelesine halatlarını sıkı sıkıya bağlamış, batıyor.

Doğru dürüst bir burjuva devleti benim tek derdim değil. Çok daha ötesini istiyorum. Ama mevcut devlete kıyasla, düzgün bir burjuva devletine şimdilik amenna.

Kaygılıyım ama. Korkarım, hükümet ve danışmanları bu denize açılabilmiş olmalarının nedenini anlayamıyor.

Bir nedeni Sünni Müslüman halkın nihayet ağırlığını koyup AKP'yi hükümete getirmiş olması. Tamam. Ama ikinci ve daha temel nedeni, Kürt halkının, yani PKK'nin mücadelesinin Kemalist devleti sürdürülemez hale getirmiş olması.

Bunu anlayamayan hükümet Kürt sorununu "PKK'yi tasfiye edeceğiz" teranelerine indirgemeye devam ederse, bir çuval incir berbat olacak. "Demokratikleşme" filan hoş bir seda olarak kalacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Herkes kendini gizlemek zorunda'

Roni Margulies 06.01.2010

"Azınlıkların sığınabilecekleri bir liman vardı, ama 1923'ten sonra Müslümanlara da çok baskı yapılmıştır, Müslüman olarak yaşamak isteyene de zulüm edilmiştir ve sığınacak limanları olmamıştır."

Konya'da Müslüman sivil toplum kuruluşlarının düzenlediği ve davetli olduğum seminerlerin başlığı "Birarada yaşam" idi. Tam da biz sosyalistlerin kastettiği anlamda "birarada yaşam". Konuşmamda, özetle, bu devlet bu Kemalist haliyle varolduğu sürece birarada yaşamın zor olduğunu, hem gayrimüslim hem gayri Türk azınlıkların birarada yaşamak bir yana dursun, yaşamakta bile zorlandığını anlattım.

Bana yazılı olarak iletilen soru ve görüşlerin ilki yukarıda alıntıladığım ifadeyi içeriyordu. Bir diğeri şöyleydi:

"Devletin gadrine uğramamak için, gayrimüslim azınlıkların sessiz kalmayı tercih ettiğini söylediniz. Biz Müslümanlar da sizden farklı değiliz. Siz devleti ve askeri rahatlıkla eleştiriyorsunuz, ama biz bunu yapamıyoruz. Sonuçta herkes kendini gizlemek zorunda."

Ne yalan söyleyeyim, o gün dank etti bana. Sünni Müslümanlar arasında ezilmişlik ve dışlanmışlık hissinin bu kadar yaygın olduğunu düşünmemiştim doğrusu. "Vay canına!" dedim içimden, "Müslümanlar da bu durumdaysa, kim kaldı hepimizi bu duruma sokan?"

Derken, hatırlarsınız, Onur Öymen'in Dersim'le ilgili veciz sözleri yankılandı.

Onur Başaran Öymen, devletin gerçekten de başarılı bir yöneticisi. Tanıyanlar, herhalde böyle olacağını baştan tahmin etmiştir. Her açıdan 'tipik' bir Cumhuriyet yöneticisi çünkü.

İstanbul. (İstanbul dediysek, Gazi Mahallesi veya Beylikdüzü filan değil elbet, Başaran Bey Kadıköy doğumlu). Annesi babası öğretmen (Mahmud Münir Bey felsefe, Nebahad Hanım coğrafya öğretmeni). Galatasaray Lisesi'nde ve Ankara Siyasal'da okumuş. Dışişleri Bakanlığı'na girmiş. Emin adımlarla yükselerek Kopenhag ve Bonn'da Büyükelçilik, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığı ve nihayet NATO Daimi Temsilciliği yapmış.

Emekli olduğu yıl CHP'den İstanbul milletvekili seçilmiş, ertesi yıl CHP Genel Başkan Yardımcılığı görevine gelmiş.

Öymen gibi adamlar olmasa, Türkiye devleti ilelebet payidar olamazdı. Mustafa Kemal, Cumhuriyet'i gençliğe filan değil, bu adamlara bıraktı.

'Derin devlet' dendiğinde devletin gizli saklı örgütleri kastedilir ya, asıl derin devlet bu adamlardır. Her koşulda ve sadece devletin bekasını düşünen, tüm hayatlarını buna adanmış adamlar. Devleti, sadece devletin çıkarları doğrultusunda yöneten ve sadece kendileri gibi olanların yönetebileceğine inanan adamlar. Bu adamlar için, "vatandaş", "millet", "halk" gibi kavramlar devletin bekası için kullanılacak olan kalabalıkları ifade eder sadece.

Ve bu kalabalığın da sadece bir kesimine güvenir bu adamlar, sadece bir kesimini kullanırlar devletin bekası için: Türk, Sünni ve ama laik olan kesim. Bu kesimin de hiçbir hakkı hukuku filan yoktur, ama en azından devletin bekası için kullanılma onuruna sahiptirler.

Geri kalanı ise gereksizdir, tehlikelidir. Mümkün olsa yok edilmeleri tercih-i şayandır, epeyce bir kısmı yok edilmiştir zaten, ama hepsini yok etmek mümkün olamamıştır.

Öymen gibi adamlara Baskın Oran LAHASÜMÜT adını takmıştı: Laik, Hanefi, Sünni, Müslüman, Türk.

Abartmayalım, zaman zaman Lahasümüt olmayanlar da devlet yöneticisi olabiliyor. Ama Lahasümütlüğü benimsemek ve Lahasümüt gibi davranmak koşuluyla. Kemal Kılıçdaroğlu gibi.

Kılıçdaroğlu devlet yöneticisi değil, sadece parti yöneticisi. Ama çakma Lahasümüt olarak geleceği çok parlaktı. Şu Dersim olayında kısaca da olsa çatlak ses çıkardı ya, Lahasümütlüğü tam benimsememiş olduğu ortaya çıktı, artık hiçbir geleceği yok. Ne devlet ne de parti yöneticisi olarak. Dersimli bir Alevi için Lahasümüt taklidi yapmanın cezası gerçek Lahasümütlerin gözünde çok ağırdır.

Farkettiniz ama, değil mi? Dersim katliamı hakkında kapak kaldırıldığında ortaya dökülenlere hiç kimse şaşırmadı. Kimse "Yok yahu! Vay be!" filan demedi. Herkes biliyor çünkü. Ermeni katliamını da herkes biliyor, diğer katliamları da. Toplumsal bellek unutmaz. Ses çıkarmayabilir, itiraz etmeye gücü yetmeyebilir. Ama unutmaz.

On yıldır yaşadığımız sürecin sonucunda, Genelkurmay ve Ergenekon ve CHP ve devletin tüm organları ne kadar uğraşırsa uğraşsın, artık zaten unutturmak mümkün değil.

Öymengillerin iktidarı tehlikede. Onun için darbe ve katliam planları yapıyorlar. Onun için 'kozmetik' odaları var. Onun için Kadir Kayan gibi cesur hâkimlere 'taciz takibi' yapıyorlar.

Ayıptır söylemesi, geleneksel solcuyum

Roni Margulies 13.01.2010

"Solun geleneksel anlayışlarıyla bugünün dünyasını anlamak ve bu çerçevede bir değişim siyaseti üretmek pek mümkün değil. Bugün Cumhuriyet'in kurucu anlayışları nasıl bugünkü yaşadığımız hayata uymuyorsa, aynı şekilde solun geleneksel bakışı da bugünün Türkiye'si'ne uymuyor."

Dahası, "Solun siyasete yalnızca bir 'sınıf mücadelesi' çerçevesinden bakması, bugünün dünyasında adaletsizliğe, eşitsizliğe ve özgürlüğe ilişkin verilen başka başka mücadeleleri yeterince anlamaması, üzerinde durmaya değer bir durum yaratıyor."

Bu cümlelerin sahibi olan *Taraf* köşeyazarı, hem güvendiğim bir dostum, hem yeni bir sol parti kurma girişiminde mesai arkadaşım. Çok yaygın, genel kabul gören bir inancı dile getirmiş. Ama yanılıyor.

Tek kişilik bir örnekleme yeterli değildir, biliyorum. Ama yine de kendimden yola çıkarak, niye yanıldığını anlatmaya çalışayım. "Bugünün dünyasını anlamak" için "solun geleneksel anlayışlarının" niye geçerli ve olmazsa olmaz bir temel oluşturduğunu göstermeye çalışayım.

Nedir bugün Türkiye'de yaşadığımız temel sorunlar, özetle?

Hepsi birbiriyle doğrudan ilişkili elbet, ama kolaylık olsun diye şöyle sıralayayım: Bir, askerî vesayet, darbe girişimleri, Ergenekon. İki, seçilmiş hükümetlerin hükümet olma hakkı, seçilmemiş kurumların seçilmiş hükümetlere müdahalesi. Üç, ulusal sorun ve milliyetçilik. Dört, Türk, Sünni ve laik olmayan vatandaşların hakları.

Askerin ve gizli örgütlenmelerin siyasetten tümüyle temizlenmesi gerektiğine inanıyorum. Niye? Çünkü demokrasiye inanıyorum, ne kadar varsa o kadarını korumak ve sınırlarını genişletmek için mücadele etmek gerektiğine inanıyorum. Ve demokrasinin sınıf mücadelesi ile doğrudan ilişkili olduğunu düşünüyorum. Bunlara, "solun geleneksel anlayışlarından" vazgeçtiğim için değil, bu anlayışlara sahip olduğum, geleneksel bir solcu olduğum için inanıyorum.

İzah edeyim. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi kitlesel eylemiyle, emekçilerin mevcut devleti yıkıp kendi iktidar organlarını yaratmasıyla, en geniş ve en doğrudan demokrasinin hayata geçirilmesiyle gerçekleşir. Ancak bu şekilde, özgür, adil ve eşit bir toplum çıkar ortaya. Bu nedenle, yukarıdan bahsedilen bir sosyalizm olamaz. Peki, mevcut sınırlı demokrasiye bile önem vermeyen bir işçi sınıfı, en geniş ve en doğrudan demokrasiyi yaratabilir mi? Yaratamaz elbet. Demek ki, demokrasi mücadelesi temel bir mücadeledir. Seçilmişleri seçilmemişlere karşı, askere karşı, Ergenekon'a karşı savunmak gerekir. Ben Marx'tan ve Lenin'den böyle öğrendim.

Kürtlerin tüm taleplerini destekliyor, tüm haklarının arkasında duruyor, barış için mücadele ediyor, Türk milliyetçiliğine karşı savaş veriyorum. Niye? Geleneksel solculuktan vazgeçtiğim için mi? Yoo, tam tersine, geleneklerime sıkı sıkıya bağlı olduğum için. Ezilen ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını desteklemeyi Lenin'den öğrendim. Savaşa karşı olmayı, Alman parlamentosunda "kendi" devletlerinin savaş bütçesine karşı

oy veren Karl Liebknecht ve arkadaşlarından, devrimin hemen sonrasında Rusya'yı Birinci Dünya Savaşı'ndan çeken Bolşeviklerden öğrendim. Milliyetçiliğe, vatanseverliğe, şovenizme ve ırkçılığa karşı olmayı, işçi sınıfını bölen her şeyin egemen sınıfı güçlendireceğini bana anlatan çok sayıda geleneksel sosyalistten öğrendim.

Geleneklerime bağlı olmam "adaletsizliğe, eşitsizliğe ve özgürsüzlüğe ilişkin verilen başka başka mücadeleleri yeterince anlamıyor" olmama yol açıyor mu? Sanmam. Hepsini anlamaya ve desteklemeye çalışıyorum. Etnik kimlikten cinsel eğilime, küresel ısınmadan İslamofobiye, Hasankeyf'ten Munzur'a, tüm mücadele alanlarında yer almam gerektiğine inanıyorum.

Niye mi? Leninist olduğum için. Şöyle der çünkü Lenin: "Devrimciler halkın temsilcileri olmalıdır; nerede olursa olsun, halkın hangi katman veya sınıfını etkiliyor olursa olsun, zulüm ve baskının her biçimine tepki gösterebilmelidir." Öte yandan, "İşçi sınıfını ilgilendirmiyorsa, devrimcileri de ilgilendirmez" dediğine hiç rastlamadım Lenin'in.

Nihayet, ortak ve somut amaçlar uğruna devrimci olmayanlarla beraber çalışmak gerektiğini Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinde bu konuda yapılan uzun ve ayrıntılı tartışmalardan öğrendim.

Ha, "geleneksel sol" derken, Mustafa Kemal ile Josef Stalin'in öğretilerini harmanlayarak Türkiye'de yaratılmış olan hilkat garibesi kastediliyorsa, insaf, n'olur yapmayın! Yazıktır Marx veya Lenin'e! Doğu Perinçek, İlhan Selçuk veya Yalçın Küçük mü "geleneksel sol"?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivili mi iyi, askerîsi mi

Roni Margulies 20.01.2010

Diyarbakır'dayım, ama izin yapmadığımı, gelişmeleri dikkatle izlediğimi kanıtlayabilmek için, sabah sabah *Pendik Sonsöz* gazetesini okudum. Bu Pendik İstanbul'daki Pendik midir, Çorum'da bir Pendik daha mı var, bilmem. Ama millî duygularla pır pır eden bir gazete olduğu kesin.

Emin Varol adlı biri, "Yüreğinde Türkiye ateşi yananlara" hitaben şöyle yazmış:

"Devletteki kadrolaşmayı ve uygulamaları gözönüne alırsak, görünen şu. Kurtuluş Savaşı ile başlayan aydınlanma devrimine karşı olanlar, dış güçlerin de desteğiyle, Türkiye'de sivil darbe gerçekleştirme aşamasındalar. Bu darbenin siyasi boyutu, demokrasinin tanıdığı fırsatlar sömürülerek gerçekleştirilmiş gözüküyor."

Şu demokrasiden çekmediğimiz kalmadı vallahi! Her şeye fırsat tanıyor! Haddini bilmez siviller hükümet bile oluyor!

Peki, bu sivil darbenin amacı ne? *"Bağımsızlığı, aydınlanmayı ve özgürlüğü savunanları sindirmek."* Demokrasiden kurtulsak, yönetimi doğrudan "bağımsızlığı, aydınlanmayı ve özgürlüğü savunanlara" bıraksak, hayat ne güzel olacak! Hepimiz "özgür" olacağız.

Sanmayın ki sivil darbe korkusu Pendikli bir zirzopun hezeyanlarından ibaret. Bakın daha kimler aynı hezeyanlardan mustarip.

Geçen yıl, eski şair Ataol Behramoğlu'nun bir kitabı çıktı. Tesadüf bu ya, adı *Sivil Darbe*. Kapakta şöyle yazıyor: "2003 tarihinde Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde yayınlanan 'Sivil Darbe' başlıklı yazısında [Behramoğlu] şöyle demektedir: 'AKP'nin yaptıkları, yapmaya çalıştıkları ancak ve sadece 'sivil darbe' sözcükleriyle nitelenebilir. Tabii, henüz girişim sürecindeki bir sivil darbe...' O günden bugüne geçen altı yıla yakın süre bu tanıyı doğrulamış, 'sivil darbe' deyimini siyasi literatürümüze yerleşmiştir."

Başka kimler sivil darbe endişesi taşıyor?

Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Sekreteri Suay Karaman, Ergenekon gözetililerinin "son derece hukuksuz bir uygulama" olduğunu söyleyerek "Türkiye'de iktidar tarafından sivil darbe uygulanmaktadır. Bu darbe kapsamında bütün yurtseverler gözetilime alınmaktadır. Sonuçlarını göreceğiz yakında" demiş. İnşallah. Veli Küçük'ün 822 yıl ceza yemesini ben de görmek isterim doğrusu.

Yargıtay Onursal Başsavcısı Sabih Kanadoğlu, AKP'nin yüzde 47 oyla her istediğini yapmaya çalıştığından yakınmış. Bu durumda her yüzde 47 oy alanın kendi anayasasını yapabileceğini belirttikten sonra, yetkisi olmadan anayasa yapmaya çalışan AKP'nin tavrını "sivil darbe girişimi" olarak tanımlamış.

Ünlü siyaset bilimcisi Deniz Baykal, "Darbe demek, sadece askerlerin sabaha karşı denetimi ele geçirmesi değildir. Sivil darbeler de yapılır. Bugün uygulanan ve yapılan da bir tahakküm projesi çerçevesinde sivil darbedir" buyurmuş.

Ve nihayet, gazeteci Hikmet Çetinkaya'nın "İlhan Ağabey" adlı bir arkadaşı "Biz Cumhuriyet gazetesi olarak ne askeri vesayeti ne de sivil vesayeti sahipleniriz. Askeri vesayeti ortadan kaldırılmalı derken, bir bakarsınız sivil baskıcı bir rejimin vesayeti altına girmişiz. O zaman ne yapacağız?" diye kaygılanıyormuş.

Bu "İlhan Ağabey" ta 40 yıl önce bakın ne demiş "Ordunun milliyetçi güçler safında yer alacağı konusunda tereddüde düşen sosyalist akım başarıya ulaşamaz. Türkiye'de millî kurtuluş savaşı geleneğinde bir ordu var. Türk ordusunun Türkiye'deki sosyalist akımın anayasa çerçevesi için de teminatı olacağına inanıyorum." O gün bugündür bu İlhan Ağabey orgenerallerle birlikte Türkiye'ye sosyalist bir anayasa getirmeye çalışıyor zaten.

Güzel Türkçemiz milliyetçilere ve darbecilere ne çok şey borçlu! Ne çok anlamsız kelime kazandırdılar dilimize. Milliyetçiyse, ama ilerici olduğunu zannediyorsan, "ulusalcı" olursun! Darbeciyse, darbe yapmana izin vermeyenlere "sivil darbeci" denir!

"Genelkurmay Başkanı" yerine "Demokratik Önder"; "Anayasa Mahkemesi" yerine "yüce hükümet"; "genel seçim" yerine "generallerin arzuları" dememizi de önerirler mi acaba?

Kendisi askerî darbe taraftarı olmayıp da sivil darbeden şikâyet eden kimse var mı?

Ben bulamadım. Ama kendim sivil darbeci olduğum için, iyi aramamış olabilirim.

Sivili mi iyi, askerîsi mi

Roni Margulies 20.01.2010

Diyarbakır'dayım, ama izin yapmadığımı, gelişmeleri dikkatle izlediğimi kanıtlayabilmek için, sabah sabah *Pendik Sonsöz* gazetesini okudum. Bu Pendik İstanbul'daki Pendik midir, Çorum'da bir Pendik daha mı var, bilmem. Ama millî duygularla pır pır eden bir gazete olduğu kesin.

Emin Varol adlı biri, "Yüreğinde Türkiye ateşi yananlara" hitaben şöyle yazmış:

"Devletteki kadrolaşmayı ve uygulamaları gözönüne alırsak, görünen şu. Kurtuluş Savaşı ile başlayan aydınlanma devrimine karşı olanlar, dış güçlerin de desteğiyle, Türkiye'de sivil darbe gerçekleştirme aşamasındalar. Bu darbenin siyasi boyutu, demokrasinin tanıdığı fırsatlar sömürülerek gerçekleşmiş gözüküyor."

Şu demokrasiden çekmediğimiz kalmadı vallahi! Her şeye fırsat tanıyor! Haddini bilmez siviller hükümet bile oluyor!

Peki, bu sivil darbenin amacı ne? *"Bağımsızlığı, aydınlanmayı ve özgürlüğü savunanları sindirmek."* Demokrasiden kurtulsak, yönetimi doğrudan "bağımsızlığı, aydınlanmayı ve özgürlüğü savunanlara" bıraksak, hayat ne güzel olacak! Hepimiz "özgür" olacağız.

Sanmayın ki sivil darbe korkusu Pendikli bir zirzopun hezeyanlarından ibaret. Bakın daha kimler aynı hezeyanlardan mustarip.

Geçen yıl, eski şair Ataol Behramoğlu'nun bir kitabı çıktı. Tesadüf bu ya, adı *Sivil Darbe*. Kapakta şöyle yazıyor: *"2003 tarihinde Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde yayınlanan 'Sivil Darbe' başlıklı yazısında [Behramoğlu] şöyle demektedir: 'AKP'nin yaptıkları, yapmaya çalıştıkları ancak ve sadece 'sivil darbe' sözcükleriyle nitelenebilir. Tabii, henüz girişim sürecindeki bir sivil darbe...' O günden bugüne geçen altı yıla yakın süre bu tanıyı doğrulamış, 'sivil darbe' deyimi siyasi literatürümüze yerleşmiştir."*

Başka kimler sivil darbe endişesi taşıyor?

Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Sekreteri Suay Karaman, Ergenekon gözaltılarının "son derece hukuksuz bir uygulama" olduğunu söyleyerek "Türkiye'de iktidar tarafından sivil darbe uygulanmaktadır. Bu darbe kapsamında bütün yurtseverler gözaltına alınmaktadır. Sonuçlarını göreceğiz yakında" demiş. İnşallah. Veli Küçük'ün 822 yıl ceza yemesini ben de görmek isterim doğrusu.

Yargıtay Onursal Başsavcısı Sabih Kanadoğlu, AKP'nin yüzde 47 oyla her istediğini yapmaya çalıştığından yakınmış. Bu durumda her yüzde 47 oy alanın kendi anayasasını yapabileceğini belirttikten sonra, yetkisi olmadan anayasa yapmaya çalışan AKP'nin tavrını "sivil darbe girişimi" olarak tanımlamış.

Ünlü siyaset bilimcisi Deniz Baykal, "Darbe demek, sadece askerlerin sabaha karşı denetimi ele geçirmesi değildir. Sivil darbeler de yapılır. Bugün uygulanan ve yapılan da bir tahakküm projesi çerçevesinde sivil darbedir" buyurmuş.

Ve nihayet, gazeteci Hikmet Çetinkaya'nın "İlhan Ağabey" adlı bir arkadaşı "*Biz Cumhuriyet gazetesi olarak ne askeri vesayeti ne de sivil vesayeti sahipleniriz. Askeri vesayeti ortadan kaldıralım derken, bir bakarsınız sivil baskıcı bir rejimin vesayeti altına girmişiz. O zaman ne yapacağız?*" diye kaygılanıyormuş.

Bu "İlhan Ağabey" ta 40 yıl önce bakın ne demiş "*Ordunun milliyetçi güçler safında yer alacağı konusunda tereddüde düşen sosyalist akım başarıya ulaşamaz. Türkiye'de millî kurtuluş savaşı geleneğinde bir ordu var. Türk ordusunun Türkiye'deki sosyalist akımın anayasa çerçevesi için de teminatı olacağına inanıyorum.*" O gün bugündür bu İlhan Ağabey orgenerallerle birlikte Türkiye'ye sosyalist bir anayasa getirmeye çabalıyor zaten.

Güzel Türkçemiz milliyetçilere ve darbecilere ne çok şey borçlu! Ne çok anlamsız kelime kazandırdılar dilimize. Milliyetçiysen, ama ilerici olduğunu zannediyorsan, "ulusalcı" olursun! Darbeciysen, darbe yapmana izin vermeyenlere "sivil darbeci" denir!

"Genelkurmay Başkanı" yerine "Demokratik Önder"; "Anayasa Mahkemesi" yerine "yüce hükümet"; "genel seçim" yerine "generallerin arzuları" dememizi de önerirler mi acaba?

Kendisi askerî darbe taraftarı olmayıp da sivil darbeden şikâyet eden kimse var mı?

Ben bulamadım. Ama kendim sivil darbeci olduğum için, iyi aramamış olabilirim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağrı'da kaç Keldani var

Roni Margulies 27.01.2010

Hrant'ı öldüren devlet nasıl bir devlettir? Kendi halkını nasıl tanımlar?

"Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türktür." Bu, mevcut Anayasa'nın 66. maddesi. Devlet, Türk devleti; herkes Türk. Ne mutlu hepimize!

Sanılabilir ki, 12 Eylül Anayasası olduğu için böyle. Ama yanlış sanılır. Aynı madde aynı şekliyle "ilerici" 1961 Anayasası'nın da 54. maddesiydi.

Daha da geri gidelim.

TBMM'de 1924 Anayasası müzakerelerinde Türkiye sakinlerini tanımlayan 88. madde ateşli tartışmalara yol açar. Birkaç milletvekili bu topraklarda yaşayan herkesin milliyet bakımından Türk olarak kabul edilmesini ister. Büyük çoğunluk, gayrimüslimlerin Türk olarak tanımlanmasının mümkün olmadığına ısrar eder. Bu çoğunluğa göre, Ermeni ve Yahudiler, hem Ermeniliklerini ve Yahudiliklerini hem de dillerini terk etmedikçe Türk olamaz.

Sonunda, 88. madde şöyle kabul edilir: "Türkiye ahalisine din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibarıyla Türk itlak olunur."

Yani bazıları sadece "vatandaşlık itibarıyla" Türktür. Ama aslında olmadıklarını biz biliriz!

Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt, aslında Türk olmayan bu vatandaşlara daha sonra "kanun Türkü" der! Hakiki Türk değil, kanun Türkü! Kanun Türkleri "Ne mutlu Türküm diyene" diyebilir mi, bilemiyorum, Bozkurt Bey'e de soramıyoruz artık. (Meraklısına Soner Çağaptay'ın *Türkiye'de İslam, Laiklik ve Milliyetçilik: Türk Kimdir?* kitabını öneririm.)

Önemi var mı? Var. İçişleri Bakanı Şükrü Kaya 1934'te yabancı soyadlarını yasaklayan Soyadı Kanunu tartışılırken ağzından kaçırır. Şöyle der:

"Yabancı isimlere gelince, bir memleketin en büyük vazifesi, sınırları içinde oturanların hepsini kendi camiasına ilhak etmektir... Niçin hâlâ Kürt Memet, Çerkes Hasan, Laz Ali diyelim. Bir defa bu, hâkim unsurun kendi zaafını gösteren bir şeydir."

"Hâkim unsur" hangisi sizce? Belli ki Kürtler, Çerkesler ve Lazlar değil. Ermeni ve Yahudilerin de olmadığını varsayabiliriz herhalde.

Ha, bu arada Soyadı Kanunu'yla "yan, of, ef, viç, is, dis, pulos, aki, zade, mahdumu, veled ve bin" heceleriyle biten soyadlarının kaydettirilmesi yasaklanır! Yani Ermeni, Bulgar, Makedon, Boşnak, Sırp, Hırvat, Rum, Giritli, Fars, Gürcü ve Arap soyadları!

CHP genel sekreteri ve rejimin üçüncü adamı Recep Peker 1931'de açık konuşur:

"Hıristiyan ve Musevi arkadaşlar için de aynı açıklıkla fikirlerimizi söylemek lazımdır. Fırkamız bu vatandaşları da izah ettiğimiz dil ve emel birliğinde iştirak kaydı altında tamamen Türk olarak kabul eder."

Birincisi, Türk olarak kabul edilmek istemiyorsam ne olacak? İkincisi, senin dilini değil de, kendi dilimi konuşmak istiyorsam ne olacak? N'apacaksın?

Ne olacağını bugün biliyoruz: "Hıristiyan ve Musevi arkadaş" hemen hemen kalmadı memlekette!

Peki, Türk olmayan ama en azından Müslüman olan "arkadaşlar" hakkında ne düşünür Peker? Şöyle:

"Bugünkü Türk milleti siyasi ve içtimai camiası içinde kendilerine Kürtlük, Çerkeslik ve hatta Lazlık ve Pomaklık gibi fikirler telkin edilmiş olan vatandaşlarımızı kendimizden sayarız. Mazinin karanlık istibdat devirlerinden kalma bir miras olan ve uzun tarihi tegallübatın mahsulü bulunan bu yanlış telakkileri samimiyetle düzeltmek vazifedir."

Yani Kürtler kendilerini yanlışlıkla Kürt zannediyor ve Türklerin vazifesi bu yanlış düzeltmek!

Ulu Önder Atatürk'ün bu konularda düşüncesi neymiş acep?

Şöyleymiş: Devletin Hıristiyan ve Yahudilere karşı tedbirli davranma ihtiyacı ancak bunlar "mukadderat ve

talihlerini Türk milletine arzularıyla rapt ettikten sonra" ortadan kalkacakmış.

Rapt edip etmediklerini Emniyet-i Umumiye Umum Müdüriyeti 1930'lu yıllar boyunca dikkatle izlemiş. Nerede ne kadar azınlık "vatandaş" olduğunu saptamak için canla başla çalışmış. Arşivler, 3 Mayıs 1933'te Emniyet-i Umumiye'nin Ağrı Valisi'nden il sınırları içindeki Ermeni, Süryani, Yakubi ve Keldanilerin sayısı hakkında rapor istemesi türünden belgelerle dolu.

1933'te Ağrı'da kaç tane Keldani olduğunu bilen Türk devleti, Şişli'de bir tane Hrant'ı mı gözden kaçıracaktı!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değiştirilmeyi bekleyen dünya

Roni Margulies 03.02.2010

İnanılmaz güzellikte bir dünyada yaşıyoruz. Sayılamayacak kadar çok hayvan ve bitki, baş döndürücü bir çeşitlilik, akıl almaz bir renk cümbüşü... Ve bütün bunların arasında, insanları on binlerce yıldır bir yaratıcının varlığına ikna eden, tesadüf olması olanaksız gibi görünen bir uyum. Bir bitkinin yaprakları mor, bir kuşun gözü mor rengi daha iyi seçiyor, kuş o bitkiye konuyor, yaprakların üzerinde biriken suyu içiyor, konmuşken bitkinin üremesini sağlıyor.

Ve yaprağın rengi, kuşun sesi insan beyinde heyecan uyandırıyor. Ve bitki, kuş ve insan sonsuz doğal kaynakların, doğal güzelliklerin içinde yaşıyor.

Hippy gibiyim, değil mi? Yoo. Dünya gerçekten böyle. İnsan mutluluğu için gerekli her şey yerli yerinde (ölümsüzlük ve gerçek aşk hariç, ama o kadar olur). Dünya nüfusunun tüm maddi ihtiyaçları hemen bugün karşılanabilir. Tok olan, başının üzerinde bir dam olan, soğuğa ve sıcağa karşı korunaklı olan ve elinde sopayla başının üzerindeki damı korumak zorunda olmayan insanlar hemen bugün mor yaprakları seyretmenin tadını çıkarmaya, yaratıcılıklarının dizginlerini atıp bugün hayal bile edemediğimiz ürünler vermeye başlayabilir.

Ama başlamıyorlar. Başlamıyoruz. Başlamamız gerektiğini, öyle yaşayabileceğimizi hepimiz biliyoruz, ama olmuyor.

Oysa, olmaması için hiçbir maddi neden yok. Bir bütün olarak bakarsak, dünyada kıtlık yok, eksik yok.

Ama akıllara durgunluk verecek bir gıda zenginliğinin ortasında, insanlığın önemli bir kısmı açlıktan ölüyor. Sadece Afrika'da değil. Amerika'da, dünyanın en zengin ülkesinde, kötü beslenmeden kaynaklanan verem gibi hastalıkların arttığı anlatılıyor. New York sokaklarında ancak dilenerek karnını doyurabilenler İstanbul'dan daha fazla.

Bilim kurgu yazarlarını bile hayrete düşürecek bilimsel, tıbbi ve teknolojik bir gelişmenin ortasında, insanlığın bir kısmı daha bir yaşına basmadan ölüyor, çaresi bilinen hastalıklardan ölüyor, temiz su bulamadığı için

ölüyor, soğuktan ölüyor, sıcaktan ölüyor, sel veya deprem geldiğinde uyduruk binalarda yaşadığı için ölüyor.

Bir gezegen ve altı milyar insan. Gezegenin kaynakları ve insanların bilgi düzeyi ve toplam üretim altı milyarı beslemeye bol bol yetiyor; altı milyarın hepsi için elektrikli, sulu, sağlam ve ferah konutlar inşa etmeye bol bol yetiyor; altı milyarın hepsinin eğitimi ve sağlığını sağlamaya bol bol yetiyor. Ama bu altı milyarın önemli kısmı aç, konutsuz, eğitimsiz, sağlıksız.

Günümüzün dünyasına anlam vermek gerçekten de mümkün değil. Niye böyle olduğunu anlamak mümkün, ama bunu anlamlı, normal, kaçınılmaz bulmak mümkün değil. Altı değil altmış milyar insanı bile besleyebilecek bir dünyada, milyonların açlıktan ölmesi nasıl normal olabilir?

Önce bunun “anormal” olduğunu kabul edelim.

Sorun sadece açlık değil ki. İnsanlar doymak ve yaşamak için gerekli işlemleri yaparken, bunu iklim değişikliğine yol açmayacak, ozon tabakasını delmeyecek, nehirleri kurutmayacak, toprağı zehirlemeyecek, diğer canlıları yok etmeyecek şekilde yapabilecek bilgiye ve teknolojiye sahipse ve yine de bunlar yapılıyorsa, burada bir “anormallik” daha var.

Anormallik maddi durumdan kaynaklanmıyor. Öyle olsa, “N’apalım” derdik, “yeterince gıda üretemiyoruz, bazılarımız ölüyor” veya “İklim bizden bağımsız olarak değişiyor, engellemiyoruz”.

Hayır, sorun bizim dışımızda, objektif bir sorun değil. Sorun altı milyar insanın birbiriyle ilişkilerini örgütleme biçiminde.

İnsan toplumunun bu örgütlenme biçimine, sevenler de sevmeyenler de, memnun olanlar da olmayanlar da, “kapitalizm” diyor. Başka ne özellikleri olursa olsun, bir yandan müthiş bir zenginlik yaratırken, bir yandan da insanlığın dörtte üçünü bu zenginlikten tamamen mahrum eden bir örgütlenme biçimi, açık ki, insanlığın bütünü açısından yararlı, anlamlı, normal bir sistem değil.

İnsan kendi hayatında “anormal” olduğunu düşündüğü, yanlış bulduğu bir durumla karşılaştığında ne yapar?

Durumu değiştirmek için bir şeyler yapar, adım atar, değil mi?

Ben bu nedenle sosyalistim. Ya siz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabotaj yapabilecek kişiler

Roni Margulies 10.02.2010

Manşetin altında şöyle yazıyordu geçen hafta:

“Erdoğan’ın Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin değiştirileceğini açıklaması ‘Kırmızı Kitap’taki ‘iç tehdit’ bölümünü gündeme getirdi. Azınlıklar, Kürtler ve cemaatler ‘tehdit’ olarak görülüyor.”

Ne zamandan beri görülüyor? ‘İç tehdit’ kavramını Ergenekoncular mı uydurdu, Şener Eruygur ve arkadaşları mı, Özel Harp Dairesi mi? Yoksa daha mı eski? Kenan Evren mi, 12 Eylül Anayasası’nı hazırlayanlar mı?

I-ıh. Hiçbiri değil. Çok daha eski.

‘İç tehdit’, Türkiye Cumhuriyeti ile yaşıt. Her yıl 23 Nisan’ın Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı olarak değil, Ulusal Egemenlik, İç Tehdit ve Çocuk Bayramı olarak kutlanması bazı çevrelerde iyi karşılanmayabilir, ama tarihsel açıdan hatalı olmaz.

Türkiye Cumhuriyeti, Türk ulusunun ulus-devleti olarak kurulmuştur. “Türk kime denir?”, “Bu devletin vatandaşı olan herkes Türktür” (acaba?), “Mukadderat ve talihlerini Türk milletine arzularıyla rapt edenler Türktür” (etmeyenler nedir?) filan gibi tartışmalar yapılmıştır elbet. Ama Cumhuriyet’i kuran kadroların bir an bile kuşkusuz olmamıştır: Türkiye Türklerindir. Türk diye Sünni Müslüman etnik Türklere denir.

Geriye kimler kalır? Ne Türk ne de Müslüman olanlar, yani gayrimüslimler; bir de Müslüman olan ama Türk olmayanlar, yani Kürtler.

Bunlardan birincisinin ‘iç tehdit’ olduğu besbelli; bunlardan kurtulmak gerekir. Ve nitekim kurtulunmuştur. İkincisi ise asimile edilebilir, Türkleştirilebilir. Ne var ki, kısa bir süre denendikten sonra, Türkleşmemekte ısrarlı oldukları anlaşılmış ve bunlar da ‘iç tehdit’ kapsamına alınmıştır.

Kanıtlamak gerekir mi, bilmem, ama bir örnek vereyim.

İşkân Kanunu, 14 Haziran 1934’te kabul edilir.

Kanunun 1. maddesine göre, “Türkiye’de Türk kültürüne bağlılık dolayısıyla nüfus oturuş ve yayılışının, bu kanuna uygun olarak, İcra Vekillerince [yani Bakanlar Kurulu’nca] yapılacak bir programa göre, düzeltilmesi” görevi Dahiliye Vekaleti’ne verilmiştir.

‘İç tehdit’ ifadesi yok, ama nüfus “Türk kültürüne bağlılık” açısından ikiye ayrılmış, bağlı olanlar var, olmayanlar var. Ve bunların ülke sathına yayılışını “düzeltmek” gerek. Nasıl mı? Şöyle:

Madde 9’a göre, “casuslukları sezilenleri sınır boylarından uzaklaştırmaya” Dahiliye Vekili yetkilidir.

Madde 11 (b) uyarınca, “Türk kültürüne bağlı olmayanlar veya Türk kültürüne bağlı olup da Türkçe’den başka dil konuşanlar hakkında harsi, askeri, siyasi, içtimai ve inzibati sebeplerle, İcra Vekilleri Heyeti kararıyla, Dahiliye Vekili lüzumlu görülen tedbirleri almaya mecburdur. Toptan olmamak şartıyla başka yerlere nakil ve vatandaşlıktan iskat etmek de bu tedbirler içindedir.”

“Başka yerlere” kimler nakledilecek? Önce “casuslukları sezilenler”. Dikkat edelim: “casuslukları kanıtlananlar” değil, “casuslukları sezilenler”! Kim sezecek? Dahiliye Vekili. Üstelik bunlar mahkemeye verilip suçlu bulunursa

nakledilmeyecek. Dahiliye Vekili'nin yetkisi var, vereceği basit bir emir yeterli.

Sonra "Türk kültürüne bağlı olmayanlar" ve "Türkçe'den başka dil konuşanlar". "Türk kültürüne bağlı olmayanlar" kim? Gayrimüslim azınlıklar. "Türkçe'den başka dil konuşanlar" kim? Kürtler.

Denebilir ki, "Yahu, yasa var, tamam, ama uygulanmadı ki böyle bir şey". Uygulanıp uygulanmadığını merak edenlerin Trakya bölgesinde bugün tek bir Rum veya Yahudi kalmış olup olmadığını araştırmasını öneririm.

Denebilir ki, "Yahu, tamam, böyle bir yasa varmış, ama eskidenmiş. Şimdi olmaz öyle şey". Olup olmadığını merak edenlerin 1990'lı yıllar boyunca kaç tane Kürt köyünün boşaltıldığını araştırmasını öneririm.

Ve denebilir ki, "Ne uğraşıyorsun 1930'larla, günümüze bakalım".

Olur, 1988-1993 yılları arasında geçerlikte olan Sabotajlara Karşı Koruma Yönetmeliği'ne bakalım.

"Sabotaj yapabilecek kişiler (Sabotörler)" arasında kimleri buluruz? "Memleket içindeki yerli yabancılar (Türk tebaalı)" ve "Mevsimlik işçiler".

"Yerli yabancı" olarak ben kendimi tanıdım. "Mevsimlik işçiler" de kendilerini tanımış olacak ki, bir kısmı epeydir dağlarda yaşıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tekel işçileri, İslam ve Lenin

Roni Margulies 17.02.2010

Bu hafta bir misafirim var. Rus. Tekel işçilerinin direnişi hakkındaki düşüncelerini sordum, anlattı.

Geleneksel konukseverliğimize uyalım, sözü önce ona verelim:

"Hiçbir koşulda din sorununu.. soyut, sınıf mücadelesinden kopuk 'entelektüel' bir sorun olarak ortaya koymak yanlışına düşmememiz gerekir.. Dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budalalık olur.. Proletarya kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlanmadıkça, ne kadar bildiri dağıtılsa dağıtılsın, ne kadar söz söylenirse söylensin, proletaryayı aydınlatmak olanaksızdır.. Ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi, öteki dünya cenneti konusunda görüş birliğine varmasından daha önemlidir" (*Sosyalizm ve Din*, 1905).

"Diyelim ki, belirli bir bölgede ve belirli bir sanayi kesiminde bulunan proletarya, biri sınıf bilinçli ve kuşkusuz ateist olan [komünistler], diğeri köyle ve köylülükle ilişkilerini henüz koparmamış olan, Tanrı'ya inanan, kiliseye giden, hatta bir Hristiyan sendikası örgütlemekte olan yerel papazın etkisindeki geri kalmış işçiler olmak üzere ikiye bölünmüş olsun. Yine diyelim ki, bu bölgedeki ekonomik mücadele bir grev sonucunu doğurmuş olsun.

Bu durumda bir Marksist'e düşen görev, grevin başarıya ulaşmasını her şeyin üzerinde tutmak, bu mücadelede işçilerin ateistler ve Hristiyanlar olarak ikiye bölünmesine kesinlikle karşı çıkmaktır.. Böyle bir anda ve böyle bir ortamda ateist propaganda yapmak, işçilerin grevdeki tavırlarına göre değil de, dinsel inançlarına göre bölünmelerini isteyen papazların ekmeğine yağ sürmek demektir" (*Proletarya Partisinin Din Konusundaki Tutumu*, 1909).

Bu sözlerin yazarının Lenin olması, çocukken anneleri tarafından "Uslu dur, komünistlere veririm yoksa seni" diye korkutulan Müslümanlar kadar, kendilerini komünist zanneden solcular için de şaşırtıcı olsa gerek.

Müslümanların bu şaşkınlık için kabul edilebilir bir özrü var. Lenin'i tanıyor, görüşlerini biliyor olmak gibi bir iddiaları yok zaten.

Kendilerini komünist zanneden solcuların ise, kemalizmden başka özrü var mı acaba?

Tekel işçilerini desteklemek için Bursa'da 4 şubat günü yapılan eylemin, katılanlardan biri tarafından yazılmış bir raporunu okudum. İlgiimi çeken bölüm şöyle:

"Eyleme damgasını vuran kişi bir kadın oldu. Eylemciler arasından mı, yoldan geçen vatandaş mı olduğunu anlayamadığım kadın, eline mikrofonu alıp şunları söyledi '600 lira maaşla nasıl geçineceğiz? 350 lira ev kirası veriyorum, iki çocuk var, ne yiyeceğiz?' Daha sonra kadının 'SECCADEYİ SERDİLER, MEMLEKETİ SATTILAR' şeklinde attığı slogana eylemcilerin de hep bir ağızdan katılmalarıyla büyük bir coşku yaşandı."

Helal olsun kadına! Dört kelimelik tek bir slogana hem İslam düşmanlığını hem milliyetçiliği sıdırmayı başarmış!

Diyelim ki kadın Atatürkçü Düşünce Derneği, Çağdaş Darbeciler Derneği veya İstanbul Barosu yönetiminin üyesi. Olabilir, doğaldır. Ama hemen hemen hepsi "solcu" olan eylemcilerin "hep bir ağızdan bu slogana katılmalarıyla büyük bir coşku" yaşanmasına ne demeli?

Bu eylemciler, Tekel işçisi kadınların önemli bir kısmının başörtülü olduğunu fark etmemiş mi acaba?

Bu sloganı işçileri bölmek amacıyla bilerek mi atmışlar, Lenin'in ifadesiyle "budala" oldukları için mi? Müslüman işçilerin ayrı, kemalistlerin ayrı grev çadırları kurmasını direnişin kazanması açısından yararlı mı buluyorlar?

İslam, kemalist devletin "düşman" olarak gösterdiği, işçi sınıfını ve her tür muhalefeti bölmek için kullandığı en temel unsur. Bugün, işçi sınıfı da dahil olmak üzere nüfusun büyük bir kesimi kendini "şariatçı" değil ama "Müslüman" olarak tanımlarken, tanrıtanımazlığı önkoşul olarak dayatan bir solun küçük kalmaya mahkûm olduğu açık değil mi?

Türkiye'de sol, din körü olmak zorunda. "Laik-şariatçı" bölünmesini elinin tersiyle itip geçmek zorunda. Aksi takdirde, Müslümanlar için sorun olduğunu sanmıyorum, ama işçi sınıfının da, solun da işi çok zor.

Türk antiemperyalizminin vurucu gücü

Roni Margulies 24.02.2010

Subaylar gözaltına alınırken, Mehmetçik Vakfı'nda polis arama yaptı. Evrak ve hard disk dolu çuvallar binadan çıkartılırken, *"Bazı mahalle sakinleri camlarına Türk bayrakları astı. Otomobili ile Vakfın bulunduğu binanın önünde duran bir kişi de yüksek sesle Harbiye Marşı'nı çaldı. Adını söylemeyen bu kişi 'Tüm vatandaşlar bu aramaya tepki göstermeli' dedi. Çuvallar ekip otosuna konulduktan sonra bazı mahalle sakinleri Vakıf önüne geldi ve alkışlarla aramayı protesto etti."*

Hangi mahallenin sakinleri bunlar? Caddebostan, Plaj Yolu Sokak. Şehrin en mutena semtlerinden birinde, Bağdat Caddesi'nden denize inen güzel bir sokak. Eksik olmasınlar, bu beş yıldızlı mahallenin sakinleri epey zamandır Türk antiemperyalizminin vurucu gücünü temsil ediyor. Demokrasi düşmanlığı ve darbecilik umurlarında değil; Amerikan emperyalizmine karşı Türkiye'nin tek umudunun Türk Silahlı Kuvvetleri olduğuna inanıyorlar!

Aralarından birini bulup söyleşi yapamadım, ama bir internet sitesinde bulduğum şu sözler sanırım hislerine tercüman olacaktır:

"TSK, Amerika'nın projelerine köstek oluyor. TSK emperyalist ABD tarafından hedef seçilmiştir. Eğer ABD'nin çıkarlarına hizmet eden bir silahlı kuvvetler arzu ediliyorsa, lanet olsun bunu arzulayanlara. ABD'ye kafa tutmadıkça, bağımsızlığımızı kazanamayız. 1920'lerdeki millî ruh tekrar diriltilmeli ve mücadeleye başlamalıyız. Savaşsa savaş, ölümse ölüm. Türk Milleti kimsenin emir eri değildir. Ne Mutlu Türküm Diyene!"

Aynı hisleri birkaç yıl önce, şu anda hapiste çürümekte olan Doğu Perinçek ne güzel ifade etmişti:

"Sayın Genelkurmay Başkanımız Org. Büyükanıt, Türk Ordusu'nun hangi mevzide hangi edayla durduğunu bir daha ilan etti. Avşar Beyleri türküsünde, 'Karşıda düşmanların bakışp durur' diyor ya, karşıdaki düşmanı da, bakışını da saptadı. ABD'nin de NATO'nun da adını koydu. Komutanın tavrı sakın, ancak duruşu kararlı. Milletimize güven verdi."

Amerika'da eğitim görmüş, askerliği Amerikan ordusunun el kitaplarından öğrenmiş, Washington'da "bizim çocuklar" adıyla bilinen orgenerallerin şanlı antiemperyalistler olarak görülmesi, bir başka saçmalığı hatırlattı bana.

Yıllar önce gördüğüm bir duvar afişinde *"Dolar yasaklansın - Türk Lirası, Türk Bayrağı"* yazıyordu.

Benim bildiğim kadarıyla para, metaların dolaşımını ve dolayısıyla tüccarların kâr etmesini kolaylaştırmak için ortaya çıkmış bir araçtır. Tüccarlar ve sermaye sahipleri dışındaki insanları para ancak "Bende var mı yok mu; karnımı doyurabiliyor muyum?" kadarıyla ilgilendirir.

Çoğumuz için, liraymış, dolarmış, fark etmez. Dahası, sayı saymayı bilen herkes "Yüz lira mı istersin, yüz dolar mı" sorusuna aynen benim vereceğim cevabı verecektir.

Beni sömürenler lirayla mı, dolarla mı sömürüyor, elinde Türk bayrağıyla mı, Amerikan bayrağıyla mı sömürüyor, fark etmez. "Ben sömürülmekten hoşlanıyorum, ama ille de Türk patronlar sömürsün, öbür türkülüsünden pek hoşlanmıyorum" diyen işçiye henüz rastlamış değilim.

Avro, dolar ve lira, egemen sınıfların çizdiği ulusal sınırların ve bu sınıflar arasındaki rekabetin sonucudur. Para birimleri arasında taraf tutmak bu sınıfların üyeleri için anlamlıdır.

Tüm egemen sınıfların tüm çıkarlarına karşı olanlar için böyle bir tarafgirlik olamaz.

Halkımız, sadece Türk halkına değil tüm halklara özgü solduyu ile, tek kelime Marx okumadan, "Para tüm kötülüklerin anasıdır" der, dolar ile lira arasında ayırım yapmaz.

Plaj Yolu Sokak'taki evlerin dolar olarak değerini söylesem dudaklarınız uçuklar! Ama bu evlerin sahipleri ve Mehmetçik Vakfı'ndaki komşuları antiemperyalist! Hepsı dolar düşmanı ve general dostu!

Antiemperyalizmi önce milliyetçiliğe, sonra para birimleri arasında taraf tutmaya, sonra da ordu destekçiliğine indirgeyen insan türü dünyanın başka bir yerinde var mı? Yok.

Evrende sonsuz sayıda gezegen olduğu için, istatistik bilimine göre bunların en azından birkaç tanesinde canlılar olması gerektiğini biliyoruz. Böylesi bir salaklığın oralarda bile olabileceğini sanmıyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet ve Devrim

Roni Margulies 06.03.2010

Artık dayanamıyorum, itiraf etmek istiyorum. Ben hukukun ve yargı kurumlarının hiçbir koşulda "bağımsız ve tarafsız" olabileceğine inanmıyorum. "Askerler buna izin vermez" diye değil. "AKP kendi hukukunu yaratır" diye de değil. Teorik olarak bunun mümkün olduğuna inanmıyorum.

Yargı, devlet aygıtının bir unsurudur. Devlet aygıtı bağımsız ve tarafsız olmadığına göre, yargı da olamaz.

Hem biz sosyalistler, hem liberaller, hem AKP hükümeti epey zamandır devletle itişiyoruz. Ayıptır söylemesi, biz sosyalistlerin bir avantajı var. Lenin'in Devlet ve Devrim kitabını okuduğumuz için, itiştiğimiz şeyin ne olduğunu biliyoruz.

Devlet ve Devrim 'de üç ara başlıkla Lenin meseleyi basitçe özetler. Önce "Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünü olarak devlet" başlığıyla, devletin toplum-üstü, bağımsız, tarafsız bir aygıt olmadığını anlatır. Engels'den şu alıntıyı yapar:"Devlet.. toplumun gelişmesinin belirli bir aşamasındaki bir üründür.

Bu, toplumun uzlaşmaz karşıtlıklar biçiminde bölündüğü için kendi kendisiyle çözülmez bir çelişki içine girdiğinin itirafıdır. Ama, karşıtlıkların, yani karşıt ekonomik çıkarlara sahip sınıfların, kendilerini ve toplumu

kısır bir savaşım içinde eritip bitirmemeleri için, çatışmayı hafifletmesi, 'düzen' sınırları içinde tutması gereken ve görünüşte toplumun üstünde yer alan bir güç ihtiyacı kendini kabul ettirir; işte toplumdaki doğan, ama onun üstünde yer alan ve ona gitgide yabancılaşan bu güç, devlettir."

Ve şöyle ekler Lenin: "Devlet, sınıf karşıtlıklarının uzlaşmazlığının bir ürünü ve tezahürüdür. Sınıflar arasındaki karşıtlıklar uzlaştırılamadığı ölçüde, devlet ortaya çıkar. Tersinden söylersek, devletin varlığı, sınıf karşıtlıklarının uzlaşmaz olduğunun bir kanıtıdır."

İkinci alt başlıkla Lenin devletin en özlü (ve kaçınılmaz olarak kaba) tanımını verir: "Özel silahlı adam müfrezeleri,hapishaneler vs" ve üçüncüsü "Ezilen sınıfın sömürülmesinin bir aleti olarak devlet" alt başlığıyla, yine Engels'den alıntılarla devletin ne işe yaradığını, ne yaptığını anlatır: "Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenleme ihtiyacından doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışmasının ortasında doğduğuna göre, en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan ve bu sayede siyasal bakımdan da egemen duruma gelen sınıfın devletidir..

Modern temsilî devlet, ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesinin aletidir." Bu yazılanların hepsini "taş kafalı Leninizm" olarak görenlerden özür dileyerek, gelelim sosyalistler açısından zurnanın zırt dediğı yere. Madem devlet egemen sınıfın bir aracıdır, yargı da bunun bir parçasıdır, ve madem ben bunu biliyorum, o zaman niye uğraşıyorum? Liberaller için sorun yok. Onlar devleti ıslah etmenin, toplumun tümüne tarafsızca hizmet sunan bir aygıt haline getirmenin mümkün olduğuna inanıyor.

Ben ise ezilen sınıfın sömürülmesinin aleti olduğuna, başka bir şey olamayacağına ve devrilmesi gerektiğine inanıyorum. O zaman, Genelkurmay'ın siyasetten tamamen dışlanması için, Ergenekon davasının sonuna kadar götürülmesi için, tüm darbecilerin yargılanması için, yeni bir anayasa için niye mücadele ediyorum? Kazansak ne fark eder? Bir kenarda durup hep devletin ne olduğunu anlatmak, devleti ıslah etmeye çalışanlardan uzak durmak gerekmez mi?

Liberallerle, Müslümanlarla ve yanımda bulduğum herkesle bu mücadelelere daldığımda, Lenin'den ve sosyalizmden vaz mı geçmiş oluyorum?

Hayır. Birincisi, darbe yapmayan, cinayet işlemeyen, kendi halkının bir bölümüne karşı savaş açmayan bir devlet mümkündür. Ve böyle bir devlet işimize gelir. Sınıf niteliğı değışmiş olmaz, ama yine de işimize gelir.

İkincisi, darbe yapmayan, cinayet işlemeyen, kendi halkının bir bölümüne karşı savaş açmayan bir devlet için yapılan mücadele geniş halk kitlelerini ilgilendirmektedir, politize etmektedir, bizzat devleti sorgulamalarına yol açmakta ve devleti zayıflatmaktadır. Bu da işimize gelir. "Sosyalizm" adına bu mücadelenin dışında kalanlar ise, halkımızı ilgilendirmedikleri gibi, beni de hiç ilgilendirmiyor. ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermeniler ve devlet adamlarımız

Roni Margulies 10.03.2010

Almanya Başbakanı Willy Brandt, 1970 yılında Polonya ile Sovyetler Birliğı arasındaki ilişkilerin düzelmesine katkıda bulunmak için Varşova'ya bir resmî ziyaret yapar.

Günlerden 7 Aralık; 1943 yılında Varşova Gettosu'ndaki Yahudilerin ayaklanmasının yıldönümü. Ziyaretiyle hiç alakası olmamasına rağmen, Brandt Getto Anıtı'na gider, tek kelime söylemeden anıtın önünde diz çöker,

öylece durur.

Tam 30 yıl sonra, bir başka Almanya Başbakanı Gerhard Schröder, yine Varşova'dadır. Ve şöyle der:

"Bu şehirde Almanya'nın bir siyasi lideri, Almanya Federal Cumhuriyeti'ndeki Almanları temsil eden hükümetin başı, ne kadar dikkatle seçilmiş de olsalar kelimelerin ifade edemeyeceği bir şeyi ifade edecek anlayışı ve cesareti buldu: Suçlar işledik ve bu suçları itiraf ediyoruz."

Brandt özür dilemiştir; Schröder bu özrü onaylamış ve benimsemiştir.

Ne Brandt, ne Schröder tek bir Yahudinin kılına dokunmuştur. Ne Brandt, ne Schröder Nazi partisinin üyesidir. Ama ikisi de özür dilemiştir, kendileri ve temsil ettikleri Alman toplumu adına.

Beş yıl önce, 2005 eylülünde, Hollanda Demiryolları şirketinin genel başkanı Aad Veenman Yahudilerden özür diledi.

İkinci Dünya Savaşı'nda, Almanların emirleri üzerine, Hollanda Demiryolları 105 bin Hollandalı Yahudiye ülkenin doğusunda Alman sınırındaki Nieuweschans'a taşımıştı. Orada Alman trenlerine aktarılan Yahudiler, Auschwitz ve Sobibor toplama kamplarına götürülmüş, hepsi kamplarda katledilmişti.

Demiryolu şirketi aynı şirket, ama Veenman büyük olasılıkla o zaman daha doğmamıştı bile.

O zamanki makinistlerin hiçbiri yaşamıyordur artık. Niye buna rağmen özür dilediğini Veenman şöyle anlattı:

"O zaman oynadığımız rolü tanımlayarak tarihimizin acılı bir bölümünü kapatabiliriz. Artık birbirimize daha iyi bir şekilde ve yeni bir güvenle bakabiliriz. Dahası, Hollanda Yahudi cemaatiyle birlikte, gözlerimizi toplumumuzun geleceğine çevirmek istiyoruz. Örneğin, yeni şekillerde sürekli başgösteren nefrete ve faşizme karşı Hollandalı gençleri ikaz etmek istiyoruz.

Bunları yapabildiğimiz ölçüde, geçmişte kalan deneyimlerimiz günümüzde anlamlı bir yer bulabilir. Açıklık ve şeffaflık hepimize denge sağlar."

Alman devlet adamları ve Hollandalı bir şirket müdürüyle Türkiye'nin devlet adamlarını karşılaştıralım mı?

"Hayır, aman ha, hayır!" diye bağırıldığını duyar gibiyim, ama n'olur, izin verin.

Deniz Baykal'a kulak verelim örneğin: "Bize kimse saldırmadığı sürece kimseye düşmanlık yapmayız.. Vatanımızı savunuruz, savunduk da.

1915'te yaşanan acı olaylar ortada. Tarihî bir trajedi gerçekleşti. Hiç istemezdik. Keşke olmasaydı. Biz vatanımızı korurken keşke arkadan bıçaklanmasaydık."

Hangi "tarihsel trajedi"? Türklerin arkadan bıçaklanması! Peki, ölen Ermeni var mı?

Yok herhalde. En azından Baykal'ın konuşmasında yok.

Doğru, Baykal'ı ciddiye almaya gerek yok.

Ya Başbakan?

Erdoğan, 'Ermenilerden Özür Diliyorum' imza kampanyası hakkında şöyle demişti: "Ben o kampanyayı kabul etmiyorum, desteklemiyorum ve içinde de yer almam. Çünkü suç işlemedim ki özür dileyeyim. Suç işlersem özür dilerim."

Tamamen haklı. Kendisi de, hatta babası da 1915 yılında henüz doğmamıştı. Ermeni öldürmek bir yana dursun, Erdoğan'ın tanıdığı Ermeni bile yoktur büyük olasılıkla. Erdoğan da, geri kalan Türkiye vatandaşları da, Büyük Felaket'ten dolaysız olarak sorumlu değil. Biz öldürmedik, orada değildik, engelleyemedik.

Erdoğan'ın anlamadığı ve anlamak istemediği bir şey var ama. Brandt, Schröder ve Veenman özür dilerken, geçmişle ilgili bir şey yapmıyorlar; yaptıkları şey Almanlarla Yahudilerin, Hollandalılarla Yahudilerin ortak geleceğiyle ilgili. Bir kûsur milyon Ermeninin katledildiğinin resmen kabul edilmesini isteyen bizler de, tarihle değil, gelecekle ilgilendiğimiz için istiyoruz bunu.

Şahsen suç işlediğimiz için değil, defteri kapatıp ortak bir geleceğe adım atabilmek için istiyoruz. Açık defterlerle yol gidilemiyor çünkü.

Hollandalı demiryolcunun anlayabildiğini koca Başbakan niye anlayamıyor yahu?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Almanya'nın hasta bakanı ve Kavaf Hanım

Roni Margulies 13.03.2010

Selma Aliye Kavaf Hanım, Denizli'nin ilk kadın milletvekili. Hayalî bir senaryo ama, mesleğinde parlak başarı gösterdiğini ve önümüzdeki dönemde Almanya'ya resmî bir ziyarete giden bir meclis heyetine dahil olduğunu düşünelim. Ve kadın olduğu için, Almanlara caka satmak amacıyla Tayyip Erdoğan'ın en üst düzey görüşmelerde yanına Kavaf Hanım'ı aldığını hayal edelim.

İlginç olur. Denizli'nin ilk kadın milletvekili Almanya'nın ilk kadın başbakanıyla tanışır.

Angela Merkel'in yanında başbakan yardımcısı ve dışişleri bakanı olan kişi de bulunacaktır elbet. Guido Westerwelle. Ve böylece Kavaf Hanım Almanya'nın ilk eşcinsel başbakan yardımcısı ve dışişleri bakanı ile tanışmış olur.

"Zavallı adam, hasta" diye düşünür herhalde.

Tayyip Bey'i dirseğiyle hafifçe dürtüp "Ne kadar sağlıksız görünüyor, değil mi, mazur görsek de evine gidip yatsa" der belki.

Tahminimce, geleneksel Türk terbiyesi görmüş olduğundan hiç kuşku duymadığım Kavaf Hanım, Herr Westerwelle'ye "Ben eşcinselliğin biyolojik bir bozukluk, bir hastalık olduğuna inanıyorum. Tedavi edilmesi gereken bir şey bence" demeyecektir. Tüm yardımseverliğine rağmen, "Bizim Denizli'de Dr. Şecaattin Bey var, çok iyi bir dahiliyecidir, isterseniz Berlin'e gönderelim, size yardımcı olur" önerisinde de bulunmayacaktır.

Dahiliyeci dedim ama, bu tür biyolojik bozukluklara bakan doktorların uzmanlık alanını tam olarak bilemiyorum. Tam olarak nasıl bir tedavi uygulandığını da bilmiyorum doğrusu. Yanılmıyorsam, bir bilen çıkmadı bugüne kadar. Kavaf Hanım'a danışma fırsatını ise henüz bulamadım.

Almanya'da Nazilerin bir çözümü vardı.

Yakalarına pembe yıldızlar takıyor, kırmızı yıldızlı komünistler ve sarı yıldızlı Yahudilerle birlikte eşcinselleri de toplama kamplarına tıkıp katlediyorlardı. Ama bunun tıbbî bir çözüm olduğu söylenemez.

Farklı cinsel tercihleri olan kişilerin köy meydanına toplanıp taşlanmaları da zaman zaman uygulanmış bir çözüm. Ama zaten hasta olan insanların taşlanma sonucu iyileşmeleri, ne yalan söyleyeyim, bana çok inandırıcı gelmiyor.

Kavaf Hanım'ın "Ben eşcinsel değilim" deme hakkı vardır. Hatta "Ben eşcinsellikten rahatsız oluyorum" deme hakkı da vardır. Ama temsil etmekle görevli olduğu insanlar ve hatta, emin olabiliriz ki, bir kısmı Denizli'de kendisine oy vermiş insanlar hakkında "hasta" ve "bozuk" ifadelerini kullanma hakkı yoktur.

Toplumda zaten hedef olarak gösterilen, dışlanan, şiddete maruz kalan bir kesim hakkında bu ifadeleri kullanma hakkı özellikle yoktur.

Ağzını açmadan önce en azından Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a danışsaymış. "Şu bir gerçek, Türkiye'de eşcinsellik yaşayanlarca zor bir şeydir. Ayrımcılık sebebi olabilir" demiş Akdağ. Bakan ya, temkinli konuşmuş. "Fena halde ayrımcılık sebebidir" dese daha doğru olurdu. Bir de, "Milletvekilleri ayrımcılık yapmamalıdır" demeliydi, dememiş.

Eşcinselliğin hastalık olduğu inancı, bu inancı hiç düşünmeden tekrarlayan Kavaf Hanım'a özgü değil elbet. Haddim olmayarak, bu inancın nereden kaynaklandığını anlatmaya çalışayım Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı'mıza.

Aile kurumu, mevcut düzenin temel direklerinden biridir. "Böyle gelmiş, böyle gider" lafı ne kadar doğruysa, o kadar doğruluğunu en başta aile kurumuna borçludur.

Her çocuk resmî ideolojinin tek bir aracına maruz kalmadan, tek bir derse girmeden, tek bir TV programı izlemeden çok daha önce, toplumun tam da olması gerektiği gibi olduğunu, hiçbir şeyin değişmemesi gerektiğini ailesinden öğrenir. Atatürk'ün ulu önderliğini; Türk, doğru ve çalışkan (ve dolayısıyla mutlu) olduğumuzu; her Türkün asker doğduğunu; kadınların mutfakta, erkeklerin fabrikada çalıştığını; hep böyle olduğunu ve her zaman böyle kalacağını sıcak aile yuvalarımızda öğreniriz.

Aileyi tehdit eden her şey, mevcut düzeni tehdit eder.

Eşcinsellik bu nedenle hastalık, sapıklık olarak damgalanır, yok edilmeye çalışılır. Kavaf Hanım ve Recep Akdağ, bu nedenle en sağlıklı ilişkinin "tek eşli ve kadın erkek arasındaki ilişki" olduğunu zanneder.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşcinsellik, kaos ve kıyamet

Roni Margulies 17.03.2010

Bu değil, bir önceki Papa'ydı galiba. AIDS salgınının Afrika'da on milyonlarca kişinin canını aldığı, bazı ülkelerde nüfusun yarısından çoğunu etkilediği yıllardı. Hastalığın önünü alabilmek için dünyanın dört bir yanında, ama özellikle Afrika ülkelerinde "güvenli seks" kampanyaları yapılıyor, prezervatif kullanımı özendirilmeye çalışılıyordu. Uluslararası yardım kuruluşları Afrika'ya bedava prezervatif ulaştırıyordu.

Ve Papa prezervatif kullanmanın dine aykırı olduğunu buyurdu.

Kaç kişi olduğunu bilemem, ama Papa'nın çok sayıda Afrikalının ölümünden birebir sorumlu olduğundan, bir insanlık suçu işlediğinden hiç kuşum yok. Niye işledi bu suçu? Dinî inançları nedeniyle.

Din ile cinsellik arasında sorunlu bir ilişki olduğu açık.

Eşcinselliğin "hastalık" olduğunu söylediği için Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf'a geçen hafta çatarken, Kavaf Hanım'ın Müslümanlığına hiç değinmedim. Bilerek değinmedim.

Değinmemem şöyle bir içgüdüden kaynaklanıyordu.

İngiltere'de beş altı yıl önce Respect adlı yeni sol partinin kuruluşunda ve çalışmalarında yer aldım. Irak savaşına karşı yükselen hareketin içinden doğduğu için, Respect, Müslümanların çok sayıda katıldığı ve ilk kez sosyalistlerle biraraya geldiği bir parti oldu. Solun bir kesimi ise, dünyada esen İslam düşmanlığı rüzgârlarının etkisiyle, "kadınları ve eşcinselleri ezen Müslümanlarla birarada olunmaz" dedi. "Hristiyanlarla ve Yahudilerle olunuyor da, Müslümanlarla niye olunmuyormuş?" tartışmasını o kadar çok yaptım ki, düşündükçe içim sıkılıyor.

Türkiye'de de aynı yaklaşım yaygın. Sanki kadınlara ve eşcinsellere karşı ayrımcılık İslam'a özgü bir şeymiş gibi! Değil elbet.

Hristiyan ve Yahudi dinlerinin eşcinselliğe bakışı İslam'inkinden farksızdır.

Sadece dindarlar mı eşcinselliğe düşman? Değil. Şu cümleleri kim yazmış sizce: *"Eşcinsellik ile toplumsal çöküş ve kargaşalık ortamları arasındaki ilişki, insanlık tecrübesini yansıtır. Türk mitolojisi, binlerce yıl önce eşcinselliği kaos ve kıyamet dönemlerinin belirtisi sayıyor. Eski Türkler, eşcinselliği dünyanın sonunun geldiğini gösteren bir alâmet olarak görüyorlar.. Kapitalizm, insanlar arasındaki her türden doğal ve insanî ilişki yanında, cinsler arası aşkı da yıkıma uğratmaktadır.. aptallaştırdığı insanı aynı zamanda sevgisizleştirmektedir. Eşcinsellik, bu sevgisizleşmenin ürünü..."* Kim mi yazmış? Doğu Perinçek.

Perinçek'i ciddiye almamak gerek, doğru. Peki, Küba'da niye eşcinselliğin cezası hapis?

Uzun lafın kisası, eşcinsellik düşmanlığını özel olarak Müslümanlıkla ilişkilendirmeye karşı bir içgüdü geliştirmiş olduğum için, Kavaf Hanım'ın dininden hiç söz etmedim.

Ama Müslüman bir okurum beni yakalamış. Şöyle yazdı:

"Eşcinselliğin sapıklık olduğu Kuran'da apaçık yazar. İsterse tüm dünya eşcinselliği normal bir şey olarak görsün, Müslümanlar için Kuran'da yazan sözlerin önemi vardır, sizin ya da bir başkasının değil. Bu yüzden, bu durumdan rahatsızsanız, başka sebeplere çatismaya gerek duymadan, İslam dinine ve Kuran'a çatismak zorundasınız, aslında üstü kapalı bir şekilde çatıyorsunuz da. Sayın Kavaf'la ilgili diyebileceğim bir şey varsa, her ne kadar bu durum sapıklık ya da hastalık olarak görülse bile bulunulan konum ve lafın varabileceği yerler açısından insanları böyle rencide edebilecek bir şeyin ulu orta söylenmemesi gerektiğidir. Çünkü bu durum eşcinsel olup doğru yolu bulabilecek insanlar üzerinde kötü bir etki yaratabilir ve İslamiyetten uzaklaştırabilir. Ayrıca insanlar yanlış yoldalar diye onların kalbini kırmak ve yargılamak da zaten ayrıca günahtır."

Eşcinseller adına konuşmak haddime düşmez. Ama ben eşcinsel olsam şöyle düşünürdüm:

Müslümanların benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmez. İnançlarını ve bu inançların temellerini tartışmak aklıma bile gelmez. Kuran'a çatismak gerekmez, isteyen istediğine inanır, ben karışmam. Cinsel tercihlerimi beğenmeleri de, onaylamaları da gerekmiyor. Gölge etmesinler, yargılayıp günah işlemesinler, başka ihsan istemem.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cinsel öteki, dinsel öteki

Roni Margulies 20.03.2010

Dinsiz demek doğru olmaz belki ama, dine önem vermeyen bir ailenin çocuğu olduğum için, kendimi bildim bileli dinsiz olmuşumdur. Önce ateist sonra da sosyalist olurken aşmam gereken, aileden ve erken eğitimden gelen derin bir inancım zaten yoktu, hiç olmadı.

Şimdi olduğumdan bile daha ateşli, daha kendini bilmez olduğum yıllarda, Tanrı'ya inananların, basitçe söylersem, yeterince akıllı olmadığını düşünürdüm. Dünyayı algılayıp yorumlayacak zekâya sahip olmadıklarına inanırdım. İnsanlık tarafından hayal edilip uydurulduğu bu kadar açık olan bir Şey'e tapmak, ricalarda bulunmak, grip yetenekler atfetmek, herhalde akıllı bir insanın yapacağı bir şey olamazdı.

Herhangi bir Tanrı'yla yine işim yok, ama Türkiye'de 10-15 yıldır yaşanan derin siyasî yarılma bütün bunları baştan düşünmeye zorladı beni.

Bir okuyucumun aşağıdaki mektubunu okuduğumda, iyi ki de zorlamış diye düşündüm:

"Kadınlara ve eşcinsellere karşı ayrımcılığın yalnızca bir dinin mensuplarına mahsus olmadığı fikrinize katıldığımı ve yaşadıklarıyla bizzat deneyimlediğimi belirtmek için yazıyorum size. Bir eşcinselin neler yaşadığını, doğduğundan beri tanıdığı herkesin kabul ettiği bir gerçekliğin (kadın-erkek ilişkisi) aksi yönünde davranmanın nasıl bir şey olduğunu kim ne kadar biliyor ki, herkes ahkâm kesiyor? Kaç kişi hayatında bir eşcinsel veya bir transseksüelle birkaç kelam paylaştı?

Cinsel kimlik yahut yönelimini utanmadan, çekinmeden, korkmadan söyleyebilmek ne zaman mümkün oldu da, birileri farklı olanla tanışma ve hayatı paylaşma imkânı buldu da fikir sahibi oldu?

Ben de bilmiyordum, tanıımıyordum, görmemiştim.

Ta ki 35 yaşında psikiyatri ihtisası yaptığım klinikte, poliklinik kapısı kapanıp doktoruyla başbaşa kaldığında, yaşadığı zorluklar için yardım isteyen, sıradışı cinsel kimlik yahut cinsel yönelimi olan insanları yakından tanıyana kadar.

Orada, herkesin içindeki insan ortaya çıkar. Ve insanca görmeyi başarabilerseniz 'öteki'lerin hepsinin içindeki insanı görürsünüz. Sizin gibi sevdiğini, sizin gibi acı çektiğini, sizin gibi kabullenilmek istediğini, sizin gibi sıradan olmak istediğini görürsünüz.

İyi ki gördüm, iyi ki tanıdım, iyi ki bildim.

Ama modern (!), çağa uygun (!), eğitilmiş (!) insanların benim gördüğüm gibi görmediklerine, her türlü 'öteki'ne öcü muamelesi yaptıklarına, bazılarının bir üniversite ortamında kendi yarattıkları dogmaların dışındaki her şeyi yok sayma çabasına defalarca şahitlik ettim.

Güya modern olmayan, çağdışı giyinen, 1400 küsur yıl önceki dogmalara inanan bendim.

Anlayışımı etkilemiş midir bilmem, ama ben de, içindeki insanı göremeyip sadece başörtümü görenlerden, neler yaşadığını bilmeden hakkımda ahkâm kesenlerden yıllardır mustariptim zaten.

Hayır. Anlayışımı sadece kendi yaşadıkları etkilemiş olamaz. Kendisi bizzat toplumdaki yabancılaşmaların acısını çekmiş olsa da, hâlâ 'öteki'ne yabancı ve düşman olarak kalanlar da gördüm.

Artık eşcinselliğe de, her türlü 'öteki'liğe de ölesiye düşmanlığın, yaşam biçimi ve inanışlardan bağımsız olarak, cehaletin sonucu olduğuna inanıyorum.

Herkesin kendisi için 'öteki' ve yabancı olanla tanışıp hayatı paylaşmasını beklemiyorum, ama bir başkasını yok etme üzerine kurulu saldırganlık duygularını denetlemeyi, tanımadığının düşmanı olmaktan vazgeçmeyi öğrenmesini bekliyorum.

Bunun için de benden beklenmeyeni yapmayı, bir eşcinselin haklarını savunarak insanları şaşırtmayı, tabularını yıkmayı, zihinlerini sarsmayı seviyorum. Birisi eşcinsellere 'sapık', bir Kürte 'terörist', Roni Margulies'e 'Ermeni

uşığı bölücü' dediğinde, bana da 'gerici, yobaz, geri kafalı, dinci' demekten geri durmayacağını biliyorum.

Çünkü ben bu ülkenin kamusal alanına kimliğimle giremeyip arabamda veya tuvalette ulusal bir kimliğe bürünsem de, birileri tarafında tehdit olarak algılanmaktan kurtulamayacak, gizli emelleri sorgulanacak, ne okusam ve ne kadar okusam da eğitimli modern bir kadın sayılmayacak, üstelik tam da korkulduğu gibi İmam-Hatip mezunu tesettürlü bir doktorem."

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her Türk bebek doğar

Roni Margulies 24.03.2010

Askerlik yapmak mutluluğunu yaşamamış olanlarınız şu anda bu yazıyı okuyanların en azından yarısı. Sorum sizlere değil. Yapmış olanlarınız, askere giderken derin ve coşkulu bir sevince kapıldınız mı?

Otobüste tıraşlı kafanızla şıkır şıkır oynayıp "Vatanıma hizmet edeceğim nazlı yarım, le ley ley, le ley ley" diye türkü çığırdınız mı?

Ben Erzincan yolunda ne oynadım, ne de çığırdım. Çok tipik bir vatandaş olmadığımın bilincindeyim elbet. O kadar da kendimi bilmez değilim. Ama 58. Topçu Er Eğitim Tugayı'na teslim olurken çevremdeki tipik vatandaşların hiçbirinin yüzünde "Oh be, bu günü de gördüm, şükür yaradana" ifadesini gördüğümü hatırlamıyorum.

Hiç tanımadığım ve beni istediği gibi yönetecek ve hiç sorgulayamayacağım birtakım insanlara hayatımı teslim etmek üzere olduğum için, tarifsiz bir panik yaşamaktaydım o anda; çevremdekilerin yüzlerindeki ifadeyi iyi algılayamamış olabilirim. Ama vallahi hiçbirisi belirgin bir mutluluk sergilemiyordu.

Oysa Türkiye hukukunda "halkı askerlikten soğutma" diye bir suç var. Ben çakamamışım, halk çok sıcakmış. Ve soğutulması yasak!

Örneğin Enver Aydemir, İslamî inançlarına karşı olduğu için, vicdanî nedenlere askerlik yapmayı reddediyor. Şu anda Eskişehir Askerî Cezaevi'nde, Askerî Ceza Kanunu'nun 66. ve 88. maddeleri uyarınca "firar" ve "toplu asker karşısında veya hizmetten savuşmak için veya silahlı iken yapılan itaatsizlik" iddiasıyla yargılanıyor.

Aydemir'in vicdanî ret hakkını savunan herkes Türk Ceza Kanunu'nun 318. maddesini ihlal ederek "halkı askerlikten soğutma" suçunu işlemiş oluyor. Kanun şöyle: "*Halkı, askerlik hizmetinden soğutacak etkinlikte teşvik veya telkinde bulunanlara veya propaganda yapanlara altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir.*"

Askerlik yapmak, asker olmak, 'asker millet' olmak niye övünülecek bir şeydir? Türklerin Orta Asya'dan (ve hatta Mu kıtasından) tüm dünyaya yayılıp medeniyet yaymaya başladığı günlerden beri savaşçı bir kavim olması, niye içimizde sıcak hisler uyandırmalıdır? Temel özelliği savaşçılık olan bir kalabalık nasıl medeniyet yayar? Savaşçılıkla medenilik aynı şey midir? Heyecanlanmadan, sakın sakın, solculuk filan etmeden, bu sorulara cevap arayalım.

Geçen hafta Küresel Terörizm ve Uluslararası İşbirliği Sempozyumu'nun katılımcılarına Merkez Orduevi'nde verdiği resepsiyonda, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, "Ben hâlâ kendimi teğmen gibi hissediyorum. Bazen teğmen bazen orgeneral gibi hissediyorum. Teğmen ne demek biliyor musunuz? Hücum eden demektir" dedi.

Buradan devam edebiliriz. Asker olmak, hücum etmenin ve insan öldürmenin çeşitli yöntemlerini bilmek demektir. İyi asker olmak, bu yöntemleri iyi bilmek demektir. 'Asker millet', tüm üyeleri insan öldürmeyi iyi bilen bir millet anlamına gelir.

"Her Türk asker doğar" biraz abartılı bir ifadedir bence. Bir mitingde duyduğum "Her Türk bebek doğar" ifadesi daha doğrudur. İnsan öldürmenin yöntemleri doğumdan sonra öğrenilir çünkü.

Nitekim, Atatürk bile bu amaçla okula gitmek zorunda kalmıştır. İki hafta önce, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ Atatürk'ün Harbiye'ye öğrenci olarak girişinin 111. yıldönümü dolayısıyla Kara Harp Okulu'nda bir törene katıldı. Öğrencilere, "Harbiyeliler! Sağlam olmak demek, özellikle zor şartlarda bir olmak, bütün olmak, tek yumruk olmak demektir" diye seslendi.

Askerliği kutsamayı en iyi faşistler yapar. Nihal Atsız, örneğin, Başbuğ'u arka cebinden çıkarır:

"Disiplin, körükörüne itaattir ve körükörüne itaatte en büyük yaratıcı şuur gizlidir. Bugünün yumuşamış insanları böyle bir şeyi yapamaz.. Fakat büyük devlet kurmak ve millet yaratmak isteyenlerin felsefesi de pörsük bir rûha dayanamaz.. Hayat savaştır. Ölümden korkanlar yaşamaz.. Toplumlar ölmesini bildikleri nisbette millettirler. Ölümden ancak hayvan ve hayvanlaşmış insan kaçır. Ölümlerin en güzeli ise, yurt ve şeref uğrunda ölümdür."

Cengâverlikten biraz vazgeçsek; biraz da sağ kalmayı, iyi yaşamayı kutsasak; ruhumuzun pörsümesine izin versek... Türk milletinin sonu mu gelir?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargı takiye yapar mı

Roni Margulies 27.03.2010

Süleyman Demirel'in dünyalı olmadığı, ölümsüz olduğu malum. Gerçek görünümünü ve nerenin yerlisi olduğunu bilemem elbet, ama kâinatın ta öte ucundan niye gönderildiğini tahmin edebiliyorum.

Demirel'in uzmanlık alanı Türkiye devletinin bekası.

Başbakanlıktan kaç kez alaşağı edilirse edilsin, 1923 devletinin aynen muhafaza edilmesi amacından vazgeçemez. Öyle programlanmıştır.

Geçen yıl şöyle demişti: *"Barolar birliği gibi, üniversiteler gibi hukuk okutan, hukuk icraatı yapan kurumlar Türkiye'deki hukuksuzluğu tartışıyor.. Ve Ana Muhalefet Türkiye'de Hukuk Devleti'nin zedelendiği kanaatinde; hem laikliğin hem hukukun zedelendiği kanaatinde."*

Şimdi anayasa değişiklikleri üzerine ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil.

Ama tarihin matrak bir cilvesi, bu değişikliklerden dolayı bir şekilde sorumlu.

Demirel, 1969 seçimlerinde Necmettin Erbakan'ın Adalet Partisi'nden aday olmasını veto eder. Erbakan da önce Konya'dan bağımsız milletvekili seçilip sonra kendi partisini kurar.

Hızını alamaz, dört tane daha kurar veya kurdurtur.

Denebilir ki, ne kadar meraklıymış parti kurmaya! Bir taneyle yetinememiş mi?

Yetinirdi belki ama, izin vermemişler ki adama.

Millî Nizam Partisi'ni 1970'te kurmuş; ertesi yıl askerler 12 Mart darbesinin ardından partiyi kapatmış.

Millî Selamet Partisi'ni 1972'de kurmuş; askerler 12 Eylül darbesinin ardından partiyi kapatmış.

Refah Partisi'ni 1983'te kurmuş; 1998'de 28 Şubat darbesinin ardından Anayasa Mahkemesi partiyi kapatmış.

Fazilet Partisi'ni 1997'de kurdurtmuş; Anayasa Mahkemesi 2001'de partiyi kapatmış.

Saadet Partisi'ni 2001'de kurdurtmuş. Hâlâ açık.

Niye kapatıldı bütün bu partiler?

Bahri Zengin, Erbakan'ın kurduğu partilerin çoğunun üyesi olmuş. En son Saadet Partisi İstanbul milletvekiliymiş.

Zengin, 1999 yılında şöyle yazmış:

"Türkiye'yi yüz kişiyi bulmayan insanlar idare ediyor. Yetkiler, ihtilallerle halktan, meclisten alınmış ve bunlara verilmiş. Kim bunlar? MGK, HSYK, Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, YÖK ve YAŞ. Türkiye'yi işte bunlar idare ediyor. Bunlar millet tarafından seçilmiyor; bunlar millete hesap vermiyor ve Meclis'in üstünde yer alıyor. Türkiye'de demokrasinin olduğunu, seçimleri göstererek ifade ediyorlar. Hayır, seçimler Suriye'de ve Irak'ta da yapılıyor. Seçimlerin yapılması, demokrasinin var olduğunu göstermez ki! Demokrasinin olması demek, bürokrasinin bütünüyle seçilmişlerin emrinde ve hizmetinde olması demektir. Bu sağlanabiliyorsa, bürokrasinin bu ilkeyi zedeleyecek herhangi bir davranışı yargı tarafından mahkûm ediliyorsa, işte orada demokratik bir altyapı oluşmuş demektir. Türkiye'de demokrasi yoktur, oligarşik bir yapı vardır. O yüzden bu rejimin değişmesi lazımdır."

Kılı kırk yaracak olsam, bu sözlere bazı ince Marksist ayarlar yapabilirim, ama ana hatlarıyla itirazım yok.

Doğrusu, ben asker veya Yargıtay üyesi olsam, ben de kapatırdım Zengin'in partilerini!

Üstelik ben de, "Bunlar benim yönettiğim rejimi değiştirmeye çalışıyor yahu!" demezdim, Anayasa Mahkemesi gibi takiye yapar, "Şeriatçı oldukları için kapatıyorum" derdim.

AKP hükümetinin yeni anayasa paketinde, Anayasa Mahkemesi, HSYK, YAŞ ve Askerî Yargıtay ile ilgili düzenlemeler var.

Yargıtay Başkanı Hasan Gerçek, tarafsız tepkisini hemen dile getirdi: "Yargı ile ilgili olan düzenlemeler anayasaya aykırı düzenlemelerdir" dedi. Ne kadar şaşırtıcı, değil mi!

Ve Yargıtay yakında AKP'yi kapatma davası açarsa, ne kadar şaşıracaksınız, değil mi!

AKP'nin yaptığı her şey gibi, anayasa önerileri de solun önüne bir sorun koyuyor. Adamlar olumlu bir şey yapıyor, ama eksik, güdük ve yetersiz. Biz ne yapacağız, ne diyeceğiz?

"Anayasayı AKP'lileştirme girişimi" mi? Bana ne yahu, ne girişimi olursa olsun; 12 Eylülcülerini yargılamanın önü açılıyorsa, yargının hükümet gibi davranması zorlaşıyorsa, ben buna "hayır" diyemem. Eleştiririm, daha ileri gitmesi için mücadele ederim, ama "hayır" demem.

Solculuğun, partilerin kapanmasını ve 12 Eylül Anayasası'nı desteklemek anlamına geldiğine beni ikna etmek zor olur.

Bedros Bey'in şirinliği

Roni Margulies 31.03.2010

Bedros Şirinoğlu, "Ermeniler kendilerini Türkiye'de güven içinde hissediyorlar. Türkiye'de yaşayan bir Ermeniden bir şikâyet duydunuz mu? Yok" demiş.

Ben duydum. "Ya, bu otobüsler de hep geç geliyor" gibi değil, biraz daha ciddi şikâyetler bile duydum.

Surp Pirgiç Ermeni Hastanesi Vakfı Başkanı olduğuna göre, kendisi de duymuştur.

Ama Şirinoğlu'nun niye şirin görünmeye çalıştığını anlamak kolay.

Çok değil ama biraz daha yakından tanıdığım Yahudi cemaati ömrünü şirinlik etmekle geçirir.

Cumhuriyet tarihi boyunca bu cemaat sessiz, kraldan fazla kralcı bir cemaat olmuş, Türk olduğunu göstermek ve Türkiye devletine bağlılığını kanıtlamak için ağzıyla kuş tutmuştur. Nedeni, Yahudilerin şirin ve arkadaş canlısı olmalarında değil, yalan söylemekten özellikle hoşlanmalarında da değil, Türkiye'deki azınlıkların genel durumunda yatar.

Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye'deki azınlıklar arasında sadece Yahudilerin durumuna bakarsak, büyük ölçüde olumlu bir tablo görülür. Kurumsallaşmış bir baskı ve ırkçılık yoktur; Avrupa'nın diğer ülkelerinde dönem dönem gerçekleştirilen soykırım ve toplu sürgünler yoktur. Zaten bu nedenle, 1992'de, İspanya'dan sürülen Yahudilerin Osmanlı topraklarına gelişinin 500. yıldönümü kutlamaları çevresinde sürdürülen "misafirperver ve insancıl Türk milleti" edebiyatı birçok Yahudiye tümüyle anlamsız gelmemiştir.

Ama bu edebiyatın yazarları, yani hem Türkiye devleti, hem Yahudi cemaatinin ileri gelenleri, bir noktayı bilinçli olarak gözden kaçırarak böylesine pembe bir tablo çizebilmişlerdir.

Osmanlı İmparatorluğu çokuluslu bir imparatorluktur. Egemenliği altındaki azınlıkları azınlık olarak tanır; millet sistemini uygular; dinsel, ırksal, ulusal ayrımcılık yapar, fakat baskı uygulamaz.

Türkiye Cumhuriyeti'nde ise durum farklıdır. İmparatorluktan ulus-devlete geçişte Mustafa Kemal ve çevresi ulus kavramının ve bilincinin olmadığı yerde ulus yaratmak zorunda kalmıştır. Ulus yaratmak ise, ulusal tarih, ulusal mitoloji, ulusal gurur, ulusal farklılık bilinci yaratarak (uydurarak) mümkündür. Kemalizm'in temel amacı ve anlamı (ve başarısı) budur. Kendini ulus olarak görmeyen bir kalabalığı ulus haline getirmek, kaçınılmaz olarak o ulusun meziyetlerini (ve diğer uluslardan üstünlüğünü) ön plana çıkarmayı ve özellikle vurgulamayı gerektirdiği için, Kemalizm'in en temel unsuru milliyetçiliktir.

Bu nedenle, etnik ve ulusal azınlıkların Osmanlı İmparatorluğu ile Türkiye Cumhuriyeti'nde maruz kaldıkları tavır farklıdır. Osmanlı'da Müslümanlarla Müslüman olmayanlar arasında bir fark gözetilmekle birlikte, Türklerle diğer etnik ve ulusal gruplar arasında bir fark gözetilmez. Türkiye ise bir ulus-devlettir, Türklerin vatanıdır; diğerlerimiz misafiriz. "Türkiye Türklerindir."

Hem Yahudiler, hem Türkler tarafından 500. yıl kutlamalarında bu "misafir" sözü çok kullanıldı. Misafirin özelliği bir süre sonra gidecek olmasıdır. Bu sözü kullananlar böyle demek istemiş değillerdir kuşkusuz, ama "misafir" sözü azınlıkların Türkiye'deki konumunu iyi yansıtır.

Türkiye’de hiçbir Yahudi, Ermeni ve Rum yabancılık hissinden kurtulamaz. Başka azınlıklara karşı toplu kıyımlar ve sürgünler uygulanmış ve uygulanmakta iken, Yahudilere karşı uygulanmamış olması da Yahudileri bu yabancılık hissinden kurtaramaz.

Çok zaman düşünürüm, Türkiye’de Rum veya Ermeni olmak alabildiğine zorlu ve korkulu olsa gerek. Türkiye ile Yunanistan arasında ortaya çıkan her gerginlik ortamında, Türkiye’nin Rum vatandaşları 1964’te olduğu gibi sınırdışı edilebileceklerini veya 6-7 Eylül 1955’te olduğu gibi dükkânlarının yağmalanacağını düşünmüyor olabilir mi? Gazeteler Sayın Öcalan’ın Ermeni (yani hem düşman hem öcü) olduğunu kanıtlamak için birbirleriyle yarışırken, Türkiye’nin Ermeni vatandaşları kendilerini emniyette hissediyor olabilir mi?

Hem tarihsel hem güncel ve son derece yaygın bir ırkçılık, azınlıklara “ misafir” ve “yabancı” olduklarını bir an için bile unutturmaz.

Bedros Bey bu nedenle şirinlik ediyor. İnanan var mı, bilmem.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrkçılar parmak kaldırsın

Roni Margulies 03.04.2010

Faşistlerin ve bazı şeriatçıların ırkçılığı beni rahatsız etmez. Zaten beklenen şeydir.

Asıl korkutucu olan, ırkçı olmamasını beklediklerimin ırkçılığı.

Birkaç örnek vereyim.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında İnönü hükümeti Varlık Vergisi’ni uygular. Vergi hem tasarımda hem uygulamada tümüyle ırkçı bir vergidir. Kimden ve ne kadar alınacağı ırk temeline göre belirlenmiştir. Uygulamada hemen tümüyle Yahudilerden alınır.

Devletin böyle bir vergi uygulayabilmesinin ne anlama geldiğini bir kenara bırakalım. İlginç olan, bu vergi karşısında aydınların, liberallerin tavrı. İstisnasız denebilecek kadar yaygın bir şekilde, Yaşar Nabi Nayır, Zekeriya Sertel, Ferit Melen ve daha nice “aydın” Yahudilerin “artık bu vatana borçlarını ödemesi gerektiğini” savunur. Üşenmeden, “Yahudiler yüzyıllardır sülük gibi bu memleketin kanını emiyor, şimdi birazını geri ödemelerinde ne yanlış var” diye yazılar yazarlar. Yani verginin aslen Yahudilerden alındığının farkındadırlar ve bunu doğru bulurlar! Bir Allah’ın kulu çıkıp ırk temelinde alınan bir verginin ırkçı bir uygulama olduğunu belirtmek ihtiyacını hissetmez.

Yine İnönü hükümeti 1964’te Yunanistan’la Kıbrıs konusunda bir anlaşmazlık çıktığında 50.000 kadar Rum’u sınırdışı eder. Türkiye’nin “aydın” ve “solcu”ları, örneğin *Yön* dergisi, örneğin Niyazi Berkes, bu uygulamaya karşı durmak şöyle dursun, “saldırgan Rum milliyetçiliğinin emrinde ruhanî bir enternasyonal” gibi laf kalabalıklarının arkasına sığınarak uygulamayı destekler. Sınırdışı edilen Rumlardan bazılarının ataları belki de Türklerin gelmesinden önce bu topraklarda yaşıyormuş, insanların ırk temelinde sınırdışı edilmeleri ırkçılıkmış, bunlar Doğan Avcıoğlu’yla Berkes’i hiç rahatsız etmez.

Tam 30 yıl sonra, Hülya Demir’le Rıdvan Akar bu olayla ilgili bir kitap yayımladığında, öğretim görevlisi ve köşe yazarı Toktamış Ateş olayı belgelemekten başka hiçbir şey yapmamış olan yazarlara *Cumhuriyet* sayfalarından

veryansın eder, “uslu durmayan” Rumların sınırdışı edilmesinin doğal olduğunu anlatır! Toktamış Ateş’in ne aydın, ne liberal, ne de solcu olduğunu kendisi hariç herkes biliyordur herhalde, ama işin korkunç yönü şu ki bu adam faşist de değil.

Birkaç yıl önce, İSKİ skandalı patlak verdiğinde, olaya adı karışan onca politikacı, şirket ve kişi arasında Yahudi asıllı bir holding sahibi de vardı. Aşırı sağın bütün gazeteleri özellikle bu ismin üzerinde durdu.

Bir de Doğu Perinçek’in *Aydınlık* gazetesi durdu. Bir köşe yazısında Yahudilerle sermaye arasında bir ilişki kurulup Yahudi düşmanı olmak **gerektiği** anlatıldı. Sağcı gazeteler holding sahibine sermayeyi temsil ettiği için değil, **Yahudi olduğu için** saldırıyordu. *Aydınlık* gazetesi de kendi ırkçılığını ortaya dökme fırsatı bulmuş oldu. Perinçek bugün maalesef sadece Ergenekoncu olduğu iddiasıyla hapiste, ırkçı olduğu için değil.

En sevdiğim örnekse şu. Ben Cahit Tanyol’u kültürlü ve aydın sanırdım. Yahya Kemal üzerine yazdığı kitabı okuduğumda, Marksist de olduğunu öğrendim. Kitabın önsözünde şöyle der Tanyol: “Türkiye’nin sorunlarına yanıt ararken Marks’çı toplum ve devlet görüşünün kurtarıcılığına inançlarımda büyük bir pay ayırdım.” Aynı önsözde şu sözler de yer alır: “Batı’da XIX. yüzyılın aydın bir soyluluğa özenmiş burjuvası, yerini Yahudileşmiş bir sermayeye bırakıyor.” Kendini Marksist olarak tanımlayan bir kişinin sermayeyi ırksal temelde tanımlaması cehaletten mi kaynaklanır, habislikten mi, bilemem, ama belli ki Cahit Tanyol ırkçı olduğunun farkında bile değil!

Bu örnekleri sıralamamın nedeni şu: “Ermeniler kendilerini Türkiye’de güven içinde hisseder. Türkiye’de yaşayan bir Ermeniden bir şikâyet duydunuz mu? Yok” diyen Bedros Şirinoğlu gibi, Yahudi cemaatinin ileri gelenleri de şikâyet etmez, hep mutluluk tabloları çizer.

İnanmayın. Türkiye’de tüm azınlıklara karşı yaygın ve derin bir ırkçılık vardır. Daha vahimi, bu ırkçılık sağcılarla faşistlere özgü değildir, bizzat Kemalizm’den kaynaklanır, devletin iliklerine işlemiştir.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyetin yılmaz demokratları

Roni Margulies 07.04.2010

Cumhuriyet gazetesinden özür dilemek istiyorum. Geçen güne kadar gazeteyi ve yazarlarını küçümserdim. Haksızlık etmişim.

Özrüm kabahatimden büyük. Yıllardır okumuyorum, o yüzden kavrayamamışım verdikleri mücadelenin büyüklüğünü. Siyasi ve düşünsel cüceler olarak düşünegelmişim koca gazetenin yazı kadrosunu. Yanlış yapmışım.

Geçtiğimiz sabah bütün gazetelere göz attım. Öğleden sonra vapura binerken okuyacak bir şey kalmadı elimde. Yaklaşık on yıldır bakmıyorum, bir bakayım dedim şu *Cumhuriyet*’e. Ve yaptığım haksızlık karşısında o günden beri vicdan azabı çekiyorum.

Önce İlhan Selçuk’u okudum elbet. Malum, “İlhan Abi” hasta, eski bir yazısını yayımlamışlar. Belki de her gün eski bir yazısını yayımlıyorlardır. Ne güzel fikir! Aklıma geldi: Niye her gün *Nutuk*’tan bir bölüm, Recep Peker ve Mahmut Esat Bozkurt’tan birer yazı, Behçet Kemal Çağlar’dan bir şiir yayımlamıyorlar? Fena mı olur? Renklendirir gazeteyi, güncelliği yakalamasını sağlar.

Küçük bir "Atatürk Köşesi" de yapılabilir. Her gün bir özdeyiş, Ulu Önder'in veciz bir sözü okuyucuya yaşama sevinci verir. Geçenlerde Beşiktaş Tapu Dairesi'nde gördüğüm sözler çok güzel ve anlamlıydı örneğin. Yıldızlı harflerle duvara yazmışlar: "Bu önemli iştir, kanun böyle emrediyorsa yaptığı işin güven duygusuna muhtaç bir vatandaş gibi ben de tapu dairesine gidebilirim. K. Atatürk." Bu tür sözlerin vereceği moral desteğine hepimiz gibi *Cumhuriyet* okurlarının da ihtiyacı var bence.

İlhan Abi'nin yazısını okurken biraz moralim bozuldu çünkü. Gerçekten korkuya kapıldım. Şöyle demiş:

"Molla, Ankara'da 31 Mart provası yapıyor.. İrtica sürüyor; demokrasi adına başkentin sokaklarında fink atıyor; kadınlarımız tesettüre uygun adımlarla gösteriye katılıyorlar; kara kalabalık arasında Derviş Vahdeti'nin ve Said-i Nursi'nin gölgeleri bir görünüp bir kayboluyorlar."

"İrtica ile demokrasi birbirine taban tabana zıt olduklarından, birinin var olduğu yerde ötekinin yok olması doğal sonuçtur.. Tarikatla, cemaatle, medreseyle, tekkeyle, camiyle, imamla, müezzine, şeyhle, ilahiyatla, yobazla, molla ile demokrasi olsa, Osmanlı'da çoktan olurdu... Müslümanlık dünyasında bunların tümü doksan dokuzluk tespih gibi şıkır şıkır... Ama oralarda demokrasi yok!.."

Yazı, 1 Ağustos 1997 tarihli. Yani 28 Şubat'tan beş ay sonra. Ordunun Erbakan hükümetini devirmesinden hemen sonra. Kahraman ordumuzun tüm demokratik çabalarına rağmen irtica hâlâ fink atıyorsa, halimiz gerçekten kötü.

Ardından Ataoğlu Behramoğlu'nu okuyunca daha da korktum: *"Günümüzde de Kurtuluş Savaşı'nı, Cumhuriyetin en temel ilkelerini, değerlerini, kişiliklerini hedef alan düşmanca yalan ve kandırmacaların, gizli ya da açık, halk yığınları arasında yayılmasına çalışılmaktadır.. Örgütsüz, bilinçsiz halk, aydınlığa değil karanlığa, hakikate değil yalana açıktır.. Örgütsüz, bilinçsiz, eğitimsiz, aydınlıktan çok karanlığa açık bu yığınlar, karanlık propagandaların etkisinden nasıl kurtarılacak?"*

Yıllar önce *Cumhuriyet* "Tehlikenin farkında mısınız?" diye bağıırıyordu. Değilmişim. Farketmemişim. Bir düşünün, yetmiş milyonluk bir yığın! Hepsi cahil ve bilinçsiz! Hepsi karanlığa açık! Ne halt edeceğiz yahu? Bu kadar cehaletle, bu kadar karanlıkla başa mı çıkılır!

İlhan Abi ve *Cumhuriyet*'in demokrasi uğruna verdiği mücadeleyi takdir etmemek, cahil yığınlara karşı sürdürdükleri demokrasi kavgasına hayranlık duymamak elde değil!

Demokrasi zaten şöyle bir şey değil mi: Yığınlar bilinçsiz ve karanlığa açıktır; bu nedenle kendileri için neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilmezler; kendi kendilerini yönetemezler. Bilinçli ve aydınlığa açık olan, silahlı ve üniformalı kişiler, bilinçsiz yığınları yönetir. Bu yönetim şekline demokrasi denir. Zaten eski Yunancada "demos" kelimesi "Genelkurmay Başkanlığı" anlamına gelir, "kratos" ise Atina şehir devletinde hüküm sürmüş olan bir tür Özel Harp Dairesi'dir.

Demokrasinin bu tanımından yola çıkınca, gazetenin anayasa paketi hakkındaki manşeti de anlam kazanıyor: "Paket her açıdan sorunlu."

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletten bezenler ve bezmeyenler

Anayasa referandumundan ne sonuç çıkacağını ben biliyorum.

Sizinle de paylaşayım.

“Basiretli yazar” gibi davranmak, bu bilgiyi paylaşırken “tahminimce”, “büyük olasılıkla” filan gibi bir ifade kullanmamı gerektirir. Belli mi olur? Her şey değişir, “Vay salak, amma yanıldı ha!” deme imkânını vermiş olurum hepinize.

Olsun. Hiçbir önlem almayacağım. Buyurun:

Referandumdan “evet” sonucu çıkacak. Üstelik öyle ucu ucuna filan değil, en az yüzde 60’la.

Kamuoyu araştırması yaptırmadım; yaptırılanların telefonunu dinletmedim. Ama sonuçtan eminim.

Niye mi? Halkın hukuk bilgisine güvendiğim için değil. Zaten hiç kimsenin referandumda hukukî temellerden yola çıkarak oy kullanacağını düşünmüyorum. Köy meydanları ve otobüs kuyruklarında uzun, ayrıntılı hukuk tartışmaları yapılacağını sanmıyorum.

Halkın yüzde 99’u için, hukuk zaten uzak ve anlaşılmaz bir şeydir, anayasa ise insan hayatının tamamen dışında, varlığıyla yokluğu hiç fark edilmeyen bir belgedir. Zavallı hukuk talebeleri dışında, ne gören, ne okuyan vardır.

Buna rağmen, herkes ne yaptığını gayet iyi bilerek oy vermeye gidecek ve önemli bir çoğunluk “evet” oyu verecek.

Böyle olacağını biliyorum, çünkü halk, çok da ilgilenmediği anayasayı değil, daha genel ve daha önemli bir şeyi oyladığını biliyor.

Mevcut devleti mevcut haliyle muhafaza mı edelim, değiştirelim mi? Konu bu.

Tamam, neresini değiştireceğiz, nasıl değiştireceğiz, HSYK’nın üç üyesini mi Cumhurbaşkanı belirleyecek, iki buçuk üyesini mi, bunlar hep önemli şeyler. Ama oylanın bunlar değil. Bana ne yahu yargıç, savcı, trafik polisi ve mahalle bekçisi atama süreçlerinin ıvrı zıvrı ayrıntısından? Bugüne kadar HSYK’nın hangi üyesini kimin atadığını biliyor muydum da bundan sonra kimin nasıl atayacağını tartışayım?

“Evet” ve “hayır” oyu verecek olanlar arasındaki anlaşmazlık hukukî değil, siyasî bir anlaşmazlık. Ve bu anlaşmazlık yeni bir şey değil, 10-15 yıldır hemen her konuda ortaya çıkan yarılmanın en yeni tezahüründen ibaret.

Herkes “mevcut devleti mevcut haliyle muhafaza mı edelim, değiştirelim mi?” şeklinde ifade etmiyor olabilir anlaşmazlık konusunu. “Askerî vesayetten kurtulmak” diyenler var, “deli gömleğini üzerimizden atmak” veya “demokratikleşme” diyenler var. Ne dersek diyelim, yarılmanın özü bu. Bir yanda “Kemalist devlete dokunan haindir” diyenler, diğer yanda “Ben bu devletten bezdim artık” diyenler.

Ve halkın büyük çoğunluğunun “devletten bezenler” saflarında olduğunu bildiğim için, referandumdan evet oyu çıkacağını biliyorum.

Şu ana kadar görüş beyan eden ve benim değil ama halkın çoğunluğunun “sol” olarak düşündüğü partiler, CHP, TKP ve ÖDP, “devletten bezenler” saflarında olmadıklarını ilan etmiş bulunuyor.

Niye? Aralarından birinin basın açıklamasına göre, şu nedenle:

"AKP'nin anayasa değişiklik paketi kendi iktidarını güçlendirme niyetinin bir ürünüdür. AKP'nin 12 Eylül Anayasası'nın yarattığı kurumlara bir sorunu yoktur. AKP'nin amacı bu kurumları ele geçirerek kendi tekeli iktidar yapısını kurmaktır.. Bugün bir yargı reformuna ihtiyaç vardır. Ama AKP'nin gerçek bir yargı reformuna niyeti yoktur.. AKP, bırakın yargının siyasal iktidara bağımlı olmaktan kurtarılmasını, kendi siyasal iktidarına bağımlı bir yargıyı istemektedir."

Bana ne AKP'nin amacından? Tayyip Erdoğan'ın kafasındaki gizli emelleri bilemem, umurumda da değil. Hatice'ye değil, neticeye bakarım ben. Berbat bir anayasa azıcık daha az berbat olacak mı? Olacak. Niye itiraz edeyim o halde?

Basın açıklaması şöyle devam ediyor: "Eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa ancak halkın örgütlü gücüyle, onun mücadelesinin bir sonucu olarak gerçekleştirilebilir."

Tümüyle katılıyorum. Halkın örgütlü gücüne benim de güvenim sonsuz. Ama önümüzdeki bir iki hafta içinde bu gücün sahneye çıkıp sosyalist bir anayasa dayatacağını sanmıyorum. Bir gün dayatacağına inanıyor olmak, bugün devleti savunanların saflarında yer almamı niye gerektiriyor, anlamak mümkün değil. Sanırım Marx da, Lenin de hayretler içinde kalırdı!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Egemenlik de bizim, efendi de biziz

Roni Margulies 14.04.2010

Yıllardan bir yıl, günlerden güzel ve güneşli bir bayram günü, çalıştığım gazetede Balçova Belediyesi'nin bir ilanı çarptı gözüme. Bayramlardan Cumhuriyet bayramıydı ve ilan şöyleydi:

"Cumhuriyeti seviyoruz, çünkü;

Böyle bir Türkiye istemiyoruz!"

Bu ibarenin üzerinde bir fotoğraf ve fotoğrafta çok sayıda çarşaf ve başörtülü kadının ve çember sakallı erkeğin bulunduğu bir sokak manzarası vardı. Aynı fotoğrafta bir de Amerikan beysbol kasketli delikanlı görünüyordu, ama onun istenmeyenler arasında olmadığını varsaymışım.

Merak etmişim, bu ilanın parasını veren Balçova Belediyesi fotoğraftaki kişileri ne yapmamızı öneriyordu acaba? Asmalı mı, sınırdışı mı etmeli, uzaya mı göndermeli?

Seçimle başa gelmiş bir belediye, temsil etmesi ve hizmet sunması gereken nüfusun bir kesimi hakkında nasıl "bunları istemiyoruz" diyebilir?

Bir belediyenin kendi halkını beğenmeme hakkı var mıdır? Herhalde yoktur; belediye halkı seçmiyor ki, halk belediyeyi seçiyor!

Ama diyelim ki var. Bu durumda ne yapabilir? "Ben bu halktan memnun değilim, çember sakallı heriflerin, başı örtülü kadınların belediyesi olmak istemiyorum. Uzun boylu, sarışın, Gucci'den ve Yves Saint Laurent'dan giyinen bir halk isterim ben" diyebilir.

İzmir Belediyesi'ne tavsiyem, derhal Paris halkıyla yazışmasıdır. Kendilerini temin ederim, Parislileri beğeneceklerdir. Gidip Paris Belediyesi olabilirler.

İzmir Adalet Girişimi'nin (izmiradaletgirisimi@gmail.com) açıklamasına göre, "İzmir Büyükşehir Belediyesi, başörtülü kız öğrencilere 'başı açık' fotoğraf getirmedikleri için öğrenci kartı (paso) vermiyor ve onların diğer öğrencilerle aynı indirimden yararlanmalarını engelliyor. Bu durumda öğrencilerin önünde iki yol kalıyor: başı açık fotoğraf vermek veya arkadaşlarının ödediği rakamın iki katına yakın bir parayla seyahat etmeyi göze almak. Bu öğrencilerin mağduriyeti, başı açık fotoğraf vermeye zorlanmakla bitmeyebiliyor. Başörtülü öğrenciler sık sık şoförlerin kimlik sorgulamasına ve hatta zaman zaman 'bu fotoğraf sana benzemiyor', 'başını aç' türünden muamelelere maruz kalıyor."

Gerçi Paris'in bazı mahallelerinde de başörtülü, sevimsiz ve hatta siyah kadınlar vardır, ama zengin ve merkezi mahallelerinde İzmir Belediyesi tam kendine uygun bir halk bulacaktır.

Balçova Belediyesi'nin ilanını gördüğüm bayram günlerinde, İstanbul'un benim oturduğum bölgesinde her sokakta bir kaldırımdan bir kaldırıma uzanan flamalarda, Mustafa Kemal'in resminin yanında "Yurt sevgisi ona hizmetle ölçülür. Emanetlerini sonuna kadar koruyacağız!" yazıyordu.

Dünyada, "yurda hizmet etmek" kavramının bu şekilde anlaşıldığı bir başka ülke olabileceğini sanmıyorum. "Yurt", bir toprak parçasıdır; buna olsa olsa bir bahçıvan hizmet edebilir. Anlamalı olan, bu toprak parçasında yaşayan insanlara hizmet etmektir.

Ama hayır, değil, çünkü önemli olan bu insanların ne düşündüğü, ne istediği, neler özlediği değil. Çok daha önemlisi, artık aramızda olmayan, tam 72 yıl önce Hakkın rahmetine kavuşmuş bir kişinin emanetlerini sonuna kadar korumak!

Nitekim, Belediye'nin İzmir Adalet Girişimi'ne yazdığı cevapta belirtildiği gibi, toplu ulaşım kartlarında kullanılacak fotoğrafların "renkli ve ön cepheden **inkılâp ilkelerine uygun** sivil giysilerle çekilmiş olması gerekmektedir". Bugün bu topraklarda yaşayan halkın taleplerini kim takar! Önemli olan inkılâp ilkeleri!

Baylıyorum bu Kemalistlere! Ama yaşadıkları derin çelişkilere de üzülüyor değilim.

Bir taraftan, "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir", ama aynı zamanda "Millet değil, illet".

Bir taraftan, "Köylü milletin efendisidir", ama aynı zamanda bu köylülüğü beğenmiyoruz, hepsi Müslüman, geri kafalı, başörtülü.

Önce bizim beğeneceğimiz şekilde doğru dürüst bir millet olsunlar, sonra egemenliği kayıtsız şartsız onlara veririz. Önce başlarını açıp bizim koyduğumuz inkılâp ilkelerine uysunlar, Parisli gibi görünsünler, sonra bir gün milletin efendisi olmalarına izin veririz.

O güne kadar, egemenlik de bizim, efendi de biziz!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cehenneme iki dizi üzerine çökmüş

"Yahudi Haham Reichhorn 1869 yılında Prag'da Yahudilere verdiği bir konferansta yapmış olduğu beyanlarda, bugün Yahudilerin işledikleri cinayetlerin nerelere dayandığını ifade eder."

*Millî Gazete'*de Mevlüt Özcan'ın bu cümleyle başlayan köşe yazısı gargaraya gitti. Yazık! Önemli bir yazıydı.

O sırada hepimiz Yılmaz Özdil'in, Ahmet Türk'e atılan yumruğu "adaletin tokmağı" olarak yorumlamasına odaklandık; Mevlüt Özcan'a haksızlık ettik. Bu haksızlığı telafi etmek, "Bir Hahamın itirafları" başlıklı yazıya dikkat çekmek isterim.

Birinci cümlesinde üç kez "Yahudi" kelimesinin kullanılması ilgimi çekti. "Yahudi Haham" ifadesini özellikle beğendim. Yahudi olmayan hahamlar, ne bileyim, Meccusi hahamlar, Şamanist hahamlar filan olabileceğini hiç düşünmemiştim, öğrenmiş oldum böylece.

Şöyle demiş haham:

"Başlıca bankalar, bütün dünyanın borsaları, bütün hükümetlerin kredileri bugün elimizde bulunuyor.. Hıristiyanları siyasi partilere ayırarak, millî birliklerini yok ederek aralarına nifak sokacağız.. Bir gün gelecek o derece sarsılacaklar ki, bizden evrensel bir hükümet kurmamızı isteyecekler.. Dünyanın her tarafında farmason locaları kuracağız.. Ahlâk ve mukaddesatını çürüttüğümüz cemiyetlere öyle bir istikamet vermeliyiz ki, orada yaşamak ancak namussuzluk, hırsızlık, ahlaksızlık ve yankesicilik sayesinde mümkün olabilsin."

Mevlüt Özcan bu sözleri alıntıladıktan sonra kendisi şöyle eklemiştir:

"Hahamın söyledikleriyle ülkemizdeki tatbikat ne kadar da örtüşüyor.. Ticari sahada devletin ekonomisini ellerine geçirmişlerdir.. Sosyo-politik alanda ahlâk dışı bir metotla ideallerine ulaşmayı denemektedirler.. Ülkemizdeki bunca olumsuzlukların nereden kaynaklandığını hâlâ göremeyenlere yazıklar olsun..."

Hıristiyan antisemitizminin iki temel eseri vardır. Biri Haham Reichhorn'un beyanlarını içeren ve 1872'de Çarlık Rusyası'nda yayımlanan bir broşür; diğeri de yine Çarlık Rusyası'nda 1905'te yayımlanan Siyon Protokolleri.

Mevlüt Özcan Protokolleri gözden kaçırmış olamaz diye düşünüyordum ki, beni hayal kırıklığına uğratmadı. Yazısının sonlarında, "Siyonistler 3'üncü Siyon Protokolleri'nde şu maddeyi uygulamaya karar vermişlerdir" demiş ("3'üncü Siyon Protokolleri" değil, "Protokollerin 3'üncü maddesi" demek istiyor, okuma yazması kıttır, kusuruna bakmayın). Madde şöyle:

"Onları (Yahudi olmayanları, bilhassa Müslümanları) kumar, eğlence, taraflık ve seks gibi şeylerle meşgul edeceğiz. Genelevler, çıplaklar kamplarını her tarafa yayacağız."

Haham Reichhorn'un beyanları, Hermann Goedesche adlı bir Alman'ın "Sir John Retcliffe" takma adıyla yayımladığı *Biarritz* isimli romanın "Prag'daki Yahudi Mezarlığında" başlıklı bölümünden alınmıştır. Romanın bu bölümü önce Rusya'da bir broşür olarak yayımlanmış, sonra tüm Avrupa'ya yayılmıştır.

Siyon Protokolleri, sözde 1897'de İsviçre'de toplanan Yahudi liderlerinin aldığı kararlardır. Gerçekte ise, 1890'ların ikinci yarısında Rus gizli polisi Pytor İvanovich Rakovsky tarafından yazılmış ve Maurice Joly adlı bir Fransız'ın "Cehennemde Montesquieu ile Machiavelli arasında bir diyalog" adlı satirik eserinden alınmıştır.

Bu iki "belge", Çarlık Rusyası ve Nazi Almanyası'nda milyonlarca masum insanın katledilmesinde kullanılmıştır.

İslamî inançlara değer verenlerin, Müslüman olduğunu iddia ederek kavmiyetçilik yapan sahtekârları deşifre etmesi iyi olurdu doğrusu. Bunu yapmak bana düşmemeliydi.

Mevlüt Özcan, *Millî Gazete* ve gazetenin yakini Saadet Partisi'ne hatırlatmak isterim: "*Kavmiyetçilik davasına kalkan, onu yaymaya çalışan, bu dava yolunda mücadeleye girişen bizden değildir.*"

Benden ikaz etmesi:

"*Kim hevâsına uyararak bâtil yolda cenk eder, kavmiyetçiliğe çağrıda bulunur veya kavmiyetçiliğin sevkiyle öfke ve tehevvüre kapılırsa, cahiliyye ölümü üzere ölür.*"

Ölünce ne olur?

"*Kim kavmiyetçilikte bulunursa cehenneme iki dizi üzerine çökmüş demektir. Dediler ki: 'Ey Allah'ın Resûlü, oruç tutsa, namaz kılsa da mı?' 'Evet,' cevabını verdi; 'oruç tutsa da, namaz kılsa da'.*"

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barışı dayatanlar hâlâ biz Kürtleriz

Roni Margulies 21.04.2010

Kürtler yine haklı çıkıyor galiba.

Dicle Üniversitesi Eğitim-Sen şubesinin davetlisi olarak birkaç ay önce bir panelde konuştuğumda, hükümetin Kürt açılımını azımsamamak, hatta tüm eksiklerine ve tüm geri adımlara rağmen desteklemek gerektiğini anlattığımda, koca salondaki herkes inanmaz gözlerle dinledi beni.

Söz alan herkes, istisnasız, hükümetin samimi olmadığını, her olumlu gelişmenin yanında beş olumsuz gelişme yaşandığını anlattı. Ayrıntılara takılmayıp genel tabloya, genel gidişata bakmak gerektiğini söyledim, ama çok da inandırıcı olamadığımın ben de farkındaydım doğrusu.

O günden bugüne "ayrıntılara takılmamak" daha da zorlaştı. Ayrıntılar ayrıntı olmaktan çıktı.

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Duran Kalkan bu hafta şöyle dedi: "AKP bir vahşet yürütüyor. Kürt var diyor, siz kendinize birey olarak Kürt de diyebilirsiniz diyor, fakat diğer yandan da açılım yapıyorum, Kürt'ün varlığını kabul ediyorum diyerek herkesi aldatıp Kürt'ü yok etme siyaseti yürütüyor."

Diyelim ki, Kalkan siyaset yapıyor, Kürt halkının hislerini yansıtmıyor.

Peki, pazar günü Fenerbahçe-Bursaspor maçının öncesinde Diyarbakırlı bir okurumun gönderdiği mektubu okumak ister misiniz?

"Diyarbakır-Bursa maçını hatırlıyorum da, Diyarbakırlılar Bursa'ya gittiklerinde küfürle, hakaretle, 'terörist' suçlamasıyla karşılandılar.

Tabii her şeyin Türk olduğu bir ülkede kimsenin 'yahu kardeşim, bu Bursalılar nasıl Diyarbakırlılara böyle hakaret edebilir' demesi beklenemez. Diyarbakırlılar açısından, adamlar her türlü hakarete maruz kalıyor zaten, herkes Bursa'nın yaptıklarına boyun eğecek değil.

Medyada bu olaylar, hakaretler, küfürler birkaç yazının dışında 'hiç' yer almadı. Neden? E, çünkü Bursalılar Türk, Diyarbakırlılar Kürt. Bu olay başka bir ülkede olsaydı o takım (Bursa) ligden bile atılırdı. Ama burası her şeyin 'Türk' olmak zorunda olduğu Türkiye.

Burada insanlar her şeye alıştı artık. Sokak ortasında infazlara, beş yaşındaki çocukların ölümüne, asit kuyularına, faili meçhullere, JİTEM'lere, Ergenekonlara alıştı alışmasına da, tepki gösteren yok. Neden yok? E, çünkü bunlara maruz kalanlar Kürtler. Türklerin keyfi yerindeyken, devlet arkalarındayken, Türk oldukları için bu ülkede 1-0 öndelerken, 'kardeşim, siz neden bu Kürtlere böyle yapıyorsunuz, onlar da bu ülkenin vatandaşı, yapmayın, yazıktır, günahdır, hepimiz Müslüman'ız' demeleri gerekirken; 'en iyi Kürt ölü Kürttür' demeyi kendilerine görev saymışlardır.

Bir maçtan bile bu kadar şey yazabileceğimiz bir ülkede yaşıyoruz ne yazık ki. Aslında yazacak daha pek çok şey var, ama yazmaya ne ömür, ne de kâğıt kalem yeter.

Aylar geçti, Diyarbakır-Bursa maçının rövanşı geldi çattı. Tarih 6 Mart 2010.

Diyarbakırlılar intikam yeminleri etmiş, stada yığılıyorlar adeta. On binlercesi de dışarıda bekliyor. Maç başlar başlamaz olaylar da başladı. Bursa'da olanların aynısı kadar olmasa da, Diyarbakır'da da olaylar çıktı, maç tatil edildi. Bursa takımı 'Türk' polisi tarafından stattan alınıp havaalanına götürüldü, sağ salim evlerine gittiler. Bursa'da ise, Diyarbakırlılar kendi kaderlerine terk edilmişti. Farkı neydi? Bursa 'Türk' takımıydı, Diyarbakır Kürt.

Açılım, spor, devlet, 'ne mutlu Türküm diyene', 'Türk olmayanın vay haline' derken, en azından din kardeşi olduğunuz Kürtleri kaybettiğinizin farkında bile değilsiniz. Ben bir Kürt olarak 23 yıllık ömrümde 23 roman yazacak kadar şey yaşadım bu ülkede (köyden zorunlu göç ve bunun getirdiği fakirlik, ezilmişlik, ikinci plana atılmışlık duygusu, terörist olmakla suçlanma, bölücülükle suçlanma, hainlikle suçlanma... Sabaha kadar yazsam sonu gelmez bunların). Ama hiçbirini kabul etmiyorum. Tam tersine bunları biz Kürtler değil, bizi Türk olmadığımız için hazmedemeyenler yaptı ve hâlâ yapıyorlar. Bütün bunlara rağmen barışı dayatanlar da yine biz Kürtleriz. Ne diyeyim, barış dolu günleri görmek umuduyla; 'ne mutlu insanım diyene'..."

Kürt Açılımı Kürtleri zaten kazanamamıştı. Şimdi temelli kaybediyor. İlgililerin dikkatine.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milliyetçiydi, milliyetçiliğini yaptı

Roni Margulies 24.04.2010

Ne çok "münferit" boksör var ortalıkta! Sanki çocukluğunda yoksul ve mutsuz olan her delikanlı birdenbire kolunun ucunda el olduğunu ve bu eli sıkınca yumruk oluşturabildiğini farkettiler. Ve küçüklüğünde yaşadığı travmaları bu yumruk yoluyla ifade etme ihtiyacını hissediverdiler.

Anlaşılabilir bir şey. Çocukluğunda mutlu olamamış çok kişi olduğu için memlekette, böyle münferit vakalar da çok oluyor tabii. Örneğin, Bakan Taner Yıldız'ın burnunu kıran öğretmen Şahin Şimşek.

Selçuk Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölüm Başkanı Mehmet Kılıç'a göre, "Şahin, çocukken babasını kaybetmiş. Annesi de ikinci bir evlilik yapmış. Gariban, sokaklarda büyümüş, okula geldiğinde parası olmayan, çevreden aldığı destekle eğitimini tamamlayan biri. İlk zamanlar efendi biriydi, ama sonrasında hastalandı." Vah, vah!

Veya Ahmet Türk'e yumruk atan kahveci İsmail Çelik. Çocukluğu hakkında bilgi edinemedim, ama bu olayın da kişisel mutsuzluktan kaynaklandığı belli. Örgütlü mörgütlü, planlı filan değil. Kontör almaya giderken, kendi ifadesine göre, "Daha önce kendisine saldırmak için herhangi bir planım yoktu. Bir anda gözüm karardı ve kendisine saldırdım."

Mutsuzluğun ani göz kararmalarına yol açması psikologların iyi bildiği tıbbî bir durumdur.

Devletin ve basınının yoğun araştırmalar sonucu "münferit" olarak ilan ettiği bu olayların tam olarak hangi anlamda "münferit" olduğunu ben pek anlayamadım doğrusu.

"Ferd" kökünden gelen "münferit", ferdî, ayrı ayrı, birbiriyle ilişkisiz anlamına gelir. Oysa, sözünü ettiğimiz olayların failleri, açık ki, aynı siyasî görüşleri paylaşıyor. "Ayrı ayrı" değil, "aynı" siyaseti. "Münferit" değil, "ortak".

Samsun'daki herif "şehitlerimizden dolayı kanlı terör örgütünün sözcülüğünü yaptığı için duyduğum nefret" demiş. İçinden çıkıp geldiği kalabalık, ellerinde Türk bayraklarıyla İsmail Çelik'e destek verip "Kahrolsun PKK, şehitler ölmez, vatan bölünmez!" diye slogan atıyormuş.

Kayseri'deki herif, sabah öğrencilere İstiklal Marşı'nı okutup gelmiş. İş arkadaşlarına göre, "Zaten öğrenciler İstiklal Marşı'nı iyi okumadığı zaman dört beş kez tekrarlattığı olurdu. Bu konuda aşırı hassasiyeti vardı".

Teyzesi ise, yeğeninin herkes kadar milliyetçi olduğunu vurgulayarak, "Milliyetçiydi, milliyetçiliğini yaptı. Duygularına hâkim olamadı" demiş.

Herif vururken "Bu Türk milletinin yumruğu! Al sana açılım" diye bağırmış.

Facebook'ta, "Ahmet Türk'ün burnunu kıran yiğit için paylaşıyoruz" adlı bir videonun altında "Yağmurcum, bizde ne yiğitler var, zamanı geldiğinde ortaya çıkar onlar, bir bilsen" diye yazmış. Üye olduğu gruplardan bazıları arasında Özel Harekât, Yılmaz Özdil hayranları ve ülkücü grupların sayfaları varmış.

Bütün bunlar "münferit" yorumcularına herhangi bir çağrışım yapıyor mu?

Ogün Samast'ın da boş zamanlarını bazen MHP'nin Ülkü Ocakları'nda, bazen BBP'nin Alperenler'inde geçirdiğini hatırlatsam bir yararı olur mu?

Ülkücü katiller 12 Eylül darbesinin ardından işsiz güçsüz ve elleri silahlı olarak ortada kaliverdiğinde, "Biz hapisteyiz, görüşlerimiz iktidarda" diye düşünürlerken, devlet bu katilleri Ermenilere ve Kürtlere karşı, sonra da her türlü pislik için kullandı. Seve seve kullanıldılar. İşlerini şevkle yaptılar. Ceplerinde yeşil pasaportlarla, ağızları sulanarak cinayetler işlediler.

Türkiye'de faşistler saygın milliyetçiliğin biraz aşırı ucu olarak görülür, "bizden" diye düşünülür.

Alparslan Türkeş'in eli kanlı bir katil olarak değil, resmî törenle ve büyük Türk devlet adamı olarak gömülmesinin nedeni budur. Muhsin Yazıcıoğlu'nun eski bir tetikçi olarak değil, saygın bir siyaset adamı olarak gömülmesinin ve Oya Baydar'ın sözleriyle "devletin zirvesinin esas duruşa" geçmesinin nedeni budur.

Avrupa'nın en büyük faşist partisinin Türkiye'de olması tesadüf değil. Resmî ideolojinin Kemalizm ve "sosyal demokrat" partinin CHP olduğu yerde, faşizm kolay büyür, saygın olur. Ortalık boksör ve katil kaynar. Kemalist milliyetçilikle hesaplaşmayanlar da buna razı olur.

ronmargulies@btinternet.com

Bağımsız yargı da neymiş

Roni Margulies 28.04.2010

Cumhuriyet gazetesinde Emre Kongar'ın köşe yazıları ilgimi çekti iki-üç hafta önce.

İki sol partinin anayasa değişiklik paketi karşısındaki tutumlarını iki ayrı yazıda özetledikten sonra, "Yarın da Halkın Kurtuluş Partisi ile devam edeceğim", demiş, "özellikle genel sekreterinin anlattıkları çok ilginizi çekecek sanırım".

Çekecekti kuşkusuz, ama üç gün üst üste *Cumhuriyet* almayı midem kaldırmadı, genel sekreterin anlattıklarını okuyamadım.

Halkın Kurtuluş Partisi, flamalarına "Yaşasın İkinci Kurtuluş Savaşımız" sloganını yazan parti. Pankartlarında kalpaklı Mustafa Kemal ile Lenin'in yan yana yer aldığı parti.

Kongar, bu üç "sol" partinin anayasa karşısındaki tutumlarını *Cumhuriyet* okurlarıyla niye paylaştı dersiniz?

Partilerle *Cumhuriyet*'in tutumları aynı da ondan!

Partilerden biri diyor ki, "AKP'nin gündeme getirdiği anayasa değişiklik paketi kendi iktidarını güçlendirme niyetinin bir ürünüdür. AKP'nin 12 Eylül Anayasası'nın yarattığı kurumlarla bir sorunu yoktur. AKP'nin amacı bu kurumları ele geçirerek kendi tekелci iktidar yapısını kurmaktır".

Öbürü diyor ki, "AKP, bu değişiklikleri kendi iktidarını güçlendirmek, mutlaklaştırmak ve yıkıcı icraatlarını hızlandırmak için arzulamaktadır".

Biri diyor ki, "AKP'nin gerçek bir yargı reformuna niyeti yoktur.. AKP, bırakın yargının siyasal iktidara bağımlı olmaktan kurtarılmasını, kendi siyasi iktidarına bağımlı bir yargıyı istemektedir. Anayasa değişikliği paketindeki maddeler bu yöndedir".

Öbürü diyor ki, "Paketin odağında yüksek yargıyı hedef alan kapsamlı ve kabul edilmesi olanaksız öneriler yer alıyor. Hükümet partisi kimseye hesap vermemek, hiçbir kuralla sınırlanmamak, her konuda son sözü söylemek istiyor".

Biri diyor ki, "Emekçiden, ezilenden yana olmayan, halkı oy verme dışında dikkate almayan hiçbir usule destek yok. AKP'ye de destek yok!"

Öbürü diyor ki, "Emekten yana partilerin, sendikaların, aydınların bu paket karşısındaki biricik tutumu, topyekûn ve ikirciksiz ret olmalıdır".

Bunları diyen, "sol" partiler!

Birinci iddia şu: AKP, değişiklikleri kendi çıkarları için yapıyor.

Kuşkusuz. AKP kendi çıkarlarını düşünüyordur tabii. Deli değil ya. Ama konu AKP'nin ne düşündüğü değil ki. Ne yaptığı.

Ne yaptığı açık. 12 Eylül Anayasası'nı deliyor. Hem de Anayasa Mahkemesi, YAŞ, HSYK, Yargıtay gibi 12 Eylül toplumunun temel kurumlarından bazılarını zayıflatarak deliyor. Bu arada AKP kendini de düşünüyormuş, bize ne? Bu kurumların zayıflaması "emekten yana partilerin, sendikaların, aydınların" işine gelir mi, gelmez mi? Açık ki, gelir.

İkinci iddia şu: AKP, yargıyı bağımsız kılmıyor, siyasi iktidara, yani kendine bağlıyor.

Yoo, siyasi iktidara bağlamak, kendine bağlamak anlamına gelmez. AKP ilelebet hükümet mi olacak? Beğenmeyen, AKP'yi seçimlerde devirir, yargı da AKP'ye bağlı olmaktan çıkar.

Ayrıca, siyasi iktidara, yani halkın seçilmiş temsilcilerine bağlamayacak da nereye bağlayacak?

Anlaşılan, bu "komünist" partilerin istediği, yargıya hiç dokunmayalım, olduğu gibi kalsın! Genelkurmay brifinglerine gitsin, Genelkurmay'ın beğenmediği partileri kapatsın. Bağımsız kalsın yani!

Ama bi dakika ya! One minute!

Ne bağımsız yargısı? "Komünist" olduğunu iddia eden partiler böyle bir şeyi nasıl düşünebilir? Hiç mi Lenin okumamışlar?

Okumamışlarsa, hatırlatayım: "Devlet , en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan ve bu sayede siyasal bakımdan da egemen duruma gelen sınıfın devletidir. Modern temsilî devlet, ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesinin aletidir."

Yani Marx'ın devlet teorisiyle aşına olanlar için, günümüzün konusu, AKP'nin yargıyı bağımsızlaştırıp bağımsızlaştırmadığı değildir. Yargı bağımsız filan olmaz; son tahlilde her zaman egemen sınıfa bağımlıdır.

Konumuz, bağımlı olup olmayacağı değil, kime ve nasıl bağımlı olacağı. Çünkü "son tahlilde egemen sınıfa bağımlı" olması başka şeydir, doğrudan, bire bir, kafadan Genelkurmay'a bağlı olması başka.

Birincisini ikincisine tercih etmemek biraz garip olmuyor mu komünistler için?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yorumsuz

Roni Margulies 01.05.2010

Bir yazarın okurlarıyla ilişkisi ne kadar önemli, değil mi? Doğru bir iş yaptığını başka nasıl bilebilir? Hep değil ama en azından bazen doğru bir iş yaptığımı biliyorum. Bilmemi sağlayan okurlarımın övgü dolu sözlerini sizlerle paylaşmak, bangır bangır övünmek istiyorum bugün. Marifet iltifata tâbidir.

"Beyefendi bu ülkenin iyiliğini düşünmek size düşmez. Siz gidin Yahudi düşünce sisteminin istediği vaat edilmiş topraklar konusunda çalışın. Bizim ülkemiz hakkında yorum yapmak sizin gibi aydın görünümlü hainlere düşmez. Türk milleti kendi benliğini bulup her şeyin farkına vardığında sizin gibi bölücü, yalaka kişileri layık olduğunuz yerlere gönderecektir....."

"Annen veya karın apoyla biraz muhatap olmalı bence." <"Sen" diye hitap etmesinden ve hem annemi hem karımı değil, ya birini ya öbürünü Apo'ya sunduğu için, eski arkadaşım filan zannedilebilir, ama vallahi değil. Olsaydı, karım olmadığını bilir ve seksenine merdiven dayamış annemi bu kadar zor durumda bırakmazdı herhalde.>

"Roni Efendi, DEFOL GİT efendilerinin yanına... Yaaa Roni Efendi, senden bir bok olmaz ama, birileri seni buraya getirmiş, benim gibi ülkesini ne olursa olsun seven birini kızdırdın, alışkınız sizin gibi zavallı yaratıkların söylemlerine, ama dikkat et, efendini kızdırma, sonra gelgelgel deyip mamamı atmaz önüne, ailece aç kalırsınız... Ülkem, ordum, dinim, halkım kutsaldır, senin gibi zavallı sefil azınlıklar bu değerlere saldırmamalıdır."

"Bak Roni Moni, herkes iyi biliyor ki dağa çıkanlar Kürtler değil, onlar çeşitli misyonlar tarafından kullanılan zavallı alt beyinleri çalışmayan insanlar. Senin beyninin altı da üstü de çalışmıyor. Bizleri aptal yerine koyup birbirimize düşürmeye çalışıyorsunuz, boşuna uğraşmayın, burası Türkiye, yani Türklerin vatanı. Bu vatan için can verir, can alırız. Bak sizin gibi hainlere kucak açacak çok devlet var, by by."

"Roni... Senin bu ülkede işin ne? kimin kalemisin? kimsin sen? Nereye hizmet ediyorsun? baban kürtmü? bak kardeşim BURASI TÜRKİYE...senin o kürt kardeşlerin varya şerefsizler onların istedikleride olmayacak ve senin yardakçılığında işe yaramayacak. SIKTIR GİT TÜRKİYE CUMHURİYETİNDEN."

"Yazılarınız Türkçeye mi çevriliyor yoksa siz mi yazıyorsunuz? Atatürk'le ne alıp veremediğiniz var.Ne yapmaya çalışıyorsunuz beyefendi siz?Lütfen çekin elinizi ayağınızı güzel milletimizden. Yazılarınız kendi içince bile edebi bütünlükten uzak türbinlere oynuyor resmen; Taraftarda yazdığınız için mi böylesiniz?Allah sizler gibi insanların şerrinden korusun cümle alem-i. Bıktık sizden artık bıktık.Gidin ağalarınızın beylerinizin yanına.Ekmeyin şer tohumlarınızı vatan toprağına.Anahtar kelimeler:Fitne,fesat,hain, bölücü."

"Yorumsuz" diye başlık attım ama, son anda vazgeçtim yorumsuzluktan. Ne gerek var, hiç âdetim değil.

Bu maillerin ve yüzlerce benzerlerinin hiçbirine cevap yazmadım. Beni eğiten misyoner okullarıyla MOSSAD, CIA ve diğer istihbarat teşkilatlarının talimatları uyarınca, ilke olarak, bana yazan herkese cevap yazıyorum. Mağara adamları hariç ama.

Neandertalce bilseydim, hepsine şu cevabı verirdim:

Rüzgâra karşı işiyorsunuz, minik kuşlarım. Sırılsıklam oldunuz. Kokunuz arş-ı âlâya ulaştı.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek yol devrim

Roni Margulies 02.05.2010

Hepimize kutlu olsun! Coşkulu, rengârenk, eğlenceli bir bayram günü için değil sadece.

Uluslararası işçi bayramını nihayet yine Taksim'de kutladığımız için de değil sadece.

Bunların ikisi de simgesel önem taşıyor.

Bayram dediğin, gerçekte çok da önemli bir şey değil. 1 Mayıs'ın Chicago'da McCormick Harvesting Machine Company fabrikasında sekiz saatlik işgünü için grev yapan işçilere polisin ateş açmasının yıldönümü olduğunu bilenlerimizin sayısı da çok değil.

Ama sendikalı işçi sayısının 25 yılda neredeyse yüzde 50 oranında düştüğü, mevcut sendikaların beş-altı konfederasyona bölünmüş olduğu, işsizliğin yüksek, mücadele düzeyinin düşük olduğu bir dönemde, işçi bayramının kitlesel bir şekilde kutlanması, sendikaların da işçilerin de yüzünü güldürdü.

Tüm konfederasyonlar birlikte davrandığında, örgütlü işçilerin ne kadar büyük bir güç oluşturduğunu bazılarımız sevinç ve umutla, bazıları da kuşkusuz endişe ve korkuyla izledi.

Taksim Meydanı'nın dolması, dolup Gezi Parkı'na taşması ayrı bir simgeselliğe sahip. Pek çoğumuz 1977'de silahlar patladığında bulunduğumuz noktayı buldu, bazılarımız bir dostunu ve yoldaşını kaybettiği kaldırımda durdu. "Yıldırımadınız bizi" diye geçti içimizden. "Yine buradayız" diye düşündük, "Sizler gelip geçtiniz, bizler hâlâ buradayız".

Bunlar önemli. Bayramı kitlesel olarak kutlamaktan da, Taksim'e çıkmaktan da önemlisi var ama.

12 Eylül darbecilerinin yarattığı ve ilelebet yaşayacağını umdukları toplumu değiştirme sürecinde bir adım daha attık. En önemlisi bu.

"Bugün Taksim, yarın devrim" sloganını atan arkadaşların heyecanını paylaşıyorum. Ama "Taksim" ile "devrim" arasında epey adım var. Yarına bitiremeyebiliriz. Önce 12 Eylül Anayasası'nı değiştirelim, sonra tümüyle ortadan kaldıralım, sonra eski darbecileri ve daha önemlisi, yeni darbecileri cezaevlerine tıkalım, sonra barışı kazanalım.

Evet, "Tek yol devrim", ama yolun sonu devrim. Önce hep birlikte, aynı kitlesellikle o yolu yürüyelim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Emekçi' ve 'toprak ağası'

Roni Margulies 05.05.2010

ODTÜ'de geçen hafta Kürt öğrencilerle Türkiye Komünist Partisi üyeleri çatıştı. Karşılıklı laf atma, tartışma şeklinde değil. Birkaç kişi hastanelik oldu.

Aranızda solcu olan, bu haberi gazetelerde okuyan ve olayı sol içi şiddet olarak yorumlayıp üzülen, kınayan olmuştur.

Üzülmeyin, kınamayın.

"Sol içi" değil çünkü.

TKP hakkında epeydir yazmıyorum. Solla ilgili tartışmalarda bu partiyi hesaba katmak o kadar anlamsız hale geldi ki, yazmaya gerek görmüyorum. Parti yayınlarındaki yazılar gözüme çarptığında "adam sen de" deyip geçiyorum. İçimden geçirdiklerimi ise kibarlık sınırları içinde ifade edemeyeceğim, şimdilik kalsın.

ODTÜ'deki kavga sonrasında, kavganın nedenlerinden biri olan yazıya baktım. Ve son bir kez TKP hakkında yazma gereği duydum. Kusura bakmayın.

Tavsiye ederim, "Nasıl komünist olunmaz" sorusunun cevabını merak edenleriniz varsa, partinin internet sitesinde İlker Belek adlı yazarın 19 nisan tarihli yazısına bir bakın. Coca Cola kapağından çıkan hediye gibi, aynı yazıda "Azgın Türk milliyetçiliği hangi kurnazlıklarla solculukmuş gibi gösterilebilir" sorusunun da cevabını bulacaksınız.

Yazı, Ahmet Türk'e atılan yumruktan yola çıkarak Kürt meselesini inceliyor.

Şöyle başlıyor:

"Kürt sorunundaki çözümsüzlük sürüyor.. Ahmet Türk'e atılan yumruk olayının bütün bileşenleri bunun göstergesidir: Yumruklayanın emekçi kimliği de, çalıştığı kahvehanenin sahibinin yumruklayana 'her Türk Türklüğünün gerektirdiğini yapar' şeklindeki açıklaması da, Sırrı Sakık'ın olay yerinde 'bunun hesabını vereceksiniz' sözleri de, sonrasında 'Kürtler 1915'in Ermenileri değil' eklemesi de.. hepsi tek bir şeyi gösteriyor: Bildikleri tek şey etnik siyasettir. Etnik kutuplaşma had safhadadır. Aradaki ilişki biçimi düşmancadır. Yumruğu atan bir emekçi, yumruğu yiyen bir toprak ağası, tepki görme nedeni Kürtlüğü, Sırrı Sakık'ın hesap sorulması çağrısında bulunduğu kesim Türklerdir."

Rica ederim, "çüş artık" gibi içgüdüsel tepkilerimizi bastırmaya çalışalım. Biliyorum, zor, ama düzeyli bir tartışma yürütelim.

Kürt hareketinin en saygın isimlerinden, en etkin temsilcilerinden biri, Meclis'te yirmi küsur milletvekili olan ve Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan bir partinin başkanı olan Ahmet Türk'ün tanımlayıcı özelliği "toprak ağalığı" mıdır, behey İlker Belek?

Ellerinde Türk bayraklarıyla "Kahrolsun PKK, şehitler ölmez, vatan bölünmez!" diye slogan atan bir kalabalığın içinden çıkıp Ahmet Türk'e saldıran herifin tanımlayıcı özelliği "emekçi" olması mıdır, Belek Bey?

Onyıllardır eşitlik ve adalet mücadelesi veren bir halk hakkında, bu uğurda on binlerce can veren, köyleri yakılan, cezaevlerine tıkılan, bok yedirilen bir halk hakkında "bildikleri tek şey etnik siyasettir" demek nasıl bir densizliktir, Bay Belek?

Bu densizlik cehaletten mi kaynaklanır, kendini bilmezlikten mi, yoksa benim bilemediğim başka bir nedenden mi?

"Aradaki ilişki biçimi düşmancadır" saptaması özellikle ilginç! Çok çarpıcı!

Memlekette bir zamandır bazı silahlı çatışmalar olduğunu yeni mi farkettiniz, Belek Bey? Bu silahlı çatışmaların biraz düşmanca olduğunu gözden kaçırmış mıydınız? Kürt halkının devlet tarafından onyıllardır bazı düşmanca davranışlara maruz kaldığı, kendi dilini konuşamadığı, anadilinde eğitim göremediği, bu halkın bizzat mevcudiyetinin uzun zaman tanınmadığı dikkatinizi çekmemiş miydi?

"Eşitsizliğin, baskının, sömürünün olduğu sınıflı toplumlarda, bu sorunlar burjuva demokrasisi çerçevesinde çözümlenemez" diyor Belek. Bak sen! İngiltere'de nasıl çözümlendi? Güney Afrika'da nasıl çözümlendi? Komünizm geldi herhalde oralara. Ben dikkat etmemişim.

Bal gibi çözümlenir. Ama Belek'in derdi başka. Diyor ki Kürt hareketine, uslu oturun, maraza çıkarmayın, yüce Türk milletini ve Mustafa Kemal'in kurduğu Türk devletini rahatsız etmeyin.

Benimse ODTÜ'lü Kürt arkadaşlarıma önerim farklı. Ezilen ulusların haklarını savunmayana, kendi devletinin yanında saf tutana komünist denmez. Boş yere uğraşmayın bunlarla. Ciddiye bile almayın.

Yine mi Kürtler suçlu

Roni Margulies 08.05.2010

Ne zaman Kürt meselesi hakkında yazsam, ifade vermek için Sayın Kadıköy Basın Savcısı'nı ziyaret etmek zorunda kalıyorum. (Kadıköy Basın Sayın Savcısı mı demek gerek acaba?)

Uygar bir ilişkimiz var. O benim "terör örgütünün propagandasını" yaptığımı iddia ediyor; ben Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 10. maddesi uyarınca "düşünce ve düşünceyi açıklama" özgürlüğümü kullandığımı iddia ediyorum.

O, "açıkça şiddete çağrı içeren ve şiddeti öven" görüşlerin düşünce özgürlüğü kapsamına girmediğini iddia ediyor; bense mülayim bir İstanbullu apartman çocuğu olarak şiddetle işim olmayacağını, barışı savunduğumu ifade ediyorum.

Ama bu anlaşmazlığın kişisel ilişkilerimizi etkilemesine izin vermiyoruz. Ben ifademi imzalarken karşılıklı çay içip sohbet ediyoruz.

Bazen de Sayın Abdullah Öcalan'a "sayın" dememi yanlış buluyor Sayın Savcı.

Birlikte çaylarımızı yudumlamak için bir fırsat daha bulmuş oluyoruz böylece.

Anlatmaya çalışıyorum; örf ve ananelerimiz uyarınca biz uygar Türkiyeliler, tanımadığımız kişilere hitap ederken "sayın", "beyefendi", "muhterem" gibi ifadeler kullanırız. "Hop, baksana", "hey" gibi ifadeler İstanbul Türkçesinin kibarlığına sığmaz.

Bizler, ayrıca, dilimizin bazı kelimelerinin yasaklanmasını pek hoş karşılamayız. İnadımız tutar.

İster derim, ister demem, devlet benim kullandığım kelimelere karışamaz. Kelimeler hakkında yasa çıkaran bir devlete ise hem kendi halkı hem dünyanın diğer devletleri ancak acı acı güler.

Bugün yine Kürt meselesine değinmek istiyorum. "Şiddet" kelimesini hiç kullanmayacağım. "Barış" kelimesi ise birden fazla kez geçecek.

Hükümetin anayasa değişiklik paketinin Meclis'te oylanması sırasında matrak bir şey oldu. Konu anayasa paketi olmaktan çıktı, BDP'nin ne yapacağı şekline girdi.

Parti kapatmalarıyla ilgili maddenin gerekli oyu alamayarak düşmesi, BDP'nin hesabına yazıldı.

Bu maddenin geçmemesi, Meclis'teki altı partinin 511 milletvekiliyle ve 11 bağımsız vekille hiç ilişkili değil. Alakası bile yok. Bütün sorun BDP'li 20 milletvekilinden kaynaklanıyor!

İnsaf yahu! Memleketteki tüm olumsuzlukların vebali Kürtlerin boynuna olmak zorunda mı?

Ben BDP'li olsaydım, "evet" oyu kullanırdım. Ufuk Uras olsaydım, "evet" oyu kullanırdım. Doğru yaptıklarını düşünmüyorum.

Ama fatura çıkarmadan önce, biraz düşünelim.

Anayasa paketi hakkında BDP çeşitli görüşler ve eleştiriler belirtti. Bunların hepsi makul görüşlerdi; "Murat Karayılan Başbakan Yardımcısı ilan edilsin" veya "yarın anadilde eğitim başlatılsın" gibi talepler içermiyorlardı. Dahası, taleplerinin tartışmaya açık olduğunu da belirtti BDP; bazılarından geri adım da attı.

Dikkate alındı mı? Hayır. Ne dendi? "Kuzu kuzu benim paketime oy vereceksin. Yerse."

CHP ve MHP gibi paketin özüne, amacına ve tümüne karşı olan partilere "anca gidersin" demeyi yanlış bulmuyorum.

Ama BDP öyle değil. Partinin kendisi de, tabanı da, açık ki mevcut anayasayı savunmuyor. Yirmi BDP'linin "evet" oyu kolaylıkla kazanılabilirdi. Niye kazanılmadı?

Bu sorunun cevabı hükümetin Kürt sorununa genel yaklaşımından kaynaklanıyor sanırım.

Habur'dan 34 kişinin 19 ekimde dönüş yapmasından ve gelenlerin coşkuyla karşılaşmasından bu yana, hükümet "barış açılımı" siyasetinden vazgeçti.

Kazık yedikleri, Kürtlerin nankörlük ettiği inancı AKP'ye hâkim oldu. "Biz kelleyi koltuğa aldık, elimizi taşın altına soktuk, siz bize destek olmadınız, işimizi daha da zorlaştırdınız" diye düşünüyor hükümet.

Yani doğal hakları kabul eder gibi değil, "egemen unsur" ikinci sınıf vatandaşa "kıyak" yaparmış gibi davranıyor. Ve bu kıyağının karşılığını bekliyor.

Alamayınca da, "barış açılımı" yerini "savaşa devam etmek, PKK'yi tasfiye etmek, aynı zamanda Kürtlerin bazı haklarını tanımak" yaklaşımına bıraktı.

Kürtlerin nankörlük ettiğini zannetmek de, PKK'nin tasfiye edilebileceğini zannetmek de, onyıllardır birikmiş olan mağduriyeti ve öfkeyi anlayamamaktan kaynaklanıyor.

Böyle zannettiği ve yanıldığı için, hükümet Kürt sorununu çözme şansını yavaş yavaş kaybediyor. Yazık oluyor.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanlı ırkımız ve kayıp kıta Mu

Roni Margulies 12.05.2010

"Baykal'ın başına gelenler" başlıklı bir yazı yazmak istemiyorum. Yazsam, daha geçen hafta kişisel hayatın gizliliği ve mahremiyeti hakkındaki anayasa değişikliği oylamasını boykot eden bir parti başkanının ilahî adalete inanıp inanmadığını sormam gerekecek. Ben inanmıyorum. Ama "Allah'ın sopası yok" lafının aklıma geliverdiğini itiraf etmem gerek.

Bir başka büyük Türk'ten, âlim ve diplomat Tahsin Bey'den söz edelim bugün. O da çok eğlencelidir.

Tahsin Bey, 1930'lu yıllarda genç Türkiye Cumhuriyeti'nin Meksika Maslahatgüzarı'dır. Bizzat Atatürk tarafından atanmıştır ve görevi, normal maslahatgüzarlığa ek olarak, Mu Kıtası, Mayalar ve Türkler arasındaki ilişkiyi

araştırmaktır. Atatürk'e oradan 14 tane rapor gönderir.

Dönem, "Güneş-Dil Teorisi" ve "Türk Tarih Tezi" dönemidir. Bütün dünya medeniyetleri Türklerden kaynaklanmıştır, bütün dünya dilleri Türkçeden çıkmıştır. Ders kitaplarında yer alan, Türklerin Orta Asya'dan dünyanın dört bir tarafına yayılışını oklarla gösteren harita benim çocukluğumda hâlâ kullanılırdı. Bir devlet dairesinin duvarında bile gördüğümü hatırlar gibiyim. Ben en çok, bütün Avrupa'yı geçip İskoçya'ya ulaşan oku severdim. İskoç Türkçesini merak ederdim.

"Maya" kelimesiyle Maya dilinde "tepe" anlamına gelen "tepek" kelimesinden oluşan Mayatepek adını aldıktan sonra, Tahsin Bey Latin Amerika'daki eski dillerin Türkçeyle ilişkili olduğunu kanıtlar.

Sıkıyorsa kanıtlamasın! Güneş-Dil Teorisi yüksek ve bilimsel bir merciden kaynaklanmıştır.

Türk Dil Kurumu Genel Sekreteri Necmi Dilmen'in 24 Mart 1936 tarihli mektubunda belirttiği gibi, *"Güneş-Dil Teorisi, dil materyalleri üzerine Kurumun yıllardan beri yaptığı hazırlıkların Ulu Önderimizin yüksek dehasında uyandırdığı jeniyal bir buluştur. Teori geçen yaz Florya deniz evinde Millî Dahîmizin yüce dimağında doğmuştur"*.

Tahsin Bey'in temel kaynaklarından biri Millî Dahîmiz, diğeri de James Churchward adlı, tahminen kafayı yemiş bir İngiliz'in *Mu'nun Çocukları, Kayıp Kıta Mu, Mu'nun Kutsal Simgeleri ve Mu'nu Kozmik Güçleri* isimli dört kitabıdır.

Mayatepek'in Türk Dil Kurumu'na gönderdiği 7. raporun başlığı şöyle: *"Uygur, Akkad, Sümer Türklerinin Pasifik Denizi'nde ilk insanların zuhur ettiği MU kıtasından 70.000 sene evvel çıkıp MU'daki büyük medeniyet, dil ve dinlerini cihana yaydıklarına dair yepyeni ve mühim malumatı ihtiva eden rapor."*

Bu raporla, *"Şanlı ırkımızın en eski mazisine taalluk eden bu mühim malumat"* Atatürk'ün dikkatine sunulur.

Mu kıtası *"11.500 sene evvel müthiş tezelzülât ve indifaat neticesinde 24 saatte 64 milyon nüfusuyla"* denize batmıştır. Mu'dan kaçan şanlı ırkımız, *"ilk yüksek medeniyetin, dilin ve dinin"* dünyanın dört bir yanına yayılmasını sağlamıştır.

Zaten Mu İmparatorluğu'nun Mu dilindeki adı Ulumil'dir. Mayatepek gibi, siz de hemen anlamışsınızdır: *"Ulumil sözünün başındaki 'ulu' sözü aynen Türkçedeki 'ulu' ve aradaki 'm' de 'Mu' ve sonda bulunan 'il' de aynen Türkçede devlet ve kudret manasını ifade eder."* Yani Ulumil, Türkçe bir kelime olup "Yüksek Mu İmparatorluğu" anlamına gelir.

Mayatepek'in 11. raporunun başlığı şöyle: *"Peru kıtasında vaktiyle hükümdarlık etmiş olan İnka imparatorlarından birkaçının taşıdıkları adların bünye ve tasavvut itibarıyla Türkçeye çok benzemekte olduğuna dair rapor."*

Örneğin, "Urko", Kişua dilinde "erkek" anlamına gelirmiş. Yaman bir dilbilimci olan Tahsin Bey'in gözünden kaçarmı! Hemen yakalamış: "Urko ile Erkek sözleri arasındaki benzerlik göze çarpmaktadır."

Diyelim ki, Tahsin Mayatepek ya doğuştan deliydi ya da Atatürk'ün gözüne girme çabasıyla delirdi.

Gelgelelim, Atatürk'ün James Churchward'ın kitaplarını getirttiği, Türk Dil Kurumu'na tercüme ettirdiği ve sayfa kenarlarına notlar tutarak okuduğu da biliniyor.

Kıssadan hisse: Türk milletinin diğer milletlerden daha üstün, daha eski, daha uygar olduğunu iddia etmenin karşılığı, Mu dilinde de, günümüz Türkçesinde de ırkçılıktır. Irkçılığın insana yaptırdığı ve yaptıracığı

zıvalıkların haddi hesabı yoktur.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CIA mi, MOSSAD mı

Roni Margulies 15.05.2010

Komplo teorisi üretmekte ben de başarısız sayılmam.

Yatak odası kaseti bence Bn. Baykal'a âşık olan ve Baykalların mutlu evliliğine son vermeye çalışan Moldovalı bir istihbarat görevlisinin marifeti. Bir taşla iki kuş vuracak adam. Hem Türkiye'yi parçalamaya çalıştığı hepimizce bilinen Moldova'da amirlerinin gözüne girecek, hem de sevdiği kadına kavuşma fırsatı kazanacak.

Olimpiyatlarda maalesef böyle bir spor yok. Olsa, tarihe karışmış olan güreş ve binicilik gibi millî sporlarımız yerine, komplo teorisinde en az bir altın madalyamız garanti olurdu.

Komplo teorilerinin sevilen kahramanları, solda ABD ve AB, sağda İsrail ve MOSSAD, her yanda Fethullah Gülen. Sağdakiler genellikle ırkçılıktan kaynaklanıyor, soldakiler salaklıktan.

Eski komünistlerden Vartan İhmalyan'ın anılarında bir sahne vardır. Yıllardan 1956, İhmalyan Budapeşte'de radyoda çalışmaktadır. Macar Devrimi patlak verir: İşçiler ayaklanır, Rus tankları Budapeşte'ye girer. Radyoya resmî bir otomobil gelir, İhmalyan ve arkadaşlarını güvenli bir yere götürür. İhmalyan silahlı sokak çatışmalarını izler: Bir yanda Sovyet askerleri, bir yanda Macar işçileri. Ve derin bir üzüntü duyar.

Niye? İhmalyan inançlı ve özverili bir komünist olduğuna göre, bir işçi ayaklanmasını bir ordunun bastırıyor olmasına üzüldüğü olmalı. Hayır. CIA'in Macar işçilerini kandırmış olmasına üzüldüyordur İhmalyan! Hayatı boyunca işçi sınıfının iktidarını savunmuştur, ama hayatlarını ortaya koyarak Sovyet tanklarına karşı savaşan işçilere en ufak bir yakınlık duymaz. Olay basittir çünkü: CIA komplosu!

İhmalyan istisna değil elbet.

Yugoslavya işçi sınıfı, ülkeyi bir savaştan diğerine sürükleyen, tüm muhalefeti ezen, hak ve özgürlükleri hiçe sayan Slobodan Miloseviç'i on yıl önce devirdi. Başka bir ülkede yaşansa tüm sosyalistlerce coşkuyla karşılanacak olan bu gelişme, Yugoslavya'da yaşandığı için, Türk solunun geniş kesimleri tarafından düşmanlıkla karşılandı. Yine bir CIA komplosu gerçekleşmişti!

Miloseviç'i deviren genel grevin başını kömür madencileri çekiyordu. Polis madencilere saldırınca, ülkenin her yanından on binleri bulan kalabalıklar polis barikatlarını yara yara ocaklara ve Belgrat'a doğru yollara döküldü. Ocaklarda polis püskürtülürken, Belgrat sokaklarına işçiler ve öğrenciler egemen oldu.

Ordu müdahale etmeye cesaret edemezken, polis dağılmaya, göstericilerin saflarına katılmaya başladı. Gücünün farkına varan kitle, parlamentoyu, televizyon binasını, polis karakollarını bastı, ele geçirdi. Ve Miloseviç düştü.

Milyonlarca öğrenci ve emekçinin, 500.000 kömür işçisinin CIA'in oyununa geldiğini iddia etmenin iki mantıksal sonucu olabilir.

Birincisi, sosyalizmden vazgeçmek, evlerimize çekilmek. Bir gizli servis milyonları harekete geçirebiliyorsa, dünyada artık umut yok demektir.

İkincisi, nasıl oluyor da 50 yıldır iktidarda bulunan bu "sosyalizm" bir "komplo" sonucu bir günde devrilebiliyor? Üstelik, temsil ettiği sınıfın bizzat kendisi tarafından devriliyor. Bu sınıf bu kadar kolay oyuna gelip "kendi" iktidarını devirebiliyorsa, hiç boş yere uğraşmayalım sonucunu çıkarmak gerekir.

İşçi sınıfı güneş gözlüklü, siyah pardösülü bir avuç Amerikan ajanı tarafından kolayca kandırılabilir, sosyalizm için mücadele etmek tümüyle anlamsız bir çaba değil midir?

Tüm kötülükleri kendi egemen sınıfında değil de Washington'daki bir büroda arayan ve Doğu Perinçek'le TKP'nin tarifsiz bir ustalıkla savunduğu komplo teorileri ancak bu sonuca varır.

Yanlış anlamayın, Washington'da dünyanın her yanıyla ilgili planlar ve komplolar hazırlayan pek çok devlet dairesi var elbet. Kuşkusuz. Ama plan yapmak başka, uygulamak başka.

Bu planlar istendiği gibi uygulanabiliyor olsaydı, Amerika Irak'ta ve Afganistan'da hâlâ debeleniyor olur muydu?

Tarihi komplolar değil toplumsal süreçler ve büyük kitleler şekillendirir. Filmi kim çekmiş olursa olsun, Baykal'ın şehvetli gecesi Türkiye'yi zerre kadar etkilemeyecek. CHP yüzde 20'lerdeydi, yüzde 20'lerde kalacak. Cinsel değil, toplumsal nedenlerle.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asil ve yenilmez bir kudret

Roni Margulies 19.05.2010

Çene Mehmet Bey'in tarih anlayışı lise yıllarımda beni çok etkilemiştir.

Sınıf geçmek için 100 üzerinden 50 tutturmak gerekirdi. Ben her sene ucu ucuna 50 ile geçerdim. Eksi 783 olan kimya notumu nasıl telafi ettiğimi hatırlayamıyorum, ama iyi biliyorum ki en yüksek notum tarihten aldığım 92 idi.

Prut Antlaşması'nın tarihini kaçınız bilir? Ben hâlâ biliyorum. (1712).

Bunu tarih öğretmenim rahmetli Çene Mehmet'e borçluyum.

Bir gün Çene Mehmet Lale Devri'ni anlatırken, ben yanımda oturan İrvin'i dürtüp "Benim adım Çopur Musa olsa ben de eşkiya olurum" dedim. Fısıldaştığımızı gören Çene, "Oğlum," dedi, "o çopur değil, çilli".

O gün bugündür çopurlarla çilliler arasındaki farkı ayırt edebiliyorum. İrvin de çilli olduğunu biliyor.

III. Selim nasıl bir padişahı, bilir misiniz? Sanmam. Ama Çene sayesinde, ben biliyorum: "Adı gibi halim selim bir padişahı".

Peki, Kazıklı Voyvoda'nın önemli özelliklerini, tarihsel ve toplumsal konumunu bilen var mı? Çene'nin talebeleri bilir: "Kertenkele gibi duvarlarda yürürdü".

Epeydir arıyordum, geçenlerde nihayet bir sahaf dükkânında buldum. Tahminimce, Çene Mehmet Bey 1930'lu yıllarda okula gitmiş olmalıydı. Yani Türk Tarihi Tetkik Kurulu tarafından hazırlanan ilk resmî tarih ders kitabının okutulmaya başlandığı yıllar. Dört ciltlik *Tarih* kitabı.

Çene'ninki kadar bilimsel ve engin bir tarih bilgisi ancak bu kitaptan kaynaklanabilirdi. Ben de okumak istiyordum. Okudum.

Dördüncü cilt "Türkiye Cumhuriyeti". Maarif Vekaleti'nin 458 numaralı emriyle 1934'te 32.000 nüsha olarak yayımlanmış.

Ve şöyle başlıyor:

"Beşer tarihinde, Türkler kadar çok ve büyük devletler kuran bir ırk gelmemiştir. Tarihçe malum ilk medenî devletten beri (Sümer Devleti, M.E. 4000 yıl), Asya'da ve Avrupa'da tesis edilen beyliklerin (prensliklerin), hanlıkların (krallıkların), hakanlıkların (imparatorlukların) çoğunu Türkler kurdu. Bir Türk devleti tarihe karıştı mı, derhal başka bir veya birkaç Türk devleti tarih sahnesine çıkar."

Avrupa tarihinin çok çeşitli prens, kral ve imparatorları aslen Türk olduklarını bilmiyorlardı tahminen. Bilseler, kısa bir şaşkınlık geçirdikten sonra, gurur duyarlardı herhalde.

Kuşkusuz duyarlardı. Çünkü *Tarih* kitabından öğrendiğime göre, Türk olmak başka bir şey olmaktan çok daha iyi. Ölçülemeyecek kadar daha iyi. Özellikle askerî açıdan.

Örneğin, Türk olduğunu öğrendikten sonra kitabın şu satırlarını okuyan bir prens veya imparatorun gurur duymaması mümkün olabilir miydi:

"Temeli haysiyet duygusu, vazife saygısı ve yurt sevgisi olan askerlik, maddî kuvvetlerden önce *zekâ*, *azim*, *irade*, *kahramanlık* ve *fedakârlık* gibi manevî kültür unsurlarına istinat eder. İyi asker, bu meziyetlere en fazla malik olan ve millî üstünlüğüne kat'iyetle emin bulunan iyi insandır. Bu itibar iledir ki, *Türk en iyi askerdir*."

Veya şu satırları:

"*Askerlik ruhu*, ancak insanlık meziyet ve kabiliyetlerinin uzun asırlar tecrübe örsleri üstünde döğülmesinden, azgın fırtınalarla körüklenen hayat ateşinde çelikleşmesinden doğan cevherdir. Bundan dolayıdır ki, *Türk Milleti, askerlik ruhu en mütekâmil olan millettir*."

Ben Erzincan'da askerlik yaparken pek fark edememiştim, ama kitabı okuyunca öğrendim:

"Türkiye Cumhuriyeti Ordusu, Türk askerliğini muhteşem tarihindeki bütün şeref ve şanlar ile temsil eden *asil ve yenilmez* kudrettir. İdare, teşkilat ve teçhizatı mükemmeldir; *kumandan ve nefer kıymeti noktasından dünyada rakipsiz birincidir*."

Bu bölümleri uzunca alıntıladım. Çünkü son zamanlarda elinizdeki gazetede okuduğunuz bazı haberler Türk Silahlı Kuvvetleri'nin belki de "dünyada rakipsiz birinci" olmadığı izlenimini yaratmış olabilir. Moraliniz bozulmuştur

Bozulmasın. Yine *Tarih*'ten öğrendiğime göre,

"Tarihin en büyük cereyanlarını yaratmış olan Türk ırkı, benliğini en çok korumuş olan bir ırktır."

Bu kitapların 1930'ların geçici bir deliliği olduğunu sanmayın. Ta 1960'lara kadar okutulmuş!

Çene Mehmet Bey ne yapsın? Kumandan ve nefer olarak kıymetimizi anlatmaya çalıştı bize. Başka ne yapabilirdi ki?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşçinin ve sosyalistlerin düşmanı

Roni Margulies 22.05.2010

Taraf'ta değil de, *Radikal*'de yazsam, kimse bir şey demeyecek.

"Sen ne biçim solcusun, ne işin var o gazetede?" Veya "Liberallerle aynı yerde nasıl durabiliyorsun? Sosyalistliğe sığar mı?"

Hiç bunları duymak zorunda kalmayacağım.

MHP milletvekilliği ve bakanlık yapmış olan ve bugünkü konumunu bir aile gazetesine uygun terimlerle ifade edemeyeceğim Namık Kemal Zeybek ile aynı gazetede yazsam veya Silahlı Kuvvetler Tezahürat Bürosu Başkanı Mehmet Ali Kışlalı ile aynı sayfada yer alsam, kimsenin gıkı çıkmayacak.

Radikal bir yana dursun, *Hürriyet*'te yazsam, sosyalistliğime hiç halel gelmeyecek.

Hiçbir solcu gıcunmayacak.

Radikal'in radikalliğine mi inanıyor beni eleştirenler, Aydın Doğan Bey'in sosyalistliğine mi güveniyorlar, tam olarak bilemiyorum.

Zonguldak cinayetlerinden beri, bazı sol çevrelerde bir tartışma alevlendi.

Hürriyet'in keskin devrimci sosyalist yazarlarından biri, kendisi kadar sosyalist olmayanları eleştirdi önce:

"Solcular, emekçilerden, onlar adına ses vermekten çoktan vazgeçtiler. Onlar şimdi 'demokrat'! İnsanca yaşama hakkının esamisi okunmayan, emek sömürsünü sorun etmeyen, kâr hırsı adına insan canının tehlikeye atılabildiği bir düzeni sorgulamak gibi bir derdi olmayan, bir 'demokrasi' kalesi kurdular, içine saklanıp yeni türküler tutturdular, geçinip gidiyorlar!"

Sonra *Taraf* gazetesine giydirdi:

"Yazıklar olsun, iş emekçiye gelince.. işi kaderciliğe dökmekten sıkılmayan Taraf'tarlara!"

Üyesi olduğum bir mail grubunda, bu yazıyı okuyunca kendi kendini sorgulayanlar, kendi solculuğundan kuşkuya düşenler oldu:

"Sahi ne farkımız kaldı demokratlardan?"

"Demokrat Parti tadında demokratlığı solculuğuna baskın çıkanlara söylenecek bir söz bulamıyorum zaten."

Ben bulabiliyorum. Söyleneceklerin bir iki tanesini söyleyeyim bari.

Zonguldak'taki cinayetlerin suçlusu önce kapitalizmdir, sonra hükümettir.

Üretimin insan için değil, kâr için yapıldığı bir düzende, çalışanların koşullarının da, güvenliğinin de, hayatının da zerre kadar önemi yoktur. Önemli olan sermaye birikimi ve kâr oranıdır.

"Biriktir, biriktir! Musa da bu, peygamberler de bu.. proletarya bir artı-değer üretme makinesinden başka bir şey değildir" der Marx.

Kârın kral, insanın hiçbir şey olduğu yerde, iş kazaları doğal bir sonuçtur. Onlarca kişi öldüğünde haberimiz olur. Oysa bu memlekette her gün bir fabrikada bir işçinin kolu kopar, biri zehirlenir, biri merdivenden düşer, sakat kalır. Haberimiz olmaz.

İşçinin sağlığını ve güvenliğini korumak masraf gerektirir, masraf ise kâr oranını düşürür. Maliyetlerini düşüren patron kârını yükseltir, rakiplerine galebe çalar. Neyi tercih edecektir sizce?

Demiş ki Başbakan, "Bu mesleğin kaderinde maalesef var. Bu mesleğe giren kardeşlerim de, bu mesleğe girerken içerisinde bu tür şeylerin olacağını bilerek giriyorlar."

Yok be kardeşim!

Kaderle hiç alakası yok.

Meslekle hiç alakası yok.

Önce kapitalizmle alakası var. Sonra özelleştirmeye. Sonra da hükümetin çıkardığı ve çıkaracağı yasalarla.

Haydi, kapitalizm laflarını bir kenara bırakalım. Hükümeti ikna etmek uzun sürebilir.

İşyerinde sağlık ve güvenlik, kazalar, işverenin sorumluluğu gibi konularda doğru dürüst yasa da mı çıkaramıyorsunuz? Bu yasalar da mı kader?

Bir patronun kârları dışında herhangi bir şey düşünmesini sağlamanın tek yolu, kârlarını tehdit etmektir. "Şu şu önlemleri almayan işveren, şu kadar ceza öder" dediğiniz anda, ceza ödemek kârını düşüreceği için, patron birden bire insancıllaşır.

Bunu da mı yapamıyorsunuz?

Kaderimiz bu kadar mı makûs?

Hükümeti anlayabiliyorum. Ne sosyalist, ne de işçi dostu olmak gibi bir iddiaları var. Muhafazakâr bir partiden ne beklenirse, tam da onu yapıyorlar.

Benim anlayamadığım, sosyalist olduğunu iddia eden ve "demokratlar" adlı bir kesimle arasına kalın çizgiler çekmeye çalışanlar.

Diyelim ki, adamın biri sadece darbecilerle ve Ergenekoncularla uğraşıyor, sadece demokrasi istiyor; sosyalist filan değil, proletaryayla ilgilenmiyor.

Ee? Sorun nedir? Bu adam mı sosyalistlerin düşmanı?

Kemal, Samsun açıklarında

Roni Margulies 26.05.2010

Bunlara bu kadar hıyar muamelesi yapılması doğru değil bence. Ayıp oluyor.

CHP'nin kaç üyesi var, bilmem. Ama epey vardır herhalde. En az 81 tane il başkanı var. Bu illerde başkan yardımcıları, il yöneticileri filan da olsa gerek.

Sonra Merkez Yönetim Kurulu var. Benim bilemediğim başka organları da vardır tahminen.

Neredeyse unutuluyordum; milletvekilleri var.

Gazete ve televizyonlarda bu kadar insana beyinsiz ve omurgasız muamelesi yapılıyor günlerdir. Ayıp.

CHP yıllardır Samsun açıklarında Bandırma Vapuru'nda mahsur kalmış; iktidar bir yana dursun, Samsun'a bile ulaşamıyor. Doğru. Üçüncü İnönü ve İkinci Sakarya Meydan Muharebeleri'ni tekrar tekrar yaşıyor. Doğru. Türkiye nüfusu tarafından 'Uzay Yolu'nun zaman makinesiyle ilgili sıkıcı bir bölümü gibi izleniyor. Tamam. Ama öyle anlatılıyor ki, sanki bütün bunlar sadece Deniz Baykal'ın kabahatiydi.

Sanki tüm parti üyeleri, il başkanları, MYK üyeleri ve milletvekilleri 2010 yılına girmiş olduğumuzu biliyor olmasına rağmen, hepsi omurgasız olduğu için Baykal'a bunu söylemeye hiçbirinin cesareti yetmedi.

Ya da, anlatılana göre, hepsi Baykal gibi düşünüyordu, ama o kadar beyinsizler ki, kendi fikirlerini oluşturmaktan o kadar acizler ki, Kılıçdaroğlu iki üç günde hepsinin Baykal gibi düşünmemesini sağlayacak, hepsini 1919'dan günümüze taşıyabilecek.

Ben bu kadar çok sayıda insanı küçük görmeyi yanlış buluyorum.

Örneğin, CHP İzmir Milletvekili Canan Arıtman beyinsiz midir? Irkçılığın bir tür beyinsizlik olduğu iddia edilebilir; yanlış da olmaz. Ama Canan Hanım'ın düne kadar Baykal'ın peşinden tesadüfen gittiği, yarın Kılıçdaroğlu'nun peşinden giderek mükemmel bir sosyal demokrat olacağı düşüncesini, ben Canan Hanım olsam ciddi bir hakaret olarak algıladım.

Böyle ağır bir hakaret karşısında, daha şimdiden Onur Öymen Bey'i arayıp MHP Üyelik Bürosu'nun telefon numarasını not etmiştir bence.

Genelkurmay, Ergenekon ve yargının kaygılanmasına gerek yok. Partisiz kalmayacaklar. CHP'liler beyinsiz ve omurgasız değil. Kılıçdaroğlu bir yana dursun, İsmet Paşa gelse solcılaştıramaz CHP'yi.

Günümüz Türkiye'si'nde solculuk iş ve aş meselesinde işçiden ve yoksuldan yana olmak anlamına gelseydi sadece, CHP'nin solculaşması çok sorun olmazdı.

Yine olurdu gerçi, çünkü CHP'nin tabanı kentli, iyi halli orta sınıftan ibaret artık. Bu sınıf, iş ve aş konularında solculaşan bir partinin peşinden ne kadar gider, kuşkulu.

Ama diyelim ki gitti, AKP'ye oy vermek istemediği için mecburen gitti.

Solculuk iş ve aştan ibaret değil ki. Solculuk bugün milliyetçiliğe, askerî vesayete, Ergenekon'a, 12 Eylül Anayasası'na karşı çıkmaktan, demokrasi için, Kürt sorununun barışçı çözümü için mücadele etmekten geçer.

İşte bu konularda bugünün CHP üyelerini ve tabanını sola çekecek lider henüz anasından doğmadı.

Ve tam da bu konularda Kemalizm'in batağına saplanıp kalmış olduğu içindir ki, CHP sahil kentlerimizin milliyetçi orta sınıflarının dışına taşamıyor. Taşamaz.

Zaten, dikkat edilirse, günlerdir sürmekte olan heyecan dalgaları parti içinde değil, önce medyada, sonra da CHP'den kopmuş insanlar arasında dalgalanıyor.

Partililer ise, kısa bir tedirginlik anından sonra, yeni Parti Meclisi'nde Süheyl Batum, Mehmet Faraç, Nuran Yıldız gibilerini görerek hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladı, rahatladı.

Rahatlamakta haklılar.

CHP'nin rota değiştirip Samsun önlerinden solculuk denizlerine doğru dümen kıracağını zannedenler, yönetim değişikliğinin niye ve nasıl gerçekleştiğini unutuyor galiba.

Parti tabanı aylar boyunca kaynaşmış olsaydı, peş peşe çıkan muhalefetleri Baykal zor bela ezmiş olsaydı, Kurultay'da birkaç liste savaşmış ve değişimci liste nihayet kazanmış olsaydı, parti değişebilirdi. Tabanın baskısıyla yepyeni bir kadro, yıllardır yönetime muhalif olan bir ekip öne çıkmış olsaydı, parti değişebilirdi.

Yıllardır gıkı çıkmayan bir kalabalık, Baykal'ın yataktaki performansını kendi gözleriyle gördükleri için mi değişecek birden bire?

Herkese izlettirelim o zaman şu kaseti. Herkes solculaşsın!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâtip Çelebi ve Macellan

Roni Margulies 29.05.2010

İmdadıma yine mahallemizin bakkalı yetiştirdi bu sabah.

Bir okurumun gönderdiği mektuptan yola çıkarak bir şeyler yazacağım, erken kalktım, debeleniyorum, yazının belki bir türlü kırılmıyor.

Temel ihtiyaç maddelerimi almak için (iki paket sigara, kahve, su, gazete) kalkıp bakkala gittim. Ve sorun çözüldü.

Mektup şöyle:

"Milliyetçilik üzerine yazdıklarınıza küçük bir itirazım var. Naçizane bir izahta bulunmak istiyorum.

Milliyetçilik iki kısımdır. Biri müspet, biri menfi. Müspet kısmı 'Milletimi severim, vatanımı severim, ülkemin

kalkınmasını ve halkın refah içinde yaşamasını isterim' diye düşünür.

Menfi kısmı ise 'Benim milletim üstündür, benim milletim daha iyidir. Bir adam sırf şu millettten doğduğu için şu millettten doğandan daha güzeldir' diye düşünür. Bu ikinci adam kendinde hayalî bir üstünlük varmış gibi düşünür.

Sanırım sizin vurduğunuz milliyetçiler ikinci kısma giriyor. Halbuki insanın milletini sevmesi için sadece sizin sınıflandırdığınız gruptan olması gerekmez ki. Ben ülkemi seviyorum, tarihime bakıyorum ve dedelerimin kimi yaptıklarıyla onur duyuyorum. Kâtip Çelebi, Pirî Reis, Koçi Bey gibi şahsiyetlerin benim ülkemden çıkmasına çok seviniyorum.

Ancak müspet milliyetçi başka millettten birini (milliyetinden ötürü) dışladığı ya da küçümsediği anda tamamıyla menfi milliyetçi olur. Bunu da tefrik etmeliyiz.

Allah kimseyi dünyaya gönderirken imtihan edip 'kazananlar şu millettten, kaybedenler şunlardan olacak' demiyor. Elimizde olmadan bu memlekette doğduk. Bu nedenle de menfi milliyetçilik kabul edilemez."

Aynı yaklaşımı, AKP Gençlik Kolları'nın bir üyesinden de duymuştum. "Ben milliyetçiyim," demişti, "ama Türk milliyetçisi değilim, Türkiye milliyetçisiyim. Bu sınırlar içinde yaşayan herkesi severim, herkes kardeşimdir. Türk olup olmaması fark etmez. Ama Türkiye'nin çıkarları benim için önemlidir. Türkiye'nin gelişmesi, güçlenmesi için çalışırım."

Niye "bu sınırlar"? Harita üzerinde çizilmiş bazı çizgiler niye böyle bir işlev görüyor?

Sınırın "bu" tarafında yaşayanları niye iki metre "öbür" tarafında yaşayanlardan daha çok sevmemiz gerek?

Sınırlar genellikle masa başında çizildiği için, çok zaman aşiretleri, akrabaları, hatta aileleri ikiye bölüverir. Türkiye'nin güneydoğusunda öyledir örneğin. Ortadoğu'nun pek çok sınırı öyledir.

Suriye, Lübnan ve Irak, çok değil, 90 sene önce Osmanlı'nın Suriye Sancağı'nı oluşturunuyordu, herkes "bu sınırlar" içindeydi, herkes komşuydu. Sınırlar çizildikten sonra ne değişir?

Türkiye'nin sınırları 1920'lerin başlarında çeşitli ülkeler arasındaki güç dengeleri, jeopolitik itişmeler ve diplomatik manevralar sonucu oluşmuştur. Oluştukları anda niye kutsal oluveriyorlar? "Bu sınırlar" 1923'ten üç yıl önce farklıydı, yirmi yıl önce daha da farklıydı, yüz yıl önce iyice farklıydı. Belki de bir gün yine farklı olacaktır. Ne önemi var?

İnsanların mutluluğunu, insanlar arasındaki ilişkilerin sevgi derecesini niye bu çizgiler belirlesin?

Örneğin, Kâtip Çelebi'yi sevdiğimiz kadar Ferdinand Macellan'ı da sevmemiz, Pirî Reis'e hayran olduğumuz kadar Gerardus Mercator'a da hayranlık duymamız, Koçi Bey'i takdir ettiğimiz kadar Montesquieu'yü de beğenmemiz niye yanlış?

Denebilir ki (ve iyi bir Müslüman diyecektir ki), "İnsan kendi kavmini seçmez, onu Allah takdir eder, bunda bir üstünlük ve fazilet yoktur. Ben yaratılanı Yaradan'dan ötürü severim, ayırt etmem. Ama bu sınırlar içinde yaşayanlarımızın ortak çıkarları var. Türkiye güçlendikçe hepimizin hayatı daha iyi olacaktır." AKP'li delikanlının söylemek istediği de bu.

Ve zurnanın zırt dediği yer de tam burası. "Ortak çıkarlar" meselesi.

Bakkalda TV açtı, Türkiye'nin 2016 Avrupa Kupası için sunumu gösteriliyor, memleketin birbirinden güzel köşeleri ekrana yansiyordu.

"Ulan, hiçbirine gidemedim şu yerlerin, gideceğim de yok" dedi bakkal. "Orda bir köy varmış uzakta, o köy bizim köyümüzmüş. Nah bizim köyümüz! Şuradan şuraya gidecek param yok" dedi.

Bu sınırlar içinde yaşayan herkesin ortak çıkarları olduğuna emin misiniz?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrkçılığın son kalesi İsrail

Roni Margulies 02.06.2010

Bu yazıyı 2006 yılında yazmıştım. İsrail gayrimeşru bir korsan devlet olarak var olduğu sürece, yenisini yazmaya gerek olmuyor.

Dedemle aramda tek bir tartışma konusu vardı: İsrail devleti.

Bir gün, yirmi yıl kadar önce, görmediğim ve bilmediğim bir yer hakkında atıp tutmakla suçlamıştı beni. Geçerli bir tartışma yöntemi değildi elbet dedeminki. İnsan sadece gördüğü yerler hakkında fikir sahibi olacak değil ya! Ben hayatımda ne bir penguen gördüm, ne de Ateş Burnu'nda bulundum, ama ikincisinde birincilerin yaşadığını bal gibi biliyorum.

"Öde paramı, gidip göreyim!" demiştim; pek de ciddiyetle yapmadığım bu öneriyi kabul etmişti. Gitmiştim.

Bir akşam, bir zamanlar Yeşilköy'de El Al Havayolları'nda çalışmış olan Peter'in evine yemeğe davetliydim. Sohbetin ortasında televizyonda haberler başladı, izledik. Kim olduğunu anlayamadığım, Arap görünümlü, ama sorunca Arap Yahudisi (Yemenliydi sanırım) olduğunu öğrendiğim birinin ekranda görünmesiyle birlikte, Peter "Schwartzel!" diye haykırdı. Onu anlamıştım işte: Almanca "Siyah!"

Peter, Çekoslovak Yahudisiydi. Çocuk yaşta Amerikan orduları tarafından bir toplama kampından kurtarılmıştı. Kolunda hâlâ duran mavi dövme kamp numarasıydı. Ve soykırımdan kıl payı kurtulmuş, faşizmi bizzat yaşamış olan Peter, bir Arap Yahudisine "zenci" diye bağırıyordu!

Araplar hakkında ne düşündüğünü ise Allah bilir. Ama tahmin etmek zor değil.

Artık tahmin yürütmeme gerek yok. Mart ayında, İsrail'in saygın kamu yoklamaları kuruluşu Geocartographia'nın bir araştırması yayınlandı, sonuçlarını Londra *Guardian* gazetesinde okudum.

Araştırmaya göre, İsrailli Yahudilerin üçte ikiden fazlası bir Arapla aynı binada yaşamayı kabul etmeyeceğini, yarısı kadarı evlerine bir Arabin girmesine izin vermeyeceğini, yüzde 41'i İsrail'de eğlence tesislerinin Araplar için ayrı, Yahudiler için ayrı olması gerektiğini söylüyor.

Ankete katılanların yüzde 40'ı "İsrail devletinin, Arap yurttaşlarının başka ülkelere göç etmesine yardımcı olması" gerektiğine inanıyor. Sorulmamış ama, benden size garanti, bunu kabul etmeyen "yurttaşların" silah zoruyla sınırların ötesine sürülmesi gerektiğine inananların oranı da yüzde 40'ın çok altında değildir. Yanlış anlaşılmasın, ankette sözü geçen Araplar, "Ortadoğu'nun en demokratik ülkesi" İsrail'in kendi vatandaşları!

Yüzde 63, Arap yurttaşların "güvenlik ve demografi açısından bir tehdit oluşturduğunu", yüzde 18 Arapça konuşulduğunu duyunca nefret hissettiğini söylüyor.

Bu vahşi, tüyler ürpertici ırkçılık, dünyanın hiçbir ülkesinde böylesi oranlarda, bu kadar rahatlıkla dile getirilemez. Amerika'nın güney eyaletleri ile Güney Afrika Cumhuriyeti dünyada ırkçılığın son üç kalesinden ikisiydi.

İsrail, kurumsal ve meşru ırkçılığın son kalesi.

Bu kurumsallığın ve meşruluğun iki nedeni var.

Birincisi, İsrail bir "Yahudi Devleti" olarak kurulmuştur. Dolayısıyla, 1948 savaşında Filistin'in **tüm** yerli Arap halkını öldürmeyi veya sürmeyi beceremediği için Arap yurttaşlara sahip olması, Siyonizm'in çözmesi gereken ama çözemediği, çözemeyeceği bir sorundur. Çözümün önünde engel olan Filistinlilerin düşman, şeytan, kötü olması Siyonizm'e içseldir. İsrail devletinin ne laik, ne de demokratik olması, ırkçılığı meşrulaştırması kaçınılmazdır.

İkincisi, yerli halkı dışlayan bir devletin vatandaşları olarak, İsrail'in Yahudi halkı 1948'den bu yana **sürekli** savaş halinde yaşayan bir halktır. Hep bir düşman olmuştur, bu düşman hep aynıdır, devlet hep bu düşmanın "bizleri denize sürmek" istediğini anlatır, her an hazırlıklı, her an silahlı olmak gerekir. Her İsrailli her yıl askerlik yapar, her İsrailli birden fazla savaş yaşamıştır. Böylesi bir toplumun şiddetle, vahşetle, travmayla iç içe yaşayan bireylerinin ırkçılığı yanlış bulması zordur.

Bu tür yazılar yazdığım zaman, Yahudi düşmanlığının zaten yaygın olduğu Türkiye'de, bu düşmanlığı adeta haklı gösterecek veriler sunuyor olduğumu düşünüp kaygılanmamak zor.

Ama n'apalım? Sessiz kalmak daha da zor.

Hayır, zor değil, imkânsız.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terörist kime denir

Roni Margulies 05.06.2010

Gemiler basılır, insanlar öldürülürken, propaganda topları yayılım ateşe başlarken, insan bazen ağaçların arasında kayboluyor, ormanın bütününe göremez oluyor.

Şöyle yüksekçe bir tepeye çıkıp şu ormana bir bakalım, hatırlayalım.

Sorun, İsrail'in bir gemiyi basmasıyla ortaya çıkmadı.

Sorun, vicdan sahibi kişilerin Gazze'ye yardım götürmeye çalışmasıyla ortaya çıkmadı.

Hatta sorun İsrail'in Gazze'ye abluka uygulamasıyla da ortaya çıkmadı.

Sorunun temel nedeni, 1948 yılında İsrail'in sadece Yahudileri barındıran ve yerli halkı zor kullanarak dışlayan bir devlet olarak kurulmuş olması. Böyle kurulan bir devlet, varlığını ancak toprağını kaybetmek istemeyen yerli halka karşı durmadan savaşarak sürdürebilir.

Filistin topraklarında 62 yıldır sürmekte olan savaş ve ölümlerin temel nedeni bu. Savaş ve saldırıların nerede, nasıl, kaç kez, hangi koşullarda ve hangi bahaneyle yapıldığı ayrıntıdır.

Temel neden, haksız, adaletsiz, hukuksuz, yerli halkı dışlayan bir devletin kurulmuş olmasıdır.

Gerisi ayrıntıdır, bahanedir. Önce bunu unutmayalım.

Bahaneler çok çeşitli.

Bahaneler sonsuz.

Son dönemin en sevilen bahanesi, Hamas.

Bahane şöyle: "Hamas, İsrail'e intihar bombacıları gönderen terörist bir örgüt. Zavallı İsrail ne yapsın! Gözünü kan bürümüş Müslüman teröristlere karşı kendini korumak zorunda elbet!"

Filistinlilerin düzenli ordusu, hava kuvvetleri yok. Başvurabilecekleri yasal bir merci yok. Dünyanın tüm devletleri aslen İsrail'i destekliyor. Zaman zaman BM Filistinlileri haklı bulup İsrail'i biraz azarlayacak olsa, Amerika bunu engelliyor. Filistin halkı birinci İntifada ile İsrail'i Oslo Barış Görüşmeleri'ne zorladığından bu yana, **daha çok** Filistinli katledildi, Filistin topraklarında **daha çok** Yahudi yerleşimi inşa edildi, Filistinliler **daha çok** ezildi.

Canlı bombalar **çaresizlikten** kaynaklandı. Canlı bombaları, 62 yıllık baskı, kamp hayatının sefaleti, barış umutlarının İsrail tarafından tekrar tekrar boşa çıkarılması doğurdu.

Artık yapacak başka hiçbir şeyi kalmayanlar patlattı bombaları.

Terörizm, insanları bu duruma düşürmenin adıdır. Özgürlük için çaresizce mücadele etmenin değil.

Kaldı ki, Hamas'ın ortaya çıkışı Filistinlilerin ansızın Müslümanlaşması veya teröristleşmesi sonucu olmadı. Hamas, İsrail terörünün sonucu.

İsrail Gazze Şeridi'nden 2005'te çekildi. Tüm dünya Başbakan Şaron'un bu adımını "tarihsel bir uzlaşma", "barış için bir dönüm noktası" olarak yorumladı.

Bir kez daha gösterilmiş oldu ki, İsrail devleti barıştan yanadır, dolayısıyla savaşın ve şiddetin sorumlusu Filistinlilerdir!

Gösterilmeyen konuların bazıları ise şöyleydi:

» İsraililerin Gazze'de yaşamasının artık illegal olduğu söyleniyordu haberlerde. İsraililerin Gazze'de yaşaması, tüm uluslararası yasalar ve bir dizi BM kararı uyarınca, 43 yıldır illegal.

» Gazze'den çıkan İsraili yerleşimcilerin hepsine İsrail'in başka yerlerinde (Batı Şeria'daki diğer illegal yerleşim bölgeleri dâhil) yer verildi, her aileye 140 bin dolar ile 400 bin dolar arasında tazminat ödendi.

» Gazze’de 2000 ile 2005 arasında 23 bin Filistinlinin evi İsrail ordusu tarafından imha edildi. Tazminat ödenmedi, kimse ilgi göstermedi.

» Gazze’de toplam nüfusun yüzde 1’ini oluşturan İsraili yerleşimciler toplam toprakların dörtte birini işgal ediyordu.

» İsrail’in Gazze’den çekilmesi tiyatrodan ibaretti. Çekilmiş filan değildi. Bölgenin tüm kara, hava ve deniz sınırları İsrail’in denetimi altında kaldı. Bölgenin tümü, 1,4 milyon Filistinli için dev bir açık hava cezaevi haline geldi. İsrail ordusu bölgenin dışına çıktı, ama Gazze Şeridi çepeçevre elektrikli ve beton duvarlarla, dikenli telle, gözcü kuleleri ve silahlı muhafızlarla çevrili kaldı.

Ve Gazze halkı, bu koşullarda teslimiyeti reddeden, direnişi temsil eden Hamas’ı hükümet olarak seçti.

İsteyen Gazze halkının yanlış yaptığını düşünsün, isteyen Hamas’a “terörist” desin, isteyen insanî yardım götürmeleri eleştirsün.

Özgürlük mücadelelerinin önünde ne salak propagandistler, ne de koca koca ordular durabilmiştir bugüne kadar.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terörist ve direnişçi

Roni Margulies 09.06.2010

Kudüs’te 22 Temmuz 1946’da King David otelinde bir bomba patladı. Otel, İngiliz Manda Yönetimi ile Filistin Hükümeti’nin genel merkezi ve İngiliz Silahlı Kuvvetleri’nin karargâhıydı.

İngiltere Başbakanı Clement Attlee, “Kudüs’te caniler vahşice bir suç işledi. Filistin’de geçmiş aylarda pek çok korkunç olay yaşandı, ama bugüne kadar yaşananların en kötüsü bu. Bu çıldırmış terörizm eylemi sonucunda 93 masum insan öldü veya yıkıntıların altında kayıp” dedi.

Filistin Hükümeti Birinci Sekreteri Sir John Shaw, “İngiliz, Arap, Yahudi, Yunan, Ermeni; üst düzey subaylar, polisler, emir erim, şoförüm, ulaklar, bekçiler, kadın ve erkek, genç ve ihtiyar –hepsi dostumdu” diyerek üzüntüsünü belirtti.

Yıkıntılar temizlendiğinde 91 kişi ölmüş ve 46 kişi yaralanmıştı.

Eylemi İngiliz Yönetimi’ne karşı mücadele eden ve bağımsız bir Yahudi devleti kurulmasını hedefleyen İrgun adlı Siyonist örgüt üstlendi. Örgütün lideri Menahem Begin’di.

Begin 1944’te İngiliz Yönetimi’ne karşı silahlı mücadele çağrısında bulunmuş ve İrgun 1948’e kadar sürecek olan saldırılarına başlamıştı. Bunların arasında, örneğin, bazı İrgun üyelerinin İngilizler tarafından asılması sonrasında Akra Cezaevi’ne yapılan saldırı, iki İngiliz askerinin kaçırılarak asılması gibi eylemler de vardı.

İngilizler, Begin’in “ölü veya canlı” yakalanmasına yardımcı olana 10.000 sterlin ödül verileceğini açıklamıştı. “Teröristbaşı”, “bölücübaşı” gibi ifadelerin İngilizcesi yok herhalde, ama olsaydı, İngilizlerin Begin için bu ifadeleri kullanacağı kesindi.

King David eyleminden üç hafta önce, İngiliz askerlerinin Agatha Operasyonu'nda başlıca Siyonist örgüt olan Yahudi Ajansı'nın merkezi basılmış, arama yapılmış, örgütün faaliyetleri ve şiddet kullanan gruplarla ilişkileri hakkında çok miktarda belge ve bilgiye el konulmuştu. Tutuklananlar arasında Moşe Şaret de vardı.

Terörizm konulu kitapların hemen hemen tümünde otel eylemine geniş yer verilir, birçoğunda ayrı bir bölümün konusudur.

Terörizmin İçinde adlı 1999 tarihli kitabında Bruce Hoffman "Hâlâ bugün, King David olayı yirminci yüzyılda dünyanın en ölümcül terörist eylemi olma özelliğini korumaktadır" der.

Terörizme Karşı Saldırı: Genel Bir Stratejinin Unsurları adlı kitapta yayımlanan, 2004 tarihli "Çağdaş Terörizmin Dört Dalgası" makalesinde D.C. Rapoport aynı yargıyı paylaşır, "Yirminci yüzyılın en ölümcül terörist saldırılarından biri" der.

Bilmem söylememe gerek var mı. Geçtiğimiz yüzyılın en ölümcül terörist eylemini örgütleyen Menahem Begin 1977 yılında başbakan oldu. Bu görevini altı yıl sürdürdü.

King David bombalaması, Agatha Operasyonu'na karşılık yapılmıştı. Operasyonda tutuklanan Moşe Şaret, 1949'da İsrail'in ilk dışişleri bakanı oldu; 1953'te başbakan oldu.

Dört sene önce, 2006 temmuzunda Menahem Begin Merkezi bombanın 60. yıldönümünü kutladı. Coşkulu kutlamalara 1996-99 yıllarında başbakanlık yapmış olup 2009'da tekrar başbakan seçilecek olan Benjamin Netanyahu ve eski İrgun üyeleri de katıldı.

Gelelim günümüze.

Gazetelerden öğrendiğime göre, Başbakan Erdoğan, Hamas ile PKK arasında paralellik kuranlara tepki gösterirken, "Hamas'ı terör örgütü olarak kabul etmiyorum. Hamas, kendi topraklarını koruma mücadelesi veren direnişçilerdir" demiş.

Helal olsun. Tamamen katılıyorum. Tam da öyledir.

Sonra da demiş ki, "İsrail'in bu saldırısını ve takınılan tavrı aynı şekilde PKK'nın askerimize olan saldırısıyla Hamas'ın saldırısını buna benzetebiliriz. Hamas'la terör örgütü PKK'nın benzer hiçbir yanı yoktur. PKK terör örgütünün üzerinden Türkiye Cumhuriyeti pasaportu çıkar. Bunlar bu ülkenin vatandaşı olarak bulunurlar. Dışarıdan bir saldırı değildir. Hamas kendi topraklarını koruma mücadelesini veren direnişçilerdir."

Haddim değil ama, Başbakan'ı ikaz etme gereği duydum.

Kimin terörist, kimin direnişçi olduğunun pasaportlarla pek alakası yoktur. Teröristle direnişçi bir günden bir güne değişebilir.

Bugün terörist olan, yarın başbakan olabilir.

Birinin gözünde terörist olan, birinin gözünde kahramandır.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Efsane lider Hitler

Roni Margulies 12.06.2010

Hayırlara vesile olabileceğini sanmam, ama İsrail'in yaptıkları bilgiye vesile olabiliyor. Türkiye hakkında bilgiye.

Bir okuyucum yazmış:

"Yazınızda 'zaten Yahudi düşmanlığının yaygın olduğu Türkiye' demişsiniz. Gerçekten doğru mu? Ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Ertesi gün, İnsan Hakları Derneği'nin İstanbul şubesi bir açıklama yayımladı:

"İsrail'in saldırısı gerekçe gösterilerek Yahudilere nefretin tırmandırılması.. internet ortamlarında, forumlarda, bloglarda 'Yahudilere ölüm' teması çerçevesinde açık ırkçılık yapılması insanî değerler taşıyan herkes için ürkütücü olup reddedilmesi gerekir.. Defalarca gayrı Müslimlere toplu saldırı tarihi olan Türkiye'de bu daha da önemlidir, çünkü Türkiye hiçbir zaman ırkçılığa karşı refleks geliştirmemiş, ırkçılık karşıtı bir kültüre sahip olmamıştır. Açık ırkçılık dışında, gündelik hayata sinmiş sıradan ırkçılık günümüze kadar varlığını sürdürmüştür."

İHD'nin açıklaması genel olarak ırkçılık tehlikesini vurgulamanın yanı sıra, somut bir olaya da dikkat çekiyor:

"5 Haziran cumartesi günü Saadet Partisi'nin İstanbul Çağlayan'daki mitinginde göze çarpan 'Efsane lider Hitler, sabrımız kalmadı ruhunu gönder' pankartı insanlığın başına gelen en büyük felaketlerin kaynağı olan ırkçılığı reddedenler için son derece endişe vericidir."

Haksızlık etmeyelim; Saadet Partisi İstanbul İl Başkanı'nın açıklamasını da okuyalım:

"Böyle bir pankart mitingde yer aldı ise buna üzuldüm. Ve bu pankartı görmüş olsaydık zaten indirtirdik.. Hitler bizim için ne efsanedir ne de liderdir. Yüz binlerin olduğu bir mitingde maalesef bazı şeyler kaçıyor.. 300 sivil toplum kuruluşunun destek verdiği böylesi meşru bir eylemin bir pankart vesilesiyle gölgelenmesine siz dâhil kimsenin gönlü razı olmaz. Dahası, sadece pankarta konu olan cümlelerin ele alınıp kınandığı bir metin olursa ben de imzamı atarım."

Haftasonu İstanbul'da olmadığım için Çağlayan'daki mitinge katılamadım. Ama iki sene önce İsrail'in Gazze saldırısı sırasında Saadet Partisi'nin yine Çağlayan'da örgütlediği mitinge katılmışım.

Beni rahatsız eden, Saadet Partisi değil. Mitingin kendisi de değil. İl Başkanı'nın söylediği gibi, yüz binlerce kişinin arasına bir tane de meczup karışır, engellemek zordur.

Ama meczubun çevresindekilere ne demeli? Miting boyunca o pankartı görüp ağzını açmayan yüzlerce, binlerce kişiye ne demeli?

Hep sorar bana gazeteciler: "Yahudi cemaati ne düşünüyor? Tedirgin oluyor mu? Endişeleniyor mu?"

Evet, kuşkusuz endişeleniyor.

Niye mi? Buyurun, 2005 yılından bir gazete haberi:

"Türkçeye çevrildiği 1939'dan beri her yıl ortalama 10 bin adet satılan Adolf Hitler'in Kavgam adlı kitabı son haftalarda bestseller oldu. Yoğun talep üzerine bir yayınevi Kavgam kitabını on beş gün içinde tam 31 bin adet basarak piyasaya dağıttı."

Ve bu haber üzerine görüşü alınan MHP eski milletvekili Nazif Okumuş'un cevabı:

"Bilgi kirliliğinin yoğun olduğu bu süreçte millî kimlik hassasiyeti taşıyanların bu tip yayınlara müracaatı kaçınılmaz olur. Tarih tekerrürden ibaret olduğuna göre her dönem emperyalist baskı ile akımlara karşı millî duruş ve mücadeleler de kendiliğinden oluşur. Türkiye'nin son yıllardaki dayatma ve kuşatmalarla sürüklenmek istendiği ortama karşı, Kavgam'a.. rağbet edilecek. Bunlar çok tabii. Hatta bu bir şanstır.. okunması bir şanstır."

Evet, Yahudi cemaati kaygılanıyor. Ben de kaygılanıyorum. Ama beni kaygılandıran, bir mitingdeki bir ırkçı, Saadet Partisi veya İsrail'e karşı duyduğu haklı öfkeyi sokaklarda dile getiren kalabalıklar değil. Bu kalabalıkların Müslüman olması hiç değil.

Beni kaygılandıran, bir yandan "Ah, yapmayın, Yahudi cemaati kaygılanıyor, yazık" diye timsah gözyaşları dökerken, bir yandan da CHP-MHP hükümeti peşinde koşan, Kürtler hakkında yazdığı her yazıyla ırkçılığa katkıda bulunan, milliyetçiliği azdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayanlar. İsimlerinin altında "Türkiye Türklerindir" yazanlar.

Yahudileri Müslümanlara karşı koruyacak bunlar, öyle mi? Neremle güleceğimi bilemiyorum bazen.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Osman Can'ı seven bakkal

Roni Margulies 16.06.2010

Bizim bakkalın kafası çok karışık bugünlerde.

Dükkânda televizyon var, her akşam mahalleli doluşup maç seyrediyor, bizimkinin umurunda değil.

Paraguay oynarken Uruguay diyor; Arjantin'in antrenörüne Maradona diyecekken Madonna diyor; belli ki aklı başka yerde.

Hak hukuk, yargı margı konularına takmış kafayı.

İngiliz kaleci topu elinden geçiriyor, bizimki "Osman Can gibisi yok bel!" diye haykırıyor birden.

Müşteri/seyircilerden biri Japonların solaçığına küfrederken, bakkal "Ulan ben Seyfi Oktay gibilerinin..." diye bağırıp çağırmaya başlıyor.

Adını veremiyorum, çünkü geçen gün tehdit etti beni. "İkidir benim hakkımda yazıyorsun, buraya polis gelecek senin yüzünden, gelirse aynen sana getiririm, haberin olsun" dedi.

Polise, yargıya filan pek güveni yok.

Benim de yok.

Bu sabah, "terör örgütünün propagandasını yapma" davamın karar duruşması vardı.

Mahkûm olurum, eve döner, zehir zemberek bir yazı döşenirim diye düşünüyordum.

Ne gezer?

Savcı beraatıma karar verilmesini talep ve mütalaa etti. Beraat ettim.

"Sanık, yazısında Türk ve Kürt halkının PKK terör örgütüne farklı bakış açılarından baktığına dair çeşitli örnekler vererek kendi görüşünü aktarmış ve son dönemde hükümetin sorunun çözümüne yönelik adımlarının Kürtler tarafından güvensizlik ile karşılandığını, ancak bu adımların atılmasının gerekliliğini dile getirmiştir" dedi Savcı.

Bana sorsalar, ben de böyle özetlerdim yazıyı!

Eve dönerken, "Yine yanılıyor bizim bakkal. Yargıya haksızlık ediyor" diye düşündüm.

Sadece bakkal mı? Son dönemde yanılan yanılana. Herkes yargının bağımsızlığından ve tarafsızlığından kuşkulandır oldu.

Koca koca savcılar ve hâkimler sanki Ergenekoncuymuş gibi düşünür olduk. Sanki Genelkurmay'da brifinglere giderlermiş gibi, kuvvet komutanlarından emir alırlarmış gibi davranmaya başladık hepsine.

"Yanılmışım" diye düşünüyordum mahkemeden dönerken.

Derken, eve geldim, hemen gazeteleri açtım, Atatürkçü Düşünce Derneği yeni yönetim seçiminin sonuçlarına baktım.

Çok gerekli, çok önemli bir seçimdi bu. Zavallı ADD üyeleri iki yıldır başkansız.

Kolay şey mi başkansız başkansız düşünmek? Üstelik Atatürkçü düşünmek? İnsan saçma sapan şeyler düşünebilir, aklına bin türlü şey gelebilir. Allah korusun, Atatürkçü Düşünce düşündüğünü zannederken, farkında olmadan Mao Zedong Düşüncesi düşünenler bile olabilir. Tersi de olabilir.

Karabasan gibi yahu! Düşünmek bile istemiyor insan.

Seçimlerin bu kadar gecikmesini de anlayışla karşılamak gerek ama.

Eski Başkan Emekli Orgeneral Şener Eryugur'un özelliklerine sahip birini bulmak ha deyince mümkün olmuyor herhalde. Bir kere, kuşkuya mahal bırakmamak için adında iki kez "er" kelimesi geçen kaç tane orgeneral var ki?

Üstelik, adı gibi kendi de "şen" olacak. Çoğu general asık suratlı olur. Bu öyle değil. İki yıl boyunca Jandarma Genel Komutanı olarak katıldığı bütün Genelkurmay toplantılarına renk, hareket ve şenlik katmış bir adam. Hazırladığı darbe planlarına "Sarı kız", "Yakamoz", "Ayışığı" gibi sevecen, romantik, eğlenceli kod isimleri takmış bir ihtiyar delikanlı.

Üç yıl önce Cumhuriyet mitinglerini örgütlerken, hava fazla ağır olmasın, darbeci kalabalıkların sevimsizliği çok ön plana çıkmasın diye Nişantaşlı şık delikanlıların, sarışın kızların da katılımını sağlayan Şener Eryugur olmuştur, eminim.

Atatürkçü Düşünce Derneği, adı üstünde, düşünceli, ağırbaşlı insanlardan oluşuyor. Nereden bulacaklar kendi aralarında Şener Eryugur gibi birini?

Yerini doldurmak kolay değil, anlayabiliyorum.

Zaten Cumhuriyet gazetesi de Mustafa Balbay'ın yerini doldurmakta zorlanmadı mı?

Mahkeme dönüşü eve geldiğimde okuduğum haberler kötüydü.

Eryugur'un yerine, Danıştay eski Başsavcısı Tansel Çölaşan seçilmiş.

Yargıçlar ve Savcılar Birliği (YARSAV) eski Başkanı Ömer Faruk Eminağaoğlu, ADD'nin Yüksek Disiplin Kurulu'nda görev almaya hak kazanmış.

Yanlarına bir de Mustafa Balbay'ın *Cumhuriyet*'ten arkadaşı Ümit Zileli'yi almışlar yönetim kuruluna.

Tüh be! Durup dururken yargının bağımsızlığı hakkında kuşkuya kapıldım yine.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

K. Atatürk'ün dekoratif imzası

Roni Margulies 19.06.2010

Bir kadın gördüm geçen haftasonu. Hava çok sıcaktı, askılı bir elbise giymiş. Omzunda bir dövme vardı. Soldan sağa yukarı doğru hafif eğimli, elyazısıyla, "K. Atatürk"!

İmzayı omzuna kazıtmış yahu!

"Gördünüz mü? Kadın kafayı yemiş galiba!" diye arkadaşlarıma doğru seğirttim. Beklediğim tepkiyi alamadım. "Ne var ki oğlum bunda?" dediler. İzmir'deydik. Alışmışlardı belli ki.

Adamın portresinin, isminin ve anlamlı anlamsız sözlerinin yere göğe yazılmasını anlamak mümkün. Bunu devlet yapıyor ve yaptırıyor. Ama genç bir kadının imzayı kendi vücuduna naksettirmesi ne demek yahu! Bir devletin resmî politikası, o devletin görevlisi olmayan bir kişi tarafından nasıl bu kadar benimsenebilir?

Bunları düşünürken, kafamda laf lafı açtı, tabiri caizse.

Omuza imza çakmaktan daha da gülüncü, imzayı çaktıran kadının kendisini solcu ve aydın sanması olabilir ancak. Ve öyle düşündüğünden hiç kuşkum yok.

CHP niye Türkiye'nin "sol" partisidir?

Kemalistler niye kendilerini solcu olarak düşünür?

Ulusalçıların yaptığı her şey milliyetçilik ve ırkçılıktır, niye solcu olduklarını zannederler?

Milliyetçilik dünyanın her yerinde var. Solculuk da, evelallah, her yerde mevcut. Ama her yerde, vallahi de billahi de dünyanın her yerinde biri başka şeydir, diğeri başka. Hatta farklı şeyler olmalarının ötesinde, birbirlerine karşıt ve düşman şeylerdir.

Çok doğal. Üç yaşında bir çocuğun anlayabileceği şekilde söylersek, solcular "insan" sever, milliyetçiler "Türk insanı" sever; solcular tüm insanların eşit olduğunu düşünür, milliyetçiler Türk insanının diğerlerinden daha eşit olduğuna inanır.

Ve en önemlisi (ama bunu anlamak için üç yaşını biraz geçmiş olup omuzda imza taşıyor olmak gerek), solcular devletle itişir, milliyetçiler her koşulda kendi devletini gözetir, güçlenmesini ister.

Kendi mevcut devletin güçlenmesini isteyenlere hiçbir yerde "solcu" denmez. Sağcı denir, muhafazakâr denir, faşist denir; ama solcu denmez.

Bizdeyse, devletin çeşitli kurumlarını, silahlı kuvvetleri, yargıyı, Ergenekon'u destekleyenler, Türk devletinin ilelebet payidar olacağına inananlar, Türklerin Kürtlerden üstün olduğunu ve başörtüsüzün başörtülüden makbul olduğunu düşünenler kendilerini solcu zanneder.

Niye yahu?

Kuvvet komutanından İzmirli genç kıza, Ergenekoncusundan Ergenekon'un avukatına, Doğu Perinçek'ten Kemal Kılıçdaroğlu'ya, İlhan Selçuk'tan Mustafa Balbay'a, nedir bu devlet savunucularının "solcu" sayılmasını sağlayan ortak yan?

Yüzyılların "solcusu" Mümtaz Soysal, "solcu" *Cumhuriyet* gazetesinde bir ipucu verdi bana.

İlisu Barajı projesi "doğa, kültür ve yerleşimle ilgili uluslararası standartları sağlamadığı" ve "Dicle Vadisi'yle Hasankeyf UNESCO'nun dünya mirası kriterlerinin onda dokuzunu karşıladığı bilinen tek alan olduğu için", Boğaziçi Üniversitesi'nden 111 kişi projeden vazgeçilmesi için bir çağrı yayınlamış.

"Zannedersiniz ki, o baraj yapılırsa insanlık mahvolacak" diyor Soysal. Çok sinirlenmiş.

Dese ki, "Baraj projesi doğaya, o bölgede yaşayanlara ve tarihsel mirasa zarar vermiyor, Boğaziçililer yanılıyor", anlayışla karşılanabilir, tartışılabilir. Ama hiç böyle bir iddiası yok.

"İnsanlarımız.. Türkiye üzerine oynanan büyük oyunlardan.. habersiz midirler ki, böylesine sinsi ve haince kampanyalara pikniğe gider gibi cümbür cemaat katılıvermektedirler?" diyor. Daha önemlisi, diyor, "Baraj yapmak, Türkiye'nin o köşesini de sahiplenmek ve başkalarının aynı köşeye ilişkin hesaplarını boşa çıkarmaktır."

Sinsi hainler kim? Kürtler, Amerika, Avrupa, bütün dünya. Hain dünyanın hesaplarını kim boşa çıkaracak? Türkiye devleti.

Doğaymış, insanmış, insanlık mirasıymış, kimin umurunda?

Bu mudur be antiemperyalizm? Kürtlere, Amerika'ya ve dünyaya meydan okuyacağım diye, kendi topraklarını ve insanını mahvetmek, kendi devletini yüceltmek midir antiemperyalizm?

Düşün ulan artık yakamızdan! "Ulusalıcı", "yurtsever" filan gibi anlamsız kandırmacalara başvurmada, göğsünüzü gere gere "Milliyetçiyim!" deyin; siz de rahat edersiniz, biz de.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geliyorum diye diye gelen savaş

Roni Margulies 23.06.2010

Savaşın yeniden patlak vermesi devlet ve hükümet cephesinde şaşkınlığa yol açmış gibi görünüyor.

Bunu anlamakta gerçekten zorlanıyorum.

Bu kadar göstere göstere gelen, "Geliyorum" diye bağıra bağıra gelen bir savaş olmuş mudur acaba tarihte?

Bu noktaya geleceğimiz aylardır belli. Üç beş cümlede özetlenebilecek bir süreç yaşadık çünkü.

Kürt Açılımı'nın ilan edilmesi ve buna uygun irili ufaklı adımların atılmasıyla birlikte, Kürtler arasında barış umudu ve haklarının karşılanacağı beklentisi müthiş bir coşku yarattı.

Ben, Açılım'ın Fırat'ın batısında da çok olumlu karşılandığına inanıyorum, ama bu inancımı paylaşmayanlar olduğunu biliyorum. Tartışmayalım. En azından, Açılım'ın halk arasında infial yaratmadığı, hoşgörüyü karşılandığı konusunda anlaşabiliriz herhalde.

Bir yanda coşku, bir yanda en azından "Tamam, peki, bir deneyelim" duygusu.

Açılım'ın arkasında dursaydı bu hükümet, Cumhuriyet tarihine Kürt sorununu ciddi olarak gündeme ilk getiren, ilk adımları atan ve belki de sorunu çözen hükümet olarak geçecekti. Çözseydi, çocuklarımız büyüdüğünde bu memlekette hâlâ AKP hükümeti olurdu.

Biliyorum, bu son olasılık pek hoş değil! Ama itiraz etmek de zor olurdu doğrusu.

Açılım'ın arkasında durmak ne demekti?

Bir yandan Kürtlerin demokratik ve haklı taleplerini karşılamaya başlamak. Kolay ve basit olanlarıyla başlayıp daha zor olanlara doğru ilerlemek... Bunun ilk bir iki çekingen adımını atar gibi de oldu hükümet.

Bir yandan da, varsa bu adımlara itiraz edenler, Türkiye'nin o milliyetçi, muhafazakâr bölgeleri nerelerse, hükümet seferber olup oralarda demokrasinin, eşitliğin, Kürt haklarının propagandasını yapmalıydı. Ben elimden geldiğince yaptım, ama ne yalan söyleyeyim, Çorum'da, Yozgat'ta, Erzurum'da benim sözümün pek bir ağırlığı yok. Erdoğan'la Arınç kadar etkili olamıyorum oralarda. Bunun da bir iki çekingen adımını atar gibi oldu hükümet.

Sonra ne oldu?

Açılım'dan vazgeçtiler.

Kürtler, atılan adımların yetersizliği karşısında ve her olumlu adıma olumsuz bir gelişmenin eşlik etmesi nedeniyle zaten kuşku ve güvensizlikle karşılamaya başlamışlardı Açılım'ı. Sona ermesine de şaşırmadılar.

En azından geçen 19 ekimden, Habur girişlerinden beri hükümetin uyguladığı siyaset, PKK'yi askerî ve yasal yollarla tasfiye etmek, ama bu arada Kürtlere bazı demokratik haklar vererek "terör örgütü" ile halkın arasını açmak. Bir yandan savaş yoğunlaşırken, bir yandan da TMK mağduru çocuklar hakkındaki yasanın Meclis'e getirilmesi tam da bu siyasetin bir ifadesi.

Hükümet Açılım'dan niye vazgeçti, bilemem. Bakanlarla telefonda sohbet eden, gezilere çıkan bir gazeteci olmadığım için, bilemiyorum. Makul bir açıklama yapıldığını da hiç duymadım.

Belki devletin bir kesiminden gelen baskılara dayanamadılar, belki sık sık yaptırdıkları kamuoyu yoklamalarının sonuçlarından kaygılandılar, belki Kürtlerden yeterince olumlu tepki almadıklarını düşünüp gocundular. Belki de hepsi birden.

Hiç farketmez. Nedeni ne olursa olsun, Açılım'dan vazgeçilmesi ve savaşın yeniden başlamasıyla, sıfır noktasına döndük. Sil baştan.

Yine Kürt sorunu yokmuş, mesele basitçe "bir avuç eşkıya" sorunuymuş gibi davranılmaya başlandı. Yine sanki Kürtler tüm haklarına sahip mutlu mutlu yaşarken dış güçler PKK'yi yaratıp cennet vatanımıza müdahale ediyormuş gibi konuşulmaya başlandı. Yine "taşeron örgüt", "İskenderun'a MOSSAD saldırısı" gibi zırvalıklar anlatılıyor, sanki Türkiye'de hiç kimsenin suçu ve hatası yokmuş gibi.

Her şey için dış güçleri ve PKK'yi suçlamak ne kadar kolay!

Açılım'ın arkasında durdunuz mu? Hayır. Kürtlerin sorunlarını çözdünüz mü? Hayır.

Erdoğan, "Terör örgütü de biliyor ki bu saldırılarla varılacak bir yer yoktur. Bu yol çıkışı olmayan bir yoldur. Bu tür kanlı saldırılar yıllardır yapılıyor. Peki, kim kazandı? Hangi amaca ulaşıldı?" demiş.

Aynı soruları kendisine sorması gerekmez mi?

Yirmi beş yıldır savaşıyor. Peki, kim kazandı? Hangi amaca ulaşıldı?

Niye vazgeçtiniz açılımdan? Şimdi kim kazanacak? Hangi amaca ulaşılacak?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdansız kimliksiz kiralık uşaklar

Roni Margulies 26.06.2010

Kahve köşelerinden Meclis salonlarına kadar, masabaşı kahramanları çoğalmaya başladı. Bıraksak, silahlarını kapıp Hakkâri dağlarına koşturacaklar sanki.

Geçen gün dolmuşta laf açıldı (ben açmadım, açmayacak kadar aklım başımda), "İstedikleri oysa, başlarınız kafalarını koparmaya" dedi yanımda oturan adam. "Nasıl yani, dağlara mı gideceksiniz" diye sordum, şaşkınlıkla. "Ne gerek var? Burada Kürt yok mu?" dedi.

Neyin birliği olduğunu bilmiyorum, ama Gebze Dernekler Birliği adına bir açıklama yapan birlik başkanı Erol Ateş'in sözleri de pek farklı değil: "Bu vicdansızları, insanlıktan uzak kalanları gerçekleştirdikleri zalimane eylemleri için nefretle kınıyoruz ve lanetliyoruz. Şunu çok iyi bilsinler ki acı tecrübelerle sahip olan Türk halkı asla o vicdansız uşakların tuzağına düşmeyecektir.. İnsanlıktan nasibini almamış o vicdansız kimliksiz kiralık uşaklar döktükleri kanda boğulacaklardır."

"Döktükleri kanda boğulacaklar" ifadesini geçtiğimiz aralık ayında Başbakan Erdoğan da kullanmıştı. "Düzenledikleri menfur saldırılarla kirli emellerini gerçekleştireceklerini sanan hainler ise döktükleri kanda boğulacaklardır" demişti.

Hassasiyetleri, öfkeyi, çaresizliğin verdiği hiddetle bağırıp çağırmayı, tehditleri... hepsini anlayışla karşılamaya çalışıyorum. Hepsinin gaddarlıktan değil, üzüntüden kaynaklandığına kendimi ikna ediyorum.

Ama arkadaşlar, sevgili dolmuş yolcusu, sevgili Birlik Başkanı, sevgili Başbakan, biraz durup düşünmekte de fayda yok mu?

Bu savaş dün veya geçen ay çıkmış olsa, Türk Silahlı Kuvvetleri her şeyi sineye çekip sessizce kışlasında oturup tepki vermemiş olsa, "Döktükleri kanda boğulacaklar" lafının bir anlamı olabilir. "Bundan sonra böyle yapacağız, ona göre" anlamına gelir.

Ama savaş dün veya geçen ay başlamadı ki. Bizzat Başbakan'ın bu hafta söylediği gibi, "Eruh'ta 1984'te oldu ilk kanlı eylem. Yirmi altı yılda bütün kanlı saldırılarda bütün şiddete rağmen hiçbir sonuç alamadılar."

Yirmi altı yıl olmuş. Ve bu yirmi altı yılda Türk Silahlı Kuvvetleri her türlü stratejiyi ve taktiği denemiş, uygulamış. Üstelik Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yarı-bağlı gizli örgütlenmeler de her türlü stratejiyi ve taktiği denemiş, uygulamış. On binlerce Türk ve Kürt çatışmalarda ölmüş. On binlerce Kürt çatışmalar dışında karanlık cinayetlere kurban gitmiş. Yirmi altı yıl boyunca.

Sonuç? Yok.

Demek ki, olmuyor, döktükleri kanda boğulmuyorlar, boğulamıyorlar. Belli ki boğulamayacaklar.

Bunun nedenini askerî okulların kaçınıcı sınıfında anlatırlar, bilmiyorum, ama çok erken bir sınıfta anlattıklarına eminim. Çok basit çünkü.

PKK Kürt halkının nefret ettiği bir örgüt olsaydı, Kürt halkına eziyet eden, Kürt kanı döken, Kürtlerin başlarından savmak istedikleri bir örgüt olsaydı, değil yirmi altı yıl, yirmi altı gün bile varlığını sürdüremezdi.

Dağların en yüksek ve en karlı zirvelerinden aşağı inip burnunu gösterdiği anda, sınırdan bu tarafa geçtiği anda ihbar edilirdi. Saklanacak, barınacak yer bulamazdı. Beslenemez, aç kalırdı.

Buna karşılık, Türk Silahlı Kuvvetleri Kürt halkı tarafından "şanlı ordumuz" olarak, "canımız ciğerimiz mehmetçik" olarak görülüyor olsaydı, PKK'nin işini bitirmesi değil yirmi altı yıl, yirmi altı gün bile sürmezdi.

Sorun, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin beceriksizliği değil, kardeş kavgası yaratmak isteyen dış güçler ve emperyalistler değil.

Dünyanın en güçlü ülkesi Amerika dünyanın en güçlü ordusuna sahip. Yıllardır Afganistan'da savaşıyor. Taliban'a karşı herhangi bir başarı elde edebildi mi?

Dünyanın en güçlü ülkelerinden biri İngiltere profesyonel bir orduya sahip. Burnunun dibindeki IRA'yı yenebildi mi?

Afgan halkı Taliban'ı, İrlanda halkı IRA'yı desteklediği için, bu iki örgüt, karşılarındaki güçler kendilerinden kat kat üstün olmasına rağmen yenilemedi, yenilemiyor.

Sorun "PKK sorunu" veya "terör sorunu" olarak görüldüğü sürece, Kürt halkının hakları, talepleri, özlemleri görmezden gelindiği sürece, "Döktükleri kanda boğulacaklar" boş laftır; boş laftan da beterdir.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Generallerin Yahudi damatları

Roni Margulies 30.06.2010

Hayır, bugün toparlayamayacağım! Her seferinde olaylara biraz mesafeli yaklaşıp işin özünü yakalamaya, derli toplu, makul bir şeyler yazmaya çalışıyorum. Beceremezsem, bakkalıma danışıyorum. Fazla okumuş yazmış olmanın verdiği kafa karışıklığından mustarip olmadığı için, neyin önemli olduğunu eliyle koymuş gibi buluyor. Ben de yazıyorum.

Bugün, nereden geldiyse aklımıza, "Kâinat genişliyor, tamam, ama nereye genişliyor" sorusuna takıldı kafamız!

"Ulan," dedi, "kâinat genişliyor, biz burada 'Sen mi yakışıklısın, ben mi', 'Dursun Çiçek'in imzası ıslak mı, kuru mu?', 'Horozuma niye yan baktın?' gibi işlerle uğraşıyoruz!"

Perspektiflerim darmadağın oldu.

Kusura bakmayın, toparlayamayacağım.

Şöyle başladı haftam. Antalya'dan Ankara'ya uçuyorum, yanımda oturan adam *Hürriyet* okuyor.

Başsayfanın kocaman manşeti çarptı gözüme:

"Gayrimüslim tarih oldu!"

Haydaa! Hepimiz bir gün tarih olacağız elbet, ama ne acelesi var! Kendi halimizde yaşayıp gidiyoruz işte şurada.

Meğerse Türkiye'nin AB Genel Sekreterliği, yazışmalarında "Gayrimüslim" yerine "farklı inanç grupları" kavramını kullanma kararı almış.

Süryani Kadim Ortodoks Patrik Vekili'nin "Aramicede Müslim, 'inanan' anlamına gelir. Bizi 'gayrimüslim' kavramıyla tanımladığınızda inanmadığımızı söylüyorsunuz" uyarısı üzerine alınmış karar.

Uyarının dikkate alınmış olması hoşuma gitti. Ama tatmin olamadım.

"Farklı inanç grupları" ifadesine Müslüman vatandaşlar dâhil mi? Değilse, "farklı" kelimesi yine bir ayırım yapmış olmuyor mu?

Ben ne olacağım? "Yahudi bir ailenin çocuğu olan ama hiçbir kutsal varlığa veya kitaba inanmayanlar" ifadesi AB Genel Sekreterliği'nin yazışmalarında gereksiz bir laf kalabalığı yaratır diye korkuyorum.

Ertesi gün, otobüste yanımdaki adamın okuduğu *Vakit* gazetesinin manşeti ilgimi çekti: "Generallerin Yahudi damatları."

Gerçekten korkutucu bir haber: "*Birinci Ordu Komutanı Org. Hasan İşsiz, emekli Org. Çetin Doğan ve Deniz Kuvvetleri Plan Prensipler Başkanı Tümamiral Ramazan Can Gündeniz'in damatlarının Yahudi olduğu anlaşıldı.*"

Kim anladı? Ne önemi var? Bunlar belirtilmemiş.

Haberi yazan Kemal Gündüz'ün damadı var mıdır? Varsa, hangi "farklı inanç grubuna" dâhil? Yoksa, niye yok? Anlaşılmıyor.

"Çeşitli ortamlarda dünürü olduğu *Suntay* ailesinin Yahudi olması ile gurur duyduğunu ifade ettiği belirtilen Tümamiral Gündeniz'in kızı Ülkem.. Mesut Can *Suntay* ile evli. *Suntay*'ın annesi İvna *Suntay* ise Hristiyan-Ermeni kökenli. Ayrıca *Suntay Özel Terakki Vakfı Okulları'ndan mezun.*"

Vay anasına! Aileye bak! Yahudi olduğu yetmiyormuş gibi, bir de Hristiyan-Ermeni kökenli! Üstelik oğullarını da Özel Terakki Vakfı Okulları'na göndermişler!

Saçlarım diken diken oldu. Bu menfur komploju ortaya çıkaran Kemal Gündüz'ün usta gazeteciliği gerçekten etkileyici. Tümamiral Gündeniz'in, ailesiyle gurur duyduğunu "çeşitli ortamlarda ifade ettiğini" nasıl da yakalamış!

Memlekette böyle önemli şeyler olurken, kendi yaptıklarım anlamsız gelmeye başladı bana. Oysa, ne kadar ciddi işler yaptığımı sanıyordum.

Alanya'da Sivil Dayanışma Platformu'nun düzenlediği "Sivil demokratik bir Anayasa için, darbelere ve hukuksuzluğa hayır" toplantısında konuşmacıydım. Ankara'ya uçtum, yine Anayasa değişiklikleriyle ilgili olarak "Yetmez, ama Evet" kampanyasının toplantısında Osman Can ve Yılmaz Ensaroğlu ile birlikte konuştuk.

Vakit'te "Evet diyen Margulies'in damadı yokmuş, ama tüm ailesi Yahudi'ymiş" haberi çıkar mı diye bekledim. Çıkmadı.

Vakit okudukça, askerî vesayeti ve mevcut Anayasa'yı savunmak geliyor bazen içimden!

Ama yanlış olur.

Kâinat hep genişleyecek, ırkçılar hep olacak; biz işimize bakalım.

Aşağıdaki metne imza atmak isteyenlerden mail bekliyorum:

"12 Eylül Anayasası'ndan ve ruhundan tümüyle kurtulmamızı sağlayacak yeni bir anayasa istiyoruz.

Mevcut Anayasa değişiklik paketi 12 Eylül Anayasası'ndan tümüyle kurtulmak yönündeki taleplerimizi karşılamıyor.

Ama bu paket darbe anayasasının çöpe atılması yönünde önemli bir ilk adımdır.

Bu yüzden, YETMEZ AMA EVET!"

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terör lanet bir şey, ama...

Roni Margulies 03.07.2010

"Nasıl çıkış yolu bulunabilir buradan? Kürtlere de çağrı yapmak gerekmez mi? Sorumlulukları yok mu? Kürtler taleplerinde haklılar, ama hiçbir hak bir tek insanın yaşamına son vermeye bahane olamaz. Bilmiyorum, değer mi bu haklar için insan öldürmeye?"

Terör lanet bir şey. Ama ezilenlerin veya haksızlığa uğrayanların kendini devlete kabul ettirebilmesi için de en etkili yollardan biri bugün. Başka ne yapabilirler ki bu devasa güçler karşısında? Ama yine de bir tek insanın canı bütün doğrulardan önemlidir gibi geliyor bana."

Doktor okuyucumun hissiyatı bugün memleketin batısında büyük çoğunluğun geldiği noktayı iyi yansıtıyor bence.

Önce, *"Kürtler taleplerinde haklılar"*. Bunun artık çok yaygın bir görüş olduğundan hiç kuşku yok. Belki MHP'li ve CHP'li kemik bir kesim olabilir, ama onun dışında artık kimsenin "Ne münasebet? Kürt de neymiş? Olmaz öyle şey!" diye düşündüğünü sanmıyorum. Aksine, çoğunluk biraz da bezgin bir şekilde, çok da fazla ayrıntısına girmeden, "Adamlar haklı ya, hangi dili isterse konuşsun, nece eğitim görmek istiyorsa görsün, ne olur ki?" diye düşünüyor.

Sonra, *"Terör lanet bir şey. Ama ezilenlerin veya haksızlığa uğrayanların kendini devlete kabul ettirebilmesi için de en etkili yollardan biri bugün.. ama hiçbir hak bir tek insanın yaşamına son vermeye bahane olamaz"*. Çoğu kişi, okuyucum doktor gibi (ve benim gibi) silahlı mücadelenin mecburen başvurulmuş bir yöntem olduğunu, asıl meselenin "terör" değil hak hukuk meselesi olduğunu, hak hukuk sorunu çözüldüğünde terörün de ortadan kalkacağını düşünmüyordur herhalde. *"Terör lanet bir şey"* düşüncesi çok daha ağır basıyordur. Ama yine de *"Terör lanet bir şey"* sözleri, aynı zamanda *"Ah şu terör bitse de, savaş sona erse"* anlamına geliyor, "Çocuklar ölme" anlamına, barış istemek anlamına geliyor.

Çoğunluğun bunları düşündüğünü nereden biliyorum?

Haziran ayında ölen asker sayısı herhalde daha önceki bir yılda ölenlerin toplamını aştı. Bunun karşılığında ne beklenir? Batı'da müthiş bir öfke dalgası, Kürt düşmanlığı, halkın galeyana gelmesi, resmî makamlardan "Asarız, keseriz, hepsini öldürürüz" edebiyatı.

Böyle bir şey olmuyor.

Sokaklar sakin. Genelkurmay sessiz. Hükümet "Açılıma devam edeceğiz" diyor hâlâ.

Savaşın en yoğun ânında memleketin gerçek sahipleri, yani TÛSİAD, çıkıp barış çağrısı yapıyor.

Arkasından, TÛSİAD Yüksek İstişare Kurulu üyesi Sedat Aoloğlu, Öcalan'ın muhatap alınması, Anayasa'ya "Bu ülkeyi Türkler ve Kürtler kurdu" ibaresinin yazılması, Kürt çoğunluklu bölgeye yönetsel özerklik tanınması gibi son derece "radikal" konuları gündeme getiriyor.

Sonra da, sorulduğu zaman, geleneksel olduğu üzere "Sözlerim yanlış anlaşıldı, aslında 'Yaşasın Genelkurmay' demek istemiştin" demiyor, aynı önerileri tekrarlıyor.

Dahası, bildiğim kadarıyla Aoloğlu'nun başına bir şey gelmiş değil; ne TÛSİAD'dan ihraç edildi ne de polisiye bir durum var.

İşin ilginç tarafı, Aoloğlu'nun yaklaşımı tam da bir Türk sosyalistinin savunması gereken yaklaşım!

Şöyle anlatayım. Bu soruna, savaşalım, kiralım, dökelim diyenlerin dışında, Türk tarafında iki yaklaşım mümkün. Biri, vicdan sahibi insanın yaklaşımı: Kürtlerin hakları tanınmalı, savaş sona ermeli. Bu insan iki tarafı da suçlar, iki tarafa da silahları susturma çağrısı yapar.

Diğeri, vicdan sahibi olmanın yanı sıra sosyalist de olan kişinin yaklaşımı. Bu kişi de, Kürtlerin hakları tanınmalı, savaş sona ermeli diye düşünür. Ve kendi devletine silahları susturma çağrısı yapar. Öbür tarafla uğraşmaz. Öbür tarafın, doktorun sözleriyle, "haksızlığa uğrayanların kendini devlete kabul ettirebilmesi için en etkili yollardan biri" olduğu için mecburen silah kullandığını bilir. Öbür tarafa "Silah bırak" demenin, "Haklarını aramaktan vazgeç" anlamına geleceğini bilir. Kendi devletiyle uğraşır.

Savaşın tüm yoğunluğuna rağmen, barışa çok yakınız.

Barış isteyenlere düşen, PKK ile uğraşmak değil, kendi devletimizden, kendi hükümetimizden Kürtlerin haklarını tanımalarını ve masaya oturmasını talep etmektir.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayrak, ırk ve DNA

Roni Margulies 07.07.2010

Türkiye’de hava koşullarının bile muhalif olabilmesi ne kötü, değil mi?

“Türkiye’de” diyorum, çünkü bildiğim başka hiçbir dilde hava “muhalefet” etmiyor. İyi veya kötü oluyor, perişan veya müşfik olabiliyor, ama “muhalif” olduğu tek yer burası.

Üstelik, sınırsız bir muhalefet sergileyebiliyor hava bazen. Vatan hainliği sayılabilecek düzeye varabiliyor!

İnternet erişimi olanlarınızın http://video.milliyet.com.tr/Karadag-sirtinda-Ataturk-silueti_1_41435.htm?auto=1 adresine bakmasını öneririm.

Videonun altında “Karadağ sırtında Atatürk silueti” başlığı ve şu haber var:

“Ardahan’ın Damal ilçesindeki Karadağ sırtlarında ‘doğal mucize’ olarak nitelendirilen Atatürk’ün silueti hava muhalefeti nedeniyle iki hafta gecikmeyle görüldü.”

Kavgada yapılmaz ulan! Atatürk’ün mucizevî siluetini geciktirmek ne demek? Hava da kimmiş be?

Gerçi, muhalefet etmekten ziyade, havanın kafası karışmış olabilir. “Atatürk’ün silueti” doğalsa, niye “mucize”? Mucizeyse, niye “doğal”? Bunu düşünürken geciktirmiş olabilir silueti.

Geç olsun da güç olmasın. Sonunda siluet görünmüş.

Ve ben videoyu izlerken, “Türklük niye önemli?” diye düşünürdüm.

Bu gazetenin okurlarıyla ve benimle aynı olan ilk insan 150-200 bin yıl önce Afrika’da ortaya çıktı. “Aynı” derken, hayat tarzı, giyim kuşam ve saç stili değil de, anatomik yapısı ve şekli şemali açısından aynı demek istiyorum.

“Ortaya çıktı” derken de, “yaratıldı” demek istemiyorum, ama n’olur, şu anda o tartışmaya

girmeyelim. Nasıl ortaya çıktığımız açıkça ve somut kanıtlarıyla biliniyor çünkü. O ilk insandan geriye doğru bize hep biraz daha az benzeyen ve yedi milyon yıl kadar önce şempanzelerden farklılaştığımız noktaya kadar giden düzinelerce fosil var. O günden bu güne tam da "insan" olmayan atalarımızın yaptığı âletler, silahlar ve hatta 3,5 milyon yıl önce bıraktıkları ayakizleri var.

Evvelce sadece bu kemik ve aletlerden sonuç çıkarmak zorundaydık. Artık öyle değil.

Moleküler biyolojinin gelişmesi öyle bir hale geldi ki, bizlerin, yani *Homo sapiens*'in şempanzelerden; şempanzelerle bizim gorillerden; şempanze, goril ve bizim orangutandan ayrıldığı noktaya kadar geri gidebiliyor, zamanlamaları ve farklılıkları saptayabiliyoruz. Ve tabii orada durmayıp tüm bu saydığım yaratıklarla tüm diğer yaratıklar arasındaki ilişkiyi, akrabalığı ve farklılıkları ve ne zaman farklılaştıklarını biliyoruz.

Biliyoruz, çünkü tüm yaratıkların genetik yapısını inceleyebiliyor, DNA'larının arasındaki farkları görebiliyor, bu farkların "mesafesini" ölçebiliyor, bu mesafenin ne kadar zamana denk düştüğünü hesaplayabiliyor ve, dolayısıyla, insanla şempanzenin en son ne zaman aynı olduğunu, yani ortak atalarının ne zaman yaşamış olduğunu biliyoruz.

Provokatif olacak ama, insanla hamsinin DNA'sı da sandığınız kadar farklı değil. Ve onların da ortak bir atası var ve o yaratığın ne zaman yaşadığını saptamak mümkün.

Ama asıl derdim şu: İnsan Afrika'da insan olduktan çok kısa bir süre sonra, yaklaşık 80 bin yıl kadar önce, uzun bir yolculuğa çıkmış. Ya hava koşulları değiştiğinden ya insanın o bitmez tükenmez merakı nedeniyle ya da canı sıkıldığı için, Kızıl Deniz'in güneyinden Asya'ya geçmiş. Bir kısmı oralarda kalmış, bir kısmı yola devam etmiş, yaklaşık 20 bin yılda Avustralya'ya ulaşmış.

Genellikle deniz kıyısını veya nehirleri izleyerek, bir kısmı kuzeye doğru dönüp Bering Boğazı'na ulaşmış, karşıya geçmiş ve yaklaşık 12-13 bin yıl önce "Amerikalı" olmuş.

Bir kısmı ya Ortadoğu'dan ya da Hindistan üzerinden kuzeybatıya doğru geri dönmüş, 40 bin yıl kadar önce "Avrupalı" olmuş.

Atalarımız Kızıl Deniz'den karşıya ilk geçtiklerinde Afrika'da toplam insan nüfusunun 10 bin kişi kadar olabileceği düşünülüyor. Geçenlerin kaç kişi olduğu bilinmiyor elbet. Ama 50 kişi kadar az olabilmeleri mümkün.

Şu anda dünyada Afrika dışında yaşayan herkes o 50 kişinin torunlarının, torunlarının... torunları.

Hepimiz çok ama çok yakın akrabayız.

O 50 kişinin ne ırkı, ne bayrağı vardı. Hepsi aynı dili konuşuyordu.

Ve o dil Türkçe değildi.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aydınlanma ve İslam dünyası

Roni Margulies 10.07.2010

Tehlikenin farkında mısınız? İlhan Selçuk'un *Cumhuriyet* gazetesindeki köşesi devam ediyor! İçi boş bir çerçeve olarak yayınlanıyor her gün. Sanki her an yeniden yazmaya başlayabilirmiş gibi.

Ve her gün baş sayfadaki bir reklam İlhan Selçuk'un ses kayıtlarının CD halinde gazeteyle birlikte verileceğini müjdeliyor: "Ümit Zileli soruyor, Aydınlanma Bilgesi anlatıyor."

"Aydınlanma Bilgesi" ifadesine bayıldım doğrusu!

Halit Çelenk, İlhan Selçuk için "ömrünü halkın aydınlanmasına adayan usta kalem" diyor.

Çelenk'in şu sözleri, *Cumhuriyet*'in "aydınlanma" kavramına ışık tutuyor:

"Son yıllarda Türkiye için yaşamsal önem kazanan köktendinciliğe karşı demokrasinin önkoşulu olan laiklik ilkesinin savunulmasında ve Aydınlanma felsefesinin ülkemizde yerleşmesi doğrultusunda verdiği savaşımın önemini belirtmek istiyorum."

Aydınlanma felsefesi acaba dünyada kaç ülkede silahlı kuvvetler tarafından yerleştirilmiştir? Tepeden dayatılan bir şey, dünyanın en iyi şeyi de olsa, zorla dayatıldığında nasıl "demokrasinin önkoşulu" olabilir? Halk aydınlanmak istemiyorsa, asker eliyle aydınlatmak "Aydınlanma felsefesinin" neresine sığar?

Bu soruları bir yana bırakalım. Cennette merhum Genelkurmay Başkanlarıyla kadeh tokuşturmakta olan bir adamın arkasından dalga geçmek doğru olmaz.

Benim sorum başka: İlhan Selçuk ve şürekâsı "aydınlanma" kavramından ne anlıyor?

Sıkıp suyunu çıkarırsak, anladıkları çok basit: Dinin anlamı 'karanlık', 'gericilik' ve 'gerilik'; aydınlanma ise 'dinden kurtulma', 'ilerleme' ve 'çağdaşlaşma' anlamına gelir.

Ama bu kadar değil. İlhan Selçuk gibileri için 'karanlık' olan genel anlamda din değil, özel olarak İslam dini.

Dünyaya bakıyorlar, Hristiyan ülkeler gelişmiş, Müslüman ülkeler geri.

Çıkardıkları sonuç kolay: Müslüman ülkelerin ekonomik, teknolojik, askerî açılardan geri olmasının nedeni Müslümanlık. Demek ki, Müslümanlıktan vazgeçmek, aydınlanmak gerek!

Bu görüş *Cumhuriyet* gazetesine ve Kemalizm'e özgü değil. Özlü bir ifadesini, tarihçi Bernard Lewis'in 2002'de yazdığı ve Oğlak Yayınları'nın 2006'da *Hata Neredeydi? 300 yıldır sorulan soru* adıyla yayımladığı kitapta bulmak mümkün.

Şöyle başlıyor Lewis: "*Hata neredeydi? İslam dünyası.. uzun zamandır bu soruyu soruyor. Aslen Batı'yla karşılaşmalarından doğan bu sorunun içeriği ve soruluş biçimi, karşılaşmanın koşullarına, kapsamına, süresine.. göre değişiyor.*"

Ve sonuç bölümünde şöyle bitiriyor: "*Batı özgürlüğünün teori ve pratiğini bilen Batılı bir gözlemci için, Müslüman dünyasının pek çok sorununun altında yatan, tam da özgürlüğün yokluğu (aklın sınırlamalardan ve dayatmalardan özgürlüğü, ekonominin yolsuzluktan ve sürekli kötü yönetimden özgürlüğü, kadının erkek baskısından özgürlüğü, vatandaşın istibdattan özgürlüğü).*"

Usta bir tarihçi olduğu için açıkça söylemiyor Lewis, ama her Batılı ne demek istediğini hemen anlar: Sınırlama, yolsuzluk, kötü yönetim, kadının eşitsizliği, baskı ve istibdat İslam dinine içseldir; İslam ülkeleri bu nedenle geridir.

İki soru geliyor insanın aklına.

Madem gerilik İslam'dan kaynaklanıyor, nasıl olur da Hristiyan Batı dünyasının ortaçağ karanlıklarında debelendiği dönemde İslam dünyası uygarlığın zirvesini temsil ediyordu?

Madem geriliğin nedeni İslam, o zaman koca Afrika kıtası niye iki yüzyıldır karanlıklar içinde çırpınıyor? Bütün siyahlar Müslüman oldu da biz mi duymadık?

Dünyanın geniş kesimlerinin Batı'ya kıyasla ekonomik, bilimsel, askerî açılardan geri olması İslam'dan değil de, kapitalizmin Avrupa'nın kuzeybatı köşesinde ortaya çıkmış olmasından ve bu köşenin dünyanın her yanına müdahale etmiş olmasından, sömürgecilikten, emperyalizmden kaynaklanıyor olmasın? Bir kere geri düştükten sonra, emperyalizmin bu geriliği sürdürmesinden ve pekiştirmesinden kaynaklanıyor olmasın?

İlhan Selçuk'un aydınlanmadan anladığı, "muasır medeniyet seviyesi", yani Batı. Müslüman Türkiye'nin ve Hristiyan Latin Amerika'nın geriliğinin nedeni de aynı Batı. Müslümanlıkla, dinle, aydınlanıp aydınlanmamakla filan alakası yok.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bakterileri kim yarattı

Roni Margulies 14.07.2010

"İnançlar konusunda sizi tarafsız bilirdim, ama yazınızda bizlere Darwin dinini övmüşsünüz. Bana Darwinizm din değildir demeyin, basbayağı dindir. Ben nasıl İslam dinine ve tek bir Allah'a ve peygambere inanıyorsam, Darwin dininin de peygamberi Darwin, tanrısı da maymun mudur nedir bilmiyorum. İnsanın nasıl ortaya çıktığı açık ve somut kanıtlarıyla biliniyor demişsiniz. İnsanı Allah yarattı, tıpkı diğer canlıları yarattığı gibi. Bizlere fosilden mosilden bahsetmişsiniz. Bırakın Allah aşkına, ne fosili! O fosili oraya Darwinist bilim adamlarının koymadığını ne malum? Hem bilim dediğiniz nedir ki? Her bilim adamının kendi inancı ideolojisi vardır ve bilim diye kendi inancını ideolojisini ispatlamaya çalışır. Yani bilim dediğiniz kutsal bir inek değildir."

Dinî inançlar konusunda tarafsız olduğum, hatta tarafsız değil, tümüyle kör olduğum doğru. Ama yukarıda alıntıladığım okuyucumla bir sorunum var.

İnanç beni sadece siyasî bir konu haline geldiğinde ilgilendiriyor. Devletin resmî dini olup baskıyı meşrulaştırmakta kullanılırsa ilgilendiriyor. Tam tersine, günümüz Türkiye'sinde olduğu gibi, devlet tarafından geniş halk kitlelerine karşı kullanılırsa ilgilendiriyor. Veya günümüzde Batı'da olduğu gibi, yabancı kökenli azınlıklara karşı ırkçılığın bir aracı olursa ilgilendiriyor.

Diğer durumlarda, hiç umurumda değil. Tanrı'nın var olup olmadığını tartışmak aklımın ucundan bile geçmez; tartışıldığı ortamlarda ise acil bir randevum olduğu geliverir birden aklıma.

Tanrı'nın olmadığını kanıtlamak için koca koca kitaplar yazan Richard Dawkins ve Daniel Dennett gibileri meseleyi tamamen yanlış anlıyor. Olmadığına ben eminim, ama bunun kitaplarla kanıtlanamayacağına da eminim. Daha önemlisi, Batı'da bugün, yani İkiz Kuleler sonrasında, yani Taliban ve Hizbullah ve Hamas ile savaşıırken, "Tanrı yoktur" diye kitap yazmak "Allah yoktur" anlamına geliyor ve herkes de bunu böyle algılıyor. Dawkins'le Dennett bunun farkında olmayabilir, ama benzer kitaplar yazan Christopher Hitchens bal gibi farkında; "İslam karşısında Batı'nın değerlerini koruma" gereğinden söz edecek kadar farkında hem de.

Devlete karşı dindarın, emperyalizme karşı Hamas'ın yanında olmak gerektiğinden hiç kuşku yok.

Ama bilim düşmanlığını hoşgörmem de gerekmiyor herhalde! Şu okuyucumun düşmanlığını örneğin:

"Siz maşallah 150-200 bin yıl önce Afrika'nın ormanlarında olup bitenlerden eminsiniz. Kimse 150-200 bin yıl öncesini ayrıntılarıyla bilemez. Zaten 150-200 bin yıl ne demek, arada 50 bin yıl var, bu bile bilinmezliğin bir kanıtı, verilen rakamda 50 bin yıl yanıma payı var. Dindar bir Taraf okuru olarak her şeyi Allah'ın yarattığına inanıyorum; evrim teorisi gerçek olsa da, olmasa da, bu inancımı etkilemez. Siz de aksine inanabilirsiniz. Ama bunu 150-200 bin yıl öncesinin bilinmezlikleriyle ispata kalkmayın, çünkü bu deliller bizi yanıltabilir, kaybolabilir. Bilim adamlarının söylediği doğru mu, yanlış mı, kimse bilemez. Geçmiş, geleceği, gaybı kesin ve doğru olarak bilen yalnızca onları yaratan Allah'tır."

Okuyucularımın ikisi de umarım antibiyotik kullanmak zorunda kalmaz.

Antibiyotikler 1940'larda geliştirildiğinde bakterilerin neden olduğu hastalıkların yeryüzünden silineceği umudu doğdu. Verem, örneğin, gerçekten de silinir gibi oldu. Sonra geri geldi.

Nasıl mı? Verem mikrobu mutasyonlar geçirdi, evrimleşti, bu mutasyonlardan bazıları mikrobun kullanılan antibiyotiklere dirençli olmasını sağladı. Doğal seçim sonucu, mutasyonsuz mikrop ölürken, mutasyon sonucu ortaya çıkan yeni mikrop yaşadı ve çoğaldı. Ve verem yine aramızda.

Üçüncü bir okuyucum da "Yaradılış teorisi gibi evrim de bir teoridir" demiş. Doğru.

Yerçekimi teorisi de bir teoridir. "Teori" olduğu için "Ben yerçekimine inanmam" deyip beşinci kattan aşağı atlamayacağını umuyorum ama bu okuyucumun.

Havaya atılan bir nesneyi aşağı çekenin Tanrı olduğuna nasıl inanmıyorsam, verem mikrobunun her gün Tanrı tarafından yenilendiğine de inanmıyorum.

Başka işi mi yok Tanrı'nın?

Böyledir işte Asya!

Roni Margulies 17.07.2010

İngiliz seyyahlarının en ünlülerinden Gertrude Bell, 1907 mayısında İzmir'den Anadolu'nun içlerine doğru yola çıkarken annesine şöyle yazar:

"Eskiden Yunanistan olan, hayat dolu, denizin nefesiyle ve faal, girişken bir ırkın anısıyla dolu olan bu parlak ve değişken sahilden ayrılıyorum. Ve attığım her adımla Asya'yı, Asya'nın gerçek yüreğini hissediyorum.. Düşünce dünyası az ilerdeki karasaban izlerinden öteye gitmeyen ve büyük ovalarla kıraç tepeler üzerinde hiçbir iz bırakmayan bir ırkın boyun eğdiremediği, monoton, renksiz, cansız bir toprak –böyledir işte orta Asya."

Bell, İngiliz emperyalizminin önemli isimlerinden biri. Ortadoğu'nun her yanında at koşturmuş, Irak devletinin İngilizler tarafından kuruluşunda yer almış, Kral Faysal'ın danıştığı kişilerden biri, Iraklılar arasında 'El Hatun' adıyla nam salmış.

İngiliz emperyalizminin şanlı döneminin çocuğu olan bu kadının Asya ve Asyalılar hakkında "kıraç, monoton, renksiz, cansız" diye düşünmesi doğal.

Peki, Ruslara ne oluyor?

Lermontov'un *Çağımızın Bir Kahramanı* romanında, Moskovalı anlatıcı Kafkaslarda Yüzbaşı Maxim Maximiç'e rastlar. At sırtında dağları geçerken "Bak," der Maximiç, "hiçbir şey görünmüyor burada, sadece sis ve karlar. Dikkat et, yoksa ya uçurumdan aşağı yuvarlanırsın ya da bir kovukta sıkışıp kalırsın.. Böyledir işte Asya! İnsanları olsun, nehirleri olsun, hiçbir şeye hiçbir şekilde güvenemezsin."

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun vatandaşı, Viyana Üniversitesi mezunu ve Habsburg Sarayı'nın başpapazı Piskopos Josip Juraj Strossmayer, 1870'li yıllarda İngiltere Başbakanı Gladstone ile yazışır. Ve sanki Gladstone bilmiyormuş gibi, Osmanlıları renkli bir dille şöyle anlatır:

"Türklerin.. tüm tarihi üç korkunç kelimeyle yazılmıştır: Aptalca bir kibir ve tembellik; arsız ve çok zaman gayrı tabii bir şehvet, ve nihayet bunlara eşlik eden korkunç bir zulüm ve istibdat. Öylesine tamahkâr ve zalimler ki, bir ülkeyi imha eden ve ardında harabelerle hastalıktan başka bir şey bırakmayan bir çekirge sürüsüne benzetilebilirler. Türk ırkı herhangi bir şey yaratmaktan tamamen aciz ve sadece yıkma yeteneğine sahiptir."

Gladstone ile Strossmayer'in çağdaşı Darwin, günümüze kadar yaşayabilseydi, Türklerin hâlâ dünyada bulunuyor olmaları karşısında şaşkınlık duyacaktı kuşkusuz. Bir dostuna 1881'de yazdığı mektupta şöyle der:

"Hatırlasana, daha birkaç yüzyıl önce Avrupa ulusları Türklerin egemenliği altına düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı; şimdi ise bunu düşünmek bile ne kadar garip, değil mi! Çok da ileri olmayan bir tarihte dünyaya bakacak olursak, her tarafta düşük düzeyli ırkların pek çoğunun daha yüksek, uygar ırklar tarafından bertaraf edilmiş olduğunu göreceğiz."

Batı'nın başkentlerinden, Londra, Viyana ve Moskova'dan bakınca, 19. yüzyıl boyunca dünya böyle görülüyor, böyle anlaşıyordu. Uygar Avrupa'da uygar ırklar, dünyanın geri kalanında ilkel ırklar, vahşet, gerilik, yoksulluk, zulüm.

O harika deyim, "beyaz adamın yükü", Avrupalının siyah, kahverengi, sarı, kırmızı ırklara uygarlık götürme görev ve sorumluluğunu ifade ediyordu. Renklilerin beyazlara verdiği bir görev değil ama; kendinden menkul bir görev.

Çok zaman, vahşilere uygarlık götürmek Hristiyanlık götürmek olarak da algılanıyordu. Çok zaman, drednotlar ve makineli tüfeklerle 'uygarlık' taşıyan beyaz adama elinde İncil'yle beyaz papaz da eşlik ediyordu.

Ama konu din değildi.

Yüzyıllar boyunca tüm dünyayı kasıp kavurarak yağmalayan emperyalizm, nasıl meşrulaştırabilirdi yaptıklarını? İnsanın kutsallığına inanan kendi Hristiyan halkına, Asya'da insan öldürmeyi nasıl anlatabilirdi? Fransız Devrimi sonrasında adalet, eşitlik ve kardeşliğe inanan kendi halkına, Afrikalıları köleleştirmeyi nasıl haklı gösterebilirdi?

"Hristiyan olmayanlara gerçek Tanrı'yı götürüyorum, kurtarıyorum onları" diyerek. "Siyahlar zaten insan değildir, diğer ırklar ise beyazlar kadar insan değildir" diyerek.

Din düşmanlığı da, ırkçılık da, emperyalizmin gereğidir.

Dün de öyleydi, bugün de öyle.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Hayır' kelimesinin kaç anlamı vardır

Roni Margulies 21.07.2010

Sapla samanın ayrılması sadece kırsal bölgelerde değil, siyasette de iyidir.

Köyler benim için Ahmet Kutsi Tecer'in ve tüm ilkokul çocuklarının ifadesiyle sadece "Orda bir köy var uzakta" dizesine uygun yerler olduğu için, oralarda sapla saman nasıl ayrılır, niye ayrılır, bilmem. Ama siyasette nasıl olduğunu biliyorum.

Necmettin Erbakan 1996 yılında başbakan oldu. Ve Türk solu gerçek dünyayla tanıştı. Tanıştığı bu dünyayı beğenmedi. Ve korktuğu durumdan kurtulmak için gözlerini kapatan küçük bir çocuk gibi, beğenmediği dünyadan çekildi, kendi içine kapandı.

O güne dek sol, nüfusunun yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkede Müslümanları ve Müslümanlığı hesaba katmadan siyaset yapma lüksüne sahipti. Solun Kemalist devlete borçlu olduğu bu lüks, Refah Partisi'nin geniş kitlelerin taleplerini ve düzene muhalefeti Müslüman bir dille ifade edebilmesiyle birlikte sona erdi. Artık, dindar insanlar yokmuş gibi siyaset yapmak mümkün değildi. Ve hâlâ değil.

Artık solun önünde bir seçenek vardı: Ya dinin muhafazakâr ve ama aynı zamanda muhalif olabilme özelliğini anlayacak, Müslümanlığın anti-emperyalist ve devlet karşıtı olabilme özelliklerini kavrayacak, bu duruma uygun politikalar geliştirecekti, ya da "Her din her yerde ve her zaman gericedir, dindar insanlar mürtecidir, işimiz olmaz" diyecekti.

İkincisini yaptığı durumda, Ortadoğu'da emperyalizmin, Türkiye'de resmi ideolojinin ve devletin yanında saf tutma durumuna düşecekti; daha az kötü bir olasılıkla da kendini kitlelerden tecrit edecek, siyasetin dışında

kalacaktı.

Erbakan hükümeti Türk solunun önüne İslam sorununu koymakla kalmadı. 28 Şubat muhtırasıyla birlikte bir sorun daha çıktı ortaya. Sol, ilk kez kendisine saldırmayan bir askerî darbe ile karşı karşıyaydı. Dahası, darbenin devirdiği koalisyon hükümetinin iki ortağından biri İslamcı bir partiydi. Hem sola saldırmayan, hem de "irticacı" bir hükümeti deviren bir darbe! Sol ne diyecekti?

Ya Kemalist devlet mekanizmasının demokratik süreçlere istediği gibi müdahale etme hakkı, ya seçilmiş hükümetlerin hükümet etme hakkı savunulacak, ya da tarafsız kalınacaktı. "Ne şeriat, ne darbe" denildi, yani tarafsız kalındı.

Ve gerçekte keskin siyasî dönemeçlerde tarafsız kalmak mümkün olmadığı için, seçilmişlerden değil, seçilmemişlerden yana taraf olmak durumuna düşüldü.

O gün bugündür aynı durum keskinleşerek devam ediyor. Sapla saman, devletten yana olan solla devlete karşı olan sol ayrılıyor.

Bunun en yeni ve en çarpıcı örneği Anayasa referandumu.

Sol 30 yıldır bu Anayasa'nın değişmesini istiyor. Şimdi birileri değiştiriyor. Az değiştiriyor, çok değiştiriyor, ama değiştiriyor.

Ve solun geniş kesimleri yine mevcut devletten yana tavır alarak "Hayır" diyor!

Bu nasıl açıklanabilir?

Örneğin, Türkiye "Komünist" Partisi'nin açıklaması şöyle:

"Sol, kendisine evet dedirtmek isteyen sol ya da sağ liberallerle muhafazakârların ittifakına karşı bir hayır cephesini örmek durumundadır.. Bizim 'hayırımız'la ötekilerin 'hayırları' arasında.. temel bir fark vardır. Bizim 'hayır'ımızla, onların 'hayır'ı arasındaki fark! Türkiye halkına anlatmamız gereken, budur."

Siz de, benim gibi, "hayır" kelimesinin çeşit çeşit anlamları olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?

Veya şunu nasıl buluyorsunuz:

"Anayasa değişikliğine karşı net bir karşı duruşla birlikte statükocu milliyetçi güçlerden de kendisini ayıran 'başka türlü bir hayır' çizgisinde birleşiyoruz. Biz 12 eylülde iki Hayır birden diyoruz."

www.ikihayirbirden.com sitesinin duruşu daha da makul, değil mi? Çaktırmadan iki kez oy kullanmamızı öneriyorlar herhalde!

Bir de şu yaklaşım var:

"Bizim ihtiyacımız ve çıkarımız.. emekçilerin, hak ve özgürlüklerine dayalı yeni bir anayasanın yapılması ve bu anayasayı yapacak bir Kurucu Meclis'in oluşması için harekete geçmesinde."

Tümüyle katılıyorum. Tamamen doğru.

Ama **bugün** içinde yaşadığımız dünyada ve **bugün** söz konusu olan referandumda ne yapacağız?

“Ben işçi sınıfını örgütlüyorum, bana bulaşmayın” mı diyeceğiz?

Siyaset gerçek dünyada yapılır, kelimelerin komikleştiği hayalî bir dünyada değil.

Gerçek dünyada berbat bir Anayasa değişecek. Evet, değişsin.

Ama çok az değişecek. O zaman, yetmez.

Yetmez, ama evet.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi sperm ve kötü sperm

Roni Margulies 24.07.2010

Sevda Demirel kimdir, ne yapar, Süleyman Demirel’le akrabalığı var mıdır, hiç bilemiyorum.

Genel kültürümdeki bu yetersizlik, bu anlaşılmaz boşluk bugüne kadar sorun olmamıştı doğrusu. Süleyman Bey’in adı da artık geleceğin cumhurbaşkanları arasında pek geçmediği için, kurtuldum sanıyordum bu isimden.

Azımsamayın. Ben ilkokuldayken adam başbakan oldu, 45 yaşına geldiğimde cumhurbaşkanıydı, süresini uzatmaya çalıştı, becerebilse ellili yaşlarıma kadar memleketi yönetiyor olacaktı. Eminim, “Darbe olsa da beni başa geçirseler” diye zaman zaman hâlâ geçiriyordur aklından.

Az şey değil Demirel isminden kurtulmak.

Ama kurtulamamışım işte.

Sevda Demirel adlı bir kadın Amerika’daki bir sperm bankası yoluyla hamile olduğunu açıkladı. Ve hakkında inceleme başlatıldı.

Sağlık Bakanlığı, “Yeni yönetmeliğe göre sperm bankasından hamile kalırken, eğer ülkemizden bir doktor veya merkez tarafından yönlendirildiyse Cumhuriyet Savcılığı’na başvuracağız” açıklaması yaptı.

Bakanlık yetkilileri, “Eğer kendisi, başkalarını gittiği merkeze yönlendirirse de Sevda Demirel için suç duyurusunda bulunacağız, incelemeler sürüyor” dedi.

“Bana ne?” der, geçerdim. Ama gazete haberlerinde şu cümle de var: “6 Mart 2010 tarihinde ‘Türk soyunu koruma’ amacıyla yapılan yönetmelik değişikliğiyle sperm bankasından hamile kalanlar hapis cezasıyla yargılanabilecek.”

Ulan, sperm bankası bir yana dursun, gâvurlarla cinsel ilişkide bulunanlarımızı ne yapacaksınız? Yurtdışına çıkarken bekâret kemeri mi takacaksınız hepimize? Tatil beldelerimize gelen turistleri sınır kapılarında bir kenara çekip hadım mı edeceksiniz?

Bu soy böyle yönetmelikler çıkaran bir soysa...

Gazeteleri internetten okuyanlarınıza Balçışek Pamir'in 20 temmuz tarihli *HaberTürk*'teki yazısını şiddetle öneririm. Şu sözleri yazan kadına canım feda: *"Bütün Türk kadınlarına sesleniyorum, almayalım biz bu soyu! Hani ille de çocuk istiyorsanız... Hepiniz marş marş, sperm bankasına!"*

Üşenmedim, Sağlık Bakanlığı'nın Üremeye Yardımcı Tedavi (ÜYTE) Uygulamaları ve Üremeye Yardımcı Tedavi Merkezleri Hakkında Yönetmeliğine baktım.

Şöyle diyor: *"Yurt içinde veya yurt dışındaki ÜYTE uygulaması yapan yerlere beşinci fıkradaki işlemler için Yönetmeliğe aykırı olarak hasta sevk etmek, yönlendirmek, teşvik etmek ve bu konularda aracılık etmek gibi eylemlere katılan merkezler ve/veya merkez personellerinin tespiti halinde.. merkezin faaliyetine valilikçe son verilir."*

Haydaa! Ben mi anlayamıyorum acaba? Yönetmelikte soy sop yok! Şanlı Türk spermi ile şerefsiz yabancı spermleri arasında bir ayırım yok!

Ama haberi veren gazeteciler de "Türk soyunu koruma" meselesini uydurmadı ya. Bakanlıktan birileri bir şeyler söylemiş olsa gerek.

Hatırlayıverdim sonra. Sağlık Bakanlığı, 1999 depremi sonrasında Yunanistan'dan gelen kanları "Türk kanı" olmadığı için reddeden Osman Durmuş'un çiftliği değil miydi? O gün bugündür toparlanamadı belli ki.

Şimdiki Sağlık Bakanı Recep Akdağ "soy", "sop", "kan" ve "sperm" konularına ışık tutmak ister mi acaba?

İstememesini anlayışla karşılarız tabii. Kendi partisinde de Osman Durmuş benzerleri az değil çünkü. Örneğin, Kürşat Tüzmen gibi. Örneğin, Vahit Erdem gibi.

Sevda Demirel'in yanı sıra, Tüzmen'le Erdem de haberlerdeydi bu hafta.

Erdem, *"Kürtler artık çok çalışıyor. Her şeyi ellerine almaya başlıyorlar. Yakında Türkler azınlık olacak ve bir zamanlar Türkler varmış diyecekler. Bir an önce gözümüzü açmamız lazım. Çalışkan olmak zorundayız"* demiş.

Tüzmen ise, *"Bu bayrağın altında yaşayıp bu ülkenin suyunu ekmeğini paylaşan insanların bu bayrağı kabul etmemesi gibi bir şerefsizlik varsa, o zaman biz onlara diyoruz ki, onlar şerefsizdir. Bunların hangi kurum ve kuruluşlara uzantıları, kim nerede olursa olsun, hangi mevkide olursa olsun, onlar da şerefsizdir"* demiş.

Bir de, *"Türk bayrağı altında yaşayan herkesin Türk olarak adlandırıldığını"* söylemiş.

Hızını alamamış, Vahit Erdem'in sözlerinde *"bir ayrımcılık olmadığını"* eklemiş. Bozacının şahidi şıracı!

Türk soyuyla bir sorunum yok ama, bu soyun bazı ırkçı ve şerefsiz üyeleriyle aynı topraklarda yaşadığım için hicap duyuyorum.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köfte sadece İnegöl'de yapılmaz

Roni Margulies 28.07.2010

Önce İnegöl, arkasından Dört Yol. Dört Yol'dan gelen haber şöyle: "Gerginliğin arttığı Hatay'da 200 kişilik bir grup, bu kez Barış ve Demokrasi Partisi Dört Yol ilçe binasını ateşe verdi. BDP ilçe binasına giren öfkeli grup, içerideki bazı eşyaları aşağı attı, balkonun demirlerine Türk bayrağı astıktan sonra, içeride kalan eşyaları da ateşe verdiler."

Ya içeride birileri olsaydı?

İki üç kişi olsa, linç edilmezler miydi?

İçerdekiler daha kalabalık olsa, direnseler, Dört Yol'un altı üstüne gelmez miydi?

İnegöl'de ramak kaldı. Pazartesi günü Berât Kandili olmasa, olaylar devam edecek, kim bilir hangi boyutlara tırmanacaktı.

"Halk oylaması sürecinde bunları tahmin etmek zor değil" demiş İçişleri Bakanı Beşir Atalay, İnegöl olaylarından sonra.

İyi de, be sayın kardeşim, madem tahmin etmek zor değil, niye tahmin edip ona göre davranmıyorsunuz?

Dört Yol olaylarından sonra da, "şehit cenazelerinde bunları söylemek istemediğini, ancak, kimi provokatörlerin ve kışkırtıcıların da fırsatları iyi kullandıklarını kaydederek" şöyle demiş:

"Dün İnegöl'de, akşam da o acılı ortamda Dört Yol'da, vatandaşlarımızı tahrik eden, birbirine karşı kışkırtanlar, bunun karşılıksız kalacağını düşünmesin. En hassas olduğumuz ortam odur. Birileri bunu istiyor. Benim ayrı şehirlerde yaşayan kardeşlerim birbirine karşı husumet beslesin istiyor. Buna meydan vermeyin. Esas oyuna gelmek, teröre hizmet etmek, terörün amacına hizmet etmek budur."

Evet, çok doğru, "birileri bunu istiyor". İçişleri Bakanı, İçişleri Bakanı olduğu için "birilerinin" adını verememiş. Ben vereyim: Önce MHP "bunu istiyor", sonra CHP.

CHP'nin tabanı henüz tam olarak MHP'leşmedi. Ergenekon'un avukatı, Genelkurmay'ın sözcüsü ve devletin destekçileri olabilirler, ama faşist değiller. Henüz sokaklarda Kürt avına çıkacak kıvama gelmediler. Ama yıllardır pompaladıkları milliyetçiliğin, salladıkları Türk bayraklarının neye ve kime yaradığını hiç olmazsa bugün durup bir düşünseler ne iyi olur.

İnegöl'deki olayları MHP'nin örgütlediğinden kuşku yok. Dört Yol'u bilmiyorum, ama orada da bu işi MHP'nin yapmış olduğuna eminim.

MHP'nin yaptıkları çok doğal. Beklenmedik bir şey değil. Ne yapacaktı ki başka? İki aydır PKK Türkiye ordusunu rezil ediyor, her gün asker ölüyor, cenazeler kalkıyor. Ortam, MHP için biçilmiş kaftan. Milliyetçi, ırkçı bir söylemle, Türk bayraklarıyla sokaklara dökülüp güç toplamaya, kadro devşirmeye şimdi çalışmayacak da ne zaman çalışacak?

Beni asıl kaygılandıran bunu yapmaları değil. Daha önce defalarca denediler, çeşitli ilçelerde halkı Kürtlere karşı galeyana getirmeye çalışıldılar, ama kendi üyeleri dışında kimseyi harekete geçiremediler. Bu sefer geçirebilmişe benziyorlar. İnegöl'de üç bin kişiyi sokaklara dökabildikleri söyleniyor.

Minibüs şoförleri sık sık kavga edermiş İnegöl'de. Bu kez olaya MHP'nin bulaşmasıyla, şoför kavgası Türk-Kürt kavgasına dönmüş.

Ve kavgacı minibüs şoförü İnegöl'e özgü bir şey değil. Memleketin her yanında İnegöl'deki Huzur Mahallesi gibi Kürt mahalleleri var, her tarafta işsizlik ve yoksulluk ortamında kısıtlı alanlarda rekabet eden Türk ve Kürtler var. Cenazelerin başında ağlayan kadınları gördükçe öfkelenen Türkler; açılımın yarattığı umutların boşa çıkması nedeniyle zaten öfkeli olan Kürtler var.

Ortam elverişli; MHP'nin ekmeği yağ sürülmeyi bekliyor.

Duyduğum o ki, hükümet 19 Ekim Habur girişlerinden sonra yaptırdığı kamuoyu yoklamalarında oylarının düştüğünü görmüş. Yaptığı yerel toplantılarda Kürt Açılımı'na karşı parti içindeki muhalefetin beklediğinden daha ciddi olduğunu görmüş. Ve hep birlikte izledik: Açılım kapanıma döndü.

Şimdi ne oldu?

Açılım bitti, savaş bir üst düzeye çıktı.

Sonuç?

Milliyetçi oyları MHP ile CHP'ye kaptırmayalım derken, hükümet hem milliyetçiliğin azgınlaşmasına izin vermiş oldu, hem oyları kaptırıyor, hem de Anayasa oylamasını tehlikeye atmış oluyor.

Kimsenin dinlediği yok, biliyorum, ama böyle siyaset yapılmaz, kusura bakmayın Beşir Bey.

Milliyetçiliğe karşı milliyetçilikle mücadele edilmez.

Kürtleri ve BDP'yi kazanacaksınız, yanınıza alacaksınız, anlaşıyorsunuz.

Aksi taktirde, CHP-MHP koalisyonu geldiğinde "bunları tahmin etmek zor değildi" diyeceğinizi tahmin etmek zor değil.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayrılsak mı artık

Roni Margulies 31.07.2010

Yok, hayır, benim düşüncem değil. "Ayrılsak mı artık?" bir okuyucumdan gelen mail'in konu başlığı.

Şöyle diyor: "Kemalist duruşa sahip biri olarak kan kusup kızcılık şerbetini çoktandır içmeye başladığımızı söyleyebilirim. Verdiği etki, 'Artık ayrılmanın zamandır' tarzında radikal bir söylem. Bu sorun için Çekoslovakya tarzı düşünülemez mi? Yani federatif ya da eyalet sistemi değil de, toptan bir ayrılık. Ben çocuğumun okulda her gün 'Ne mutlu Türküm diyene' sözünü and olarak haykırmasını istiyorsam, en adili bu şekilde ayrılmak değil mi? Demokratik bir şekilde ayrılmayı istemek suç mu? Emin olun, beyaz Türklerin çoğu artık bu seçenek üzerinde samimiyetle duruyor."

BDP Siirt Milletvekili Osman Özçelik de, "Bu şekilde saldırılarla birarada yaşamamanın koşullarını nasıl güçlendireceksiniz? Bu nasıl kardeşlik olacak? Demek ki siz birarada yaşamak istemiyorsunuz. Birarada yaşamak istemiyorsanız biz de artık çok fazla ısrarcı olmayacağız. Eğer birlikte yaşamak istiyorsak, eksiksiz eşitlik istiyoruz. Kardeşlik laflarıyla bizi kandıramazsınız" dedi.

Durumun bu hale gelmiş olmasının suçlusu hükümettir.

Durumu bu hale kendisi getirdiği için değil, Kürt Açılımı'nı daha başlangıcında sona erdirip durumun bu hale gelmesinin kapılarını açtığı için.

Kapılar açılınca, MHP'nin ve Ergenekon'un "Ne kadar kibarsınız, eksik olmayın" deyip içeri dalacağı beklenmeyen bir şey değildi herhalde! İçeri dalarlarken, bir elde sopa, diğerinde silah olacağı belli değil miydi?

İnegöl olaylarının hemen ardından, Devlet Bahçeli olayları "Haklı bir infial" olarak niteledi.

Gerçek düşüncesi bu. Ertesi gün, "Yahu biz faşist olmadığımızı kanıtlamaya çalışıyorduk, hay Allah" diye hatırlamış olsa gerek ki, hükümetin tedbirli olması gereğinden, "provokasyon" olduğundan filan söz etti.

Bana mail atan bir Ülkü Ocakları başkanı da, *"Fotoğraf karelerine bakın, video kayıtlarına bakın, tek bir tane bile arkadaşımızı bulamazsınız.. Biz bu kardeşi kardeşe kırdırma senaryosunu biliyoruz. Bursa Ülkü Ocakları bu senaryonun piyonu da değildir, veziri de değildir. Biz bu kirli senaryoyu bozmak için elimizden geleni yapmaktayız"* demiş.

Allah Allah! Benim gördüğüm bütün fotoğraflarda elleriyle kurt başı yapan herifler görünüyor. Ben MHPliler olduklarını varsaymıştım. O bölgede insanların ellerini etkileyen yaygın bir kemik hastalığı olsa gerek.

Bütün klasik faşist partilerin iki yüzü, yan yana giden iki çalışma alanı vardır. Bir yandan sokakta terör estiren "komandolar", serseri sürüleri; bir yandan parlamentoda saygın bir görünüm arzutmeye çalışan ağırbaşlı ve düşünceli parti. Bunlardan birincisi öfkeli ve lümpen kitleleri örgütleyip harekete geçirirken, ikincisi egemen sınıfa "Bu ülkenin sorunlarını ben çözerim" diye güven telkin eder. Şu anda yapılmaya çalıştıkları budur.

Bizde tehlike bundan ibaret de değil. Bir de eski dostumuz Ergenekon var.

Epeydir üzerimize bir rehavet çöktü; Ergenekon dağıtıldı ve bitti gibi bir his var ortalıkta. Kolay mı o kadar!

Yıllar sonra öğreneceğiz herhalde. Aynen 1980 öncesinde olduğu gibi, İnegöl ve Dört Yol'da da MHP'nin derin devlet tarafından bile bile ve seve seve kullanıldığını okuyacağız gazetelerde.

Korkarım liste daha uzun da olabilir, İnegöl ve Dört Yol'la sınırlı kalmayabilir.

Bir taşla kaç kuş birden vuruyorlar, düşünsenize.

Kürt sorununun iyice kangren olmasını sağlıyorlar; savaş yaşanan bir ülkede silahlı kuvvetlerin söz sahibi olmaya devam etmesini sağlıyorlar; devirmek için sekiz yıldır uğraştıkları hükümetin zayıflamasını sağlıyorlar; ellerindeki yargı sistemini zedeleyecek olan Anayasa değişikliklerini engelleme fırsatı yaratmış oluyorlar.

Hükümet açılım politikasına cesaretle devam etseydi, sorunun çözümü doğrultusunda bugüne dek bir dizi adım atılmış olsaydı, gerginlikler iyice yumuşamış ve barış havası iyice yayılmış olsaydı, Devlet Bahçeli "Başbakan'ın PKK açılımı ile toplumsal bünyeye soktuğu etnik mikrobun kontrolsüz tırmanışa geçtiği ortaya çıkmıştır" diyebilir miydi? Sanki Kürtlerin gerçek ve haklı talepleri yokmuş da, durup dururken hükümet sorun yaratmış gibi konuşabilir miydi?

Sahi, hükümet açılımı sona erdirirken ne kazanmayı umuyordu? Bir hatırlatan olabilir mi acaba? Ben çıkaramadım da.

Müslümanlar ve devlet karşıtlığı

Roni Margulies 04.08.2010

Manisa'daki toplantıda kalabalık bin kişiye yakındı. Pankartlarda "Sivil Anayasa için, darbelere, hukuksuzluğa, ayrımcılığa karşı" ve "Demokrasi için, özgürlük için, güçlü bir Evet" yazıyordu.

Toplantıyı, 402 Müslüman dernek, sivil toplum kuruluşu ve kurumdan oluşan Sivil Dayanışma Platformu düzenlemişti.

Benzer toplantılar 12 Eylül'e kadar düzinelerce yerde düzenlenecek. Ben konuşmacı olarak Alanya, Antalya, İzmir ve Manisa toplantılarına katıldım.

Müslümanlarla birlikte aynı platformda konuşurken, geçenlerde aldığım bir okuyucu mektubu geldi aklıma.

Bir yazımı beğenmiş, ama "politik görüşleriniz soldan ziyade liberal bulmama ve çoğu zaman sinirlenip yazılarınızı okumamama rağmen" beğenmiş.

Soldan gelen bu eleştiriye alışık olduğum ve anlamsız bulduğum için cevaplamam genellikle. Ama hakaret değil tartışma amacıyla yazıldığı için bunu cevapladım:

"Ben örgütlü işçi sınıfının kitlesel eylemiyle (gerekli olduğunda şiddet de kullanarak) mevcut devleti yıkıp kendi devletini kuracağına inanıyorum; 18 yaşımdan beri bu hedef doğrultusunda öncü işçileri biraraya getirmeyi amaçlayan bir partide çalışıyorum; Kürtlerin ayrılma hakkı dahil tüm haklarını destekliyorum; ezen ulusun kullandığı şiddet ile ezilen ulusun kullandığı şiddeti aynı görmüyor, ikincisini eleştirmeyi reddediyorum; merkezî planlamanın gerekliliğine inanıyor, piyasa ekonomisini tümüyle reddediyorum.

Bu saydıklarımı, sanırım siz de kabul edersiniz ki, 'liberallik' olarak adlandırmak zor.

Niye Stalinist ve Kemalist solun bütünüyle beraber siz de beni liberal zannediyorsunuz diye düşündüm. Hayatımda liberalizme benzeyen tek bir kelime etmemiş olduğuma göre, tek bir cevabı olabilir bu sorunun. Ben anlamsız ve afakî bir slogancılık yapmıyorum, sosyalist siyaseti günün somut koşullarında yapmaya çalışıyorum. Yani 'Ben sosyalizm isterim, geri kalanı beni ilgilendirmez' demiyorum, darbelere karşı çıkıyorum, seçilmişleri seçilmemişlere karşı destekliyorum, demokrasiyi savunuyorum, emekçilerin kafasındaki kaygılardan yola çıkarak siyaset üretmeye çabalıyorum.

Liberallikten bunları kastediyorsanız, diyeceğim yok."

Düşünceli ve düşündürücü bir cevap geldi:

"Bunlara liberallik demiyorum tabii.

Burjuva demokrasisinde siyaset yaparken demokrasiyi desteklemek, dindarların haklarını savunmak doğru tavidir. Ama emperyalizmin saldırısının bazı nedenlerle İslam coğrafyasında belirgin oluşunun doğurduğu koşullar nedeniyle bir dinî ideolojiye özünde sahip olmadığı antiemperyalist bir misyon yüklemek başka bir şeydir. İslam dininin özünde ne antiemperyalist bir özellik, ne de sınıf çelişkilerini dikkate alan herhangi bir yön bulunur.

Örneğin eski bir yazınızdaki şu sözler: 'Artık solun önünde bir seçenek vardı: Ya dinin muhafazakâr ve ama aynı zamanda muhalif olabilme özelliğini anlayacak, Müslümanlığın antiemperyalist ve devlet karşıtı olabilme özelliklerini kavrayacak, bu duruma uygun politikalar geliştirecekti, ya da 'Her din her yerde ve her zaman gericidir, dindar insanlar mürtecidir, işimiz olmaz' diyecekti.'

Müslümanlık devlet karşıtı değildir. Çıkışından kısa bir süre sonra devletleşmiş ve tarihin gördüğü en sıkı güç yoğunlaşmalarından biri haline gelmiştir. Müslümanlığın bizim anladığımız anlamda devlet karşıtı olmadığı bu kadar açıkken, bir Marxist'in bu sözleri böyle kullanmasını anlayamıyorum, bu da size liberal dememe neden oluyor.Hepsi bu."

Güzel, şimdi anlaştık.

"Müslümanlık devlet karşıtı değildir". Elbette değildir. Hiçbir din, içinde kaçınılmaz bir devlet karşıtlığı veya devlet yandaşlığı taşımaz. Tarihsel döneme ve toplumsal koşullara göre o da olabilir, bu da.

Ben de zaten "Müslümanlığın devlet karşıtı olma özelliği" demedim, "devlet karşıtı **olabilme** özelliği" dedim.

Ve bunu "Hiçbir koşulda devlet karşıtı olamaz, her koşulda gericidir" diyen ve kendini solcu zanneden Kemalistlere karşı söyledim.

Teoriyi bir yana bırakalım. Bugünün somut Türkiye'sinde Müslümanlar devletle itişiyor mu, itişmiyor mu? "Samimi değiller", "takiye yapıyorlar" gibi saçmalıklardan vazgeçersek, itişiyorlar mı, itişmiyorlar mı?

İtişiyorlar.

"Sol" ne yapıyor? Mevcut devleti savunuyor!

Ben her koşulda devletle itişenlerden yanayım. Komünist olduğum için.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

YAŞ tahtaya kim bastı

Roni Margulies 07.08.2010

Kendi Anayasa'sını yaptıktan sonra, AKP şimdi de kendi Silahlı Kuvvetleri'ni yaratıyor.

Yandık vallahi! Eyvah ki eyvah!

Sivil diktatörlüğü kurdular, sivil vesayeti oluşturdular, yetmedi!

Şimdi bu menfur sivil komponun askerî ayağını da şekillendiriyorlar.

Kurtuluş Savaşı'nda harikalar yaratan şanlı antiemperyalist ordumuz da elden gidiyor.

Demokrasimizin teminatı, bağımsızlığımızın simgesi, insan haklarının yılmaz savunucusu Silahlı Kuvvetlerimiz hükümetin emrine giriyor.

Anayasa'yı uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda değiştirmeye çalışan bu hükümet, şimdi de antiemperyalizmin son kalesi olan Genelkurmay'ı kendine bağlıyor.

Yukarıdaki sözleri henüz bir yerde okumadım. Ama *Cumhuriyet* ve *Birgün* gazetelerinin yazar ve okurları arasında, İzmir'de, Alevi Dernekleri ve TMMOB yönetim kurullarında bunları düşünenler olduğundan kuşku yok. Yakında yazarlar, söylerler.

Yüksek Askerî Şûra kararları, kimin orgeneral, kimin emekli olacağı, genellikle solda kimsenin önemseydiği bir şey olmamıştır.

Zaman zaman, Genelkurmay Başkanı olması beklenen bir generalin "iyi" veya "kötü" olduğu, darbeciliğe sıcak veya soğuk baktığı gibi dedikodular duyulur. Ama dedikoduların ötesinde pek de ilgimizi çekmez YAŞ.

Çekmemesi makul. Bize ne?

Evet, Genelkurmay Başkanı'nın kimliği ve siyasî eğilimleri bazen önemli olabiliyor. Düşündüğümde soğuk bir ürperti geçiriyorum: 2002-2006 yılları arasında Hilmi Özkök değil de, Şener Eruygur Genelkurmay Başkanı olsaydı, şu anda bu yazıyı ne ben yazabiliyor olacaktım, ne siz okuyabiliyor olacaktınız. Bu gazete çıkmıyor olacaktı, ben ya hapiste ya yurtdışında olacaktım, sizi ise Allah bilir.

Özkök'ün darbeci generalleri dört yıl boyunca nasıl oyaladığını, birbirine karşı nasıl kullandığını, nasıl engellediğini, Özden Örnek'in günlüklerinde heyecanlı bir gerilim romanı gibi okumak mümkün.

Verilmiş sadakamız varmış, hep beraber direktan dönmüşüz.

Ama yine de hangi generalin Kara Kuvvetleri Komutanlığı Plan ve Prensipler Başkanlığı'nda Savunma Araştırma Şube Müdürlüğü'nden NATO Güneydoğu Avrupa Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atandığı, haklı olarak, derdimiz değildir.

Bize ne? "İyi" askerin "kötü" askerden çok daha iyi olamayacağını, askerin iyisinin de kötüsünün de son tahlilde aynı şey olduğunu biliriz.

Müslüman cenahta ise bu konuya yoğun ilgi vardır. Çünkü YAŞ kararları her yıl düzinelerce, bazı yıllar yüzlerce kişi için yıkım anlamına gelmiştir.

Müslüman oldukları için askerden atılan subayların kurduğu bir dernek bile var.

Adaleti Savunanlar Derneği'nin yedi kurucu üyesinin hepsi Silahlı Kuvvetler'den YAŞ kararlarıyla irtica gerekçesiyle atılmış personel.

Bize garip gelebilir. İnsan niye asker olmak istesin? Ordudan atılınca niye üzülsün?

Ama Müslüman çevrelerde, atılınca aç kalan, atıldığı gün askerî hastanede kanser tedavisi gören karısı da hastaneden atılan, atıldığını annesine söyleyemediği için emeklilik yaşı gelene kadar her sabah tıraş olup

evden çıkan kişilerin öyküleri anlatılır.

Müslümanlar arasında, Silahlı Kuvvetler’de kimin namaz kıldığıının, kimin karısının veya kızının başörtülü olduğunun dikkatle izlendiği ve bunların atılma nedeni olduğu anlatılır.

Sol, Müslümanların hiçbir sorunuyla ilgilenmediği gibi, bu sorunla da ilgilenmez; farkında bile değildir.

Ben bu yazıyı yazarken, YAŞ toplantıları devam ediyor.

Bu sefer kimin atılacağı değil, savcılık tarafından darbecilik iddiasıyla tutuklanması istenen 102 subayın terfi edip edemeyeceği, kuvvet komutanı olup olamayacağı tartışılıyor.

Herifler teslim olmayı reddediyor, “Bana ne lan savcılıktan, ben hukukun üstündeyim” diyor.

Kılıçdaroğlu, “Askerlerin terfilerinde ve emeklilik sistemlerinde teamülleri var. Kurumları kurum yapan da budur. Siyasetin çok fazla burnunu sokmaması gerekir” diyor.

Geçmişte tek tük müdahaleler olmuştu, ama bu sefer bir hükümet ilk kez YAŞ kararlarına tümüyle sivil bir damga vuruyor. Ve askerler direnmeye çalışıyor. Topluca istifa etmeyi tartışıyorlar. Hükümetin atamayı düşündüğü bir generali istifa ettiriyorlar.

Ve sol hâlâ ilgilenmiyor.

Seçilmiş hükümetin Silahlı Kuvvetler’e memur muamelesi yapmasına karşı çıkmak zor çünkü.

Bu minareye henüz kılıf uyduramadı Kemalist “sol”.

Yakında uydurur.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermeniler, Süryaniler ve gebe keçi Hakkı

Roni Margulies 11.08.2010

Sözde Ermenilerden çektiklerimiz yetmezmiş gibi, şimdi bir de sözde Süryaniler çıktı başımıza!

Radikal’in manşeti şöyle: **“Sözde Süryani Soykırım Anıtı açıldı”**.

Habere göre, “Fairfield Belediyesi’nin aldığı kararla Türklerin Birinci Dünya Savaşı sırasında Süryanilere sözde soykırım uyguladığını kabul etmesinin ardından. Türklerin tepkisine rağmen yapımına Süryani kökenli sanatçı Lewis Batros’un başladığı anıt dün Bonnyrigg Park’ta açıldı.”

Muzaffer Özçelik’in yazdığına göre, Avustralyalı Süryaniler “Türkiye’yi sözde soykırımı kabul etmemekle yargılıyor.” Ben bunu şöyle anlıyorum: Özçelik Süryanilerle konuşmuş, onlar da “Türkiye bize sözde soykırım uygulandığını kabul etmiyor” demişler.

Devam ediyor Özçelik: "Açılışı yapılan anıta soykırım yapıldığını içeren bir de plaket yerleştirildi." Herhalde plakette de "Sözde soykırımda ölenlerin anısına..." yazıyordur.

Veya Avustralya'daki Süryanilerin hiçbiri "sözde" lafını kullanmamış olabilir. O zaman, sözde gazeteci Muzaffer Özçelik'in konuyu tüm tarihsel ve toplumsal yönleriyle inceleyip Süryanilerin de, soykırımın da "sözde" olduğu kanaatine vardığını düşünmemiz gerek herhalde.

Sözde gazeteciliğin daha da güzel ve daha da habıs bir örneğini, *Radikal*'in haberinin hemen ertesi günü sözde *HaberTürk* gazetesi verdi.

Başsayfada ana manşet:

"Ermenilerin gözü bu 5 mülkte".

Bu beş mülk Kayseri'de iki katlı ahşap bir ev, Sivas'ta metruk bir ahır filan olsa, eyvallah, verelim gitsin.

Değil ama.

Neymiş istedikleri? Örneğin, Surp Agop Mezarlığı.

Adamlara bak, kendi mezarlıklarını istiyorlar! Bu nasıl bir densizlik yahu!

O kadar da değil.

Gazetenin orta sayfalarında iki sayfaya manşet:

"Ermenilerin gözü Çankaya Köşkü'nde".

Başka? Ermenilerin sözde talepleri bitmez ki! Erzurum Kongre binası, Şişli'deki Mustafa Kemal Müzesi, Heybeliada Çarkçı Mektebi...

Erzurum Kongre binasının fotoğrafı altında bir cümle: "Ermeniler, Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atıldığı Erzurum'daki bu binaya da sahip çıktı."

Bunları okuyan vatandaş ne düşünür?

"Ayıp etmişiz ya, hemen geri verelim hepsini" deme ihtimali mi yüksek, "Elime bir Ermeni geçirsem, gösteririm Çarkçı Mektebini ben ona" diye düşünme ihtimali mi?

Bu vatandaş manşeti okuyunca duyduğu öfkeyi yenip yazının kalanını okursa, çok şaşırabilir ama.

Emvâl-i Metrûke Olayı, Osmanlı'da ve Cumhuriyet'te Ermeni ve Rum Mallarının Türkleştirilmesi adlı kitabın yazarı Nevzat Onaran, söz konusu mülklerin "Ermenilere ait el konan eserlerden olduğunu ileri sürdü."

Ermenilerin göz diktiği filan yok yani. Sözler Nevzat Onaran'a ait.

"Haber" filan da yok. Onaran'ın bu yıl çıkan kitabı var.

Ne diyor Onaran?

Şöyle: "Resmen nakledilen ya da sürgün edilen, kaçan Ermeni ve Rumların taşınır ve taşınmaz mallarının tasfiyesiyle ilgili kanunî düzenleme 1930'ların başlarına kadar sürdü. Buna göre, menkuller genel olarak

terkedilmiş taşınmaz mallar olarak tanımlandı. Bu malları tasfiye etmek amacıyla kurulan Tasfiye Komisyonları'nca mallar Hazine'ye kaydedildi. Hazine mevzuata göre ya dağıttı ya da sattı."

Başka? "Anadolu'da sürgün edilenin mallarının tasfiyesi amacıyla. 33 Tasfiye Komisyonu kuruldu. Sürgün edilenlerin ne kadar olduğu ve bunların ne kadar malının kayda alındığı tüm tartışmaya rağmen resmen açıklanmış değil. Komisyonların en az 66 defteri olması gerekiyor. Bugüne kadar defterlerden bir tanesi bile açıklanmadı. Bunlar imha mı edildi? Yoksa devletin en derin kasalarında mı? Bilmiyoruz."

Haydi soykırımı filan bir kenara bırakalım, o tartışmaya girmeyelim. Ama Ermenilerin "sürgün" edildiğini yadsıyan yok. Mallarına mülklerine el konduğunu yadsıyan da yok. Bu malların kaydını devlet tutmuş ve hâlâ saklıyor.

Adamları sürmüşsün, mallarını çalmışsın. Günün birinde bir araştırmacı bu mallar hakkında bir kitap yazıyor.

Ve gazetenin manşeti ne oluyor? "Ermenilerin gözü Çankaya Köşkü'nde".

İnsaf be!

Aynı orta sayfalarda, sağ alt köşede çok ciddi bir haber daha var.

"Gebe keçi 'Hakkı' operasyonu".

Denizli'de bir çobanın otlattığı Hakkı isimli dişi keçi, ayağı kayarak uçurumdan düşmüş, jandarma ve sivil savunma ekipleri Hakkı'yı kurtarmış.

Allah hepimizi Türkiye devletinin gazabından ve *HaberTürk*'ün haberciliğinden korusun.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahramanlık ve hainlik genleri

Roni Margulies 14.08.2010

"Peki ben kimim? Üç nesildir denizci ve asker bir ailenin çocuğu. Babam deniz subayı. Dedem ise bahriye eri olarak İstiklal madalyası sahibi. Trabzonlu Ruşen oğlu Şevki Ertürk'ün torunu. Bunun anlamı nedir biliyor musunuz? Bu ülkenin kuruluş harcında benim genetik olarak katkım var. Armut dibine düşer. Çok istisnalar dışında hainlik gibi kahramanlık da kalıtımsaldır."

Deniz Harp Okulu Komutanı Tuğamiral Türker Ertürk'ün YAŞ'ta terfi alamadığı için istifa ederken söylediği bu sözleri çok üzücü buldum.

Yanılıyor zavallı!

Ve zavallı Jean-Baptiste Lamarck! Parlak bir bilim insanı; gününün Fransası'nda el üstünde tutulmuş; biyologların şahi. Ama o da yanılmış!

Ölümünden tam otuz yıl sonra, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabının 1859'da yayımlanmasıyla birlikte Lamarck'ın teorisi tarihin çöp tenekesine atılmış.

Daha doğrusu, öyle sanıyordum, ama tam da atılmamış.

Türkiye Deniz Kuvvetleri'nde hâlâ yaşıyormuş! Üstelik sadece miçolar ve çımacılar arasında değil, üst düzey subaylar arasında da Lamarckçılık hâlâ geçerliliğini koruyormuş.

En azından, Tuğamiral Türker Ertürk'ün Lamarckçı olduğunu biliyoruz. Adam okul komutanı olduğuna ve denizcilerin eğitiminden sorumlu olduğuna göre, Lamarckçılığın Deniz Kuvvetleri'nde yaygın olduğundan kaygılanıyorum.

Lamarck'ın en önemli çalışmaları evrim üzerine.

"Evrim" 1800'lerin ilk yarısında yeni bir kavram değil. Ama sürecin nasıl işlediği bilinmiyor.

Örneğin, Erasmus Darwin (tesadüf bu ya, Charles'ın büyükbabası) 1796'da "tüm sıcak kanlı hayvanlar tek bir canlı liftten ortaya çıkmıştır" diye yazmış. Ve bu hayvanların dışsal dürtülere tepki olarak "yeni özellikler edinme gücüne" sahip olduğunu, yeni özelliklerin de kalıtım yoluyla sonraki nesillere geçtiğini iddia etmiş.

Lamarck, 1809 tarihli Philosophie Zoologique kitabında bu görüşü geliştirmiş. Canlıların "ihtiyaç duyulan" özellikleri kendi yaşamları esnasında elde edebildiklerini ve çocuklarına aktarabildiklerini yazmış.

Bu şekilde canlıların yerel çevreye uyum sağladığını düşünmüş.

Lamarckçılığın klasik örneği şu:

Zürafaların boynu niye uzundur? Çünkü üst dallardaki yapraklara uzanmak boyunlarını güçlendirir ve uzatır. Boynu uzayan zürafanın çocuğunun boynu da biraz daha uzun olur. Ve zaman içinde günümüzün garip yarattığı çıkar ortaya.

Oysa artık biliyoruz ki, zürafa hangi yaprağa uzanırsa uzansın, boynu uzamaz; uzasa da bu uzunluk çocuğuna geçmez. Bir boksör ne kadar güçlü pazular geliştirirse geliştirsün, oğlu çelimsiz, gözlüklü, entel bir çocuk olabilir.

Evrim sürecinin mekanizması "edinilmiş özelliklerin kalıtımı" değil.

Ne olduğunu Darwin ve Mendel sayesinde biliyoruz. Anne ve babanın genleri çocuğa kopyalanırken çok nadiren küçük fotokopi hataları oluyor. Bunlara mutasyon diyoruz.

Hatalı genlerin çoğu, çocuğun çevreye uyum sağlayamamasına neden oluyor, çocuk ölüyor ve o gen hatası sonraki kuşaklara aktarılmamış oluyor.

Ama bazen de, hatalı gen çocuğa bir avantaj sağlıyor. Örneğin boyu biraz daha uzun oluyor, daha yüksek yapraklara erişebiliyor, dolayısıyla daha çok yiyip daha çok çocuk yapıyor ve hatalı/avantajlı geni çocuklarına geçiriyor. Zaman içinde, o gene sahip olanlar hep daha çok üreyebildikleri için gen bütün topluma yayılıyor ve karşımıza tuhaf dostumuz zürafa çıkıyor.

Zürafanın biri bacağını kırıp topal kalsa, kızı topal doğmuyor. Adamın biri CHP'li veya TKP'li olup milliyetçiliğin hayattaki en hakiki mürşit olduğuna inansa, bu habis özelliğini çocuğuna genetik yolla geçirmesi, doğum kliniğindeki bebeğin alında "Ne mutlu Türküm diyene" yazması mümkün değil yani.

Kısacası, Tuğamiral Türker Ertürk'ün sandığının aksine, "Bu ülkenin kuruluş harcına genetik katkı" yapmaya maalesef genlerimiz izin vermez.

Ertürk, "Benim için, silah arkadaşlarım için ve öğrencilerim için özellikle son yıl çok zorlu geçti. Türk silahlı kuvvetlerine karşı asimetrik psikolojik harekât icra edilmektedir. Bu psikolojik harekâtın içinde deniz kuvvetleri bunun tam merkezindedir" demiş.

Sonra da, "Karakterimi şekillendiren, denizciliği, dayanışmayı, dostluğu, aklın ve bilimin ne olup ne olmadığını öğreten bu kutsal yuvadan ayrılmanın hüznünü yaşıyorum" demiş.

Vallahi, kalanını bilmem, ama bilimi çok iyi öğretememişler.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK'yi takmamanın dayanılmaz ağırlığı

Roni Margulies 18.08.2010

Haydi bakalım, buyurun! Bu barış fırsatını bu sefer nasıl kaçıracaklar, merak ediyorum.

Kaçırmak çok kolay. Bahane çok.

Birkaç tanesini hemen sayıverelim.

En kolayı "terör". *"Bunlar terörist, teröristlerle masaya oturmam, görüşmem, önce terörizmden vazgeçsinler."*

Gel gör ki, "terörist" muğlak bir kavram, nereden baktığına göre değişir. Birinin teröristi, öbürünün özgürlük savaşçısıdır. Dünün teröristinin bugün başbakan olduğu ülkeler var dünyada. Dahası, senin kendi vatandaşlarının beşte biri bunları terörist olarak görmüyorsa, haklı buluyorsa, kendi oğulları ve kızlarıysa senin "terörist" dediklerin, o zaman "terörist, terörist" diye bağırmanın pek bir faydası kalmıyor.

Yine kolay, *"Silah bıraksın, öyle görüşelim."*

İyi de, bir kavgada iki tarafın da yapmayacağı şey, durup dururken silah bırakmaktır. Yenilmemişse, niye bıraksın? Neye güvenerek bıraksın? Masaya oturduğunda, "Sen zaten silahsızsın artık, şimdi binerim işte tepene" denmeyeceğini nereden bilsin? Yılların biriktirdiği güvensizliğin ardından, karşılığında ciddî ve ikna edici bir taahhüt verilmeden silah bırakan örgüt olmuş mudur dünyada? Bunu beklemek anlamlı değil, gerçekçi değil.

Şu da kolay, *"Tamam, bu adam silahsız, iyi, ama terörü lanetlesin, silahlılarla ilişkisini kessin, sonra bakarız."*

Harikalar diyarında makul bir talep. Ama bizim yaşadığımız diyarda olmaz öyle şey. Adam Belediye Başkanı. Oğlu 17 yaşında. Hergün tartışıyorlar, haklarımızı nasıl elde ederiz, bu baskıya nasıl son verdirebiliriz, ne yapmalı, nasıl yapmalı. Sen adamı hiçbir suçu yokken tutuklayıp kelepçeleyp cezaevine atıyorsun; adam tartışmayı kaybetmiş oluyor, oğlu dağa çıkıyor. Dağdaki oğlunu mu lanetleyecek? Benim onunla ilişkim yoktur mu diyecek? Demez. Sen demesini istedikçe, oğlunu daha da haklı kılarırsın.

Geçenlerde *Radikal*'de Murat Yetkin iki basit soru sormuş:

"İnanılmaz hatalarla (haydi ilk denemesi diyelim) başarısız kalan bir Kürt açılımı, ABD'nin istihbarat desteği, İran'ın sınır ötesi desteği, Irak'a sınır ötesi operasyonlara rağmen 1 Haziran İskenderun baskınıyla çatışma düzeyini yükselten ve 12 Eylül halkoylaması sürecinde hükümetin yumuşak karnına indirdiği darbelerle süreci

kontrolüne almış görünen bir PKK var ortada. Nasıl oluyor da geldiğimiz aşamada olayların akışı (mutlaka 12 Eylül'deki halkoylamasının AK Parti'nin elini kolunu bağlıyor olmasının da etkisiyle) PKK'nın eline geçmiş görünüyor? Yirmialtı yıl sonra bugün nasıl oluyor da Ankara, İmralı'da müebbet yatan PKK kurucusu Abdullah Öcalan'ın silahlı ve silahsız takipçilerine ne mesaj vereceğini dikkatle bekler durumda?"

Anlamayacak ne var yahu bunda?

Kürt hareketini 3-5 eşkiya, bir avuç terörist, İsrail'in maşası, Ergenekon'un taşeronu filan fıstık olarak görürsen, durumu çakamazsın. Hata yaparsın, Kürt hareketi büyür.

Kürt hareketini bir televizyon, iki güzel söz ve biraz ekonomik yatırımla tasfiye edebileceğini zannedersen, hata yaparsın, Kürt hareketi büyür.

Bu hareketin silahlı ve silahsız, az silahlı ve çok silahlı, "yasal" ve yasadışı" temsilcileri var. Seç seç beğen. Ama birini beğen artık. Beğen ve masaya otur.

Ve oturduğunda elinde bir şeyler olsun. Seçim barajını düşürmek mi, İmralı'daki koşulları değiştirmek mi, tutuklu Belediye Başkanlarını serbest bıraktırmak mı, anadilde eğitimi tartışmaya açmak mı, sen bilirsin. Hangisi zor ki bunların?

Tepki gelir diye mi korkuyorsun? Evet, gelir. Çıkarsın o zaman meydanlara, eşitlik anlatırsın, kardeşlik anlatırsın, barış anlatırsın.

Kan dökülmesin, analar ağlamasın. Evet, ama mesele sadece bu da değil. Dahası var.

Bu memlekette silahlı çatışma bitmeden, askerin siyasetteki ağırlığı yok edilemez. Savaşan bir ordu her zaman ülkenin en önemli kurumu olmaya devam edecektir, her türlü hakkı kendinde görecektir ve bunu meşrulaştırabilecektir.

Bu memlekette silahlı çatışma bitmeden, Ergenekon'un askerî ve sivil kanatları tümüyle temizlenemez. Derin devlet her zaman kendisine verimli bir alan, devşirmeye hazır kadrolar ve dökecek kan bulacaktır.

Bu memlekette silahlı çatışma bitmeden, demokrasi güzel ama erişilmesi imkânsız bir hayal olarak kalacaktır. Vatandaşlarının beşte biriyle savaşan bir ülkede demokrasi filan olmaz.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arkadaş, nedir Türk'le derdin

Roni Margulies 21.08.2010

Türkler ne kötü durumda, değil mi? Nasıl mağdurlar, nasıl da üstlerine geliyor herkes. İnsanın yüreği kaldırmıyor bu kadarını.

Türkiye'nin içinde de, dışında da, bütün dünya, bütün insanlık işi gücü bırakmış Türklerle uğraşıyor.

Öyle habis bir anti-Türk koalisyon kurulmuş ki, dâhil olmayan yok: İç güçler, dış güçler, gizil güçler, Amerikan emperyalizmi, AB emperyalizmi, başta MOSSAD olmak üzere tüm gizli ve açık istihbarat servisleri, Kürtler, Ermeniler, M'bogo kabilesi ve komşu kabileler, AİHM yargıç, savcı, mübaşir ve çaycıları, Fransa eski Cumhurbaşkanı'nın eski eşi ve daha çok çeşitli mihraklar ("mihrak" ne demektir bilmem, ama hep Türklerle uğraştıklarını eskiden beri büyüklerimizden duyarım).

"Teke tek gelsenize lan" diye bağırarak geliyor insanın içinden, ama kime ve ne tarafa bağıracağını, kaç kere bağıracağını?

"Herkesin hakları konuşuluyor, ya biz Türklerin hakları ne olacak?" ifadesi son dönemlerde çok duyulur oldu. Haklı bir kaygı. Devleti, silahlı kuvvetleri ve yargıyı elinde tutan zavallı çoğunluğun haklarını azgın ve doyumsuz azınlıklara karşı kim koruyacak?

Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök de haklı olarak bu vahim haksızlığa değinmek ihtiyacı hissetmiş. Demiştir ki:

"Son yıllarda, 'Kürt kimliğini' çok konuştuk.

İsterseniz şimdi biraz da 'Türk olmak' nedir, onu konuşalım.

Rahmetli babamdan bana kalan en etkileyici vatan menkıbesi şudur:

'Oğlum, burası bizim son vatanımız. Gidecek başka vatanımız yok.'

Ben bu cümleyle büyüdüm..

Ordumuzu bu cümleyle sevdim."

Bu dokunaklı, yürek parçalayıcı sözlerin yanı sıra, sevindirici şeyler de var yazısında. Örneğin, *"İşte bu cümle yüzünden kendimi, iç dünyamı, içimdeki asıl 'Ben'i ifade edebildiğim en kudretli araç anadilim oldu. İşte bu yüzden bir tek anadilimde seviştığım zaman, o sevişmek oldu."*

Özkök'le sevişebilen kadınlar olduğunu öğrenmek gerçekten içimi ısıttı. Kadınların yardımseverliğine, hoşgörüsüne, fukaraperverliğine duyduğum güven bir kez daha pekişti.

Yatak odasından çıktıktan sonra, meselenin püf noktasına geliyor Özkök:

"Son günlerde 'Türkler'i neredeyse dünyanın 'Deccalı' haline getirmek isteyen vicdansız bir kampanya sürdürülüyor."

Doğru. Bu kampanyayı yapanları ben de yukarıda saymaya çalıştım zaten. Bu vicdansızların niye böyle yaptıklarını anlamak zor. Bir kısmı Türkleri kısıkanıyor herhalde. Onları anlamak mümkün. Ama bir kısmı da sadist, psikopat ve, adı üstünde, emperyalist oldukları için yapıyorlar herhalde. Durup dururken, hiç nedeni yokken kampanya yapıyorlar.

Uydurdukları yalanların haddi hesabı yok. Örneğin, çok sayıda Ermeni öldürülmüştür diyorlar, Dersim'de on binler katledilmiştir diyorlar, Kürtlerin kimliği tanınmamıştır, köyleri yakılmıştır, 17.500 tanesi devlet eliyle faili

meçhul cinayetlere kurban edilmiştir diyorlar, genç çocuklar yaşları büyük gösterilip asılmıştır diyorlar, dindar insanlar dışlanmış, kıyafetleri nedeniyle okullara ve devlet dairelerine bile alınmamışlardır diyorlar.

Yalanın bini bir para. Dilin kemiği yok ki.

Haklı olarak isyan ediyor bu iftiralar karşısında Ertuğrul Bey:

"Ayağa kalkmak ve bütün gücümle haykırmak istiyorum:

'Arkadaş, ben Türk'üm...'"

Bakın Ertuğrul Bey kardeşim, siz iyi kötü eğitim almış bir insan olsanız gerek, kafanız da bir miktar çalışıyordur tahminen. Belki anlayabilirsiniz.

Dünyada hiçbir halkın "gidecek başka vatani" yoktur.

İnsanlar sadece ekmek derdine düştüğünde hayatını kazanabileceğini umduğu yerlere göç eder. Veya savaştan, eziyetten kurtulmak için hayatını kaybetmeyeceğini umduğu bir yerlere kaçar.

Kimse "başka bir vatana" gitmez. Ya açlıktan kaçar ya ölümden kaçar.

Kimsenin yedekte bekleyen ikinci bir vatani yoktur.

Türkiye'de Türkler aç kalmamak için Almanya'ya kaçmıştır, Türk olmayan hemen herkes ise hayatını kurtarmak için ya başka ülkelere ya da dağlara kaçmıştır. Kaçamayanların başına gelenleri ise siz benden iyi bilirsiniz.

"Oğlum, burası bizim son vatanımız. Gidecek başka vatanımız yok" lafı, çok değerli babanızın lafı da olsa, ucuz ve habis bir hamasetten ibarettir. "Burası benim, benden olmayanların gözünü oyarım" anlamına gelir. Faşizmin, soykırımların, tehcirlerin temelini oluşturur.

Türk'le hiçbir derdim yok. Sadece sizin gibi Türklerle derdim var.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı ve memleketi ele geçirmeye çalışanlar

Roni Margulies 25.08.2010

Karl Marx, tarihin motorunun sınıf mücadelesi olduğunu yazar.

Yanılmış.

Biz Türkiye'de yaşayanlar artık biliyoruz ki, gizli, dar, karanlık ve komplocu gruplar arasındaki mücadelelerden ibarettir tarih.

Bu, Türk toplum bilimlerinin uluslararası literatüre önemli bir katkısı.

İnsanlık tarihinin sınıflarla, kitlelerle, insanlarla filan ilişkili olmadığı; Sabetaycılar, Yahudiler, MOSSAD, CIA, masonlar, Bolşevikler ve Müslümanlar arasında bir itiş kakış sonucu ortaya çıktığı artık kanıtlanmış bulunuyor.

Bu grupların hepsi ayrı ayrı dünyayı ele geçirmeye çalışıyor olduğu için, zaman zaman aralarında geçici ittifaklar olabilmekle birlikte, kıran kırana bir itişme olması doğal. İnsanlığın geri kalanı tarihe dâhil değil, bu itişmelerin pasif seyircisi sadece. Üstelik doğru dürüst seyretmek de mümkün değil, çünkü itişmelerin çoğu gizli. Yetkin Türk yazarları olmasa belki de hiç bilemeyeceğiz olup bitenleri, farkında bile olamayacağız.

“Yahudiler” ile “Müslümanlar” arasında bir kategori farkı var tabii. Yahudilerin *hepsi* dünyayı kontrol etme çabasına dâhil. Müslümanlar ise, herhalde daha kalabalık oldukları için, bütünüyle böyle bir çaba içinde değiller. Aralarından sadece *bazıları* örgütlenip dünya hâkimiyeti kurmaya çalışıyor.

Bunların başında da Fethullah Gülen cemaati geliyor elbet.

Hep duyardık tabii. Ama Hanefi Avcı’nın yeni kitabı sayesinde bütün kuşkularımız kesinlik kazandı.

Dünyanın tümünü değil, hatta Türkiye’nin bile tümünü henüz ele geçirememişler, ama ramak kalmış. Fethullahçıların egemenliği yakın!

Tüm istihbaratçı ve emniyetçilerin kitapları gibi, Avcı’nın kitabını da okumaya niyetim yoktu. Dünyanın loş odalarda oturan karanlık kişiler tarafından yönlendirildiğini anlatan hiçbir kitabı okumaya niyetim olmadığı gibi.

Ama şimdiden biliyorum ki, Avcı’nın kitabı on binlerce, belki yüz binlerce kişi tarafından okunacak.

Oysa, örneğin Şamil Tayyar şöyle yazmış:

“597 sayfalık kitabın aslında ‘cemaat yapılanması’ üzerine yazılmadığı, son anda eklemelerle konseptinin değiştirildiği anlaşılıyor. İlk 397 sayfalık bölümü, anılardan ibaret, hayatını anlatıyor. ‘Cemaat’ başlıklı kalan 200 sayfa, aceleyle kaleme alınmış, tümüyle duyumlara ve özel sohbetlere dayalı.

Ergenekon’u, Balyoz’u, Danıştay’ı, faili meçhul cinayetleri, darbe günlüklerini, son yıllarda yapılan tüm çete operasyonlarını duyumlarına göre aklarken, yine duyumlarla hüküm kurarak düşman ilan ettiği cemaat torbasına ne bulduysa dolduruyor.”

Ali Bayramoğlu ise şöyle diyor:

“Bilinen durum ve dosyalardan yola çıkmış Avcı.

Gülen cemaatinin 2000 yılından itibaren Emniyet başta olmak üzere, devlet kadrolarında artan etkinliği de bunların arasında yer alıyor.

Ancak elindeki bilgiler ile vardığı sonuçlar arasındaki ilişkide ciddi sıkıntılar var.

Abarttığını, yanıldığını ve yanlış yaptığını düşünüyorum.

Bunu bana söyleten sadece kitabın genel havası, kanıtsız yorumları, kanaatler değil.

Aynı zamanda yakından izlediğim ve bildiğim bazı dosyalar hakkında Avcı’nın yazdıklarının keyfi, yanlı, gerçek

dışı olması."

Tayyar'la Bayramoğlu'nun sözlerine gerek bile yok. Kitabın zamanlaması ve pompalanması zaten bu sözlerin doğruluğunu gösteriyor.

Ama diyelim ki ikisi de yanılıyor. Veya diyelim ki ikisi de Fethullahçı. Ve hatta diyelim ki ben de Fethullahçıyım. Ve Hanefi Avcı haklı.

Hatta Hanefi Avcı tam da bilememiş diyelim; aslında Fethullahçılar onun sandığından da daha başarılı, daha da çok mevki kazanmışlar, Emniyet teşkilatını, daha bilmem hangi teşkilatları tümüyle ele geçirmişler.

Ee? Sorun nedir?

Adamın biri emniyet müdürü veya general veya okul müdürü. Gidip "Sen Fethullahçı mısın?" dedik. "Evet" dedi, "ben Fethullah Gülen'in tüm dediklerine inanırım, hocamdır" dedi.

Ee? Ne yapılması öneriliyor? İşten mi atmak gerek adamı? Hapse mi atmak gerek?

İnançları nedeniyle atılması gerek, öyle mi?

Başka kimleri atmak gerek peki? Beğenmediğimiz inançlara inanan herkesi atalım mı?

Hangi inançların beğenilip hangilerinin beğenilmediğine kim karar verecek?

Devlet verecek, değil mi?

Bugün Fethullahçı avına çıkan devleti destekleyen "solculara" sormak isterim: Dün yaptığı gibi yarın yine solcu avına çıktığı zaman da destekleyecek misiniz bu devleti?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah şu Fethullahçılar

Roni Margulies 28.08.2010

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) üyelerini her zaman kayırıyorum. Parti yoldaşlarımı, mücadele arkadaşlarımı kollamaktan daha doğal ne olabilir?

Kayıрма kapasitem sınırlı. Siz farkına bile varmıyorsunuzdur! Kimseyi emniyet müdürü, başarılı müteahhit, vakıf başkanı filan yapabilecek konumda değilim; bizimkiler de zaten bu tür işlerin peşinde değil.

Ama günün birinde Birinci Devrim Hükümeti'nin İçişleri Komiseri olursam, DSİP üyelerine gün doğacağından emin olabilirsiniz.

Niye? Çünkü güvendiğim, geçmişini bildiğim, birlikte verimli çalışabileceğim insanları tercih edeceğim, doğal olarak.

Bunun sınırları var elbet. Bahçıvan olan bir yoldaşımı, Nükleer Fizik Araştırmaları Komiserliği'ne atadığım takdirde, yasal ve demokratik mekanizmaların devreye girip beni Ardahan Umumî Helâlâr Müfettişliği'ne

atayacağını umarım.

Önemli olan, benim DSİP üyesi olduğum için değil, düşüncelerim nedeniyle değil, görevimi kötüye kullandığım için cezalandırılıyor olmam.

Üç gün önce, Hanefi Avcı'nın yeni kitabından yola çıkarak, herkes gibi Fethullah Gülen cemaatinin de örgütlenme, düşüncelerini savunup yayma, inançları nedeniyle baskıya maruz kalmama hakkı olduğunu anlatmaya çalıştım.

Beklediğim küfürnameleri gönderip beni hayalkırıklığına uğratmayan ADD ve TKP üyelerine teşekkür ederim. Fethullahçı olduğum iddialarını biraz abartılı buldum. Ateist ve komünist olmak cemaatin gözünde beni pek makbul kılmayabilir sanıyorum!

Zaten cemaat da benim gözümde makbul değil.

Fethullah Gülen'le bir alıp veremediğim yok, ama cemaat kavramı da, bir kişiye biat etme kavramı da bana tümüyle yabancı. Kendi düşüncelerimi, farklı düşünme hakkımı, aykırılıklarımı bir bütünün içinde eritip yok etmek bana uymaz.

Diyeceksiniz ki, senin de partin var, aynı şey orada oluyor. Hayır, olmuyor. Kimsenin sözü kendinden menkul bir geçerlilik taşımaz. Bizde her karar, her önemli adım hep birlikte tartışarak belirlenir, karara katılanlar ve katılmayanlar hep birlikte çoğunluğun kararını uyguluyoruz. Farklı düşünenler bir yandan kararı uygularken, bir yandan da tartışmayı sürdürür. (Biz buna demokratik merkezîyetçilik deriz).

ADD ve TKP'liler dışında makul yorumlar gönderen okuyucularım da oldu:

"Gülen cemaatini İslam'ın bir yorumunu takip eden bir grup olarak algılasak, haklısınız, kimse inançları yüzünden işten atılmamalı, baskı görmemeli. Ama ülkenin birçok kurumunda ve benim de mensubu bulunduğum akademik camiada görülen bir durum var: Cemaate mensup kişiler her türlü hile ve haksızlığı yaparak kendi cemaatlerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmekte, kadrolaşmakta. Yani inançları dolayısıyla risk altında değiller, aksine başkalarını dışlayan, başkalarına zarar veren konumdalar. Üniversitelerin ve bilimin canına okudular. Bunu yaparken de benim dinimi alet etmeleri hepsinden daha fazla kahredici."

Bir yorum da şu:

"Durum devlet kadrolarında birtakım kişilerin Gülen sempatisini olmasından ibaret olsaydı, cümlelerinizin altına imzama atabilirdim. Onlar da herkes gibi kamu veya özel kurumlarda çalışma hakkına sahip. Mesele şu ki, bu kadrolaşma masum değil. Cemaat, devlet kadrolarına yerleşebilmek için soru çalmaktan, insanları fişlemekten, torpile kadar her yolu mubah görmekte. Keşke yanılıyor olsam, ama bir süre içlerinde bulunmuş bir kişi olarak yanılmadığımı düşünüyorum. Yüce bir amaç uğruna hareket ettiklerine inandıkları için yaptıklarını meşrulaştırabiliyorlar. Her türlü hile, hukuksuzluk yapıyor."

Soru çalmak, torpil ve hile, yasaların alanına girer. Yapanlar yakalanmalı ve cezalandırılmalı.

Ama bunları Türkiye'de sadece ve özellikle Fethullahçıların yaptığını düşünen yoktur herhalde. Demek ki, Gülen cemaatinin özellikle vurgulanmasının nedeni başka.

Nedir nedeni? "Tehlikenin farkında mısınız?", "Şeriat geliyor, memleket elden gidiyor" propagandasının bir unsuru olarak, en başarılı cemaat olan Fethullahçılar özellikle hedef gösteriliyor. Bu propagandayı bilerek veya bilmeyerek yutanlar, Kemalist devletin İslam düşmanlığına alet oluyor. Vurgulamak istediğim bundan ibaret.

Ha, bu arada, kimse kaygılanmasın. Devrim sonrasında İşçileri Komiseri olmaya niyetim yok. Bozcaada Gar Müdürü olmak istediğimi şimdiden gerekli mercilere bildirdim.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram coşkusu

Roni Margulies 01.09.2010

 Bayram coşkusu Önceki gün Belediye'nin hoparlörlerinden "ilanen" duyuruldu: "Yurdun her yerinde olduğu gibi, Bozcaada'da da yarın sabah saat 10:00'da 30 Ağustos Zafer Bayramı coşkuyla kutlanacaktır. İlanen duyurulur."

Ne biliyorsunuz yahu?

Belki hava çok sıcak, nem oranı çok yüksek olur, millet coşmakta zorlanır. Belki tam coşku olmaz da, sevinçli ama biraz durgun bir heyecan olur. "Yarın sabah 30 Ağustos Zafer Bayramı *tahminimizce* coşkuyla kutlanacaktır" diye ilanen duyurulsa hiç itirazım olmayacak.

Öte yandan, haksızlık ediyor da olabilirim. "Lapseki'de veya Anamur'da bu yıl bayram kutlamaları biraz coşkusuz geçti" diye bir haber okudunuz mu hiç? Okumadınız. Olmaz çünkü öyle şey.

Peki, bu coşku nasıl ifade eder kendisini?

Halk işine bakar, devlet meydana dökülür!

Bozcaada'da şöyle yapılır:

İstiklal İlköğretim Okulu'yla çay bahçesinin arasındaki meydana, elinde dev fötr şapkasıyla geleni geçeni selamlayan dev Mustafa Kemal heykelinin yanına tribünler kurulur. Heykelin dibine siyasî partilerin, Garnizon'un, Adliye'nin ve Kaymakamlık'ın tek bir gerçek çiçek bile içermeyen metal çelenkleri yerleştirilir. Tribünlerin karşısına orta boy bir savaş meydanını kaplayabilecek boyutlarda bir Türk bayrağı ve sayısız küçük bayrak asılır.

Bayram sabahı, turistler bir yana dursun, kargaların bile henüz uyanmadığı bir saatte hoparlörler açılır. Artık sağırarla vatan hainleri dışında kimse uyuyamayacaktır.

"Yaşa Mustafa Kemal Paşa yaşa", arkasından mehter marşı, "Güneş bizimle açar, yağmur bizimle yağar", "Türk askeri yenilmez"...

Devletin üniformalı ve üniformasız temsilcileri tribünlerde yerini alır, içerikten ve anlamdan mahrum bir konuşma yapar hepsi.

Meydanda devlet coştukça coşar.

Ezbere, mecburî, mevzuata uygun bir coşku.

Çay bahçesindeyse ilgisizlik ve sıkıntı hüküm sürer. Halk yüzyılların deneyimiyle bu devletin coşmasına alışkıdır. "Bulaşmayalım, sinirlenince ne yapacağı belli olmaz bunların, birazdan biter nasılsa" der, işine bakar.

Bazen düşünürüm, bir gün bir kaymakam "Yahu," dese, "böyle anlamsız işler yapmayalım, boş yere milletin kulak zarlarını patlatmayalım, 30 Ağustos'ta halka açık bir konferans veya konser veya basketbol maçı düzenleyelim, isteyen gelsin, isteyen coşsun. Hakikî bir şey olsun." Ne olur?

Olmaz. Diyemez.

Bir okul müdürü "Şu 'Atatürk Köşesi' ne kadar gereksiz. Çocuklara Atatürk bu kötü heykel ve fotoğraflarla öğretilemez. Kaldıralım şu köşeyi" dese, ne olur?

Olmaz. Diyemez.

Maarif mevzuatında "Atatürk Köşesi olmayan okullar yıkılacak ve müdür işten atılacaktır" dediğini sanmıyorum.

Ama müdür de, kaymakam da böyle bir şey yapamaz. Başına belalar geleceğini, "Ama mevzuatta yok!" demenin fayda etmeyeceğini bilir, kutlamayı yapar, köşeyi açar. Devletin coşkusunu yaşatır. Biz de seyrederek.

Bu dediklerim coşkulu vatanseverlerimizi kızdırmış olabilir. Biraz da sevindireyim.

Gece meyhaneden çıktım, odama dönüyorum. Caminin önünden geçtim. Dışına ışıklı dijital bir pano takılmış. Okudum:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin; onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler kavmine hidayet vermez."

"İmam uydurmuştur herhalde" diye düşündüm. Baktım, uydurmamış. Maide Suresi, 51. ayet.

Yahu, ben zaten hidayet filan istemedim, ama beni dost edinen Müslümanların başına bir şey gelecek, kendimi suçlu hissedeceğim!

Biliyorum, bu ayetteki "dost" kelimesinin Arapçadan tercümesi sorunluymuş.

İyi de, yerli bir Rum cemaatinin yaşadığı, geçimini turizmden sağlayan bir adada bu ayetin bu tercümesinin ne işi var?

Ah, ne tatlıdır ülkemizin minik tatil beldeleri!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki kamyon eşkiya

Roni Margulies 04.09.2010

Bugün sözü tümüyle bir *Taraf* okuruna bırakıyorum:

"Bu sabah 'Bayram Coşkusu' başlıklı yazınızı okudum ve anladım ki 30 Ağustos Zafer Bayramı'nı Bozcaada'da geçirmişsiniz. Biz de ailece Gökçeada'daydık.

Her ikisi de eskiden nüfusun çoğunluğunu oluşturan ve sonra devlet politikaları neticesinde Türkiye'den kovulan Rumların adası. Bugünlerde Rumların en azından bir kısmını geri getirip kendi mülklerine sahip çıkmaları için az da olsa bazı iyiniyetli çalışmalar yapılıyor.

Adaya gelip yaz tatillerini geçiren, eskiden Türkiyeli olan Rumlar var ve bunlar eski köylerini canlandırmaya çalışıyor. Birkaçıyla sohbet ettik. Şartlar çok zor. Devlet gerçekten bu konuda elle tutulur bir şey yapmak istiyorsa Türkiye'ye dönen Rumlara destek olması gerekiyor. Fakat en önemlisi köklü bir zihniyet değişikliği olması.

Biz de 30 ağustosta Gökçeada'da 'bayram coşkusu'nu hep birlikte yaşadık. Özellikle de adadaki Rumlar!

Önce, Zafer Bayramı'yla ne alakası olduğunu anlayamadığım mehter marşı çaldı, ardından resmigeçit başladı. Komando bölüğü araçları ve gereçleriyle marşlar eşliğinde uygun adım geçti. Onları görünce 'Bu bayram başka şekilde kutlanamaz mı acaba?' diye düşündüm. Mesela, bir Rum folklor ekibi, beyazlar içerisinde, başlarında barışı simgeleyen ve zeytin dallarından yapılmış taçlarla sirtaki yapsa. Ardından bir Türk folklor ekibi çıksa da, postal sesleri, uygun adım ve 'rap rap' eşliğinde kutlamak yerine bu 30 Ağustos'u dans ve müzik eşliğinde hep birlikte tüm ada halkı birlikte kutlasa, daha doğru olmaz mı?

Komando birliğini adanın meydanından uygun adım geçirerek devlet neyi kanıtlamaya çalışıyor acaba?

Bir gün önce adada dolaşırken bir binanın üstünde 'Gökçeada Mehter Takımı' yazan bir tabela okuyunca şaşırmıştım. Ertesi gün tören sırasında banttan mehter marşını duyunca niyetin ne olduğunu anladım. Demek ki, önümüzdeki yıllarda adada resmigeçit sırasında mehteran birliği yürüyüş yapacak.

Öğleden sonra Rum köylerini ziyaret ettik. Adada meşhur olan Barba Yorgo'nun dükkânına sakızlı muhallebi yemeye ve yanındaki dükkândan da 'madamın dibek kahvesini' içmeye gittik. Grubumuzun rehberi Barba Yorgo'nun aksi bir ihtiyar olduğunu, grup kabul etmediğini, gelenleri kovduğunu anlatıp bizleri uyardı.

Barba Yorgo'yu görünce adamın ruh halini anlayabilmeye başladım. Doksan yaşını geçmiş dinç bir ihtiyar. O gözler neler görmüş, o kulaklar neler duymuş, o beden ne baskılar yaşamış acaba?

Nitekim Barba Yorgo bizi de kovdu! Aramızdan bazıları kafa tutup münakaşa etti kendisiyle. Aslında biraz empati tüm sorunları çözebilirdi.

Dönüşte bizim grubun Ordulu şoförü başka bir grubun Kürt şoförüyle konuşuyordu. Konu dönüp dolaşıp Barba Yorgo'nun davranışına geldi.

Bizim Ordulu, 'Defolup gitsinler bu memleketten' diyor, Kürt şoför de onu destekliyor. Sonra Kürt şoför konuşmaya başlıyor, 'Bunların burada ne işi var, gitsinler kendi memleketlerine'.

Bizim Ordulu şoför en sonunda günün anlam ve önemini yansıtan bir konuşma yaptı, 'Bu adaya bizim oradan iki kamyon eşkıya getirsek tek bir Rum kalmaz' dedi. Kürt şoför de onu destekledi.

Dayanamadım, söze girdim. Kürt şoföre 'Sen Kürtsün değil mi?' dedim. 'Evet abi' dedi. 'Nerelisin?' 'Urfa, Siverek.' Diğer şoförü göstererek, 'Bu arkadaş Ordulu, anlamayabilir. Ama sen Kürtsün, senin memleketinden de insanlar kovuldu, köyler boşaltıldı, insanlar kendi yurtlarından kopartılıp göç ettirildi, değil mi?' 'Evet abi'. 'Peki nasıl, iyi miydi tüm bu olanlar? Hoşuna gitti mi?' Cevap yok. 'Sen şimdi senin millette yapılmış olan ve birçoğunuzu mağdur eden bir uygulamanın neden adadaki bir avuç Rum'a yapılmasını savunuyorsun? Ordulu olayları yaşamadığı için aynı şekilde hissetmeyebilir, ama sen Kürtsün, senin benden de daha iyi anlaman, hissetmen gerekir' dedim. Cevap yok, boynunu büktü kaldı.

Yıl 2010, mantık hâlâ 50 yıl önce olduğu gibi iki kamyon eşkiya getirip adadaki Rumları kovma mantığı. Bu mantık değişmedikçe Türkiye hiçbir zaman medeniyet adına bir adım bile ileri gidemeyecek.”

Doğru söze ne denir!

Şu eklenebilir belki sadece:

Sorun “iki kamyon eşkiya” sorunu olsa dert değil, kolayca başa çıkılır.

Ama kamyon devletin kamyonu, eşkiya da devletin görevlisi olunca, o zaman zor işte.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletin ‘solcu’ kolluk güçleri

Roni Margulies 08.09.2010

Türk solunun örgütlerinden dört tanesi geçen yaz bir iki kez ortak eylem düzenledi, ortak bir pankartın arkasında yürüdü.

Sonra olmadı. Birleşmeyi beceremediler.

Büyük olasılıkla, uzun toplantı masasının bir ucundaki Mustafa Kemal fotoğrafının altına hangisinin, diğer uçtaki Stalin büstünün yanına hangisinin oturacağı konusunda anlaşma sağlanamadı; ayrıldılar.

Ya da yürüyüşlerde kimin önde yürüyeceği, kimin pankartının daha koyu kırmızı olacağı gibi, sosyalizmin temel sorunları hakkında görüş birliği sağlayamadılar belki.

Ama bu yaz her şey daha iyi gidiyor. TKP, EMEP, ÖDP ve Halkevleri nihayet kalıcı bir birlikteliğe doğru emin adımlar atıyor.

Ben çok umutluyum. Nihayet sağlam bir anlaşma zemini bulundu çünkü: Mevcut Türk devletini mevcut haliyle korumak; halktan ve halkın temsilcilerinden gelen tüm saldırılara karşı devleti savunmak.

Bu, sosyalizm için, devrimciler için o kadar önemli bir görev ki, dört örgütün aralarındaki ufak tefek farklılıklar bu tarihsel görevin yanında tümüyle önemsiz kalıyor!

Dört örgüt, Ergenekon’un avukatlığından, asker ve bayrak hayranlığından, Genelkurmay şakşakçılığından, İslam düşmanlığından, halka karşı devlet savunusundan yola çıkıp nihayet bir sosyalistin gelebileceği en anlamsız noktaya geldi. Otuz yıldır değiştirilmesi gerektiğini söyledikleri 12 Eylül Anayasası’nın değiştirilmesine “Hayır” deme noktasında buluştular!

Niye “Hayır”? Tek nedeni, değişiklikleri AKP hükümetinin öneriyor olması. Ama bunu böyle söylemek anlamlı olmayacağı için, daha da anlamsız bir şey söylüyor anlamsız dörtlü: “Ben Anayasa’nın toptan değişmesini istiyorum, o yüzden değişikliklere hayır”! Üç yaşında bir çocuk bile güler!

Mesele referandumda ne oy verileceği hakkında bir görüş ayrılığı olsa, karşılıklı ikna çabalarıyla tartışmalar sürer.

Ama mesele Kemalist devletin savunusu, TKP'nin ifadesiyle "Cumhuriyet'in kazanımlarının korunması" olunca, tartışmaya gerek kalmıyor, dörtlü çete polisiye önlemlere başvuruyor, devletin kolluk güçlerinin görevini üstleniyor.

Cumhuriyet'in önemli kazanımları arasında olan yüksek yargıyı, Anayasa Mahkemesi'ni, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu korumak tartışarak filan olmaz. İş başa düşmüştür, zor kullanmak gerekir.

Zor kullanmak sözkonusu olduğunda, TKP ve EMEP biraz geri planda kalır, ÖDP ve Halkevleri'nin çapulcu sürüsü kahramanca öne atılır. Kırk yılda tek bir fikir üretememiş olan Dev-Yol geleneği şiddet üretmekte ustadır.

Önce, halkoylamasında "Evet" oyunu savunanların susturulması ve sindirilmesi gerekir. "Ne demek lan 12 Eylül Anayasası'nı delmek! Sen misin lan Yüksek Yargı'ya el uzatan!"

İstanbul'da bir toplantıda devletin mevcut mekanizmalarına dil uzatma cesaretini gösteren Adalet Ağaoğlu'ya ve Osman Can'a yumurta fırlatmak Halkevleri'ne düşer.

İzmir'de bir panelde mevcut devleti eleştiren Ferhat Kentel, Nabi Yağcı ve yine Osman Can'a yağlıboya fırlatmak ÖDP'ye düşer.

Toplantıları dinlemek, katkı yapmak ve tartışmak isteyen İstanbul'daki 250, İzmir'deki 600 kişi, karşı devrimci bir faaliyette bulunduklarının farkında olmadıkları için, Dev-Yol geleneğinin yumurta ve yağlıboyalarının ne kadar devrimci ve demokrat araçlar olduğunu kavrayamamış olabilir. Saldırganları derdest edip dışarı atmaları bu yüzdendir herhalde.

Dev-Yol'un devrime ve demokrasiye önemli bir katkısı oldu bu hafta.

Osman Can, Balıkesir ve Akhisar'da yapacağı toplantıları iptal etti. "Durumun görüldüğü gibi olmadığını, tehditlerin farklı boyutlarda olduğunu, ailesi ve çocukları ile ilgili olduğunu, bundan sonraki bütün konferanslarını iptal ettiğini" söyledi.

Tehditlerin dörtlü çeteden kaynaklandığını sanmam. Devletin savunucularından değil, bizzat kendisinden gelmiştir. Ama sonuç olarak ne oldu? Ergenekon, Halkevleri ve ÖDP elbirliğiyle Osman Can'ı susturdu.

ÖDP'ye ve İzmir'deki şeflerine saygılarımı sunarım. Devlet mekanizmasını eleştiren bir sesi susturmayı başardınız. Türkiye sosyalizmi size ilelebet müteşekkik kalacaktır.

Ben sosyalizmi sizin gibi Mustafa Kemal ve Stalin'den değil, Marx ve Lenin'den öğrendim. O nedenle yanılıyor olabilirim. Ama benim bildiğim, 'sosyalist' diye devletle mücadele edene denir, burjuvazinin devletini savunanlara değil.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suç duyurusu

Roni Margulies 11.09.2010

Kenan Evren'i asmayıp beslemek için, pazartesi sabah ülkenin her yanında Evren ve yordakçıları hakkında suç duyurusunda bulunacağız. Herkes davetlidir.

ŞÜPHELİLER : Kenan Evren (Gen. Kur. Eski Bşk.), Nurettin Ersin (Kara Kuv. Eski Kom.), Tahsin Şahinkaya (Hava Kuv. Eski Kom.), Nejat Tümer (Deniz Kuv. Eski Kom.), Sedat Celasun (Jandarma Gen. Eski Kom.), Bedrettin Demirel (Harp Akad. Kom.), Ali Haydar Saltık (Gen. Kur. 2. Bşk.) Bülend Ulusu (TC eski Başbakanı) ve diğer bakan, bürokrat, vali, kaymakam, emniyet müdürü, asker, amir, memurlar.

SUÇ : Darbe yapmak, anayasayı değıştirmek, hükümeti yıkmak, sistemli bir şekilde planlayarak ve tasarlayarak adam öldürmek, kasten yaralamak, işkence yapmak, eziyet etmek, hürriyetten yoksun bırakmak, cinsel saldırıda bulunmak.

SUÇ TARİHİ : 12 Eylül 1980 ve devam eden tarihler.

AÇIKLAMALAR :

1-) 12 Eylül 1980 sabahı saat 03:59'da Türk Silahlı Kuvvetleri ülke yönetimine el koymuştur. Bu darbe emir-komuta zinciri içinde, askerî hiyerarşi çerçevesinde cereyan etmiştir. Darbeyi yapanlar, Milli Güvenlik Konseyi adı altında anayasa yapılarına dek yasama ve anayasada değışiklik yapma yetkilerini üzerlerine almışlardır. Milli Güvenlik Konseyi, yukarıda ad ve soyadları yazılı Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarından oluşan bir kuruldur. MGK, mevcut hükümeti yıkararak yerine Bülend Ulusu'ya kurdurttuğu hükümeti koymuştur. Askerî darbe sonucu yukarıda isimleri yazılı şüphelilerin emir ve talimatlarını uygulayan kamu personeliyle sivillerin tümü suç işlemiştir.

2-) Şüpheli Kenan Evren'in kendi ifadeleriyle sabit olan "darbe zeminini hazırlamak için şartların olgunlaşması beklenmiştir".

3-) 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'ndaki işçi sınıfına karşı işlenen katliamın 12 Eylül darbesini tetikleyen derin bir suikast olduğu bilinmektedir. Maraş olayları ve Çorum katliamının toplumsal çatışma çıkarmaya yönelik derin devletin sevk ve idaresinde yaptırıldığı gün yüzüne çıkmıştır. Bunlar, şüpheliler tarafından yıllarca uygulanan psikolojik harekât planlarının ürünüdür.

4-) TBMM kapatılıp anayasa ortadan kaldırılmıştır. Siyasî partiler kapatılıp mallarına el konulmuştur. 650 bin kişi gözaltına alınmıştır. 1 milyon 683 bin kişi fişlenmiştir. Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılanmıştır. 7 bin kişi için idam cezası istenmiştir. 517 kişiye idam cezası verilmiş, 50 kişi idam edilmiştir. 71 bin kişi TCK'nın 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılanmıştır. 98 bin 404 kişi "örgüt üyesi olmak" suçundan yargılanmıştır. 388 bin kişiye pasaport verilmemiştir. 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atılmıştır. 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarılmıştır. 30 bin kişi "siyasî mülteci" olarak yurtdışına gitmiştir. 171 kişinin "işkenceden öldüğü" belgelenmiştir. 23 bin 677 derneğin faaliyeti durdurulmuştur. 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verilmiştir. 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istenmiştir.

Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verilmiştir. 39 ton gazete ve dergi imha edilmiştir. Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirmiş, 144 kişi kuşkulu bir şekilde ölmüştür. 43 kişinin "intihar ettiği" bildirilmiştir.

5-) İşlenen suçların cezalandırılmasına engel olmak amacıyla 82 Anayasası'na konulan Geçici 15. Madde, 12 Eylül 2010 günü Anayasa değişiklik paketini halkın çoğunluğunun onaylamasıyla yürürlükten kaldırılmıştır. Şüphelilerin işledikleri suçların soruşturmasına Geçici 15. Madde engel olduğundan zaman aşımı kesintiye uğramıştır, zamanaşımı söz konusu değildir. Kaldı ki, şüpheliler darbe günü ve devamında suç işlemeye devam ettiklerinden, zamanaşımı hiçbir şekilde dolmamıştır. İnsanlığa karşı işlenen suçlarda müruru zaman söz konusu değildir. Yukarıda isimleri yazılı ve kovuşturma sonucu kimlikleri tesbit edilecek şüphelilerin işlemiş oldukları darbe suçu nedeniyle doğrudan veya dolaylı olarak zarar gördüğümüzden şüphelileri şikâyet etmek gerekmiştir.

SONUÇ VE İSTEM : Yukarıda arz ve izah edildiği üzere şüphelilerin hapis cezasıyla tecziyeleri için haklarında kovuşturma yapılarak kamu davası açılmasını arz ve talep ederiz.

(Nasıl suç duyurusunda bulunulacağı hakkında ayrıntılı bilgi için: www.yetmezamaevet.com).

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi Kürt sorununa çözüm lütfen

Roni Margulies 15.09.2010

Kıs kıs gülmemek gerek, biliyorum. "Hepimiz için hayırlı olsun" demek, kapsayıcı olmak gerek. Yenilenin karşısına geçip el kol işaretleri yapmak ayıptır.

Ama ben de insanım ve bazı zaaflarım var.

Önemli bir *Hürriyet* yazarının referandum akşamı gazetenin internet sitesinde "Ben 'Hayır' çıkacağından emindim, çok şaşırdım" demesine hem güldüm hem de hangi gezegende oturuyor bu herif, bir gazeteci, içinde yaşadığı toplumdan nasıl bu kadar habersiz olabilir diye hayrete kapıldım.

Oray Eğin'in "Amerika'ya gidiyorum, döner miyim bilmem" dediğini duyunca bir yandan gülümsedim, ama bir yandan da böyle bir değeri kaybetmenin ülkemiz için ne kadar acı olacağını düşünüp üzüldüm.

Sonra Eğin ve Soner Yalçın'la Hıncal Uluç gibi kankalarının kahraman anti-emperyalist mücahitler olduğunu hatırladım, yüreğime su serpildi. Belli ki Eğin emperyalizme karşı bizzat içinden mücadele etmeye gidiyor. Vay Amerika'nın haline! Arkadaşlarını niye götürmüyor, merak ettim.

Bir de Kılıçdaroğlu'ya üzüldüm. Sen o kadar çalış, çabala, sonra basit bir salaklık yüzünden rezil ol! Dünyanın adaletsiz olduğunu biliyordum da, bu kadarına isyan ediyor insan!

Öte yandan, baston yutmamış hakiki bir insan bu durumda televizyona çıkar, gülerek "Yahu olur böyle şeyler, farkında değildim, ama ben de insanmışım, n'apalım" der, işin gülünç tarafını vurgular, hafife alırdı. Halk da

ona glmek yerine, onunla birlikte gülerdi. Kılıçdaroğlu ise, arkasından biri beklenmedik bir anda çok acıyan bir yerine tekme atmış gibi kem km etti, polisi ve hükümeti suçladı, sonra da özür diledi.

Hürriyet yazarlarını şaşırtan referandum sonuçlarının  önemli anlamı var.

Birincisi, Kemalist devletin müstahkem mevkilerinden biri olan Yüksek Yargı'da bir gedik açıldı. Devleti mevcut şekliyle koruyanların morali biraz daha bozuldu. Seilmemişlerin değil, seçilmişlerin ynettii bir ülkede yaşamak isteyenlerin morali yükseldi.

"Ama AK Parti samim değil, hiçbir şeyi değiştirmeye niyeti yok" diyenlere verilecek cevap basit. Toplumlar hükümet kararlarıyla, yasa hükümleriyle değişmez. Tabandan gelen basınçla, geniş kitlelerin değişim talebinin karşı konulamaz hale gelmesiyle değişir.

Kim kendine solcu diyorsa, bundan sonra değişimin devam etmesi için mücadele etmek, tabanda örgütlenmek, halkın taleplerine tercüman olmak bize kalmış. Niye AK Parti'den bekliyorsunuz ki bunu? Bize ne AK Parti'den?

Örneğin, Emek Partisi'nin referandum değerlendirmesinin başlığı "lke 12 Eylül Anayasası'yla ve dikta hevesiyle yönetilmektedir, hâlâ!" Ee, ne zannettiniz? Bir oylamayla mı değişecekti her şey? Sadece küçük bir adım atıldı. ıkmış şimdi sokağa, Anayasa'nın tümünün değiştirilmesi için çalışın, kampanya yapın, rgtlenin.

Ama benden ikaz etmesi. "Sen referandumda 'Hayır' oyu verilmesi için çalıştın, demek ki Anayasa'nın değişmesini istemiyorsun, anca gidersin" şeklinde bir tepkiyle karşılaştığınızda ne diyeceğinizi önceden düşünün.

Referandumun ikinci güzelliği, MHP'nin başına gelenler. Rezil rüsva oldular, ağızlarının payını aldılar.

Hani hükümetin Kürt Açılımı'na karşı milliyetçi bir dalga yükseliyordu? Nerde? Hani dalga?

Bu yaz çok büyük sayıda asker öldü. Arkasından CHP ile MHP "PKK'yle görüşüyorlar, Apo'yla pazarlık ediyorlar, yuu hainler" yaygaraları kopardı. Ve böylesi bir ortamda bile, halk Açılım'ı başlatan ve vazgeçmeyeceğini söyleyen hükümete oy verdi. MHP'nin kalelerinde bile verdi.

Bu mu yükselen milliyetçilik?

Yükseldiği filan yok. Halk bir kez daha savaştan bezdiğini, barış istediğini belirtti.

Referandumdan çıkarılması gereken belki de en önemli sonuç, Kürt sorununun çözümüyle ilgili.

Kürtlerin örgütlerini tasfiye etmek mümkün değil. O örgütlerle masaya oturmak gerek.

Geçenlerde Kılıçdaroğlu, Başbakan'ın Diyarbakır mitinginde Kürtlere ödün vermeye hazırlandığını, ama CHP'nin bunu ortaya çıkarması sonucunda, "Referandumda 'Evet' çıkması için ödün verecek" diye bağırıp çağırması sonucunda ödün verilmediğini söyleyip övünüyordu.

Haklı. Ödün verilmesini ve barışa doğru bir adım atılmasını engelledi. Ne kadar vnse yeridir!

"Evet" ıktı. Artık hükümet CHP ve MHP semeninden korkmayı bir kenara bırakıp doğru dürüst bir adım atabilir mi acaba?

Rica etsek.

Sol muhalefet nasıl yapılır

Roni Margulies 18.09.2010

Soldan muhalefet nasıl yapılır?

Geçtiğimiz haftalarda nasıl yapılmayacağını çok güzel örneklerini gördük.

Ben "soldan" deyince, siz büyük olasılıkla CHP'yi kastettiğimi düşünüyorsunuz. Onu kastetmiyorum. CHP'nin referandum sürecinde yaptıklarıyla hiç sorunum yok. Yapması gerekeni yaptı ve iyi yaptı. Kendisi gibi düşünen kitlenin toparlanmasını, pekişmesini sağladı.

Ama yaptıklarının hiçbiri "soldan" değildi. Devlet partisi olarak, mevcut devleti mevcut şekliyle korumak isteyenleri seferber etti.

Benim kastettiğim, CHP'nin solundaki "sol". Bu "sol" da, CHP gibi, referandumda "hayır" dedi. Niye? "Muhالیf" olduğu için.

Ve bu "sol", benim üye olduğum Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ni (DSİP) ve bizim gibi "evet" diyen Eşitlik ve Demokrasi Partisi'ni (EDP) "AKP'li" olmakla, "AKP yalakası" olmakla, muhalif olmamakla suçladı.

Bu "sol", muhalif olmayı şöyle anlıyor: Ben sosyalizm istiyorum, hükümetin yaptığı (örneğin Anayasa'yı değiştirmek) sosyalizme yol açmaz, o zaman ben buna karşıyım. Ben ne yaparım? Karşı çıkarım, bir kenarda durup sosyalizm anlatırım, "Yaşasın sosyalizm!" diye bağırırım!

Soldan muhalefetin nasıl yapılmayacağını, nasıl tümüyle etkisiz olacağını daha güzel bir örneğini düşünmek zor!

Bunu TKP, ÖDP, EMEP, Halkevleri gibi örgütler de bilmiyor değil elbet.

Biliyorlar. Ama onların derdi muhalefet etmek filan değil. Sadece "Ben buradayım. Ben de varım" demek.

Referandum süreci sırasında bir mail grubunda aralarından biri ağzından kaçırıldı; ilk defa bu kadar netçe ifade edildiğini duydum: "Bu Anayasa değişiklikleri sosyalistler için ne getiriyor ki?" dedi.

Benzer şekilde, bu "sol" sık sık şöyle bir ifade kullanır: "Sol kendi gündemini oluşturmalı".

"Solun kendi gündemi" gibi kavramlara sahip olanlar muhalefet filan edemez, kimse onların farkında bile olmaz. Kendi kendilerine solculuk oynarlar, şirretleşirler, sağa sola saldırırlar.

Marx, "Komünistlerin, tüm işçi sınıfının çıkarlarından ayrı bir çıkarları yoktur" der. Demek ki, örneğin Anayasa değişikliği gündeme geldiğinde, sorulacak soru "Sosyalistler açısından bu ne demek?" veya "Sosyalistlerin gündemine uygun mu?" olamaz.

Sorulacak soru şudur: Bu durumda işçi sınıfının çıkarları nedir, bu çıkarlar doğrultusunda ne yapmak gerekir?

Geçen gün Mithat Sancar bu gazetede "Referandum sürecinde DSİP ve EDP gibi örgütlerin tutumu, 'Yetmez ama Evet' kampanyasının etkisi ve buralarda üretilen dilin gördüğü yaygın kabul, sol adına ve soldaki travmanın aşılması için bir umuttur!" demiş.

EDP adına konuşamam, ama DSİP'in tutumu ve 'Yetmez ama Evet' kampanyasının motor gücü olmak için elinden gelen her şeyi yapması, yukardaki soruyu sormasından ve soruya verdiği cevaptan kaynaklanıyor.

Cevap şöyle.

İşçi sınıfının müthiş bir mücadele dönemine girdiği, egemen sınıfın tüm kurumlarını sorguladığı, kendi iktidar organlarını yaratmaya başladığı bir ortamda, anayasa manayasa gibi şeyleri aşip geçtiği bir durumda, referandum bizi hiç ilgilendirmezdi. Ya "hayır" derdik ya da boykot çağrısında bulunurduk. Bu çağrı hem işçi sınıfının anlamsız bir yan yola girmesini engellemeyi amaçlardı, hem de geniş kitleler arasında bir yankı bulurdu.

Sanırım bugün böyle koşullarda yaşamadığımız konusunda hepimiz anlaşabiliriz!

İşçi sınıfının yarıya yakını daha üç yıl önce AK Parti'ye oy vermiş. Sınıfın bütünü gözlerini yıllardır AK Parti ile devlet, ordu ve yargı arasındaki mücadeleye dikmiş.

Egemen sınıfın kurumları geniş kitleler tarafından aşağı yukarı makul kurumlar olarak görülüyor. Mevcut düzen, tüm şikâyetlere rağmen, aşağı yukarı "mümkün olan tek düzen" olarak kabul ediliyor. Bu durumda, "Kahrolsun egemen sınıf ve tüm kurumları" diye bağırarak anlamsız. Kimse dinlemez.

Daha ince taktikler gerek. Bu kurumların kötü olduğunu ve değiştirilebileceğini geniş kitlelere gösteren ve kanıtlayan taktikler bulmak gerek. Devletin gücünü ve kitleler gözündeki ikna ediciliğini kırmak için taktikler geliştirmek gerek.

Halkın kendi oylarıyla 12 Eylül Anayasası'na ve Yüksek Yargı'ya darbe indirmesi işçi sınıfının çıkarıdır. Halkın kendi oylarıyla 12 Eylül Anayasası'nı ve Yüksek Yargı'yı desteklemesi işçi sınıfının çıkarlarına karşıdır.

Soldan muhalefet, bunları tartarak yapılır.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı Yahudi güdüyor!

Roni Margulies 22.09.2010

"Para ve kapitalizma dünyasını icat eden, Yahudi... Bu dünya yerine yerleştikten ve bütün kuvvet ve illetleriyle ortaya çıktıktan sonra onu materyalizma ve komünizma sistemiyle tahribe davranan da (Karl Marks) Yahudi..."

"Yahudi, öteden beri kendi dışındaki insan topluluklarının olanca birlik ve bütünlük müesseselerine düşmandır..."

"İşte onun içindir ki, Yahudi, topyekûn insanlık vücuduna mikrop gibi yerleşirken, kendi gizli tesir şebekesini hâkim kılmak için.. insanlığın illet bünyesini kıyamete kadar beslemek ve hastalık kıvamında tutmak borcu altındadır."

Öncelikle özür dilemem gerek. Bugüne kadar Necip Fazıl okumamış olduğum için, mikrop olduğumu, insanlığı hastalık kıvamında tuttuğumu bilmiyordum. Kusura bakmayın, istemeyerek oldu.

Yahudiler olarak dünyayı güdüyor olduğumuzu biliyordum elbet, pek çok güvenilir ve bilimsel Hıristiyan kaynaktan okumuştum, ama Necip Fazıl'ın "Dünyayı Yahudi güdüyor!" makalesini okudukça, yaptıklarımın ne kadar vahim olduğunu daha iyi kavradım.

"Kanuni'ye hulûlden başlayarak Türk alçalma tarihini başlatan, Yahudi..."

"Tanzimat isimli felâket çıkırının açıcısı, Yahudi..."

"İttihat ve Terakki kuklalarıyla Abdülhamid Hân'ı surf tahtından al aşağı ederek koca İmparatorluğun tasfiye masasına yatıracısı, Yahudi..."

"Birinci Dünya Harbi, onun dünyasını hâkim kılma hamlesi, İkinci Dünya Savaşı da ona karşı uyanan ırkî kini boğma hareketidir."

Doğrusu, bir yandan suçluluk duygusu içinde kıvranırken, bir yandan da biraz gururlanmadım değil. Nelere kadmışız be!

Ama bir noktada üzülmeyden edemedim: Süleyman Demirel'i de biz kontrol etmişiz!

"Türk millî ıstırap ve inkısarının büyük ümitlerle başa geçirdiği, sâf ve temiz Anadolu çocuğu kabul ettiği, İslâm köylü Süleyman Demirel bile.. onun [Yahudi'nin] güdüm havası içindedir."

Demirel'den uzak dursak iyi olurmuş ama, n'apalım, arada o da kaynadı gitti.

Tarihte Yahudileri korkutan hiçbir şey yok mu peki?

Var tabii, olmaz olur mu: *"Onu korkutan tek mâna İslâmiyet olmuş, korkutan şahıslar da İkinci Abdülhamid ve Hitler'den ibaret kalmıştır."*

Necip Fazıl'a göre, *"Hitler sadece gözü kara, deli mizaçlı bir hesapsız olduğu için muvaffak olamamış."* Muvaffak olması için altı milyon değil de kaç Yahudi öldürmesi gerekiyormuş, bunun hesabını yapmamış Necip Fazıl. Ama tarihsel bir fırsat kaçmış işte!

"Dünyayı Yahudi güdüyor!" makalesi *Büyük Doğu* dergisinin 25 Ekim 1967 tarihli sayısında yayımlanmış. Necip Fazıl'ın 1943-1978 yıllarında aralıklı olarak yayımladığı dergi. Kendi kurduğu Büyük Doğu Hareketi'nin yayın organı.

Zannedilebilir ki, bir çılgınlık anında, geçici bir ırkçılık cinneti geçirirken yazmış makaleyi Necip Fazıl.

Zannedilmesin. Çünkü Büyük Doğu Yayınları'nın 2008'de ikinci baskısını yayımladığı ve Necip Fazıl'ın çeşitli yazılarını biraraya getiren *Yahudilik – Masonluk – Dönmelik* başlıklı kitap Hıristiyan antisemitizminin bir özeti adeta. Siyon Liderlerinin Protokolleri, Hahambaşının mezarı başındaki nutuk ve antisemitizmin tüm klasik belgeleri aktarılmış ve üzerlerine İslâmî bir cila çekilmeye çalışılmış.

Memleketimizde faşizm de eksik değil, azgın ırkçılık da, antisemitizm de. Otuz yıl önce ölmüş Necip Fazıl'la uğraşmaya ne gerek var?

Bence var.

Günümüz Türkiyesi'nde, İstanbul'da Bahçelievler ve Yenibosna'da, İzmir Çiğli'de, Fatsa'da, Gaziantep'te, Elazığ'da Necip Fazıl Kısakürek liseleri var. Maraş'ta Necip Fazıl Kısakürek Bulvarı, Nevşehir'de Üstad Necip Fazıl Kısakürek Bulvarı var. Sayısız il ve ilçede Necip Fazıl Kısakürek caddeleri, Ankara'da Necip Fazıl Kısakürek Hanımlar Lokali, Altındağ'dan Küçük Ayasofya'ya sayısız mahallede Necip Fazıl Kısakürek Kültür Merkezleri var.

Bütün bunlar var, çünkü Recep Tayyip Erdoğan'dan belediye başkanlarına kadar pek çok AK Parti üyesi gençliğini *Büyük Doğu* dergisi okuyarak, Necip Fazıl'ın görüşlerini beğenip benimseyerek geçirdi.

Başbakan hâlâ bugün iyi niyetli bir beraberlik ruhu aşılama çabası içinde Nâzım Hikmet'le Necip Fazıl'ı birlikte anıyor.

Kusura bakmayın, ama yok öyle şey.

Azgın bir ırkçının, altı milyon kişinin ölümünü onaylayan ve az bulan bir yaratığın adını Nâzım Hikmet'le birlikte anamazsınız.

Ve bu yaratığın adını Kültür Merkezlerine veremezsiniz.

İrkçiliğin kültürü mü olurmuş!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gâvurun akıbeti

Roni Margulies 25.09.2010

Vay be! Necip Fazıl'ın su katılmamış bir ırkçı olduğunu belgelemek ne çok kişiyi gaza getirdi!

Önce, göğsünü gere gere ırkçılığını beyan eden meczuplar gaza geldi.

"Hep cibilliyetinizi belli ediyorsunuz. Sevan Nişanyan da böyle cami duvarına işemekten gitmişti. İşin mi yok çift? Şaşkın!!! Akıbetin öteki gâvurun aynı olacak, anlaşıldı. Hitler'e hak verdirecek kadar kızdırdın beni şimdi."

Veya

"Sizin milletinizin dünyadaki marifetleri gibi konulara girmeden, hele çok lanet okuduğunuz Hitler'in de akrabanız olduğu ortaya çıkmışken, üzerinde yaşadığınız toprakların kültürel ve dinî prensiplerine göre.. siz ateist, komonist vs. perdesinin arkasına sığınarak bu milletin değer verdiği bir yazara hakaret edemezsiniz..."

Şaşılacak bir şey yok. Sadece, Hitler neyim oluyormuş, onu bilemedim. Kayınçomun kuzeni mi, daha yakın bir akraba mı, kim bilir?

Ardından, hayal kırıklığına uğrayıp gocunanlar gaza geldi.

"Ben senin bütün yazılarını okuyordum. Seni ne çok sevmiş benimsemiştik. Kendimizden biri saymıştık. İnsan bellemiştik. Bir çuval inciri berbat ettin.. Kemalizm'le dalga geçiyordun, bizim de hoşumuza gidiyordu. Bu da nereden çıktı şimdi."

Kemalizm'le dalga geçmek kolay. Buyurun, geçeyim.

İşte size 'İzmir'de Bugün' internet sitesinden bir haber:

"Konak Belediyesi'nin projelerini tamamladığı ve önümüzdeki günlerde çalışmalarına başlayacağı Gültepe Rekreasyon Alanı'nda, bir de tarihi mirasımızın sergilendiği Minyatürk Ege kurulacak. Bir benzeri İstanbul'da bulunan Minyatürk Ege'de İzmir ve çevre il ve ilçelerde yer alan tarihî ve kültürel zenginliklerimizin yanı sıra Anıtkabir'in de minyatürü sergilenecek."

'Rekreasyon', eğlence ve dinlenme demek. Bir eğlence ve dinlenme alanına bir mezarın minyatürünü koyan kafa yapısıyla dalga geçmekten vazgeçemem. Allah bilir, "Anıtkabir büyüktür, büyük kalacaktır, küçük gösterilemez" diye Konak Belediyesi'ne dava açanlar bile çıkabilir İzmir'de.

Ama Kemalist devlete karşı mücadele etmek ve bu arada inançlı insanların da haklarını savunmak bir Müslüman'ın ırkçılığını mazur görmek anlamına mı gelir? I-ıh, gelmez, kusura bakmayın.

Ve sonra, "Yok yahu, bütün dünya tarihini bir Yahudi komplosu olarak görmek aslında ırkçılık değildir, ne var ki bunda" diyenler sıraya girdi.

"Yahudi düşmanlığı ve ırkçılık konularını bir daha gözden geçirmenizi tavsiye ediyorum. Bu sözlerde 'Yahudi' o zamanlarda tüm Yahudiler için kullanılmaktaydı. Günümüzde ise tasnif edilmiş durumda. Necip Fazıl'ın kastettiği Siyonist Yahudilerdir, o zamanlarda bu tasnif yaygın olmadığı ve bizler de bunu pek önemsemediğimiz için Yahudi denmiştir o yazılarda. Söylenmek istenen Siyonistlerdir, tüm Yahudiler değil. Zaten Müslüman bir insan böylesi bir ırkçılık içine girmez diye düşünüyorum, çünkü ırkçılık İslam'da yasaktır."

Yok, olmadı. Siyonizm 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkmış olan, Yahudilerin kendi ayrı devleti olmasını savunan bir siyasî harekettir. Ve 1948 yılından bu yana İsrail devletinin resmî ideolojisidir.

Necip Fazıl bundan bahsetmiyor. Tüm Yahudilerden bahsediyor:

"Yahudi, ilk hiyanetini kendi Peygamberine ve daha nice Peygamberlere gösterdikten sonra, bu hiyanet ruhunu dölleştirmiş, asırlar boyunca bu dölü geliştirmiş, örnekletirmiş, nihayet ondan ibaret kalmış.. Follukta yumurta

gibi daima yerini muhafaza eden bu ruh vâhidi etrafında da, Yahudi, renk renk ve çizgi çizgi, kavim hususiyetleriyle üreyip gitmektedir."

"Siyonizm'in hususiyetleri" demiyor. "Kavim hususiyetleri" diyor. Bir ırkın bütününden bahsediyor. Dedim ya, su katılmamış bir ırkçı.

Ve nihayet, gerçek Müslümanlardan da ses geldi:

"Yıllardır söylediğim, ama söylediğim için ciddî eleştiri aldığım bu argümanı dile getirdiğinizden dolayı sizi kutluyorum. Okuyan ve aklı başında olan muhafazakâr kesim bunun farkında, ama bir türlü dillendirememişlerdi. Benim de içim acıyordu Necip Fazıl isminin kültür merkezlerine verildiğini görünce. Oysa İslam bunu şiddetle reddeder. Maalesef kendini Müslüman diye tanımlayan ama kendisinden olmayanları yok sayan büyük bir grup var. Neyse ki aklı başında Müslümanlar da varız. Biliyorum ki yazılarınızı bu kesimden de okuyan var, eminim onlar da benim gibi size teşekkür edecektir."

Ben teşekkür ederim.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanların milliyetçi damarı

Roni Margulies 29.09.2010

Müslüman bir dostum, "Biz Türkler her şeyin b.kunu çıkarırız, Müslümanlığın da b.kunu çıkardık galiba" demişti bir sohbetimiz sırasında. Memleketin hal-i pür melalini tartışıyorduk. Ve ben tüm Müslüman dostlarıma er veya geç sorduğum soruyu sormuştum:

"Nasıl oluyor da Türkiye'de Müslüman cemahta bu kadar belirgin ve yoğun bir milliyetçi damar var? Bu tutarsızlığın tarihsel kökenleri nelerdir, düşünsel kökenleri nereden gelir?"

Bu soruya özellikle gençliğinde ülkücü olmuş, Türkçü hareketlere bulaşmış, sonra bunları reddederek Müslüman olmuş kişilerin verdiği cevap ilgimi çeker.

Konya Selçuk Üniversitesi'nde öyle dostlarım var ki, eski faşist, ama bugün gerçekten sevdiğim, saydığım, evliya gibi adamlar. Dostluklarına verdiğim değer bir yana, bu dostlarım bizzat kendi yaşamlarıyla Türkiye'de milliyetçilikle Müslümanlık arasındaki geçişten, ikisi arasındaki örtüşme alanına işaret etmiş oluyor.

Böyle bir örtüşme nasıl olabiliyor? Değil mi ki İslam ırkçılığı, kavmiyetçiliği açık ve kesin ifadelerle reddeder ve yasaklar?

Bu soruların cevabını aramayı önemli buluyorum.

Teorik veya teolojik bir merak değil ama benimki. Tümüyle siyasî.

İnsanların kutsala ilişkin inançları hiç ilgimi çekmez, tartışmam, tartışmayı anlamsız bulurum.

Ama bu inançların siyasî sonuçları ilgi alanıma girer. Dünyayı değiştirmek istediğim için. Ve dünyayı büyük insanların değil, ancak "küçük" insanlardan oluşan büyük kitlelerin değiştirebileceğine inandığım için.

Ve Türkiye’de çok geniş kitleler kendilerini Müslüman olarak tanımlıyorsa, hayatını elinden geldiğince Müslümanlığa uygun olarak yaşamaya çalışıyorsa, bu Müslümanlığın neler içerdiği, siyasete nasıl yansıtacağı ilgimi çeker.

Olumlu ve olumsuz birer örnek vereyim.

Referandum sürecinde Alanya’da bir toplantıdayız. Müslüman sivil toplum kuruluşlarının Sivil Dayanışma Platformu çatısı altında örgütlediği bir "Evet" toplantısı. Yaklaşık 250 kişi var ve toplantıyı örgütleyen kurumların niteliğine bağlı olarak benim alışık olduğum kitleden farklı bir kitle. Yerel eşraf ve esnaftan, şöyle veya böyle yerel düzeyde sözü dinlenen insanlardan oluşuyor.

Ben, sadece Kürtlere, Alevilere, gayrimüslimlere değil, inançlı Müslümanlara da hayatı 80 yıldır zehir eden bu ceberut devletin tabutuna "Evet" oyu kullanarak bir çivi daha çakacağımızı anlatıyorum. Türk, Müslüman ve Sünni olmanın kimseyi bu devletin gadrinden kurtarmadığını ve 28 Şubat’ta nihayet Müslümanların da bunu gördüğünü söyleyip "Birlikte mücadeleye hoş geldiniz!" diyorum.

Doğaldır, Yahudi kökenli ateist bir sosyalistten bu sözleri beklemiyorlar, alkış çok.

Ama en çok alkışı platform başkanı Ayhan Bey alıyor elbet. Hem iyi bir hatip olduğu için, hem 'kendilerinden biri' olarak gördükleri için.

Tam o günlerde yine Güneydoğu’da çok asker ölmüş, memlekette yine berbat bir hava esiyor. Anayasa paketi hakkındaki konuşmasının sonunda Ayhan Bey *"Bir de şunu eklemek istiyorum"* diyor. *"Bu bölgede millî hassasiyetlerin yoğun olduğunu biliyorum, ama..."* diyor, *"biz Müslümanların"* Türk-Kürt ayrımı yapamayacağını, kendisinin Kayserili bir Türk olduğunu fakat Kürt veya Ermeni olarak da doğmuş olabileceğini anlatıyor, dinleyicileri milliyetçiliğe karşı ikaz ediyor, sağduyuya, kardeşliğe davet ediyor.

Aynı daveti ben yapsam, dinleyicilere vız gelir tırıs gider. Ayhan Bey yapınca etkili oluyor.

Anadolu’nun her yanında Ayhan Bey gibi ve Alanya’da ona hak verenler gibi düşünenlerin önemini bilmem anlatmama gerek var mı?

Savaşın en kanlı zamanlarında bile, gerçekten azgın bir Türk milliyetçiliğinin, gerçekten saldırgan bir Kürt düşmanlığının yükselmemesinde milliyetçilikten uzak duran Müslüman kanaat önderlerinin önemli bir payı ve işlevi olduğundan hiç kuşku yok.

Nerede yükseliyor milliyetçilik?

Müslümanlığın değil, Kemalizm’in yoğun olduğu bölgelerde.

Olumsuz örnek, yani Müslümanlığın milliyetçiliğe ödün verdiği durumda ne olduğunun örneği ise, AK Parti hükümetinin durumu.

Bir yandan Kürt sorununu çözmeye niyet ederken, bir yandan da Türk bayrağı sallamaya çalışınca, sorun çözülüyor.

Müslümanlığın içindeki milliyetçi damar beni bu nedenle ilgilendiriyor.

O damarla hesaplaşmadan, bu memlekette eşit vatandaşlar olarak yaşamamız zor çünkü.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam'ın ve Türk'ün altın çağı

Roni Margulies 02.10.2010

Osmanlı iyi bir şey miydi, kötü bir şey mi?

Tarihçi açısından tümüyle anlamsız bir soru.

Bugün bir Rus'un "Ah be, Prut Savaşı'nı keşke biz kazansaydık, Birinci Katerina'nın Baltacı Mehmet Paşa'nın yatağına girmesine gerek kalmazdı, ne kötü oldu" diye hayıflanması gereksizdir. Veya "Ha şöyle, Zigetvar Muharebesi'nde Avusturya Arşidükü Maksimilyan'a ne güzel geçirdik! Bir de yolda Kanuni ölmeseydi ne iyi olurdu!" diye karmaşık hislere kapılmak anlamlı değildir.

Değildir ama, seksen yıldır, "Osmanlı iyi bir şey miydi, kötü bir şey mi" sorusu, siyasî bir kodlamaya denk düşüyor. Bu soruya verilen cevaba göre, hepimiz kimin ne olduğunu şıp diye anlıyoruz.

Yakamoz, Sarıkız veya Ayışığı darbe planlarından biri maazallah başarılı olsa, irtica tehlikesini bertaraf etmek için İstiklal Mahkemeleri kurulsun ve başlarına Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu veya, ne bileyim, Doğu Perinçek getirilseydi, yargıçların bu soruyu sorması yeterli olurdu.

"İyi bir şeydi" diyenler derhal İzmir'e veya Fizan'a sürülür; "Kötü bir şeydi" diyenler beraat eder, saygın Kemalist vatandaşlar olarak yaşamlarını sürdürürdü.

Hemen hemen bütün Müslümanlar "İyi bir şeydi" diyeceği için, İzmir'e sürülen Müslüman sayısı yerlilerin sayısını aşar, İzmir halkı ayaklanırdı.

Zaman İçinde Bediüzzaman kitabının Sunuş yazısında Ömer Laçiner, "Osmanlı-Türkiye toplumunun son yüz yıllık tarihini modernleşme yanlıları ('ilericiler') ile karşıtları ('gericiler') arasındaki çatışma ve iktidar mücadelesi olarak sunan resmî (Atatürkçü) ideolojinin" hegemonyasından söz eder.

Bu ideoloji uyarınca, 'ilericiler' Osmanlı'nın 'kötü' olduğunu, 'gericiler' ise 'iyi' olduğunu düşünür. Eski bir dil kullananların 'gerici', en öz Türkçeyi kullananların en 'ilerici' olması gibi. Abdülhamit'e 'Kızıl Sultan' diyenlerin 'ilerici', 'Ulu Hakan' diyenlerin 'gerici' olması gibi.

Öyle ezici bir hegemonya ki bu, karşı çıkanlar bile bu çerçevenin içinde kalarak karşı çıkıyor çok zaman.

Bugün Müslüman cemahtaki Osmanlı aşkını başka türlü anlamak mümkün değil. Çerçeveyi kıramamaktan kaynaklanıyor.

Tüm kitapları Müslümanlar tarafından ekmek peynir gibi satın alınan tarihçi Mustafa Armağan bu durumun en güzel örneği.

Şöyle diyor bir söyleşisinde:

"Geri kalışımızın faturasını habire ona [Osmanlı'ya] kesiyorduk. Bizi geri bıraktıran oydu. Osmanlı, öteki olarak kurgulanmıştı bir kere. Biz olmayan ne varsa ona aitti. 'Biz' doğruyu, iyiyi, gelişmiş, moderni, dinamizmi temsil ediyorduk, Osmanlı ise yanlış, kötü, ilkel, geleneksel olanı ve atalet ve zilleti taşıyordu boynunda bir keşköl-i fukara gibi. O keşkölün içine iğrendiğimiz ne varsa boşaltıyor, hakaretlerimizi bir derviş sabrıyla sinesine çeken bu adama kestiğimiz her faturanın bizi özgürleştireceğini düşünüyor, böylece Batı karşısındaki utancımızdan uzaklaşabileceğimizi sanıyorduk."

Tamamen doğru. Cumhuriyet'in 'iyi' ve 'ileri' olduğunu göstermek için Osmanlı'nın 'kötü' ve 'geri' olduğunu göstermek gerekiyordu; Kemalizm bunu yaptı.

Ama Osmanlı'nın 'kötü' ve 'geri' olmadığını göstermek için, mükemmel bir Altın Çağ olduğunu iddia etmek gerekmiyor. Birincisi ne kadar yanlışsa, ikincisi de o kadar yanlış.

Dolayısıyla, Mustafa Armağan'ın pek çok Müslüman'la paylaştığı şu hayal de yanlış:

"Haksızlıkların, zulmün ve insanın haysiyetini çiğnemenin bu derece olağanlaştığı bir yüzyıl, Osmanlılık yoksa bile onu icat etmek zorunda kalacaktır. Zalime zalim olduğunu haykırarak, kurda kurt olduğunu hatırlatacak ama kendisi kurt olmayan bir modelin inşasının en güçlü adaylarından birisidir Osmanlı. Bu Osmanlıyı biz icad edemezsek, merak etmeyelim, insanlık kendisine bir Osmanlı bulacaktır."

"Bir kere yaşanan bir daha neden yaşanmasın ki?.. Ben bir 'Osmanlı tsunamisi'ni tetiklemeye çalışıyorum. Daha doğrusu bu tsunaminin gelmekte olduğunu haber vermek istiyorum. Gözü açık olanlara elbette... Bakın, diyorum, Osmanlı tsunamisi geliyor, dikkatli bakın!"

Yanılıyor.

Gelecek tahayyülleri geçmişe bakarak oluşturulamaz. Geçmiş, adı üstünde, geçmişte kalmıştır.

"Haksızlıkların, zulmün ve insanın haysiyetini çiğnemenin bu derece olağanlaştığı bir yüzyıl", birkaç yüzyıl öncesinin hayalî bir altın çağını özleyerek değiştirilemez.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BDP'ye kafa atanlar

Roni Margulies 06.10.2010

Hatırlarsınız, referandumdan bir iki gün önce Bursa'da bir konuşma yaparken BDP Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal'a herifin biri saldırıp kafa atmıştı.

Ben "herifin biri" diyorum ama, internette "BDP'ye Kafa Atan Bilgehan Şimşek (Helal Türk Evladı)" şeklinde geçiyor. Ne evladı olduğu konusunu geçelim. Amacım herifin ailesini tartışmak değil.

Daha ilginç bulduğum konu, Bursa Cumhuriyet Başsavcılığı ve Terörle Mücadele Şubesi'nin olaya yaklaşımı.

Pazartesi günü, Başsavcılığın talimatıyla BDP Bursa İl Eşbaşkanı Ayla Yıldırım ve diğer partililer Terörle Mücadele’de ifade verdiler.

“Ne var ki bunda? Görgü tanıkları dinleniyor” diyeceksiniz.

Yoo, hayır, öyle değil.

Söz konusu partililerin ifadesi “saldırganı kasten yaralamak iddiasıyla” şüpheli olarak alınmış!

Başsavcılık ve Terörle Mücadele herhalde saldırı sırasında Birdal’ın çevresindeki partililerin şöyle tepki göstermesini bekliyordu: “Aman, Akın’ı korumakta aceleci davranmayalım, bu saldırgan helal bir Türk evladı galiba, Allah korusun yaralanır maralanır, alt tarafı bir kafa attı, bakalım şimdi ne yapacak?”

Memleketimizde yirmi yıllık bir âdettir, her siyasetçi düzenli aralıklarla ve yüzünde donuk bir ifadeyle şu sözleri tekrarlamak zorundadır: “Kürtler silah bıraksın, meşru alanda meşru şekilde siyaset yapsın, o zaman düşünüyoruz.”

Şimdi, sizden bir ricam var. Zor ve acılı bir şey, biliyorum, ama kısaca Türk olmadığınızı ve Türkiye’de yaşamadığınızı hayal edin. Türkiye hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Diyelim ki Norveç’in güzel Trondheim şehrinde doğup büyüdünüz. Ve bu ay gecikmiş bir yaz tatili için Ankara’ya geldiniz. (Bu tatil için Ankara’yı öneren seyahat acentesini mahkemeye verip vermeyeceğiniz bu yazının konusu değil.)

Gençlik Parkı’nda gezinirken dinlenmek için oturduğunuz banka az sonra bir Ankaralı ilişiyor, laf lafı açıyor, sohbet koyulaşiyor. Gönlünü almak için “Başkentiniz çok güzel, mimarî eserlerine özellikle hayran kaldım” diyorsunuz. “Siyaset nasıl sizde” diye soruyorsunuz.

Adam televizyonda daha yeni duymuş, kolayca cevap veriyor: “Her şey çok iyi gidiyor, ama bir Kürt sorunumuz var. Adamların hepsi terörist, demokratik siyasetin içinde yer alsalar sorun çözülecek, ama almıyorlar işte. Hep söylüyoruz, ama almamayı tercih ediyorlar.”

Siz de merak ediyorsunuz, akşam otele dönüp internetten araştırıyorsunuz. Kafanıza takılıyor, “Bu Kürtler niye bir parti kurup siyasete katılmıyor acaba?”

Bir de bakıyorsunuz ki...

Ta 1991 yılında Kürtler Halkın Emek Partisi (HEP) diye bir parti kurmuş. Bu partinin sekiz üyesi milletvekili seçilerek Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde demokratik siyasete dâhil olmuş.

Bu parti aynı yıl devlet tarafından kapatılmış.

Kürtler demokratik siyasetten vazgeçmemiş, Demokrasi Partisi’ni (DEP) kurmuşlar ve milletvekilleri o partiye geçmiş.

Bu milletvekilleri Meclis’te Kürtçe yemin ettikleri için 1994’te derdest edilip cezaevine atılmış ve bu parti de kapatılmış.

Kürtler demokratik siyasetten yine vazgeçmemiş, Halkın Demokrasi Partisi’ni (HADEP) kurmuşlar. HADEP 1999 yerel seçimlerinde 37 belediye başkanlığı kazanmış.

Yine olmamış. Anayasa Mahkemesi bu partiyi de 2003’te kapatmış, Genel Başkan dâhil 46 partiliye beş yıllık siyasetten uzak durma yasağı vermiş.

Kürtler demokratik siyasetten yine vazgeçmemiş, Demokratik Toplum Partisi'ni (DTP) kurmuşlar. DTP, 2007 seçimlerinde 21 milletvekili çıkarmış ve 2009 yerel seçimlerinde 99 belediye başkanlığı kazanmış.

Yerel seçimlerden bir ay sonra başlatılan bir polis operasyonu ile 52 parti üyesi tutuklanmış. Haziranda belediye meclis üyeleri dâhil 18 partili daha tutuklanmış. Eylülde sendikacılar dâhil 35 partili tutuklanmış. Aralıkta 10 belediye başkanı, altı eski belediye başkanı ve bir belediye başkan vekili dâhil 100'e yakın partili daha tutuklanmış.

Aralık ayında bu parti de kapatılmış ve kapatılan yedinci Kürt partisi olma payesini kazanmış.

Kürtler yine vazgeçmemiş, BDP'yi kurmuşlar. Ve bu partinin milletvekillerine kafa atılıyor!

Siz Norveçli olsanız, hemen Meclis'e gidip karşınıza çıkan her Türk siyasetçisini yakalayıp "Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?" demez misiniz?

Ve 18 ekimde Diyarbakır'a gidip KCK davasında tutuklu DTP üyelerine destek vermez misiniz?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu topraklarda herkes Türk'tür

Roni Margulies 09.10.2010

"Kürtlerin temsil edilmesi için hükümetlerce şimdiye kadar hiçbir şey yapılmamıştır. Kürtler uyanmış, milliyet hisleri tahrik edilmiştir. Yukarıdan beri arzuna çalıştığımız gibi, yabancı memleketlerde milliyet davalarını sürdürmek ve tahakkuk ettirmek için teşkilatlanmış bulunmaktadır."

Giderek öfkeleniyor alıntılıdığım yazar. "Devlet nerede? Hoop, devlet nerede?" diye bağırıyor adeta.

"Biz hâlâ Türk - Kürt diye bir şey yoktur, bu topraklarda herkes Türk'tür deyip duralım. Realite ve hadiseler bizim bu devede siyasetimizi red ve tekzip etmektedir."

Ve yazar, "her şeye rağmen", diyor, "biz Kürtleri kazanmak için yıllardan beri düşündüklerimizi arzetmeyi vazife sayıyoruz." Ve sıralıyor: Doğu Enstitüsü kurulmalı, devletin bir temsil siyaseti olmalı, validen jandarma çavuşuna kadar en seçkin memurlar bölgeye gönderilmeli, Başbakanlığa bağlı bir Doğu Bölgesi Halk Terbiyesi Umum Müdürlüğü kurulmalı, her tür altyapı tesisi esirgenmeden kurulmalı ve yapılmalı, o sıralarda yeni açılmış olan Diyarbakır Radyosu iyi çalışmalı, Doğu iktisaden kalkındırılmalı, Doğulunun karnı doyurulmalı, filan.

Sonuç olarak, diyor yazar, "Doğu bölgesi Türk yurdunun bölünmez bir parçasıdır. Burada yaşayan halkın, memleketin başka yerlerinde yaşayan vatandaşlarla her bakımdan eşit haklara sahip olduğunu fiilen göstermek icap etmektedir."

Kim bu yazar? Tahmin etmek ister misiniz?

Broşürün giriş paragrafını verirsem bir ipucu olabilir:

"Son yıllarda memleketin bütünlüğü uğrunda çok büyük önem kazanan Doğu meseleleri üzerinde yüksek, seçkin bir topluluğa maruzatta bulunmak şerefini bana bahşeden Harb Akademileri'nin çok sayın komutanı Doğan

Paşa Hazretleri'ne minnettarlığımı arzeylerim."

Broşür, Harb Akademileri Komutanlığı yayınlarından, "Doğuda Kürt Meselesi". Yazar ise Em. J. Alb. Nazmi Sevgen.

Broşürün tarihi 1970.

Birkaç şey ilgimi çekti.

Birincisi, ortada PKK filan yok, PKK'nin kurulmasına daha 15 yıl var. Ama Em. J. Alb. Sevgen, Harb Akademileri'nde seçkin bir topluluğa "çok büyük önem kazanan" Doğu meselesi hakkında bir konferans veriyor.

Demek ki, sorun PKK değil, silah değil, şiddet, terör filan değil. Sorun zaten varmış. Ve zaten sorun olduğu için silah, şiddet filan çıkmış ortaya.

Demek ki, mesele silah ve şiddet değil. Çok daha eski, çok daha köklü bir sorun var. Silahtan ve şiddetten kurtulmak için, önce bu eski ve köklü sorunu çözmek gerek.

İkincisi, Em. J. Alb. Sevgen bazı açılardan son derece gerçekçi. "*Kürtlerin temsil edilmesi için hükümetlerce şimdiye kadar hiçbir şey yapılmamıştır*" diyebiliyor, "*Realite ve hadiseler bizim bu devede küşu siyasetimizi red ve tekzip etmektedir*" diyebiliyor, Kürtlerin "*her bakımdan eşit haklara sahip olduğunu fiilen göstermek icap etmektedir*" diyor.

"Ulan", diye düşünüyor insan, "madem bunları biliyordunuz, madem bu bildiklerinizi Harb Akademileri'ne yayınlattıracak kadar iyi biliyordunuz, ne diye kırk yıldır bu kadar kan döktünüz, binlerce köyü yakıp yıktınız, on binlerce cinayet işlediniz, 40.000 kişinin ölümüne sebep oldunuz?"

Ve ne diye kırk yıl önce bildiğinizi hâlâ bugün uygulamıyorsunuz?

İlginç bulduğum üçüncü konu da, Kürtlerin niye hâlâ bugün eşit vatandaş olmamalarının ipuçlarının broşürde mevcut olması.

Ne diyor Em. J. Alb. Sevgen? "*Doğu bölgesi Türk yurdunun bölünmez bir parçasıdır.*" Peki, o zaman Kürtler ne? Madem burası "Türk yurdu", Kürtler misafir mi? Kiracı mı? Turist mi?

Sorun bu işte. Burasının "Türk yurdu" değil, burada yaşayan tüm eşit vatandaşların yurdu olduğu kabul edilene kadar, bu sorun çözülmez. İlgililerin dikkatine.

Ben albayın broşürünü okurken, nüfusu tümüyle Kürt olan Urfa Suruç AK Parti yöneticileri aradı. Mürşitpınar Sınır Kapısı'nın kapalı olmasından yakındılar. Suruç halkının sınırın hemen öte yanında Suriye'deki akrabalarını ziyaret etmek için çektikleri eziyetten ve sınırın kapalı olmasının Suruç ekonomisini öldürdüğünden söz ettiler.

Bir zaman önce beni bir konuşma yapmaya davet etmişlerdi. Suruç'un BDP'li belediye başkanı hapisteyken, orada hükümet partisinin bir etkinliğine katılmayacağımı anlatmıştım.

Mürşitpınar Sınır Kapısı'nı gündeme getirerek Suruç AK Parti yöneticilerine borcumu ödemiş olayım. Bu da ilgililerin dikkatine.

Kült, estetik ve beton

Roni Margulies 13.10.2010

Tanıl Bora'yla son görüştüğümüzde Yeni Sol filan gibi bir şeylere dâhil etmeye çalışıyordum onu.

Can-ı gönülden desteklediğini, ama artık vaktinin önemli bir kısmını İletişim Yayınları'na harcamaya niyetli olduğunu söylemişti.

İyi ki ikna edememişim.

İki kitap birden okuyorum şu anda. Bir türlü karar veremedim, bir onun bir onun sayfalarını çeviriyorum! İkisi de İletişim Yayınları'ndan.

Biri, Cemalettin Canlı ile Yusuf Kenan Beysülen'in yazdığı *Zaman İçinde Bedüzzaman*. Resmî ideolojinin şeytanlaştırdığı, Nurculuğun insanüstüleştirdiği ve dolayısıyla gerçek hikâyesini hep merak ettiğim bir kişi hakkında nihayet doğru dürüst bir kitap!

Diğeri, Aylin Tekiner'in *Atatürk Heykelleri - Kült, Estetik, Siyaset* adlı kitabı.

Halk arasında yaygın olan 'beton Kemal' fıkralarını duymuşsunuzdur. İşte, fıkraların arka planı!

Ben bu tür kitapları çok zaman sıkıcı bulurum. Fıkraları tercih ederim. Zaten bildiğim, tahmin ettiğim şeyleri Althusser'den ve Foucault'dan alıntılar yaparak çok uzun kelimelerle anlatan metinler gereksiz entellik gibi gelir bana.

Ama sıkıcı olmak bir yana dursun, Tekiner'in kitabını okurken sık sık kahkaha atıyorum.

"2000'li yıllara gelindiğinde, anıt talebinde bir azalma olmamış ve absürlük derecesi öncekileri aratmayacak pek çok örnek kamusal alanı işgale devam etmiştir. Hatta 2004 yılında Türk Standartları Enstitüsü (TSE) 'Atatürk Anıtı Standartları' gibi yeni bir absürlülüğe imza atma gereği duymuştur.."

Örneğin, *"Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nin önüne yerleştirilen anıtı absürd kılan unsurlar, Atatürk figürünün Ali Çakıroğlu isimli bir şahıs tarafından fakülteye hibe edilen gerçek bir traktöre bindirilmiş olmasında ve kaidesinde yer alan ifadede saklıdır."*

Antika traktör altın varakla boyanıp parlatılmış, üzerine beton bir Atatürk oturtulmuş!

Anıtın kaidesinde Atatürk'ün şu ölümsüz sözleri yazılı:

"Ben de çiftçi olduğumdan biliyorum. Makinasız tarım olmaz. El emeği güçtür. Birleşiniz. Birlikte makine alınız. Yılda yüz dönüm ekeceğinize on misli, yüz misli ekersiniz. Ülkemiz gerçek çiftçi ülkesidir. Henüz bu duruma tam olarak gelmiş değiliz. Fakat tarım ülkesi olacağız. Bu da makina ile olacaktır."

Geçenlerde, kitabı okuduğum sıralarda, "Mucize Nağmeler" adlı, Yeni Rakı'nın katkılarıyla gerçekleştirilmiş bir CD gördüm.

Nağmeler mi ilgimi çekti, Yeni Rakı mı, bilmem, ama hemen aldım. Eve geldim, kadehimi doldurdum, dinlemeye başladım.

"Bilirim daha sen pek küçüceksin

Dil-hûn olurum yâd-ı cemâlinle senin ben

Endamının hayalini gözlerimden silemem

Haleli gözlerin hayale döndü."

CD'nin içinden çıkan kitapçıkta şu cümle dikkatimi çekti: "Asıl adı Bimen Dergazaryan olan Bimen Şen, rahmetli ATATÜRK'ün daveti üzerine Ankara'ya gelmiş, zaman zaman Dolmabahçe Sarayı'na da çağrılmıştır.. Bimen Efendi, zamanının en tutulan ve sevilen Uşşak, Hicaz, Saba, Hicazkâr, Kürdili Hicazkâr, Hüseyini, Segâh, Hüzzam gibi makamlarında pek çok şarkı bestelemiştir."

Önce, her zamanki gibi gıcık oldum. Bir bestecinin Dolmabahçe Sarayı'na çağrılmış olmasından bana ne? Ne anlamı var? Besteciyle, müzikle, sanatla ne ilişkisi var bunun? Atatürk'ün çeşitli sanatçıları seyyar satıcı gibi ayağına çağırtmış olması o sanatçıları yüceltir mi? İyi sanatçı olduklarını kanıtlar mı?

Kanıtlamaz. Memlekette astığı astık, kestiği kestik, "Hayır" denmesi mümkün olmayan (mümkün olsa da tehlikeli olan) bir adam bulunduğunu kanıtlar sadece. Bu bilginin bir müzik CD'sinde ne işi var?

Sonra, "rahmetli ATATÜRK" ifadesi dikkatimi çekti. "ATATÜRK" kelimesi niye büyük harflerle yazılmış? Hangi yazım kuralı geçerli burada? Benden habersiz, "Yazarın önemli bulduğu kelimeler büyük harfle yazılır" diye bir kural mı koydu Türk Dil Kurumu? Örneğin, Kürdili Hicazkâr makamını çok seven bir yazar "KÜRDİLİ HİCAZKÂR" şeklinde mi yazmalıdır?

Daha da gıcık olmaya başlamıştım ki, gözüm "rahmetli" kelimesine takıldı, sakinleştim.

"Modern Türkiye'nin kurucusu ATATÜRK" değil, "Ulu Önder ATATÜRK" değil, "Her şeyimizi borçlu olduğumuz ve her zaman olacağımız ATATÜRK" değil, "rahmetli ATATÜRK".

Rahmetli Atatürk'ten "rahmetli Atatürk" diye söz etmeye başladığımız ve artık heykellerini her yere dikmediğimiz gün, rahmetli Atatürk'ün işaret ettiği muasır medeniyet seviyesine ulaşmış olacağız.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir krizden diğerine

Roni Margulies 16.10.2010

Bir krizden öbürüne sürükleniyor memleket!

Dayanılır gibi değil!

Krizlerin birinden çıkıyoruz, tam biraz nefes alacağız, bir diğeri patlak veriyor.

Gece krizsiz yatıyoruz, sabaha kalkıyoruz, kriz!

Dün gece, yağmura yakalanıp sıırıslıklam olmak dışında hiç sorun yok sanıyordum, sabah kalkıp gazetelere baktım, yepyeni bir kriz: **"PKK'da 'evlilik' krizi"**!

Star gazetesinin haberine göre, ben uyurken *"Terör örgütü PKK'da yaşanan dolandırıcılık, cinsel taciz, çeteleşme olaylarına bir de evlilik krizi"* eklenmiş.

"Terör örgütünden kaçarak Bürüksel'de örgütün sözde sorumlularından biriyle evlenmesi üzerine 'özeleştir'i için Kandil'e çağırılan çift, öldürölme endişesiyle kayıplara karıştı. PKK'nın dağ kadrosunda bulunan H.N. adlı kadın bir süre önce örgütten kaçtı. Belçika'ya giden H.N. Bürüksel'de bulunan yakınlarının yanına yerleşti. Terör örgütünün Bürüksel'de bulunan paravan derneğinin başkanlığını yapan F.Ş. bir süre sonra F.N. ile gönöl ilişkisine girdi."

Bu evlilik krizinin patlak verdiği "Bürüksel" neresi diye merak ettim. *Okul Atlası'*ma baktım, yok. İnternete baktım, yok. Belki yanlış yazılmıştır, "Buruksel" demek istemişlerdir diye düşündüm, öyle baktım, Burundi çıktı. Doğu Afrika'da, Tanganika gölü kıyısındaki bu küçük ülkede PKK'nin bir "paravan dernek" kurmuş olacağına aklım yatmadı.

Habere göre, *"bu tür ilişki yaşayan çok sayıda örgüt mensubu örgütten kaçmış"*.

Herhalde PKK'nin yok olmasına çok az kaldı. Böyle bir krizden hiçbir örgüt kolay kolay kurtulamaz. Bütün mensupları kaçır. Hepsı birbiriyle evlenir.

Ve Kürt sorunu böylece çözülmüş olur! Hem de tek bir kurşun atmadan. Üstelik onyıllardır herkesi meşgul eden bu sorun binlerce mutlu evlilikle sonuçlanmış olur!

İçimden bir ses bu haberin ucuz ve anlamsız bir propaganda olduğunu bar bar bağırdı, ama bu mutlu sonu bir kez düşündükten sonra sevinmeden edemedim yine de.

Ta ki öbür krizin haberini okuyana kadar.

CHP Grup Başkanvekili Muharrem İnce, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün 29 ekimde Çankaya Köşkü'nde vereceği resepsiyona katılmayacaklarını bildirmiş.

"Başörtüsü Krizi" mi demeli, ne demeli, bilmem ki.

İnce, Gül'ün resepsiyonuna gitmeyeceklerini söylemiş, *"Kızlar üniversiteye, türban takıp giriyor. Hükümet, Başbakan 'kamuda, ilköğretimde, ortaöğretimde olmayacak' diye niye bir açıklama yapmıyor? Sayın Cumhurbaşkanı niye konuşmuyor? Bu, kamuda çalışanlara da türban taktırmanın, ilköğretimdeki çocuklarımıza da türban taktırmanın Çankaya'dan başlangıcı mı acaba? Onun için katılmıyoruz"* demiş.

Çok yönlü bir kriz bu. Kriz içinde kriz. Bir de "Davetiye Krizi" var çünkü içinde. İnce'nin belirttiğine göre resepsiyon davetiyesinde "Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül" ifadesi kullanılıyormuş! Olur şey değil! İnsan isyan ediyor!

İnce davetiyei gazetecilere gösterirken *"Umarım bu bir matbaa hatasıdır"* demiş.

Haklı olarak ve ana muhalefet partisinin Grup Başkanvekili'ne yakışan bir mantıkla, *"Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı olması gerekiyor. Buradan derin yorumlar yapmıyoruz; yanlış olmasın. Cumhuriyet yoksa, Cumhurbaşkanı da yoktur"* diye feveran etmiş.

Kılıçdaroğlu başa geldiğinden beri CHP bambaşka bir parti oldu ya, bu değişime uygun olarak İnce feryatlarına şöyle devam etmiş: "AKP'nin derdi, üniversitede türbanla sınırlı değil. Dedi, topluma tepeden turnağa türban giydirmek.. İlköğretimde de, ortaöğretimde de türban taktırmak, kamu çalışanlarına da türban taktırmak. Ancak biz gerçek yüzlerini göstermiş olduk."

Düşünüyorum da, AK Parti sekiz yıldır hükümette. Sekiz yıldır her istediğini yapabilecek Meclis çoğunluğuna sahip. Gerçek derdini niye hâlâ gerçekleştiriyor? Gerçek yüzünü niye hâlâ saklıyor? Kaçınıcı hükümet döneminde getirecek şu şeriatı yahu? Bu ne atalet?

Bana sorarsanız, evlilik krizini de, resepsiyon ve davetiye krizlerini de bir kenara bırakmak gerek.

Pazartesi günü, KCK operasyonlarında tutuklanan belediye başkanlarının ve diğerlerinin davası Diyarbakır'da başlıyor. Beraat etmedikleri takdirde, Kürt sorununun çözümü doğrultusunda son haftalarda atılan tüm adımlar boşa gidecek. Kriz neymiş, o zaman göreceğiz.

Barış isteyen herkesin pazartesi günü ya Diyarbakır'da ya da saat 13:00'te İstanbul'da Sultanahmet Adliyesi'nin önünde olmasını öneririm.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler: Marksist bir ABC

Roni Margulies 20.10.2010

Kürt sorunu, her şeyden önce, bir demokrasi, insan hakları ve barış sorunu.

Demokrasi sorunu, çünkü bir ülkede nüfusun önemli bir kısmı temel demokratik süreçlere dâhil olamıyorsa, demokratik haklardan yararlanamıyorsa, o ülkede demokrasi olduğunu söylemek mümkün değildir.

İnsan hakları sorunu, çünkü Kürtler 'yaşama hakkı' da dâhil olmak üzere, en temel insan haklarından mahrum edilmektedir. Her zaman, her yerde değil belki, ama çok zaman, çok yerde.

Barış sorunu, çünkü siyasî bir çözüm uygulanana kadar bu topraklarda savaş sürecektir, her iki tarafta genç insanlar ölmeye devam edecektir.

Dahası, Kürt sorunu sadece Kürtler için değil, tüm Türkiyeliler için bir demokrasi, insan hakları ve barış sorunu; çünkü bir bölgede insan haklarının ihlal edilmesi tüm ülkede ihlal edilmesini kolaylaştırır, bir bölgedeki antidemokratik uygulamalar ülkenin geri kalanına yayılır, bir bölgedeki savaş ülkenin tümünde demokrasi ve insan haklarının ayaklar altına alınmasının bahanesini oluşturur.

Kısacası, Kürt sorununun barışçıl bir şekilde çözülmesini talep etmek için Marksist veya devrimci olmak gerekmez. Demokrasi, insan hakları ve barışa değer veriyor olmak yeterlidir. Sol ile ilişkisi olmayan pek çok kişi tam da bu nedenlerle sorunun çözülmesinden yanadır, barış mücadelesi sosyalistlerle sınırlı değildir. Ama sosyalistlerin ulusal soruna yaklaşımının temeli farklıdır. Sadece barış arzusundan değil, daha geniş bir siyasî çerçeveden kaynaklanır.

Her şeyden önce, bugün Türkiye’de barış talebinin öne çıkmış olması ve bizim bu talebi destekliyor olmamız, Kürt hareketinin bu talebi öne sürmüş olmasından kaynaklanıyor.

Hareket bu talebi gündeme getirmiş olmasaydı, bizim barış talep etmemiz ve sadece barış talep etmemiz yanlış olurdu. Yanlış olurdu, çünkü sadece “barış” demek, “mevcut koşullarda barış” demek anlamına gelir, mevcut baskı ve sömürü koşullarının devamını talep etmek anlamına gelir. Devletin istediği de zaten bu değil mi? Devlet de zaten “PKK silah bıraksın, ortadan kalksın, ben de her zaman yaptığımı yapmaya devam edeyim” demiyor mu?

Ama Kürt hareketi barış talep ettiği sürece, bu talebin doğru veya yanlış olduğunu, iyi veya kötü olduğunu Kürtlere telkin etmek bize düşmez. Bize düşen, ezilen ulusun taleplerini desteklemektir. Barış istiyorsa, barış talebini destekleriz; başka bir şey istiyorsa, başka bir şeyi.

Çünkü yaklaşımımızın temelinde, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı yatar.

Biz sosyalistler uluslara, ulus-devletlere meraklı olmadığımıza göre, yeni yeni devletler kurulması gibi bir derdimiz olmadığına göre, “bir ulusu ancak kendi devleti sömürmelidir, başkaları sömürmemelidir” gibi bir inancımız olmadığına ve sömürünün tümüyle ortadan kalkmasını istediğimize göre, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını niye destekleriz? Üstelik, ayrılmak, yeni ve ayrı bir devlet kurmak hakkı dâhil olmak üzere, niye destekleriz?

Destekleriz, çünkü yeni devletler kurulmasına meraklı olmasak da, her türlü baskıya karşı olduğumuz gibi ulusal baskıya da karşıyız. Destekleriz, çünkü Türkiye’de işçi sınıfının Kürt olmayan kesimi ulusal sorunda “kendi” devletinden yana olmaya ve ulusal baskıyı desteklemeye devam ettiği sürece kendi kurtuluşunu kazanamaz. Ve en önemlisi, destekleriz, çünkü desteklemediğimiz takdirde ayrı bir devlet kurulacağı kesindir.

Birlikte yaşamanın, ortak düşmana (Türkiye egemen sınıfına) karşı ortak mücadele verebilmenin ön koşulu, ezilen ulusun güvenini kazanmaktır. Güven kazanmanın yolu ise, her koşulda tüm haklarını destekliyor olduğumuzu kanıtlamaktır. Bu güven kazanılmadığı durumda, ayrılık için mücadele edeceği kesindir, kaçınılmazdır. Ayrılmasını istemiyorsak, birlikte mücadele etmek istiyorsak, ayrılma hakkını tanımamız gerekir.

Çelişkili gibi görünen bu iddiayı, Lenin şöyle açıklar. Boşanma hakkını savunuyoruz, değil mi? Kuşkusuz. Ama herkes boşanmalıdır demiyoruz.

Cumhuriyet kurulduğundan beri yoğun bir baskı altında yaşayan bir ulusa, “Ben senin tüm haklarını savunuyorum, ama ayrılamazsın, çünkü birlikte mücadele etmeliyiz” demek, onyılların baskısını yok saymak, yine koşullar dayatmak, yine tepeden ve dışarıdan emir vermek anlamına gelir.

Amiyane tabiriyle, yemezler.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdiye kadar aynı adı kullanıyorduk

Roni Margulies 23.10.2010

"Referandumla eli güçlenen AKP karşısında 'Yetmez ama Evet'çi liberallerin bir kısmı 'elini veren ...nü de verir' havasına girmiş durumda."

Türkiye Komünist Partisi'ni tanımlarken, Kemalist, Türk milliyetçisi ve İslam düşmanı demenin yanı sıra, artık homofobik de diyebiliriz.

Hep diyebilirdik de, artık kendilerinden alıntılarla diyebiliriz. Yukarıdaki cümle TKP'nin internet sitesindeki "Referandum manzaraları" adlı yazıdan. Ali Cenk Gedik adlı bir adam yazmış.

"Göt vermek" ifadesinin Türkiye'deki çağrışımlarını, taşıdığı anlam yükünü, eşcinsellik hakkındaki egemen görüşleri nasıl pekiştirdiğini bilmemek mümkün değil herhalde.

Buyurun o zaman Gedik Bey, ben eşcinselim. Yazınızı okuyana kadar farketmemiştim, şimdi farkettim. Ne yapacaksınız? Var mı bir itirazınız?

Benim açımdan, TKP'nin azgın milliyetçiliği de, homofobik olması da şaşırtıcı değil.

Bunu şimdi gereksiz yere gündeme getirmemin nedeni, Ömer Laçiner. Suçlayacaksanız, onu suçlayın lütfen!

Birikim dergisinde yazdığı iki yazının ardından, *Yeni Şafak*'ta yayımlanan söyleşisinde şöyle demiş:

"Tartışacak pek bir şey kalmadı, gereği de kalmadı. Ortada birbirinin varyantı olabilecek, birbiriyle uzlaştırılabilecek iki perspektif yok artık. Temelden farklı iki yaklaşım söz konusu. Bunlar şimdiye kadar aynı adı, sosyalist adını kullanıyordu. Artık ikisi arasındaki farklılığın netleştirilmesi, karışıklığın giderilmesi zorunlu. Biz bugüne kadar ortak geçmişimizin hatırına 'sosyalizmi birlikte tanımlayalım' diyorduk.. Şimdi biz yeni bir yola çıktık. Bu yeniden tanımlamayı yapacak ve onların 'sosyalizm'i ile farklılığımızı netleştireceğiz."

Ömer'in "Referandum süreci mi bu ayrışmayı netleştirdi" sorusuna cevabı da şöyle:

"Zorunlu hale getirdi. AK Parti ile mesafelerini bilhassa belirterek 'Yetmez ama Evet' diyenleri hâlâ AK Parti yardakçılığı ile suçlayıp 'hayır' cephesinde açıkça ırkçı, milliyetçi bir dil kullanan, MHP ve CHP ile saf tutmaktan gocunmayan, 'işçi' veya 'sosyalist'/'komünist' etiketli, İP'den TKP ve ÖDP'ye kadar bütün bir 'sosyalist gelenek'in artıkları ile her şeyden önce ahlakî ve moral açıdan bağımız tamamen koptu bu süreçte."

"Allah söyletmiş" diyeceğim, ama dersem TKP'liler, ÖDP'liler filan "Adam hem liberal, hem eşcinsel, hem de şimdi Müslüman olmuş, bakın 'Allah' diyor" diyecek.

Desinler be, sevsin bir az çocuklar.

Allah söyletmiş.

Bir zaman önce bana da Allah ve Karl Marx, yine *Birikim* dergisinde, şunları söyletmişti:

"28 Şubat darbesini, darbeden yararlanarak iktidara gelen koalisyon partilerinin hepsinin silinmesi ve AKP'nin yüzde 34 ile iktidara gelmesi, askerle temkinli bir şekilde itişmeye başlaması izledi. Bunun ardından, müthiş hızlı, müthiş keskin bir dönem yaşadık: Hrant'ın cenazesi ve 'Hepimiz Ermeni'yiz' sloganı, 27 Nisan e-muhtırası, Cumhuriyet mitingleri, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığını engelleme çabaları, AKP'nin oylarının yüzde 47'ye yükselmesi, Darbe Günlükleri, Anayasa Mahkemesi'nin türban yasası hakkındaki kararı, AKP'yi kapatma davası, Ergenekon davası."

Tüm bu can alıcı dönemeçlerde solun bütün büyükçe örgütleri Stalinist, Kemalist ve milliyetçi olduklarını, Marksist olmadıklarını kuşkuya mahal bırakmayacak şekilde kanıtladı. Eskiden beri böyleydiler elbet, ama eskiden 'böyleler mi, değil mi?' diye tartışılabilirdi. İslamî gelenekten gelen bir parti ile ordunun karşı karşıya gelmesiyle, tartışma sonlandı. Her şey göz kamaştırıcı bir açıklıkla berraklaştı."

Yazıyı bitirirken de, bir yanda Stalinist, Kemalist ve milliyetçi "sol" ile öte yanda sosyalistler arasındaki ayırım çizgilerinden söz ederek *"Bu çizgiler o kadar keskin ki, kem küm etmek imkânsız hale geldi, bütün toplum taraf belirlemek zorunda kaldı. İyi oldu. Sapla saman ayrılmaya başladı, göz gözü görür oldu, onyıllardır iç içe yaşayan Kemalist milliyetçilik ile sosyalistlik birbirinden ayrıldı"* demişim.

Görünen köy kılavuz istemez, ama referandum süreci görünen köye kılavuz oldu. Kendileri dışında hiç kimse TKP'yi, ÖDP'yi filan sosyalist zannetmiyor artık.

Duyduğuma göre, ÖDP'nin iç yazışmalarında DSİP ile EDP'nin, yani referandumda 'Evet' diyenlerin "soldan tecrit edilmeleri gerektiği" anlatılmış.

Aklıma geldikçe hâlâ gülüyorum!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatan nedir tam olarak

Roni Margulies 27.10.2010

Şimdilik korkmaya gerek yok. Ama haberiniz olsun, dünyanın coğrafyası sürekli değişiyor.

Hep değişiyordu ve değişmeye devam ediyor.

Harita, atlas ve vatan imalatçıların henüz kaygılanmasına gerek yok. Bugün yaşayan hiç kimsenin, ne kadar uzun ömürlü olursa olsun, telaşlanmasına mahal yok. "Sabah evden çıktığımda, akşam evimin nerede olduğunu bilemeyecek miyim?" diye endişelenmek gereksiz.

Çok yavaş değişiyor çünkü dünyanın kabuğu. Ama değişiyor.

İnanmıyorsanız, önünüze bir dünya haritası açıp bakın. Afrika'nın batı kıyısıyla Latin Amerika'nın doğu kıyısını aklınızda bitiştirin. Tık diye oturur.

Aynı şeyi Avrupa'nın batı kıyısıyla Kuzey Amerika'nın doğu kıyısına uygulayın. Yine şıp diye otururlar.

Bu garipliği ilk farkedenden Hollandalı harita meraklısı Abraham Ortelius (1527-98) olmuş, ama adamcağızı kimse ciddiye almamış.

Çok sonra, bir başka gariplik farkedilmiş. Afrika'da yaşayan hayvan türleriyle Latin Amerika'da yaşayanların akrabalığı keşfedilmeye başlanmış. **Bu kadar yakın olan türler nasıl olur da bu kadar uzak yerlerde yaşıyor olabilir?** Bir taraftakilerin ataları bilmem kaç yüz milyon yıl önce okyanusu mu geçmiş? Nasıl geçebilir?

("Tanrı istediği hayvanı istediği yere koyar. Ne var ki bunda?" diye dűşünen okurlarım yazının bundan sonrasını anlamlı bulmayacaktır. Haber verir, özür dilerim.)

Derken, bir gariplik daha izlemiş bunu. Charles Darwin ile aynı zamanda evrim teorisini geliştirmiş olmakla ünlü olan ve ömrünün önemli bir kısmını Malaya Takımadaları'nda geçiren Alfred Russel Wallace ilginç bir şey farketmiş. Mindanao Adası'nın güneyinden geçip Borneo ve Sulawesi adalarının arasından kıvrılan ve Lombok Boğazı'ndan devam eden bir çizgi çekip takımadaları ikiye bölerseniz, bu "Wallace çizgisi"nin kuzeyinde başka, güneyinde başka tür canlılar yaşıyor. **Bu kadar uzak olan türler nasıl olur da bu kadar yakın yerlerde yaşıyor olabilir?**

Atlantik Okyanusu'nun doğu ve batı kıyılarının ikiye yırtılmış bir sayfa gibi uyumlu olmasının ve canlı türlerinin garip dağılımının nedenlerini artık biliyoruz.

Bir zamanlar dünya tek bir kıtadan oluşuyordu.

Adını koyacak kimse yokmuş o zaman, ama şimdi adı bile var: Pangaea.

Kimse yokmuş, çünkü Pangaea yaklaşık 500 milyon yıl önce oluşmuş ve yaklaşık 200-250 milyon yıl önce, dünyanın kabuğunu oluşturan tektonik levhaların hareketi sonucunda parçalanıp dağılmaya başlamış. Ta bugünkü halini alana kadar.

Kimse yokmuş diyorum ama, yaklaşık 230 milyon yıl önce ortaya çıkan dinazorlar çok şaşırmış olsa gerek! Önceleri dünyanın bir ucundan diğerine yürümek mümkünken, birkaç on milyon yıl sonra aile ziyaretleri yapılamaz hale gelmiş, araya okyanuslar filan girmiş!

Tektonik levhalar ve bunların hareketleri bilinmezken, yukarıdaki soruların cevabı olarak, zaman zaman "batık kıta" çözümü ileri sürülmüş.

Bunlardan biri, bir zamanlar Hint Okyanusu'nun olduğu yerde bulunduğu ve sonra battığı iddia edilen Lemuria Kıtası.

İddianın tarihi 1856, sahibi ise ciddî İngiliz bilim adamı Philip Sclater. Yanlış, ama anlaşılabilir bir yanlış. Lemur adlı hayvanın dağılımını incelemiş, Madagaskar'da ve Hindistan'da yaşadıklarını saptamış, arada eskiden kara olması gerektiği sonucuna varmış.

Oysa, şimdi biliyoruz ki, Pangaea parçalanırken Hindistan Afrika'dan kopmuş, kuzeydoğuya doğru yol almış, Asya'nın güneyine çarpmış (çarpınca da darbenin etkisiyle Himalayalar oluşmuş). Yani Madagaskar'la Hindistan bir zamanlar bitişikmiş. Batan kıta filan yok.

İşin eğlenceli tarafı, Hindistan'ın güneyinde yaşayan Tamil halkının önemlice bir kısmı, anavatanlarının bu batık Lemuria Kıtası olduğuna, bu kıtanın insanlığın beşiği olduğuna, ilk uygarlığı kendilerinin yarattığına ve tüm dillerin Tamil dilinden kaynaklandığına inanıyor. Bir tür "Tamil Tarih Tezi" ve "Güneş Dil Teorisi" yani.

Uygarlığı Türkler mi yaratmıştır, Tamiller mi, kestirmek zor doğrusu.

Ama şu kadarını biliyoruz: Kıtalar hâlâ hareket ediyor. Yakın zamanda değil, ama ilerde yine tek bir süper kıta oluşacak.

Ve işin kötüsü, Afrika kuzeye doğru ilerliyor. Akdeniz küçülüyor, bir gün kapanacak.

Afrika Güney Avrupa'ya çarptığı gün, Türkiye Himalayalar gibi yüce dağlara dönüşecek. Ne Haymana Ovası kalacak, ne Misak-ı Millî sınırları!

Vatan gitti kavga bitti

Roni Margulies 29.10.2010

"Vatan toprağı" ne zaman vatan toprağı olmaktan çıkar?

"Hiçbir zaman çıkmaz!" cevabını verenler az değildir herhalde. "Atalarımızın kanıyla sulanmış topraklar" ifadesi her an telaffuz edilmeyi bekliyordur bu cevabı verenlerin ağzında.

Ama vallahi bazen çıkabiliyor. Neyle sulanmış olursa olsun.

Hem de sadece vatan toprağı olmaktan değil, toprak olmaktan bile çıkabiliyor bazen.

Öykümüz 1987 yılında başlıyor.

Amerikan savaş uçakları o yıl Akdeniz'de bir hareket farkediyor, alçaktan uçup inceliyor ve dalgaların arasında bir periskop görür gibi oluyor. "Vay! Bir denizaltı!" Üstelik kimseden habersiz, gizlice gidiyor olduğuna göre, Libyalı olsa gerek!

Amerika'nın yenilmez ordusu derhal harekete geçiyor. Washington ile çeşitli deniz üsleri arasında ateşli haberleşmelerden sonra, uçaklar Sicilya açıklarında denizaltıyı gördükleri noktaya dönüyor. Ne şans! Libyalılar hâlâ orada! Ve "denizaltı" bombalanıyor.

Pilotlarla merkez arasındaki haberleşmenin devamını bilemiyorum. Merak etmiyor değilim ama. "Kaçtı kerata" mı demişlerdir, "Tüh, iskaladık" mı demişlerdir? Denizaltı filan yok çünkü! Bombaladıkları "şey", suyun otuz metre altında kayalıklarla volkanik lavdan oluşan, yirmi metre çapında bir sütun.

Ve öykü 15 yıl sonra, Sicilya'nın 48 km. batısındaki aynı noktada devam ediyor.

Oradan geçmekte olan balıkçılar 2002 kasım ayında beklemedikleri bir adayla karşılaşılıyor! Beklemiyorlar, çünkü haritalarda yok. Ada mada olmaması gerek orada! Birkaç gün öncesinde de yokmuş zaten.

(Bu noktada konumuzdan tamamen sapıp iki balıkçı arasındaki konuşmaları hayal etmek ne hoş olurdu. Sabaha karşı, direğin tepesindeki herif yırtınıyor: "Kara göründü! Kalkın lan, kara göründü diyorum!" Uykusu hafif olan biri ranzasından küfrü basıyor, "Giuseppe, başlatma şimdi karana. Ne karası be! Direğe çıkacağın zaman o kadar rom içme demedik mi sana!" "Yok abi, vallahi de kara, billahi de kara. Hem de çarpmak üzereyiz ha!")

Giuseppe'yle arkadaşlarının kullandığı haritada ada görünmüyor, ama ellerinde 1831 tarihli bir harita olsa görecekler adayı. O yıl öyle bir ada varmış çünkü.

Ama bir önceki yıl yokmuş!

İtalyan kanıyla sulanmış İtalya diye bir memleket henüz yokken, ama İngilizler kendi memleketlerini özellikle İrlandalıların kanıyla bol bol sulamışken, İngiliz Deniz Kuvvetleri daha önce hiç farkına varmadığı bu adacığı 1831'de keşfediyor. Donanma Komutanı Sir James Robert George Graham adaya İngiliz bayrağını dikiyor. Ve

bir ucundan bir ucuna birkaç dakikada yürünebilecek boyutlardaki ada, üzerinde güneşin batmadığı imparatorluğa dâhil oluyor. Adını Graham Bank takıyorlar. (Buradaki "Bank", banka değil, kıyı anlamında).

İtalya henüz yok, ama Fransa var. Ve dizlerini dövüyor.

Çünkü Société Géologique de France kurucusu jeolog Louis Prévost bölgede volkanik bir hareketlilik olduğunu farketmiş, yanına bir ressam da alıp birkaç ay önce gitmiş, adanın dünyaya gelişini izlemiş ve belgelemiş.

Ama bayrak dikmeyi ihmal etmiş! Onun yerine, volkanik adalar hakkında bilimsel bir makale kaleme almış. Salak! Bayrağı dikse, parmağını kesip toprağa biraz da kan akıtsa, Fransız toprağı olacak.

Prévost'un makaleyi yazması uzun sürmüş, biraz da geç yayımlanmış. Ve 1835'te nihayet yayımlandığında, ada batalı dört yıl oluyormuş!

Altı ay yaşamış zavallı!

İngilizlerin Graham Bank dediği adaya, Prévost ve Fransızlar L'Isle Julia demiş, sonradan İtalyan olacak nüfus ise Isola Ferdinanda adını takmış.

Ve 2002 kasım ayında yine çıkmış ada ortaya.

İngiltere, Fransa ve İtalya arasında giderek kızışan bir diplomatik savaş sürerken, birkaç ay sonra yok olmuş yine!

Olayla ilgili olarak Belçika'nın *Le Soir* gazetesinin görüştüğü jeofizik profesörü Antonio Zichichi, millî duyguları zayıf olduğu için olsa gerek, "*Ada bir yükselip bir iniyor, çünkü dünyanın kabuğu bir yükselip bir iniyor, o kadar basit*" demiş.

Herkes Profesör Zichichi gibi vatan haini değil elbet. Sicilya Kültürel Zenginlikler Müfettişi Domenico Macaluso, mermer bir levha hazırlattırıp adaya koydurmuş!

Ada şu anda yok. Yorgan gitti kavga bitti. İngiltere'yle İtalya arasında savaş çıkma tehlikesi geriledi.

Ve bu öyküde benim uydurduğum tek şey balıkçı Giuseppe.

Ha, bir de vatan ve kan kavramları uyduruk.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatan gitti kavga bitti

Roni Margulies 30.10.2010

"Vatan toprağı" ne zaman vatan toprağı olmaktan çıkar?

"Hiçbir zaman çıkmaz!" cevabını verenler az değildir herhalde. "Atalarımızın kanıyla sulanmış topraklar" ifadesi her an telaffuz edilmeyi bekliyordur bu cevabı verenlerin ağzında.

Ama vallahi bazen çıkabiliyor. Neyle sulanmış olursa olsun.

Hem de sadece vatan toprağı olmaktan değil, toprak olmaktan bile çıkabiliyor bazen.

Öykümüz 1987 yılında başlıyor.

Amerikan savaş uçakları o yıl Akdeniz’de bir hareket farkediyor, alçaktan uçup inceliyor ve dalgaların arasında bir periskop görür gibi oluyor. “Vay! Bir denizaltı!” Üstelik kimseden habersiz, gizlice gidiyor olduğuna göre, Libyalı olsa gerek!

Amerika’nın yenilmez ordusu derhal harekete geçiyor. Washington ile çeşitli deniz üsleri arasında ateşli haberleşmelerden sonra, uçaklar Sicilya açıklarında denizaltıyı gördükleri noktaya dönüyor. Ne şans! Libyalılar hâlâ orada! Ve “denizaltı” bombalanıyor.

Pilotlarla merkez arasındaki haberleşmenin devamını bilemiyorum. Merak etmiyor değilim ama. “Kaçtı kerata” mı demişlerdir, “Tüh, ıskaladık” mı demişlerdir? Denizaltı filan yok çünkü! Bombaladıkları “şey”, suyun otuz metre altında kayalıklarla volkanik lavdan oluşan, yirmi metre çapında bir sütun.

Ve öykü 15 yıl sonra, Sicilya’nın 48 km. batısındaki aynı noktada devam ediyor.

Oradan geçmekte olan balıkçılar 2002 kasım ayında beklemedikleri bir adayla karşılaşılıyor! Beklemiyorlar, çünkü haritalarda yok. Ada mada olmaması gerek orada! Birkaç gün öncesinde de yokmuş zaten.

(Bu noktada konumuzdan tamamen sapıp iki balıkçı arasındaki konuşmaları hayal etmek ne hoş olurdu. Sabaha karşı, direğin tepesindeki herif yırtınıyor: “Kara göründü! Kalkın lan, kara göründü diyorum!” Uykusu hafif olan biri ranzasından küfrü basıyor, “Giuseppe, başlatma şimdi karana. Ne karası be! Direğe çıkacağın zaman o kadar rom içme demedik mi sana!” “Yok abi, vallahi de kara, billahi de kara. Hem de çarpmak üzereyiz ha!”)

Giuseppe’yle arkadaşlarının kullandığı haritada ada görünmüyor, ama ellerinde 1831 tarihli bir harita olsa görecekler adayı. O yıl öyle bir ada varmış çünkü.

Ama bir önceki yıl yokmuş!

İtalyan kaniyla sulanmış İtalya diye bir memleket henüz yokken, ama İngilizler kendi memleketlerini özellikle İrlandalıların kaniyla bol bol sulamışken, İngiliz Deniz Kuvvetleri daha önce hiç farkına varmadığı bu adacığı 1831’de keşfediyor. Donanma Komutanı Sir James Robert George Graham adaya İngiliz bayrağını dikeyyor. Ve bir ucundan bir ucuna birkaç dakikada yürünebilecek boyutlardaki ada, üzerinde güneşin batmadığı imparatorluğa dâhil oluyor. Adını Graham Bank takıyorlar. (Buradaki “Bank”, banka değil, kıyı anlamında).

İtalya henüz yok, ama Fransa var. Ve dizlerini dövüyor.

Çünkü Société Géologique de France kurucusu jeolog Louis Prévost bölgede volkanik bir hareketlilik olduğunu farketmiş, yanına bir ressam da alıp birkaç ay önce gitmiş, adanın dünyaya gelişini izlemiş ve belgelemiş.

Ama bayrak dikmeyi ihmal etmiş! Onun yerine, volkanik adalar hakkında bilimsel bir makale kaleme almış. Salak! Bayrağı dikse, parmağını kesip toprağa biraz da kan akıtsa, Fransız toprağı olacak.

Prévost'un makaleyi yazması uzun sürmüş, biraz da geç yayımlanmış. Ve 1835'te nihayet yayımlandığında, ada batalı dört yıl oluyormuş!

Altı ay yaşamış zavallı!

İngilizlerin Graham Bank dediğı adaya, Prévost ve Fransızlar L'Isle Julia demiş, sonradan İtalyan olacak nüfus ise Isola Ferdinanda adını takmış.

Ve 2002 kasım ayında yine çıkmış ada ortaya.

İngiltere, Fransa ve İtalya arasında giderek kızışan bir diplomatik savaş sürerken, birkaç ay sonra yok olmuş yine!

Olayla ilgili olarak Belçika'nın *Le Soir* gazetesinin görüştüğü jeofizik profesörü Antonio Zichichi, millî duyguları zayıf olduğu için olsa gerek, "*Ada bir yükselip bir iniyor, çünkü dünyanın kabuğı bir yükselip bir iniyor, o kadar basit*" demiş.

Herkes Profesör Zichichi gibi vatan haini değil elbet. Sicilya Kültürel Zenginlikler Müfettişi Domenico Macaluso, mermer bir levha hazırlattırıp adaya koydurmuş!

Ada şu anda yok. Yorgan gitti kavga bitti. İngiltere'yle İtalya arasında savaş çıkma tehlikesi geriledi.

Ve bu öyküde benim uydurduğum tek şey balıkçı Giuseppe.

Ha, bir de vatan ve kan kavramları uyduruk.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet neyi aydınlatıyor

Roni Margulies 03.11.2010

Cumhuriyet bence iyi bir şey.

Aydınlanmayı da, ne yalan söyleyeyim, severim.

Beşiktaş Belediye Başkanı da bu düşüncelerimi belki de paylaşıyor olmalı ki, semtimizi "**Cumhuriyet aydınlatıyor**" afişleriyle donatmış.

"Belki de" diyorum, çünkü Cumhuriyet ve aydınlanma konularında tam da aynı düşündüğümüzden hiç de emin değilim.

Cumhuriyet niye iyi bir şeydir?

Herhangi bir şeyi aydınlattığı için filan değil, tek bir kişinin mutlak hâkim olduğu düzene kıyasla daha demokratik olduğu için. Sınırlı bir demokrasi de olsa, insanlarda yönetime katılma, seçme seçilme alışkanlığı yarattığı ve bunun bir hak olduğu bilincini geliştirdiği için. Bu, hem zaten kendisi önemli, hem de bu alışkanlık ve bilinç olmadan sosyalist demokrasi bir hayalden ibaret olacağı için önemli.

Belediye'nin afişlerinde "Cumhuriyet" kelimesine Mustafa Kemal'in resimleri de eşlik ettiğine göre, Belediye Başkanımızın demokrasi anlayışında bir sorun olduğunu veya en azından benim demokrasi anlayışından farklı olduğunu tahmin ediyorum.

Mustafa Kemal döneminde doğru dürüst seçim yapılmadığına, yapılan seçimlerde tek parti olduğuna, bu partinin Mustafa Kemal'in özel oyuncağı olduğuna ve seçilip seçilmemek Mustafa Kemal'in keyfine bağlı olduğuna göre, dönem boyunca emir demiri kestiğine göre, dönemin hangi anlamda demokratik olduğu benim açımdan biraz müphem.

Demokrasi halkın kendi kendini yönetmesiye, halkı Mustafa Kemal'in seçtiklerinin yönetmesi tam da demokrasi olmasa gerek. Ha, halkı "halk için" yönettiklerini iddia ediyorlarmış. Etsinler. Pol Pot da, Abdülhamit de, "Ben halkı kendi zevkim için yönetiyorum" dememiş ki zaten. Herkes hep "halk için" yönetmiş halkı. Eksik olmasınlar, ama demokrasi olmuyor işte o zaman.

Aydınlanmaya gelirsek, burada da Belediye Başkanımızla bir farklılığım var.

Nedir aydınlanma?

Batılı bir yazar şöyle tanımlamış:

"Aydınlanma, din veya gelenek değil bilim üzerinde yükselen bir dünya görüşünden yola çıkarak, insan işlerinin inanç, hurafe veya vahiy ile değil akılcılıkla yönlendirilmesi arzusuydu; insan aklının toplumu değiştirme ve bireyi ananelerin ve keyfî otoritenin kısıtlamalarından kurtarma gücüne duyulan inançtı."

İmmanuel Kant 1784'te "Aydınlanma Nedir?" başlıklı ünlü makalesinde (bir papazın sorusuna cevaben) şöyle bir tanım vermiş:

"Aydınlanma, insanın kendi kendine dayatmış olduğu bir ergin olmama durumundan kurtulmasıdır. Bu ergin olmayış durumu, insanın kendi aklını bir başkasının kılavuzluğu olmadan kullanamayışıdır. Bu ergin olmayışa insan kendi suçu ile düşmüştür; bunun nedenini de aklın kendisinde değil, aklını başkasının kılavuzluğu ve yardımı olmaksızın kullanmak kararlılığını ve yürekliliğini gösteremeyen insanda aramak gerekir. Sapere Aude! [bilmeye cesaret et] 'Kendi aklını kullanma cesaretini göster!' –aydınlanmanın parolası budur işte."

Bu tanımlara göre, itiraf ederim, ben onulmaz bir aydınlanmacıyım.

Evet, farkındayım, 18. yüzyılın ortalarında yaşayan bir Kant veya Hume, Diderot veya Voltaire inancın insan yaşamındaki önemini azımsamış olabilir, bilimin ışık saçan engellenemez yükselişini abartmış olabilir, ama ben hâlâ, azımsamadan ve abartmadan, belki de biraz safça, Aydınlanma Çağı'nın değerlerine inanmayı seçiyorum.

Seiyorum semesine de, Belediye Başkanımız gibi semiyorum.

Neymiş aydınlanmanın tanımı? *"İnsan aklının bireyi keyfi otoritenin kısıtlamalarından kurtarma gücüne duyulan inanç."*

"Keyfi otorite" deyince Cumhuriyet tarihinde herhangi bir isim geliyor mu aklınıza? "İyi şeyler yapmış, kötü şeyler yapmış" diye sormuyorum, "keyfi" diye soruyorum. Benim aklıma Mustafa Kemal geliyor doğrusu.

Ne demiş Kant? *"Kendi aklını kullanma cesaretini göster!"*

Başka ne demiş? *"İnsanın kendi aklını bir başkasının kılavuzluğu olmadan kullanması."*

Cumhuriyet tarihinde ölümsüz kılavuz olduğu iddia edilen herhangi bir isim geliyor mu aklınıza? "İyi kılavuz, kötü kılavuz" demiyorum, "kılavuz" diyorum sadece. Mustafa Kemal gelivermiyor mu aklınıza? Onun için "Ulu Önder" değil mi zaten?

Demek ki, Beşiktaş Belediye Başkanlığı "keyfi otorite" kavramını yanlış bulmuyor, insanın kendi aklını "bir başkasının kılavuzluğu olmadan" kullanmayı da gerekli görmüyor.

Yani ne cumhuriyetçi, ne de aydınlanmacı.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ün gençliğe hitabesi

Roni Margulies 06.11.2010

Ah ulan, ah! Bu hale düştüklerini de mi görecektik!

Doksan yıldır kahramanca direniyorlar. Laik, demokratik cumhuriyeti canla başla savunuyorlar. Mustafa Kemal'in izinde yürüyor, Ulu Önder'in kendilerine bıraktığı mirası yılmadan, yorulmadan koruyorlar.

Kime karşı?

Geri kalanımıza karşı.

Sağa karşı koruyorlar, sola karşı koruyorlar. İnanana karşı koruyorlar, inanmayana karşı koruyorlar; Alevi'ye karşı, Sünni'ye karşı, gayrimüslime karşı koruyorlar. Kürt'e karşı koruyorlar, Türk'e karşı koruyorlar.

Kolay değil bu kadar çeşitli ve kalabalık düşmana karşı vatani korumak. Hazırlıklıydılar Allah'tan.

Ta 1927'de ikaz edilmişlerdi. Neler olabileceğini ve ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı.

Denmişti ki onlara:

“Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir.”

Tam tamına günümüz Türkiye’sinin tarifi işte!

Ve denmişti ki:

“Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.”

Buyurun, işte günümüz iktidarının hatasız bir tablosu!

Ve ne yapmaları istenmişti, neydi vazifeleri?

“Bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti’ni kurtarmaktır!”

Uzun zaman, hakkıyla ifa ettiler bu vazifeyi. Çünkü muhtaç oldukları kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttu.

Bu kudreti ciddiye almayıp aziz vatani cebren ve hile ile zaptetmeye kalkışanlar hemen ağzının payını aldı.

Önce Kürtler, 1925’te. Sonra Aleviler, 1938’de. Sonra Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler, 1942’de varlık vergisiyle. Sonra Demokrat Parti’ye oy veren yüzde 50, 27 Mayıs’ta. Sonra o yüzde 50’nin oyunu alanlar, Yassıada’da ve idam sehpalarında. Sonra Rumlar, 1963’te. Sonra solcular, 12 Mart 1971 ve 5 Mayıs 1972’de. Sonra herkes, 12 Eylül 1980’de. Sonra Müslümanlar 28 Şubat’ta. Ve hep Kürtler. Hep Aleviler. Hep başörtülü kadınlar. Ve hep kaba saba kıllı adamlar, bidon kafalılar, taşralılar, köylü kılıkçılar.

Ve gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunan iktidar sahipleri. Bülent Ecevit ve Necmettin Erbakan ve hatta Süleyman Demirel bile.

Kendilerine Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti’ni kurtarma vazifesi verilmiş olanlar nasıl da kahramanca korudular aziz vatani.

Ve ne vatanmış ki bu, her yanı vatan haini dolu! Her an kurtarılması gerek!

Her an bir şeyleri bastırmak, her an darbe yapmak, her an birilerini hapsetmek, asmak, kesmek gerek.

Ah ulan, ah! Seksen yıldır hepimize karşı bu vatani koruyanlar şimdi bu hallere mi düşecekti! Bu kadar mı pespayeleşeceklerdi!

Nerde kaldı o savunma? O asil kan, o kudret?

Şerâit bu kadar elîm ve vahim iken, vatan kurtarıcılarının yaptığına bakar mısınız: Bir resepsiyona gitmemek!

Bu mu ya?

Kaleler zaptedilmiş, tersanelere girilmiş, verilen tepki ne? “Ben senin resepsiyonuna gelmem!”

Eskiden böyle mi olurdu? Resepsiyonun dışından tanklar geçer, üstünden F16’lar uçardı. İçerde ayran ve nar şurubu yudumlamakta olan başörtülü vatan hainleri derdest edilip götürülür, salon boşaltılır, Çağdaş Kadınlar Derneği’nden kalabalık bir delegasyon gelip Cumhurbaşkanı’nın gözlerine baka baka domuz pirzolası yer, cin-tonik içerdi.

Memleketin her köşesinin bilfiil işgal edilmesi bir yana dursun, gazeteler ayaklar altına alınıyor, vatan koruyucuları işten atılıyor, hapse düşüyor, ses yok!

Eskiden böyle mi olurdu? Tüm gazete patron ve başyazarları uygun adım marş marş Genelkurmay'a, hemen bir brifing: "Ey gazeteci! Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir."

Şimdiyse, zavallı Oktay Ekşi tek başına mücadele etmek zorunda kalıyor.

Zavallı Bekir Coşkun bayrağı elinden düşürmemek için *Cumhuriyet*'e geçti.

İlk yazısı harikaydı:

"Yüzde 42, yüzde 58'den daha büyüktür usta... Yüzde 42'nin büyüklüğü, içinde cumhuriyet sevdası taşıyanların olmasındandır... Bu toprakları dünya güçlerinin elinden alan, onun üzerinde devlet kuran, ona 'Cumhuriyet' adını veren ve şimdi cumhuriyetinin üzerine titreyen sevda vardı yüzde 42'nin içinde..."

Bir de sayı saymasını bilmeyenler vardı anlaşılan!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam bilime karşı

Roni Margulies 10.11.2010

Düşünen her Müslüman'ın aklına er veya geç, genellikle de dünya meselelerine kafa yormaya başladıktan çok kısa bir süre sonra, bir soru takılır:

"İslam dünyasında bilimler kabaca XII. yüzyıldan sonra bir yavaşlama ve zamanla duraklama ve hatta gerileme sürecine girerek Batı'nın gerisinde kaldığına göre, bunun sebebi neydi? Din miydi?.."

Sorunun bu şekilde ifadesi Taha Akyol'a ait. *Bilim ve Yanılgı* adlı kitabında bu soruya cevap aramış. Ama dedim ya, ne ilk arayan, ne de son.

Akyol geometriden yola çıkmış.

İmam Rabbani'yle başlamış:

"Onların akla dayanan, düzgün ilimlerinden biri geometridir ki, ne dünya saadetine ne de ebedî kurtuluşa faidesi yoktur. 'Bir üçgenin üç iç açısının toplamı iki dik açiya eşittir' demek ve bunu ispatlamak insanlığa ne kazandırır?"

Rabbani'den üç yüzyıl önce yaşayan İbni Haldun'a göre ise,

"Hendese (geometri) onu tahsil edenlerin aklına parlaklık ve fikrine istikamet kazandırır.. Hocalarımız derlerdi ki: Fikrin hendese ile mümnaresesi, elbisenin pisliğini yıkayıp kirini ve pasağını temizleyen sabun mesabesindedir."

İbni Haldun'dan iki yüzyıl önce, İmam Fahreddin Razi de "Kible ancak geometriyle tesbit edilebileceği için, geometri ilmini öğrenmek Müslümanlar için farzdır" demiş.

Ve Akyol, birkaç yüzyıldır Müslüman düşünürleri meşgul eden soruyu soruyor:

"İslam'da bir dönem var ki, geometri ve öteki aklî bilimler hayli gelişmiş... Sonra bilim dinamizmi yavaş yavaş sönmüş, tekrarcılık ve içe kapanma başlamış.. İşte esas mesele budur: Anlayışları değiştiren nedir?"

Taha Akyol herkesten habersiz Marksist mi oldu, bilemiyorum. Ama soruyu cevaplama doğrultusunda attığı adımlar benimkilerden pek farklı değil!

Önce salakları devreden çıkarıyor:

"Kestirmeden, taassup bilimleri söndürdü diyebiliriz. Bu çok yüzeysel bir ifade olur. Daha derinlere bakmayı, dip dalgalarını araştırmayı gerektiren sorular vardır."

"Salaklar" derken, yurtiçinde *Cumhuriyet* gazetesinin "aydınlanma bilgisi" Kemalistlerini, yurtdışında *Medeniyetler Çatışması* yazarı Samuel Huntington gibi ideologları kastediyorum. Ama "salak" demek doğru değil tabii. Yazdıkları sadece aptallıktan değil, bilinçli bir siyasî yaklaşımdan kaynaklanıyor çünkü.

"Müslüman nüfusun yoğun olduğu ülkeler geri kalmış, nüfusunun çoğunluğu Hristiyan olan ülkeler gelişmiş. Demek ki, İslam gericidir, gelişmeyi engeller" şeklindeki yaklaşım sadece yüzeysel değil, gülünç. *"Sınırları içinde çöl bulunan ülkeler azgelişmiş, çölsüz ülkeler çok gelişmiş. Demek ki, kum azgelişmişliğe yol açıyor"* iddiası kadar gülünç. Ve aşağı yukarı aynı ölçüde bilimsel.

Huntington, Amerikan emperyalizminin Irak'ta, Afganistan'da (ve 100 yıldır Ortadoğu'nun her yanında) yaptıklarını meşrulaştırmak için İslam'ın gericiliğini, barbarlığını anlatıyor. Maksat belli.

Bizdeki "aydınlanma bilgeleri" Kemalist devletin bütün bir halkı istediği gibi şekillendirme çabasını meşrulaştırmak için İslam'ın gelişmeyi engellediğini iddia ediyor. Maksat yine belli.

İşin matrak tarafı, Müslüman düşünürler de aynı tuzağa düşüyor. Hep düşmüşler.

Soru, "İslam'da bilim niye gelişmedi" şeklinde sorulunca, bilimin gelişmemesinde İslam'ın parmağı olduğu kabul edilmiş oluyor. Soruyu böyle soranlar, İslam âlimleri dâhil, "İslam yüzünden gelişmedi" cevabını da, ister istemez, içsel olarak, vermiş olur. Soruyu dinsel bir şekilde soranlar, dinsel bir cevabı baştan kabullenmiş olur. Oysa sorun (eşitsiz gelişme sorunu) dinsel bir sorun değil.

Doğru soru: "Kapitalizm niye Latin Amerika'da veya Afrika'da veya Ortadoğu'da değil, Kuzeybatı Avrupa'da ortaya çıktı ve gelişti?"

Doğru soru bu, çünkü kapitalizm bir kere Kuzeybatı Avrupa'da gelişip emperyalizm yoluyla dünyanın geri kalanına müdahale etmeye başladıktan sonra, dünyanın geri kalanındaki gelişmeleri sadece iç dinamikleriyle anlamak artık mümkün değildir. Her yer ve her şey artık dış unsurlardan da etkilenmektedir. Suudi kralının ne yapıp yapmadığı da, Iraklıların mutlu olup olmadığı da, Müslüman veya Budist ülkelerde bilimin gelişip gelişmediği de, artık kapitalizmi ve emperyalizmi anlamadan anlaşılamaz.

Müslüman düşünürlere akıl vermek haddime düşmez, ama Marx'ın *Komünist Manifesto'sunu* ve Lenin'in *Emperyalizm'ini* bir okusalar, işleri çok daha kolay olacak.

Bazı mahkemeler, yargı ve hükümet

Roni Margulies 13.11.2010

Bu yazıyı bitirince Kadıköy Adliyesi'ne gideceğim. Daha önceki bir yazımda Sayın Abdullah Öcalan'a "sayın" dediğim için yargılanacağım.

Şimdiden bir suç duyurusunda bulunayım. Haftaya, konu ne olursa olsun, yazımda yine "Sayın Abdullah Öcalan" ifadesi geçecek. Bildirir, sayın savcılara saygılarımı sunarım.

Bu, tümüyle önemsiz bir dava.

Bir de, Diyarbakır'da çok önemli bir dava sürüyor şu an.

Duruşmalarında Kürtçenin önce "Bilinmeyen bir dil", ardından "Kürtçe olduğunu söylediğiniz dil", sonra da "Kürtçe olduğunu düşündüğümüz bir dil" şeklinde tutanaklara geçtiği dava.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'e "*Milyonlarca vatandaşımızın anadili olan bir dille ilgili olarak 'bilinmeyen dil' demek yanlıştır ve ayıptır. Mahkeme Kürtçe savunma talebini provoke edici bulabilir, kabul etmeyebilir. Bunu anlarım. Ama Kürtçeye 'bilinmeyen dil' demesi kabul edilemez*" dedirten dava.

Bu davayı merak edenler zaten izliyor. Bir de ben yazmayayım.

Ama şu kadarını söylemek isterim: Toplumsal bir konu herkesi tartıştıracak şekilde bir kere gündeme girdikten sonra, çözülmüş demektir. Artık gündemden düşürülmesi mümkün değildir. Diyarbakır'daki mahkeme başkanına ve onun gibi düşünenlere geçmiş olsun.

Üçüncü bir dava daha var ki, onu bilenler az.

En iyisi elimdeki bir mektubu kısaltarak aktarmak. Bana değil, herkese yazılmış çünkü.

Üstünde "*Urfa Ceza İnfaz Kurumu - Görülmüştür*" damgası var.

Kalanı şöyle:

"Bizler 1 Ekim tarihinde gözaltına alınarak tutuklanan kadınlarız. Traji-komik suçumuz KCK'ye üye olmak ve dağa eleman kazandırmak! İşin aslını duyurmak için yazmaya karar verdik.

G. 17 yaşında bir kız çocuğudur. Babası 36 yıl ceza almış, annesi yaşamını yitirmiş.. Akrabalarının yanına yerleştirilen G. henüz 14 yaşındayken aile içi istismara maruz kalır.. Urfa'da oturan Ö'nün yanına kaçarak evlilik dışı bir yaşam sürmeye başlar.

Bizlere yaptığı beyanda Ö'nün uyuşturucu madde bağımlısı ve satıcısı olduğunu, gasp, hırsızlık, adam öldürme suçlarından arandığını söylemiştir. Ö. 17 yaşındaki G'ye hem şiddet uygulamış hem eroin parasını bulabilmek için G'nin bedenini kullanmıştır. Bu yaşadıklarını kaldıramayan G, komşusu olan kuaför aracılığıyla bizlere haber

gönderip yardım talebinde bulundu.. G'nin yaşadıklarını bizzat kendisinden dinledik. O anlattıkça tüylerimiz ürperdi, kızdık, öfkelenedik, canımız yandı..

G'yi Diyarbakır'da ilgili kadın kurumlarına gönderdik. Kadın sığınma evi DİKASUM'a girişi yapılan G, Devlet Hastanesi'ne götürülerek sağlık taramasından geçirildi. Buradan uyuşturucu madde tedavi merkezi UMATEM'e götürüldü. Elazığ Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevki yapılan G, kısa süreli tedavi sonrası yaşı küçük olduğundan Emniyet Md. Çocuk Şubesi'ne verildi, tedavi için Çocuk Esirgeme Kurumu'na yerleştirildi. Ancak buradan kaçarak yine Ö'nün yanına döndü.

G'nin gidişiyle beraber hırçınlaşan Ö. komşusu olan kuaför dükkânına saldırdı.. Gözaltına alındı, daha önce işlediği suçlardan dolayı arandığı ortaya çıktı. Kendisini aklamak için verdiği ifadede G'yi dağa göndereceğimizi öne sürdü.

1 Ekim'de kapı gümbürtüleriyle yataklarımızdan fırladık, 15-20 polis evin tüm köşelerini tutmaya başladı.. KCK'ye üye olmak ve dağa eleman kazandırmak suçundan gözaltına alınacağımız söylendi.

Urfa TEM şubesinde dört günlük gözaltı sürecinden sonra, savcılıkta ve mahkemede G'nin girişi yapılan kuruma ait resmî belge avukatlarımız tarafından sunulmasına rağmen.. tutuklanarak Urfa E-Tipi Kapalı Cezaevi'ne getirildik..

G'yi yaşadığı cehennemden kurtarmaya çalışmak suç ise, evet biz bu suçu işledik..

Kadın olarak doğmanın günah sayıldığı, varlığının hor görüldüğü, bedeninin pazarlandığı tecavüz kültürünün yaşamın her alanını istila etmesine seyirci kalmamak suç ise, evet biz bu suçu da işledik!

Azize Yağız, BDP Kadın Meclisi üyesi; Aynur Şahin, Urfa Ses Yönetim Kurulu üyesi; Adle Fidan, Urfa BDP İl Eş Başk.; Mansure Engin, Diyarbakır BDP Kadın Meclisi üyesi; Fadime Silgir, Viranşehir Bld. Meclis üyesi; Nevrez Alataş, kuaför işçisi."

Ben Hüseyin Çelik'in samimiyetine hiç kuşku duymadan inanıyorum.

Hükümetin barış konusunda niyetli olduğuna da inanıyorum.

Kürt olsam inanır mıydım?

Yarım saniye için bile inanmazdım.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlkel komünizme övgü

Roni Margulies 17.11.2010

 İlkel komünizme övgü Sayın Abdullah Öcalan.

Geçen hafta savcılara söz vermiştim, yine "Sayın Abdullah Öcalan" diyeceğim diye, aradan çıkarmış olalım.

Madem bayram, siyaseti bir yana bırakıp Çatalhöyük'ü anlatmak istiyorum bugün size biraz.

Yıllardır gitmek isterim, nihayet gittim.

Konya'nın hemen yakınında bir köy.

Niyesini bilemiyoruz, 7.700 yıl önce terk edilmiş. Sonra Konya Ovası'nın rüzgârları üzerini toprakla kaplamış, ovadaki düzinelerce höyükten biri oluşmuş. Çatalhöyük halkının torunlarının torunları ve onların torunları tarlaların arasında gereksiz bir tepecikten başka bir şey göremez olmuş.

Oysa 10.000 kadar yıl önce ve 2.000 yıl boyunca dünyanın en büyük köylerinden biri, belki de en büyüğümüş burası. Yaklaşık 8.000 kişi yaşıyormuş.

Ve şu anda dünyada bilinen üçüncü en eski yerleşim yeri.

"Ee, ne var? N'apalım?" demeyin. Bir düşünün. Dönemi bir hayal edin.

Göçebe avcı-toplayıcı grupları halinde yaşayan atalarımız yeni yeni yerleşik düzene geçiyor. Tarım yeni yeni başlamış. Buğday evcilleştirileli epey olmuş, bazı başka bitkiler henüz evcilleştirilmemiş. Köpek evcil; koyun ve keçi yeni evcilleştiriliyor. Anadolu'da leopar yaşıyor!

Ve Çatalhöyük'ülülerin ataları Afrika'dan çıkıp dört bir yana yayılmaya başlayalı o kadar da çok olmamış. Belki 50.000, belki 60.000 yıl.

Kimler yaşıyor bu köyde? Nereden gelmişler buraya? Nece konuşuyorlar?

Cevap yok.

Yazı yok çünkü. Daha 5.000 yıl var yazının icadına.

Ama pek çok açıdan ne kadar da benziyor Çatalhöyük'ülülerin yaşamı bizimkine. Tepede durup evlere bakıyorum: Hepsi tek oda, bir köşede fırın, yerlerde hasır kilimler, bir köşede buğday deposu, duvar dibinde sedir görevi gören bir platform. Çevre köylülerin şu anda yaşadıkları evlerin bazılarından çok da farklı değil.

Sağda solda küçük ana tanrıça heykelcikleri. Büyük göğüsleri bereketi simgeliyor. Duvarda yabanî boğa kafaları. Kimbilir neyin simgesi.

Bir evde, bir duvara köyün planını çizmiş biri. Arka planda Hasan Dağı görünüyor. Niye çizmiş? Çizerken ne düşünmüş?

Pek çok açıdan da hiç benzemiyor Çatalhöyük'ülülerin yaşamı bizimkine.

Her şeyden önce, herkes eşit.

Evlerin hepsi aşağı yukarı aynı boy. Kimse kimseden daha zengin değil. Diğerlerinden ayrı duran, daha büyük, farklı ev yok; saray yok. Devlet yok.

Evlerin hepsinde çalışma emareleri var. Herkes çalışıyor, başkasının emeğinden geçinen yok.

Kadınla erkek eşit. İskeletlerin kimyasal analizinden biliyoruz, aynı şeyleri yemişler; kemiklerin aşınma durumundan biliyoruz, aynı işleri yapmışlar.

Ve savaş yok. Köyün çevresinde duvar olmadığı gibi, iskeletlerin hiçbirinde ok veya mızrak izi, yara izi yok. Bazı evlerin duvarlarına resimler çizilmiş. Hayvan resimleri, av sahneleri çizilmiş, savaş sahneleri, kahramanlık öyküleri yok.

İlk savaşçı ve genişlemeci devletlerin Mezopotamya'da ortaya çıkışına daha 3.000 yıl, dünyanın ilk imparatoru Akad Kralı Sargon'un doğumuna daha 4.000 yıl var.

Sonrası malûm: Sınıflı toplumlar, eşitsizlik, adaletsizlik. Ve kimsenin isteyerek kabul etmeyeceği bir düzenin sürekliliğini sağlamak için gerekli olan devlet ve ordu. Ve bunların meşruiyetini sağlamak için gerekli olan din ve ideoloji. Ta günümüze kadar.

Böyle gelmiş, böyle mi gider?

Yoo. Böyle gelmemiş. Çatalhöyük'te gördüğümüz gibi.

Ve böyle gitmesi için de bir neden yok. İnsanların mevcut düzeni kabullenmesinden başka.

Ben hep kabulleneceğimizi sanmıyorum.

Engels gibi düşünüyorum:

"Sınıflarla birlikte devlet de kaçınılmaz olarak yok olacak. Toplum, üreticilerin özgür ve eşit ilişkileri temelinde üretimi yeniden örgütleyecek ve tüm devlet mekanizmasını artık o zaman ait olacağı yere koyacak: Devlet, çıkrık ile bronz baltanın yanı başında antikalar müzesindeki yerini alacak."

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçimlerde nasıl bir sol

Roni Margulies 20.11.2010

"Kediyi güvercinlerin arasına salmak" diye hoş bir deyim vardır İngilizcede.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş salıverdi kediyi. "CHP'nin Tayyip Erdoğan'ı geçebilmek için yapabileceği tek şey, daha çok demokrasi talep etmek. Başka şansları yok. Keşke önümüzdeki seçimde, içinde CHP, ÖDP, BDP, EMEP olan bir sol demokrasi cephesi olsa. AK Parti'ye karşı ciddi bir sol blok oluşabilir" dedi.

CHP'nin "daha çok demokrasi" talep etmesi gereğini ve bir "sol demokrasi cephesi" önerisini ayrı ayrı ele alalım.

CHP daha çok demokrasi talep edebilir mi?

Daha çok demokrasi talep etmek ne demektir? Kürt sorununda barış ve derhal demokratik bir çözüm istemek, yeni ve özgürlükçü bir anayasa istemek, askerî vesayetin geriletilmesinin devamını istemek, Ergenekon ve Hrant Dink davalarının üzerine gidilmesini istemek... Değil mi?

Daha somut konuşmak gerekirse, anadilde eğitim ve yargılanma hakkını talep etmek, KCK davasının derhal sonlandırılmasını, başörtüsü meselesinin tartışmaya mahal bırakmayacak şekilde çözülmesini istemek, seçim barajının kaldırılmasını istemek, askerinin kışlaya çekilmesini, darbecilerin yargılanmasını ve jandarmanın lağvedilmesini istemek... Değil mi?

Şimdi, biraz düşünelim. Referandumda yüzde 58 'evet' oyu çıktı. Daha önemlisi, şu anda AKP'nin oyu yüzde 50 (ve bu bir tahmin değil, bilgi).

Bu oyların şeriatçılığı, gericiliği, halkın bilinçsizliğini temsil ettiğini düşünen siyasi meczupları bir kenara bırakalım.

Eğri oturup doğru konuşalım. Bir iki istisnasıyla, yukarıda sıraladığım konular AK Parti'nin zaman zaman çözmeye niyetliymiş gibi davrandığı, hatta bazen çözüyormuş gibi yaptığı, çekingen ve yetersiz adımlar attığı, en azından "Evet, çözmek gerekir" diye mırıldandığı konular.

AK Parti tam da böyle yaptığı içindir ki, bu sorunlar yokmuş gibi davranmadığı içindir ki, sekiz yıl sonra hâlâ bu kadar yüksek oranda destek topluyor. Demokrasiden ve değişimden yana olduğu algısını yaratabildiği ölçüde destek görmeye devam ediyor.

Referandum süreci boyunca bu algının tam tersini yaratan MHP'nin oyu şu anda barajın altında.

Demek ki, CHP'nin "*daha çok demokrasi*" talep etmesi, sıraladığım bütün talepleri savunması, yani AK Parti'ye Kemalist, milliyetçi bir noktadan değil, soldan muhalefet etmesiyle mümkün olabilir.

Ve Demirtaş'a katılıyorum. CHP ancak böyle yaptığı takdirde oylarını yükseltebilir.

CHP bunu yapabilir mi? Vallahi, 28 Şubat'tan beri devletin ve Genelkurmay'ın sesi olan bir partinin, başkan değişti diye birdenbire değişeceğine benim inanmam biraz zor.

Gelelim "*sol demokrasi cephesi*" önerisine.

Mevcut haliyle CHP'nin "sol" veya "demokrasi" kavramlarıyla ilişkisi olabilir mi?

Kılıçdaroğlu cevabını vermiş. "Bizim çizgimiz bellidir," demiş, "biz Kuvayı Milliye'den geliyoruz".

Grup Başkanvekili Muharrem İnce de, "BDP ile işbirliği varsa, ben yokum" demiş.

CHP'nin zaten BDP'yle cephe filan kuracağı yok. Kursa, şu anda CHP'yi destekleyen yüzde 20-25'in bir daha CHP'ye oy vereceğini sanmam.

CHP ile cephe kuran BDP'nin Kürt illerindeki oylarına ne olur? Bence azalır. AK Parti'ye gün doğar.

Allah'tan böyle bir cephenin kurulma tehlikesi yok.

BDP böyle bir cepheyle niye ilgilenir, doğrusu bilemiyorum, anlamak zor. Arkadaşlarla konuşacağız, tartışacağız.

Ama CHP'nin dahil olduğu bir cepheye, içinde ister BDP, ister Lenin'in Bolşevik Partisi olsun, benim oy verme ihtimalim olamaz. DSİP'li yoldaşlarımın hiçbiri oy vermez. Referandumda 'evet' diyen yüzde 58'in hemen hemen hiçbiri vermez.

Türkiye'de Kemalizm'le, milliyetçilikle, ırkçılıkla, savaş çıkırtkanlığıyla, İslam düşmanlığıyla arasına çok kalın ve çok kırmızı çizgiler çeken yeni bir sol gerek. Yukarıda sıraladığım talepleri hiç ödün vermeden, hiç bulanıklaştırmadan, göğsünü gere gere savunan bir sol gerek.

Bu taleplerden ve bu taleplerin yansıttığı ilkelerden ödün veren, kırmızı çizgileri silikleştiren hiçbir cephe, ne kadar oy alırsa alsın, ilgimi çekmez.

Ne yapacağız peki?

Ben İstanbulluyum. Yine aday olacaklarını varsayıyorum, bir bölgede Sebahat Tuncel'i, birinde Ufuk Uras'ı destekleyeceğim. Aradaki bölgede ise genç, sosyalist, Ermeni bir adayımız olacak. Kırmızı çizgileri olan bağımsız sol bir aday.

Başka illerde de benzerleri olur diye umuyorum.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solcu bir CHP isterim

Roni Margulies 24.11.2010

Sosyal demokrat parti iyi bir şeydir. Her ülkeye lazımdır.

Bir ülkede kitlesel bir sosyal demokrat partinin varlığı, eşitlik ve adalet konularının, sosyal devletin, sendikal ve sınıfsal sorunların gündemde olmasını sağlar. En berbat, en sağcı sosyal demokrat parti bile, Tony Blair bile, bu konuları dikkate alan bir söylem kullanmak zorundadır.

En rezil, işçi sınıfından en uzak sosyal demokrat parti bile, oylarının önemli kısmını emekçilerden, sendikal işçilerden, yoksullardan alır ve bu nedenle "sol" bir söylemi tümüyle terk edemez.

Muhalefette olduğunda, partinin söylemi daha da solculaşır.

İktidara geldiği zaman, bu solculuk unutulur, egemen sınıfa güven telkin etmek için giderek muhafazakâr bir dil tutturulur. Ama sosyal devleti yok ederken bile, "Sosyal olan her şey kötüdür, hepsi imha edilmelidir" denmez, yoksulların çıkarı için ince ayar yapıldığı iddia edilir. Afganistan'a ve Irak'a savaş açılırken, "Bütün Müslümanlar kahrolası barbarlardır" denmez, demokrasi için savaşa girildiği iddia edilir.

Bir şey fark eder mi?

Eder. Kitlesel bir partinin sol söylemi, hem parlamentoda hem toplumun her alanında bu söylemin kullanılıyor olması, sosyalistlerin, devrimcilerin nefes almasını, çalışma alanları bulabilmesini sağlar; toplumun çoğunluğu tarafından marjinal, 'uçuk' olarak görülmemelerine yol açar.

Sosyal demokrat partinin seferber ettiği kitleler sola açık olduğu için, özellikle parti muhalefetteyken, sosyalistlerin birlikte çalışacağı, kampanyalar, eylem birliktelikleri inşa edeceği büyük bir kalabalık hazır beklemektedir.

Güzel ve garip vatanımızın önemli özelliklerinden biri, böyle bir partinin yokluğu.

Birkaç yıl önce, Hollanda'da bir edebiyat dergisi yüzüncü yıldönümünü kutlarken bir Türkiye özel sayısı hazırladı, bu sayıda yazısı olan dört kişinin Türkiye'den birer kişi davet etmesini istedi ve kutlama gecesinde dört söyleşi yapıldı. Söyleşileri Amsterdam'ın ünlü bir radyo spikeri yönetti. Edebiyat tartışacaktık, ama konu hemen siyasete döndü.

Radyocu ve söyleşileri dinleyenler Türkiye'yi makul bir ülke zannettikleri için çok doğal varsayımlardan yola çıkarak İslam'ın korkunç ve kaçınılmaz yükselişi hakkında, muhalefette olan solcu ve sosyal demokrat CHP'nin

kahramanca direnişini hakkında sorular sordu.

Davetliler arasında, o sıralarda Hollanda YeşilSol Partisi'nin Avrupa Milletvekili ve AB-Türkiye Karma Parlamento Komisyonu Başkanı olan Joost Lagendijk vardı.

Radyocu, Lagendijk'a "Orada kardeş partiniz var, siz de onlar gibi kaygılanıyor, onlara yardımcı olmaya çalışıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Ah, orada olsaydınız! Türkiye'yi sadece çoğu Hollandalıdan değil, çoğu CHP'liden de daha iyi anlayan Lagendijk nasıl da çabaladı anlatabilmek için, nasıl kan ter içinde kaldı!

Keşke radyocu haklı olsaydı. Keşke sağcı, muhafazakâr hükümet partisinin karşısında sosyal demokrat bir muhalefet partisi olsaydı. Biz sosyalistlerin hayatı çok daha kolay olurdu. Kimlerle ittifak yapacağımızı tartışmaya bile gerek kalmazdı.

Niye var? Şu gelişigüzel liste nedeniyle:

CHP, Ergenekon davasının avukatlığını yaptı, yapmaya devam ediyor.

CHP, Genelkurmay'ın 27 Nisan 2007 e-muhtırasını destekledi. Cumhurbaşkanlığı seçimi için gerekli olan 367 konusunda bastırdı. Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu, seçim iptal edildi.

CHP, 301 konusunda da sabıkalı, Hrant Dink suikastında da. Darbeci, ırkçı bir iklimin yaratılmasında, statükocu, milliyetçi, özgürlük düşmanı bir parti olarak işlev gördü.

CHP, 411 milletvekilinin başörtüsü sorununu çözen yasal düzenlemesini Anayasa Mahkemesi'ne başvurarak iptal ettirdi.

CHP, "Etnik temelde siyaset bizim işimiz değildir" der, yani Kürt sorununu reddeder.

CHP, Kürt sorununda hep en şahin politikaları izledi. Referandum sürecini Kılıçdaroğlu "Kürt" kelimesini kullanmadan geçirdi.

CHP, Dağlıca saldırısından sonra sınırötesi harekât için, "Bir kere girdin mi sonuna kadar gideceksin, bu işi bitireceksin" açıklamalarıyla MHP'den bile daha saldırgan bir politika izledi.

Canan Arıman, CHP milletvekilidir.

Onur Öymen, CHP milletvekilidir.

Peki, CHP değişebilir mi? Elbette değişebilir; herkes ve her şey değişebilir.

Değişirse iyi olur mu? Elbette olur.

Ama bunu niye bugün tartışıyoruz? Değiştiğinde tartışırız.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tüm Urfalılar ırkçı mıdır

Roni Margulies 27.11.2010

Tüm Urfalılar ırkçı mıdır Her Yahudi MOSSAD ajanıdır ya, ben de elimden geldiğince bu görevi yerine getirmeye çalışıyorum.

Pek başarılı olamıyorum doğrusu. Her Yahudi'nin MOSSAD ajanı olduğunun herkesçe biliniyor olması, *gizli* ajan olmayı zorlaştırıyor biraz. Kimse benim yanımda gizli kapaklı bir şey yapmıyor, yaptıklarını benim arkam dönükken yapmaya dikkat ediyor.

Bakmadan görmeyi, duymadan kaydetmeyi mümkün kılan cihazları Tel Aviv'den ısmarladım, bekliyorum.

Ama bu arada tümüyle de boş durmuyorum elbet.

Yukarıdaki afiş, pek de gizli olmamakla birlikte, ilgi alanıma girdi örneğin.

Urfa'da bir esnaf yazıp dükkânına asmış.

Gazetecilere şöyle demiş: "*Şehrimize gelecek olan İsraililere kinimizi göstermek için yaptım. **İsrail vatandaşları** Filistinlilere yapılan zulümlerin dünyada kendilerine karşı büyük bir nefret oluşturduğuna şahit olmalılar.*"

Urfalı bununla yetinmemiş. "*Halkımıza sesleniyorum. **Yahudi malı** almayın! Onlardan aldığınız her ürün Müslüman kardeşlerimizin canının yanmasına neden oluyor. Satın aldığımız her Yahudi malı, Filistinli bir Müslüman'ın camide namaz kılarken üzerine atılan füzeye ortak olmamız demektir*" diye eklemiş.

MOSSAD Başkanı Meir Dagan'a kısa bir rapor gönderdim bile, ama konuyu sizlerle paylaşmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum vallahi.

Az önce internetten baktım, İsrail'in nüfusu 7.503.800 kişiymiş. Bunların **hiçbiri** Urfalı vatandaşın dükkânına giremeyecek.

Giremeyecek olanlara, Filistinlilerle savaşmayı kabul etmedikleri için askere gitmeyi reddeden ve yargılanıp hapis yatan İsraili Yahudi gençler dâhil.

Giremeyecek olanlara, Filistinli sivil hedefleri bombalamayı reddettiklerini açık bir mektupla ilan eden, İsrail Hava Kuvvetleri'nin 33 Yahudi pilotu da dâhil.

Giremeyecek olanlara, sokaklarda yüzüne tükürülmesini göze alarak Yaser Arafat'la görüşen, Gazze'ye yardım konvoyları örgütleyen, Barış Koalisyonu kurucusu, 1923 doğumlu Yahudi Uri Avnery de dâhil.

Giremeyecek olanlara, Filistinlilerle dayanışma göstermek için savaş günlerinde bile Gazze'de oturan Yahudi gazeteci Amira Hass da dâhil...

Daha da ilginç, giremeyecek olanlara İsrail'in 1.148.710 Arap Müslüman vatandaşı ve 375.190 Süryani vatandaşı da dâhil!

"*İsrail vatandaşlarının Filistinlilere yaptığı zulüm*" lafının haksızlığını bilmem belirtebildim mi.

Dedem, Polonya'daki tüm ailesini, annesini, kızkardeşini, diğer akrabalarını ve altı milyon dindaşını toplama kamplarında kaybetmişti. Ömründe "Alman vatandaşları" hakkında herhangi bir laf ettiğini duymadım.

Urfalı vatandaş ise **tüm İsrail vatandaşlarını** mahkûm ettikten sonra, el çabukluğu marifet, bir de **tüm Yahudileri** suçlu ilan ediyor: “*Yahudi malı almayın!*” **İsrail malı değil, “Yahudi malı”**.

Geçenlerde aldığım bir mail geliverdi aklıma:

*“Gururla söylüyorum, ben bir anitsemitistim. Tarihinizden gelen uygulamalı faşistliğinizden, katliamlarınızdan dolayı bilinçli bir antisemitistim. **Senin** insanlık düşmanı geçmişinle bal gibi uğraşırım. Ben Gurion denen mahlûkun Deyr Yasin kentinde 1948’de öldürdüğü 250 sivili unutmadık. 1976’da King David Oteli’ndeki kanlı baskındaki 91 kişinin ölümünü unutmadık. 1984’te İbrahim Camii’nde İzak Rabin 240 Müslüman’ı katletti. İki yıl önce Lübnan’da binlerce masum insanı katlettiniz. Gazze’de binlerce bebeği bombaladınız. İnsanlık siz Yahudilerden utanır oldu.”*

“Katlettiniz.” Tüm Yahudiler ve ben!

Aynı mantıkla, ben de şu sonuca vardım: Tüm Urfalılar ırkçıdır.

Bu mantığa itirazı olan Urfalılardan bir ricam var. Bana yazıp küfür etmek kolay. Sıkıyorsa, itirazınızı afiş asan dükkâncıyla tartışın lütfen. Bütün bir halkı, bütün bir dini, bütün bir ırkı suçlamanın yanlışlığını anlatıverin, bi zahmet.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı yönetemeyen Amerika

Roni Margulies 04.12.2010

Ne öğrendik WikiLeaks’ten?

Bilmediğimiz, “Vay canına!” dedirten ne çıktı ortaya?

Dünya hakkında neler öğrendik?

Geçen gece bir çizgi film izledim. *Metropia*. Yoksul, berbat, karanlık bir dünyayı birkaç şirket yönetiyor. En büyüğü, Trexx, Avrupa’nın bütün şehirlerini birbirine bağlayan bir metro inşa etmiş, insanlar adeta yeraltında yaşıyor.

Kahramanımız aykırı bir adam, işe metroyla değil, bisikletle gidip geliyor. Metro girişlerine yaklaştığı zaman kafasında bir ses duyduğunu ve hayatını bu sesin yönlendirdiğini fark ediyor. Anlıyoruz ki, Trexx metroya binen herkesin beynine nüfuz edebiliyor, herkese istediğini yaptırabiliyor, istediğini satabiliyor. Dünyayı keyfince yönetiyor.

Başta George Orwell’in 1984 romanı olmak üzere, ana fikri buna benzeyen ne çok film ve roman vardır!

“Birileri” dünyayı ve hepimizin hayatını kontrol etmektedir. Bu “birileri” kimdir, nedir, tam da bilemediğimiz için, yapacak bir şey yoktur. Derin bir çaresizlik ve karamsarlık duygusu içinde köle gibi yaşayıp gider bu film ve romanların kahramanları.

Ve bir yanıyla gerçekçi gelir hepimize bu. Çünkü hepimiz kontrol edemediğimiz, etkileyemediğimiz, kaçamadığımız bir toplumsal düzen ve ekonomik sistem içinde yaşıyoruz. Kapitalizm hayatlarımızın her ânını, her yanını yönetiyor ve her tarafta yoksulluk, eşitsizlik, adaletsizlik yaratan bu sistem karşısında birey olarak yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Kendi deneyimimize denk düşer gibi görüldüğü içindir ki, 1984 de, *Metropia* da gerçekçi geliyor bize, ilgiyle ve içimiz yanarak okuyor, izliyoruz.

Ve yine bu nedenledir ki, Türkiye'yi dışarıdan "birileri", dış mihraklar, dış güçlerin maşası olan yerli "birileri" yönetiyor dendiğinde, pek çoğumuza makul geliyor bu düşünce.

Kim olabilir bu "birileri"?

Ya uzaylılar ya Amerika.

UFO'larında oturan yedi kafalı küçük yeşil yaratıklara inananlar az değil, ama daha yaygın kabul gören dış mihrak, Amerika.

Ulusalıcılar, CHP tabanı, *Cumhuriyet* ve *Birgün* okurları dünyayı ve Türkiye'yi Amerika'nın yönettiğine inanır. Ve kendilerini solcu zannettikleri için, emperyalizmin bu olduğunu zannederler. Amerika tüm ülkeleri istediği gibi yönlendirir, her istediğini yaptırır, dünyada olan biten her şey Amerika'nın oyunudur.

WikiLeaks'ten öğrendiğimiz **birinci ders**, Amerika'nın dünyayı **yönetmeye çalıştığı ve yönetemediği**.

Dünya kapitalizminin lokomotif gücü olarak, Amerika'nın her yere müdahale etmeye çalıştığı, her bölge hakkında planlar yaptığı, dünyayı kapitalizm için kârlı ve güvenli bir yer haline getirmek için muazzam bir ekonomik ve askerî gücü her an seferber ettiği açık.

Evet, Amerika dünyayı yönetmeye çalışıyor, ama evdeki hesabın çarşıya hiçbir zaman uymadığı WikiLeaks'in tüm kriptolarından sırtıyor.

İslamabad elçisi Anne Patterson, örneğin, yırtınıyor: "Yaptığımız her şey ters tepiyor, Pakistan devletinin istikrarını tehlikeye atıyor, hem sivil hükümeti hem askerî liderleri kendimize yabancılaştırıyoruz. Hedeflerimize ulaşmıyoruz." Ne dinleyen var, ne anlayan! Ne Pakistan'da hedeflerine ulaşabiliyor Amerika, ne Afganistan'da.

Ulusalıcılar, CHP tabanı, *Cumhuriyet* ve *Birgün* okurları Amerika'nın Türkiye'yi yerli işbirlikçiler ve hainler yoluyla yönettiğine inanır.

Bu işbirlikçi hainlerin başında AKP gelir. Hemen ardından Türkiye'yi bölmeye çalışan ve hainlik ölçeğinde AKP'nin azıcık gerisinde kalan Kürt hareketi gelir.

WikiLeaks'ten öğrendiğimiz **ikinci ders**, ulusalcılar, CHP tabanı, *Cumhuriyet* ve *Birgün* okurlarının zannettiğinin tam aksine, **Amerika'nın AKP'den şikâyetçi olduğu**, hükümete her istediğini istediği gibi dayatamamaktan yakındığı, Erdoğan ve Davutoğlu'nun Türkiye'yi bölgesel bir güç haline getirme çabalarından Amerika'nın tedirgin olduğu.

Yani AKP hükümeti Amerika'dan bağımsız davranıyor, Amerika bundan memnun değil, MOSSAD hiç memnun değil, ama yapabilecekleri hiçbir halt yok.

Niye yer yer bağımsız davranıyor AKP? Türkiye egemen sınıfının çıkarlarını hem genel hem bölgesel düzeyde korumak ve geliştirmek için.

Demek ki, ne öğrenmişiz WikiLeaks'ten?

Bir. Emperyalizm her şeye kadir değildir.

İki. AKP Amerika'nın değil, Türkiye egemen sınıfının maşasıdır.

Üç. Anti-emperyalist olmak, ulusalcı olmaktan değil, anti-kapitalist olmaktan geçer.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zırdeliler, komplolar ve WikiLeaks

Roni Margulies 08.12.2010

"Müslümanlarla eşcinsellerin hedefleri arasında bir ilişki olduğunu tekrar tekrar söyledim. Minnesota eyaletinde bazı salaklar var, kendi kuyularını kazıyorlar, ama farkında değiller. Bakın şöyle basitçe ifade edeyim: Keith Ellison bir Müslüman!"

Amerika'da birçok köktendinci rahibin kendi radyo programı vardır. Pek çoğu yarı tüccar, yarı deli, yarı mağara adamı olan bu din adamlarından biri de Minnesota'da Bradlee Dean. Ve Minnesota'nın Demokrat Partili Temsilciler Meclisi üyesi Keith Ellison'a karşı esip gürliyor.

"Tehlikenin farkında mısınız" diye soruyor, Minnesota halkını ikaz etmeye, şeriat tehlikesine karşı uyandırmaya çalışıyor!

Tehlike gerçekten büyük. Çünkü Temsilci Ellison hem siyah hem de Müslüman. Üstelik LGBT (lezbiyen, gey, biseksüel, transseksüel) haklarını savunuyor. Temsilciler Meclisi LGBT Heyeti'nin eşbaşkanı.

Siyah Müslüman Ellison, Matthew Shepard Yasası'nın destekçisi.

Yasanın tam adı 'Matthew Shepard ve James Byrd Nefret Suçlarını Engelleme Yasası'.

Matthew Shepard, eşcinsel olduğu için 1998'de Wyoming'de kaçırılmış, işkence edilmiş ve öldürülmüş. James Byrd, siyah olduğu için iki ırkçı tarafından aynı yıl bir kamyonun arkasından sürüklenip kafası kesilerek Texas'ta öldürülmüş.

Yasa, diğer nefret suçlarının yanı sıra, kişinin cinsel eğilimi nedeniyle işlenen suçları da kapsıyor.

Rahip Dean habis ilişkiyi hemen kurmuş, korkunç komployu teşhir ediyor: *"Temsilci Ellison eşcinselleri niye destekliyor? Çünkü LGBT cemaatini kullanarak Anayasa'yı alaşağı etmek istiyor. Şeriat düzeni kurmayı amaçlıyor."*

Çok makul, değil mi? Amerika'ya şeriat getirmek isterseniz, siz de herhalde eşcinselleri kullanırdınız. Kimi kullanacaksınız ki başka?

Dünyada komplo teorisi üreten en çok zırdelinin bulunduğu ve bu zırdelilerin en çok ciddiye alındığı iki ülke, Amerika ve Türkiye.

Rahip Bradlee Dean'in zırdeli olduğu konusunda sanırım hepimiz anlaşabiliriz.

Peki, Türkiye'deki zırdelilerin dediklerini niye ciddiye alıyoruz o zaman?

WikiLeaks olayı, etkileri açısından olağanüstü bir olay, ama olayın kendisi hiç de olağanüstü değil. Tüm ayrıntıları Batı basınında anlatıldı.

İkiz Kuleler saldırısından bu yana, Amerika'nın güvenlik, istihbarat ve dışişleri kurumları topladıkları tüm bilgileri merkezileştirmek ihtiyacı hissediyor; bir kurumun edindiği bilgilere diğerlerinin ulaşamaması durumundan kurtulmak, bilgiye erişimi kolaylaştırmak ve düzenlemek istiyor. Bunun yolu internet. Bilgi ve belgeler merkezi olarak toplanıyor, gizliliğine göre derecelendiriliyor, çok çeşitli resmî kurumdaki görevliler şifrelerle bu bilgilerin tümüne veya bir kısmına ulaşabiliyor. Kantarın topuzu kaçmış, şifresi olan görevli sayısı milyonları bulmuş.

Ya aykırı ve muhalif olan ya da belki subaylarına gıcık olan bir delikanlı, 22 yaşında bir asker, elindeki şifreyle sisteme giriyor, kopyalayabildiği kadar belgeyi bir bellek aygıtına kopyalıyor, uzun zamandır devlet sırlarını korkusuzca sızdırmakla ün kazanmış olan WikiLeaks'e gönderiyor.

WikiLeaks bu belgeleri İngiltere'de *Guardian*, İspanya'da *El Pais*, Fransa'da *Le Monde*, Amerika'da *New York Times* gazeteleriyle Almanya'da *Der Spiegel* dergisine gönderiyor. Dünyanın en saygın ve ciddî yayın organları olan bu kuruluşlar biraraya geliyor, belgeleri inceleyip tartışıyor ve yayımlamaya karar veriyor.

Bütün bu sürecin ne İsrail'le, ne MOSSAD'la, ne Türkiye ve/veya AKP ve/veya Tayyip Erdoğan'la alakası var.

Durum bu kadar basit ve açıkken, Abdullah Gül'ün "İsrail'in aleyhine belge" olmamasını "manidar" bulduğunu söylemesi, AKP sözcüsü Hüseyin Çelik ve Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin'in yine İsrail'i işaret etmesi, Başbakan Danışmanı Yalçın Akdoğan'ın "*Ortada küresel bir operasyon, 'örtülü bir propaganda' faaliyeti, büyük bir psikolojik harekât var.. Belgelerin hükümeti itibarsızlaştırmaya dönük iddialar içermesi hiç tesadüf görünmüyor*" demesi tek kelimeyle gülünç.

Sayın Cumhurbaşkanı, sayın bakanlar, sayın danışmanlar, kendi halkınız komplo teorilerine bayılır, doğru, ama dünyanın geri kalanına rezil oluyorsunuz. Yazıktır size, yapmayın.

Ya da iyice rezil olmayı göze alıyorsanız, rahip Bradlee Dean'i de danışman olarak istihdam edin, daha da güzel komplolar üretir size.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu nasıl Müslümanlık

Roni Margulies 11.12.2010

Müslüman olmamak zor zanaat bu memlekette.

Kemalizm'in en temel başarısı, cumhuriyet, laiklik, şapka devrimi filan değil bence. Çok daha önemli ve kalıcı başarı, Türk Müslüman nüfusu bu memleketin Türk Müslümanlara ait olduğuna, başka hiç kimseye burada yer olmadığına ikna etmiş olmak.

Şapka konusunda bile hâlâ ikna olamayanlar vardır, ama "Türkiye Türklerindir" ve "Ne mutlu Türk'üm diyene" hakkında kimsenin kuşkusu kalmamıştır.

Kemalist söylemde "Türk Müslüman" denmez elbet, "Müslüman" kelimesi sessizdir, "Türk" denir sadece resmî dilde. Ama o sessiz kelimeyi de herkes duyar, bilir, anlar.

"Gâvursuz memleket" yaratmış olma başarısı çok önemli değil; alt tarafı askerî önlemlerle, güç kullanarak, mevzuatla filan yapılan bir iş. Zor değil. Ama ikna sürecini başarıyla tamamlamış olmak gerçekten etkileyici.

Bir deneyin. Şu anda yazmakta olduğum yazı gibi bir yazı kaleme alın. Yayımlattırın veya bir arkadaş meclisinde herkesin sabrına sığınıp okuyun. Adınız mesela Gökalep Gökürk ise, konu tartışılır, rakının hangi aşamasında olduğuna bağlı olarak, iyi kötü, fikirler tokuşur.

Ama adınız Hristo İskarpatiyati veya Varujan Sahanyan gibi bir şeyse, üstelik bir de yazınızda zülfiyare dokunmuşsanız, konu tartışılmayacaktır. Sizin bu konuyu tartışma hakkınız olup olmadığı, zaten bu memlekette ne halt ediyor olduğunuz, niye bir an önce "kendi memleketinize" gitmediğiniz tartışılacaktır, biraz yüksek sesle ve yer yer şirretleşerek.

Allah'ın İngiltere'sinde, tümüyle yabancıyken ve başka bir şey olma iddiam hiç yokken, kimse bana "Madem beğenmiyorsun, bas git o zaman" demedi. Yıllarca devrimcilik yaptım, hükümetleri eleştirdim, resmî ideoloji hakkında demediğimi bırakmadım, kimse orada yaşama hakkımı sorgulamadı.

Sokak köşelerinde *Socialist Worker* gazetesi satarken, "Niye Moskova'ya gitmiyorsun?" diyenler oldu, ama bunu derken ideolojimi sorguluyorlardı, kim olduğumu ve ne hakla orada olduğumu değil.

İstanbul'daysa sık sık "Niye buradayım?", "Ne hakkım var ki?" diye düşünmek zorunda kalıyorum. Bir başlayınca, "Niye doğdum, niye öleceğim?", "Nerden geldik, nereye gidiyoruz?" gibi sorulara gidiyor aklım, içinden çıkamıyorum.

Dedim ya, Müslüman olmamak zor zanaat.

Öte yandan, Müslüman olmak da kolay iş değil bu memlekette.

Başörtüsü sorunundan, 28 Şubat darbesinden filan bahsetmiyorum. Onlar da var, ama Müslüman olmak bir de salaklarla uğraşmayı gerektiriyor sürekli. Kolay değil.

Dikkatinizden kaçmış olabilir, geçen gün TBMM Genel Kurulu'nda CHP Ardahan Milletvekili Ensar Ögüt söz alarak hayvancılığın sorunlarıyla ilgili konuştu:

"Kurban Bayramı'nda yurtdışından hayvan getirdiniz. Yurtdışından, Hristiyan ülkelerinden getirilen hayvanlar neyle besleniyor? Domuz artıklarıyla, sakatatlarla yapılan yemlerle beslenen hayvanlar Türkiye'ye geliyor. Bunu getirip burada satmak caiz midir? Bu nasıl Müslümanlık? Bunun vebalini çok ağır ödeyeceksiniz."

Vallahi de, billahi de uydurmuyorum.

Üstelik bir şaşkınlık ânında etmiş değil bu sözleri. Birkaç ay önce bir Tv programında da şöyle demişti çünkü:

"Hayvanlar Macaristan, Litvanya gibi Hristiyan ülkelerden geliyor. Orada hayvanlara domuz sakatatlarından, kanından, kemiğinden yapılan yemler yediriliyor. Bize satıyorlar. Bir de Müslüman'ız diye geçiniyorlar. Nerde Müslümanlık?"

Sonra izleyicilerden biri "CHP halkı kandırmasın, hayvanın Hristiyan'ı mı olur!" dedi.

Bilemedim. Olur mu?

Kafam hâlâ karışık. İneğin ne yiyip ne yemediğinin Müslümanlıkla ilgisi nedir? Müslümanlığın CHP ile ilgisi nedir?

Hükümetin, Tarım Bakanı'nın, hayvan tüccarlarının iyi veya kötü Müslüman olmasından Ensar Öğüt'e ne?

Siz Ensar Bey'i hatırlamıyor olabilirsiniz.

Geçen yıl CHP Erzurum İl Başkanlığı'nda bir basın toplantısı düzenlemiş, Amerikan televizyonlarından birinde Türkiye'nin bir bölümünün 'Kürdistan' diye gösterildiğini anlatmış, hükümeti tepki göstermemekle eleştirmişti.

Dışişleri Bakanı Davutoğlu hakkında da, "Bir nota vermiyor. Hiçbir açıklama yapmıyor. Sen ne işe yararsın? Senin soyadın Davutoğlu mu, Davutyan mı? Bilelim de. Davutyan'san sen Ermeni açılımı yapıyorsun. Adın ne, soyadın ne? Sen Türk müsün?"

Bu memlekette Ensar Öğüt gibileri milletvekili oldukça, Müslüman olmamak da zor, olmak da zor.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbrahim Hakkı Hazretleri gibi

Roni Margulies 15.12.2010

"Aynı İbrahim Hakkı Hazretleri gibi 'Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler' dedik ve kararlılıkla yolumuza devam ettik. Biz kardeşliği her şeyin üzerinde tutuyor, bu ülkenin kardeşlik üzerinde büyüyeceğine, yükseleceğine, kalkınacağına yürekten inanıyoruz. Türk'üyle, Kürt'üyle, Arap'ıyla, Çerkes'iyile, Gürcü'süyle bir olacağız, beraber olacağız, kavmiyetçilik yapmayacağız, yaratılanı Yaradan'dan ötürü seveceğiz."

Başbakan Erdoğan'ın Siirt'te ettiği bu sözler bir yandan normal, sıradan politikacı sözleri.

Ayrıntısıyla incelemedim, ama hiçbir Başbakan'ın "Kürt'ünü, Arap'ını filan takmayız, kavmiyetçilik yapacağız, çünkü Türk'ten başkası umurumuzda değildir, zaten Arap var galiba ama Kürt diye bir şey yoktur" dediğini sanmam.

Sıradan politikacı sözleri olmakla birlikte, bir yandan da Erdoğan'ın sözleri önemsiz değil.

Bir kere, Kürtlerin varlığının, üstelik bölücü, hain düşmanlar olarak değil, kardeş olarak varlığının dile getirilmesi önemli.

Buna alıştık, doğal karşılıyoruz artık. Ama unutmamak gerek, çok değil, daha on yıl önce doğal değildi, böyle bir söylem yoktu.

İkincisi, bu söylemin yerleşmesinde, halk tarafından kabul görmesinde, barış ve kardeşlik söyleminin yaygınlaşmasında Başbakan Erdoğan'ın payını unutmamak gerek.

Bunu söylemek, AK Parti'yi övmek değil, Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmektir.

Niye yapmıştır bunu AK Parti hükümeti?

Çünkü Türkiye'nin egemen sınıfı, büyük sermaye, en azından Özal günlerinden beri bu sorunun çözülmesini istiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'da yer yerinden oynarken

Roni Margulies 18.12.2010

Avrupa'da yer yerinden oynuyor.

Kumara düşkünlüğüm olsa, bundan sonra çöküp iflas eden Avrupa ülkesi hangisi olacak veya bundan sonraki ilk genel grev hangi Avrupa ülkesinde gerçekleşecek diye bahse girmek isterdim.

İspanya mı çöker, bir başkası mı? Bir dahaki genel grev Fransa'da mı olur, Yunanistan'da mı, Portekiz'de mi? Bilemeyiz. Ama çöküş de olacak, genel grevler de. Kimsenin kuşkusu yok.

Türkiye'nin biraz garip bir ülke olduğunu her Türk bilir. Hatta her sabah tıraş olduktan sonra aynanın karşısında durup "Ne mutlu Türk'üm diyene!" diyerek mutlu olan, işe giderken otobüste "Ulu önderimin vücudu toprak oldu, ama biz ilelebet payidar olacağız, heheeyt" diye keyiflenen vatandaşlarımız bile Türkiye'nin biraz tuhaf olduğunu zaman zaman düşünmeden edemez.

Bu nedenle, batı sınırlarımızın hemen öte yanında olanları pek fark etmeyiz. Biz değil de, onlar tuhafmış gibi gelir bize. (Onların bizler hakkında düşündükleri ise, Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesi kapsamına girer. "Türklüğün ulvî ve yüce maneviyatı hakkında kuşku duymak" suçunu işlemeyen Avrupalı yok gibidir. Koca bir kıtanın tümü hakkında burada suç duyurusunda bulunmuş olmak istemem; geçelim.)

Misak-ı Millî sınırları camdan değil, betondan yapılmış olduğu için, öbür tarafı göremeyiz.

Avrupa'da yer yerinden oynuyor, özel bir çaba harcamazsak haberimiz bile olmuyor.

Saymaya çalıştım, beceremedim. Bu yıl Fransa'da altı veya yedi, Yunanistan'da galiba altı, Portekiz'de bir, İspanya'da ya bir ya da iki genel grev oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtalyanları nereye gömdük

Roni Margulies 22.12.2010

Norda Foppapedretti Bergamo diye bir voleybol takımı varmış. Adını bile duymamıştım.

Hayatımda hiç voleybol oynamadım, duymamış olmam doğal.

Ama adı çok hoşuma gitti, sempati duydum, taraftarı olmaya karar verdim.

Vermez olaymışım. Hemen ertesi hafta gömüldüler.

Sigara almaya gittiğimde Bakkal Faruk Bey *Fotomaç* okuyordu:

"Fenerbahçe Acıbadem, Bergamo'yu salona gömdü."

Yeni Burhan Felek Salonu nasıl bir yer acaba? Takım gömmek için özel bir yeraltı bölmesi mi var? Hazır bekleyen cenaze levazımatçıları gömülecek takımı dışarı çıkarıp bahçede bir yere mi defnediyor?

"Geçen sezon Şampiyonlar Ligi finalinde rakibine 3-2 yenilen Sarı Melekler, dün intikamını set bile vermeyerek aldı, en büyüğün kim olduğunu gösterdi."

Bu "Sarı Melekler" gömülen takımı Cennet'in kapılarında karşılayan, voleybolcular için özel semavî varlıklar mı acaba diye düşünürken, Faruk Bey durumu izah etti.

Bayanlar ligi olduğu için, Fenerbahçe Acıbadem oyuncuları sadece melekler arasından seçiliyormuş. Kötü huylu, habis kadınlara voleybol camiasında iyi gözle bakılmazmış.

Ve Fenerbahçe bu melekler arasından sadece çok sağlıklı olup Acıbadem Hastanelerinde veya başka hiçbir hastanede yatmamış olanları almış takıma. Onun için takımın adı Fenerbahçe Acıbadem olmuş.

Bu takım geçen sene finalde yenildikten sonra, geçen ay *Fotomaç*'a konu olan maçta intikamını almış, en büyüğün kim olduğunu göstermiş, İtalyanları gömmüş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkol ve dil, AKP ve CHP

Roni Margulies 25.12.2010

Büyükbabam Birinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından Polonya ordusunda teğmen olarak savaşıırken ordu tarafından babaannemlerin evine yerleştirilmiş. Polonya'nın o bölgesi epey bir zamandır Rusya'ya dâhil olduğu için evde Lehçe değil, Rusça konuşulurmuş. Genç teğmen evin kızına âşık olmuş, evlilik teklif edebilmek için Rusça öğrenmiş.

İstanbul'daki evlerinde Rusça konuşurlardı.

Dedemle anneannem yarım yüzyıl önce İspanya'dan kaçıp gelen Yahudilerden oldukları için, 15. yüzyıl İspanyolcasından yola çıkıp Osmanlı topraklarında başka dillere bulaşarak değişip gelmiş bir dil konuşurlardı evde.

Annemle babam ise, Fransız Yahudi hayır kurumlarının 19. yüzyılda açtığı okullardan kaynaklı olarak birbirleriyle Fransızca konuşurdu.

Kızkardeşimle ben, bize nece konuşulursa konuşulsun, herkese Türkçe cevap verirdik.

Benim anadilim Türkçe.

"Tüh be, keşke Rusça olsaydı" diye bir üzüntüm de yok, "İyi ki Türkçe, ah ne mutluyum" gibi bir sevincim de.

Dile düşkünüm, dillerin hepsiyle aramı iyi tutmak isterim.

Bir de içkiye düşkünlüğüm var.

Hepsini çocuklarım gibi ayrı ayrı sever, "Ben tatlı içkileri sevmem" türünden bölücü yaklaşımları kınar, ayrımcılık yapmaktan kaçınırım.

Bu iki konu, dil ve alkol, benim hayatımda olduğu gibi, memleketin gündeminde de önemli bir yer işgal ediyor.

Her iki konuda da endişeli modernler çok endişeli.

Herhalde benim de endişeli olmam gerek.

Çok modern olduğum konusunda kimsenin kuşkusu olamaz çünkü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulus, millet, Sakarya

Roni Margulies 29.12.2010

Bu yazının sonunda bir sürprizim var.

Ulus, millet, Sakarya hakkında yazacağım. Ve sonunda şaşıracaksınız. Ama lütfen, "Ne diyecek ya?" diye şimdiden bakmayın, zevki kaçır.

Başlıyorum, sabredin.

Modern zamanlarda, homojen bir "ulus" yaratmak için birçok başka şeyin yanı sıra, bir de mevcut topluluğun tüm üyelerinin babalarının ve atalarının arasında zamanda ve mekânda bir bağlantı olduğunu öneren uzun bir söylem öne sürmek gerekliydi.

Ulusun sözde gövdesinde nabız gibi atan böylesi bir yakın bağ gerçekte hiçbir toplumda hiçbir zaman var olmamış olduğu için, bu bağın icat edilmesi gerekti. Tarihçilerin, arkeologların ve antropologların yardımıyla, çeşitli bulgular toplandı. Bu bulgulara, deneme yazarları, gazeteciler ve tarihsel roman yazarları tarafından ciddi miktarda kozmetik güzelleştirme uygulandı.

Ve estetik ameliyatla istenen şekle sokulan bu "geçmiş", gururlu ve yakışıklı ulusun portresi haline geldi.

Her tarih biraz mitoloji de içerir, ama ulusal tarihlerin ardında yatan mitler özellikle abartılıdır. Halkların ve ulusların tarihleri şehir meydanlarındaki beton heykeller gibi tasarlanmıştır: Yanlarından geçenin kendini cüce gibi hissetmesini sağlayan, dev, kahramanca yapılar olmaları gerekir. Ve ulusal tarih okumak, gazetelerin spor sayfalarını okumaya benzer: "Biz" ve "tüm diğerleri" arasında müthiş bir mücadele sürer.

Bir yüzyılı aşkın bir süre boyunca, bu "biz"i yaratmak, ulusal tarihçilerin ve arkeologların tüm çalışmalarının amacı oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarım milyon yıl bile olabilir!

Roni Margulies 01.01.2011

Tüm okurlarımın bu yıl, yıllardır isteyip düşünüp planlayıp da yapmadıkları her şeyi yapmalarını dilerim.

Ben artık çoğunu yapmayacağımı biliyorum.

Bir yaz tatilinde sessiz sakın bir yerlere gidip *Kayıp Zamanın İzinde*'nin yedi cildini hiç ara vermeden bir kerede okuyacaktım örneğin.

Ve bunu yapabilmek için, önceki kış her gün Fransız gazetelerini okuyup Fransızcamı cilalayacak, Proust okuyabilir hale getirecektim örneğin.

Ve bir başka kış, Latin Amerika'da mevsim yazken, kıtanın en güney noktasına gidecek, penguenlerle baş başa oturup Ateş Burnu'ndan denizi izleyecektim örneğin. Donmadan hemen önce dönecektim sonra.

Osmanlıca öğrenip Abdülhak Hamit'le Tevfik Fikret'i Türkçeleştirilmemiş olarak okuyacaktım; bir üniversiteye gidip sınıfın en arkasında oturacak ve sanki öğrenciymiş gibi paleoloji derslerini baştan sona izleyecektim...

Bunların hepsini yapacağımdan çok emindim bir zamanlar.

Ama acelesi yoktu. Çok vaktim vardı daha.

Çok değilmiş oysa.

Şimdi ne gündelik anlamda vaktim var artık, ne de ömrümün geri kalanı anlamında.

Siz siz olun, "Ne acelesi var?" demeyin. Var. Bir an önce yapın yapmak istediklerinizi. Ertelemeyin.

"Zaman" matrak bir şey. Kelimeyi anlıyorum, ama beynimin zaman denen şeyi tam olarak kavrayamadığından eminim.

Sadece benim beynim değil bu sorunu yaşayan. İnsan beyni. Bazı üstün zekâlı ve zırdeli fizikçiler dışında hepimizin beyinleri.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Noel Baba, Mavi Marmara ve emperyalizm

Roni Margulies 05.01.2011

"Öğrenciler Enam Suresi'nin 162. ayetini Türkçe olarak okurken, aralarından biri yüzünü spreay ayakkabı boyasıyla boyadığı şişme Noel Baba'yı çakıyla temsilî olarak bıçakladı."

Sonra bir basın açıklaması yaptılar:

"Yılbaşı kutlamaları Batı'nın ifsad edici kültür emperyalizminin Müslümanları ne derece etkilediğinin bir göstergesidir. Müslümanlar üzerinde kuşatıcı bir etki yapan Batı, Müslüman toplumları öz değerlerinden uzaklaştırırken kendi köhnemiş değerleri ile bizi kendimize yabancılaştırma gayretini sürdürmektedir."

Yılbaşından hemen önce bu haberi okuduğumda, aklıma kasım ayında Elazığ dönüşü uçakta rastladığım bir dostum geldi. Tesadüfen yan yana oturduk. İstanbul'a tedavi için geliyordu.

Mavi Marmara gemisinde kurşun ağzının üst tarafından girmiş, çenesinin altından çıkmış.

"Öldürmeyen Allah öldürmez" desem, inanmadığım bir laf etmiş olacağım, demeyeyim. Ama istatistik biliminin sınırlarını zorlayan bir şans olduğu kesin.

Güvertede kanlar içinde saatlerce yattıktan sonra, İsrail'de bir hastaneye götürülmüş. İlk bakımı orada yapılmış.

Kurşunlanan dostumla bıçaklanan Noel Baba'nın ne ilişkisi var?

Etki ve tepki. Emperyalizm ve direniş.

On yıl önce, İkiz Kuleler'e çarpan yolcu uçakları kaçırılmasaydı Los Angeles'e uçacaklardı. Olay duyulduğu anda, Los Angeles Hava Meydanı'nın yöneticileri uçaklarda bulunan yakınlarını karşılamaya gelmiş olan ve acı haberi alan kişilere yardımcı olmak üzere düzinelerce 'travma danışmanı' bulup hava meydanına getirtmişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konuşamadıklarımız

Roni Margulies 08.01.2011

Türkiyeli olduğumuz ve Türkiye'de yaşadığımız için yapamadığımız ne çok şey var!

Örneğin, nüfusu üç beşten biraz fazla bir şehir veya kasabada yaşıyorsak, bir bütün gün korna sesi duymadan yaşamamız mümkün değil.

Genellikle arabaları birbirine değdiği için ellerinde krikolarla birbirlerinin şerefini ve ana mesleğini sorgulayan iki adama rastlamadan iki gün üst üste yaşamak belki mümkün, ama zor.

Yolda giderken kendisini ofisinde veya yatak odasında zanneden, elindeki cep telefonuna bar bar bağırarak o çekin muhakkak bugün kırıdırılması gerektiğini anlatan ya da kendisini o an terk etmiş olan kadının sülalesi hakkında yorumlarda bulunan herife her gün kulak misafiri olmadan yaşamak mümkün değil.

Bu adamlar özellikle Beşiktaş'a gelince mi korna çalmaya, kavga etmeye, telefonda iş bitirmeye başlıyor diye merak ediyorum bazen. Veya benimle uğraşmaya karar vermiş dış mihraklar iki tane tiyatro oyuncusu istihdam edip benim bulunduğum her yerde heriflerin kavga etmesi, cep telefonuna bağırması ve korna çalması talimatını vermiş olabilir mi acaba?

Farkında değildim. Herkes gibi ben de alışmıştım bu iki herife.

Ama geçen hafta Londra'ya gelmek gafletinde bulundum.

Taksim Meydanı'nın dengi olan Trafalgar Meydanı'ndan geçerken, ne olduğunu önce kavrayamadığım bir şey kafama dank etti. Daha doğrusu, etmedi. Bir şeyin eksikliğini hissettim.

Kocaman meydan, trafik, kalabalık. Ama gürültü yok!

Demek ki, her yerde korna çalan, kavga eden, telefona bağırان o iki herif vize alamamış diye düşündüm.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Osmanlı Barış ve Türkiye ekonomisi

Roni Margulies 12.01.2011

Abdülhamit iyi bir adam mıydı, kötü müydü?

Vahdettin vatan haini miydi, vatansever mi?

Ya Mustafa Kemal nasıl bir adamdı?

Gerçekten karga kovalar mıydı örneğin, yoksa bu sevimli sahneyi Enver Behnan Şapolyo'nun hayalgücüne mi borçluyuz?

Cinsel hayatı tam olarak ne kadar renkliydi örneğin? Dönme miydi? Ve çok daha önemlisi, düşünsel dünyasını oluşturan kaynaklar nelerdi? Becerdiklerini nasıl becerebildi? Yüz Türk Büyüğü'nün en büyüğü olduğunu biliyoruz da, gerçekten nasıl becerebildi?

Dünyada bu kadar önemsenip de kendi vatandaşları tarafından tek bir doğru dürüst biyografisi yazılmamış başka adam var mıdır?

Türkiyeli olduğumuz için konuşamadıklarımızı, tartışamadıklarımızı düşünürken, Türklüğün ve Türkçenin tarihinden, oluşumundan, niye ve nasıl oluştuğundan başlayıp Osmanlı tarihine geçmeye niyetliydim.

Ben mi memleket gündemini çok iyi okuyorum, aptala malum mu oluyor, bilemiyorum, ama tam Osmanlı'ya geçecektim ki, Kanunî meselesi patlak verdi!

Kanunî'ye toz kondurulmamasında şaşacak bir şey yok. AK Parti döneminde muhafazakâr çevrelerde müthiş bir Osmanlı merakı, sonsuz bir Osmanlı özlemi gelişti.

Her kitabı satış rekorları kıran "tarihçi" Mustafa Armağan'ın kitap başlıklarına bir bakış yeter: *Geri Gel Ey Osmanlı!, Osmanlı: İnsanlığın Son Adası, Kır Zincirlerini Osmanlı...*

Osmanlı, silah, istila ve talan yoluyla kurulmuş, koca bir coğrafyayı vergiye bağlamış bir imparatorluk değil de, insanlığın iyiliği için melekler tarafından yaratılmış bir hayır kurumu sanki! Yeryüzünde bir cennet adeta! Dokunduğu yerde güller açıyor, mutluluk pınarları akmaya başlıyor, sevgi ve kardeşlik ruhu egemen oluyor!

Arap ve Balkan halkları bu görüşü paylaşıyor mudur, "Ah, Türkler gideli herşey ne kötü oldu, gelseler de yine bize egemen olsalar!" diye ağlaşıyor mudur, bilmem, ama belki de öyledir! Arapların aptal olduğunu, "hal-i vahşet ve bedeviyette" yaşadıklarını Osmanlı da bilirdi zaten!

Bu salak ve afakî "tarihçilik" ciddî bir anlam da taşıyor ama.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim kimin sağdıçı

Roni Margulies 15.01.2011

İçki şişesinin içinde bir adam. Adamın elinde bir pankart.

Telefonda konuşuyor, şikâyet ediyor: "Alo, sadece burada mı içebilecem? Hani yaşam alanımız daraltılmayacaktı?!"

Ve elindeki pankartta "**Yetmez ama Evet!**" yazıyor.

Bu karikatür Cumhuriyet gazetesinin başsayfasının tam ortasında. Kocaman ve renkli.

CHP'li Muharrem İnce'nin sözlerini hatırladım karikatürü görünce. Geçen hafta bir basın toplantısında, bir televizyon programında spikerin "Said-i Nursi'nin de bu memlekete Atatürk kadar hizmeti var" dediğini anlattı, anlattıkça öfkeleni.

"Biri de diyor ki, 'Evet, Padişah'a karşı hürriyeti savundu, Atatürk'e karşı hukuk devletini savundu'. Yalanın, sahtekârlığın, terbiyesizliğin bu kadarı olur.. Bu modern cumhuriyeti çıkaranlara teşekkür etmeleri gerekirken her gün küfrediyorlar. Dünyanın hiçbir ülkesinde bu kadar nankör insan topluluğu yoktur. Bu tatlı su solcuları, bu devşirmeler, bu dönmeler, bu kendini bilmezler, **'yetmez ama evet'çiler** AKP'yi demokrat diye tanıtıyor."

Öfkesinin nedeni belli: "**AKP'yi demokrat olarak tanıtmak isteyenlere** iki şey olmuştur, ya tehdit edilmişlerdir ya zengin edilmişlerdir. Tehdit edildiklerine inanmıyorum, ama zengin edildiklerine inanıyorum. Söylediklerine inanmadan bu zenginlik karşılığında söylüyorlar. Onlar da biliyorlar AKP'nin özgürlükçü, uygar, çağdaş bir parti olmadığını.. AKP'ye muhalefet edenler aylardır Silivri'de."

Bir de Sırrı Süreyya Önder'in "Sağdıç Emeği – '**Yetmez Ama Evetçiler**'in Rolü" adlı köşeyazısı geldi aklıma:

"Kendisini sol olarak tanımlayan birileri.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dersimiz Arapça

Roni Margulies 19.01.2011

Hiçbir şey hiçbir zaman değişmeyecek gibi görünür çoğu zaman. Böyle gelmiş, böyle gidecek gibi görünür.

"Herşey değişebilir, herşey mümkün" diyenler biraz deli, biraz idealist, biraz uçuk gibi görünür.

Ülkeleri yönetenler, iktidar sahipleri, cumhurbaşkanları, diktatörler, krallar, silahlı kuvvetler çok güçlü, çok sağlam, çok silahlı görünür.

Hele arkalarına Amerika'nın desteğini de almışlarsa, ki almayanı azdır, iyice sarsılmaz görünürler, hep başımızda olacak gibi dururlar.

Sosyalist olmak, devrimci olmak, bu nedenle zordur. Asker, polis, mahkeme, işkence, baskı ve zulüm nedeniyle değil. Yönetenlerin bu sarsılmaz görünümü nedeniyle zordur bizim işimiz.

Çoğu zaman çoğunluğun bizi pek de ciddiye almaması, düzenden ve düzenin sahip ve yöneticilerinden memnun olmaları nedeniyle değildir. Düzenin ve sahiplerinin çok fazla güçlü olduğunu düşündükleri içindir. "Devrimcilik iyi de, deviremeyiz ki, nasıl devireceğiz!"

Biri der ki:

"Adam 23 yıldır iktidarda. Bütün ipler elinde, bütün güçler, bütün silahlar emrinde. Başbakandan genelkurmay başkanına herkes önünde susta duruyor.

Dünyayı yönetenlerin hepsi herifin dostu.

Öğle yemeği için İsviçre'den özel uçakla yoğurt ve dondurma geliyor.

Resmine bir baksana, yaş 74 olmuş, hâlâ senden benden genç ve dinç, saçlar simsiyah, yüzü yeni doğmuş bebek gibi.

Nasıl deviririz ki biz bunu!"

El cevap:

"Şıpın işi deviririz, merak etme.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faslı bir devrimci

Roni Margulies 22.01.2011

 Faslı bir devrimci Abraham Serfati ölmüş.

İsim çoğunuza, belki de hepinize çok yabancı gelecek.

Bana gelmiyor. Çocukluk yıllarımda Osmanbey'de alt katımızda Edmond Sarfati ve eşi otururdu, annemle babamın arkadaşlarıydılar. Bay Sarfati mimardı. Bizim oturma odasında bütün duvarı kaplayan kütüphaneyi o tasarlamıştı. Kitaplarımın önemli bir kısmı annemin evinde tam 50 yaşındaki o kütüphanede durur hâlâ.

"Sarfati" veya "Serfati", Sefarad (yani İspanya kökenli) Yahudiler arasında nadir olmayan bir isim.

Ama Casablanca doğumlu Abraham Serfati'yi hiç bilmiyor, tanıımıyordum. Benim ayıbım, benim kaybım.

Abraham Serfati 1926'da doğmuş. Ömrünün 17 yılını hapiste, 22 ayını yeraltında, 13 yılını sürgünde geçirmiş. Ve geçtiğimiz kasım ayında ölmüş. Ben ismini o zaman duydum.

Cenazesinde, Fas Birleşik Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Muhammed Mücahid şöyle demiş:

"Serfati önce Fas'ın bağımsızlığı için Fransız sömürgeciliğine karşı mücadele etti, çok büyük bedeller ödedi. Sonra, demokrasi ve toplumsal adalet için verdiği mücadele nedeniyle tutukluluk rekorları kırdı.. Haksızlığa karşı, özgürlük için kavgaya atılan herkes yanında Serfati'yi bulurdu."

Sarfati 18 yaşında, İkinci Dünya Savaşı sona ermek üzereyken Fas Komünist Partisi'ne katılmış. Aynı yıl, Paris'e üniversiteye gitmiş, Fransız Komünist Partisi'ne üye olmuş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrim mi değil mi

Roni Margulies 26.01.2011

"Geleceğin Tunus'a gerçekten bir sosyal ve ekonomik dönüşüm, ileriye doğru bir atılım getirip getirmeyeceği hiç belli değildir.. Tunus'ta yalnızca Bin Ali ve ailesinin izlerinin silinmesiyle ordu destekli polis devletinin aynen sürdürülmesi ihtimali vardır.. İslamcı dalga yönetime gelebilir, Tunus bir İslam cumhuriyeti kimliğine bürünebilir."

Radikal'de Murat Yetkin'in Tunus devriminden heyecan değil kaygı duyması doğal. Tanışmıyoruz, ama özgeçmişinde "devrim heyecanı" ifadesi geçmiyordur tahminimce.

Ya kendini devrimci olarak tanımlayanların Tunus'a bakıp kaygı, korku ve kuşku dışında hiçbir şey duymamasına ne demeli?

Örneğin, Birgün gazetesinde Melih Pekdemir:

"Muhammed Peygamber kabak sebzesini çok sevdiğinden Müslümanlar kabak için 'cennet taamı' derlermiş ya, İslam coğrafyasındaki gelişmeler, otuz yıl öncesi İran örneğinde görüldüğü üzere, kabağın yine başımıza patlayabileceği 'kabak devrimleri' de olabilir."

Ve aynı gazetede İbrahim Varlı:

"Evet, bir başkaldırı ve isyan var.. Evet, düzeni temsil eden semboller ateşe verildi, taşla tutuldu. Hatta iktidar bile alaşağı edildi. Fakat buna devrim denebilir mi?.. Tamam 23 yıllık bir diktatörlük yıkıldı, ya peki sonrası? Bir diktatör gitti yerine bir başkası gelecek.. Kısacası Tunus'ta gelen gideni aratacak."

Ne biliyorsunuz be? Müneccim misiniz?

Bildiklerini zannediyorlar, çünkü kafalarında bir devrim şeması var.

Şöyle:

Parti'nin Merkez Komitesi toplanır, kısa bir tartışma sonrasında haftaya salı günü devrim yapılacağı kararını verir, o gün devrim yapılır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ruhları özgür, adımları sınırsız...

Roni Margulies 29.01.2011

Ruhları özgür, adımları sınırsız... Batı'nın İslam'a bakışında iki tipten egemen olduğunu yazar tarihçi Bernard Lewis:

Bunlardan birincisinde, *"fanatik bir savaşçı, çölden kopup gelen bir Arap süvari, bir elinde kılıç, bir elinde Kuran, kurbanına ikisi arasında bir seçim dayatır."*

Ya İslam ya ölüm!

"Edward Gibbon'ın Roma İmparatorluğu'nun Gerilemesi ve Çöküşü kitabıyla meşhur ettiği bu tablo, gerçekte sadece yanlış değil, tümüyle olanaksızdır. Ancak kılıçlarını hep sol ellerinde tutan, istisnasız olarak solak olan bir ırk varsaydığımız takdirde mümkün olabilir bu imge. Müslümanlar arasında sol el murdar amaçlar için kullanılır; hiçbir Müslüman Kuran'ı sol elinde tutmaz."

Gerileme ve Çöküş ilk olarak 1776'da yayımlanmış ve günümüze kadar baskısı tükenmeden gelmiştir.

Ve Gibbon'ın Araplara bakışı hem Batı'da köklü bir geleneği olan "soylu yabani" yaklaşımını yansıtmış, hem de bu yaklaşımın pekişmesine katkıda bulunmuştur. Satır aralarından hem saygılı, yüceltici, romantik bir bakış hem de korku, küçük görme ve dışlama yansır.

Bu esrarengiz halkı tanımlamakta Gibbon'ın en sık kullandığı ifadeler *özgür ruhlar* ve *yağmacılık, onur ve cinayettir*: *"Ruhları özgür, adımları sınırsız, yaşadıkları çöl uçsuz bucaksız."*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey Arapları küçük gören kafa

Roni Margulies 02.02.2011

İtiraf etmek istiyorum artık.

Ertuğrul Özkök'e yaklaşık bir yıldır sempati duyuyordum!

Fikirsiz değil, sadece kişisel düzeyde. Ama olsun, bunu yine de hiç kimseye söyleyemiyor, içimi dökemiyordum.

Artık dökmek istiyorum. Ta 14 ay önce bir yazısını okuduğumdan beri, kalbimde bir yer açtım Özkök'e.

Siz de açmaz mıydınız, bakın:

"Pazar sabahı eşim Tansu ile çok ilginç bir sabah sohbeti yapıyoruz.

'Bir dahaki seçimde oyumu Türkiye Komünist Partisi'ne vereceğim' diyor.

Yüzümdeki hayret ifadesini görünce devam ediyor:

'Hiç TKP'nin genel başkanının fotoğrafını gördün mü? İnsana güven veriyor. Ayrıca söyledikleri de öyle.'

Aman Allahım, 'TE KA PE'...

Birden 1970'li yıllara dönüyorum.

O partilerin yıkılan duvarın altında kaldığını sanıyordum.

Yıllar sonra eşimin oy tercihi olarak hortluyor ve karşıma çıkıyor.

Ama hemen arkasından klasik tavra dönüyor:

'Öyle diyorum ama, sandık başına gittiğimde eminim yine elim CHP'ye gider' diyor."

Nasıl da yürek burkucu bir durum!

Koskoca *Hürriyet* gazetesinin koskoca yayın yönetmeni. Ömrünü paylaştığı kadınla tatlı bir sabah sohbeti. Ve kadın, damdan düşercesine, başka bir erkeği övmeye başlıyor! Hem görünümünü, hem söylediklerini övüyor.

Ertuğrul Bey anlayışlı adamdır herhalde, anlamıştır Tansu Hanım'ın ne demek istediğini, aslında haklı olduğunu.

Ama yine de, aynı şeyin benim de başıma gelebileceğini düşünüp çılgık attıktan sonra, engelleyemediğim bir sempati uyandı içimde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Torba yasanın içinden çıkanlar

Roni Margulies 05.02.2011

Listeyi tekrar edeyim:

"Kürt Açılımı AKP'nin oy kaybetme kaygısıyla unutuldu. Alevi Açılımı, cemevlerinin ibadet yerleri olarak kabulünü ve Alevi çocukların din dersinden muafiyetini bile gerçekleştirilemedi. 'Roman Açılımı'.. en eski yerleşim birimleri olan Sulukule'den kovulmalarıyla sonuçlandı. 'Gayrimüslimlere Açılım' Ermenilerin kimi patrik seçeceklerine iktidarın karar vermesiyle noktalandı. Ruhban Okulu hâlâ kapalı. Ortodoks Patriği'nin 'ekümenik'

sıfatı kullanıp kullanamayacağına biz Sünni Müslümanlar karar veriyoruz. YÖK, yüzde 10 barajı, 301, yerinde duruyor. Öğrencilerimiz 'ileri demokrasi'den nasibini alıyor.. sosyal refah devleti, parti ve cemaatler kanalıyla fakir fukaraya yardım şekline dönüştü."

Bu özlü ve hatasız listeyi, *Radikal*'de yazdığı günlerde Binnaz Toprak kaleme almıştı.

Benzer listeleri herkes yapabilir. Ve yapıyor.

Üstelik yapanlar sadece solda duranlar değil. AKP'nin kendi tabanında da böyle listeler yapanlar var. Müslüman cemaatleri da.

Listeyi hemen uzatalım.

Örneğin, Diyarbakır'da tüm anlamsızlığıyla devam eden KCK davası. Davanın her günü ve hâkimlerin ettiği her laf, Kürt halkına birer hakaret. Hükümet, "*Ben yargıya karışmam, n'apayım*" diyebilir mi? Hayır, diyemez.

Örneğin, Torba Yasa Tasarısı'na karşı Ankara'da gösteri yapanlara biber gazlı, tazyikli sulu polis saldırısı. Hükümet, "*Polisin giderek vahşileşmesi beni ilgilendirmez*" diyebilir mi? Diyemez.

Örneğin, Başbakan'ın ansızın sanat eleştirmeni kesilmesi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Troçki ve Obama Kahire'de

Roni Margulies 09.02.2011

Uluslararası Münih Güvenlik Konferansı'nda Mübarek rejiminin "düzenli çekilişine" destek verilmesi yolunda görüş birliği sağlanmış, Amerika ve Almanya bu formül üzerinde çalışıyormuş.

Bu hafta 45. toplantısı yapılmış, ama ben Uluslararası Münih Güvenlik Konferansı'nı hiç duymamıştım. Neymiş diye baktım.

Önce Afganistan Kuklası Hamid Karzai ile Almanya Savunma Bakanı Franz Josef Jung'un sevgiyle el sıkıştığı fotoğraf gözüme çarptı. Sonra konuşmacılar arasında Barack Obama'nın Afganistan ve Pakistan özel temsilcisi Richard Holbrooke'un bulunduğunu gördüm. "*Afganistan için mucizevi bir formülümüz yok*" demiş Holbrooke. Böyle derin siyasî analizler yapabilen danışmanları olduğuna göre, Obama'nın sırtı Afganistan ve Pakistan'da yere gelmez diye düşündüm.

ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı, eski NATO Başkomutanı emekli Orgeneral James Jones'un da konuşmacı olduğu görünce, Uluslararası Münih Güvenlik Konferansı'nın ne olduğunu çözdüm.

Anladım ki bu, Mısır halkının sorunlarına emekçilerden, yoksullardan, demokrasi ve özgürlük isteyenlerden yana çözüm arayan bir kurumdur.

Münih'teki konferansa katılanlar gibi, Türkiye'de Mısır'ı izleyen çoğu yorumcu da ikinci aşamaya geçti.

Birinci Aşama: Kitleler ayaklanır, maraza çıkarır, biraz kırıp döker. Bu sevimsiz bir şeydir, biz buna "kaos" deriz. Tamam, nüfusun yüzde 40'ı ayda 2 dolarla yaşıyor, yoksulsunuz, açsınız. Tamam, hiç demokrasi yok, 30 yıldır

aynı diktatörün altında yaşamaktan sıkıldınız, başka diktatör istiyorsunuz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Türk kadını, Arap kadını

Roni Margulies 12.02.2011

 Türk kadını, Arap kadını Zavallı Kemal Kılıçdaroğlu CHP Genel Merkezi'nde Arap gazetecileriyle kahvaltılı bir basın toplantısında *"Biz kimseye ağabeylik yapmayız. Çünkü hepimiz eşit ülkeleriz. Birbirimizi dinleriz, fikirlerimiz aynı olmasa bile dinleriz. Ama ağabeylik de yakışmaz, bu Arap ve İslam dünyasına saygısızlıktır"* demiş.

Bunu duyan İzmir Milletvekili Canan Arıtman belli ki *"Hoop, hop! Arap ve İslam dünyasına niye saygısızlık etmeyecekmişiz, bal gibi ederiz"* diye düşünmüş, *"Bunlar hem Arap hem de Müslüman, saygısızlık etmeyeceğiz de ne edeceğiz"* diye geçirmiş içinden, kendini tutamamış, *"Arap kadınları gibi olmak istemiyoruz"* diye itiraz etmiş.

Şimdi, Arap kadını ile Türk kadını arasında bir karşılaştırma yapmak istemem. Yaparsam hayatımdaki tüm kadınlarla başımın belaya gireceği kesindir.

Canan Arıtman hakkında bir Türk kadını olarak neler düşündüğümü yazmak da istemem. Yazarsam mahkemelerde sürünme ihtimalim çok yüksek.

Ama Arıtman'ın kafasındaki ideal Türk kadınının nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum.

Edebiliyorum, çünkü Atatürkçü Türk kadınının nasıl olması gerektiğini ilk Türk feministlerinden Nezihe Muhittin Hanım 1931 yılında *Türk Kadını* adlı kitabında anlatmış:

"Ey devrimin aziz genç kızları! Avrupalılara 'Bir Türk kadar kuvvetli' dedirten kuşaklar yetiştirmek görevinizdir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Soykırım ve Tökezleme Taşları

Roni Margulies 16.02.2011

 Soykırım ve Tökezleme Taşları Alman faşizminin elinde can veren milyonlarca Yahudi geçen ay İstanbul'da Neve Şalom Sinagogu'nda anıldı. Uluslararası Yahudi Soykırımı Kurbanlarını Anma Günü'nde düzenlenen törene devlet ricali de katıldı.

Aynı gün, soykırım kurbanlarını bir okuyucum da daha kişisel bir şekilde anmış. Şöyle anlatıyor:

"Yıllar önce Köln sokaklarında yürürken eski bir binanın kapısının önünde kaldırımda parke taşlarının arasında altın sarısı renginde, 10 x 10 cm. büyüklüğünde, üzerinde isimler ve tarihler olan bir metal plaket gördüm. O

güne kadar dikkatimi çekmemişti. Yürüdükçe bir tane daha, bir tane daha, derken her yerde bu taşlardan olduğunu farkettim.

Sora sora ne olduğunu öğrendim: 'Stolperstein' deniyormuş. Yani 'Tökezleme Taşı'.

Günter Demnig adlı Alman sanatçı İkinci Dünya Savaşı'nda evlerinden alınıp toplama kamplarına götürülen insanların anısına tasarlamış bu projeyi.

Plaketlerin üzerinde bu kapılardan çıkarılıp ölüm kamplarına götürülen kişilerin anısına "burada oturan" kişinin adı, doğum tarihi, alındığı tarih ve nerede öldürüldüğü yazıyormuş.

Geçende Düsseldorf'ta da tökezleme taşları gördüm. Bir an o sürgün sahnesini düşündüm, irkildim. Günlerce düşündüm, sahne tekrar tekrar aklıma geldi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim korkar hain hukuktan

Roni Margulies 19.02.2011

Soner Yalçın bin yıl hapis yatsa umurumda bile olmaz.

Tahliye olduğu gün arkadaşı Veli Küçük'e "Darısı başına Veli Abi, senin de kala kala iki yüz yılın kaldı, göz açıp kapayıncaya kadar geçer!" dese, mutlu olurum.

Kapıda Doğu Perinçek'le Yalçın Küçük onu yolcu etse, "Dışarıda hayat senin için zor olacak, örgüt mörgüt kalmadı, yeniden örgütlenmenin koşullarını kolla, ziyarete geldiğinde tartışırız" deseler, keyfime diyecek olmaz.

Bunlar kişisel zevklerim. Hukukla filan pek alakası yok.

Hukukçu değilim. Olmadığım gibi, amatörce bir ilgim bile yok.

Ama hukukun benim kişisel zevklerimi tatmin etmek için yaratıldığını düşünmüyorum. Başka bir anlamı da olsa gerek.

Hukuka hukukî değil, siyasî bir gözle baktığım için, anlamının ne olduğunu bildiğimi sanıyorum.

En temel anlamda, hukuk önemli değildir.

Toplum, yasalar değiştirilerek değiştirilmez.

Değişmeye yüz tutan bir toplumun değişmesini yasalar engelleyemez.

Toplumsal gelişmeler hukukun ve yasaların çizdiği sınırlar içinde gerçekleşmez. Tam tersine, hukuk ve yasalar toplumsal gelişmeleri izleyerek değişir. Hukuk topluma ayak uydurur, toplum hukuka değil.

Tahrir Meydanı'nda toplanmak yasak. Gösteri yapmak yasak. Grev yapmak yasak. Mübarek hakkında ileri geri konuşmak yasak. Kime ne? Ne fark etti?

"Ah pardon, buraya gelip Mübarek'in kuklasını elektrik direğinden sallandırmak çok yasadışı bir şey oldu; ay ben hemen eve döneyim" diyen oldu mu?

Anayasal hükümler hakkında kuşkuya mahal yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silah dediğin...

Roni Margulies 23.02.2011

Silah dediğin... Babası 1920'lerde Sibirya'ya sürgüne gönderildiğinde, bizimki küçücük bir çocukmuş henüz. Duygusalmış, içine kapanıkmış biraz.

Birkaç yıl sonra şiir yazmaya başlamış. Büyük bir şair olmayı hayal etmiş.

Bugün 92 yaşında. Gerçekten de altı şiir kitabı yayımlamış. Ama çok da büyük bir şair olduğu söylenemez.

Biz de zaten onu şiirleriyle değil, başka bir eseriyle tanıyoruz.

Korgeneral Mikhail Timofeyevič Kalaşnikov'un ölümsüz eseri, *Avtomat Kalaşnikova 1947* otomatik tüfek. AK-47.

Tam 64 yıldır milyonlarca askerin, gerillanın, özgürlük savaşçısının ve gangsterin elinde görmeye alıştığımız silah.

Görmesek de, tutmasak da, hepimizin duyduğu, bildiği, tanıdığı, Rusların adeta sevgi dolu bir ifadeyle "Kalaş", bizimse "Keleş" dediğimiz silah.

Bir ülkenin bayrağını süsleyen tek silah. (Hangi ülke olduğunu da siz bulun artık!)

Kalaşnikov hafiftir, kolay taşınır. Temizlemesi ve bakımı basittir. Üretimi ucuz, fiyatı ehvendir. Hareketli parçaları arasındaki geniş mesafe, içine pislik dolduğu zaman bile rahat çalışmasını sağlar. Tropikal sıcaklardan kutup soğuklarına, bataklıklardan çöllere en zorlu koşullarda bile tıkr tıkr çalışır, hiç tutukluk yapmaz.

Bir iddiaya göre, "Slav okul çocukları tarafından bile 30 saniyeden kısa sürede sökölüp tekrar biraraya getirilebilir".

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerika'nın karıştırdığı halt

Roni Margulies 26.02.2011

Bizim bakkal bu sabah halkımızın hislerine tercüman oldu yine. Akşamdan kalmayım, seçim geçim, bağımsız sol aday filan tartışırken biraz fazla kaçırmışım, dükkâna girdim, "Abi, ne yazacağız bugün?" dedim.

Ve fırça yedim sabah sabah: "Bütün dünya sana yazı konusu yaratmak için fokur fokur kaynıyor, sen hâlâ bana bu soruyu soruyorsan bırak kardeşim bu işi." Sonra yumuşadı Faruk Bey. "Yaz işte," dedi, "Amerika'nın ne haltlar karıştırdığını yaz. Mısır'da, Libya'da yaptıklarını yaz."

Türk siyaset dünyasının bu bir numaralı kavramı karşısında yine hayranlık duydum. Ayı liverdim.

"Amerika'nın karıştırdığı halt!"

Siyaset biliminde açıklama gücü bu kadar sınırsız olan bir başka kavram yoktur herhalde.

Dünyada olup biten herşeyi açıklayabilen tek bir anahtar! Batılı sosyal bilimciler bu anahtarı henüz keşfedemedikleri için olsa gerek, Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında şaşkınlığa kapılıyorlar. Bizdeyse şaşırın yok. Hemen anlıyoruz neler olduğunu: "Amerika bir haltlar karıştırıyor!"

Ama bazen merak etmiyor da değilim.

Niye karıştırıyor?

Buralar zaten dünyanın en karmaşık bölgelerinden biri. Amerika açısından İran bir sorun. Irak'ta ortalık yatışmış gibi görünüyor, ama görünürdeki istikrarın yanıltıcı olduğunu Amerikalılar benden iyi biliyordur herhalde. İsrail'in dizginlerini tutmak, sağa sola saldırmasını engellemek başlı başına bir sorun.

Ama sorunlara rağmen, iyi kötü idare ediyordu Amerika.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erbakan'ın sol için yaptıkları

Roni Margulies 02.03.2011

Biz devrimciler Necmettin Erbakan'a teşekkür borçluyuz.

Dalga geçiyorum sanacaksınız; hayır, geçmiyorum.

Erbakan milliyetçiydi, antisemitti, MC hükümetlerinin tüm suçlarının bilinçli ortağıydı, tüm Batılıları ve Hristiyanları kötü zannedecek kadar geri kafalıydı, partisinin gerçek yönetimini ailesi dışında kimseye bırakmayacak kadar megaloman ve benmerkezciydi. Bütün bunlara rağmen, sola bilmeden yaptığı büyük hizmet için kendisine teşekkür borçluyuz.

Türk solu 70 yıl boyunca Kemalist bir sanal ülkede yaşıyor, Türk bayrağına sarılarak Mustafa Kemal yürüyüşleri yapmayı sosyalizm zannediyordu. Bu mutlu rüyadan uyanıp gerçek dünyayla tanışması Erbakan sayesinde oldu.

Refah Partisi'nin 1994 yerel seçimlerinde yüzde 19 oy alması, İstanbul ve Ankara belediyelerini kazanması, sonra da 1995 seçimlerinde yüzde 21 oy alan Erbakan'ın ertesi yıl başbakan olması, Türk solunun tatlı tatlı gerinirken ansızın buz gibi bir duşa girmesine yol açtı.

O güne dek sol, nüfusunun yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkede Müslümanları ve Müslümanlığı hesaba katmadan siyaset yapma lüksüne sahipti. Ve bu lüksü Kemalist devlete borçluydu. Müslümanların "fazlaca"

Müslüman gibi yaşaması, Müslüman olarak siyaset yapması devlet tarafından yasaklandığı sürece, Müslümanlar siyaseti Demokrat Parti, Adalet Partisi ve ardılları içinde, ekonomik siyasetlerinde liberal, diğer her anlamda muhafazakâr, sağcı, milliyetçi ve derin devletin çizdiği sınırlara saygılı partiler aracılığıyla yapmak zorundaydı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'nın en büyük adalet sarayı

Roni Margulies 05.03.2011

 Avrupa'nın en büyük adalet sarayı En sevdiğim manşet türüdür: "Avrupa'da birinciyiz!"

Türünün en güzel örneklerinden biri, yıllar önce, *Günaydın* gazetesinin en parlak ve en boyalı günlerinde gazetenin baş sayfasını süslemişti: "Avrupa birincisiyiz!"

Neyi başarmışız diye merak edip okumuştum.

Avrupa Birliği'nin kurumlarından biri bir araştırma yapmış, çeşitli konularda ülkeleri sıralamış. Hemen her konuda Türkiye listenin sonlarına yakın. Ama bir konuda gerçekten de birinciymişiz. Nüfus artış hızı!

"Ulan," diye düşünmüştüm, "bu mudur? Bununla mı övüneceğiz! Erkeklerimiz maazallah su aygırı gibi, kadınlarımız doğurgan, tavşan gibi ürüyoruz. Heheeyt!"

İncil'in girişinde Tanrı canlıları yaratır, yarattıklarını beğenir, "Verimli olun, çoğalın" der, "Yeryüzünü doldurun..."

Demek ki Tanrı'nın bu komutu tüm Avrupa'da en çok Türkiye sınırları içinde ciddiye alınmış.

İyi de, bu birinciliğin içeriği hiç mi önemli değil, diye düşünmüştüm. Amaç sadece birinci mi olmak? Anlamalı ve olumlu bir alanda birinci olmak değil, sadece birinci olmak!

Benzer bir anlamsızlık geçtiğimiz iki üç yıl içinde de birkaç kez gözüme çarptı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu dava bizim davamız

Roni Margulies 09.03.2011

Ergenekoncu olsaydım, keyfimden ya çaydaçıra oynuyor ya da halay çekiyor olurum.

Ergenekon davasının boku çıktı.

Benim çevremde bile "Artık eminim, Ergenekon denen dava bir darbe teşebbüsü davası değil" diyenler çoğaldıysa, davanın inandırıcılığı yitiriliyor demektir.

Gazetede çalıştığımı öğrenen taksici bile "Abi, seni ne zaman götürecekler?" diyorsa, dava kamuoyunda geyik konusu olmuş demektir.

Bence bu dava, birleştirilseler de birleştirilmeseler de, Balyoz, Kafes ve Hrant Dink davalarıyla bir ve aynı davadır ve Cumhuriyet tarihinin en önemli davasıdır. Bizim davamızdır. Arkasında durmak gerekir. Hükümetin ve savcılarının tüm hatalarına, hukuk sisteminin tüm berbatlığına rağmen, davanın sonuna kadar götürülmesi için elden gelen herşeyi yapmak gerekir.

Ve davanın çökmesi için yürütülen örgütlü faaliyetleri, bizzat dava konusu örgütlenmenin faaliyetlerini azımsamamak gerekir.

Davanın her aşamasında, her gözaltından sonra, bulunan her silah deposundan ve belgeden sonra, örgütlü bir yaygara koptuğunu, "Bu kadar da olmaz!" çığlıklarının örgütsüz olamayacak kadar yüksek sesle atıldığını hatırlayalım. Ve her seferinde savcılarının haklı çıktığını, savcılar haklı çıktığında da o çığlıkları atanların "Özür dileriz, hıyarlık etmişiz, Ergenekon'un ketemperesine gelmişiz" demediğini hatırlayalım. Ve en azından temkinli olalım.

Şimdi, Nedim Şener'i de, Ahmet Şık'ı da tanımam.

Tanıyor ve çok seviyor olsaydım da, "İyi tanırım, can dostumdur, kötü bir şey yapması mümkün değildir" demezdim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail'in uzun parmakları

Roni Margulies 12.03.2011

 Bugünkü hikâyemizi ben uydurdum zannedeceksiniz.

Ne yalan söyleyeyim, ben de kuşku duymadım değil, kaygılandım, önlem aldım. İçkisiz olmaya dikkat ettim, yüzümü yıkadım, hahambaşına ve müftüye danıştım.

Hayır, uydurmuyordum.

Uydurmadığım gibi, doğru görmüşüm. Hiçbir hata yok.

Uydurmadığım haberi paylaşmak istiyorum önce sizinle:

"17 Ağustos 1999 Marmara depremi sırasında Başbakanlık görevini yürüten Bülent Ecevit'in, depremin sabotaj olduğu yönündeki iddiaları araştırdığı ortaya çıktı.

Açıklamayı Afete Hazırlık ve Deprem Eğitim Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Mete Işıkara yaptı. Işıkara, o dönem Ecevit'in konuyla ilgili olarak kendisini telefonla aradığını söyledi.

Prof. Işıkara o dönemde İsraililer ile ABD'lilerin deprem öncesi fay hattı üzerinde çalışma yaptıkları iddiasının Ecevit'e kadar ulaştığını söyleyip şunları anlattı:

'Evet, Amerikalılar geldi, ama deprem yaratmak için değil. Aynı tip fay benzer hasar oluşturuyor, ben bu hasarlardan nasıl ders çıkartırım da California'ya uygulayım diye.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk milletinin malları

Roni Margulies 16.03.2011

Hercümerç ve harala gürele, Türkiye'de yaşayan herkesin gündelik ve doğal halidir. Şanlı bayrağımızın değişmesini önermek suçtur herhalde, önermiyorum. Ama sanki ay ve yıldızın altına lame harflerle "Haydi beyler, durmayalım düşeriz!" yazılsa, millî karakterimizi iyi yansıtır gibime geliyor.

Bu bireysel ve ulusal hırgür durumunun sonuçlarından biri, niye böyle olduğunu düşünmeye vakit bulamamak. Bulamayınca da, itiş kakışın arkaplanını unutuyoruz. Ben bazen kütüphanemin "arkaplan kitapları" raflarına bakıyor ve akşamdan akşama 1920'ler, 1930'lar hakkında bulduğum kitapları okuyorum.

En sevdiklerimden biri, Kazım Nami Duru'nun yazdığı Türk'ün Kitabı.

Kitap 1931'de yayınlanmış ve "Maarif Vekaleti M.T.T. heyetinin 15/10/931 tarih ve 4270 numaralı karar ile Millet Mektepleri, Halk Okuma Odaları ve İlkmektep Kütüphanelerine tavsiye ve kabul olunmuştur."

Kazım Nami Bey, asker emeklisi bir eğitimci, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin önde gelen bir üyesi, Kemalizm'in önemli ideologlarından biri. Talim Terbiye Kurulu üyeliği yaptıktan sonra, 1935'te Manisa milletvekili seçilmiş.

Önce biraz tarih:

"Atalarımız Asya'nın ortalarındaki yayladan çıkmışlar. Ama kaç yıl evvel, biliyor musunuz? Kimi diyor beş bin, kimi diyor altı bin yıl evvel.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

General gelecek, teftiş var

Roni Margulies 19.03.2011

Askerlik yaparken insanın çok boş vakti olur. "Vatan korumak pek de zor bir iş değilmiş! " diye şaşırdığımı hatırlıyorum.

Postallarını iyi seçemeyenlerin ayakları yara içinde kalır; er üniforması kirpi dikeninden yapılmış gibidir; "mıntika temizliği" yaparken yerden toplanan izmaritleri şapkanın içine koymak kişisel temizliğine düşkün olanları rahatsız eder.

Ama böyle ufak tefek şeylere alıştıktan sonra, tek mesele sıkılmak ve gün saymaktan ibarettir.

Bazı bölgelerde böyle değil elbet. Ama ben vatanî görevimi “düşük yoğunluklu savaş” öncesinde yaptığım için öyleydi, şimdi de çoğu yerde öyledir.

Erzincan platosunda bir aşağı bir yukarı yürümeyi öğrenirken, içinde mermi olmayan, Kırım Harbi’nden kalma bir tüfeği omuzda tutmanın inceliklerini kavrarken, başka şeyler düşünmeye çok zaman kalıyor.

Ben en çok şunu düşünmüştüm:

“General gelecek, teftiş var! ” nidalarının kopmasıyla birlikte helalar temizlenir, her tarafta taşlar beyaza boyanır, her şey düzenlenir.

Gelecek olan general yıllarca manifaturacılık yaptıktan sonra geç yaşta general olmaya karar vermiş olamayacağına göre, gençliğinde kendisinin de teftişlere maruz kalmış, taş boyamış, hela temizlemiş olması gerek. Yani bütün bunların teftişin hemen öncesinde yapıldığının, sonra da kimsenin taşlarla, helalarla ilgilenmediğinin farkında olması gerek.

O da biliyor, biz de biliyoruz. Ne o zaman bu oyun? Nasıl beceriyorlar yüz binlerce insana bu oyunu oynatmayı?

Müthiş bir korku mekanizmasını işleterek beceriyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günlüğümden Newroz notları

Roni Margulies 21.03.2011

 Günlüğümden Newroz notları Diyarbakır sokaklarında yürürken, insan Türkiye’de olduğunu zaman zaman hatırlıyor.

Geniş bir caddenin bir yanından diğerine uzanan flamada “Bu vatanı çocuklarımız ve torunlarımız için cennet haline getireceğiz. M.K. Atatürk” yazıyor.

Emniyet Müdürlüğü binasının üçüncü veya dördüncü katından aşağı, kaldırıma kadar, dev bir Türk bayrağı asılı.

Niye? Bayram değil, seyran değil. Ama asılı işte. “Haa,” diyor insan, “Misak-ı millî sınırları içindeyiz.”

Ama sokaklarda Türkçe konuşulmuyor. Hemen hemen hiç kimse konuşmuyor. Bilinmeyen bir dil konuşuyorlar. Benzemiyor bile Türkçe’ye.

Her yerde reklam panolarında büyük afişler var: “An Azadî An Azadî”.

Bir çadırın üzerinde iki dilli bir afiş: “Em bı zimanê xwe ye zıkmakî perwerdehî ye daxwazın - Anadilimizde eğitim istiyoruz”.

“Tamam,” diyorum, “ikinci kısmını anladım. Ama niye Türkçesi üç kelime de, bilinmeyen bir dildeki dokuz kelime?”

Dükkân isimleri Türkçe. "Baharatçı", "kuru yemişçi", "ciğerci"... Ama dükkâncılar Türk değil. İsimleri bir garip. "W" var, "Q" var, "X" var isimlerinde. Ama İngiliz olmadıkları da belli.

Kıyafetlerinden belli zaten. İstanbul'dan ve Kırşehir'den farksız olanlar da var, ama çok farklı olanlar da az değil.

Ve şehirde bir bayram havası var. Oysa Trabzon'da veya Pozantı'da bayram değil.

Bu bayram havası İstanbul-Diyarbakır uçağında başladı zaten. Alman olmadığı besbelli olan çok kişi Almanca konuşuyordu. Almanya'da tatil mi diye düşündüm, değil. Uçaktan indik, Alamancaların çoğunu akrabaları karşıladı. Bazıları da elinde "Turâ Newroz" diye bir pankart tutan bir adama doğru gitti: "Newroz Turları".

"Pîroz be"

Bir kahve içmek için Sülüklü Han'a gittim. Baktım, bir köşede Taraf gazetesinin avukatlarından Veysel Ok oturuyor. KCK davasının avukatlarından biriyle sohbet ediyor. "Sayın Öcalan" diye yazdığım için açılan "suçu ve suçluyu övmek" davasından beraat etmemi sağlamıştı Veysel. Önümüzdeki ay da Org. Şener Eruygur'un açtığı hakaret davasından beraat etmemi sağlayacak. Diyarbakırlıymış. "Newroz için geldim" dedi. "Pîroz be" dedim, bilmediğim bir dilde.

Çıktım, restorasyon çalışmaları için dört bir tarafı tahta perdelerle kapatılmış olan Ulu Cami'nin önünden geçerken, kaldırımda Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'a rastladım. Halkı Newroz kutlamalarına davet eden bir el ilanı dağıtıyordu arkadaşlarıyla beraber. Çanakkale'de birkaç ay önce İnsan Hakları Derneği'nin "Birarada yaşamın dilini yaratmak" konulu bir toplantısında konuşmacıydık, oradan tanışıyoruz. Sarıldık, "Bir yaramazlık yok, değil mi?" dedim, "Tutuklamazlarsa yok" dedi. KCK davasından içerde olmamasının tek nedeni, gerçek ve ciddi sağlık sorunları.

Sohbet ederken Demokratik Özerklik Çadırı'nın sözü geçti. Kalktım gittim. Şarkılar, türküler, çadırın dışında gençler "Vur vur gerilla" türküsüyle halay çekiyor. İçerisi ana baba günü. Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal uğradı, kısa bir konuşma yaptı. Rengarenk pankartlarda "Kürt sorunu siyasî soykırımlarla değil, demokratik özerklikle çözülür", "Dilimizi yaşayalım ve yaşatalım", "Koruculuğun kaldırılmasını istiyoruz", "Anadilimizde eğitim istiyoruz" yazıyor.

Gün boyu çeşitli sohbetlerde BDP'yi de, PKK'yi de eleştirenler olmuştu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'İyiler Federasyonu'nun Libya serüveni

Roni Margulies 23.03.2011

Ah ulan ah, keşke Ahmet Altan haklı olsaydı. Keşke dünya gerçekten de 'İyilerin Federasyonu' haline gelmiş olsaydı.

Uzay Yolu dizisinin dünyası gerçekleşmiş olsaydı keşke.

O dizide, dünyada ne olup bittiğini pek görmezdik, ama belliydi. Dünyada Ahmet Altan'ın tarif ettiği düzeni kurma işi çoktan bitmiş, aynı şeyi tüm evrende gerçekleştirme mücadelesi veriliyordu.

Atılğan gemisinin Federasyon tarafından belirlenmiş temel bir ilkesi vardı. Uğradıkları hiçbir dünyada Kaptan Kirk ve arkadaşlarının yerel yaşama, kültüre, ekonomiye müdahale etmesi kesinlikle yasaktı.

Bu ilke, belli ki, diziyi 1960'ların dünyasında yaratmış olan Gene Rodenberry'nin siyasî yaklaşımını yansıtıyordu.

Dizide bir bar sahnesi hatırlıyorum. Uzayda çeşit çeşit, renk renk yaratıklar tuhaf içkiler içiyor, muhabbet ediyordu. İnsan da vardı aralarında, ama küçük bir azınlıktı insanlar.

O yıllarda, Amerika'nın güney eyaletlerinde bir bar veya otobüste, çeşit çeşit yaratıklar bir yana dursun, bir beyazla bir siyahın yan yana oturması mümkün değildi.

O yıllarda Amerika dünyanın her yanında her istediği yere müdahale ediyor, kendi istediği gibi davranmayan her rejimi deviriyor, yerine istediği kişi ve hükümeti getiriyordu.

Uzay Yolu'nun ilk yıllarında, Amerikalıların 'Vietnam Savaşı', Vietnamlıların ise 'Amerikan Savaşı' olarak andığı (ama yıllar önce Fransızların başlattığı) savaşa girdi Amerika. Yani Kirk ve arkadaşlarının, Atılğan mürettebatının asla yapmayacağı, Gene Rodenberry'nin yanlış bulduğu, nefret ettiği şeyi yaptı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baydemir panzerimizin üzerinde

Roni Margulies 26.03.2011

Diyarbakır'da şöyle bir konuşma geçmiş: "Merkez! Belediye Başkanı Osman Baydemir panzerimizin üzerine çıktı. Ne yapalım? İzin verelim mi, müdahale mi edelim?"

"Panzerin üzerinde ne işi var?"

"Ne yapalım çıktı işte."

"Üzerinde oturuyor, şu anda hareket yapıyor."

"Merkez", Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü olsa gerek. Ne düşünmüştür acaba oradaki yüksek rütbeli polis?

"Haydaa, panzer bizim, niye çıkıyor yahu herif üstüne? Üstelik, Allah bilir ayakkabılarıyla çıkmıştır!"

"Panzerin üzerinde ne işi var?" diye düşünenlerin hiçbiri asıl sorulması gereken soruyu sormuyor: "Panzerin orada ne işi var?"

Baydemir'le birlikte olay yerinde bulunanlar şunlar: BDP Eş Genel Başkanları Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak, DTK Eş Başkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk, BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna ve ilçe belediye başkanları.

Baydemir'in dediği gibi, "Sabahtan beri buradayız. Tek bir taşımız yok, sopamız yok, molotof yok, tek bir şiddet aracımız yok ve olmayacak. Burada yüreğimizle, zılgıtlarımızla, çılgılığımızla çözümü haykırıyoruz."

"Panzerin orada ne işi var?"

Olay yerinde bulunanların orada bulunma nedeni, şu talepleri dile getirmek: **"Anadilde eğitim", "Siyasî tutukluların serbest bırakılması", "Seçim barajının düşürülmesi" ve "Askerî ve siyasî operasyonların durdurulması"**.

Talepleri dile getirenlerin hiçbiri savaşı değil, hepsi seçilmiş siyasetçi. Taleplerin hiçbiri savaştan değil, hepsi savaşı sona erdirmeyi amaçlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahraman Türk askeri Libya'da

Roni Margulies 30.03.2011

"Ben bir küçük askerim, vatanımı beklerim, vatanıma yan bakanın..."

Tekerleme konusu Türk askeri epey zamandır sadece kendi vatanını beklemiyor. Dünyanın neresinde olursa olsun, birileri sorun yaşadığında Türk askeri hızır gibi yetişiyor, onların da vatanını bekliyor.

Genelkurmay'la bağlantım zayıf olduğu için, tam listeyi bulamadım. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla son yıllarda Mehmetçik şu vatanları da korudu ve/veya koruyor: Afganistan, Somali, Bosna Hersek, Kosova, Makedonya, Lübnan, Sudan, Kongo, Baltık ülkelerinin hava sahası...

Ve elbet Kıbrıs...

Ve şimdi de Libya.

Kafam pek çalışmadığından mıdır, askerlik gibi karmaşık bir konunun inceliklerine vakıf olmadığımdan mıdır, ben Türk ordusunu bir barış gücü olarak düşünmekte biraz zorlanıyorum.

Hayır, dürüst olmalıyım. Biraz değil, çok zorlanıyorum.

Ne yapsam, ne etsem, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni zorda kalan insanları kurtarmak için dünyanın dört bir yanına koşturan, barış ve adalet aşığı, her yana yardım elini uzatan bir hayır kurumu olarak görmeyi beceremiyorum.

Başbakan, "NATO ile anlaşma çerçevesinde, Türkiye'nin Bingazi limanı ile havaalanını ülkeye insanî yardım için teslim alacağını, Libya hava sahası ve Girit-Bingazi koridorunun kontrolünü üstleneceğini" bildirmiş.

Ben Bingazi'de, Girit-Bingazi koridorunda veya Libya hava sahasında yaşıyor olsam, ne hissederdim acaba bu haberi okuduğumda? "Oh be, yaşasın, NATO ve Türk Silahlı Kuvvetleri koruyacak artık bizi" diye mi düşünürdüm?

Yoksa bir an önce sağa sola borçlanıp, çalıp çırpıp, ilk bulduğum vapura atlayıp NATO ve TSK gibi barışçı, insansever güçler tarafından korunmayacağım bir yer mi arardım?

Kaçardım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kişilerin huzur ve sükûnunu bozmak

Roni Margulies 02.04.2011

Çok eski bir dostum memleketin önde gelen finans kurumlarından birinin başkan yardımcısı. Adına Ayşe diyelim. Mülkiye mezunu. Üniversiteyi 1970'lerin başlarında okuyan hemen herkes gibi örgüt üyesi olmuş, hemen herkes gibi cezaevine girmiş çıkmış. Belki biraz daha mülayim bir şekilde de olsa, bugün de o günkü dünya görüşünü savunuyor.

Babası albay, annesi evkadını.

Tam 33 yıldır yakın arkadaşız. Ama bana daha yeni anlattı.

Ayşe ortaokuldayken, 1960'ların başlarında, babası albaylığa terfi etmiş, Erzincan'da alay komutanlığına atanmış.

Evde bir sevinç rüzgârı esecek, esemiyor.

Aile toplanmış; anne, baba, iki çocuk. "Ne yapacağız?"

Albay yutkunmuş, "İstanbul'da senin başörtülü olman sorun değil, büyük şehir, kimse farkında bile değil," demiş eşine, "ama Erzincan'da öyle olmaz. Sorun çıkar. İstersen bu atamayı kabul etmeyebilirim. Ne yapacağımıza hep birlikte karar verelim."

"Olmaz," demiş anne, "yıllardır emek verdiğin meslekte benim yüzümden geri düşmeni kendime yediremem. Orada olduğumuz sürece açarım başımı, dönüşümüzde örterim yine. N'apalım."

Çaresi yok, ya adama haksızlık olacak ya kadına. Ama ille de birine olacak.

Uzun ve acılı konuşmalardan sonra, kadının dediği olmuş. Gitmişler Erzincan'a. Dört yıllığına.

O kadının çektiği acıyı, eşine acı çektirdiği için o kocanın yaşadığı vicdan azabını, anne ve babalarının duygularına ortak olan o iki çocuğun ezikliğini kimsenin ruhu bile duymamıştır.

Bu memlekette bunun gibi binlerce, on binlerce kişisel trajedi yaşandığını düne kadar bilmiyordum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çam sakızı çoban armağanı

Roni Margulies 06.04.2011

Devrim Andı içmedim hiç hayatımda. Merasimden, gösteriştten ve iddialı konuşmaktan hoşlanmadığım için. En çok da boş laf etmek hoşuma gitmediği için.

Devrim Andı içmemiş olmak devrimciliğime hâlel getirdi mi peki? Vallahi, 18 yaşımdan beri devrimcilikten başka pek fazla bir şey yapmamış olduğuma göre, getirmemiş herhalde. And içsem daha mı devrimci olurum? Yoo, zaten yapabildiğimin en fazlasını yapmaya çalışıyorum.

Ya and içenlerin hepsi içtikleri için hâlâ devrimci mi? Hiç sanmam.

Andlar anlamsızdır.

İlkokulda beş yıl boyunca her Allah'ın sabahı "Türküm, doğruyım, çalışkanım" diye and içtim. (Bu and niye 'edilmiyor' veya 'söylenmiyor' da, 'içiliyor'?) Bu içkilerin sonucunda doğru veya çalışkan oldum mu, bilmem, ama Türk olamadığım kesin.

Ortaokulda üç yıl boyunca Allah'ın her pazartesi sabahı ve cuma öğle sonrası piyano eşliğinde İstiklal Marşı'nı söyledim. Olmadı, yine Türkleşemedim.

Çoğunu çoktandır görmedim, ama sınıf arkadaşlarım Oton İskarpatiyati, Hristo Yuvanidis, Vartan Paylan, Bedros Aslanyan, Jozef Farhi ve İrvin Schick de, aradan yıllar geçmesine rağmen, hâlâ Türk değil. Üstelik, piyanoyu bizim sınıftan Loris Bedrosyan'ın abisi Rafi çalardı. O da Türkleşemedi.

Bu andlar, marşlar filan bizi Türkleştiremediğine göre, sınıftaki Vedat Öztürk, Mustafa Özülker ve Osman Tümay gibi arkadaşlarım da zaten aşağı yukarı Türk olduğuna, daha fazla Türkleşemeyeceğine göre, ne anlamı var bütün bunların?

Cumhuriyeti kuran kadroların bu imparatorluk artığı, çok ırklı, çok dinli, çok dilli topraklarda Türk ulus-devleti yaratma, Türk olmayan herkesten kurtulma özleminin ifadesi bunlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bekârlık sultanlıktır

Roni Margulies 09.04.2011

Bekârlığın bugüne kadar hiç zararını görmedim. Atalarımız da görmemiş olmalı ki, "Bekârlık sultanlıktır" demişler.

Üstelik atalarımız genellikle, ne şiş yansın ne kebab anlayışına sığınarak, aman yanlış olmasın kaygısıyla, her konunun iki yanını da kapsamaya çalışmıştır. "Nerde varsa bodur, Allah'ın belası odur" dedikten sonra, ne olur ne olmaz, "Allah boy vermiş, gerisini kapıp koyvermiş" demişlerdir.

Ama bekârlık konusunda tavırları ikirciksiz olmuştur. Kuşkuya mahal bırakmamışlardır. Bekârlığın sultanlık olduğunu söylemişler, fakat "Evlilik imparatorluktur" veya "Evlenmeyen dizini döver" filan gibi bir laf etmemişlerdir.

Anladığım kadarıyla, Avrupalı va Amerikalılar da bizim atalarımız gibi düşünmeye başlamış.

Tahminlere göre, şu anda Amerika'da tüm evliliklerin yüzde 40'ı boşanmayla sonuçlanıyor. Kadınlar arasında, 1955 ile 1959 arasında evlenenlerden yüzde 79'u en az 15 yıl evli kalırken, bu oran 1985 ile 1989 arasında evlenenler arasında yüzde 57'ye düşmüş. Yine Amerika'da, 2008 rakamlarına göre, tüm evliliklerin yüzde 46'sı taraflardan biri veya her ikisi için ikinci evlilikmiş.

Katolik İrlanda ve İtalya'yı saymazsak, Avrupa'da da benzer rakamlar var.

İsveç'te, örneğın, yeni doğan bebeklerin yarından fazlasının anne ve babası evli değil.

Kilisenin boşanmayı zorlaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptığı İrlanda'da bile, çocuk yapan çiftlerin üçte biri evli değil. Belli ki, İrlandalılar "Evlenirsek bir daha boşanamayız, boşanırsak cehennemde cayır cayır yanarız, iyisi mi evlenmeden halledelim şu işi" diye düşünüyor!

Ben bütün bunları çok doğal karşılıyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aritman'dan Haberal'a

Roni Margulies 13.04.2011

Çarpıcı bir değişim gerçekleştirdiğı için, öncelikle CHP'yi tebrik etmek isterim. Başkan Kılıçdaroğlu'ndan beklediğimiz cesur ve atılgan sıçrama yapıldı, partinin Genelkurmay ve Ergenekon'un gölgesinden çıkıp sol sosyal demokrasi yönünde emin adımlarla ilerleyeceğının işaretleri açıkça verildi.

Canan Aritman gibi ırkçı, İslam düşmanı bir milletvekilini liste dışı bırakmak ve onun yerine solculuğunu, eşitlikçiliğini onyıllardır kanıtlamış olan Mehmet Haberal'ı seçilebilir bir yerden aday göstermek gerçekten müthiş bir adım!

Onur Öymen gibi 'ilelebet payidar' devletin en derin temsilcilerinden birini dışlayıp onun yerine darbe karşıtlığını ve demokrasiyi temsil eden Sinan Aygün'ü öne sürmek gerçekten yaratıcı bir çıkış!

Artık kimse Kılıçdaroğlu'nun CHP'yi ne yöne doğru çekmek istediğinden ve bunu yapacak güce sahip olup olmadığından kuşku duyamaz.

Tebrikler! Yeni Meclis'te Anayasa tartışmalarında Haberal'ın da yer alacağını düşünmek, Ergenekoncularla darbecilerin yargılanması sürecine Aygün'ün de milletvekili olarak müdahale edebileceğini bilmek rahatlatıyor insanı.

Bu sevindirici gelişmelerin yanı sıra, üzücü kayıplarımız da yok değil.

Cinsel Sağlık Enstitüsü Derneğı (Cised) çok üzülecek örneğın. Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Aliye Kavaf aday değil. Bu elim kayıp, Aileyi Koruma ve Destekleme Derneğı'ni (Akoder) de üzecek.

"Eşcinselliğın normalleştirilmesi ve cinselliğın bir tercih olarak sunulması aile kurumu ve insanlık açısından çok büyük bir tehlikedir" diyen Akoder üzülsün de kim üzülsün?

Aliye Kavaf, eşcinselliğın biyolojik bir bozukluk, tedavi edilmesi gereken bir durum olduğuna inanıyor, insanlığı tehdit eden bu korkunç tehlikeye karşı kahramanca direniyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aynı nehirde yıkananlar

Roni Margulies 16.04.2011

 Aynı nehirde yıkananlar Nehir kenarında yaşlı bir adama rastladım bu sabah. Türkçesi bozuk, kıyafeti garipti biraz.

Nehre girecekmiş gibi ayağını uzatıyor, vazgeçip geri çıkıyor, az sonra yine sokuyordu ayağını suya.

Beni görünce "Olmuyor" dedi. "Eminim artık. Aynı nehre iki kez giremiyor insan".

Tatildeyim, Göksü nehri kenarında yürüyüş yapacaktım, lafa daldık adamlar.

Efes'te doğmuş. Melankolik bir hali vardı. "Doğru," dedi, "zaten 'ağlayan filozof' derler bana. Bir de Demokritus var. Tanır mısınız? Ona da 'gülen filozof' diyorlar. Önceleri kızıyordum, sonra düşündüm, tüm ibadethanelerde en iyi bilinen, ilk okunan dua zenginlik hakkında! Tevekkeli değil, birimiz gülüyor, birimiz ağlıyor!"

Konu beni aştı, tam futboldan filan laf açacaktım ki, "Bu nehrin kenarında yaşayan bir gazeteci var, sizin gibi değil ama, önemli bir gazetede yazıyormuş. Dün de onunla sohbet ettik biraz" dedi. "Sabah çok güzel bir yazı yazdığını söyledi. Gazetesi gibi, kendisi de çok önemliymiş, ama pek anlaşılmadık. Zenginlik için dua etmeyi doğal karşıladı, kendisi yıllardır o duayı edermiş, zenginleri çok severmiş. Kovdum herifi. Başka bir nehre gitti."

Merak ettim, gittim bir *Hürriyet* aldım. "Suçlu ayağa kalk ve konuş" başlıklı yazıyı buldum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrkçiliğin ilacı

Roni Margulies 20.04.2011

 İrkçiliğin ilacı Çok iyi bir haberim var bugün:

"İrkçiliğe karşı ilaç bulunduğu iddia edildi. İddiaya göre ilaç sayesinde, ırkçılar çeşitli kültür, milliyet ve dinden insanlara karşı daha sempatik olacak. İlacın adı ve ne zaman piyasaya sürüleceği henüz belli değil."

Aptallığa karşı da ilaç bulunabilecek mi acaba?

Bulunursa, bu haberi yazanlara zorla yutturmamız mümkün olacak mı?

"İsterik ıstırabınızı gündelik mutsuzluğa dönüştürebilsek, başarılı olmuş sayılırız." Freud'un bir hastasına söylediği bu sözleri, psikanalizin tümüyle yabancıları olarak, şöyle yorumluyorum:

'İsterik ıstırap' klinik bir durum, beyindeki kimyasalların dengesiyle, elektrik akımlarının doğru çalışmamasıyla ilgili bir hastalık durumu. Bu konuda bir şey yapmak, dengeyi, akımları düzelten bir ilaç bulmak, hastayı iyileştirmek mümkün. Nitekim böyle ilaçlar var.

Ama ilaçlar da, psikanaliz de insanı mutlu edemez, ancak gündelik mutsuzluğu, "normal" mutsuzluğu sağlayabilir, diyor Freud. İsterik ıstırapı normal ıstıraba dönüştürebilir, diyor.

Çünkü gündelik mutsuzluk insanın kendi içinden, bedensel bir sorundan kaynaklanmıyor. İnsanlar arasındaki ilişkilerden, yani toplumsal nedenlerden kaynaklanıyor.

Mevcut toplumda insan ilişkileri, iki insanın birbiriyle iki insan olarak doğrudan ilişki kurması şeklini almıyor, ekonomik ilişkiler dolayısıyla gerçekleşiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk büstlerinin hazin öyküsü

Roni Margulies 23.04.2011

"Diyarbakır'da kalabalık bir grup polisin kovalamacası sonucu Dağkapı Meydanı'na gelirken, meydana bulunan Atatürk büstüne sarı, kırmızı, yeşil renklerde afiş ve büstün yüz kısmına Abdullah Öcalan'ın posterı asıldı."

Şu Atatürk büstlerinin başına gelmedik şey kalmadı vallahi!

Yüksek Seçim Kurulu'nun yediği haltın ardından Diyarbakır'da olanlar ilk değil.

Şu haberi muhakkak hatırlayanlarınız vardır:

"Malatya Kadiruşağı Köyü'ndeki Gülsüm adlı inek, sahibinden kaçıp ilköğretim okulunun bahçesindeki Atatürk büstünü kırınca, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından soruşturma açıldı. Köylüler 'Suçlu bir hayvan' deseler de, hepsinin tek tek ifadesi alınınca ineğin sahibi Gül Kılınç korkup Gülsüm'ü İnekpınarı Köyü'ndeki akrabasının yanına sürgüne gönderdi."

Gülsüm'ü bitişik köydeki Ömer Aktaş isimli yakınına satan Gül Hanım, *"İnek elimden kaçtı ve beni de yere yıktı. Kolum incindi. Sonra çocuklar ineğin Atatürk büstünü yıktığını söylediler. Bunun üzerine hepimizin ifadesi alındı"* demişti.

Gülsüm'ün yeni sahibi Ateş Bey, *"İnek besleyip satıyorum. Akrabalarım soruşturma açılması üzerine inekten kurtulmaya karar verdiler. Hayvandan kurtulmaya karar verdikleri için de biraz hesaplı aldım tabii ineği"* demiş; *"İnek büste süründü diye büst kırılmış. İnek suçlu ama, büstü dayanıksız yapanların hiç mi suçu yok"* diye sormuştu. Ama Gülsüm'ün *"biraz huysuz"* olduğunu da itiraf etmişti.

Peki, Atatürk büstlerinin makûs talihi hakkında şu haberi hatırlayanlarınız var mı? Geçen mayıs ayından:

"Mersin'de Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı bahçesindeki Atatürk büstünü söken bir kişi denize attı."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silivri sinemasının jönleri

Roni Margulies 27.04.2011

Silivri sinemasının jönleri İkisinin de fena halde yakışıklı olduğu konusunda, çıtası en yüksek olanlarımız bile kuşku duymuyordur herhalde.

"Belli bir yaşa geldin, ama giderek daha da yakışıklı oluyorsun. Hep diri ve genç kalmayı başarıyorsun. Bunu neye borçlusun?"

Aydınlık gazetesinin sorusuna Kadir İnanır "Yok yahu, ne yakışıklısı, şeyimde kıllar ağardı, zaten önemli olan yakışıklı olmak değil" demiyor, ağırbaşlı bir cevap veriyor:

"Yüreğimi hep sevgiyle doldurmaya, toplumsal sorunlarla ısrarla ilgilenmeye, çağdaş düşünceyle yoğrulmaya, iyi insan olma gayretime ve bu yoldaki üretimime borçluyum."

Çok sevindim. Sadece yakışıklı olmadığını, iyi insan olmaya da gayret ettiğini bilmek ne güzel!

Sinema dışındaki ilgi alanları sosyoloji, ekonomi ve siyasetmiş. Türk sinemasına dev bir hizmet yaparak 28 yılda 182 film çekmiş olmanın yanı sıra siyasetle de ilgilenmesi harika!

Kolay şey mi? Örneğin 1986 yılında tam dokuz filmde oynamış. Ertesi yıl yedi filmde. Bu yoğun çalışma temposu içindeyken bir de sosyolojik incelemeler yapmak, ekonomik sorunlara kafa yormak her babayığidin harcı değil herhalde.

Aydınlık gazetesi de bu çalışmalarından yararlanmak istemiş Kadir İnanır'ın. Şöyle sormuş:

"Türkiye'de artık bir trajediye dönüşen 'Ergenekon' tutuklamaları ve yargılamaları konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Cevap, çağdaş düşünceyle yoğrulmaya gayret eden herkesin vereceği cevap:

"Bu dava kesinlikle bitecektir."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orgeneraller, Ergenekon ve AKP

Roni Margulies 30.04.2011

Karabük Demir Çelik niye Karabük'te kurulmuştur, bilir misiniz?

Samet Ağaoğlu şöyle anlatır: "Fevzi Çakmak Paşa'nın askerlik bakımından muhafazakâr görüşleri birçok noktada alınması düşünülen olumlu ekonomik kararların önüne dikilmişti. Mesela demir çelik sanayiinin kurulması konusunda İktisat Bakanlığı'nın ekonomik işletme prensipleriyle tesis yeri olarak seçtiği Karadeniz Ereğlisi'ni kabul etmemiş, ekonomik şartları zor bir bölgede, Karabük'te kurulmasını sağlamıştı." Yıllardan 1937.

Bir anı da Amiral Özden Örnek'in günlüklerinden:

"Karargâha döndüğümde Kocaeli Üniversitesi Rektörü'nü beni bekler buldum. 5 Aralık günü YÖK Başkanı seçimi yapılacak. Bu nedenle 'Ben de aday olsam mı?' diye gelmişti. Kendisine diğer komutanlar ile bu konuyu konuştuğumu ve.. bir gelişme olursa kendisini arayacağımı söyledim." Söz konusu rektör, Prof. Baki Komşuoğlu. Yıllardan 2003.

Aradan 66 yıl geçmiş, hangi sanayi tesisinin nerede kurulacağına artık asker karar vermiyordur herhalde, ama YÖK Başkanlığı'na kimin seçileceği kararında askerin hâlâ payı var.

Özden Örnek'in günlüklerini okumayan varsa, şiddetle tavsiye ederim.

Beş kuvvet komutanı her sabah işe geliyor, çaylar söylenip hâl hatır sorulduktan sonra mesai başlıyor.

"Mesai" denince, savaş, top tüfek, savunma, saldırı filan gibi askerî meseleler konuştukları sanılabilir. Bunlar general. Harp okullarında okumuşlar. Adı üstünde, uzmanlık alanları harp.

Mesai bu değil ama.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Baba'nın televizyon çiftliği

Roni Margulies 04.05.2011

Geçenlerde TRT televizyonuna çıkmak gafletinde bulundum. Üstelik aynı salaklığı birkaç ay arayla iki kez yaptım.

Birincisi, İbrahim Tatlıses'e kurulan hain ve menfur pusunun ertesi günüydü, yanımda bir Tatlıses uzmanı oturuyordu. Ben ne hakkında konuşacaktım, hatırlamıyorum bile.

Sunucuyla kısa bir sohbet ettik, çaylarımız getirildi, mikrofonlarımız takıldı, kısa öksürüklerle boğazlar temizlendi...

Ve ekranlarda Başbakan görüldü!

Yanlış hatırlamıyorsam, Pyong Yang Üniversitesi'nden fahri doktora almış, kabul konuşmasını yapmaya başladı.

Bilmiyorum, ama Pyong Yang Üniversitesi belki de çok önemli bir eğitim kurumudur. Dünyanın en iyi bir milyon üniversitesi arasına muhakkak girer.

Başbakan'ı ise biliyorum, *"Eksik olmayın, bu diplomayı evimin en görünür köşesine asacağım, haydi bana eyvallah"* deyip kısa kesecek adam değil.

Bizim program bir saat. Başbakan 55 dakika boyunca Kamçatka halkıyla Türk halkı arasındaki kopmaz bağlardan, sevgi, saygı ve ticaret ilişkilerinden söz etti.

Ben televizyon haberciliğinden pek anlamadığım için, "Bu konuşmanın haber değeri biraz düşük mü, bana mı öyle geliyor" diye sordum sunucumuza.

("Sunucu" diyorum, ama bir şey sunduğu yoktu, bizimle beraber Başbakan'ın konuşmasını izliyordu. "İzleyici" dersem kimden söz ettiğimi anlayamayacaksınız, o yüzden "sunucu" diyorum.)

Sunucu/izleyici bunun haber değeriyle filan alakası olmadığını, Ankara'dan gelen talimatın haberlerden çok daha önemli bir gazetecilik ilkesi olduğunu, benim meseleye yanlış baktığımı izah etti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schwarzenegger Abbottabad'da

Roni Margulies 07.05.2011

Hollywood sinemasının sıradan bir filmi adeta. Sylvester Stallone veya Arnold Schwarzenegger liderliğinde bir avuç Amerikan komandosu Afrika veya Latin Amerika'nın berbat bir ülkesinin balta girmemiş ormanlarında tepeden tırnağa silahlı binlerce adamı hallaç pamuğu gibi atar, ya esir bir Amerikalıyı kurtarır ya da Amerika'nın bir düşmanını alnından zimbalar.

Ve Başkan, Beyaz Saray'ın çimlerinde basın açıklaması yapar: "*Amerika Birleşik Devletleri, Usame bin Ladin'in öldürülmesiyle sonuçlanan bir operasyon gerçekleştirmiştir.*"

Minneapolis, Philadelphia ve Los Angeles sokaklarında halk coşkuya kapılır, dans edenler bayram sevinci yaşarken, kamera küçük bir çocuğun elindeki Amerikan bayrağına zoom eder.

Schwarzenegger evine döner. Karısı öldüğünü zannediyordur, televizyonda Başkan'ın konuşmasını izlerken sarışın, mavi gözlü, melek gibi kızına buruk ama gururlu bir sesle babasının ne kadar kahraman olduğunu anlatır. Kafasını kaldırır ve pencereden Schwarzenegger'i görür. Ne mutluluk, Tanrım!

Televizyondan Başkan'ın "God bless America" dediği duyulur ve millî marş çalmaya başlarken ekran yavaşça kararır.

Dünyanın geri kalanında kimin ne düşündüğü, ne yaptığı, dans mı ettiği, lanet mi okuduğu görülmez bu filmlerde.

Örneğin, Britanya Müslümanlar Konseyi'nin ılımlı başkanı **Shaikh Shuja**'nın şu sessiz sakin konuşması, çok da sinematik bir sahne oluşturmadığı için, yer almaz bu filmlerde:

"ABD hükümetinin ve hem Amerika'da hem dünyanın başka yerlerinde terörizmin kurbanlarının Usame bin Ladin'in ölümü karşısında sevinç duyması anlaşılabilir bir şey.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hep ve yine Kürtlerin kabahati

Roni Margulies 11.05.2011

Kastamonu baskınının akşamı otobüste öfkeli bir konuşmaya kulak misafiri oldum: "Ne gerek var buna şimdi, hayvan herifler. Ne istediklerini bilmiyor bunlar ya."

Hep böyle oluyor.

Sanki ortada fol yok yumurta yokken, ortalık sütlimanken, herkes mutlu mesut yaşıırken, bazı Kürt gençleri poşu, şalvar ve mekaplarını giyinip durup dururken bir yere ateş ediyor, bomba atıyor.

Sanki Türkiye'yi yönetenler, bir yanda devlet bir yanda hükümet, tutarlı, barışçı ve insancıl bir siyaseti hiç sekmeden uyguluyor da, bazı Kürtler ne istediklerini bilmedikleri için, eğlence olsun diye, hayatlarına renk gelsin diye gereksiz yere maraza çıkıyor.

Sanki ortada hiçbir sorun yok da, Kastamonu'daki olayla birlikte yepyeni bir sorun çıktı önümüze.

Ve sorunun PKK'den mi, derin PKK'den mi, Kandil'den mi, İmralı'dan mı çıktığını tartışmaya başlıyoruz. Yani sorunun Kürtler tarafından çıkarıldığı kesin de, hangi Kürtlerden çıktığını tartışıyoruz.

Otobüsteki konuşmaya şahit olduğum akşam eve döndüm Samet Ağaoğlu'nun kitabını okumaya devam ettim. Şöyle demiş:

"Mareşal Fevzi Çakmak, Doğu ve Güney illerinde sanayi kurulmasını, yollar yapılmasını istememiş, yol yapıldığı takdirde bir savaş halinde bu sınırlardan geçecek düşmanın memleketi kolaylıkla işgal edebileceğini ileri sürmüştür.. Mareşal'e göre, Doğu illerinde okul açılması bu iller halkını uyandıracak, Kürtlük gibi birtakım bölücü akımlara yol verecekti. Cehaletin, geriliğin Türk milliyetçiliğini başka milliyetçi akımlara karşı koruyabilecek bir silah olabileceği gibi zararlı zanlara kapılmıştı Fevzi Paşa.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şempanzeden bana

Roni Margulies 14.05.2011

İnsanı Tanrı'nın şıp diye bugünkü haliyle yarattığına inananları anlamak zor değil.

Gerçek hikâye gerçekten de çok uçuk çünkü.

Eğri oturup doğru konuşalım; durup dururken ortaya çıkan tek hücreli bir yaratığın değişe değişe 100 trilyon hücreli bana dönüşmesini mi anlamak kolay, bilinmedik bir gücün birkaç günde dünyayı yarattıktan sonra beni bu halimle yaratıp yedinci gün dinlendiğine mi inanmak?

Tamam, ikisi de insan beyninin algılama kapasitesini zorluyor, ikisini de akıl almaz, ama vallahi ikincisine inanmak daha kolay.

Oysa gerçek, o tek hücrenin dört milyar yılda bana, lüfere ve papatyaya dönüşmüş olması!

Üstelik, akıl almaz değil, aklımız almış, sürecin nasıl olduğunu, niye ve ne şekilde geliştiğini tüm ayrıntılarıyla biliyoruz. Bilemediğimiz tek tük eksik kısımlarını da her geçen gün buluyor, tamamlıyoruz.

Her çocuk (insan çocuğu, lüfer çocuğu, papatya çocuğu) nasıl bir yaratık olacağını belirleyen genlerinin yarısını anneden yarısını babadan alıyor; anne ve babanın genleri kopyalanıp çocuğa geçiyor. O nedenle lüferin oğlu lüfer oluyor ve ben babama çok benziyorum.

Genler kopyalanıp çocuğa geçerken bazen fotokopi hataları oluyor. Bir gen 'mutasyon'a uğruyor, farklı geçiyor çocuğa. O gen önemsiz bir gen olabilir, o zaman pek bir şey değişmiyor. Ama çocuğun önemli bir özelliğinin değişik olmasını sağlayan bir gen de olabilir; o zaman çocuğun rengi farklı, boyu uzun veya dişleri sivri olabilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP ile ordu

Roni Margulies 18.05.2011

Bir takım sezonun bitmesine sekiz hafta kala şampiyonluğu garantilediğinde, geri kalan maçların pek bir tadı kalmaz, kimse pek de heyecanlanamaz ya, bu seçimler de öyle.

Memlekette seçim havası yok. Siyaset tartışılmıyor.

AK Parti geçmiş başarılarını anlatıyor, Lira'dan altı sıfır atıldığını hatırlatıyor. Bir de kanal yapacaktı.

CHP hiçbir şey söylemiyor.

MHP yeni kasetleri bekliyor.

Sadece BDP kitlesiyle birlikte sokaklarda. Ama bu da seçimlerle değil, Kürt sorununun geldiği aşamayla ilgili.

AKP'nin Kürt hareketine saldırmak dışında siyaset yapmaması doğal. Nasılsa kazanıyor. Siyaset yapıp belki de istenmedik sonuçlar doğuracak tartışmalara girmesine ne gerek var?

CHP siyaset yapamıyor, çünkü hem Kılıçdaroğlu hem de onun iplerini ellerinde tutanlar Baykal döneminin "Laiklik elden gidiyor, şeriatçı hainler memleketi satıyor" siyasetinin işe yaramadığını düşünüyor. Başka diyecek bir şeyleri de olmadığı için, ne diyeceklerini bilemiyorlar.

Bir de CHP'nin solundaki sol var.

Böyle bir sol olduğunun kimse farkında bile değildir, ama benim ilgi alanıma girdiği için göz ucuyla da olsa izliyorum.

Orada da tık yok, sessizlik hüküm sürüyor.

Bu sol, Baykal CHP'sinden aslen farksız bir şekilde dokuz yıldır AKP'nin şeriatçılığı ve gericiliği üzerinden (yani Müslüman düşmanlığı temelinde), AKP'nin "emperyalizmin maşası" olduğu ve bu nedenle bir yandan şanlı ordumuzu zayıf düşürmeye çalıştığı bir yandan da memleketi bölmeyi amaçladığı iddiasıyla (yani milliyetçilik temelinde) siyaset yapıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimiz ara türüz

Roni Margulies 21.05.2011

"Neden 2-3 ayda bir evrim yazıları yazma gereği duyuyorsunuz? Dindar okuyucularımı şöyle bir hoplatayım, çok uyudular, hiç mail falan gelmiyor diye mi düşünüyorsunuz acaba :) :)"

Çeşitli konularda zaman zaman yazıştığım, gıyaben çok sevdiğim ve çoğu konuda anlaştığım bir okuyucumdan yine fırça yedim!

"Evrim bir teori, ispatlanmış bilimsel bir gerçek değil. Milyon yıllarca süren bir evrimleşmeden elimizde yeteri kadar ara geçiş formu yok.. Bir bilimsel teorinin belkemiği sayılabilecek delilleri bulamazsanız zaten o teori bilimin çöplüğüne çoktan atılmalı."

Ümit Bey'e şöyle yazdım:

"Yok yahu, dindar okuyucularımı hoplatmak gibi bir kaygım yok, velinimetimdirler. Amacım sadece düşündürmek, bana heyecan veren konuları okuyucularıma aktarmak... Ara geçiş formları hakkında yanılıyorsunuz ama."

İki nedenle yanılıyor.

Birincisi, "ara geçiş formu", "ara tür", "kayıp halka" diye bir şey yok. Hepsi ve hepimiz ara türüz. Bir gün ağaçlarda yaşayan tüylü bir hayvan ertesi gün homo erectus, bir sonraki gün homo sapiens (yani biz) olmuyor. Yavaş yavaş değişerek, çevreye biraz daha iyi uyum sağlamasına yol açan irili ufaklı değişiklikler geçirerek bize doğru evriliyor.

İkincisi, bu değişimin fosil delilleri, hem insan hem de pek çok başka canlı için, o kadar çok ki! Bunu bilmemek ayıp değil, ama bilmiyor olup "yok" demek ayıp.

İnsanın ortaya çıktığı bölgede, Kenya, Uganda, Tanzanya ve Çat'ta insana benzer yaratıkların fosilleri sürekli bulunuyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk önde Türk ileri

Roni Margulies 25.05.2011

Türk sayısının çok olması ne büyük mutluluk, değil mi? Yetmiş milyonu geçti, seksene merdiven dayadı.

Türkiye İstatistik Kurumu'na göre, "31 Aralık 2010 tarihi itibarıyla Türkiye nüfusu 73.722.988 kişidir".

Bu rakam ve rakamın verdiği mutluluk her zaman bu kadar garanti değildi. Onuncu Yıl Marşı'nda "On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan" der ya, yaratılamayacağından korkulduğu için "Heheeyt, 15 milyon olduk!" diye övünüyör Marş'ın şairleri.

Cumhuriyet döneminin ilk nüfus sayımı 28 Ekim 1927'de yapılmıştır. *Milliyet* gazetesi, bir gün önce şöyle yazar:

"Vatandaş! Yarın umumi tahrir-i nüfus günüdür. Kaç kişiyiz? Kaçımız erkek, kaçımız kadın, kaçımız çocuk? **Bir tek Türk adedinin paha biçilmez bir servet olduğu** bu zamanda Türkiye Cumhuriyeti hudutları dâhilindeki her Türkü bilmek mecburiyetindeyiz. Bu vatan davasında hepimiz üzerimize düşen vazifeyi muhakkak ifa etmeliyiz."

Sonuçlar açıklandığında, memlekette bayram havası eser. Rakam beklenenin üzerinde çıkmıştır!

Cumhuriyet'te Yunus Nadi heyecanını gizleyemez: "Nüfus için yapılan umumi tahririn verdiği netice bütün Türk milletine düğün ve bayram yaptıracak bir neticedir. Nüfusumuzun en nikbin tahminleri geçerek 14 milyon raddesinde olduğu anlaşılmıştır."

"Bu işin bir felsefesi vardır ki o da altı yüz yıllık cenk ve cıdalden böyle bir mevcudiyet ile çıkan **Türk'ün** istikbaldeki emniyeti en kati bir sarahat ve en sarih bir katiyetle ispat eder. Ondan dolayı bugün sevincimize had ve yaban yoktur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaç kadınla evlensem

Roni Margulies 28.05.2011

Bütün büyük ve kitlesel dinler, insanlığın en temel özlemlerini dile getirir. Başka türlü kitleselleşmeleri mümkün olamazdı zaten.

Nedir bu temel özlemler?

İnsanca bir yaşam, adalet, eşitlik ve ölümsüzlük.

Sümerler'in yaradılış mitlerinden, yani ilk yazılı kaynaklardan bu yana, en az 6000 yıldır, insanlık bu düşlerin peşinde.

Ama 6000 yıl dediğime bakmayın, bu özlemler yazının keşfedildiği gün ortaya çıkmadıklarına göre, daha da eski. Avcı-toplayıcı toplumların ilkel komünizmi geride bırakılıp yerleşik yaşama geçildiğinden beri, yani sınıflı toplumların ortaya çıkmasından beri insanlık aynı sorunlarla cebelleşiyor, aynı özlemleri dile getiriyor.

Ama çok zor. Kralların, rahiplerin, mülk sahiplerinin ve bunlara bağlı silahlı adamların izin vermediği özlemleri hayata geçirmek zor iş.

Ne yapmalı?

Özlemlerimizin gerçekleştiği dünyanın nasıl bir dünya olduğunu kâğıda dökmeli; başka bir dünyayı tarif etmeli. Ve bu dünyanın o başka dünyaya mümkün olduğunca benzemesi için nasıl yaşamamız gerektiğini anlatmalı, kurallara bağlamalı.

Bütün dinler bunu yapar. İnsanca yaşayacağımız, eşit ve ölümsüz olacağımız adil bir "öbür dünya" tarif eder. Kralların, rahiplerin, mülk sahiplerinin, zenginlerin ve bunlara bağlı silahlı adamların giremeyeceği bir dünyadır o.

Ve ölüp o dünyaya gittiğimiz güne kadar bu dünyada birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini anlatır; adil ve dayanışmacı davranmazsak, birbirimizi sevmezsek öbür dünyada cezalandırılacağımızı anlatır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Netekim' ifadeye

Roni Margulies 01.06.2011

Haklı çıkınca böbürlenmek efendiliğe sığmaz.

Böbürlenmeyeyim.

Sekiz aydır, 12 Eylül'den beri, memlekette trafik kazası olsa, tüpgaz patlasa, hava sıcaklığı mevsim ortalamalarının altına düşse, şu lafı duyuyorum: "Gördünüz mü! 'Yetmez ama evet' dediniz, hep sizin kabahatiniz. Hani her şey iyi olacaktı!"

Referandum'da "Hayır" oyu çıkması için elinden geleni ardına koymayan *Cumhuriyet* gazetesinin dünkü baş sayfası pek güzeldi.

Sayfanın ortasındaki manşet şöyle: "**12 Eylül darbesinin hayatta kalan iki komutanı Evren ve Şahinkaya'ya 'şüpheli' sıfatıyla çağrı: 'Netekim' ifadeye**".

Sayfanın tepesindeki manşet ise: "**Hava Kuvvetleri Komutanı olması beklenen orgeneral de Balyoz'dan cezaevine konuldu: Balanlı tutuklandı**".

Çok dikkatli incelemedim, ama "'Yetmez ama evet' diyenlerden özür dileriz" şeklinde bir manşet yoktu galiba. Olsun. Ben özürlerini kabul ediyorum.

Referandum'da "Hayır" oyu çıksaydı, Evren'in kılına bile dokunulabilecek miydi? Hükümet ve yargı, Ergenekoncuları, Balyozcuları, Kafesçileri tutuklayacak cesareti bulabilecek miydi?

Hayır.

Buradan yola çıkıp "Evet" oyu sayesinde her şeyin o günden beri mükemmel olduğunu düşünmüyorum elbet. O zaman da böyle bir beklentim yoktu, şimdi de yok.

O zaman da söylemiştik, şimdi de söyleyeyim: Biz ne kadar bastırabilirsek, aralanan kapıyı ne kadar omuzlayabilirsek, değişim isteyen tabanın sesinin ne kadar yüksek çıkmasını sağlayabilirsek, ancak o kadar değişim olur, her şey ancak o kadar iyi olur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Millî tank üretimi başlıyor

Roni Margulies 04.06.2011

Ergenekonculara bir iyi, bir kötü haberim var.

Kötü haberle başlayayım.

İnan Kıraç yanılıyor.

AK Parti hükümetini seçim sandığında deviremeyeceksiniz.

CHP'yi halkın oylarıyla iktidara getiremeyeceksiniz.

En son teknolojiyle, hiçbir masraftan kaçınmadan, ince ince tasarlayarak yarattığınız yepyeni CHP gerçekten güzel oldu. Özellikle Sezgin Tanrıkulu'nu başkan yardımcısı yapma fikri çok parlaktı, takdir ettim.

Tümüyle başarısız da değil doğrusu. İkna olanlar var.

Az önce 10 Aralık Hareketi'nden bir mail geldi. *"CHP bu seçimlerde devletçi, merkeziyetçi, bürokratik, laikçi ve ordunun siyasette belirli bir rol oynamasını benimseyen çizgiden açıkça uzak bir konumdadır"* diyor.

Genel seçmen kitlesinden de ikna olan birkaç kişi vardır kuşkusuz. Ama çok değil.

İnan Kıraç'ı anlamıyor değilim. İnsan bir şeyi çok isteyince, olacak zannediyor. Geçen seçimlerden iki gün önce CHP'li bir taksi şoförü, vallahi de billahi de, gözlerimin içine baka baka *"Haftaya hükümeti kuruyoruz!"* demişti. İnsanlık hali!

AKP'yi şimdilik deviremeyeceksiniz yani.

Gerçi bu kötü haberin de iyi bir yanı yok değil. CHP kazanamayacak, ama Haberalları, Aygünleri filan Meclis'e taşımış olacak. Fena mı?

Asıl iyi haberim başka.

Biliyorum, gazetelerde okumuşsunuzdur, moraliniz bozulmuştur:

"Balyoz davası kapsamında tutuklanarak Hasdal Askeri Cezaevi'ne konulan muvazzaf general ve amirallerin sayısı, Orgeneral Bilgin Balanlı ile birlikte 30'a ulaştı Böylece Hasdal'daki general ve amiral sayısı Genelkurmay Karargâhı'ndakileri geçti ve bir orduyu yönetebilecek düzeye ulaştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi oy verelim haftaya tartışırız

Roni Margulies 08.06.2011

Yoldaşlarım ve ben bu haftasonu BDP'nin bağımsız adaylarına oy vereceğiz.

Bunun sorunlu, çok uzun boylu tartışmayı gerektiren bir yaklaşım olduğunu hiç düşünmemiştim doğrusu. Başka ne halt edeceğiz ki?

Ama sandığım kadar sorunsuz değilmiş.

Halil Berktaş'ın bu sayfalarda geçen hafta dile getirdiği çekinceler sandığımdan daha yaygın. En azından *Taraf* okurları (ve yazarları) arasında.

Berktaş'ın itirazlarından birincisi, silahla ilgili:

"Ben Kürtlerin ezilmişliği ve mağduriyetine ilişkin bütün tesbitlere toptan katıldığımı daha baştan söylüyor ve ardından, ama, diyorum, bundan 'Kürt siyaseti'nin, özellikle de 'silâhlı mücadele'nin doğruluğu sonucu otomatik olarak çıkmaz."

Ve dolayısıyla:

"'Emek, demokrasi, özgürlük' blokuna destek veren arkadaşlarımla da 'ayrı dünya'larda mıyız acaba? İçlerinden biriyle bir sohbetimiz oldu. Tutumumu açıkladım: Bir eli silâhta olan ve/ya şiddeti maruz gösterebilen hiçbir örgüte oy veremem, dedim."

Şimdi, ben de Kürtlerin ezilmişliği ve mağduriyetine ilişkin bütün tesbitlere toptan katılıyorum. Ve doğrudur, *"Bundan 'Kürt siyaseti'nin, özellikle de 'silâhlı mücadele'nin doğruluğu sonucu otomatik olarak çıkmaz".*

Şu çıkar.

Ezilen ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını savunuyorsam ve Kürtlerin ezilmiş ve eziliyor olduğu tartışma götürmez şekilde açıksa, Kürtlerin devletle mücadelesinde ben tarafım.

Burada ne **dememiş** olduğumu vurgulayayım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savaşma seviş

Roni Margulies 11.06.2011

İnsanlar niye sevişir?

Bu seçimlerin ana temalarından biri savaş olduğuna göre, yanlış soruyu sorduğum düşünülebilir.

Ama diğer soruları sormaktan sıkıldım vallahi.

Öyle garip bir memlekette öyle garip partiler, politikacılar ve görünür/görünmez, derin/sığ kurumlarla yaşıyoruz ki, neyin ne olduğunu ve sonra neler olacağını anlamak için falcı, şaman veya meczup olmak gerek.

AK Parti aslında barış istiyor da, MHP'yi barajın altında bırakmak için azgın milliyetçilik yapıyor. Mu?

Seçimlerden sonra gerekli barış adımlarını atacak. Mı?

CHP düne kadar Ergenekon'un avukatı ve/veya üyesiydi, şimdi tüm sosyal demokrat ümitlerin bayrağı. Mı?

Kim, nasıl, niye bu partide Machiavelli'ye parmak ısırtacak operasyonlar çekiyor? Mu?

MHP'de kaset operasyonu parti dağılsın da oyları CHP'ye gitsin diye yapıldı. Mı?

MHP’de kaset operasyonu parti dağılsın da oyları AKP’ye gitsin diye yapıldı. Mı?

Adında “demokrat” kelimesi geçen bir partinin başkanlığına Namık Kemal Zeybek’in getirilmiş olması bir “derin mizah” operasyonudur. Mu?

Böyle siyaset mi olur yahu? Mu? Mı? Mü?

Hiçbir parti veya liderin söyledikleri ve yaptıkları gözle görünen nedenlerden kaynaklanmıyor!

Hiçbirinin bugün söyledikleri ve yaptıkları yarın ne söyleyip ne yapacağı ile ilgili değil!

Hiçbirini 42 saniyeden daha uzun süre ciddiye almak mümkün değil!

Hangi istihbaratçı, kameraman, gizli servis veya derin kurumun yarın hangi partiye ne yapacağı ve o partinin aniden müthiş solcu mu, müthiş sağcı mı olacağı belli değil!

Bu memlekette Oğuzların Kayı Boyu’ndan gelen, hamamda şişman kadın kovalarken sabuna basıp kayan ve kafayı kurnaya çarpıp ölen padişahlar tarafından yönetilmeye alışık insanlar yaşıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Masaya buyurun lütfen!

Roni Margulies 15.06.2011

İki seçim zaferinin daha önemli olanı, AK Parti’ninki değil, BDP’ninki.

CHP’nin müthiş başarısını ise görmezden gelmekte zarar yok. Nasılsa pek yakında bir operasyona tanık olacağız, parti birbirine girecek, Kılıçdaroğlu partinin Hıdırlı Yayla ilçe teşkilatına çaycı olarak atanacak filan.

Zaten CHP’nin başarısı AK Parti’nin üç defadır seçimlere muhalefetsiz olarak girmesini sağlamaktan ibaret.

Hükümetin ilk iki seçimden zaferle çıkmasında CHP’nin AKP’yi şeriatçı, gizli ve habis emelleri olan, hepimizi içkisiz ve başörtülü bir yaşam tarzına doğru sürükleyen bir parti olarak resmetmesi, devletin laik ve cumhuriyetçi temellerini gerekirse darbe yaparak korumak gerektiğini savunması, AKP’ye oy verenlerin neden verdiğini hiç mi hiç anlayamaması en önemli paya sahipti.

Bu seçimde ise, CHP’nin ana vurgusu biraz değişir gibi oldu, gerçekten değiştiğine inananlar oldu, geri kalanımız tam inanacaktık ki Ergenekoncuları Meclis’e taşıma kararlılığını göstererek kendi incir çuvalının içine şey etti. Halkın Ergenekon’dan, darbecilerden ve ceberut askerlerden hoşlanmadığını hâlâ anlayamamış olduğunu kanıtladı.

Muhalefetsizlik dışında iki nedeni var AK Parti zaferinin. Biri siyasî, biri ekonomik.

Türkiye nüfusu, bazı sınırlı sayfiye bölgeleri haricinde, değişim istiyor. Sadece sosyalistler değil, ülkenin önemli çoğunluğunu oluşturan Sünni Müslüman, dindar, “pasif” kesim de, askerın siyaset değil askerlik yapmasını, devletin her tür özgürlüğü kısıtlamamasını, kıyafetimize, dilimize, dinimize karışmamasını, Kürt sorununun bir an evvel barışçıl yöntemlerle sona erdirilmesini istiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyasal İslam ve Emre Kongar

Roni Margulies 18.06.2011

Bilerek yapmadı sanırım, ama Hayrettin Karaman bana gollük bir pas atmış.

Televizyonda futbol spikerlerinin geliştirdiği garip bir dil var. Bu dilde, bir forvet oyuncusu koşmaya başladığı zaman "koşuyor" denmez, "hareketlendi" denir. Ben yanlış anlıyor olabilirim tabii. Belki de "hareketlendi" dendiğinde "koşmaya başladı" değil de, "sol dirseğiyle sağ omzunu hızlı hızlı hareket ettirmeye başladı" anlamına geliyor olabilir.

Bir de, "ayağa pas yapmak" şeklinde bir ifade var ki, bunu hiç anlayamıyorum. Teknik bir terim olsa gerek. Ben futbol oynadığım yıllarda pas "yapılmaz", verilirdi. Ve ayağa değil, kıkırdak kemiğine verilirdi.

Ama futbol meraklısı olmayanların bile "gollük pas" ifadesini anladıklarını umuyorum. Hayrettin Bey topu karşı tarafın ceza sahasına doğru havadan gönderdi, benim amacım topun "kafamla buluşup" filelerle "kucaklaşmasını" sağlamak.

Hayrettin Bey futbolcu değil. Türkiye'nin en saygın ve sevilen ilahiyatçılarından biri. *Yeni Şafak* gazetesinde uzmanlık alanıyla ilgili yazılar yazıyor.

Geçen hafta Emre Kongar'ın bir yazısında sorulan üç soruyu ele almış. Kongar'ın yazısı benim dikkatimi çekmemişti, gol fırsatı göz göre göre kaçacaktı. Hayrettin Bey'e teşekkür ederim.

Sorular şöyle:

"1) Bir insan hem Müslüman hem de demokrat ve laik olabilir mi?

2) Siyasal İslam için, demokrasi ve laiklik sadece bir sandık mekanizması mıdır, yoksa devamlı bir yaşam biçimi olarak da kabul edilebilir mi?

3) Kendini Müslüman olarak tanımlayan bir kadın başını açmakta, tesettüre girmemekte özgür müdür?"

Hayrettin Bey efendi bir insan olduğu için, benim aklıma ilk gelen cevap onun aklına gelmemiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babaları her gün hoş tutmalı

Roni Margulies 22.06.2011

Diyeen olmuş mudur acaba, "Dünyanın tüm muhafazakârları, birleşin!" Olmuşsa, en kolay fikir birliği sağlayacakları konu kuşkusuz "aile" olur.

"Anne", "baba", "1,5 çocuklu sıcak aile yuvaları" gibi kavramlar Reykjavik'ten Kamçatka Yarımadası'na kadar tüm muhafazakârların kalbini ısıtır. Sinema ekranlarında ve roman sayfalarında "Aa, bak, bak, Ali Rıza, oğlumuz 'Mgrş' dedi" sahnesi her muhafazakârın gözlerinde birer damla gözyaşının pırıldamasına yol açar.

Ve tüm muhafazakâr politikacılar, Murmansk'tan Mbabane'ye kadar, aile kurumunu kutsar.

Örneğin Başbakan, Babalar Günü için bir mesaj yayınlamış. Aile değerlerinin korunması, adalet, paylaşma, sorumluluk, sevgi, saygı, otorite gibi değerlerin kuşaklara aktarılmasında ailenin temel direği olan babaların belirleyici rol üstlendiğini belirtmiş.

Adaleti, paylaşmayı, sevgiyi anladık da, "otorite" bu listeye nasıl giriverdi diyebilirsiniz. Her muhafazakâr bilir ki, aile ve otorite kardeş kavramlardır, ikisi de çok değerlidir, mutluluğumuz için olmazsa olmaz unsurlardır.

Mesajına devam ederek Erdoğan, "Ailesi için her türlü fedakârlığı üstlenip çileye göğüs veren, ailesinin mutluluğunu kendi mutluluğu sayan babalar, çocuklarını geleceğe güvenle hazırlamak için çaba harcıyor. Bu bakımdan, babaların sadece bu özel günde değil, her zaman gönüllerinin hoş tutulması, babalarımıza karşı vefa duygusunun bir gereğidir" demiş.

Erdoğan eklememiş, ama sorulsa eklerdi: "Bütün bunlar doğaldır, insan doğasının gereğidir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vallahi de billahi de yemin etmem

Roni Margulies 25.06.2011

Milletvekili Yemini'nin yanısıra şu yeminlerin de olduğunu bilir miydiniz:

Değer Tespit ve Takdir Komisyonu Üye Yemini, Bankaların Yönetim Kurulu Üyeleri ile Müdürler Kurulu Başkan ve Üyelerinin Yemini, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu Üye Yemini, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun Yerinde Denetim Yapacak Personelinin Yemini, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu Kurulu Üye Yemini, Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu Üye Yemini, Kamu İhale Kurulu Üye Yemini, Rekabet Kurulu Üye Yemini, Sermaye Piyasası Kurulu Üye Yemini, Yeminli Mali Müşavir Yemini, Zabıt Kâtibi Yemini, Ceza İnfaz Kurumları ve Tutukevleri İzleme Kurulları Yemini...

Örneğin, Elektrik Piyasası Kanunu'na göre, "Elektrik Piyasası Kurulu üyeleri, Yargıtay Birinci Başkanlık Kurulu huzurunda görevlerinin devamı süresince Kurulun işlerini tam bir dikkat ve dürüstlük ile yürüteceklerine, bu Kanunun hükümlerine ve ilgili mevzuata aykırı hareket etmeyeceklerine ve ettirmeyeceklerine dair yemin eder. Yemin için yapılan başvuru Yargıtayca acele işlerden sayılır. Kurul üyeleri yemin etmedikçe göreve başlayamaz."

Ama ben en çok 5411 sayılı Bankacılık Kanunu'nu seviyorum. Tam dört tane yemin içeriyor!

Madde 27: "Bankaların yönetim kurulu üyeleri ile müdürler kurulu başkan ve üyeleri, seçilmeleri veya atanmalarından sonra yerel ticaret mahkemesi huzurunda yemin etmedikçe göreve başlayamazlar."

Madde 84: "Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu Başkan ve üyeleri, görevlerinin devamı süresince görevlerini tam bir dikkat, dürüstlük ve tarafsızlık ile v.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dağda piknik yapıp ovayı değiştirenler

Roni Margulies 29.06.2011

Meclis'te yemin edilip edilmediğini ben şu anda bilmiyorum; siz bu yazıyı okurken biliyor olacaksınız.

Olsun. Edilse de edilmese de, yemin meselesi ve yeminin yansıttığı ve dayattığı anlayış artık Türkiye'nin gündemindedir.

Bir daha çıkmamacasına.

"Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma; Türk milliyetçiliğine sadık kalacağıma; Türk milletinin millî, ahlakî, insanî, manevî ve kültürel değerlerini benimseyeceğime" gibi ifadelerle sadece benim gibilerin sorunu olduğunu sanırdım.

Yanılıyormuşum.

Bir TV kanalından gelip benimle söyleşi yapanlardan öğrendim. Onların da sorunu varmış. Benimkinden farklı bir sorun, ama sorun. Kutsal olmayan bir konuda, kutsal olmayan bir şey üzerine yemin etmeyi yanlış buluyorlar.

Bu itirazı Altan Tan şöyle ifade etti: "Kemalizm'e bağlılık yemini olan bu yemin, itikaden yanlış, İslam hukukuna göre yanlış. Anayasal zorunluluk varsa yemin edeceğim, bunun ötesinde de Allah'tan özür talep edeceğim."

Sonra, dindarlığın vicdanı ve barometresi olarak algıladığım okuyucum Ümit Bey'den şu iletiyi aldım:

"Dindarlara düşmanlık yapan Atatürk ilke ve inkılâplarına ve darbecilerin yaptığı Anayasa'ya bağlı kalmayacağıma, milliyetçiliğin her türüne karşı çıkacağıma, hiçbir ırkın diğerinden üstün olmadığına inanacağıma yemin ederim. Ne olduğu meçhul, nereye çekersen oraya gelecek 'millî, ahlakî, insanî, manevî ve kültürel değerlere' değil; çağdaş, güncel, tüm dünyanın kabullendiği ve ortak paydada buluştuğu değerlere bağlı kalacağıma yemin ederim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kot pantolon ve 'Bağımsız Türkiye'

Roni Margulies 02.07.2011

Marxism 2011 toplantılarına katılmak için Londra'dayım.

Açılış toplantısının konuşmacıları Yunanistan'dan gelmiş olan bir işçi, Mısır Vergi Memurları Sendikası'nın bir üyesi ve İngiltere Öğretmenler Sendikası'ndan bir öğretmen.

"Sabah Atina'da havaalanına gitmek için metroya indim," dedi Kostas; "her taraf dünkü genel grev sırasında polisin kullandığı biber gazı kokuyordu hâlâ". (Kostaslara biz Türkiye'de "Koço" derdik, Mustafa'ya "Musti" dediğimiz gibi. Yunanistan'da demezlermiş. Tamamen İstanbullu bir âdetmiş!)

Konuşmanın yapıldığı gün İngiltere'de öğretmenlerin, üniversite öğretim görevlilerinin ve bir kesim kamu çalışanının genel grevi vardı.

"Avrupa'nın bir köşesindeki genel grevin sabahında uçağa binip kıtanın ta öbür köşesinde yine bir genel greve gelmek... Zevke bak! Sizi bilmem, ama benim için bir ilk!" diye devam etti Kostas.

Sonra Mısır'ın ilk bağımsız sendikasının kurucularından olan Kemal konuştu. Geldiği yerde genel grev yoktu, ama sanırım kırk yıllık bir diktatörü devirmek de Kemal'in hayatında bir ilk olmuştu!

"Siz belki gazetelerinizde artık pek okuyamıyorsunuz, ama Mübarek'i devirerek bizim işimiz bitmedi, durmadık, devam ediyoruz" dedi.

Gündüz greve çıkmış olan İngiliz öğretmen birkaç hafta önce Mısır'a gitmiş. *"Yıllık iznimi kullandım; devrim nasıl bir şeymiş diye görmek istiyordum"* dedi. Oradayken Mahalle el Kübra'da grevci işçilerin bir toplantısına katılmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çarşı her şeye karşı

Roni Margulies 06.07.2011

 Çarşı her şeye karşı Adam karşı takımın şehrine gitmiş. Yanında haftasonu oynanacak maçın hakemi; cebinde deste deste para. Hakem zaten satın alınmış, bir de karşı tarafın kalecisini satın alacak. Almış.

Maç günü, hakem ve kaleci cebinde, Başkan Yardımcısı keyifle oturmuş yerine. Maç başlamış, dakikalar geçiyor, gol yok. Adamın kendi takımının hiçbir oyuncusu bir türlü yarı sahayı geçmiyor.

Ara olmuş, gitmiş karşı takımın kalecisini bulmuş. "Abi," demiş kaleci, "sizinkiler bana doğru bir top atsa, hemen yiyeceğim golü, ama ne gelen var ne giden!".

Başkan Yardımcısı ikinci yarıda saha kenarına inmiş. Durum aynı. Kendi oyuncularının hepsi kendi kalelerinin önünde birikmiş. Fena halde yeniliyorlar.

Sonradan öğreniyor ki adam, kaleciyi satın almak yetmemiş, çünkü kendi takımının *tüm oyuncularını* karşı takımın başkanı satın almış!

Bunu bir arkadaşım bizzat sözkonusu Başkan Yardımcısı'ndan dinlemiş ve bana anlatmıştı.

Takımlardan ikisi de küçük takımlardı. Fenerbahçe değil.

Biri bir devlet kurumunun adını taşıyan bir takımdı.

Ve adam kakhahalarla, hiç gizlemeden, pek de yakın olmadığı birine bu olayı anlatmakta hiç sakınca görmemişti. Yanlış bir şey yaptığını düşünmediği, yakalanmak gibi bir kaygı duymadığı belliydi.

Çocukluğumda Fenerbahçeliydim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barselona ve Tahrir, İstanbul ve Şam

Roni Margulies 09.07.2011

 Barselona ve Tahrir, İstanbul ve Şam Avrupa'da hemen her direnişte Tahrir Meydanı'nın adı geçiyor.

İspanyol gençler başta Barselona olmak üzere bir dizi şehirde meydanları işgal ederek işsizliği ve hükümeti protesto ettiklerinde, meydana "Tahrir Meydanı" adını veriyor.

Ve buna karşılık, Tahrir Meydanı'nda bir pankart beliriyor. Dünya anlasın diye İngilizce yazılmış: "*From Tahrir to Puerta del Sol - Democracy for All*": "Tahrir'den Puerta del Sol'a - Herkes için Demokrasi".

Yıllardır İslam düşmanlığıyla kasıp kavruken Amerika'da bile, Wisconsin kamu çalışanları greve çıktıklarında Mısırlı işçilere dayanışma mesajı gönderiyor. Mısırlılar Müslüman'mış, değilmiş, umurlarında olmuyor. "Tahrir" pankartları taşıyorlar.

Ve buna karşılık, Mısırlı sendikacılar Arapça bir video çekip Wisconsin grevcilerine gönderiyor.

Türkiye, Mısır'a iki adımlık mesafede. Hem coğrafi hem kültürel açıdan Kahire'ye Barselonalı gençlerden ve Wisconsinli işçilerden çok daha yakın.

Suriye ise hemen sınırın ötesi.

Sanılabiliirdi ki, Kahire ve Şam'da olanlar Wisconsin'den ziyade İstanbul'u etkileyecek, burada yankı bulacak, burada heyecan ve dayanışma duyguları yaratacak.

Ne gezer!

"Sol" niye heyecanlanmıyor? Devrim yapanlar, otuz yıllık diktatörleri devirenler Müslüman olduğu için, Arap olduğu için.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konuşursam herkes yanar

Roni Margulies 13.07.2011

BJK TV'den aradılar. Çok sevindim, "Nihayet futbol hakkındaki derin bilgime başvuracaklar" diye düşündüm.

Çok kibar, ama biraz da tehditkâr bir sesle “Biz bu yazıyı anlayamadık!” dediler.

Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım’ın gözaltına alınması üzerine bir yazı yazmışım geçen hafta. Anlayamamışlar.

“Üstelik,” dedi telefondaki ses, “15-16 kişi okuduk, hiçbirimiz anlayamadık.”

Üzüldüm doğrusu. Anlaşılmayan yazılar yazmanın ne anlamı var!

Yazımda, hayatlarına biraz eğlence ve heyecan katabilmek için milyonlarca emekçinin dünya kadar para verip izlediği futboldan, bu hayatların eğlencesiz ve heyecansız olmasını sağlayanların nasıl bir kez daha kâr ettiğini anlatmaya çalışmışım.

Bir yanda, kendileri oynayarak değil başkalarının oyun oynamasını izleyerek heyecan duyan, bambaşka bir dünyada yaşayan 11 milyonun oynadığı oyun uğruna insan öldürecek kadar heyecana gelen koca kalabalıklar. Bir yanda, bu kalabalıkların sırtından milyarlarına milyar katan mülk, güç, şirket ve takım sahipleri. Kapitalizmin ne kadar özlü bir özeti!

Yazımın orta yerine de bu yabancılaşmanın en özlü fotoğrafını koymuştum. Beşiktaş taraftarlarından:

“Cehennemde ateşinle kavur bizi karakartal.”

BJK TV’de bunu anlamamışlar herhalde. “Şikeyi yapan Fenerbahçe, bizimle ne alakası var?” demek istiyorlar.

Bu sabah gazetelere baktım, Beşiktaş Asbaşkanı Serdal Adalı ve Teknik Direktörü Tayfur Havutçu operasyon kapsamında ifade vermeye çağırılmış!

Belki on sekizinci kümede bu pislige hiç bulaşmamış olan küçük, gariban bir takım vardır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğum günün kutlu olsun Apoyevmatini

Roni Margulies 16.07.2011

Türkiye’de Türk olmamak uygunsuz ve korkulu bir şeydir. Türkler açısından uygunsuz, Türk olmayanlar açısından korkulu.

Cumhuriyet tarihinin önemli sayfaları devletin bu uygunsuzluğu ortadan kaldırma çabalarını ve ortadan kaldırılmaya çalışanların korkusunu yazar.

Bu sayfalarda ölüm, göç, sürgün, dehşet ve sayısız bireysel insanlık trajedisi anlatılır.

Kan damlar bu sayfalardan. Türk bayrağına kırmızı rengini veren kan “şehitlerimizin” kanıdır ya; bu “şehitlerin” büyük çoğunluğu Türkler değil, Türk olmayanlardır.

“Bayraktan niye rahatsız oluyorsunuz ki? Vatan sevgisinin göstergesi sadece. Ne var ki bunda?” Eşi Kürt, kendisi Türk olan ve Diyarbakır’da yaşayan bir okuyucumun, eşiyle yaşadığı bir tartışma sonrasında yazdığı bu sözler o kırmızının anlamını gözden geçiriyor.

Lefkoşa'nın Rum kesimine gitmiştim bir zamanlar. Şehir ikiye bölünmüş, güneyi Rum, kuzeyi Türk. Tümünün kuzeyinde de görkemli Pendedaktilo Dağları var. (*Pende*: beş, *daktilo*: parmak. Beşparmak Dağları. Benim gibi İstanbul'da çocukluğunda Rumlarla arkadaşlık etmiş olanlar hemen anlar. Bugün çocuk olanların artık böyle bir şansı yok.) Dağların tepesine öyle devasa bir Türk bayrağı resmedilmiş ki, şehrin kuzeyinde de, güneyinde de, hiçbir yerde bundan kaçmak mümkün değil. Her Kıbrıslı Türk gibi, her Rum da bu bayrağın altında yaşıyor!

Arş arş arş, ileri ileri... Türk'ün vatan sevgisi ne Rum'u tanır, ne Kürt'ü, ne de bir başkasını.

Ama bir zamandır, Atatürk 130 yaşında ve Cumhuriyet 88 yaşındayken, bir şeyler oluyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İmha, inkâr, katliam, kültürel soykırım

Roni Margulies 20.07.2011

Benim *Taraf* gazetesinde ne işim var?

Bunu hem İstanbul'da hem Kürt illerinde sokakta beni durdurup soran Kürtler oluyor sık sık.

Başlangıçta heyecanla her gün *Taraf* okuduklarını, destek olmak için her gün birden fazla *Taraf* aldıklarını, ama gazetenin artık Kürt düşmanlığı yaptığını, artık okumadıklarını, benim de ayrılmam gerektiğini söylüyorlar.

Her seferinde anlatıyorum. Söylediklerimden biri kolay. “Yani,” diyorum, “*Mithat, Nabi filan Taraf'tan ayrılalım, Oral Radikal'den ayrılın. Kürt hareketine destek vermeye çalışanlar yazı yazmasın, öyle mi? Veya Hürriyet'e mi geçelim? Ya da Cumhuriyet'e mi?*”

Sonra da, daha zor, Ahmet Altan'la gazeteye her uğradığımda yaptığımız tartışmayı özetliyorum.

Özet şöyle:

“Benim amacım,” der Ahmet, “demokratik, herkesin eşit vatandaş olduğu bir Türkiye’de yaşamak. Buna engel olan her şeyi ve herkesi eleştiririm. Devlet olursa devleti, hükümet olursa hükümeti, PKK olursa PKK’yi eleştiririm.”

“Çok güzel,” derim ben, “ama İstanbul’da oturup PKK’yi eleştirmek, 30 yıldır özgürlük mücadelesi veren bir harekete akıl vermek bize düşmez. İki taraf eşit ölçüde haklıymış gibi davranmak yanlıştır. Biri haklı, öbürü haksız. Biz haksız olan, sorunun kaynağı olan tarafla uğraşmalıyız.”

Ahmet'le bu konuda anlaşmamız mümkün değil elbet. Ve her tartışmamız, sonunda, geyik yapıp şakalaşmaya dönüşür.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimi eleştirmeli

Roni Margulies 23.07.2011

"Ben de başlangıçta heyecanla Kürtlerin meşru haklarını elde etme mücadelesine sizin gibi destek olurken şimdi hayal kırıklığına uğradığımı, Kürt örgütlerinin artık zalim Türk devlet adamlarından hiçbir farkının kalmadığını söylemek istedim."

Bu satırları yazan Müslüman okuyucumun Türk milliyetçiliğinden tamamen azade olduğuna, Kürt halkının tüm haklarını savunduğuna ben kefilim.

Ve devam ediyor:

"Ahmet Altan eleştiride en adil kişi. Hem Erdoğan'ı hem askerleri hem PKK'yı hem de devlet politikalarını en cesur şekilde eleştiriyor. Silahlara destek olanlar neden böyle bir gazeteden ve yayın yönetmeninden rahatsız oluyor? Galiba onlar sizin gibi devletin şiddet politikalarını eleştirip PKK'nın kileri meşru saymamızı bekliyor. 'Şiddetin Türk'üne hayır ama Kürt'üne evet' dememizi istiyorlar."

Cevabım şöyle oldu:

"Her olay çıktığında sanki bütün mesele PKK/ BDP/ Kandil/ İmralı'dan kaynaklanıyormuş gibi, bütün sorunun sebebi Kürtlermiş gibi davranılması beni rahatsız ediyor. Kimse 'Devlet başka türlü davranırsa sorun çözüldü' demiyor. Herkes 'PKK veya Kürtler başka türlü davranırsa sorun çözüldü' diyor. Bunu haksız ve yanlış buluyorum. Sorunun kökeni devlettir. Bunu vurgulamak ihtiyacı hissediyorum."

Ümit Bey ikna olmadı.

Tam da Kürtlerin hak ve taleplerini desteklediği için son gelişmeleri anlayamayan, kaygılanan, Kürtlere öfke duymaya başlayan sadece Ümit Bey değil.

Bizim cephede de benzer duygular yaşandığını biliyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bombacı eşittir Müslüman

Roni Margulies 27.07.2011

Müslüman değil, Müslüman düşmanıymış!

Ama tüm Norveçliler ve tüm Avrupa haberi duyduğu anda **“Terör eşittir İslam”** ve **“Bombacı eşittir Müslüman”** formüllerini hatırlayıp uyguladı, hemen gerekli sonuçları çıkardı.

Bunlar, Batı dünyasında her şeyi açıklayan ve doğruluğundan kuşku duyulmayan formüller. $E = mc^2$ gibi mesela.

Enerji eşittir cismin hareketsiz haldeyken kütlesi çarpı ışık hızının karesi.

(“Ulan bu ne demek, benim hayatımı ne şekilde etkiler?” diye merak ettim, biraz bakındım. Baktığım sayfada $KE = mc^2 - m_0 / \sqrt{1 - v^2 / c^2} \times c^2 = mc^2 - m_0 c / \sqrt{c^2 - v^2}$ formülünü görünce okul yıllarımda fizikle niye hiç ilgilenmediğimi hatırlayıp hemen sayfayı kapattım.)

Işık hızıyla değil de Müslümanlıkla ilgili formülleri tüm Avrupalı gazeteci ve televizyoncular iyi bilir. Bombanın patladığı ve gençlerin öldürülmeye başlandığı anda, İngiltere’nin kalburüstü medya kuruluşlarına baktım: *Guardian* ve *Financial Times* gazeteleriyle *BBC*. İçimde bir korku yok değildi. “Bu işin altından meczup bir Müslüman veya El Kaide çıkarsa yandık, İslam düşmanlığı önünde durulmaz hale gelecek” diye düşündüm. Ve korkularım doğrulandı. Tüm bu ciddi, ağırbaşlı, ‘tarafsız’ yayın organlarının manşetinde “Terörizm” vardı.

“Müslüman” kelimesi yoktu manşetlerde. Ama zaten gerek yok. “İzafiyet” dedikten sonra “Einstein” demeye nasıl gerek yoksa, “terörizm” için tamamlayıcı sıfatlar kullanmaya da gerek yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Norveçli faşist Türk faşist

Roni Margulies 30.07.2011

 Norveçli faşist Türk faşist Faşist olmak gerçekten zor iş.

Önce, seninle aynı ulusa dâhil olmayan, “aynı kanı taşımayan” herkesten nefret edeceksin.

Bu zaten zor. Dünyada altı yedi milyar insan var, hemen hemen hiçbirini tanımıyorsun, ne yapıp ne ettikleri hakkında hiçbir bilgin yok, ama hepsinin senden kötü, geri, yetersiz olduğuna inanacaksın.

Bu zaten bir miktar salak olmayı gerektiriyor, ama bu kadar da değil. Ne kadar geri zekâlı ve cahil de olsan, zaman zaman bu insanların bazılarının “üstün ırk” üyesi olmamalarına rağmen iyi ve başarılı şeyler, hatta üstün ırktan daha da başarılı şeyler yapıyor oldukları kulağına gelecek. Buna inanmayı reddetmen, bolşevik mason Yahudilerin yalanları olduğuna kanaat getirmen gerek.

Dahası var. Seninle aynı kanı taşıyan ve dolayısıyla “üstün” olması gereken insanların da epey bir kısmından nefret edeceksin. Bunların arasında sosyalisti var, sendikacısı var, üstün ırkın üstünlüğüne inanmayan var, tüm insanları insan oldukları için sevenler var, üstün ırka yakışmayan bin türlü uygunsuz unsur var. “Millî” gibi görünseler de, aslında değiller. Bunlardan da nefret edeceksin.

Vallahi zor. İnsan metabolizması bu kadar nefrete zor dayanır. Ve sık sık olduğu gibi, yamulur.

Bu sorunu aşabilmek, tamamen sevgisiz kalmamak için olsa gerek, farklı üstün ırklara dâhil olan faşistler birbirlerini sever.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim koruyacak şimdi bizi

Roni Margulies 03.08.2011

Kaç gündür tamamen savunmasız kaldık yahu! O kadar düşmanımız var; alimallah, bunlardan biri saldıracak olsa şimdi, ne halt ederiz?

Düşmanlarımızın hepsi her zaman Türkiye'nin zayıf bir ânını yakalamak için tetikte bekler.

Zaten bu nedenle değil midir, şanlı ordumuz şanlı olmanın yanı sıra Ortadoğu'nun en büyük, en kalabalık ordusudur. Düşman çok olunca, asker de çok olmalıdır tabii. Ve güçlü olmalıdır. "Güçlü ordu, güçlü millet" formülü ta Sümerler zamanından beri Türk'ün tüm başarılarının anahtarı olmuştur.

Şimdi ne yapacağız? Genelkurmay'sız bir ordu güçlü olabilir mi? Kuvvet Komutanları olmayan bir milleti kim ciddiye alır?

Şu anda göklerimiz gelene gidene açık. Büyük düşmanlarımız bir yana dursun, küçük ve alakasız düşmanlarımız bile hava sahamızı istediği gibi ihlal edebilir. Savaş uçaklarına, F-16'lara filan gerek yok, uçurtmalara tutunup gelseler yine ihlal ederler.

Genelkurmay Başkanı meselesi çözüldü zannediliyor. Ama benim kuşku var. Adam daha dün kadar jandarmaydı. Birkaç saatliğine Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atandı, sonra da, hop, Genelkurmay Başkanı oldu. Hiç inandırıcı değil. Müzikli sandalye oyunu mu oynuyoruz be! Jandarma başka şey, Genelkurmay başka. Birincisi kırsal bölgelerde komşusunun büyükbaş hayvanını taciz edenlerle filan ilgilenir, ikincisi 22 bin yıldır Türk ordusunu yönetir. Aynı şey mi?

Bunları düşünerek geçirdiğim uykusuz gecelerde aklıma bir fikir geldi. Hükümet de düşünmüş olabilir, ama ne olur ne olmaz, ben yine de söyleyeyim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim modern, kim değil

Roni Margulies 06.08.2011

"CHP modernleşmeci ama muhafazakâr, AKP ise gelenekçi ama modern bir partidir."

Bu cümle, Kırklareli Üniversitesi'nden Besim Dellaloğlu'nun *AltÜst* dergisi için gönderdiği yazıda gözüme çarptı. İş çok, en başta da şu anda okumakta olduğunuz yazıyı yazmam gerek, dergiyle uğraşmanın zamanı

değil. Eylülde çıkacak dergi, acelesi yok. Ama dayanamadım, tashih yapma bahanesiyle yazıyı bir solukta okudum.

İyi yazı böyle olur: okudukça kafamda bin türlü konu açtı, epeydir düşündüğüm bir dizi fikri geliştirme isteği doğurdu içimde.

Önce, “modernleşme” ile “modernlik” arasındaki fark:

“**Modernleşme**” siyasal bir projedir. **Modernlik** ise toplumsal bir süreçtir.

Batı, bu anlamda, modernleşmemiştir. Modernlik, bizatihi Batı’nın Rönesans, Reform ve Aydınlanma’dan yola çıkarak geçirdiği toplumsal süreçlerin adıdır. Modernliğin arkasında sınıflar, toplumsal özneler ve onların çıkarları, arzuları, hırsları vardır.

Modernleşme ise bizim gibi ülkelerin, yani modernliğin kıyısında yaşayan toplumların modernliğe verdiği bir tepkidir. Modernleşme hissiyatı bir ‘geri kalmışlık’, bir ‘gecikmişlik’, hatta bir ‘yenilgi’ bilincidir. Bu nedenle bizim modernleşme geleneğimizin temel sorusu genelde **devletin nasıl kurtulacağı olmuştur**.

Bizde modernleşmenin temel yaklaşımı devletin ihtiyaçlarına göre toplumu düzenlemek olmuştur. Yani modernlikte toplumsal siyasala yön verirken, modernleşmede siyasal toplumsalı yönetmeye çalışmıştır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memlekete faşizm getirmek zormuş

Roni Margulies 10.08.2011

Süheyl Batum içimi çok rahatlattı. Son sözlerini okuduğumda derin bir “Ohh!” çektim.

Diğer CHP Genel Başkan Yardımcısı Umut Oran ve kırka yakın milletvekili ile geçen gün Silivri Cezaevi’ni ziyaret etmiş. İkinci Ergenekon davasının 127. duruşmasını izlemek için.

“Bugün hep beraber geldik. Nasıl yürüdüğünü işlerin göreceğiz. Türkiye’de hep beraber bir şey izliyoruz. Şimdi milletvekilleri olarak neyi göreceğiz onu merak ediyoruz. Arkadaşlarımıza ve bütün burada yargılananlara destek olmaya geldik” demiş Batum.

“Türkiye’de hep beraber bir şey izliyoruz” saptamasını beğendim. Sorbonne Üniversitesi mezunu, Cumhuriyet gazetesinde köşe yazıları yazan bir hukuk profesöründen bunu duymak güzel. Tabii ben hukukçu olmadığım için “bir şey izlemek” ifadesinin tam olarak anlamıyor olabilirim, belki benim bilmediğim teknik bir hukuk terimidir.

Ama beni rahatlatan bu değildi zaten. Şöyle devam etmiş Batum:

“Biz her yargılanana mutlaka destek vereceğiz diye bir çaba içinde değiliz. Türkiye’de kim yargılanıyorsa onun davasına gideceğiz diye değil. Doğrusunu söyleyeyim, Recep Tayyip Erdoğan’ın faşizmini yerleştirmek amacına

yönelik bütün davalara destek veriyoruz. Bütün davalarda ne olup bittiğini gözlemliyoruz. Türkiye’de binlerce kişi yargılanıyor. Ama siyaseten ve AKP faşizmini yerleştirmeye, şu önümüzdeki olayları yaşatan süreçleri yaşatan bütün davaları izliyoruz, izleyeceğiz. O kadar kolay değil faşizmi bir ülkeye getirmek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahraman Türk-Kürt esnafı

Roni Margulies 13.08.2011

İngiltere’de gündemin tek ve en önemli konusu nedir sizce?

Başbakan Cameron yurtdışı gezisini yarıda kesip Londra’ya niye dönmüştür?

Konu, kahraman Türkler ve Kürtler! Cameron’un dönüş nedeni bu kahraman Türklere ve Kürtlere bir an evvel teşekkür edebilmek!

Vallahi öyleymiş, ben Türk gazetelerinin yalancısıyım:

“Günlerdir isyan ateşinin yayıldığı İngiltere’de herkes bıçak sırtında yaşıyor. Ülkede kaosun giderilmesi için çözüm yolları aranırken, Londra’da dükkânları koruyan **Türkler ve Kürtler İngiltere’de gündeme oturdu.**”

“İngiltere’de siyahî bir vatandaşın polis tarafından öldürülmesinin ardından başlayan isyan, kısa zamanda hem kişi hem de kamu mallarını yağmalamaya dönüştü. Tüm bu yağmalama ve anarşi karşısında herkes bölgede **dükkânları koruyan Türk kahramanları** konuşuyor.”

“Yağmacıların peşinden ‘Allah Allah’ nidalarıyla koşan ve bölgede güvenliğin sağlamasına katkıda bulunan Türk esnaf, olayları, küçük yaştaki isyancıların yağmalamasından ibaret olarak değerlendirdi.”

“Londralı Türkler, sosyal medyada da efsane oldu. İngilizler, yağmacıları kovalayan Türkleri öve öve bitiremiyor. Türklere evleneceğini açıklayan da var, cesur Türklere ulaşılabilir numara olup olmadığını soran da.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mesafe koymayanlar

Roni Margulies 17.08.2011

Yanlış anlamayalım diye, birkaç kez tekrar etti Başbakan:

“Açık söylüyorum, bıçak kemiğe dayanmıştır, ne derlerse desinler, neyi söylerlerse söylesinler, bunun faturası ağır olacaktır. Bu kadar açık konuşuyorum.”

“Unutmayın artık, yine açık söylüyorum, bıçak kemiğe dayanmıştır diyorum ve bu ülkede bölücü terör örgütüyle arasına mesafe koymayanlar da bu suça iştirak ediyorlar, bunu da buradan açıklamak istiyorum ve onlar da bunun bedelini ödemeye mahkûm olacaklardır.”

“Ramazan’a hürmeten sabrediyoruz. Ramazan ayının bitiminde bu ülkede barışın miladı, bu barış ayıyla beraber, bu dayanışma ayıyla birlikte çok daha farklı olacak.”

Ben yanlış anlamadığımı sanıyorum.

Bu sözleri, güzünü kaptığı gibi “Allah Allah” çığlıklarıyla düşmanın üzerine atılmaya hazırlanan bir adam eder. Başkası etmez.

“Ramazan”, “barış miladı” gibi ifadeleri ise anlayamadım. Kafasının üstünde güz sallayan bir adam Ramazan’dan filan niye söz eder ki?

Sallanan güzün anlamını anlamayan yok.

Akif Beki şöyle anlamış örneğin:

“Geniş kapsamlı bir askerî operasyonun başlayacağını, örgütün legal görünümlü uzantılarına yönelik tedbirlerin artacağını, siyasi kanadın üzerinde daha fazla kanun baskısı kurulacağını önden haber veriyor gibi.. Söylem değişikliğini aşan bir sertleşme döneminin başlangıç vuruşu o sözler.”

Ahmet İnsel de şöyle yazmış:

“Barışın miladı savaş mıdır? Eğer savaş iki tarafın da ‘bir daha asla’ diyeceği karşılıklı bir yıkımla sonuçlanırsa, savaş yeni bir barışın miladı olabilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnanılmaz bir basiretsizlik

Roni Margulies 20.08.2011

PKK ne istiyor? Neyi niye yapıyor? Ne yapmaya çalışıyor?

Herkes bu sorulara cevap arıyor. Memleket bunu tartışıyor.

Ve tartışmaların büyük çoğunluğu temel bir varsayımdan yola çıkıyor.

Varsayım şu: Haziran ayında sorun yoktu, her şey çok iyi gidiyordu, emin adımlarla barışa doğru yürüyorduk. Sonra PKK durup dururken, gereksiz yere saldırmaya başladı, her şey berbat oldu.

Bu varsayımla başlayınca, barışı kimin baltaladığı, her şeyi kimin berbat ettiği zaten baştan belli.

Ve tartışma, "Barış için ne yapmak gerek" sorusunu bir yana bırakıp "PKK barışı engelliyor, acaba niye engelliyor" sorusuna odaklanıyor.

Soru böyle sorulunca, cevabı baştan bellidir.

Tüm yazarları, genel yayın yönetmeninden çaycısına kadar tek tek her çalışanı Kürt halkının tüm haklarını savunan ve Türk basınında bu hakları sonuna kadar savunan **tek gazete** olan *Taraf* gazetesinde bile, verilebilecek olan cevap baştan bellidir.

Birinci cevap: PKK derin devletin, Ergenekon'un, JİTEM'in veya benzer bir kurumun taşeronudur ve bu kurumun amaçları doğrultusunda barış istememekte, memlekette kargaşa olmasını istemektedir.

Bu cevabın biraz daha hafif bir alt biçimi: Derin devlet ve/veya benzer bir başka kurum PKK'ye sızmıştır, PKK'yi bu kurumun amaçları doğrultusunda yönlendirmektedir.

İkinci cevap: Kürt halkının çıkarları PKK'nin umurunda değildir, örgüt zaten Kürt halkının azınlığının desteğini ve oylarını almaktadır, PKK kendi örgüt çıkarları için hareket etmektedir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ata' sözünün kökenleri

Roni Margulies 24.08.2011

Dünyada yaşayan herkes, altı yedi milyar kişinin hepsi, akraba.

Tevfik Fikret "Milletim insanlıktır, vatanım yeryüzü" derken, sandığından çok daha haklıydı.

Herkes gerçekten akraba.

Yetmiş bin yıl kadar önce, sadece doğu Afrika'da çağdaş insan vardı. "*Cumhuriyet* okuru" anlamında değil, *homo sapiens sapiens* anlamında "çağdaş". Yani biz.

Dünyanın başka yerlerinde bize benzeyen, "homo" olan, ama "sapiens" olmayan başkaları vardı; Avrupa'da *homo neandertalensis*, doğu Asya'da *Homo erectus*, Flores adasında kısacık boylu *homo floresiensis*. Ama insan sadece Afrika'da vardı.

Ve bir grup insan yine o yıllarda, meraktan mıdır, maceracılıktan mı, Afrika'nın kuzeydoğu kıyısından karşıya geçti. Ve geçenlerin torunları kıyı kıyı giderek, nehir vadilerini izleyerek 40 bin yıl önce Avustralya'ya, 35 bin yıl önce Avrupa'ya ulaştı. Torunların torunlarının bazıları Vietnam civarına vardıklarında sağa dönüp Avustralya'ya değil, sola dönüp Sibiry'a doğru yola çıktı. Onların da torunları o zamanlar boğaz olmayan Bering Boğazı'ndan geçip 15 bin yıl önce Amerika'ya ulaştı.

Bu yolculuğu ilk başlatan o maceraperestler Somali kıyılarında sallarına binerken toplam insan nüfusunun belki sadece 10 bin olduğu tahmin ediliyor. Sallara binenlerin sayısı ise belki de 500 kadar az.

Ve bugün Afrika dışında yaşayan herkes, hepimiz, o 500 kişinin torunlarıyız. Yakın akrabamız!

Diyelim ki sıcaktan beyniniz uyuşmuş, bundan etkilenmediniz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün dünya Türklere karşı

Roni Margulies 27.08.2011

Belediye yol kenarındaki çimleri suluyormuş. Asfaltın bir tarafı ıslanmış. Otomobilin biri oradan geçerken birkaç takla atmış. Haberlerde gördüm.

Elîm olmasına elîm, ama nasıl olmuş bu kaza?

Yol biraz ıslakmış!

Adamın biriyle konuştu televizyoncular. Öfkeden titriyordu. "Çimleri suluyorlar, yol ıslanıyor, tabii ki kaza olur!"

Haydaa! Ulan, yol ıslakken araba kullanmıyor musun sen?"Ay, yerlerde su var, bugün arabaya binmeyelim" mi diyorsun? Yağmur yağınca ne oluyor?"Bugün otobüsle İstanbul'dan Adıyaman'a gidecektim ama yağmur yağıyor, yürüyerek gideyim bari!"

Diyelim ki kaza yapan araba suya basıp kaydı. Patinaj yapar, durur. Telgraf direğine çarpar, durur. Birkaç takla atmak nereden kaynaklanıyor?

Viraja saatte bilmem kaç kilometre hızla girmekten kaynaklanıyor olmasın.

Bunları izlerken, yirmi yıl evvel okuduğum bir haber geldi aklıma.

Sanayicinin biri Ortadoğu'ya buzdolabı ihraç etmiş, hepsi bozuk çıkmış. Ticaret Bakanı mı, Sanayi Bakanı mı, "Böyle şeyler olunca tüm sanayicilerimiz için kötü oluyor, hepsi zan altında kalıyor, Türkiye'nin ihracatı darbe yemiş oluyor. Yapmayın beyefendiler" demiş.

Benim gizli meziyetlerimden biri iktisatçılıktır. O yıllarda da doktoramı yazıyorum. Bakan Bey'in yaklaşımını makul ve ders kitaplarına uygun buldum.

Sözkonusu buzdolabı ihracatçısı ise makul bulmamış. Hiç unutmam, şöyle demiş:"Buzdolabı imal etmek o kadar kolaysa, Bakan Bey gelsin kendisi imal etsin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ün güzel sözleri

Roni Margulies 31.08.2011

 Atatürk'ün güzel sözleri Mustafa Kemal ne dememiş?

Bence dememiş olduğu hiçbir şey yoktur.

Değil mi ki biz sınıfsız zümresiz kaynaşmış bir kitleyiz, o zaman her birimizin dediğini hepimiz demiş oluruz. Ve her konuda birimizden birimiz muhakkak bir laf etmiştir. Demek ki, Atatürk de her şey hakkında bir şey demiş sayılır.

Aydın Belediye Başkanı Özlem Çerçioğlu Hanım'la dalga geçenler oldu.

Neymiş? Bütün şehri "Zafer Bayramı Kutlu Olsun" afişleriyle donatmış. Güzel bir Türk bayrağı üzerinde şu dizeler var:

*"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır
Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır"*

Dizelerin altında da o meşhur "K. Atatürk" imzası.

Ne farkederek yahu? Ha Mustafa Kemal yazmış şiiri, ha Mithat Cemal Kuntay. Ne önemi var? Her Türk'ün her söylediğini O zaten daha önceden söylemiş veya en azından düşünmüş değil midir?

Ve zaten Mithat Cemal'e sorulsaydı, "Ben şiirimi Atatürk'e armağan ediyorum" demeyecek miydi? Diyecekti.

Üstelik sadece afişlerde kullanılan iki dizeyi değil, hepsini armağan edecekti:

*"Dünyaları bir fert evet oynattı yerinden,
Sarsıldı demirler evet azmin demirinden.*

*Mazi yıkılıp gitti evet fesli, kafesli:
Lâkin bugünün ey granit bünyeli nesli,*

Bir şey ele geçmez şerefın sade adından.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâfirlerin malları nasıl geri verilir

Roni Margulies 03.09.2011

İki Müslüman arkadaş tartışmış, biri benim de arkadaşım, aralarında geçen konuşmayı bana da aktardı:

"Geçen gün bir arkadaşım, Erdoğan dedi, neden iade ediyor gayrimüslimlerin mallarını? Savaşta kaçarken bıraktıkları mallar değil miydi bunlar?"

Ben de sordum, savaşta kaçan filan yok, zavallılar Varlık Vergisi'ni ödeyemeyince Aşkale'ye sürgün edildiler. Veleh ki kaçmış olsunlar, savaşta kaçan bir insanın cezası nedir Şeriat'a göre?"

Sebepsiz yere kaçtığı sabitse, idamdır, dedi.

Peki dedim, idam edilen kişinin malları ne olur?"

Mirasçılara kalır elbette, dedi.

İdam edilen kişinin mallarına el konulması dinen caiz midir, dedim.

Caiz olmaz, dedi.

Peki dedim, bu mallar hakkında fetva nedir?"

Sahiplerine iadesidir, dedi gülümseyerek ve başka bir şey konuşmadık bu konuda.

Son günlerde 'Kâfirlerin malları nasıl onlara verilir, savaşta kaybettiklerini geri alıyorlar' falan diye zırvalayıp insanların aklını karıştıran tipler var piyasada. Ama onlara en güzel cevabı yine İslamiyet'in kendisi veriyor."

Tartışmayı bana aktaran İzmirli dostumun bana çok ilginç gelen bir özelliği var. Türkiye'de doğru yapılan, bir sosyalist olarak bana zaten doğru gelen her şeyin niye doğru olduğunu o ayrıca İslamî bir açıdan düşünür ve doğru bulur. Bugüne kadar ayrı düştüğümüz hemen hemen hiçbir konu olmadı.

İlgilenir mi, bilmem, ama dünya devriminden sonra 'İslamî Bölgeler Genel Komiseri' seçilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım!

AK Parti hükümetinin ağustosta çıkardığı ve azınlık vakıflarının gasp edilmiş mallarının bir bölümünün iadesini mümkün kılan Kanun Hükmünde Kararname hakkında böyle bir tartışma olduğunu bilmiyordum doğrusu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Habil Adem ve Fener Patrikhanesi

Habil Adem, karanlık bir adamdır. Biraz dolandırıcı, biraz gazeteci; bazen Emniyet Teşkilatı mütercimi, bazen de kimbilir başka ne.

Kendisi Almanya'da okuduğunu, felsefe doktoru olduğunu iddia eder; Talat Paşa için bazı görevler yaptığı söylenir; Cumhuriyet kurulurken İran'a kaçtığı tahmin edilir; İstanbul'a döndüğünde yayıncılık, dergicilik filan yapar; 1940'ların sonlarında Necip Fazıl'ın *Büyük Doğu* dergisinde yazılar yazar.

Gerçek adı İsmail Naci Pelister. Galiba.

Günlerden bir gün, Habil Adem ve adamları Beyoğlu'nda Petrograd Pastanesi'ne gider. Duvarda güzel, çerçeveli bir Atatürk resmi vardır. Bir akrabalarının düğününe gideceklerini, düğün salonunda Atatürk portresi olmadığını anlatıp duvardaki tabloyu ödünç alırlar.

Yine Beyoğlu'nda, zamanın ünlü Tokatlıyan Otel'i'nin yan sokağında smokin, silindir şapka ve benzeri kıyafetler kiralayan dükkânlar vardır. Habil Adem ve maiyeti gider, giyinir, bizim bugün fotoğraflardan bildiğimiz 1930'ların Kemalist Ankara bürokrati kılığına girer.

Ve akşama Fener Patrikhanesi'nin kapısını çalarlar. Patrik'i görmek isterler. Kapıcı o saatte Patrik'in misafir kabul etmediğini söylerse de, smokinli, ellerinde kurdelelerle süslenmiş bir Atatürk portresi taşıyan, Ankara'dan geldiklerini söyleyen insanlara karşı direnemez.

Patrik çağrılır, misafirleri karşılar. Habil Adem "başmüfettiş" rolündedir. Demiş midir, bilmiyorum, ama ben olsam "Gazi Paşa'mızın selamı var" derdim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddet sınavından sınıfta kaldım

Roni Margulies 10.09.2011

Ben şiddete karşıyım.

Hayatımda tek bir kez bile fiziksel bir kavgaya bulaşmadım.

Tek bir kez bile hiç kimseye vurmadım.

Ama pasifist değilim.

Bu durumun felsefi açıdan çelişkili olduğunu bana anlatabilecek pek çok dostum var. Söylediklerini ciddiye aldığım, yazdıklarını dikkatle okuduğum, çoğu görüşlerini paylaştığım dostlarım.

Örneğin, Mithat Sancar bu sayfalardaki köşesinde şöyle yazdı: "*Sadece bir tarafın şiddetini mahkûm etmenin, diğerininkini mazur göstermeye çalışmanın zaten şiddet karşıtlığı olmadığı aşîkârdır.*"

O kadar makul, o kadar adil bir cümle ki, itiraz etmek imkânsız görünüyor.

Ama benim buna ikna olmam zor.

“Şiddet”, en üst soyutlama düzeyinde, yekpare bir kavram olarak ele alındığında, “Ben şiddete karşıyım” derim. Yukarıda dedim. Ve laf olsun diye söylemedim, gerçekten karşıyım.

Ama o soyutlama düzeyinden biraz daha somuta doğru indikçe mesele biraz çatallaşıyor. Bazı çekinceler beliriyor kafamda.

Bir kere, şiddet kavramının kendisi yekpareliğini kaybetmeye başlıyor.

Ormanda aç bir ayıyla bir tavşan karşılaştığında, ayı tavşanın kafasını ısırp yemeğe başladığında, şiddet.

Tavşan bir yolunu bulup ayıya çelme taksa, ayı düşüp kafasını kırsa, bu da şiddet.

Bunların ikisine de “şiddet” demek bana biraz anlamsız geliyor. “Hop, hop, niye çelme takıyorsun herife!” diye tavşanı azarlamak da çok anlamlı gelmiyor.

Ayrıca, “şiddet” kavramına neyin dâhil edilip neyin edilmeyeceği de o kadar açık değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Timsah adlı bir köpek

Roni Margulies 14.09.2011

Timsah adlı bir köpek Polis K-9 köpeği “Timsah”, Başbakan Erdoğan havaalanına gelmeden önce VIP salonunda arama yapmış. Polis timsahlarının adı da “Köpek” midir, bilemiyorum, ama Timsah sayesinde Türkiye’nin bölgesel güç olma girişiminin Mısır ayağı güvenli ve sorunsuz bir şekilde başladı.

“Erdoğan, ikinci memleketi Mısır’ın kahramanı”, “Erdoğan, hoşgeldin”, “İyi cetvel Erdoğan”, “İslam’ın kurtarıcısı, Allah’ın azizi Erdoğan”, “Türkiye-Mısır tek yumruk, abluka kırılacak” yazılı pankartlar ve Erdoğan resimleri taşıyan Mısırlılar, zaman zaman da tekbir getirmiş.

“İyi cetvel” Erdoğan da Arapça, “Türkiye ve Mısır el ele. Selam olsun Mısır gençliğine, Mısır halkına. Allah’ın selamı üstünüzde olsun” demiş, kendisini karşılamaya gelen binlerce Mısırlıya.

Bu mutlu buluşma gerçekleşirken, benim neler yaptığımın hiçbir önemi yok elbet, ama ben de kendimce bir başarı kaydettim.

Geçtiğimiz hafta içinde tek bir kez televizyona çıkmamayı başardım!

“Bu akşamki programımızda Türkiye-İsrail ilişkileri hakkında konuşacağız, sizin de katılarak değerli görüşlerinizi paylaşmanızı isteriz.”

“Teşekkür ederim, ama İsrail benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Ama bu konuda çok değerli görüşleriniz olduğunu biliyoruz.”

“Eksik olmayın, ama bildiğiniz görüşlerimi tekrarlayıp canınızı sıkmayayım.”

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Unutmayacağız! Unutturmayacağız!

Roni Margulies 17.09.2011

Perşembe günü Hrant Dink'in doğum günüydü. Yaşasaydı, 57 yaşına basacaktı. Bebeklerden katil yaratan o karanlık 19 Ocak 2007'de onu aramızdan almasaydı, muhtemelen perşembe akşamı torunları, ailesi ve dostlarıyla birlikte, ülkenin içinde bulunduğu kötü ve acımasız günlere lanet ederek rakısını yudumlayacaktı. İzin vermediler.

Önümüzdeki pazartesi günü, katillerinin yargılandığı davanın yeni bir duruşması var, artık sayısını anımsayamadığımız, bir arpa boyu yol alınamayan duruşmalardan biri daha.

Bizler, Hrant'ın Arkadaşları, 56 aydır mücadelemizi sürdürüyoruz. Aşağıdaki mektubu, hepimiz adına, sizin de adınıza, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a yazdık, 56 aydır söylediklerimizi bir kez daha yineledik.

Attığı her olumlu adımı yarıda bırakan, giriştiği her olumlu girişimden yarı yolda dönen bu hükümetten talebimizi bir kez daha dile getirdik:

Sayın Başbakan,

Arkadaşımız Hrant Dink'i öldürdüler.

Beşinci yılına yaklaşan adalet arayışımız kadük kalmıştır.

Dilekçe verdiğimiz topyekûn devlet, kendini katile yakın gördü.

Zaten katil, polis, bayrak ve muzaffer gülümseme kahramanlık posterinde poz vermişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatımı feda eyliyeceğime andiçerim

Roni Margulies 21.09.2011

General olmaya niyetim vardı doğrusu. Sonra vazgeçtim.

İki tane önemli caydırıcı unsur vardı.

Birincisi, 1980'lerde askere gidip yedek subay olmayı bekleyen birkaç yüz bin üniversite mezununu eritmek için, bu kalabalığın dört aylık temel eğitimini er olarak yapıp askerlikten kurtulmasını mümkün kılmışlardı.

O günlerde yurtdışında okuyor, kafamdaki bir denklemi çözmeye çalışıyorum: Hayatımın bir buçuk yılını askerde ot olarak geçirmek mi daha kötü, memlekete bir daha dönememek mi?

Hayat zaten kısa. Bunun 18 ayını Anadolu'nun bir köşesinde bir aşağı bir yukarı düzgün adım yürüyerek ve "mıntıka temizliği" yaparak geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Bu noktada "vatan sevgisi" konusunda biraz yetersiz kaldığımı düşünenler olabilir. Doğrudur, hem de biraz değil, çok yetersizim.

Ve bu yetersizliğin gayrimüslim olmamdan kaynaklandığını düşünenler olacak elbet.

Yok, ondan değil. Sosyalist olmaktan kaynaklanıyor.

'Dört ay yasası' çıkınca, "O kadar da kötü değil, ne olsa çekilir" diye düşündüm, gittim, Erzincan'da "teslim" oldum.

Dört ayda çok sıkı çalışır, büyük kahramanlıklar yapar, tek elimle binlerce düşmanı haklarsam, yine de general olabileceğime aklım yatıyordu.

Sonra biraz hesap kitap yaptım, evet, tümgeneral, tuğgeneral filan olurum da, orgeneral olma ihtimalim düşük. Mareşallik ise hayalden ibaret.

Derken, zaten dört ay askerlik yapmanın koşulu olarak yedek subaylık hakkından "feragat" etmek gerektiğini öğrendim, general olmak, darbe yapmak, cumhurbaşkanı olmak hayallerimin hepsi suya düştü, boğuldu gitti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müzakere zamanı

Roni Margulies 24.09.2011

Köy kalmadığı için, İngiltere'de köy kahvesi yoktur.

Kahvenin sosyal işlevini 'pub' görür.

Çay kahve değil, içki içilir, ama amaç kafayı çekmek değil, dostlarla buluşmak, iki laf etmek, sosyalleşmektir.

Şehir merkezlerindeki turistik, karakersiz pub'ları kimse sevmez.

Sokak aralarındaki yerel pub'lar ise mahallelinin uğrak yeridir. İş çıkışı veya akşam yemeği sonrası uğrayanlar, tanıdıklara rastlayacaklarını bilir, bir iki bira içip muhabbet eder, futboldan, hükümetin salaklığından filan konuşur, evine döner. Pub'ların müdavimleri emekçilerdir.

İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu (IRA), 1974 yılının kasım ayında Birmingham'da iki pub'da bomba patlattı; 21 kişi öldü, 182 kişi yaralandı.

Bombaların ardından, ülkede dalga dalga İrlandalı nefreti yayıldı. Sokakta saldırıya uğrayan İrlandalılar oldu, İrlandalıların dükkânlarına saldırıldı, İrlandalı işadamları tehdit mektupları aldı.

Parlamentoda sağcı milletvekilleri idam cezasının yasallaştırılmasını önerdi. Öneri tartışılırken IRA, “Astıkları her IRA gönüllüsü için iki İngiliz askeri asarız” dedi. Öneri reddedildi.

Hükümet alelacele bir ‘Terörizmle Mücadele Yasası’ geçirdi. Yasa uyarınca, gözaltına alınanların mahkemeye çıkarılmadan tutulabileceği süre uzatılıyor ve hükümete istediği kişileri sınırđışı ederek İrlanda’ya gönderme yetkisi veriliyordu.

Olaydan kısa süre sonra, Birmingham’da yaşayan altı İrlandalı tutuklandı ve müebbet hapse mahkûm oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azdılar, belalarını bulacaklar

Roni Margulies 28.09.2011

PKK niye saldırılarını yoğunlaştırdı?

Sorunun cevabı tartışılmıyor bile artık.

Cevap verildi ve kabul gördü.

“şimdi barış zamanı! şimdi yeniden müzakere zamanı!” cümleleriyle biten yazımdan sonra şu mektubu aldım:

“Aynı fikirde değilim. Zaman müzakere zamanı değil, terörün belini kırma zamanı. Bunların dertleri anlaşıldı, sektör haline gelen terörden vazgeçmezler, hükümet her şeye tamam dese bile ‘müzakerecilerden birinin boyu kısaydı’ diye mazeret uyduracaklar. Teröristle müzakere gırtladına çöküp hareket kabiliyetini daraltmadan yapılmaz. Onlar vazgeçse bile, onları ortaya süren dış güçler bırakmaz. ABD yeni hava araçlarını nasıl satacak? İsrail zaten alacağını Heronlarla aldı. Tek çare Kandil’i yerle bir etmek, içerde de teröre destek verenleri tepelemek. Dünyanın neresinde terör örgütü lehine gösteri düzenleyip ortaladı savaş alanına çevirip yakıp yıkmak var? Yüreğiniz ve aklınız barıştan yana, bunu anlıyorum, doğrusu da o, ben de sizin gibi düşünüyordum. Ama düşünce ve doğrular bazen örtüşmüyor, en kötü barış en büyük zaferden iyidir, fakat barış barış isteyenle yapılır, bunlarla asla. Azdılar, belalarını bulacaklar, başka yol bırakmadılar.”

Baştaki sorunun genel kabul gören üç cevabı var, okuyucum üçünden ikisini vermiş, birini unutmuş.

Bir, “Bunların dertleri kesin olarak anlaşıldı, sektör haline gelen terörden vaz geçmezler”. Yani PKK’nin kendi çıkarları savaşı gerektiriyor, barışmaya niyeti yok, çünkü **savaş hem çok kârlı bir ekonomik ve siyâsi sektör, hem de PKK’nin artık benimsediği bir hayat tarzı.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkleri bıçaktan geçirelim

Roni Margulies 01.10.2011

Bulgar faşistlerinin yaptıklarına akıl erdirmek zor.

Katunitsa sokaklarında "Romanları sabun yapalım" ve "Türkleri bıçaktan geçirelim" sloganları yankılanmış.

Niye?

Niye Romanlar sabun yapılıyor da Türkler bıçaktan geçiriliyor?

Niye tersi değil?

Bulgaristan Avrupa Birliği'nin en yoksul ülkelerinden biri.

İşsizlik oranı 2008'de yüzde 5'ten 2009'da yüzde 7,6'ya, 2010'da yüzde 9,5'e çıkmış. Bu yıl ağustos ayında yüzde 11,7 düzeyine ulaştığı tahmin ediliyor.

Bulgar ekonomisi 2009'da yüzde 4,8 oranında küçülmüş. Sonrasını bulamadım. Ama işsizlik rakamlarının gidişatından anlaşılıyor ki, küçülmeye devam etmiş. Ve daha 2009'da, küçülmeye devam etmeden önce, nüfusun yüzde 17'si hükümetin resmî "yoksulluk" düzeyinin altındaymış.

Bulgaristan 2007 yılında Avrupa Birliği'ne girdi. Ne fark etti?

Bu hafta, bir Roman'ın kullandığı minibüsün bir Bulgar'a çarpıp öldürmesinden sonra ülkenin her yanında faşistlerin Romanlara saldırmasının ardından Başsavcı Boris Velçev'in yaptığı açıklamaya göre, "Bulgaristan'ın her kasabasında karanlık ilişkileri ve çok yüksek yaşam standardı olan yerel bir feodal ağa var".

AB dört yıldır Bulgaristan'ı yolsuzlukla ve örgütlü suçla yeterince mücadele edilmediği için eleştiriyor. Tüm AB raporları etkisiz ve çürümüş bir yargı sistemine, üst düzey hükümet görevlilerinin yolsuzluğuna ve her istediğini yapan mafya tarzı suç örgütlerine dikkat çekiyor.

Bu örgütlerden bir kısmı Romanların ve etnik Türklerin örgütleri.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silahlı savaş ve manşet savaşları

Roni Margulies 05.10.2011

Yıldırım Türker *Radikal*'den istifa edecek diye çok korktum.

Geçen perşembe gazetenin "**Bebek mezara, BDP Meclis'e**" manşetinin ardından şöyle yazdı Türker:

"Kimi namlı sağcılarla, gizli MHP-BBP milletvekilleriyle yan yana yazılarım çıktı. Buna katlanmak zordu, ama Radikal'in böyle bir manşetinin altında sessiz sedasız yazmayı sürdürmek imkânsız. Bu manşetten sonra Sözcü'den, Yeni Şafak'tan, Orta Doğu'dan, Vakıf'ten farklı bir gazetede yazıyormuş gibi davranmayı kendime yakıştıramam."

Nefesimi tutup bekledim.

Bugün (yani siz bu satırları okurken, dün), kendisiyle Hz. Ömer arasında benzerlik kursa da, Türker'in "yazdıklarına birçok açıdan itirazı" olduğunu belirtse de, Türker'in de hassas olması gerektiğini belirtme densizliğinde bulunsa da, zeytinyağı gibi su yüzüne çıksa da, sonuç olarak Eyüp Can özür dilemiş: *"Uyarısı için Yıldırım Türker'e teşekkür ediyor, üzdüğümüz herkesten özür diliyorum."*

Derin bir nefes aldım.

Eyüp Can'ın aldığı nefes daha da derin olmuştur. Türker'in ayrılması sonucunda *Radikal*'in kaç okuyucu kaybedeceğini benden daha iyi bilir herhalde.

Ama *Radikal*'in kaybı bizim kaybımızın yanında solda sıfır kalırdı.

"On yıllar boyunca Kürt illerine Genelkurmay'ın bültenleriyle, 'andıç'larıyla, açıklamalarıyla bakmış olan gazetecilik", "ana akım medyanın ısrarla ve askeri bir ruhla görmezden geldiği devlet ve uzantılarının zulmü, işkenceleri, katliamları", "ille resmi devlet kurumlarının açıklamalarını referans kabul ederek yapılan habercilik", "bir gazete çok tartışmalı hadiseler karşısında sürekli karşımıza yalan-yanlış-manipülatif polis dosyalarını, tanıdık polis beyanatlarını sürüyorsa bir gün bunun da özrü dilenmek zorunda kalınacaktır."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerde bülbül, hani baharda açan gül?

Roni Margulies 08.10.2011

Mihri Hatun'la yeni tanıştım.

O beni zaten tanımazdı, ama benim onu bugüne kadar tanımamış olmam garip ve acıklı bir eksiklik.

Tanıdığım anda çok sevdim, hem Mihri Hatun'u hem bizi tanıştıran Didem Hatun'u.

Ama bir tesadüften ibaret olmamalıydı tanışmamız. Ben zaten iyi tanıyor olmalıydım.

Üstelik, siz de tanıyorsunuz Mihri Hatun'u.

Tanıştırayım.

Mihri Hatun aşağı yukarı 1455 yılında doğmuş. Dedesi, Gümüşlüoğullarından şeyh Pir İlyas Şücaaddin-i Halvetî, babası da Belayî mahlasıyla şiirler yazan kadı Hasan Amasyevî. Kadı Efendi'nin adından da anlaşıldığı üzere, aile Amasyalı.

Şeyhlerin, kadıların kızı, Halvetî tarikatının ve Amasya'nın önemli ailelerinden birinin çocuğu olarak Mihri Hatun'un ayrıcalıklı, kültürlü olduğunu, çokça okuyup yazdığını, Arapça ve Farsça bildiğini tahmin edebiliriz.

Evliya Çelebi onun hakkında, "Yetmiş cild kitab-ı mutebreyi hıfz idüp, cümle ulemâ onunla mubahase-i ilm itmede acizler imiş" (yetmiş cilt muteber kitabı ezberlemiş, âlimler onunla ilmî konuları tartışmakta aciz kalırdı) diyor.

Amasya, şehzadeler şehri. Padişah olacak şehzade, gençliğini orada valilik yaparak geçiriyor, hesapça devlet işlerini öğrenmeye başlıyor. Mihrî Hatun'un gençliğinde Amasya Valisi, II. Bayezid. "Hüsn-ü cemâli" (güzel yüzü) ile ün kazanan, ulemâya kök söktüren Mihrî Hatun da genç valinin gözünden kaçmıyor, saray çevresine dâhil oluyor.

Bir özelliği daha var Mihrî Hatun'un. Ve hüsn-ü cemâlini bizzat görememiş olduğum için, beni çarpan asıl bu özelliği oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet mi çete mi

Roni Margulies 12.10.2011

Kurulduğu günden bu yana çeşitli toplumsal, etnik ve siyasal kesimlere karşı asabı hep bozuk olan, çoğu zaman hukukla izahı mümkün olmayan istiklal mahkemeleriyle, tenkillerle, te'diblerle, idamlarla ve sürgünlerle otoritesini göstermeye çalışan devlet mekanizmasının aslında gösterdiği şey, hukukla ve meşruiyetle arasının ne kadar soğuk olduğudur.

Bir devlet kurulduğu ilk yılların olağanüstü koşullarındaki davranışlarını 80 yıl sonra da gösteriyor ise ya kuruluş felsefesinde bir sorun vardır ya yöneticilerinin hukukla arası hoş değildir ya da her ikisidir.

Bu cümleleri MAZLUMDER'in geçen hafta yayımlanan İfade ve Toplu Eylem Özgürlüklerinin İhlali Hakkında Araştırma-İnceleme Raporu'ndan aldım.

Raporun yazarı, derneğin Batman Şube Başkanı Murat Çiçek. Son yıllarda tanışmaktan en büyük tat aldığım birkaç kişiden biri. Sadece siyasî duruşu ve cesareti nedeniyle değil, tanışmamızın ilk dakikalarından itibaren eski bir dostla konuşuyormuş hissine kapıldığım ve bu his sonra doğrulandığı için.

Rapor, dernek başkanı Ahmet Faruk Ünsal'ın belirttiği gibi, "Zoru hangi kriterlere göre kullandığına bağlı olarak adı devlet veya çete olabilen bu aşkın mekanizmanın devlet haysiyetine sahip olabilmesi için yapması gerekenleri, ifade özgürlüğünün en temel kullanım şekillerinden olan toplu eylem özgürlükleri ve siyaset yapma hakkı özelinde, birinci el tanıkların ifadeleri ve gözlemlerine dayalı olarak" ortaya koyuyor.

Şöyle noktılıyor sözlerini Ünsal: "Çözüm önerilerini yetki sahiplerinin dikkatine sunarken, çağrımızı bir kez daha yüksek sesle ortaya koyuyoruz: Seçim sizin, ya devlet olacaksınız ya çete.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Armani Ermeni mi

Roni Margulies 15.10.2011

 Armani Ermeni mi “Sanık savunmasında: Ben İstanbul’da Topkapı’da dolaşırken bit pazarında tişört ve eşofman altını 20.000 lira ödeyerek aldım. Avşa adasına Zülfi Kanarya pansiyonuna geldim. Geleli de bir hafta olmuştu. Bir haftadır bunu giyiyordum, ancak dün Avşa’da boncuk vesair satan şahsın biri ‘bunu niye giyiyorsun’ dedi ve bizi karakola getirdiler, bugün de buraya getirdiler. Ben diğer şahısları tanımıyorum, kendileriyle hiçbir dostluğum yoktur, ayrıca bu şekilde propaganda yapmayı düşünmem. Ben devlete saygılıyım, suçsuzum dedi.”

İkinci sanık da şöyle dedi:

“Ben jandarmada ifade vermiştim. Tişörtü aldığım şahıs Çaycı Ömer değil, onun kardeşi İbrahim’dir ve benden başka pek çok kişi de bu şekilde olan tişört ve şortlardan almıştır. Kesinlikle kötü bir niyetim yoktu. Ve ayrıca ben diğer sanıkları da tanımıyorum. Ben Avşa adasına tatilimi geçirmek için ailemle birlikte gelmiştim. Ayrıca bu tişört firması çok ünlü bir İtalyan firmasıdır, ben de moda gereği alıp giymiştim. Suçlamayı kabul etmiyorum.”

Ben jandarma olsam, hemen kıllanırdım. Herif belli ki Çaycı Ömer’i kollamaya çalışıyor, tişörtlerin kaynağı olarak Ömer’i değil kardeşi İbrahim’i gösteriyor.

Üçüncü sanık ise, ifadesinin kısalığından da anlaşıldığı gibi, kesinlikle suçlu herhalde:

“Söz konusu beyazlı tişört bana aittir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türklüğe ve Türk’e sahip çıkanlar

Roni Margulies 19.10.2011

 Türklüğe ve Türk’e sahip çıkanlar **“Vatan bir bütündür parçalanamaz.**

Teröristlerin de, destekçisi hümanistlerin de anlayamayacağı budur zaten, vatan parçalanamaz ama terörist parçalanabilir.

Gerekirse bacağına ip geçirilip sürüklenebilir de.

O nedenle fotoğraf, özlenen Türkiye tablosunu göstermektedir.

Keşke hergün 2 değil 200 terörist yakalanıp aynı şekilde bacağından sürüklenip Atatürk büstünün önünde halka sergilense.

Bu fotoğraf bu ülkenin mutluluğunun resmidir.”

Bu fotoğraf, bu hafta bir derginin kapağında çıktı.

Üstünde “İŞTE ÖZLENEN FOTOĞRAF” yazıyor.

Derginin içindeki yazıda, yukarıda alıntıladığım satırlar yer alıyor.

Dergi, **Türk Solu** dergisi.

Biraz reklamını yapmak istiyorum bu derginin.

Bilinmesinde, varlığından haberdar olunmasında fayda var bence.

Örneğin, ekonomi ağırlıklı bir yazıdan:

“Türklük her alanda hırpalanmaktadır ve yok edilmek istenmektedir.

Bu nedenle Türklüğe ve Türk’e sahip çıkmalıyız. Bu nedenle alışverişimizi Türklerden yapmalıyız.

Hiçbir yerde Türkçeden başka dil kullanmamalıyız, kullananlara da taviz vermemeliyiz.

Türk müziği dinlemeliyiz, Türk yemeği yemeliyiz..

Türk’üm diyen herkesin önündeki en acil milli ve devrimci görev budur:

Alışverişimizi Türk’ten yapalım, paramız PKK’ya gitmesin!”

Şu da “27 Mayıs’ın en genç teğmeni, 22 Şubat ve 21 Mayıs Askerî İhtilal Girişimleri’nin destekçisi, Genç Kemalistler Ordusu’nun sanığı, Cumhuriyet Gazetesi muhabiri ve Antalya Belediye Başkanı Eski Yardımcısı Güngör Türkeli” ile yapılan bir söyleşiden:

Dergi soruyor: “Şöyle diyebilir miyiz; Atatürk’ün ölümünden bu yana Ordu ile emperyalist kuvvetler ve onların iç uzantısı gerici iktidarlar arasında bir iç mücadele var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölümün ardından yazı yazmak zor

Roni Margulies 22.10.2011

 Ölümün ardından yazı yazmak zor Bu yazı kısa bir yazı olacak.

Böyle günlerde yazı yazmak zor çünkü.

Bir yandan, her kelimeyi dikkatle seçmek, ölen gençlerin ailelerini, yakınlarını, dostlarını düşünmek gerek, rencide etmemek, acılarına saygı göstermek gerek.

“Millî duygulara” hassasiyet göstermekten söz etmiyorum, umurumda bile değil o duygular. Ama yakınlarını kaybedenlerin acıları karşısında hassasiyet göstermek gerek.

Bu, tüm düşündüklerimi tam düşündüğüm gibi yazamamak demek.

Öte yandan, kendimi de kollamam gerek.

Dün Yasemin Çongar aktardı. Başbakan'ın **"halkın bilgilendirme hakkı ve gazetecinin bilgilendirme görevi ile PKK'ya propaganda imkânı tanımak arasındaki çizgiye dikkat edilmesi"** yönündeki tavsiyesi, herkes takdir edecektir ki, tavsiye filan değil, tehdit.

Üstelik ilk değil. Hükümetin ağustos sonunda Fatih Altaylı yoluyla savurduğu "1400 kişi tutuklanacak" tehdidi de, sizi bilmem ama, benim aklımda.

Anlayışla karşılıyorum tabii. Türk medyası PKK'ye o kadar destek veriyor, hükümeti o kadar acımasızca eleştiriyor ki, Başbakan'ın kaygılarını anlamak mümkün.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanlar hadlerini bilsinler!

Roni Margulies 26.10.2011

Nasıl da sevindiler! Ay ne kadar sevindiler!

Allah'ın Türk'ü sevdiği, hatta belki bizzat Türk olduğu ve Kürtlerden pek de hazzetmediği kanıtlandı ya, ay ne çok sevindiler!

Bazıları açık açık, göstere göstere sevindi.

Çoğu bu sevincini saklamaya çalıştı. Koca koca gözyaşları döktü, ağıtlar yaktı. Fırsat bu fırsat, kardeşlik ve sevgi edebiyatı yaptı.

Ama bu edebiyat yapılırken, *"Yardım edelim, sevgili vatandaşlarımız zor durumda"* diye bağırılırken, ifade edilmeyen *"Evet, biliyoruz, onlar Kürt, **ama yine de** yardım edelim"* kelimeleri de kolayca duyuluyordu.

*"Evet, onlar nankör, onlar iyilikten anlamaz, **ama yine de** yardım edelim, **büyükliğümüzü gösterelim**"* kelimelerini duymak da, yüksek sesle ifade edilen kelimeleri duymak kadar kolaydı.

Açıkça sevinen habis mağara adamları da, sevincini gizleyen ağırbaşlı mağara adamları da aynı şeyi dile getirmiş oluyor, farkında bile değiller.

Kürtleri **ayrı** olarak gördüklerini, depremin vurduğu bölgeyi memleketin geri kalanından **ayrı** bir bölge olarak gördüklerini, farkında bile olmadan, itiraf etmiş oluyorlar.

Kürtleri "normal" vatandaş olarak değil, Türklerin abiliği, hamiyeti ve iyiniyeti sayesinde yaşayan alt-vatandaşlar olarak gördüklerini itiraf etmiş oluyorlar.

Atv'de geçen gün Müge Anlı'nın *Tatlı Sert* programını kaçırmış olabilirsiniz.

Kuaförüne bir haftada verdiği para Van’da dört çocuklu bir aileyi altı ay geçindirebilecek olan Müge Hanım, Cumhurbaşkanı veya Genelkurmay Başkanı edasıyla stüdyoda kırıttıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet’in göğsümüz tunç siperi

Roni Margulies 29.10.2011

Cumhuriyet’in göğsümüz tunç siperi Bugün sözü Enver Behnan Şapolyo, Behçet Kemal Çağlar ve Faruk Nafiz Çamlıbel Beylere bırakır, bayramınızı kutlarım: 29 Birinci Teşrin 1933 Pazar sabahı idi. Gün doğmadan bütün mahallelerde çalınan davul sesleri bütün Ankara halkını uyandırdı.

Halk akın akın sokakları dolduruyor, herkes büyük caddelerden istasyon arkasında hazırlanmış olan geçit resmi meydanına gidiyordu.

Türk milleti, milli hakimiyetine dayanarak kurduğu cümhuriyetin onuncu yıldönümüne açık alınla hür ve müstakil ve birçok kazançlarla çıkıyordu. Bütün ruhlarda aynı heyecanla çarpan bir sevinç, bir galeyan vardı. Yenişehir’e kadar kırmızı zemin üzerine beyaz renkle yirmişer metre uzunluğunda dövizler yazılmış, cadde ve sokaklarda evlerin boş duvarları afişlerle kaplanmıştı. En ufak evden en büyük apartmanlara kadar binalar donanmış, Türk bayrağı her tarafta dalgalanıyordu.

Halk dövizleri okuyarak geçiyordu: **“Türk vatanı bölünmez bir bütündür.”** Daha ötede: **“Türk ordusu, milletin özüdür.”** Gene bir tanesi: **“On yıllık cümhuriyet, Türk’ün engin gücünü tanıtır.”** Hakimiyeti Milliye meydanında kırmızı zemin üzerine beyaz yazı ile: **“Gazi, en güçlü bir tarihin en genç bir iradesidir.”**

Bir sel gibi neşe içinde bir insan akını, Meclis’in önünden istasyon caddesini takiben geçit meydanına gidiyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Krepon kâğıdının en millî bileşimi

Roni Margulies 02.11.2011

Krepon kâğıdının en millî bileşimi Bayrak, marş, merasim ve krepon kâğıdı meraklıları için ekim sonuyla kasım başı çok güzel, çok heyecanlı bir dönem.

Bir de herhalde Çin’deki Türk bayrağı imalatçıları ve buradaki ithalatçılar için çok güzel, çok kârlı günler bunlar.

Önce 29 Ekim, arkasından 10 Kasım.

Arada mehmetçikle ilgili bazı olaylar da olunca, bayrak yarışı gerçekten heyecanlı bir hale geliyor. İzlemeye doyamıyor insan.

Bokstaki farklı sıkletler gibi, bayrak yarışında da “En yüksek binanın en üst katından sallandırılan en uzun bayrak”, “En büyük binanın en solundan en sağına kadar uzanan en geniş bayrak” gibi farklı farklı kategoriler var mı acaba? Veya “En yüksek bayrak direği”, “Bayraklarla en yaratıcı şekilde süslenmiş kunduracı vitrini”.

Lise öğrencisi olduğum günlerin üzerinden epey zaman geçti, ama şu aralar okullarda da bir heyecan kasırgası yaşanıyor olduğunu tahmin edebiliyorum.

“Atatürk büstü ile kırmızı krepon kâğıdının en millî bileşimi” dalında sınıflar ve okullar arası rekabetin çok yırtıcı olacağı açık.

İlkokulda okurken yediğim en büyük fırçayı bir 10 Kasım günü yemiştim. Öğretmen günün anlam ve önemini sorduğunda, her Türk gencinin askerlik yaparken öğrendiği “Hiçbir koşulda gönüllü olmama” ilkesini henüz öğrenmemiş olduğum için, salak gibi parmak kaldırmış ve “Bugün Büyük Atatürk’ün ölümünü kutluyoruz örtmenim!” demiştim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümet su alıyor

Roni Margulies 05.11.2011

AK Parti hükümetinin onuncu yılına hayırlısıyla girdik.

Bu “hayırlısıyla” ifadesinin tersi nasıl söylenir, çıkaramadım. Bildiğim kadarıyla, “Hayırsızıyla girdik” şeklinde bir kullanım yok. “Hayırsız hayırsız girdik” desem olur herhalde.

Anlatmak üzere olduğum hayırsızlık hepimizi etkiliyor elbet, ama en çok ve en acı şekliyle hükümeti etkileyecek.

Hükümet bunun farkında değil. Sanırım, başarıdan başarıya koştuklarını düşünüyorlar.

Genel anlamıyla ben de öyle düşünüyorum.

Seçimlerde kaydettikleri başarı zaten belli.

Ama benim daha çarpıcı bulduğum başarı seçim başarısı değil. O, daha temel bir başarının göstergesi sadece.

Temel başarı, dünyada tüm hükümetlerin amaçladığı ama pek azının gerçekleştirebildiği başarı, toplumdaki iki büyük sınıfın ikisinin de desteğini kazanmış olmak.

AK Parti, sadece Anadolu sermayesinin değil, İstanbul sermayesinin, TÜSİAD’ın da desteğini kazandı. Hem büyük sermayenin önündeki tüm engelleri kaldıran ekonomik siyasetleriyle, hem 20-30 yıllık bir karmaşa döneminden sonra ekonomik istikrar sağladığı için, hem de Türkiye’yi bölgesel bir güç haline getirmeye çalışarak büyük sermayenin ufkunu genişlettiği için kazandı.

Bunu anlamak kolay. Muhafazakâr, neoliberal bir hükümetin, TÜSİAD’ı devirmek değil TÜSİAD gibi olmak isteyen Anadolu sermayesinin üzerinde yükselen bir hükümetin tam da bunları yapması doğal. Ve başarıyla yapabilmiş olduğu için, AK Parti hükümeti hem TÜSİAD’ın hem Anadolu kaplanlarının onyıllardır arayıp da bulamadığı hükümettir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ün kadınları

Roni Margulies 09.11.2011

Yarın 10 Kasım.

Üzüntülü bir şeyler yazmam gerek.

Örneğin, Muazzez İlmiye Çığ ismini her duyduğumda çok üzülürüm.

Genç yaşta beyni burkulan bir kadının, Allah uzun ömür versin, 97 yaşında kepaze edilmesini çok üzücü bulurum.

Atatürk söyledi diye, tüm ömrünü Sumerlerin Türk olduğunu kanıtlamaya adanmış bir kadın düşünün. Kolay değil, ama lütfen düşünmeye çalışın.

Normal ülkelerde böyle bir kadına nasıl davranılır?

Dalga geçen acımasız insanlar olabilir. Ama daha insancıl yaklaşım, duymazlıktan gelmek, konuyu değiştirmek, hoşgörülü bir gülümsemeyle *"Haklısın nineciğim, havalar da bozdu, yağmur geliyor galiba"* diyerek meseleyi geçiştirmek olur.

Bizde ne yapılır?

Kadının kitapları yayımlanır!

"Sumerlilerde Tufan, Tufan'da Türkler kitabımızdaki jeolojik buluntulara ve Sumer-Türk efsanelerine dayanarak.. Sumerlilerin Türklerin bir kolu olduğunu ve Asya'dan göç ettiklerini kanıtlamaya çalışarak Atatürk'ün bu konuda açtığı yolda büyük bir ilerleme yaparak sonuca yaklaştığımızı söyleyebiliriz."

Lütfen yanlış anlamayın, bu alıntıda adı geçen kitap ve alıntının alındığı *Atatürk ve Sumerliler* kitabı 1930'ların çığgın Türk yıllarında değil, 2009'da yayımlanmış!

Başka ne yapılır bizde?

Bizzat kendi kitabında belirtilmiş:

"Muazzez İlmiye Çığ'a İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Kurulu'nun 13 Nisan 2000 tarihli teklifi ile Üniversite Senatosu'nun 4 Mayıs 2000 tarihli oturumunda Fahri Doktora unvanı verilmiştir."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizin için seçtiklerimiz

Roni Margulies 12.11.2011

 Sizin için seçtiklerimiz Hangi Atatürk rozetini takacaksınız? Karar vermek çok zor değil mi? Hele alabileceğiniz bu kadar değişik ve güzel Atatürk rozeti varken.

Sitemizde aldığınız rozetin adedi arttıkça birim fiyatı düşmektedir. Peki ya birer adet ama birden fazla modelde Atatürk rozeti almak isterseniz ne olacak?

Bunu düşünerek size bir promosyon hazırladık. Adını "**Haftanın Her Gününe Ayrı Atatürk Rozeti**" koyduk.

Yedi değişik Atatürk rozeti alın, alışverişi tamamlarken İNDİRİM KODLARI yazan kutunun içerisine kupon kodu olarak **HAFTANINHERGUNU** yazın ve rozetleri **yüzde 50 indirimli alın**.

Böylece her gün farklı bir Atatürk rozeti takın, her gün Atatürk'ü farklı güzel bir özelliğiyle hatırlayın, hatırlatın.

Hangi rozeti alsam, kaç farklı model alsam diye düşünürken, *Hürriyet* gazetesinde "**Atatürk'e sonsuz sevgi**" başlıklı haberi okudum:

"Ölümünün 73'üncü yılında Ulu Önder Atatürk tüm yurtta sevgi, saygı ve özlemle anıldı.. Cumhurbaşkanı Gül, Anıtkabir Özel Defteri'ne 'Milletimizin gönlünde müstesna bir yerde yaşıyorsunuz' diye yazdı."

Sonra da bir *Taraf* okurundan gelen aşağıdaki iletiyi okudum:

"Üniversiteye başlarken, 'Kemalistim' veya 'ateistim' dediğin zaman ilişkiye girebileceğin büyükçe bir grup kız vardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet ve eşek

Roni Margulies 16.11.2011

Birçok dostumun da aralarında bulunduğu bir yazarlar grubunun bir görüşü, daha doğrusu olayları değerlendirme konusunda bir yaklaşımı var.

"Biz," diyorlar, "devleti de eleştiririz, PKK'yi de eleştiririz."

İtiraf edeyim ki bu görüşü tam olarak anlıyorum.

Bu dostlarımla siyasî duruşu ve dünyaya bakışı ile tutarlı bir görüş.

Ve bu dostlarımla hiçbir sorunum yok. **Devleti eleştirmekte** onlarla omuz omuza durmaktan gurur duyuyorum, onların varlığı beni güçlendiriyor ve benim varlığımın da onlara güç kattığını umuyorum. **Başka konularda** yollarımız ayrılır, önemli değil.

Ayrılığımız siyasî görüşlerimizdeki temel bir farktan kaynaklanıyor.

Temel fark **devlet** ile ilgili.

Bu sabah *Star* gazetesinde şöyle bir haber var:

"Hrant Dink davasının tutuklu sanıklarından Yasin Hayal'in babası Bahattin Hayal cinayet sonrası devlet yetkililerinin kendisini arayarak 'Hayırlı evlat yetiştirmişsin, tebrik ederiz' dediklerini aktardı."

Aynı habere göre, cinayetten sonra Emniyet'te yaptığı bir görüşmede Bahattin Hayal'e *"oğlunun önemli işler yaptığı, **devlet için çalıştığı**"* söylenmiş.

Bir iki bölüm daha aktarayım *Star*'ın haberinden:

*"Bahattin Hayal, ismini vermediği bir **devlet görevlisinin** ise cinayetten sonra kendisini kutladığını, 'Vatana millete hayırlı bir evlat yetiştirmişsin' diye kendisini tebrik ettiğini belirtti."*

*"Trabzon Emniyeti'nde görevli Yahya Öztürk'e ifade verirken de kendisine 'Biz **devlet** ve milletimiz için çalışıyoruz. Yasin de **devlete çalışanlardan** biridir. Yasin gibilere **bu devletin** ihtiyacı var' dediğini anlattı."*

[**Yazının devamını okumak için tıklayın.**](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ü özlemek

Roni Margulies 19.11.2011

AK Parti hükümetinin demokrasiden uzaklaşması, giderek ceberutlaşması, diktatörleşmesi *Cumhuriyet* gazetesini çok telaşlandırıyor.

Geçen gün hava meydanında bir yolcunun okuyup bıraktığı gazeteyi karıştırınca gördüm, Prof. Dr. Tülay Özüerman adlı bir yazar bu telaşı şöyle ifade etmiş:

"Ne yaman çelişki, değil mi? Otokrasinin demokrasiye, otokratların demokrasiye tutunarak ilerlediği süreçte, demokrasinin yolunu açanlara 'diktatör' adını vermeye çalışıyoruz. Yeni totalitarizmle demokrasi adına biriktirdiklerimizi savurganca yok eden günümüz diktatörlerinin yanında, çağının koşulları dikkate alınınca Atatürk'le yola çıktığımız aydınlanma koşumuz çok daha fazla önem kazanıyor."

Sayın Profesör'ün yazdıklarını ciddiye almak gerek. Ne de olsa Siyaset ve Sosyal Bilimler hocası, Siyaset Bilimine Giriş ve hatta Türk Siyasal Hayatı gibi dersler veriyor. Siyaset, demokrasi, diktatörlük filan hakkında biraz bir şeyler biliyor olduğu varsayılabilir.

Şimdi, hükümetin demokrasiyle ilişkisi hakkında kaygılanmayan bir vatandaş yoktur herhalde. Vardır da, o vatandaş ya yurtdışında yaşıyor ya da demokrasiyi zaten gereksiz buluyordur.

Kürt sorununun çözümünü silahta ve savaşta gören bir hükümetin demokrasiden uzaklaşması kaçınılmazdır. Savaş ile demokrasi beraber yaşayamaz. Savaşın olduğu yerde asker güçlenir, siyasî hayatta önem kazanır,

karar mekanizmalarına dâhil olur, demokrasi zayıflar.

Türkiye’de tam da bunu yaşıyor olduğumuz kuşkusuz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tahir Efendi bana kelp demiş

Roni Margulies 23.11.2011

Kullandığımız dilin kendi kendine, doğal olarak, sürekli değişmesi hep hoşuma gitmiştir.

Doğal olarak değişmesi hoşuma gitmiştir ama. Tepeden verilen emirlerle ve devlet eliyle değiştirilmesi değil.

O emirler ve o el hep boşa çıkar; dil bildiğini yapar, yavaş yavaş ve kontrol edilemez bir süreçle değişir.

O süreç nedeniyledir ki, örneğin 17. yüzyılda yazmış olan Nef’î’yi hem anlayabiliyoruz, hem de ama anlamakta biraz zorlanıyoruz.

Müftü Efendi bize kâfir demiş,

Tutalım ben O'na diyem müselman,

Lâkin varıldıkta ruz-ı mahşere,

İkimiz de çıkarız orda yalan.

Müftü Efendi bana kâfir demiş, ben de ona Müslüman desem, ikimiz de yalan söylemiş oluruz.

Tahir Efendi bana kelp demiş,

İltifatı bu sözde zâhirdir,

Malikî mezhebim benim zira,

İtikadımca kelp tahirdir.

Tahir Efendi bana köpek demiş, belli ki bana iltifat ediyor, çünkü benim mezhebimce köpek temizdir. Ama “kelp tahirdir” derken, hem “köpek temizdir” diyor Nef’î, hem de “köpek Tahir Efendi’dir” demiş oluyor.

Bugün ne “ruz”, ne de “kelp”, “zâhir”, “tahir” kelimelerini kullanıyoruz.

Nef’î’den daha eskilere gitsek, bilmediğimiz kelime ve kullanımların sayısı daha da artar.

Bize özgü değil elbet bu durum.

Bugün İngilizce bir İncil alıp karıştırırsak, örneğin, şu cümleye rast geliriz:

“The Lord regretted having made humankind on the earth.”

Yani, “Ve Rab yeryüzünde insanı yarattığına pişman oldu.”

John Wycliffe’in yaptığı ve 1390’da yayımlanan ilk eksiksiz İncil tercümesine bakarsak, aynı cümle şöyledir:

“It forethouzt him that he had made man in erthe.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulus Okullar Başöğretmenliği

Roni Margulies 26.11.2011

İki yıldönümü denk düşüyor kasım ayına.

Birini, biraz yarı gönüllü de olsa, kutlar gibiyiz. Diğeri sessiz sedasız geçti.

Güzel ülkemizin günümüze nasıl geldiğine ışık tutan yıldönümleri bunlar.

Birincisi, Milli Eğitim Bakanlığı’ndan öğrendiğime göre, şu:

“Harf Devrimi, Türkiye’de 1 Kasım 1928 tarihinde 1353 sayılı ‘Yeni Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun’un kabul edilmesi ve yeni alfabenin yerleştirilmesi sürecine genel olarak verilen isimdir. Bu yasayla o güne kadar kullanılan Osmanlı Alfabesi’nin yerine Latin Alfabesi’nin Türkçeye uyarlanmış bir biçimi kabul edildi.

*Bakanlar Kurulu, Ankara’da 11 Kasım 1928 tarihinde yaptığı toplantıda Mustafa Kemal Atatürk’e **Ulus Okullar Başöğretmenliği** ünvanını layık gördü. 24 Kasım 1928 tarihinde ise Mustafa Kemal Atatürk, Bakanlar Kurulu’nun bu ünvanını kabul etmiştir ve Atatürk’ün 100. doğum günü olan 1981 yılından itibaren 24 Kasım günü Öğretmenler Günü olarak kutlanmaktadır.”*

Sokaklarda “Öğretmenler Gününüz kutlu olsun” pankartlarını görmüştüm de, bu günün mana ve önemini tam da kavrayamamıştım doğrusu.

Kenan Evren ve arkadaşlarının eğitim, öğretim, ilim ve irfan düşkünü olduğunu, öğretmenlere özellikle değer verdiklerini tahmin edebiliyordum elbet, ama Öğretmenler Günü’nü onlara borçlu olduğumuzu gözden kaçırmışım.

Dostum Adem Seleş, *Konya Merhaba* gazetesinde yayımlanan “24 Kasım ve Sıfırlanan Bellek” yazısını göndermiş de, bu mutlu günü 12 Eylül döneminde kutlamaya başladığımızı öğrenmiş oldum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Niye hâlâ sosyalistim

Roni Margulies 30.11.2011

Bugün İngiltere’de kamu sektörü işçilerinin genel grevi var.

İşyerlerinde ve yürüyüşlerde dağıtılmak üzere kaleme alınmış bildirilerden biri şöyle:

“Bugün, bu ülkenin 1926 yılından bu yana gördüğü en büyük greve şahit oluyoruz.

Üç milyona yakın işçi grevde. Her şehir ve kasabada grev gözcüleri var ve yüz binlerce işçi sokaklarda yürüyor.

Bu, tarihimizde en çok kadın işçinin grev yaptığı gün ve bizlere katılanlar arasında öğrenciler, emekliler, özel sektörde çalışan işçiler ve İşgal Hareketi de var.

Genel grev gücümüzün göstergesi oldu: Okullar, kolejler, belediye hizmetleri, hükümet binaları ve sayısız işyeri bugün kapalı. Sayısız hastanede sadece acil hizmet veriliyor.

30 Kasım bu memlekette işçi sınıfı direnişinin yeniden canlanmasına işaret ediyor.

Hükümetin iddialarının aksine, bu sadece emeklilik maaşlarımızı koruma mücadelesi değil. Kemer sıkma politikalarına, neoliberalizme ve yoksulluğa karşı bir mücadele.

Basitçe, David Cameron ve büyük şirketler ekonomik krizin faturasını işçilerin ödemesini istiyor. Ama işçiler ve aileleri için hayat her gün zorlaşırken, zenginler için her şey eskisi gibi. Emeklilik maaşlarına dokunulmuyor ve şirket yöneticilerinin ikramiyeleri giderek büyüyor.

Ekonomik kriz İngiltere’deki ekonomik ve sosyal eşitsizliği gözler önüne serdi. Daha geçen hafta, bizzat hükümetin bir komisyonu, geçtiğimiz 30 yılda üst düzey şirket yöneticilerinin geliri yüzde 4000 artarken ortalama ücretlerin sadece üç kat arttığını belgeledi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey Meydan...

Roni Margulies 03.12.2011

Yunanistan ve İngiltere’de bu hafta aynı gün genel grev vardı. Avrupa’da bu yıl bunlar kaçınıcı genel grevdi, sayısını kaçırdım artık.

Yunan hükümetinin Avrupa bankalarına borcunu işçilere ödetme çabası üç hafta önce hükümetin istifasıyla sonuçlandı. İngiltere’deki koalisyon hükümeti sarsılıyor.

Yine bu hafta, Kahire’de yüzbinler Tahrir Meydanı’na döndü. Arap Baharı’nı küçük görenlere, 30 yıllık diktatörlerin devrilmesini azımsayanlara, “Bir diktatör gitti, bir başkası gelir, ne fark eder ki” diyenlere inat, Mısır halkı bu sefer de Mübarek’in koltuğunda oturmaya çalışan askerlere karşı Tahrir’i doldurdu.

Geçen hafta Amerika’da polis New York’un finans merkezini haftalardır işgal eden kalabalıklara şiddetle saldırdı, Wall Street işgalcilerini püskürttü. Bankerlere, borsacılar ve onların temsil ettiği düzene karşı “Biz %99’uz” sloganıyla direnen kalabalıklar dağılmadı ama. New York ve Los Angeles’te yeni işgal çağrıları yapıldı.

Ortadoğu’dan Batı Amerika’ya, bütün dünyada bir şeyler oluyor. Çok büyük kalabalıklar, çok küçük azınlıkların yönettiği bir düzen altında yaşamak istemediklerini, bu düzenin ekonomik krizi nedeniyle işlerini, evlerini, emeklilik maaşlarını kaybetmeyi reddettiklerini dile getiriyor.

Dünyanın bir ucunda ayaklanan, grev yapan, protesto eden her kesimin talepleri ve sloganları hemen dünyanın dört bir yanında yankı buluyor, her direniş tüm diğerlerine ilham veriyor. Madrid, Londra ve New York’ta “Burası Tahrir Meydanı” pankartları ortaya çıkarken, Tahrir’den Wisconsin grevcilerine destek ve dayanışma mesajları gönderiliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddet, terör ve sosyalizm

Roni Margulies 07.12.2011

Sosyalizmin şiddet ve terörle hiçbir ilişkisi yoktur.

‘Sosyalistler iyi insanlardır, şiddet kullanmazlar’ anlamında söylemiyorum.

İyi olmayanı da vardır, şiddet kullananı da.

Ama **şiddet kullanmak sosyalist topluma ulaşmanın siyasî bir yöntemi değildir ve olamaz.**

‘Olmasa daha iyi olur’ demiyorum. **Olamaz.**

Olamaması bizzat sosyalizmin tanımından kaynaklanır.

Şöyle:

Eğer bir kişinin amacına ulaşmak için eline bir tabanca alması yeterliyse, sınıf mücadelesinin çabaları niye? Biraz barut ve bir kurşun düşmanı ortadan kaldırmak için yeterliyse, bir sınıf örgütüne ne gerek var? Bir üst düzey

yetkiliyi patlamaların kükreyişi ile dehşete düşürmek mümkünse, partiye niçin ihtiyaç var? Bir kişi parlamento salonundan bakanlık sıralarına kolayca nişan alabiliyorsa, toplantılar, kitle çalışmaları ve seçimler neden?

Bireysel terör eylemleri kabul edilemez, çünkü bu eylemler kitlelerin rolünü bizzat kendi bilinçlerinde küçültür, onları güçsüzlüklerine razı eder, gözlerini ve umutlarını bir gün gelip misyonunu yerine getirecek olan bir kurtarıcıya çevirmelerine yol açar. "Eylem propagandası"nın anarşist peygamberleri, terörist eylemlerin kitleler üzerinde uyandırıcı ve canlandırıcı etkisi olacağını savunur, ama teorik değerlendirmeler ve siyasî deneyimler aksini ispatlamaktadır. Terörist eylemlerin "etkisi" ne kadar artarsa, kitlelerin dikkati o kadar bunlar üzerine odaklanır; kendi örgütlülüklerine ve kendi eğitimlerine ilgileri o kadar azalır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şike ve şark kurnazlığı

Roni Margulies 10.12.2011

Piskopos Josip Juraj Strossmayer, 1870'li yıllarda İngiltere Başbakanı Gladstone ile yazışır ve Osmanlıların özelliklerini renkli bir dille şöyle anlatır:

"Türklerin tarihi üç korkunç kelimeyle yazılmıştır: Aptalca bir kibir ve tembellik; arsız ve çok zaman gayrı tabii bir şehvet, ve nihayet bunlara eşlik eden korkunç bir zulüm ve istibdat... Türklerin Slav bölgelerimize gönderdiği Asya tipi bürokrasinin niteliğini kendi deneyimlerimizle biliyoruz. Temiz bir yönetim sistemi için gerekli çalışkanlık ve dürüstlüğü zerrelerinden bile mahrumlar. Herhangi bir şey yaratmaktan tamamen aciz olan Türk ırkı sadece yıkma yeteneğine sahiptir."

Strossmayer, dönemin önde gelen emperyalist ülkesinden pratik destek isterken, Gladstone'un da paylaşıyor olduğunu çok iyi bildiği "Türk" imajının tüm unsurlarını son derece usta bir şekilde kullanmış.

Strossmayer ile Gladstone'un görüşleri, kişisel, kendilerine özgü bir ırkçılık değildi. Zalim, tembel, namussuz, ahlâksız Türk imajı, 19. yüzyıla gelindiğinde Batı kültürünün artık tümüyle yerleşik, yaygın ve sorgusuz kabul gören bir unsuruydu. Hristiyanlığın İslam'a karşı düşmanlığından kaynaklanan ve yüzyıllar boyunca savaşlarla beslenen bir unsur.

Dönemin saygın ansiklopedisi *Encyclopaedia Britannica*, 1888 baskısında şöyle der: *"Tüm Osmanlı devlet görevlileri adli ve idari işlevleri kendi ellerinde tutarlar ve, genel olarak, adalet işlerinde tümüyle fesat ve rüşvete dayanırlar, halkı ezerler, kamu gelirlerini zimmetlerine geçirirler, çoğu zaman kısa ve sallantılı olan görevlerini kişisel servetlerini büyötmek amacıyla kullanırlar."*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk'e kafa tutanlar

Roni Margulies 14.12.2011

 Türk'e kafa tutanlar Küçük bir Kürt şehrindeydim geçtiğimiz haftasonu.

Diyarbakır'dan iki saat mesafede, dağların arasında, muhafazakâr, dindar bir şehir.

Dicle Üniversitesi'nden Vahap Coşkun'la birlikte İnsan Hakları Derneği'nin davetlisiydik.

Başlığı anayasa ile ilgili olan, ama her türlü sorunun tartışıldığı bir panele katıldık.

İstanbul'da böyle bir etkinliğe bir avuç dinleyici gelir, orada ise kar yağmış olmasına ve aynı gün üç ayrı sınav yapılıyor olmasına rağmen Belediye'nin Kültür Merkezi tıka basa doluydu, herhalde 200 kişi vardı.

Takdir edersiniz ki, CHP pek fazla varlık gösteremiyor bu şehirde. İl Başkanı, genç bir kadın, en önde oturuyordu. Dersim ile ilgili olarak "CHP özür dilemelidir" dendiğinde tepki gösterdi. "Aksine," dedi, "Kemal Kılıçdaroğlu'nu başkan seçen CHP'nin özür dileycek hiçbir şeyi yoktur".

Bu şehir Dersim'e komşu; bazı mahalleleri tümüyle Alevi. Kılıçdaroğlu'nun Sünni-Türkmen bir ailenin çocuğu olduğu iddia edildiğinde hiç ses çıkarmamış olmasını, Dersim ömrü karşısında takındığı garip tavırları, Dersim Milletvekili Hüseyin Aygün'ün belki de partiden atılmak üzere olduğunu İl Başkanı hanım unutmuş anlaşılan. Ama belli ki buralarda başka hiç kimse unutmuş değil.

Türkiye'nin her yanında olduğu gibi, burada da CHP hayalî bir Kemalist fanus içinde yaşıyor, memleketin gerçekleriyle alakası yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyalizmin çöküşü?

Roni Margulies 17.12.2011

İtiraf etmeli, 1989'da kırıldığından beri, sosyalizm fikri belini doğrultamadı.

Böyle olması doğal. Dünyada hemen herkes Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğunu düşünüyordu. Beğenen de düşünüyordu, beğenmeyen de.

Dolayısıyla, çöküp dağıldığı zaman, seveni de sevmeyeni de "Sosyalizm çöktü" diye düşündü.

Çöken rejimin ne kadar berbat, bürokratik, baskıcı, hunhar bir rejim olduğu tüm ayrıntılarıyla ortaya döküldüğünde, hemen herkes "iyi ki de çöktü, sosyalizm zaten kötü bir şeymiş" diye düşündü.

Üstelik, Bulgaristan, Romanya, Arnavutluk gibi, Sovyetler Birliği'nden de daha berbat rejimlerin çöküşü bu düşünceyi iyice pekiştirdi.

Artık kesindi: Sosyalizm kaçınılmaz olarak diktatörlüğe yol açar; insan toplumlarını örgütlemenin piyasa kapitalizminden başka yolu yoktur; kapitalizmin nihai zaferi tescillenmiştir.

Bu düşünce, sadece sosyalizmin düşmanları tarafından değil, kendini sosyalist olarak tanımlayan insanlar tarafından da çok büyük ölçüde kabul edildi.

Dünyanın her yanında koca koca komünist partiler hızla üye ve taraftar kaybetti, eridi gitti. Bazıları (örneğin Türkiye'deki) kendini lağvetti.

Sosyalist saflarda müthiş bir boşluk, bilememezlik, çaresizlik hâkim oldu. Madem sosyalizm çöktü, demek ki her şeyi yeniden gözden geçirmeliyiz, yeniden sorgulamalıyız, Lenin'i de, Marx'ı da bir daha incelemeli ve hatta büyük ihtimalle terk etmeliyiz.

Sovyetler Birliği ve küçük klonlarında çöken şey sosyalizm idiyse, o zaman bütün bunlar doğrudur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mücahitlikten müteahhitliğe

Roni Margulies 21.12.2011

Günde dört "rekât" namaz kılan bir arkadaşımın söz etmiştim bir iki yazı önce!

Müslüman dostlarımdan, *"Yine bizi güldürdün, Allah da seni güldürsün, rekât değil, vakit"* diyen mesajlar aldım.

Oysa rekât ile vakit arasındaki farkı biliyordum.

En azından şu fıkrayı bildiğim için biliyordum.

Bektaşî yanında uşağıyla at sırtında giderken caminin önünden geçer. Günlerden cuma. Madem denk geldi, önünden geçiyorum, şurada bir namaz kılayım diye düşünür, girer, kılmaya başlar. Bir rekât kılar, tam kalkıp çıkacak, cemaat devam eder. O da eder. Tam kalkıp çıkacak, cemaat yine devam eder. O da eder. Teravih namazına denk gelmiştir, farkında değildir. Üçüncü rekâttan sonra sessizce çıkar, uşağına seslenir, "Sen atı bağla, ben devam edeceğim, bunlar benim kim olduğumu anladı, iş inada bindi".

Mesaj gönderenlere, *"Allah'ın dinsiz Yahudi komünisti namaz hakkında yazarsa böyle olur işte"* diye cevap yazdım!

Ama bugün yine de Müslümanların işine burnumu sokmak istiyorum.

Önce niyesini söyleyeyim.

Sosyalistler arası iç tartışmalar çok ilgimi çekmiyor. Sosyalizmin sorunlarıyla ilgili teorik ve pratik konuları tartışmak elbet önemlidir. Teorinin değişen dünya ile ayak uydurmaya devam etmesini, stratejik anlayışların somut taktik adımlara dönüştürülmesini sağlamak için önemlidir.

Ama sosyalizmin sorunları, özellikle de taktik sorunları, kâğıt üzerinde çözülmez. Kimin haklı, kimin haksız olduğu büyük mücadeleler içinde, kitleler harekete geçtiğinde ortaya çıkar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye teyakkuz halinde

Roni Margulies 24.12.2011

Erdoğan, alınacak tedbirleri açıkladı: tatbikat, ziyaret toplantı, işbirliği yapılmayacak.

Davutoğlu, "Avrupa, felsefi ve düşünsel olarak Orta Çağ'a dönmüştür" dedi.

Oylamanın ciddiliği, zamanı, şekli, katılanların sayısı sorgulandı.

Neye itiraz ediyor Türkiye hükümeti?

Tam olarak nedir itiraz ettikleri?

Soykırıma uğrayan bir halkın soykırıma uğradığını inkâr etmek suç olmamalı, öyle mi?

Yüz binlerce, milyonlarca masum insanın devlet politikası olarak ve sistematik bir şekilde katledildiğini reddetmek, katledenleri suçsuz saymak, yapılan katliamı haklı ve meşru göstermek herkesin en doğal hakkıdır, öyle mi? İnsan hakkıdır, ifade özgürlüğüdür, öyle mi?

Yahu bu Başbakan, bu Dışişleri Bakanı farkında değil mi? Çakamıyorlar mı?

"Soykırımı inkâr etmeyi suç haline getirmek yanıltır, yapamazsınız" diye tepindikleri zaman ne demiş olduklarının farkında değiller mi?

"Kimse itiraz etmezken, niye bunlar işi gücü bırakıp bar bar bağıyor" diye sorulacağını anlayamıyorlar mı?

Herkesin en basit ve doğru sonucu çıkaracağını, "Ha, demek ki bunlar soykırım yapmış" diye düşüneceğini farkedemiyorlar mı?

Başbakan televizyonlara çıkıp "Fransa önce kendine baksın, Cezayir'de yaptıklarına baksın" dediğinde, "Sarkozy soykırımın ne demek olduğunu öğrenmek istiyorsa, Cezayir'de askerlik yapan babasına sorsun" dediğinde, ne demiş olduğunu gerçekten mi çakamıyor? Bu kadar aymazlık içinde olabilir mi acaba gerçekten?

"Evet, biz soykırım yaptık, ama siz de yaptınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muaviye ve Sovyetler Birliği

Roni Margulies 28.12.2011

İnsanlık binlerce yıldır sosyalizm hayaliyle yaşıyor.

İnsan 10-12 bin yıl önce yerleşik düzene ve tarıma geçtiğinde, hemen tüketmek zorunda olduğundan daha fazla gıda üretebilmeye başladı.

Bu "artık ürün" ortaya çıktığı andan itibaren, bunu depolamak, korumak, ölçüp biçmek, bölüştürmek gerekli olmaya başladı. Daha önce herkes aynı ve eşit şekilde gıda peşinde koşarken, artık bazı insanların üretime bizzat katılmayarak toplumun ortak malı olan artık ürünle ilgilenmesi gerekli oldu. Bazı insanlar artık çalışmıyor, başkalarının ürettiğini yiyor, başka bir iş yapıyordu. Yani sınıflı toplum ortaya çıkıyordu.

O gün bu gündür, insanlık bundan kurtulmayı hayal ediyor. Yeniden sınıfsız bir topluma, herkesin eşit olduğu, beraber üretip beraber tükettiği bir topluma dönmeyi özlüyor.

Sümerlerin yaradılış miti insanlığın ilk yazılı belgelerinden biri.

İnsanın şöyle ortaya çıktığını hayal etmişler.

En başta, insan henüz yokken, yüzlerce tanrı var. Her şeyin ayrı bir tanrısı var. Bunlar önem sırasına göre hiyerarşik bir ilişki içinde. Üsttekiler çalışmıyor, en alttaki daha az önemli tanrılar ise çalışıyor ve üsttekileri besliyor.

Günün birinde alttaki tanrılar isyan ediyor, "Hep biz mi çalışacağız?" deyip iş bırakıyorlar (vallahi de, billahi de uydurmuyorum, resmen "grev" yapıyorlar!)

Büyük tanrılar kafa kafaya verip çare arıyor. Ve insanı yaratıyorlar!

Artık tanrılarının hiçbiri çalışmıyor, insanlar çalışıp tanrılarının işini görüyor, tanrıları besliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maydanoz, pırasa ve mankafa

Roni Margulies 31.12.2011

İnsan bazen ne kadar şanslı olduğuna inanamıyor!

Yetmiş milyon Türkiye vatandaşı da herhalde kendini böyle hissediyor olsa gerek. Tek tek sormadım, ama her sabah uyandığında "Vay be, şansa bak!" demeyenlerimizin çok az olduğunu tahmin ediyorum.

Tek tük vardır tabii. Her toplumda müzmin mutsuzlar, psikopatolojik memnunsuzlar olur, bizde de vardır muhakkak.

Ama geri kalanımız, on yıldır bu kadar insansever ve adil, bu kadar aydın ve barışsever bir hükümet tarafından yönetiliyor olduğumuz için şansına inanamıyor, yatıp kalkıp dua ediyor.

Eski yılı geride bırakırken, ne kadar şanslı olduğumuzu unutmayalım diye, kader iki küçük hatırlatma sundu hepimize.

Bir kere, AK Parti hükümet olmasaydı, aramızda İdris Naim Şahin gibi bir adamın yaşıyor olduğunu bilmeyecektik. Dahası, adam hak ettiği yere gelemeyecek, İçişleri Bakanı olamayacaktı. Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

"Terör örgütünü, yaptığı resmin tuvaline, yazdığı makalesine, fıkra ve şiirlerine, sanatına yansıtarak destek verenler de var. Terörü besleyen arka bahçe var, propaganda var. Birileri bildiği halde saptırma yaparak, kendine göre gerekçeler göstererek, makulleştirerek destek veriyor. Makalesine, fıkрасına, şiirlerine yansıtıyor. Resim yaparak tuvaline yansıtıyor. Hızını alamıyor. Görev alan askeri, polisi doğrudan çalışmasına, sanatına konu yaparak demoralize ediyor."

"Maydanozla pırasalar birbirine karışıyor. Bir kısmı zehirli, bir kısmı faydalıdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyalist Kim ailesi

Roni Margulies 04.01.2012

Kuzey Kore Anayasası hiç tartışma konusu olmadı Türkiye’de.

Yazık.

Bizimkine benzer yanları var çünkü. ‘Yeni anayasa’ tartışmalarımıza ışık tutabilir.

Örneğin, hakkın rahmetine 1994 yılında kavuşan Ulu Önder Kim İl-sung’un, Kuzey Kore Anayasası uyarınca “Ebedî Önder” olarak anılması gerekiyor.

Merak ettim, acaba bu anayasa herkes için hitap şekilleri mi belirlemiş? Şuna “Cevval Genelkurmay Başkanı” denecek, öbürüne “Beceriksiz Muslukçu” filan.

Olur a, bazı anayasalar çok ayrıntılıdır.

Ama öyle değilmiş. Anayasa sadece Kim İl-sung’a ne deneceğini belirlemiş.

(Ve zaten Genelkurmay Başkanı’na nasıl hitap edileceğini belirlemeye gerek yokmuş, çünkü Kim İl-sung aynı zamanda Genelkurmay Başkanı’yymış. Ve zaten Başkan olmaya değer başka her şeyin de başkanıymış. Böylece Anayasa’da “Hitap Şekilleri” maddesinin fazla uzamaması sağlanmış.)

Ebedî Önder’in 24 yıl Başbakanlık, 22 yıl Cumhurbaşkanlığı yaptıktan sonra ölmesiyle, sevgili oğlu Kim Jong-il babasının tüm başkanlıklarını devraldı.

Zavallı Jong-il, babasının 46 yılına karşı sadece 17 yıl her şeyin başkanı olabildi ve öldü. Şimdi yerine oğlu Kim Jong-un geçti.

Jong-il, 17 yılda “ebedî” sıfatına hak kazanamadı tabii. Öyle hemen ebedî olunamıyor.

Üzülmeye gerek yok ama. Ölümünden iki yıl önce yapılan bir Anayasa değişikliğiyle, Kim Jong-il “Yüce Lider” olarak tanımlandı.

Kuzey Kore Anayasası’nın İl-sung’u “Ebedî Önder”, Jong-il’i “Yüce Lider” olarak tanımlayan hükümlerinin değiştirilmesini teklif etmek mümkün müdür, bilemiyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polise yardım edelim

Roni Margulies 07.01.2012

Polise yardımcı olmayı görev bilirim.

KCK operasyonları kapsamında tutuklanan 35 gazeteciye savcılıkta önemli sorular sorulmuş, *Taraf*'ın haberine göre.

Dicle Haber Ajansı İngilizce servisinden Sultan Güneş Ünsal'a, örneğin, bir dizi başka ismin yanı sıra "*Taraf* yazarı Roni Margulies ve Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani'yi tanıyıp tanımadığı" sorulmuş.

Ünsal, "Roni Margulies'i tanırım. *Taraf*'ın köşe yazarıdır" diyerek suçunu itiraf etmiş.

Talabani'ye sordum. Benim gibi, o da çok kaygılıymış.

Yakalandık!

Bir Kürt gazeteci tarafından tanınıyor olmak suçunu işlediğimizi artık saklayamayacağız.

Polisi takdir etmemek mümkün değil. "*Taraf* yazarı Roni Margulies ve Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani'yi tanıyor musun" sorusu öylesine akıllıca, öylesine şeytanî bir zekânın ürünü ki, bir taşla üç kuş vuruyor.

"Hayır, tanımam" dese, hiç inandırıcı olmayacak! "Evet" dediği anda, hem kendi suçu hem de Talabani'yle benim suçumuz tabak gibi ortaya çıktı.

Artık kaçacak delik kalmadığına göre, polise yardımcı olmak, suçumu tümüyle itiraf etmek istiyorum.

Evet, Memur Bey, kuşkularınızda haklısınız. Bugüne kadar gizlemeye çalışmıştım, ama Sultan Güneş Ünsal'ın Talabani'yi ve beni tanıdığını kanıtladığınıza göre, artık saklamama gerek kalmadı: Ben Kürt hareketini destekliyorum. Taleplerinin haklı olduğunu düşünüyorum. Sizin ve temsil ettiğiniz devletin haksız olduğunu düşünüyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyanın en büyük Atatürk heykeli

Roni Margulies 11.01.2012

 Dünyanın en büyük Atatürk heykeli Çok millî, çok güzel bir yolculuk yaptım bu sabah.

İstanbul'un Anadolu yakasında uyandım, öbür yakasında Fatih'e doğru yola çıktım. Hüda Kaya'nın *Başörtüsüne Özgürlük Yolunda - Görülmüştür* kitabının tanıtım kahvaltısına katılmak üzere.

Hüda Hanım, 1998 ile 2003 arasında başörtüsü nedeniyle defalarca cezaevine girmiş, bir defasında idam talebiyle yargılanmış, iki kızı ve oğluyla cezaevinden yaptığı yazışmaları kitaplaştırmış.

Sabahın köründe Kadıköy Meydanı'na vardım. Koca bir apartmanın bir yüzünü tümüyle kaplayan dev bir afiş karşıladı beni: "**Dünyanın en büyük Atatürk heykeli Artvin'de**". Açılış için hepimiz Artvin'e davetliymişiz.

Önce düşündüm: **Dünyadaki** en büyük Atatürk heykeli! Yani Ulan Bator, Pyongyang, New York, Londra ve Brazzaville'dekilerden bile daha büyük! Helal olsun!

Sonra merak edip internetten baktım. Heykeli yapan demir doğrama atölyesinin ustası *"Bu dev eserin Artvin için çok önemli olduğunu söylemek istiyorum. Halkımız her gün Atatürk heykelini görmek için inşaat sahasına gelmektedir"* demiş. *"Hayırsever Sıtkı Kahvecioğlu'nun Artvin'e ne kadar sanatsal kalıcı heykel yaptırdığını Artvin halkı zamanla anlayacaktır. İnşaat bitmeden bu kadar ziyaretçi alıyorsa tesisin tamamlanarak Artvin'in hizmetine girince önemli turizm hareketi başlayacaktır."*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alçakların son sığınağı

Roni Margulies 14.01.2012

Milliyetçilikten nefret ettiğim gibi, 'vatanseverlik', 'yurtseverlik' gibi daha yumuşak kelimelerin ardına saklanan utangaç milliyetçilikten de nefret ederim.

Samuel Johnson 1775'te **"Vatanperverlik tüm alçakların son sığınağıdır"** demiş.

Helal olsun adama! Türkiye'de 200 küsur yıl sonra yaptıkları tüm alçaklıkları **"Söz konusu vatan ise, geri kalanı teferruattır"** lafının arkasına gizleyen adamları daha o zaman görebilmiş!

Bu alçaklar memleketimizde çoktur.

Hrant Dink'i öldürtenleri koruyanlardan Uludere için özür dilemeyenlere kadar uzanan çok geniş bir alçaklık yelpazemiz vardır bizim.

Ayhan Aktar'ın hazırladığı *Yorgo Hacidimitriadis'in Aşkale-Erzurum Günlüğü* adlı kitabı okurken nice vatanperver alçak çıktı karşıma.

Dedem öldüğünde, kâğıtları arasında bir belge buldum. Kızıl Haç'ın matbu bir belgesi. İkinci Dünya Savaşı yıllarında, insanların uzak yerlerdeki kayıp akrabalarını arayabilmesi için hazırlanmış. Belge Kızıl Haç'a gönderiliyor, onlar araştırıp haber veriyor.

Dedem bu yöntemle babaannemin Polonya'daki annesi Cecilia Tokar ve kızkardeşi Rosa Gitis'e ulaşmaya çalışmış: "Haberlerinizi bekliyoruz" yazmış, Fransızca, 10 Eylül 1942'de. Almanlar Polonya'yı işgal ettikten sonra.

Belge, cevaplara ayrılmış olan arka tarafı Kızıl Haç tarafından Almanca doldurulmuş olarak 29 Nisan 1943'te geri gelmiş: "Arkada sözü geçen Yahudi, Grodno'dan sınırdışı edilmiştir. Şu anda nerede olduğu bilinmemektedir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kenan Evren'in ilmî kıymet ve meziyetleri

Roni Margulies 18.01.2012

Darbe dönemlerinde direnmek, olan bitene itiraz etmek, darbecileri eleştirmek kolay iş değildir.

Cezaevini, işkenceyi, idamı göze almak her babayiğidin harcı değildir.

Doğru.

Ama yalakalık etmeye de gerek yoktur herhalde.

Bir şey yapamıyor, bir şey diyemiyorsan, edebinle susarsın.

İstanbul Üniversitesi Senatosu'na gönderilmiş olan şu dilekçeye dikkatinizi çekmek isterim:

*İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Fakülte Kurulu 2 Aralık 1982 tarihinde "Kenan Evren'e 'Fahrî Hukuk Doktoru' payesi verilmesi" kararını ittifakla almış ve aynı gün, her fakültenin dekanı, birer öğretim üyesi, yüksekokul müdürleri ve rektör yardımcılarının katıldığı İstanbul Üniversitesi Senatosu, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'e, 'Fahrî Hukuk Profesörlüğü ve Hukuk Doktorluğu (Honoris Causa)' verilmesini oybirliğiyle kararlaştırmıştı. Kararın gerekçesi şöyleydi: '**Haiz olduğu ahlakî faziletler ve meziyetler yanında vatana hizmet ve yurtta ilmin yayılmasında büyük hizmetler ifasıyla temayüz etmiş olan Cumhurbaşkanı Sayın Kenan Evren'e ilmi kıymet ve meziyetlerinin tebcili için 'fahri profesörlük' payesinin tevcihine karar verilmiştir.**' Bu bağlamda aşağıdaki sorularımızın cevaplarını öğrenmeyi bir hak olarak görüyoruz.*

A) Askerî darbe lideri diktatör AHMET KENAN EVREN ile senatonuzun fahri hukuk doktoru ünvanı verdiği KENAN EVREN aynı kişi midir?

B) Senatonuz tarafından darbe lideri diktatör Ahmet Kenan Evren'e fahri hukuk doktoru ünvanı verilmiş ise, malum olduğu üzere </I>burada 12 Eylül döneminde darbecilerin işlediği suçlar sayfalar boyunca anlatılıyor].

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'nin devletle dansı

Roni Margulies 21.01.2012

Sınıf bilinçli bir işçi, bir sendikacı, bir sosyalist, İngiltere'de Muhafazakâr Parti'den nefret eder.

Parti'yi ve üyelerini sınıf düşmanı olarak görür. Parti'nin tüm siyasetlerinin büyük sermayenin çıkarlarını korumak için üretildiğini bilir.

Ve haklıdır.

Muhafazakâr Parti tarihsel olarak gerçekten de İngiliz egemen sınıfının partisidir. Gerçekten de uyguladığı tüm siyasetlerin doğrudan sınıfsal bir içeriği vardır.

İngiltere İşçi Partisi ise, klasik bir sosyal demokrat parti (yani "sol") olarak, yalpalar durur. Sendikalarla organik bağları vardır, hem üye tabanı hem seçmenleri büyük ölçüde işçilerden oluşur. Düzeni zedelememek kaydıyla, düzenin koşulları olanak verdiği ölçüde, emekçileri kayırmaya çalışır. Ama bir yere kadar.

Sosyalistler açısından hayat kolaydır.

Muhafazakâr Parti ve üyeleriyle hiçbir koşulda hiçbir temas olmaz. Yaptıkları her şeye, pek düşünmeye bile gerek olmadan karşı çıkılır.

İşçi Partisi ve üyeleriyle ise birlikte iş yapmanın, birleşik cepheler kurmanın yolları aranır, taban ile parti liderliği arasına nifak sokmanın taktikleri geliştirilir.

Bizdeyse hayat zor!

İşçi Partisi'nin dengi olduğunu zanneden (ve maalesef halk tarafından da öyle olduğu düşünülen) "sol" parti, her türlü değişimin önünde engel engel olan, milliyetçi, devletçi, sağcı bir parti.

Bu partiyle, sosyalistlerin işi olmaz, değil mi?

Heyhat, var.

Aslen gizliden gizliye paylaştıkları Kemalizm nedeniyle, sosyalistlerin epey bir kesimi gözlerini CHP'den alamaz, hayırhah bakar, sessiz bir umut besler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, ama Evren yetmez

Roni Margulies 25.01.2012

En çok kim talep etmiştir Kenan Evren ve 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını? Yıllardır doğal ve haklı olarak 'sol' talep etmiştir.

Darbecilerin yargılanmayacağını yıllarca iddia eden ve bu iddiasında haklı görünen de yine 'sol' olmuştur.

Geçen sene Anayasa referandumunda, generallerin yargılanmasını engelleyen Geçici 15. Madde'nin kalkmasını sadece bir "yem" olarak gören, Anayasa değişikliği paketini AK Parti'nin bir "oyunu" olarak gören, generallerin zaten yargılanmayacağını söyleyen de yine 'sol'du.

Bu nedenle referandumda "hayır" oyu veren ve değişikliklerin kabul edilmemesi (yani bu arada 15. Madde'nin kaldırılmaması) için çabalayan, yani kendi işkencecilerinin yargılanmasına karşı çıkan da yine 'sol'du.

12 Eylül cuntasının hayatta kalan iki generali hakkında soruşturma süreci başlatıldığında, "Ne önemi var ki?" tutumunu dile getiren de yine 'sol' oldu. Bu defa da "Seçimlerden önce göz boyanıyor, nasıl olsa yargılamayacaklar" diyerek savcılığın girişimi küçümsendi. Küçümsenmese, referandumda "hayır" demenin yanlışlığı kabul edilmiş olacaktı çünkü!

İlginç, ilginç olduğu kadar gülünç, gülünç olduğu kadar da saçma bir öykü. Türk solunun geniş kesimlerinin hâl-i pür melalini iyi yansıtan bir öykü.

Şimdi öykünün son bölümüne geçtik.

Savcılık iddianamesi tamamlandı ve mahkeme iddianameyi kabul etti. Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya 4 nisan günü yargıç önüne çıkacak.

Bu kez, hayırcı 'solcu'lar "İddianame 12 Eylülcülerini değil, sosyalistleri yargılıyor" diye itiraz ediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bedri Baykam'ın zekâsı

Roni Margulies 28.01.2012

Bazen resim de yapan, bazen televizyonlarda mizah programlarına da çıkan *Cumhuriyet* yazarı Bedri Baykam söz konusu organda bu hafta Rakel Dink'e hitaben bir açık mektup yazmış.

Bugün bu mektubu sizinle paylaşmak istiyorum. Yoksa gözünüzden kaçabilir, yazık olur.

Bay Baykam meramını çok iyi ifade edememiş. Ben elimden geldiğince kendi kelimelerimle aktarayım size.

Sayın Rakel Dink, diyor Bay Baykam, kocanızın öldürülmesinin arkasında elbet örgüt vardı, mahkemenin kararı vicdan sahibi olan herkesi isyan ettirdi. Tamam, evet, örgüt vardı, ama hangi örgüt? Adını koymaya ne gerek var? Bırakalım, "örgüt" diye bilinmedik bir şey olarak kalsın.

Şöyle diyor Bay Baykam: *"Dink cinayetini o anlamsız-belirsiz 'Ergenekon' sözcüğüyle birleştirmek, gözümde gerek eşinize, gerek onca başka gerçek aydına bir büyük hukuk tecavüzüydü. Bu cinayette örgüt var demek, önümüze konulacak her gerçekötesi senaryoya 'evet' demek olamaz. Akıl var, mantık var."*

Değil mi ya? Ne alakası var Ergenekon'la filan?

Zaten Ergenekon *"anlamsız-belirsiz"* bir sözcük.

Zaten Ergenekon *"gerçekötesi bir senaryo"*.

Kendisi açıkça ifade etmemiş, ama hepimiz biliyoruz ki bu senaryo AK Parti'nin bir uydurması.

Niye uydurmuş bu senaryoyu AK Parti?

Yine hepimiz biliyoruz ki, vatanını ve Atatürk'ü seven, iyi, aydın, güzel insanları tutuklamanın bahanesi olarak uydurmuş.

Bay Baykam da zaten bunu anlatmaya çalışıyor, şöyle diyor:

"Dinci, aşırı milliyetçi, baskıcı, aşırı sağ gruplarla, onlarla hem siyasi aidiyet, hem ideoloji, hem laiklik, hem yaşam tarzı olarak 100% ters ve hatta karşıt düşen Atatürkçü, sol, ulusalcı gruba ait kişileri aynı kanıtsız dev 'Ergenekon' şemsiyesi altında toplamak mümkün mü? Bu gruplar arasında görüntü olarak belki tek ortak payda Türk bayrağını sevmeleri ve çoğunlukla 'soykırım' iddialarını kabul etmemeleri."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiir, kadın ve mutfak

Roni Margulies 01.02.2012

Kadınlar şiir yazabilir mi?

Yoksa kadın, erkeklerin yazdığı şiirlere konu olmak için mi vardır sadece?

Erkekler şiir yazabilsin diye mi kadınların kirpikleri ok, kaşları yay, dudakları gonca, endamları gül gibidir?

Yoksa kadın kendisi de şiir yazabilir mi?

Şu nedenle soruyorum.

Geçenlerde, geçen yüzyılın en iyi edebiyat eleştirmenlerinden **Rauf Mutluay**'ın ta 35 yıl önce derlediği makalelerini okuyordum.

Makalelerden birinde, 1974'te, şöyle anlatıyor:

*"Son yüzyıl şiirimizi sayıca sınırlı bir antolojide temsil edecek bir çalışmaya girdiğim zaman Gülden Akın'ın şiir genişliğini bularak mutluluk duymuştum; 39 erkeğin yanına bir kadın kendi hakkıyla girmiş oluyordu. Halide Nusret'ten, Şükûfe Nihal'den başlayan listede **Sennur Sezer, Türkân İldeniz, Mübeccel İzmirli, Cavidan Tümerkan, Muazzez Menemencioğlu, Nurten Çelebioğlu, Feriha Aktan...** adları da vardı. Ama sanırım son yüzyıl şiirimizi yalnızca kırk kişilik bir listeye sunma görevini sorumlulukla yüklenseler, kendilerini kendileri de alamazlardı."*

Mutluay aramızdan ne zaman ayrıldı, bilemiyorum.

Ama ömrü vefa edip de bu sözleri yazdıktan çeyrek yüzyıl sonra, 2000 yılında yine benzer bir antoloji çalışmasına girişmiş olsaydı, durumun değişmemiş olduğunu görürdü.

Dahası, o gün aklına gelen isimlerden Türkân İldeniz, Mübeccel İzmirli, Cavidan Tümerkan, Nurten Çelebioğlu'nun, antolojiye girmek bir yana dursun, artık isim bile olmadığını görür, belki de üzülürdü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP'ye nasıl muhalefet edilmez

Roni Margulies 04.02.2012

 AKP'ye nasıl muhalefet edilmez Türkiye'de yaşayan yabancılar vardır. Mesela Bodrum'da yaşayan İngilizler var. Alanya'da oturan Almanlar var. Yabancılar bana mektuplar yazdılar, bakanlığımın ilk aylarında. "Biz Türk değiliz, biz Türkiye'de yaşıyoruz ve çocuklarımız Türk okullarına gidiyor. Her sabah çocuklarınızı sıraya geçiriyorsunuz ve onlara ant içiriyorsunuz" dediler. İnsanî mi bu peki, doğru bir şey mi?

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik çomağını arı kovanına sokuverdi.

Durum vahim.

Hem “Andımız” tehlike altında, hem de Atatürk’ün Gençliğe Hitabesi.

Şeriat düzenine doğru adım adım ilerliyoruz.

Türk, Kürt, Ermeni, Rum, İngiliz ve Alman çocukların her sabah “Türk’üm, doğruyum, çalışkanım” diye bağırmadığı bir ülkede şeriatın gelmesine ramak kalmıştır.

Bilimsel olarak da kanıtlanmıştır bu.

Yapılan araştırmalara göre, bir çocuk, kökeni ne olursa olsun, haftada en az beş kez “Varlığım Türk varlığına armağan olsun” demez ve en az iki kez “Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur” sözlerini duymazsa, sık sık “Allah Allah Allah” diye bağırmaya başlar ve damarlarındaki kan asaletini kaybedip Suudi Arap kanına dönüşür.

Bu dönüşümün kimyasal temeli henüz tam olarak anlaşılamamış olmakla birlikte, kanı dönüşen çocukların durup dururken namaz kılmaya başladığı belgelenmiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yehova ve Enkidu

Roni Margulies 08.02.2012

Dinsiz insan çok, ama dinsiz toplum dünyada hiç yok. Tarihte de, bildiğimiz kadarıyla, hiç olmamış.

Belli ki, din insanın temel bir ihtiyacını karşılıyor. Böyle olmasa, din kurumunun hiç bulunmadığı toplumlar olması beklenirdi.

Nedir bu ihtiyaç?

Kesin olarak bilemiyoruz, ama tahmin yürütmek mümkün.

Din, özellikle insanın ölüm karşısındaki çaresizliğine, korkusuna, bilinmezlik paniğine bir çözüm sunar, daha rahat ve huzurlu bir yaşam sağlar. Tüm dinler ölümden sonra ne olacağını anlatır, öte dünyadan söz eder. Çoğu **güzel** bir başka dünya anlatır. Korkuyu ve anlaşılmazlığı hafifletir. Dindar insanların daha mutlu olduğu bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

Din, zor sorulara kolay cevaplar verir. İnsan, dünya ve evren nasıl ortaya çıktı, nereden geldik nereye gidiyoruz gibi varoluşsal soruları herkesin anlayacağı bir şekilde çözüverir.

Din, toplumsal bir yaratık olan insanın toplum içinde diğer insanlarla ilişkilerini nasıl kurması gerektiğini anlatır, bu ilişkilerde neyin “iyi”, neyin “kötü” olduğunu belirler. Ve üstelik, herkesin makul bulacağı bir şekilde belirler. “Her sabah komşunun kafasını kır”, “Küçük çocuklar görüldükleri yerde katledilmelidir” veya “Zengin insan mükemmeldir, kim takar yoksulları” diyen din yoktur.

Bu saydıklarım kuşkusuz eksiktir, ama kısacası, din insanı rahatlatır, sorularını cevaplar ve “iyi” davranmaya özendirir.

Böyle olması da çok doğal.

Çünkü dinleri tanrılar değil insanlar yaratmıştır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cennette suç işlemek

Roni Margulies 11.02.2012

 Cennette suç işlemek Cennet vatanımız, adı üstünde, cennet gibidir.

Doğal güzelliklerinin yanı sıra, ayrıca bir "nefret suçları" cennetidir.

Şaşarım bazen, turizm şirketlerinin aklına niye hiç gelmemiş? Dünyanın her yanından kazasız belasız nefret suçu işlemek isteyen turistler için niye özel turlar düzenlenmiyor?

**"Kendiniz gibi olmayanlara,
sırf sizin gibi olmadıkları içi
hakaret mi etmek istiyorsunuz?
Come to Turkey!"**

Veya

**"Keyif sizin değil mi?
Gelin, keyfinizce eşcinsel dövün!
Gelin, etnik kökeni farklı olan insanları keyfinizce öldürün!
Kommen Sie in die Türkei!"**

Kuşkum yok, talep çok olacaktır.

Çünkü Almanya'da, İngiltere'de filan nefret suçu işlemenin cezası ağır.

Bizde ise "nefret suçu" diye bir suç bile yok.

Nedir nefret suçu?

Bir insanı gıcık olduğum için, bana yan baktığı veya bana karşı bir kötülük yaptığı için öldürürsem, bunun adı cinayettir. Suçtur.

Hiç tanımadığım bir insanı, ortada fol yok yumurta yokken, sırf siyah veya Kürt veya Ermeni veya eşcinsel olduğu için ve ben siyah, Kürt, Ermeni veya eşcinselleri sevmediğim için öldürürsem, bu hem cinayettir hem de nefret suçudur.

Ne farkı mı var?

Farkı şu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'nin dolandığı çarşaf

Roni Margulies 15.02.2012

Bir tek ben değilim herhalde.

Memlekette siyasî gelişmeleri izlemekten tamamen vazgeçip kendini neolitik çağ araştırmalarına veya Japon kâğıt katlama sanatlarına vermeyi düşünen benden başka birileri de olsa gerek.

Hatta Türkiye'yi anlamaya çalışmaktan tümüyle ümidi kesip Özbekistan'da iş bulmanın yollarını arayanlar vardır, hiç şaşmam.

Yahu, bir aydır karşıma çıkan ve hükümet ve/veya cemaat ve/veya istihbarat işlerinden biraz anladığını düşündüğüm herkese sorup duruyorum. "Abi, n'olur, bi anlatsana bana, ne oluyor?"

Henüz bir anlatabilen bulamadım.

Bizim bakkal zaten kafayı yemek üzere, at iziyle it izini ayırmaya çalışırken geçen gün çığlıklar atmaya başladı, beyaz önlüklü birileri gelip herife bir iğne yapıp götürdüler. Ama sadece zavallı bakkalım değil, danıştığım gazetecilerden, profesörlerden filan da "Valla, ben de tam çözemiyorum" cevabını alıyorum.

Nazlı Ilıcak, *Her Taşın Altında "The Cemaat" mi Var?* diye bir kitap yazmış. O biliyordur diye düşündüm, aldım okudum.

Olmamış. Her taşın altında "The Cemaat" yok diye anlatmaya çalışıyor, ama Fethullah Gülen'den uzun uzun alıntılar yaparak anlatınca çok da ikna edici olmuyor.

Tamam, her taşın altında Cemaat arayanlar olduğunu ve bunların çoğu zaman saçmaladığını güzel göstermiş, ama o kadarını ben de zaten biliyordum.

Aralarında bir bilen vardır diye, son gelişmeler hakkında yazı yazan bir dizi köşeyazarının bir yığın yazısını okudum.

Birçoğu hükümet ile Fethullah Gülen cemaatinin itişiyor olduğunu anlatıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evren bugün ne demektir

Roni Margulies 18.02.2012

Halkımız için hayırlı olsun. Bir Komünist Parti'miz daha oldu!

İkisinin de adı TKP.

Yeni kurulan TKP, eski TKP'nin eski üyeleri tarafından kurulmuş.

Mevcut olan TKP'ye biz zaten "yeni TKP" diyorduk, artık mevcut olmayan TKP'yi ise "eski TKP" diye biliyorduk.

Şimdi bazı "eski TKP" üyeleri "yeni" bir TKP kurduğuna göre, herhalde buna "yeni TKP" dememiz gerekecek. Ama o zaman, daha düne kadar "yeni TKP" dediğimiz partiye ne diyeceğiz? Belki "eski *yeni TKP*" diyebiliriz. En yeni kurulanına da "yeni *eski TKP*" deriz.

Daha makul bir çözüm de geliyor aklıma.

Birkaç yıldır kendine "TKP" diyen ve komünizmle hiçbir alakası olmayan "yeni TKP", isim değişikliği yapabilir. İsmi "Türkiye Kemalist Partisi" olarak değiştirebilir.

Böylece hem daha popüler olur hem de siyasetlerini çok daha doğru yansıtan bir ismi olur.

Neyse, amacım parti isimlerini tartışmak değil. Bu tartışmaya girersek, sonu gelmez.

Mesela, adında "özgürlük" kelimesi geçen partinin üyeleri, bu kelimeyi "başka partilerin üyelerini sokakta dövmek özgürlüğü" şeklinde anlayınca, bu partiye de isim değişikliği önermek gerekmez mi?

Mesela, CHP'nin isminde "halk" kelimesinin ne işi var?

Sorular çok, ama benim asıl sormak istediğim, Kenan Evren'in yargılanması karşısında bu yanlış isimli partilerin niye sessiz, heyecansız ve ilgisiz kaldığı.

"Sol" partiler olmak gibi bir iddiaları var.

Yargılanan kişi, tüm sol partileri, sendikaları, dernekleri kapatmış, yönetimlerini ve üyelerini cezaevlerine doldurmuş, işkence etmiş, bir kısmını öldürmüş, bir kısmını asmış bir rejimin simgesi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman çocukların bahtsızlığı

Roni Margulies 22.02.2012

İlkokulda din dersi saati geldiğinde, Irvin Schick, Davut Kohen ve ben çok sevinirdik.

Biri şimdi Şehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi, biri göz doktoru, bense gördüğünüz gibi henüz bir baltaya sap olamadım.

Nasıl olurdu, öğretmen "Haydi bakalım, Müslüman olmayanlar dışarı" mı derdi, hatırlayamıyorum.

Şimdi düşününce, sınıfın yüzde 90'ı otururken üç beş çocuğun kalkıp gitmesi sevimsiz bir duygu uyandırıyor içimde. El kadar çocukları o yaşta ayırmak, birbirlerinden farklı olduklarını hissettirmek herhalde makul bir pedagojik yaklaşım olmasa gerek.

Ama o zamanlar öyle düşünmezdik. İçimizdeki "Heheeyt" narasını bastırmaya çalışarak bahçeye fırlar, dersten kurtulmanın zevkini çıkarırdık.

Zavallı Müslüman arkadaşlarımız da pencerelerden bizi izleyip kıskanırdı herhalde.

Bunları hatırlamama DSİP'li yoldaşım Gökalp Öztürk vesile oldu.

Oğlu Aras'ın din derslerine girmemesi için açtığı davayı anlatacaktım size, ama kendisi anlatsın, daha iyi.

"Aras 'din kültürü ve ahlak bilgisi' dersine girmesi gereken sınıfa geldiğinde, okulun müdüriyetine çocuğumun bu dersi almasını istemediğimi belirten bir dilekçe verdim. Müdüriyet bana bu muafiyetten sadece gayrimüslim öğrencilerin yararlanabileceğini bildirdi. Ben de cevaben, benim de oğlumun da Müslüman olmadığını beyan eden bir dilekçe verdim. Okul 'Hayır, nüfus cüzdanlarınızda Müslüman yazıyor, dolayısıyla Müslümansınız' diye cevap verdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ün Fener'ine teşekkürler

Roni Margulies 25.02.2012

 Atatürk'ün Fener'ine teşekkürler Fethullah Gülen şu anda iktidarda mı, yoksa iktidara gelmek üzere mi, bilemiyorum. Ya geldi ya geliyor.

Bu iktidar yürüyüşü hangi aşamada, en azından bana malum değil.

Ama tüm değerlerimizin saldırı altında olduğunu artık ben de anladım.

Gözlerimin açılmış olmasını Aziz Yıldırım ve Fenerbahçe camiasına borçluyum. Kendilerine teşekkür etmek isterim.

Çünkü Cemaat'in saldırısına maruz kalan en ulvî ve önemli millî değerimiz, tabii ki Fenerbahçe.

Ama Fenerbahçe bir futbol takımı değildir.

Ben de zaten buna uyanamamıştım. Futbol takımı zannediyordum.

Üstelik, şımarık zenginlerin ve yeteneksiz zengin çocuklarının elinde oyuncak olan, mafya tarzı örgütlenmelerin servetlerine servet katmak için kullandığı, bundan başka pek de önemi olmayan bir futbol takımı zannediyordum.

İnsan bu kadar mı yanılır?

Fenerbahçe, futbol takımı değilmiş.

Tüm değerlerimizin, bizzat Cumhuriyet'in, hatta bizzat Türklüğün simgesiymiş!

Ve Cemaat zaten tam da bu nedenle saldırıyormuş Fenerbahçe'ye.

Nasıl da gözden kaçırmışım ben bunu!

Gözlerimin açılması sürecinde, önce "Kemalist Gençlik" adlı güzel bir internet sitesinde okuduğum bir haber dikkatimi çekti:

"Binlerce Fenerbahçe taraftarı Şike Davası'na karşı tek yürek oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçişleri Bakanı istifa!

Roni Margulies 29.02.2012

Hocalı katliamını protesto etmek için Taksim'de yapılan gösterinin Hocalı katliamını protesto etmekle hiçbir alakası yoktu.

Yapılan gösteri ne Hocalı'yla, ne Hocalı katliamıyla, ne de Hocalı katliamını protesto etmekle ilgiliydi.

"Hocalı katliamını protesto mitingi" yanlış adlandırılmış bir mitingdi.

Gerçek adı **"Türkiye'de Ermeni soykırımı olmamıştır, hiçbir Ermeni'nin kılına bile dokunulmamıştır, dokunuldu diyenin kafasını kırarız mitingi"** idi.

Mitingi "Hocalı Katliamını Anma Gönüllüleri Komitesi" örgütlemiş.

Bunun da ismi yanlış.

"Hocalı Katliamını Bahane Ederek, Türkiyeli Ermenilere ve Irkçı Olmayan Türklere Gözdağı Verme Komitesi" olmalıydı.

Hocalı katliamını gerçekten protesto etmek isteyen, isim hatalarından yanılarak mitinge giden, ama gerçek durumu görüp hemen ayrılanlar olduğunu biliyorum.

Olur böyle hatalar.

Meselenin Hocalı katliamıyla ilgisiz olduğu, Ermeni Soykırımı'yla ilgili olduğu, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in gösteride yaptığı konuşmadan belli.

Şahin konuşmasına Türk milletinin yeryüzünde barışın, sevginin ve insanî değerlerin sigortası olduğunu söyleyerek başlamış.

"Türk milleti olarak," demiş, "ne Kazakistan'da, ne Azerbaycan'da, ne Türkiye'de, ne Balkanlar'da, dünyanın hiçbir yerinde insanlık adına utanılacak bir tarihimiz, bir geçmişimiz yoktur" demiş. Yeryüzünde adaletin temsilcisi olması bakımından Türk milletinin her zaman gücünü koruduğunu, güçlü olduğunu, en büyük gücünün birlik ve beraberlik olduğunu iddia etmiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konyalıların okuyamadığı yazı

Roni Margulies 03.03.2012

Konya'dan dostum Adem Seleş son yazısını gönderdi bu sabah: "Yeniden Tek Parti, Yeniden Tek Adam."

Tanıdığım en ilkeli, en vicdanlı Müslümanlardan biridir Adem. Konya'da MazlumDer'in temel direği olmuştur.

Haftada bir Konya *Merhaba* gazetesinde yazar. Hükümeti Müslüman bir bakış açısından eleştirir. Sözünü sakınmaz.

Bu sefer yazısını yayımlamamışlar.

Sansür, büyük gazetelere, *Milliyet'e*, *HaberTürk'e* özgü değil yani.

Ama sansürcüler her zaman başarılı olamıyor.

Buyurun, Adem'in yazısı:

Demokrasi yarışına girdiğiniz zaman rakiplerinizle her türlü olmasa da önemli ölçüde aynlaşırsınız.

Önce yöntem bakımından taklit ettiğinizi düşünürsünüz. Bir bakmışsınız fikirleriniz de benzeşmiş.

Geçenlerde bir toplantıda bir bayan Atatürk'ün kadınlara seçme seçilme hakkı verdiğinden bahsetti. Siyaset bilimci bir hocamız hemen cevapladı: "Milletvekili listesi Köşk'te hazırlanıyor, seçime tek parti giriyor, kadın seçse ne olur, seçilmese ne olur?"

Bugün değişen ne? İşin gösteri boyutu arttı. Yok temayül, yok anket falan, bakıyorsunuz listeyi genel başkan ve etrafındaki birkaç kişi yapıyor. Sonuçta iktidar sürecinde de ülkeyi o üç beş kişi her türlü götürüyor.

Biz de zannediyoruz ki demokrasi var.

Son dönemde yaşanan iki konu bunu ispatlıyor.

Milli Eğitim Bakanı 28 Şubat'ın yıldönümünde MGK'ya girip (ne konuda olursa olsun, önemli değil) bilgi veriyor. Seçilmişler atanmışlara hesap veriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbeci Sanatçılar Girişimi

Roni Margulies 07.03.2012

Sanat çok önemli bir şeydir.

Bana inanmıyorsanız, bakın, Levent Kırca da söylemiş çok önemli bir şey olduğunu:

"Sanat, toplumun okuludur. Halkın yansımasıdır, soluğudur. Sanat, bir toplumun 'ten'idir, 'cilt'idir. Sanat toplumu bilinçlendirdiği için, önce onu yok ederler. Kendimi, elleri kolları alçıya alınmış bir ahtapot gibi hissediyorum."

Yüzü Levent Kırca'ya benzeyen alçıya alınmış ahtapot imajını gözlerinizin önünden silebilerseniz, yazıya devam etmek istiyorum lütfen.

Ne yalan söyleyeyim, tiyatrocı, komedyen ve yazar kimliklerinin hiçbirisiyle Levent Kırca'yı bugüne kadar ciddiye almış, izlemiş değildim.

Kendi kabahatim. Halkın yansımasından, soluğundan mahrum etmişim kendimi.

Tam hatırlayamıyorum, ama Atatürk de demiş ya: "Damarlarından biri kesilen bir toplum sanat yapamaz, çok kan akar ve o kan çok asildir."

Bu eksiğimi kapatmak için, **'Sanatçılar Girişimi'** diye bir şey kurulduğunu duyduğumda ilgilenmeye çalıştım.

Şöyle anlatmış Kırca:

"En son sanatçılar girişimi bir araya geldi. Bir platform oluşturuldu. Bir basın açıklaması yapıldı. Ben bu girişimi planlayan grubun içindeyim. Bu girişimin amacı bugün ülkemizde birtakım hakların gasp edilişi, özgürlüklerin önüne set çekilmesi. Aydınların tutuklanması. Sanatın yasaklarla karşı karşıya gelmesi. Bir heykelin yıkılması. Yeni bir şey icat etmiyorum. Var olanı söylüyorum. Atatürk'e yönelik birtakım hareketlerin olması.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas Mektüpçüsü Basri

Roni Margulies 10.03.2012

Sivas Dünbiliği kitabını Sivas'ı çok merak ettiğimden almadım. Kemalizm'in 1930'larda ne kadar azgınlaştığını, ne kadar manyaklaştığını bildiğim için, o yılların kitaplarına merakım vardır, o yüzden aldım, okudum.

"Dünbilik" de neymiş diye soranlar olabilir. Dil devrimi tümüyle başarıya ulaşmış olsaydı, bugün hepimiz "tarih" yerine "dünbilik" diyor olacaktık.

Allah korumuş!

Kitap 1930'da Vilayet Basmalığı'nda basılmış. Kapağında *"Her uğuru korunmuştur. Basadsızları düzmedir"* yazıyor.

Yazarı, **"Sivas Mektüpçüsü Basri"**.

"Mektüp", "mektup" kelimesinin öz Türkçesi değil. Sadece o yıllarda Başöğretmen Atatürk Türk milletine henüz "u" ile "ü" arasındaki farkı öğretememişti.

Kitabın "Girek" bölümünde, Sivas'ın tarihine girmeden önce "bu ülkede yurtlananların kökünden, boyundan sözaçmak sanıszdır, ki gereğir" diyor.

Önce, Cumhuriyet kurulduğu güne kadar bu ülkede yurtlananların ne kadar felaket durumda olduğunu anlatıyor Mektüpçü Basri Bey.

“En büyük başuğrağına Babialî deye bir ad kodular. Bu o katta, yüksek bir kapı oldu, ki içine kuşlar bile bakamaz oldu. Daha büyük bir kapıya kapı da demeye dilleri varmadı; buraya gireceklerde yüz surat olmamalıydı, ki bunda yüz sürüp yaltaklansınlar, sonra da içeri girerek elkavşurup sorguçsokunsunlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçişleri Bakanı özür dilemeli

Roni Margulies 14.03.2012

Başbakan'ın *Tarafa*, *Taraf*ın da Başbakan'a dava açtığı günlerde, hükümetin geri kalanı da boş durmamış.

Bu köşedeki yazılarımdan biri hakkında İçişleri Bakanı mı, Bakanlık mı, Bakanlığın bir departmanı mı, henüz öğrenemedim, benim hakkımda suç duyurusunda bulunmuş, savcılık da soruşturma başlatmış.

Kadıköy Savcılığı'na epeydir yolum düşmüyordu. Farkında olmadan uslanıyor muyum diye kaygılanmak üzereydim doğrusu. İdris Naim Bey'e teşekkür ederim.

Şimdiye kadar, Kürt meselesiyle ilgili davalar dışında, bu benim hakkımda açılan beşinci hakaret davası.

İlk dördünü, şimdi adını bile hatırlayamadığım bir AKP milletvekili, emekli Orgeneral ve Ergenekon davası sanığı Şener Eruygur, İşçi Partisi Başkanı ve Ergenekon davası sanığı Doğu Perinçek ve CHP İzmir Milletvekili Canan Arıtman açmıştı.

İlk ikisinden beraat ettim, üçüncüsünü kaybettim, şu anda temyizde, dördüncüsü ise halen devam ediyor.

Doğu Perinçek davasını kazandı. Kendisine ettiğimi iddia ettiği hakaret karşılığında 30.000 lira tazminat istemiş. Hâkim ise, Perinçek'e hakaret etmenin fiyatını 5.000 lira olarak saptamış. Bence yine biraz pahalı, ama bilmem ki, belki de değer. Mahkeme kararı temyizde bozulursa, fiyat iyice mi düşecek, Perinçek'e hakaret etmek bedava mı olacak, hukukçu olmadığım için kestiremiyorum.

Ben tabii bu kişilerden hiçbirine hakaret etmedim. Eder miyim hiç? Niye edeyim?

Ama ne yalan söyleyeyim, adamın biri delirse, yolda giderken kafama silah tutsa, beni ölümle tehdit etse ve ille de birilerine hakaret etmemi istese, seçeceğim isimler yukarıda saydıklarımdan çok farklı olmazdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim bu 'Müslümanlar'

Roni Margulies 17.03.2012

Herkes bilir ki “Yahudiler” diye bir şey vardır. Bu, dünyanın her yerinde ve Türkiye’de siyasî ve ekonomik gelişmeleri anlayabilmek için çok önemli bir teknik terimdir. Bu kavramı kullanmadan hiçbir şeyi açıklamak mümkün değildir.

Ben de bu kavramla her karşılaştığımda “Vay be, neymişiz biz!” diye düşünmeden edemem. Ama bir yandan da Amerikalı milyarder bir Yahudi’yle benim aramda, annemle İsrail Genelkurmay Başkanı arasında, Yahudi fıkralarının kahramanı Balatlı Mişon ile Ukraynalı bir Yahudi bakkal arasında nasıl bir ortaklık, nasıl bir aynılık vardır, hepsini nasıl aynı başlık altında toplayabiliriz diye düşünürüm.

Üstelik, annem hariç bunların hiçbirinin dindar olmadığını düşünürsek, birlikte ve aynı davranmaları nasıl mümkün olabilir diye merak ederim.

Aslında merak bile etmem. Aralarında hiçbir ortak yan olmadığını, “Yahudiler” kavramının teolojik tartışmalar haricinde anlamsız bir kavram olduğunu bilirim.

Bilirim de, bana bakanların bütün “Yahudiler”i temsil eden bir simge görmesini engellemek için de elimden bir şey gelmez. N’apalım, bir süre sonra insan alışıyor.

Bütün bunlar “Müslümanlar” kavramı için de geçerli tabii.

Kim bu “Müslümanlar”?

Mesela *Yeni Akit* gazetesindeki köşesinde Sivas davası hakkında şu sözleri yazan Ali Karahasanoğlu mu Müslüman: “... hepsinin ağızındaki sakız aynı: ‘Sivas olayları insanlık suçudur’.. Öyle bir hale geldiler ki, yolda yürürken ayakları bir taşla takılıp düşseler, hemen ciyaklayacaklar: ‘Bu insanlık suçudur’.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyaset, ilahî varlık ve ölümden sonra hayat

Roni Margulies 21.03.2012

Öldükten sonra nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?

İpsos araştırma şirketiyle *Reuters* haber ajansının geçen yıl 23 ülkede yaptığı “İlahî varlık, evrim ve ölümden sonra hayat” konulu araştırmaya göre, Türkiye bu ülkeler içinde en inançlı ikinci ülkeymiş. Tanrı’ya inananların oranı yüzde 91 çıkmış. İnanmayanlar ise sadece yüzde iki.

Yani “Vallahi, bilmem ki, biraz düşüneyim” diyenler bile sadece yüzde yedi.

(En inançlı ülke hangisiymiş diye merak ettiniz, biliyorum. Haydi onu da söyleyeyim. Endonezya.)

Öldükten sonra ne yaşanacağını bilmediklerini söyleyenler de yüzde 14.

Yani yüzde 86 biliyor.

Demek ki, “Organlarım durmuş ve çürümüş olarak yerin yedi kat altında çok da heyecanlı bir şeyler yaşayacağımı sanmıyorum doğrusu” diyenler bir avuç insandan ibaret. Yüzde 86 ise hurilerle gönül eğlendirmeye gideceğinden çok emin. (Konuya biraz yabancı olduğum için, kadınların nasıl eğleneceğini bilemedim şu anda.)

Kimin dindar olup kimin olmadığı hiç umurumda olmadığına göre, bu araştırma sonuçlarının benim için sadece siyasi bir anlamı var.

Karşıma çıkan her 10 kişiden 9,1 tanesi Allah’a inanıyorsa, üstelik genel ve soyut olarak “Herhalde bir yaratıcı olsa gerek” şeklinde değil, Cennet’e, Cehennem’e filan inanacak kadar somut bir şekilde inanıyorsa, bunu görmezlikten gelerek siyasi faaliyet yapmak zifirî karanlıkta seksek oynamaya çalışmak gibi bir şey olur.

Bu şekilde siyaset yapanlar ne olur?

CHP gibi olur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solu niye yanlış tanımışsınız

Roni Margulies 24.03.2012

Dinî cemaatlerden biri tarafından kurulmuş üniversitelerden birinde, öğrenci derneklerinden birinin davetlisiyim, 2011 yılını anlatıyorum: Arap devrimleri, Tahrir Meydanı, Avrupa’da genel grevler, Yunanistan’da hükümet deviren eylemler, İspanya’da meydan işgali ve işgal edilen Madrid Meydanı’nda “Burası Tahrir” pankartları, New York’ta Wall Street işgali, Wisconsin Eyaleti kamu çalışanlarının grevi, Tahrir Meydanı’ndaki sendikacılardan Wisconsin’e gönderilen dayanışma mesajı, “Sizin zaferiniz bizim de zaferimizdir”.

Kapitalizm 1929’dan bu yana en derin krizini yaşıyor. Ve her yerde direniş var, Tahrir’den Wall Street’e kadar herkes birbirini izliyor, birbirinden öğreniyor, birbirinden moral alıyor.

“Ne olur peki bu sürecin sonunda?”, diyor öğrencilerden biri. “Bilmem,” diyorum, “kimse bilemez. Süreç devam ederse, daha da yayılırsa, mücadele içinde kitleler giderek örgütlenmeyi sürdürürse, başka bir toplum da yaratılabilir, ama kapitalizm kendini toparlayıp tekrar istikrar da sağlayabilir.”

“Nasıl bir toplum?” diyorlar. Devrim, sosyalizm filan tartışmaya başlıyoruz.

Farkındayım, “yeni bir toplum” hayal etmekte zorlanıyorlar, ama en azından birkaç dakikalığına “başka bir dünya mümkün mü acaba?” diye düşünmüş oluyorlar. Bu kadarı bana yeter, bir iki saat içinde daha fazlasını becermem zor.

Derken, zekâsı gözlerinde parlayan, arkalarda oturan başörtülü bir öğrenci elini kaldırıyor. *“Peki,”* diyor, *“biz dindarlar bugüne kadar solu niye tamamen yanlış tanımışsınız?”*

“Nasıl tanımışsınız?” dedim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Madem yapmayacaksın, niye yapacaktım gibi yapıyorsun

Roni Margulies 28.03.2012

 Madem yapmayacaksın, niye yapacaktım gibi yapıyorsun Türkiye’de Yaşayan Diller Enstitüsü’ne Mardin Artuklu Üniversitesi’nin rektörü “Türkiye’de *Her Şeye Rağmen* Yaşayan Diller Enstitüsü” diyormuş.

Adamcağızın başını belaya sokmayayım, şahsen duymadım, belki de demiyordur.

Ama Serdar Bedii Omay’ın bölgede çok sevilen bir kişi olduğu belli.

“Hem Türk hem Müslüman, ama doğru dürüst bir adam” diyor herkes.

Üniversitede haftasonu yapılan “Anayasa: Tecdid ve İstikbal - Demokratik bir Anayasanın Çerçevesini Çizmek” sempozyumuna hem destek vermiş hem de üniversitenin tüm olanaklarını seferber etmiş.

Açılış konuşmasını yapmak için kürsüye geldiğinde, ben rahat koltuğumda uyku pozisyonuna geçtim. Bir rektörün yapacağı konuşma ne olabilir ki? Uzun, boş, diplomatik bir gevezelik olur.

Ama Serdar Bedii Bey’i hesaba katmamışım. Daha ilk cümlesinde uyanıverdim. Kendisini izleyen konuşmacılar kadar keskin ve tarafgir bir açılış konuşması yaptı.

İlk panelde konuşan Osman Baydemir, “Dicle Üniversitesi’nin olanaklarını hiçbir şey için kullanamıyoruz, Artuklu Üniversitesi’ne teşekkür ederiz” dedi.

Ben de ederim.

Rektör Omay, Yaşayan Diller Enstitüsü’nün hikâyesini ta 2009’da şöyle açıklamıştı: “*Kasım 2008 tarihinden beri hazırlıklarını yürüttüğümüz Kürt Dili ve Edebiyatı Bölümü’nün açılmasıyla ilgili taleplerimiz YÖK tarafından karşılanmadı.*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baba tarafından şempanze

Roni Margulies 31.03.2012

 Baba tarafından şempanze Türk insanı, Kürt insanı, AK Partili insan, *Cumhuriyet* okuru gibi bu topraklara özgü alt türlere ayrılmadan önce, insanlığın tümü *homo sapiens* olarak bilinen genel bir türe dâhildi.

Aslan, kaplan ve kedinin yakın akraba olması gibi, insanın yakın akrabaları da şempanze, bonobo, goril ve orangutandı.

Bunu kabullenmek herkese zor geliyordu.

Hem dünyayı ve canlıları tam şu anda oldukları şekilde Tanrı'nın yarattığını zannettikleri için, hem de "Madem hayvanlarla akrabayız, bari şempanze değil de yakışıklı bir hayvandan türemiş olsak" diye düşündükleri için.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* yayımlandıktan yedi ay sonra, 30 Haziran 1860'ta Oxford Üniversitesi'nde sert bir tartışma yaşanır.

Piskopos Samuel Wilberforce yaradılış mitini savunurken, "Darwin'in buldogu" olarak ün salmış olan biyolog Thomas Henry Huxley evrimi savunur.

Wilberforce Huxley'e sorar: "Anne tarafından mı, baba tarafından mı maymunlarla akrabasınız?"

Huxley'nin "İşte şimdi Tanrı seni elime düşürdü" diye mırıldandığı söylenir. Kalkar, atalarının maymun olmasından hiç utanç duymadığını, ama yeteneklerini gerçeği gizlemek için kullanan bir adamla akraba olmaktan utanç duyacağını söyler.

Hazır bulunanlar maçın berabere bittiğini düşünür.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümet bezdiriye karşıymış

Roni Margulies 04.04.2012

Şaşıran çok olacaktır, ama elimdeki resmî belgelere göre hükümet bezdiriye karşıymış.

Önce ben de şaşırdım. Ama belgeleri dikkatlice okuyunca anladım ki, hükümetin karşı olduğu bezdiri Kürt halkını bezdirmek, eleştiri yapanları bezdirmek filan değilmiş. Başka bir bezdiriymiş.

TBMM Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'nun hazırladığı "İşyerinde psikolojik taciz (mobbing) ve çözüm önerileri komisyon raporu" şöyle anlatıyor:

"Mobbing'in 'işyerinde psikolojik taciz' kelime anlamı, psikolojik şiddet, baskı, kuşatma, taciz, rahatsız etme veya sıkıntı vermektir. Komisyonumuz mobbing'in kelime anlamını tam olarak bulmak için Türk Dil Kurumu'na başvurmuş ve TDK, mobbing kavramının karşılığı olarak **'BEZDİRİ'** kelimesini belirlemiş ve bezdiriye 'İşyerlerinde, okullarda vb. topluluklar içinde belirli bir kişiyi hedef alıp çalışmalarını sistemli bir biçimde engelleyip huzursuz olmasına yol açarak yıldırma, dışlama, gözden düşürme' olarak tanımlamıştır."

Komisyon'un raporu internette mevcut (www.tbmm.gov.tr/komisyon/kefe/docs/komisyon_rapor_no_6.pdf). Gerçekten mükemmel, kapsamlı, ayrıntılı bir rapor.

Türk insanı **sınıfsız, zümresiz** kaynaşmış **bir kitle olduğu için, bizde psikolojik tacizin uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyor insan tabii.**

Ama değilmiş.

Rapora göre, "Son zamanlarda **özellikle kamu kurumlarında** psikolojik taciz uygulanması yaygınlaşmaktadır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evren'in son zaferi

Roni Margulies 07.04.2012

Türk solu, tarihiyle, gelenekleriyle, yaptıkları ve yazdıklarıyla özel ilgi alanlarımdan birini oluşturuyor.

Çok acıklı bir durumda olduğum düşünülebilir.

Kimsenin umurunda olmayan, siyasî gelişmelere en ufak bir katkıda bulunmayan, ülkede olup bitenleri etkilemekten tümüyle aciz bir "sol" benim özel ilgi alanımsa, bende bir gariplik olsa gerek, değil mi?

Bence değil!

Türk solu bu haliyle var olmaya devam ettikçe, Türkiye'de bir sol olmayacak. Bu nedenle ilgileniyorum. Bu hali ilgimi çektiği için değil, bu haliyle devam etmemesini amaç edindiğim için.

"Bu hali" derken, hangi halden söz ettiğim geçtiğimiz günlerde en belirgin haliyle sergilendi.

Kenan Evren, 1980'de cezaevlerinde, işkencehanelerde, idam sehparalarında imha etmeye çalışıp edemediği Türk solunu bu kez bir mahkeme salonunda, üstelik o salonda bizzat bulunmadan, bir hastane yatağında yatarken, imha etti.

Geçen gün bu sayfalarda Yıldırım Oğur, Evren'in mahkemesinde gördüğü bazı "sol" isimlerin, 12 Eylül Anayasa değişikliği referandumundan önce söylediklerini belgelemiş. Hatırlatayım:

"... AKP'nin bu meseleyi bir demokratikleşme ve 12 Eylül'le, darbecilikle hesaplaşma gibi yutturmaya çalışmasının, nasıl olup da sol adına savunulabildiğidir. Sanırım ileride insanlar böyle bir budalalığın nasıl yapılabildiğini izah etmekte çok zorlanacaklardır." (Oğuzhan Müftüoğlu - ÖDP)

"... 12 Eylül Anayasası ile hesaplaşma olarak pazarlanmaya çalışılması, daha önce de benzer örneklerini gördüğümüz, halkı aptal yerine koyan, aldatmaya ve kandırmaya dayalı AKP tarzı politik bir hamledir."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatan hainleri ve Marksizm

Roni Margulies 11.04.2012

Merak edip izleyenler varsa, hepsi hayrete kapılmış olsa gerek.

Var mıdır, bilmem, ama küçük bir işyerinde çalışan, yarı vasıflı, şehirli, üç çocuklu, biraz dindar, siyasetle ilgilenmeye vakti olmayan, ama sola birazcık sempatiyle bakan bir adam düşünelim. AK Parti ile ilişkisi olmayan, ama kısmen çaresizlikten, kısmen de AK Parti'nin bazı yaptıklarını olumlu bulduğu için iki seçimdir hükümete oy veren, fakat giderek de sabrı tükenen bir adam. "Normal" bir insan yani.

Ve bu insan uzaktan uzağa Türk solunun durumunu izliyor olsa.

Merak etmiş olsa. Gündemde önemli bir konu olduğunu, Kenan Evren davasının tartışılıyor olduğunu televizyondan görmüş olup solun bu konularda neler dediğine şöyle bir baksın.

Önce şaşırır.

Anayasa referandumu sırasında "Hayır" oyu çıkması için çabalayan bir kesim solcunun, yani Evren'in yargılanmasını engelleyen Geçici 15. Madde'nin kaldırılmasına karşı çıkanların şimdi mahkeme salonu önünde gösteri yapmasını biraz garip bulur.

"Bu hükümet Evren'i ve 12 Eylül'ü yargılamayacak, hiç niyeti yok, referandum bir kandırmaca, zaten zamanaşımı nedeniyle yargılanamaz" diyenlerin, şimdi *"Pardon, yanılmışız, halt etmişiz"* demeye gerek bile duymadan davaya müdahil olmasını biraz garip bulur.

Sonra bu müdahillerin, örneğin eski Dev-Yol lideri, şimdiki ÖDP'nin ruhu olan Oğuzhan Müftüoğlu'nun bu garip durumu nasıl izah ettiğini okuyunca hepten şaşkınlığa kapılır.

"Referandum'da Geçici 15."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadın vücudu, seks ve devlet

Roni Margulies 14.04.2012

Bikini bir kadın moderndir, başörtülü bir kadın değildir.

Değil mi?

Veya başörtülü bir kadın iffetli ve temizdir, bikini bir kadının namusuysa biraz kuşkuludur.

Değil mi?

Erkek Türk insanının çok önemli bir kısmı bu ifadelerden ya birine ya öbürüne "Tabii, elbette öyle" diyecektir.

Hatta, ne garip, kadın Türk insanlarının da epeycesine "Sana ne be kadının ne giydiğinden!" demeyip yukarıdaki ifadelerden ya birine ya öbürüne "Tabii, elbette öyle" diyecektir.

Meseleyi Türklükten, Müslümanlıktan filan arındırsak, yine pek bir şey farketmiyor.

Bir iki sene önce, ne Türk ne de Müslüman olan Papa XVI Benedict bir Afrika gezisinde muz kabuğu gibi önünde duran cinsellik ve AIDS konusuna basıp düşüverdi.

Uluslararası kuruluşlar ve yerel hükümetler yıllardır "güvenli seks" kampanyaları yapar, prezervatif kullanımını özendirmeye çalışırken, Papa eveledi, geveledi, prezervatif çare değildir dedi, çarşafa dolandı.

Bikiniyle, prezervatifle, kadın vücuduyla, cinsellikle sorunu olanlar sadece Müslümanlar ve Katolikler değil. Sadece din adamlarıyla dindar insanlar da değil.

Hemen her zaman, hemen her yerde devlet, sadece bir erkekle bir kadının ve sadece aile çerçevesi içinde cinsel ilişkide bulunmasına olumlu gözle bakmış, geri kalan her tür cinsellik ya günah ya suç ya ayıp ilan edilmiş.

Evlilik dışı ilişki, eşcinsellik, grup seks, yanında kimse yokken tek başına seks... Hepsinin yapılması günah ve/veya suç, konuşulması ayıp. Avrupa'da da, Osmanlı'da da, Cumhuriyet Türkiye'sinde de.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kutsal bayrağımız ve sendikalar

Roni Margulies 18.04.2012

 Kutsal bayrağımız ve sendikalar Türk-İş tarafından Başbakan Erbakan'a 4 Şubat 1997'de sunulan talepler şöyle başlıyordu:

"Halkımızın sorunları hızla artmakta, Türkiye Cumhuriyeti'nin, Anayasamızın 2. ve 3. maddelerinde belirtilen temel nitelikleri ile 174. maddesinde özel koruma altına alınmış İnkılâp Kanunları ciddi tehdit altında bulunmaktadır. Sincan Belediyesi tarafından düzenlenen Kudüs Gecesinde sergilenen, laik ve demokratik Cumhuriyet düşmanı tavrı.. kaygıları daha da arttırmaktadır."

Yine Türk-İş tarafından 21 Aralık 1996 günü İstanbul'da düzenlenen büyük toplantının adı, "Türkiye'ye sahip çık!" idi.

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak ve Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu (TESK) Genel Başkanı Derviş Günday 5 Şubat 1997 günü ortak bir açıklama yaptı:

"Bugün, Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğüne, bağımsızlığına, demokratik ve laik sosyal hukuk devleti niteliklerine ve Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün şahsına ve temsil ettiği çağdaşlaşma anlayışına ve aydınlanma sürecine yönelik büyük saldırılar yaşanmaktadır.. Dünyanın ilk başarılı antiemperyalist Millî Kurtuluş Savaşı sonucunda kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni ele geçirmeye çalışan çetelerin ve insanların dini duygularını istismara dayalı yasadışı örgütlenmelerin faaliyetleri bu karamsarlığı daha da arttırmıştır."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vor

Roni Margulies 21.04.2012

 Vor Yaz aylarında Yeşilköy'de

saatlerce basketbol oynardık,

Mişel'le ben, Agop, Ara ve Aret

eski Rum Okulu'nun bahçesinde.

"Vor dedik" cevabını verirdik

"Vor" diye selâm verdiklerinde

ve kahkahalarla karşılıklı gülerdik:

"Göt" demekmiş Ermenice.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Banane kimin kazandığından

Roni Margulies 23.04.2012

Galatasaray'la ilgili hiçbir duygum yoktu. Patnos Belediyespor veya Ulan Bator İdman Yurdu hakkında neler hissediyor, ne kadar yoğun heyecanlara gark oluyorsam, GS ile de o kadar oluyordum. Fatih Terim'in antrenörlüğüne kadar. Terim'in yönettiği bir takımın her yenilgisi, hatta 22.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker ordusu ve irfan ordusu

Roni Margulies 25.04.2012

 Asker ordusu ve irfan ordusu Mustafa Kemal'i çok seven, O'nun yarattığı "tek adam, tek parti, tek ordu, tek millet" şeklindeki çoğulcu demokrasiye âşık olan okurlarım ortak aşkımızı beslemek için zaman zaman bana malzeme gönderir.

Örneğin, İzmir'de bir otomobilin arka penceresine boydan boya yapıştırılmış bir grafik: "Bir subay şehit oldu diye 'Menemen'i yakın!' diyen Mustafa Kemal'i özledim. Ne mutlu Türk'üm diyene." "Menemen", "yakın" ve "Türk'üm" kelimeleri kırmızıyla yazılmış.

Veya internetten alınma, bir vatan haininin yazdığı espri: "Lütfen Mustafa Kemal'e haber verin, İzmir'deki minibüslerden birinin arka camını imzalamayı unutmuş."

Sabah bunları okuduktan sonra, 23 Nisan günü, yolum Taksim'e düştü. Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı töreni dağılalı çok olmamıştı herhalde. Her taraf çok şık ve çok yakışıklı askerlerle doluydu. Bir tanesi elinde tüfeğiyle yanımdan geçti. "Herif hapşırıp yanlışlıkla tetiğe basarsa geçmiş olsun" diye düşündüm.

Akşam televizyonda çok çeşitli spikerler çocukların ne kadar "coşkulu" olduğunu anlattı. *Cumhuriyet* gazetesi "23 Nisan coşkusu" manşetinin altında çocukların Anıtkabir'e "akın ettiğini" bildirdi. Çeşitli koltuklara çeşitli çocuklar oturtuldu. Başbakan bunlardan bir tanesiyle sohbet etti. Falan filan.

Bütün bunların çocuklarla herhangi bir ilişkisi olduğunu zannedeniniz varsa, lütfen kendinize gelin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'e mektup var

Roni Margulies 28.04.2012

İntikam mı alınıyor?

Alınmasa daha mı iyi olur?

Örneğin, Em. Org. Çevik Bir tam mahkemede ifade vermek üzereyken bir hükümet sözcüsü koşarak salona girse ve şöyle bir konuşma yapsa:

"Evet, Sayın Orgeneral darbe yapmış olabilir; hiçbir meşru kaynaktan değil, sadece elindeki silahtan güç alarak halkın siyasî tercihini yok saymış olabilir; hiç kimsenin seçmediği bir adam olarak, halkın seçtiği hükümeti devirmiş olabilir; halkın parasıyla satın alınan tankları halka karşı sokaklara çıkarmış olabilir. Doğru. Ama aslında iyi bir insandır. Zeki, çevik ve ahlaklıdır. Böyle vatansever bir subayı yargılamaya ne gerek var? Zaten şanlı ordumuzda orgeneral sıkıntısı yaşıyoruz. Durup dururken intikam almayalım şimdi."

Aynı hükümet sözcüsü mahkeme mahkeme gezse, Kenan Evren'in, Çetin Doğan'ın, Veli Küçük'ün, tüm JİTEM'cilerin davalarına müdahil olsa, beraat etmelerini rica etse, hükümet adına özür dilese, "İntikam almayı düşünüyorduk, ama çok pişmanız, şimdi anladık ki darbecileri yargılamak yanlıştır" dese.

Sonra Tayyip Erdoğan Meclis'in özel bir oturumunda kalksa ve hatasını itiraf etse: "Biz 'sivil dikta' kurmak istiyorduk. Demokrasi kavramını tamamen yanlış anlamışız. Seçilmiş sivil hükümetlerin ülkeyi yönetmesi anlamına geldiğini sanmışız. Gözümüzü intikam hırsı bürümüş. Hatamızı anladık. Yarından tezi yok, sivil diktayı dağıtacağız, onun yerine demokratik bir askerî dikta kurmaları için iktidarı Sayın Evren'le Sayın Bir'e bırakacağız."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Destekleyecek takım bulamıyorum

Roni Margulies 29.04.2012

Futbol yazarlığına başladığımdan beri hayat çok kolaylaştı. Memlekette herhangi bir takımı desteklemek için hiçbir neden bulamıyorum. Futbol maçlarını izlemek için ise daha da az neden var. Bu durumda yazı yazmak kolay oluyor tabii! Bir ara, Galatasaray'ın desteklenebileceğini düşünmüştüm. Futbol nedenleriyle değil elbet.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Godot'yu beklerken Belediye geldi

Roni Margulies 02.05.2012

Londra'da bir umumî helânın duvarına kurşun kalemle karalanmış, yıllar önce görmüştüm: *"İşim çıktı, gelemiyorum. Lütfen beklemeyin. Godot."*

Tiyatroyla ilişkim bundan ibaret değilse de, çok ötesinde de değil.

Ama devleti yönetenlerin her zaman sanatı da yönetmeye kalkıştıklarını iyi biliyorum.

"Her şeyin en iyisini ben bilirim" diye düşünenler, halkın salak olduğunu, hiçbir şeyi kendileri kadar iyi bilmediğini düşünür. Meydanlara çıkıp anlatırlar, ama halk salak olduğu için yine anlamaz, yine kendi bildiğini kendi bildiği gibi yapmaya devam eder.

O zaman devleti yönetenler yasalara, polise, asker gücüne başvurur.

Bizde buna "demokrasi" denir.

Ve biz çok şanslıyız, bizi yönetenler her zaman çok demokratik olmuştur.

Her şeyin en iyisini bildikleri için, sadece nasıl yaşayacağımıza, ne düşüneceğimize, nasıl giyineceğimize, cuma günleri camilerde neler dinleneceğine karar vermekle kalmaz, hangi müziği dinleyeceğimize, hangi resimleri yapacağımıza, hangi şiirleri yazıp hangi tiyatroyu izleyeceğimize de karar vermeye kalkışır.

Bilindiği gibi, tüm hükümetlerimiz çok demokratik olmakla birlikte, en demokratik olanları tek adam/ tek parti döneminin hükümetleridir.

Türk demokrasisinin gereği olarak, sanatla, hangi sanatların nasıl olması gerektiğiyle çok ilgilenmiş, halkımızın aydınlanması için çok çabalamışlardır.

Geleneksel sanatlarımız olan opera, senfoni, bale geliştirilmiş; Anadolu halkının oratoryolara ve filarmoni orkestralarına yüzyıllardır duyduğu hasret giderilmiştir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt sorunu: Küçük bir hatırlatma

Roni Margulies 05.05.2012

Kürt sorunu çözüldü galiba.

Epey zamandır gazeteler bu konuda sessiz. Hiçbir şey yok.

Ben bundan şu sonucu çıkarıyorum: Hiçbirimizin bilmediği bir yerde, iki tarafın temsilcileri harıl harıl görüşüyor, müzakere ediyor, yol alıyor. Hiç bilgim yok, ama hiç kuşku da yok.

Geçen gün *Taraf*'ta "Hükümetin oluşturduğu ve yeni diye sunulan planın mimarları arasında bulunan, Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı Murat Özçelik'in.. istifa kararı aldığı" ama bu karardan vazgeçirildiği haberini

okudum. Müsteşar Bey "PKK'yı olası bir müzakerede devre dışı bırakan Kürt Planı'nın mimarları arasında" yer alıyormuş.

Bu mimarlara ve onları istihdam eden müteahhitlere geçmiş olsun.

Konuyla ilgili küçük bir hatırlatma yapmak isterim.

Önce, Kürt sorununun temelinden, savaşın ve ölümlerin temel nedeninden başlayalım. Tüm ayrıntılar bir yana; PKK ne yaptı, Barzani ne dedi, kim kime kurşun sıktı, Roboski'nin anlamı neydi, MİT neyi niye yapar gibi tüm sorular bir yana; temel sorun nedir?

Ülkenin bir bölgesinde yaşayan ve sayıları milyonlarla ifade edilen bir insan grubunun siyasî, ekonomik ve kültürel talepleri var. Haklı talepleri var. Beğenen beğenir, beğenmeyen beğenmez, ama bu insan grubunun kendi dilini konuşmak, eşit vatandaş olmak, kimliği nedeniyle baskı görmemek gibi taleplerinin meşru ve haklı olduğu reddedilemez. Hiçbir hak, hiçbir hukuk anlayışı uyarınca reddedilemez.

Sorun, bu haklı taleplerin reddedilmesi, silah zoruyla reddedilmesi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rouget de Lisle ve Taraf

Roni Margulies 09.05.2012

Fransız millî marşı Marseillaise'in bestecisi Claude Joseph Rouget de Lisle hakkında yazmak istiyorum bugün. Oradan da kendi İstiklal Marşı'mıza geçeriz.

Ah, pardon, geçemeyeceğiz.

Yazmam gereken başka şeyler var.

Birkaç gündür posta kutum iki tür iletiyle doldu.

Yarısı şöyle:

"Ya abi acayip kızgınum. Bu nedir ya. Üç beş densiz yüzünden Taraf da mı almıyak artık. Ümit Kıvanç, Nabi Yağcı yok... Ona buna kara çalmaktan başka hiç bi halta yaramayan insanlara bak ya. Bu nedir arkadaş. Valla sizler de olmasanız büyük bi keyifle okuduğum Taraf'ı artık elime almazdım. [beş Taraf yazarı] gibilerinin yazdıklarından hiç bi halt anlamıyorum, bunlar nasıl Taraf'ta yazabiliyo. Neyse abi, bunları sana yazmamın sebebi, senden de istifa haberi gelecek korkusu. Aman abi öle bi şey yapacaksan dur bunları bi hazmedek, yoksa valla strese gireriz :)"

İletilerin diğer yarısı da şöyle:

"Roni abi bence fazla bile kaldın orada. Biz Yağcı ve Kıvanç'tan önce senden bekliyorduk ayrılmayı. Abi artık ne idüğü belirsiz, kirli bir gazete oldu Taraf. Sol ve Kürt düşmanlığının merkez üssü haline geldi adeta. Hâlâ orada bir şeyler yapabilirim diye düşünüyorsan bence yanılıyorsun. 'Ne yapayım, Hürriyet'te mi yazayım?' demiştin. Bence Taraf şu haliyle Hürriyet'in bile gerisine düşmüş görünüyor. Ayrılman onurlu ve tutarlı bir duruş olur."

Ayrılma meselesine geliriz. Önce bu iletilere yol açan tartışmaya bakalım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Larda yüzen al sancak

Roni Margulies 12.05.2012

 Larda yüzen al sancak Devrimin üzerinden üç yıl geçmiş. Prusya orduları Fransız sınırına dayanmış. Kralların Avrupa'sı Fransız devrimini boğmaya hazırlanıyor. Yıllardan 1792.

Strasbourg, Alman sınırında. Savaşa ilk girecek yerlerden biri.

Şehri müthiş bir heyecan sarıyor.

Halk caddelere dökülüyor, her yerde bir şenlik havası var. Sokaklarda, kahvelerde, kulüplerde heyecanlı nutuklar atılıyor.

Her köşe başında aynı çağrı duyuluyor:

"Silah başına, yurttaşlar! Başında taç olan tüm despotlar titresin. Özgürlüğün çocukları, ileri!"

"Özgürlük, sevgilim özgürlük, senin için savaşacak olanların yanında savaş!"

"Tiranları ezelim! Zafer saati çaldı, özgürlüğün çocukları, yürüyelim!"

"Yurttaşlar!" Avrupa'da sadece Fransızlar "yurttaş". Başka herkes "teba". "Yurttaşlar!" haykırışı zaten tek başına bir anlam taşıyor.

Belediye Başkanı Dietrich, gün boyu askerlere şarap ve yiyecek dağıttırdıktan sonra subaylar için bir veda ziyafeti veriyor.

Ziyafet sırasında, bir köşede oturan ve hem müzik hem şiirle biraz ilgilenen Yüzbaşı Rouget de Lisle'e dönüyor, "Harekete hazırlanan ordumuz için bir şey hazırlayamaz mısınız? Örneğin, düşmanın üzerine yürüyecek olan Ren Ordusu için bir savaş şarkısı besteleseniz" diyor.

Ve aynı gece Yüzbaşı Rouget "Ren Ordusu'nun Savaş Şarkısı"nı besteliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Minibüsçüler, Atatürk ve AK Parti

Roni Margulies 16.05.2012

 Minibüsçüler, Atatürk ve AK Parti Ödüllü bir resimaltı yarışmasına ne dersiniz?

Nasıl bir ödül olacağına henüz karar veremedim. Ama belki üzerinde Atatürk resmi olan bir duvar saati, bardak altı, anahtarlık veya çay bardağı olabilir. Bunlar genellikle ucuz plastikten yapılmış şeyler oluyor, biliyorum, ama

manevî değerlerini kimse azımsamayacaktır herhalde.

Kazanmak için, resmin gerçek hikâyesinden daha gülünç ve aynı zamanda daha üzücü bir resimaltı yazmanız gerek.

Resim şöyle:

Bir sahaf dükkânında buldum. *Türk Haberler Ajansı*'nın bir fotoğrafı, 7 Nisan 1971 tarihli.

Arkasında şöyle yazıyor:

"Eskişehirli minibüsçüler şehir içinde sefer yapmalarına izin verilmeyince Belediye'yi önce Vilayet'e, sonra da Atatürk'e şikâyet ettiler. Fotoğrafta Eskişehirli minibüsçüler Atatürk anıtı önünde görülüyor."

Minibüsçülerin şikâyetini heykel nasıl karşılamış, bilemiyoruz.

Atatürk'ün sesinin ince olduğu bilinir, ama heykelinin sesi kalın olsa gerek.

Davudî bir sesle, *"Vay namussuz Belediye! Türk minibüsçüleri dünyanın en zeki, çevik ve ahlaklı minibüsçüleridir. Çağırın hemen o Belediye Başkanı'nı buraya!"* demiş midir acaba?

Fotoğrafın çekildiği 1971 yılından bu yana çeşitli Türk meslek erbabının iyileştiği ve heykellerle konuşmayı bıraktığı düşünülebilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bağımsızlık İçin İlk Adım

Roni Margulies 19.05.2012

 Bağımsızlık İçin İlk Adım Bir arkadaşı bugün bir yürüyüşe davet etti annemi. Şişli'de bir 19 Mayıs yürüyüşü.

Annem gitmeyecek elbet, ama onu davet eden ve yürüyüşe ellerinde Türk bayrakları ve Atatürk resimleriyle katılacak olan kadınları iyi tanıyorum. Çocukluğum ve ilk gençliğim onların arasında geçti, aynı semtte büyüdüm, çocuklarıyla aynı okullara gittim, aklım yerine gelene kadar aynı dünya görüşünü paylaştım.

Benzer bir yürüyüş 16 mayısta Beşiktaş'ta yapıldı: "Bağımsızlık İçin İlk Adım!"

Yarın da yine Beşiktaş'ta "Bağımsızlık İçin İlk Adım Halk Koşusu" var.

Belediye'nin bildirdiğine göre, *"Mustafa Kemal önderliğindeki bir avuç yurtsever insan çıkılacak yolculuğun belki de modern zamanlara damgasını vuracak bir müthiş adım olduğunun farkında değildir. Ezilen ulusları, emperyalizmin köleleştirdiği halkları ayağa kaldıracak bir isyanın ateşi yakılmak üzeredir. Ulusun onuru ve geleceği için, bağımsız ve özgür bir vatan için 'ilk adım'dır bu. Sadece Türk Ulusu'nun değil, ezilen, sömürülen, hor görülen dünyanın, onurlu halkların bağımsızlığa giden ilk adımıdır."*

Belediye'nin bu sözleriyle bir iki sorunum var.

Önce, yürüyüşlere ve halk koşusuna katılan, yakinen tanıdığım Şişli, Nişantaşı, Beşiktaş ve Kadıköy halkıyla ilgili bir yanlış anlama olduğunu sanıyorum.

Bu ilçeler İstanbul'da CHP'nin kaleleri. "Kale" kelimesi burada uygun düşüyor mu, pek emin değilim. Daha ziyade ahşap ve derme çatma kulübelere benziyor bu kaleler, ama o kadar kılı kırk yarmaya gerek yok, "kale" diyelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddet ve sosyalizm

Roni Margulies 23.05.2012

Bu yazı kısa olacak, sayfanın dibine ulaşmayacak. Konusu çok basit çünkü: Sosyalizm ile şiddet arasındaki ilişki.

Böyle bir ilişki olmadığına göre, yazı da uzun olamayacak.

Sosyalizm, benim üye olduğum partinin yönettiği toplum değildir.

Sosyalizm, başka herhangi bir partinin sosyalist üyelerinin yönettiği toplum değildir.

Sosyalizm, halkın seçtiği çok iyi, çok vicdanlı bir sosyalistin çok iyi yönettiği toplum değildir.

Sosyalizm, halkın seçtiği çok solcu bir hükümetin yönettiği toplum değildir.

Sosyalizm, ilerici subayların, iyi niyetli aydınların, kahraman gerillaların gerçekleştirebileceği bir toplum düzeni değildir.

Sosyalizm, işçi sınıfının **kendi kitlesel eylemiyle** toplumu değiştirip **kendi iktidar organları** yoluyla **kendi kendini** yönettiği toplum demektir.

("İşçi sınıfı" ifadesine takılanlarınız olacak, biliyorum, ama şu anda o konuya girmeyelim. İsteyen "emekçiler", "çalışanlar", "mülksüzler" filan diye düşünsün, farketmez, kimlerden bahsettiğimiz belli.)

Bu söylediklerim benim tercihlerimin ifadesi değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayvanî üslup

Roni Margulies 26.05.2012

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in habis ve gereksiz bir mağara adamı olduğu konusunda memlekette bir konsensüs oluştu.

Ben bu yaygın görüşe tam olarak katılmıyorum.

Bence İdris Naim Şahin gereksiz değil.

Hükümet için iki açıdan çok faydalı olduğunu sanıyorum.

Birincisi, AK Parti hükümetine çok miktarda fon sağlayabilir.

Dünkü gazeteleri tarayıp kendisi hakkındaki çok çeşitli haber ve köşe yazılarını tararsa, çok sayıda dava açabilecektir.

Bana zaten 50 bin liralık hakaret davası açmış bulunuyor. Hocalı mitingine katılmasının ardından, *“İdris Naim Şahin gibi bir adamın bir memlekette içişleri bakanı değil, küçük bir kasabanın küçük bir umumî helâsında bekçi olması bile o memleketin bütün vatandaşları adına kara bir lekedir”* diye yazmıştım. Nedense bu sözlerimde bir hakaret unsuru bulmuş!

Belki bu yazımda da bir şeyler bulur. Burada bulamazsa, başka gazetelerde, başka yazılarda kesin bulacaktır.

Partisi için çok para kazanabilir.

İkincisi, hükümetin uzun ömürlü olması açısından İdris Naim Şahin olmazsa olmaz bir avantaj. Ona kıyasla kabinenin ve partinin tüm üyeleri son derece insancıl, vicdanlı, adeta melek gibi görünüyor. İdris Naim’le karşılaştırıldığında, tüm bakanlar tüylü çocuk oyuncakları kadar sevimli duruyor. İnsanın hepsini eve davet edesi, kurabiye yiyip çay içesi geliyor.

Örneğin, İdris Naim’in Uludere hakkında *“PKK’nın figüranlarıydı, özür dilenecek bir olay değil”* demesi üzerine, AK Parti Sözcüsü ve Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik şöyle demiş:

“Bunlar kaçakçılık yaptığı için tabii ki suçludur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İdris Naimlik yarışması ve kürtaj

Roni Margulies 30.05.2012

Muziplik olsun diye midir, zor bir ülkede bakan olmanın verdiği can sıkıntısını hafifletmek için midir, Hükümet üyeleri kendi aralarında bir yarışma düzenlemiş besbelli.

“İdris Naim Şahin’i kim yakalayabilir” yarışması.

Koca koca adamların çocuk gibi oyun oynaması halk tarafından hoş karşılanmayacağı için, yarışmayı gizli tutuyorlar. O nedenle, yarışmanın koşullarını, ödülün ne olacağını bilemiyoruz.

Ama yarışma konusu belli: En kaz kafalı lafı kim edebilir, en cahil ve kaba ifadeyi kim kullanabilir.

Akşam olup eve döndükten, ortalıktan el ayak çekildikten sonra, her kabine üyesi sıcak yatağında uzun uzun düşünüyor: Yarın nasıl bir laf edebilirim de İdris Bey’i bile geride bırakabilirim?

Şu anda Başbakan açık ara önde gidiyor.

O kadar ki, çeşitli çevrelerde “Acaba kafayı mı yedi, yoksa hastalığından mı böyle oluyor?” şeklinde tartışmalara tanık oluyorum.

Hiçbiri değil.

Yarışmayı kazanmaya çalışıyor.

Üstelik bunu yaparken uzun uzun düşünmesine gerek yok.

Örneğin, sezaryen ve kürtaj hakkında konuştuğu zaman, söylediği şeyler zaten hayatı boyunca inandığı, hiç kuşku duymadığı şeyler.

Ve bu söyledikleri dünyanın her yanında tüm köktendinci ve aşırı sağcı insanlarla paylaştığı inançlar.

Bunları tartışmak anlamlı değil. Dinî inanç çünkü bunlar.

Sperm ile yumurta biraraya geldikten sonra hangi aşamada “hayat” başlar? Bu tartışmayı dindar bir insanla yapmanın anlamı da yok, gerek de yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtaj, dinî inanç ve AK Parti

Roni Margulies 02.06.2012

 Kürtaj, dinî inanç ve AK Parti John Q. Adams, New York'ta yaşayan dindar bir kişi. Hristiyan Bilimi Kilisesi'nin bir üyesi.

Bu kilise, Christian Science Church. Tom Cruise ile Nicole Kidman'ın üye olduğu Church of Scientology ile karıştırmayın, karıştırınca iki taraf da çok bozuluyor.

Hristiyan Bilimi Kilisesi, Hristiyanlığın bir bilim ve İsa'nın bir bilimadamı olduğuna inanıyor.

Olabilir. Pek sanmıyorum, ama belki de öyledir. En azından, öyle olduğuna inanmak istiyorlarsa, benim için hava hoş.

Bu kilisenin inançları uyarınca, John Q. Adams hastalıklara tıbbî yöntemlerle müdahale etmeyi ve ilaç kullanmayı yanlış buluyor. Tek çarenin, gerekli olan tek şeyin dua etmek olduğuna inanıyor.

“Kolunun altında bir kütle olan bir kadına, bunun tümör olmadığını, korkudan kaynaklandığını, dua ederek geçeceğini anlatırım” diyor John Q. Adams.

Bir avuç deli diye düşünmeyin. Amerika'da kilisenin 100.000 üyesi ve 1.100 ibadethanesi var. Yeni bir kilise de değil, 140 yıllık geçmişi var.

Kilise özellikle 1990'larda gündeme gelmiş. Anne ve babaları Kilise üyesi olan birkaç çocuk kolayca tedavi edilebilecek hastalıklardan ölünce, kamu davaları açılmış.

Bugünlerde Kilise'nin önde gelenleri tıp hakkındaki görüşlerini gözden geçiriyormuş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'ye muhalefet nasıl olur

Roni Margulies 06.06.2012

Hükümetin gazetelerinden birinde bir köşe yazarı AK Parti'yi eleştirenlerle, AK Parti'nin gidişatından kaygılananlarla dalga geçiyor:

"Kürtajı 'şak' diye yasaklıyorsun, 'tak' diye devrim oluyor."

"Yoğurttan sonra 'İslam devrimini' de icat ettik sonunda."

İslam devrimi filan olduğunu, Allah korusun, ben de düşünmüyorum.

Ama Salih Tuna Bey dalga geçmek yerine daha faydalı bir şey yapabilir belki.

Şunu izah edebilir:

Hırsızlık yapmanın iyi bir şey olup olmadığı, şike yapmanın doğru mu yanlış mı olduğu Diyanet İşleri'ne danışılıyor mu? İnsan öldürmenin cezasının ne olması gerektiği, 34 vatandaşı havadan bombalayarak öldürmenin caiz olup olmadığı hakkında Diyanet İşleri fetva veriyor mu?

1) Vermiyorsa, kürtaj konusunda niye veriyor?

2) Verdiği fetvadan bana ne?

Salih Bey şöyle düşünüyor olabilir: *"Ne demek sana ne? Artık hayatını din âlimlerinin görüşlerine uygun bir şekilde, ilahiyatçıların fetvalarına uygun olarak yaşayacaksın."*

Bunu açıkça söylesin, o zaman tartışırız.

Belli mi olur? Uzak ihtimal, ama belki de ikna olurum.

Yok eğer öyle bir şey düşünmüyorsa, o zaman dalga geçmeye gerek yok.

Salih Bey yukarıdaki iki sorunun cevaplarını düşünedursun, benim derdim başka.

On gündür saçımı başımı yolacak hâle geldim.

Bu on gün içinde, belki de on yıldır ilk kez, makul bir ülkedeymişiz ve makul bir siyasî muhalefet yapabilirmişiz gibi hissettim kendimi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âdem, Havva ve biz

Roni Margulies 09.06.2012

Devlet üniversitelerinden birinde bir seminere katıldım geçenlerde. Âdem ile Havva'nın adlarını epeydir duymamıştım, seminerde karşıma çıktılar.

Yanımdaki konuşmacılardan biri, üniversitenin sosyoloji bölümü başkanıydı. Profesördü.

Ve konuşmasında insanlığı Âdem ile Havva'dan başlattı.

Yüzümde, kahkahasını bastırmaya çalışan bir kişinin ifadesiyle arkadan tekme yemiş bir kişinin ifadesi arasında, ama ikisine de tam olarak benzemeyen bir ifade belirmiş olmalı ki, salonda gülüşmeler oldu.

Sayın Profesör elbette Âdem'in ilk insan olduğuna da, Âdem'in kaburga kemiğinden Havva'nın yaratılmış olduğuna da, çeşit çeşit başka şeylere de inanmakta serbesttir. Serbest ne kelime, en doğal hakkıdır.

Hakkı olmasına hakkıdır da, adam sosyoloji profesörü!

Sosyoloji, yani toplumbilim, adı üstünde, insan toplumlarını inceleyen bilim dalı.

Adam akışkanlar mekaniği (akışkan olarak adlandırılan ve genel olarak sıvılar, gazlar ve bunların dışında bazı başka şeylerden oluşan maddelerin fiziksel davranışlarını inceleyen bilim dalı) veya elektrokimya (elektronik bir iletken ile iyonik bir iletkenin arayüzeyinde gerçekleşen reaksiyonları inceleyen bilim dalı) dersleri veriyor olsa, hiç sorun yok.

Ama insan toplumları hakkında ders veriyor!

Ve herhalde derste kalkıp şöyle anlatıyor: *"İlk insan toplumu Âdem adlı bir adam ve onun kaburgasından yaratılan, sonra da ortalıkta başka kimse olmadığı için mecburen onunla evlenen Havva'dan oluşmuştur."*

Bu ilk küçük toplum nerede ve nasıl yaşardı, nece konuşurdu, ne yerd, ne içerdi, ne üretti, alet kullanır mıydı, toplumsal dinamikleri nasıldı?

Kemiklerinin ve kullandıkları alet ve eşyaların fosilleri, kalıntıları bulunmuş mu?

Galiba hiç bugüne kadar bulunamamış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan'la ne konuşalım

Roni Margulies 13.06.2012

Türk Devleti'ne bayılıyorum! Vallaha. Bu kaçınıcı Türk devletidir, bilemiyorum, ama şurası bence kesin: En mükemmeli bu.

Daha öncekiler çok daha geniş alanları işgal etmiş ve çok daha çeşitli kavimleri zapt edip kılıçtan geçirmiş olabilir.

Olsun. Önemli olan nicelik değil, nitelik. Bizimki bu işleri daha ustaca yapıyor.

En çok da, bu işleri yaparken herkesi salak yerine koyma ustalığından hoşlanıyorum.

Yahu, Abdullah Öcalan'ı yakalamışsın, kimsenin ulaşamadığı bir adada tamamen tecrit etmişsin, kim görüşecek kim görüşmeyecek sen karar veriyorsun, görüşmeleri tüm ayrıntılarıyla kaydediyorsun, gelen giden zaten senin silahlı personelinin gözleri altında senin izninle senin temin ettiğin teknelerle gelip gidiyor, her görüşen hakkında zaten kolum kadar dosyaların var, hepsinin cemaziülevvelini biliyorsun.

Dahası, Abdullah Öcalan'la senin görevlilerin görüşüyor, konuşuyor, tartışıyor, yol haritaları çiziyor, protokoller hazırlıyor.

Ve bütün bunlar yıllardır oluyor.

Londra'da olduğum yıllarda zaman zaman Kürt derneklerine giderdim. Hoparlörden bir ilan yapılır, derin bir sessizlik olur, herkes kulak kesilir ve Öcalan'ın mesajları okunurdu.

Günde 24 saat devletin kartal bakışları altında esir yaşayan bir kişinin bu mesajları devletten habersiz göndermesi mümkün olmadığına göre, bu kişinin paranormal ve metafizik güçleri büyük ihtimalle olmadığına göre, İmrallı ile dış dünya arasındaki tüm iletişim, haberleşme, yazışma, bilgilendirme filan devletin bilgisi dahilinde yapılıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gotlar, ırkçılık ve çözüm

Roni Margulies 16.06.2012

 Gotlar, ırkçılık ve çözüm Başka insanları küçük görmek, kendi ırkını onlarınkinden üstün zannetmek çok vahim sonuçlar doğurabilir.

Tarihte bunu ilk kanıtlayanlar Romalılar olmuştur.

MS 378 yılında Roma İmparatorluğu'nun Trakya eyaletinde bizim bugün Edirne dediğimiz Adrianopolis yakınlarında kanıtlamışlardır.

O yıl, 9 ağustos günü, Fritigern önerliğinde bir Got ordusu İmparator Valens'in ordusunu yenilgiye uğratmıştır.

Bazı tarihçiler, bu savaştan sonra yaklaşık yüz yıl daha yaşamış olmakla birlikte, Roma İmparatorluğu'nun çöküşünü bu yenilgiyle başlatır.

Romalılar Gotların kim olduğunu bilmez. İmparatorluğun kuzeydoğu sınırlarında, Tuna Nehri'nin doğusundaki ovalarda, Don Nehri'ne kadar uzanan steplerde yaşayan barbarlar diye düşünürler.

Oysa, Gotlar Germen'dir.

Romalılar Germenleri kuzey sınırlarının ötesindeki ormanlarla bataklıklarda yaşayan barbar sürüsü olarak bilir. Germenlerle Gotların yakın akrabalığının farkında değildirler.

Gotlar da Germanler gibi uzun boylu, mavi gözlü, beyaz tenli ve sarışındır.

Bu görünüm Romalıların gözüne çirkin gelir.

Çünkü dünyanın hâkimleri olan, üstün bir medeniyet yaratmış olduğuna inanan Romalılar Akdenizlidir, kısa boylu, koyu tenli, siyah saçlıdır.

Gotlarla Germanlerin uzun boyu, sarı saçları Romalılar için alt ırklara ait olmanın, yoksulluğun, barbarlığın işaretidir.

Nereden bilsin Romalılar, Gotların bir gün Alman, İngiliz, Danimarkalı olacağını ve kısa boylu, kara kuru insanları "alt ırklar" olarak düşüneceklerini.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İngilizce 'eğitim' nasıl denir

Roni Margulies 20.06.2012

Kendim eğitim görürken bile eğitim konusu pek ilgimi çekmemişti.

Bu sayede, resmî eğitimden mümkün olan en az zararı görerek çıktığımı sanıyorum, ama hiç zarar görmemek imkânsız tabii.

Beni eğitilmiş zannedip zaman zaman soranlara hep söylerim, üniversitede ne okuduğun önemli değil, ister iş idaresi gibi anlamsız bir şey olsun, ister nükleer fizik gibi fazla anlamlı bir şey. Önemli olan şu: Ömründe bir daha bu kadar çok boş zaman bulabileceğin, tek işinin okumak, spor yapmak, karşı cinsle ilgilenmek, kafayı çekmek ve dünyayı anlamaya çalışmak olduğu bir dönem olmayacak. Bu dört yılı bu açılardan değerlendir, sonra pişman olursun.

Eğitimle ilgili görüşlerim aşağı yukarı bunlardan ibaret.

Ama bu hafta, tamamen tesadüf, konuyu bilinç düzeyime çıkaran bir iki olay oldu.

Yakın bir arkadaşım ile yemek yiyoruz, laf lafı açıyor, anaokulundaki kızına İstiklal Marşı'nın ezberlettirildiğini söyledi. Kadehim elimden düşüyordu, zor tuttum. İnanmadım tabii. "İnanmazsan youtube'a 'anaokulu' ve 'İstiklal Marşı' yaz, görürsün" dedi.

Gördüm.

Vallahi gördüm.

Önce altı yaşında bir çocuğu izledim. Videonun altında şöyle yazıyor: "Çocuk daha 6 yaşında olmasına rağmen ne kadar da hissederek okuyor... 23 Nisan etkinliklerinde açılış olarak başladığı program..."

Daha da altında izleyicilerin yorumları var:

"Bu vatanın böyle evlatları oldukça Allah'ın izni ile hiçbir şey olmaz bu vatana. Dinlerken tüylerim diken diken oldu. Tebrik ediyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bin ah dinle kâse-i fağfurdan

Roni Margulies 23.06.2012

 Bin ah dinle kâse-i fağfurdan Eğitim konusuna dokunmak nereden geldiyse aklıma, bilgisayarımın posta kutusu günlerdir "Ah!" sesleriyle cınlıyor.

Çok yaşlı insanların bile ancak sözlük yardımıyla okuyup anlayabileceği İstiklal Marşı'nın anaokulundaki çocuklara ezberletildiğini yazmasaymışım keşke. Çok sayıda anne ve babanın yarasını deşmişim belli ki.

"Ben de size benim derdimi anlatayım.

Anne İngiliz, baba Kürt Alevi'si.

İkiz çocuklarımız dört yaşında ve kreşe gidiyor. Tıka basa Türk, Atatürk ve bayrak imgeleriyle dolduruluyorlar. Şimdi başka okula versek çare mi? Değil. Orada da aynısı olacak.

Çocuklar gerçekten de Atatürk'ün kalplerinde yaşadığını sanıyor.

Biz de okulda verilen zehri evde boşaltmaya çalışıyoruz.

Ne kadar vahim, değil mi."

Bir başka baba da şöyle yazmış:

*"Bizim kız dört yaşında yuvaya başlamıştı. Daha ilk akşam evde '**Türk askeri aslan yürekli, düşman askeri tavşan yürekli**' diye bir marş okumaya başladı.*

Ertesi sabah ilk işim Kalamış'ın göbeğindeki elit (!) yuvaya gidip yönetici cici hanıma 'Bu ne iştir' diye sormak oldu.

Aldığım cevap, o güne kadar bilmiyordum, Milli Eğitim Bakanlığı'nın yuvalarda bile programlama yaptığı, hangi şüirlerin öğretilceğini dikte ettiği.

Düşünsenize, daha üç dört yaşında bile.

Bizim eğitim sistemiyle çok dalga geçtik, ama kendi amaç ve işlevleri doğrultusunda olağanüstü başarılı. Sonuçlar ortada: Sizin dediğiniz gibi, müminlerin bile çok büyük çoğunluğu milliyetçi, laikçileri saymıyorum bile.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürdistan 1 No'lu Kapalı Cezaevi

Roni Margulies 30.06.2012

 Kürdistan 1 No'lu Kapalı Cezaevi *"Bu kitap, Türk Milletinin binlerce yıllık mazisinden bu yana şerefli tarihine şanlı ismini vuran, Çinlilere Çin duvarlarını yaptıran, çağlar devirip çağlar açan, hürriyetleri uğruna oluk oluk akıttığı şehit kanlarıyla bu mukaddes toprakları sulayan, ne zaferden şımaran, ne de felaketten yılan, sessiz gidip şikâyetsiz şehit olan, yuvasından 'ya şehit ol ya da gazi' diye uğurlanıp daima asil Türklük vekarının mütevazî tülü içinde kalan, METE'nin, ATILLA'nın, FATİH'in emrinde ne ise, KOSOVA'da, MOHAÇ'ta, MERCİDABIK'ta, PLEVNE'de, ÇANAKKALE'de, SAKARYA'da, DÜMLUPINAR'da ve KORE'de aynı olan, her biri Türk'lüğün şeref ve şan destanı, Kahraman Mehmetçiklerimiz ve aziz şehitlerimizin mübarek ruhları huzurunda, Türk halkına ithaf olunmuştur."*

"Kahraman Mehmetçiklerimizin 'hürriyetleri uğruna' Kosova'da, Mohaç'ta, Mercidabık'ta, Plevne'de ve Allah'ın Kore'sinde ne işi vardı" sorusunu atlayalım isterseniz.

"Mete'nin ve Atila'nın oluk oluk akıttığı şehit kanlarıyla suladığı 'mukaddes' toprakların bizimle ne alakası var" sorusunu da dert edinmeyelim.

Okumaya devam edelim.

"1inci Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı, muhtelif tarihlerde yapılan sorgulamalar sırasında komünistler tarafından aldatılmış olduklarını itiraf eden sanıkların açıklamalarına dayanan bu broşürü hazırlayarak kamuoyunun istifadesine sunmakla bir hizmet daha yaptığına inanmaktadır."

"Kuvvetine güvenen yüce Türk milleti tarihin altın sayfalarını dolduran şan ve şeref destanlarındaki tecrübesinden, azminden ve kahramanlıklarından da ilham ve cesaret alarak, mukaddes yurdunda yer yer ve zaman zaman teşekkül eden hıyanet, kin ve gariz kümelerini dağıtmış, aydın ve nurlu istikbaline doğru ilerlemektedir."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağcılık ve kaz kafalılık

Roni Margulies 04.07.2012

 Sağcılık ve kaz kafalılık Sağcıların, muhafazakârların kalın kafalı olduğunu eskiden beri düşünmüşümdür.

Hiçbirinin kafasının hiç çalışmadığı iddia edilemez belki, aralarında tamamen aptal olmayanlar da vardır herhalde ama genel olarak sağcılıkla kaz kafalılık arasında bir ilişki olmadığını düşünmek bana hep zor gelmiştir.

Bütün sağcıların Cevdet Sunay, Yıldırım Akbulut veya George W. Bush gibi olmadığını biliyorum elbet. Ama pek çoğunun öyle olduğu da yadsınamaz.

Yeni öğrendim, bu kuşkularımda haklıymışım.

Ontario’da Brock Üniversitesi’nden psikolog Gordon Hodson’un yaptığı bir araştırmaya göre, zekâ düzeyi daha düşük olan çocukların büyüyünce muhafazakâr ve ırkçı görüşlere sahip olma ihtimali diğer çocuklardan daha yüksekmiş.

Yemin ederim uydurmuyorum.

Araştırma sonuçları, alanının en ciddi ve prestijli dergisi olan Psychological Science dergisinde yayınlanmış.

Hodson, İngiltere’de yapılan iki çalışmanın bulgularını kullanmış. Çalışmaların biri Mart 1958’de, biri de Nisan 1970’te doğan çocukları izlemiştir. Çocuklar 10 yaşındayken zekâ düzeyleri ölçülmüş, 33 yaşına geldiklerinde de toplumsal görüşleri sorulmuş.

Hodson’un araştırmasında bazı sorunlar yok değil. Bir kere, ‘zekâ düzeyi’ bence sorunlu bir kavram, IQ ölçülerinin neyi ölçtüğü kuşkulu filan.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrim yaklaşıyor galiba

Roni Margulies 07.07.2012

Bankalar paradan para kazanır. Kredi almaya çalışıp reddedilenlerimiz bankaların para vermemeye çalıştığını zannedebilir, ama bankalar ancak kredi verip faiz alarak kâr eder. Yaptıkları başka bir şey, anlamlı ve üretken bir şey de yoktur zaten.

Dünya ekonomisinde her şey yolunda giderken, Alman bankaları güney Avrupa’nın nispeten zayıf ekonomilerine kredi vermek için ağızlarıyla kuş tutuyordu. Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi ülkeler açısından, borç ödemek için daha da borçlanmak kolaydı, Almanlar içinse borçlar ödendikçe sorun yoktu. Kârlar arttıkça, bu zayıf ekonomilerin bu borçları ilelebet ödeyip ödeyemeyeceklerini kimse sorun etmiyordu.

Aynı yıllarda Amerikan bankaları, bir önceki krizde batmamaları için hükümetin kendilerine pompaladığı milyarlarca doları kredi olarak verip kâr etme peşindeydi. En kolay konut kredisi vermektir. Faiz ödeme yeteneği olan herkese verdikten sonra, düzenli ödeme yapma ihtimali olmayan, hiçbir garanti gösteremeyenlere de vermeye başladılar. Aynen Alman bankalarının Yunanistan’a sürekli kredi vermesi gibi.

Amerika’da konut kredisi alanlar arttıkça, konut talebi arttı, konut fiyatları uçmaya başladı. Uçtukça, krediyle konut almış olanlar kendilerini zengin hissetmeye başladı, daha çok alışveriş yapmaya, konutlarını garanti gösterip daha çok kredi almaya, daha çok harcamaya başladı.

Balon şiştikçe şişti.

“Balon” denilmesinin nedeni şu: Ortada fol yok, yumurta yok, üretim yok, yaratılan gerçek bir değer yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti ne değildir

Roni Margulies 11.07.2012

Anayasa referandumunun üzerinden tam bir yıl ve on ay geçti.

Postexpress isimli bir mizah dergisinin son sayısının arka kapağında bir "Özür Dilekçesi" yayınlanmış.

Özetlemeyeyim, çarpıtıp mizahi değerini azalttığım düşünülmesin. Dilekçe şöyle:

"Faşizan karakteri günbegün alenileşen, zorlu mücadelelerle kazanılmış temel hak ve özgürlükleri durmaksızın öğüten AKP iktidarının değirmenine su taşıdığım ve böylelikle yaşanan mağduriyetlerde ve kıyımlarda pay sahibi olduğum için başta kadınlar, emekçiler, çiftçiler, öğrenciler, sosyalistler ve Kürt yurttaşlar olmak üzere tüm yurttaşlardan özür dilerim."

Ve bu metnin altında özür dileyenlerin isim ve imzaları için kutucuklar var.

Gerçek mizah çok yönlü olur, katman katman komiklik içerir. Ben de birçok açıdan güldüm derginin arka kapağını okuyunca.

Demek ki, diye düşündüm, derginin editörleri şuna inanıyor: Referandumda iki yıl önce yüzde 58 evet oyu çıkmasaydı, Anayasa'nın yirmi küsur maddesinde değişiklik yapılamamış olsaydı, bugün cennet gibi bir ülkede yaşıyor olacaktık. Başta kadınlar, emekçiler, çiftçiler, öğrenciler, sosyalistler ve Kürt yurttaşlar olmak üzere tüm yurttaşlar, bugün mutluluk, refah ve güzellik içinde gece gündüz sokaklarda dans ediyor olacaktı. Kimse tutuklanmayacaktı, savaş sona ermiş olacaktı, kadınların eşitliği çoktan sağlanmış olacaktı. Hatta belki de sosyalizme doğru epey yol alınmış olacaktı.

Evet oyu çıktı ya, bütün bunlar engellenmiş oldu!

Ben kendi hesabıma, referandumun yapıldığı 2010 yılında da, 2005'te de, 2002'de de, AK Parti'nin bugün yaptıkları dışında herhangi bir şey yapmasını beklemiyordum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maymun, ayna nöron ve biz

Roni Margulies 14.07.2012

Dünyanın insan için yaratılmadığını, insanın her şeyin merkezinde olmadığını anlamak ve kabullenmek çok uzun sürdü. Evrenin merkezinde dünya ve dünyanın orta yerinde insan olduğu inancı yakın geçmişe kadar düşünmeye ve sorgulanmaya gerek bile görülmeyecek kadar temel bir inançtı.

Tüm büyük dinler meseleyi böyle anlatır, Tanrı ile insan arasında çok özel bir ilişki kurar. Kim sorgulayacaktı ki?

Dünyanın sonsuz bir evrende sonsuz sayıda yıldızdan sadece bir tanesi olduğu, pek de özel ve merkezî olmadığı, insanın da bu küçük ve tesadüfî yıldızda yaşayan sayısız yaratıktan sadece bir tanesi olduğu ve tüm diğerleriyle yakın akraba olduğu anlaşıldıktan sonra, yine de farklı olduğumuz inancı varlığını sürdürdü.

Nasıl farklı olduğumuz arandı hep.

Biz konuşuyoruz, onlar konuşamıyor, denildi.

Sonra onların da “konuştuğu” anlaşıldı.

Makak maymunu yırtıcı bir kuş görüp bağırdığında hepsi birden çalılıkların arasına saklanıyor. Yılan görüp bağırdığında hepsi ağaçlara tırmanıyor. Kaplan görüp bağırdığında, hepsi şeytan görmüş gibi koşarak kaçmaya başlıyor. Bu naralar kaydedilip hoparlörden çalındığında, yine hepsi doğru tepkiyi gösteriyor. Belli ki, makak dilinde “Aaa, kaplan geliyor, kaçın lan!” ve “Geçen gün Şemsi’yi sokan yılan bu, canını seven ağaca çıksın!” demek mümkün. Belki ne denildiğini biraz abartıyor olabilirim ama farklı seslerin farklı tehlikeleri ifade ettiği kesin.

Biz alet kullanıyoruz, onlar kullanamıyor, denildi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim değişimden yana

Roni Margulies 18.07.2012

Fransa’da yıllar süren muhafazakâr iktidarlardan sonra mayıs ayında **sosyal demokrat François Hollande** yüzde 50’nin üzerinde oy alarak cumhurbaşkanı seçildi. Aynı seçimlerde yeni bir sol parti, **Front de Gauche (Sol Cephe)**, yüzde 11,1 oy aldı.

Yunanistan’da haziran ayında çeşitli sol partilerin koalisyonu **SYRIZA** oyların yüzde 27’sini aldı, hükümet olmasına ramak kaldı. **Komünist Partisi** de koalisyona dâhil olsaydı, yüzde 4,5 oy aldığına göre, sol bugün hükümet olurdu.

Ekonomik krizin 2008’de patlak vermesinden bu yana, Fransa ve Yunanistan’da sıcak bir sınıf mücadelesi yaşanıyor. Grevler, genel grevler birbirini izliyor, sendikalar dev gösteriler örgütleyiyor, hükümet programlarının uygulanması Fransa’da zor, Yunanistan’da zaman zaman imkânsız hâle geliyor.

Hollande’in, Front de Gauche’un, SYRIZA’nın yüksek oyları bu mücadele süreçlerinin parlamenter alana yansımaları.

İngiltere’de mücadele düzeyi daha düşük. Ama üç gün önce yayınlanan iki kamuoyu araştırmasının birine göre **İşçi Partisi** yüzde 44, **Muhafazakâr Parti** yüzde 33, diğerine göreyse İşçi Partisi yüzde 40, Muhafazakâr Parti yüzde 34 düzeyinde. Muhafazakârların hükümet ortağı Liberaller ise oylarının yarıdan fazlasını kaybetmiş durumda. Yarın seçim olsa, hükümet düşecek. İşçi Partisi’nin “sol” bir parti olduğu çok kuşkulu, ama Muhafazakârların solunda oldukları kesin.

Ekonomik kriz dönemlerinde siyaset kutuplaşmaya başlar, sol ve sağ büyür.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdansız ticaret özgürlüğü

Roni Margulies 21.07.2012

 Vidansız ticaret özgürlüğü Ramazan başladı, bugünkü yazıma biraz teolojik bir giriş yapayım diye düşündüm.

Komşunun cariyesine ve eşeğine tamah etmenin yanı sıra, On Emir'den bir tanesinin Tanrı'nın ismini olur olmaz yerde telaffuz etmeyi de yasakladığını hatırlar gibiydim.

Allah internetten razı olsun, açıp baktım, gerçekten de üçüncü emir şöyle: "Tanrı'n olan Rab'ın ismini boş yere ağzına almayacaksın."

Sanırım İslam'da böyle bir yasak yok. Yok ama, Allah'ın adını ikide bir anmak, gerekli gereksiz her yerde ağza almak da özendirilmiyordur herhâlde.

Geçenlerde İslamî düşünce tarihi uzmanı olan Pakistanlı bir dostumla sohbet ediyorduk. Bütün gün Sultanahmet, Fatih ve Eyüp'te dolaşıp bir nüfus kâğıdı aramış. Dalga geçiyor sandım. "Ne nüfusu yahu?" dedim.

Hz. Muhammed'in nüfus kâğıdını aramış! Bir arkadaşında görmüş, kendisi de istiyormuş.

"Peki," dedim, "nüfusta fotoğraf olur, nasıl yapmışlar?"

Fotoğrafın yerinde gül resmi varmış!

Bu sabah bilgisayarımda, ayıptır söylemesi, *Hürriyet* okurken gazetenin verdiği "şimdiye kadar verilmemiş" muhteşem Ramazan armağanlarına takıldı gözüm.

Biri, Kuran-ı Kerim ve Türkçe anlamı. Eyvallah, güzel.

İkincisi, "Kuran okuyan elektronik kalem".

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermeni Belediyesi falan değil

Roni Margulies 25.07.2012

Bu aylara gazetecilik açısından "**silly season**" der İngilizler. **Aptallık mevsimi.**

Sıcaktan herkes ya bayılmıştır ya tatildedir, memlekette hiçbir şey olmadığı, yazacak haber bulunamadığı için saçma sapan şeyler allanır pullanır, abartılır, haber gibi yazılır.

"Kocamı uzaylılar kaçırdı!" veya **"CHP'de büyük dönüşüm"**.

"Ne uzaylıları be?" demeyin lütfen.

Amerika'da uzaylılar tarafından kaçırılıp deneylere tabi tutulan, sonra da evine dönen çok sayıda insan var. Ve bunlar dünyaya iade edildiklerinde, anladığım kadarıyla, tımarhaneye tıkmıyor. Dernekleri var, araştırma merkezleri, dergileri var, internet siteleri var.

Bu uzaylılar niye özellikle Amerikalılara düşkün, niye zaman zaman Litvanya veya Laos vatandaşları kaçırılmıyor, bilemiyorum. Bir bildikleri vardır herhâlde.

Amerika'da uzaydan dönenler haber olduğu gibi, bizde de zaman zaman CHP'nin nihayet müthiş bir değişim geçirmekte olduğu haberleri çıkıyor, heyecan yaratıyor.

Sosyal demokrat parti her ülkeye lazımdır.

Kitlesel bir sosyal demokrat partinin varlığı, eşitlik ve adalet konularının, sosyal devletin, sendikal ve sınıfsal sorunların gündemde olmasını sağlar. En berbat, en sağcı sosyal demokrat parti bile bu konuları dikkate alan bir söylem kullanmak zorundadır.

En rezil, işçi sınıfından en uzak sosyal demokrat parti bile, oylarının önemli kısmını emekçilerden, sendikal işçilerden, yoksullardan alır ve bu nedenle **“sol”** bir söylemi tümüyle terk edemez.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Millî muhafazakâr ittifaka karşı ne yapmalı

Roni Margulies 28.07.2012

Söylemek istediklerimin ilk yarısını **Ahmet İnsel** salı günü kendi köşesinde anlattı. Bizzat Ahmet'in kelimeleriyle özetleyeyim.

“AKP iktidarı Türkiye tarihinde bir dönüşüme damgasını vurdu. Bu dönüşümün merkezinde özgürlükler rejiminin pekiştirilmesi ve genişletilmesi, imparatorluk bakiyesi etnik sorunların çözümü, ataerkil toplum geleneklerinin belirlediği kural ve pratiklerin etkisiz kalması gibi konular yer almıyordu.. Türkiye toplumunun sosyolojik çoğunluğunu temsil edenlerin iktidara gelmelerine dayanan bir dönüşümdü bu.. Kan bağları veya kurumsal aidiyetleri nedeniyle kendilerini toplumun üstünde bir konumda görenlerin hâkimiyetine son verildiği bir dönüşüm anı yarattı AKP..

On yılda AKP, askerî-sivil bürokratik vesayet güçlerinin meşruiyeti kendinden menkul üstün konumlarını ortadan kaldırdı. Bunları kâh demokrasi açısından meşru siyasal hamlelerle kâh bazıları demokratik kuralları ihlal eden yargı operasyonlarıyla gerçekleştirdi..

2007 seçimleri, AKP etrafında kümelenmiş Türk-Sünni orta sınıfının ve önemli bir kısmı bu kesimin içinden gelen siyasal elitlerin askerî muhtıralar, yargı darbeleri, güdümlü sivil toplum mobilizasyonları ve suikastlarla yıpratılmasının artık mümkün olmadığını kanıtladı.

Bu sosyolojik çoğunluğun ortak iki niteliği var. Birincisi etnik olarak kendini Türk tanımlaması. İkincisi Sünni Müslümanlığın değer ve zihniyet dünyasını benimsemesi.. Özgürlük talep eden bir toplumsal çoğunluktan ziyade iktidar talep eden bir çoğunluk var. AKP bu çoğunluğa dayanıyor, onun başat değer ve özlemlerini yansıtıyor.

Kendisi için hak, özgürlük ve bunların bir sentezi olarak demokrasi talep eden bu çoğunluğun, kendi değerlerini toplumun bütününe hâkim kılmaya çalışması beklenen bir gelişmeydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaten bizde ırkçılık yoktur

Roni Margulies 01.08.2012

Zaten bizde ırkçılık yoktur İsviçreli millî futbolcu **Michel Morganella** millî takımdan ve Olimpiyatlardan ihraç edildi. Bugün oynanacak olan İsviçre-Meksika maçında kendisini göremeyeceğiz.

Birkaç gün önce de Yunanistan şampiyonu millî üç adımcı **Voula Papachristou** memleketine geri gönderildi. O da Olimpiyatları bizim gibi evinde oturup televizyonda izleyecek.

Morganella, İsviçre'nin Güney Kore'ye 2-1 yenildiği maçtan sonra **Koreliler hakkında** (Kore futbolcuları hakkında değil, "Koreliler" hakkında) Twitter'da **"Moğollar sürüsü"** ifadesini kullanıp **"Gidip yansınlar"** (yani Türkçesiyle **"Cehenneme kadar yolları var"**) demiş.

İsviçre Olimpiyat Takımı Başkanı **Gian Gilli**, **"Güney Kore halkına karşı ayrımcılık yaptı, hakaret etti ve onurlarını kırıcı sözler etti"** diyerek **Morganella'yı ihraç etmiş.**

Üç adımcı **Papachristou** ise, yine Twitter'da, Yunanistan'da çok sayıda Afrikalı göçmen olmasından yola çıkarak **"O kadar çok Afrikalı var ki, hiç olmazsa Yunanistan'daki Batı Nil sivrisinekleri alışık oldukları yemekten mahrum kalmayacak"** demiş.

Papachristou, son seçimlerde yüzde yedi oy alan faşist Altın Şafak partisinin taraftarı.

İki sporcu da hemen özür dilemiş, *"Öyle demek istememiştim ya. Ben aslında mankafalı bir ırkçı değilim, dilim sürçtü, parmağım yanlış tuşa bastı, Koreliler harika insanlardır, Afrikalılara bayılırım"* demiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kapitalizmin domatesleri

Roni Margulies 04.08.2012

Siz eskiden domates yer miydiniz?

Yerdiyseniz, muhakkak zaman zaman şöyle bir sohbet yapıyorsunuzdur: **"Ah, nerede o eski domatesler! Nerede o koku, o lezzet! Şimdi hepsi suda bekletilmiş kartonpiyer gibi."**

Bütün marketlerde şimdi çeşit çeşit domates var. **"Dalında"** domates, **"salkım"** domates, **"hormonsuz"** domates. Bir de hiçbir sıfatı olmayan, **"normal"** domates. **Normal domates ucuz, diğerleri daha pahalı.**

Organik ürün satan manavlarda da domates oluyor *"Sevgilim, bankaya gidiyorum, üç aydır biriktirdiğimiz parayı çekip bir kilo organik domates alacağım, akşam salata yaparız."*

Bu organik domates, eskiden yediğimiz kokulu ve lezzetli domateslere benziyor. Ama ateş pahası.

Niye yahu?

Hayatımın ilk 20 yılında, yoksul bir tarım ülkesinde yaşıyor olmanın nadir nimetlerinden biri olarak güzel domatesler yedim. Sonra Türkiye kapitalizmi gelişmeye başladı.

Bu gelişmenin mantığı uyarınca, **“hormonlu domates”** üretmeye başladılar.

Daha kısa zamanda daha çok ve daha ucuza üretebilmek, aynı fiyata satıp daha çok kâr edebilmek için.

Üreticisinin değil, ama satıcısının daha çok kâr edebilmesi için.

Bununla da kalmadılar.

“Ha, bunu beğenmediniz mi?” dediler, “Buyurun, eskisinin aynısını da satın alabilirsiniz, hormonsuz, ama daha çok para vermeniz gerek”.

Ulan ben zaten güzel domates yiyorum, hâlîmden memnunum. Gelip bunu bozuyorsun, sonra bozulmamışını bana daha pahalıya satıyorsun!

Kapitalizmin tüm ürünleri gibi domates de insan ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla değil, kâr amacıyla üretilince böyle olur işte.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mücadele çok iyi gidiyor

Roni Margulies 08.08.2012

Umarım Başbakan dünkü *Güneş* gazetesini okumuştur.

Okumuşsa, çok beğenmiştir.

Geçenlerde “bir kısım medyadan” şikâyet etmiş.

“Bir kısım medya onlara hâlen destek vermeye devam ediyor. Yurtiçi ve yurtdışında da var ve bu desteği vermeye devam ediyorlar. Zaten terör örgütünün en çok aradığı şey propagandasını yaptırabilmektir.”

Daha önce medya yöneticileriyle “terör örgütünün” propagandasına karşı görüşmeler yaptıklarını, ama bu görüşmelerden olumlu sonuçlar çıkmadığını söyledikten sonra Başbakan, *“Bilerek veya bilmeyerek maalesef onların tezgâhına veya onların ocağına odun taşıyanlar var. Bunları nereye kadar kabulleneceğiz? Bir defa insanımızın moral değerlerini altüst ettikleri gibi psikolojik üstünlüğü sağlamada da terör örgütüne belli destekleri vermiş oluyorlar. Bunları görmemezlikten gelemeyiz. Bunları gayet iyi görüyoruz. Tabii bunların değerlendirmesini de kendi aramızda ona göre yapıyoruz”* demiş.

Medya yöneticileriyle “terör örgütünün” propagandasına karşı görüşmeler yaptıklarını öğrenmek çok güzel. Yüreğime su serpildi vallahi.

Televizyon ve gazetelerin sürekli PKK propagandası yapması, PKK'nin tezgâhına ve ocağına odun taşıması beni de çok kaygılandırıyordu doğrusu. Başlıca medya gruplarının gazetelerindeki "Bağımsız Kürdistan" ve "Bijî Serok Apo" manşetleri gerçekten endişe vericiydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yahudi millî karakteri, küfür, şirk ve nifak

Roni Margulies 11.08.2012

Yahudi tarih ve kültürünün şekillendirdiği Yahudi millî/sosyal karakteri, ırkçı, bozguncu, entrikacı, kinci, intikamcı, dünyacı, isyankâr, döneke vb. karakter özelliklerine sahiptir. Bu karakterin din alanındaki belirleyici temel kavramları ise küfür, şirk ve nifak'tır.

Bu nedenle, kahvede, bakkalda, bilardo salonunda girdiğim her siyasî tartışmanın bir noktasında ilginç bir şey olur. Dediklerime katılmayan, belki biraz da sinirlenen bir kişi birdenbire "Ama zaten sizler..." kelimeleriyle başlayan bir cümle söyler. Birdenbire "ben", "sizler" olurum. Çoğalırım.

"Roni" olmaktan çıkıp ırkçı, bozguncu, entrikacı, kinci, intikamcı, dünyacı, isyankâr, döneke "Yahudiler" olurum.

Adam benimle değil, bu kalabalık grupla tartışıyormuştur meğerse.

Ve bu kalabalık grubun belirleyici temel kavramlarının küfür, şirk ve nifak olduğunu herkes zaten bildiği için, ben farkında bile olmadan boş yere tartışmışımdır. Tartışmanın sıkıştığı yerde, karşımdaki kişi veya kişilerin yüzünde "Seni gidi münafık, biz zaten sizi biliriz" ifadesi belirir.

Kahvede, bakkalda, bilardo salonunda ben bunu doğal karşılarım. Doğal olduğunu düşündüğüm için değil, alışık olduğum için.

Ne var ki, bu yazının ilk paragrafını kahvede veya bilardo salonunda duymadım, Uludağ Üniversitesi'nin *İlahiyat Fakültesi Dergisi*'nde okudum.

Gelin, Dinler Tarihi hocası Yrd. Doç. Dr. Süleyman Sayar'ın "Yahudi Karakteri (Tarihî ve Sosyo-Psikolojik Bir Yaklaşım)" başlıklı "bilimsel" makalesini biraz daha okuyalım.

"Yahudilerin yabancı hâkimiyeti altında alabildiğine ezilmiş, horlanmış ve aşağılanmış olmaları büyük ölçüde kendi isyankâr, uyumsuz, bozguncu ve entrikacı karakterlerine de bağlı kalmıştır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazeteler, AK Parti ve patronlar

Roni Margulies 15.08.2012

Radikal'de Yıldırım Türker'in yazısını yayımlamamak aslında yazıyı yayımlamamayı amaçlayan bir şey değil.

Eyüp Can, Yıldırım'ın “*E peki, n’apalım, yayımlama, ben de başka türlü yazmaya çalışayım bari*” demeyeceğini bilir. Yazısı yayımlanmadığında Yıldırım'ın gazeteden ayrılacağını bilir.

Eyüp Can, Yıldırım gazeteden ayrıldığı anda o yazının internette şimşek hızıyla yayılacağını, *Radikal* okuyucularından çok (ama gerçekten çoook) daha fazla kişinin derhal o yazıyı bulup okuyacağını da bilir.

Amaç yazının okunmasını engellemek değil. Amaç Yıldırım'dan kurtulmak.

Bu sabah daktilomun başına oturdum, niyetim önce Yıldırım'ı arayıp izin almak, sonra da *Radikal*'in yayımlamadığı yazıyı bütünüyle bu köşeye koymaktı.

Başlamadan önce gazetelere bir göz atayım dedim, baktım bizim gazetede Yıldırım'ın yazısı bütünüyle yayımlanmış!

“Senin o gazetede ne işin var!” diye sürekli üzerime gelinen günleri hatırlamadan edemedim. “Doğan Grubu’nun gazetelerine veya hükümetin dolaysız borazanı olan gazetelere mi geçeyim, daha mı iyi olur?” derdim. “Bizler *Taraf*’tan, Yıldırım, Oral, Ahmet filan *Radikal*’den çekilse, meydanı tümüyle sağcılara bıraksak daha mı iyi olur?” derdim.

Bu sabah Yıldırım'ın yazısının yayımlandığını görünce *Taraf*’ta yazdığım için bir kez daha, ayıptır söylemesi, koltuklarım kabardı.

Kabarmasına kabardı da, kapılınmaması gereken iki yanılğı var bence.

Birincisi, Türkiye’de iyi gazete yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrkçılık, bilim, faşizm

Roni Margulies 18.08.2012

 İrkçılık, bilim, faşizm Beyaz ırk en üstün ırktır, değil mi?

Beyaz olmanın bir üstünlük işareti olduğu, en yoksul Estonyalılarından en zengin İngiliz’ine, en eciş bücüş İspanyol’undan en aristokrat görünümlü Fransız’ına kadar, tüm Avrupalı ırkçıların en temel inancı.

Avrupalı beyazların gidip kurduğu ülkelerde, Amerika’da, Avustralya’da, Güney Afrika Cumhuriyeti’nde, İsrail’de de yaygın bir inanç.

Hatta o kadar uzağa gitmeye gerek yok. Allah’ın Türkiye’sinde bile, bir Alman’ın bir Arap’tan veya Etyopyalıdan birazcık da olsa üstün olduğu inancı, hiç kuşkusuz yok, yaygındır.

Bu kadar çok insan inandığına göre, belki de doğrudur, değil mi?

Değil.

Beyazların niye beyaz olduğunu artık biliyoruz. Ve üstünlükle filan hiç alakası yok.

D vitaminiyle alakalı.

Ten rengini açıktan koyuya doğru derecelendirip dünya haritasına yansıtınca, çok net bir resim çıkıyor. En çok ve en yoğun güneş alan bölgelerden (yani ekvator ve yakınları) en az güneş alan bölgelere doğru (yani kutuplar) gittikçe, ten rengi de siyahtan beyaza dönüşüyor.

Niye?

Orta Afrikalılar sürekli güneş banyosu yaptığı için değil, hayır.

İnsan teninin koyu renk olması deride bulunan *melanin* adlı maddeden kaynaklanıyor.

Melanin, güneşten gelen ışınlar karşı koruyucu bir işlev görüyor. Zararlı radyasyon ışınlarını kesiyor. Bu ışınların yol açtığı deri kanserlerini engelliyor.

Ama güneş sadece zararlı değil. Faydası da var, insan vücudu bu ışınları D vitaminine dönüştürüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pamuk ve Bağdat Caddesi'nin başörtülüleri

Roni Margulies 22.08.2012

"Burjuvazi beni çok sinirlendiriyor. Küstahlıklarından tiksiniyorum. Dar görüşlü ve bencil olduğu gibi, kendi halkından da nefret ediyor. Laik Türk üst sınıfını askerî müdahaleler de, Kürtlere yapılan baskı da rahatsız etmez. Türk kadınlarının birçoğuna, sadece başörtüsü taktıkları için tepeden bakarlar."

Orhan Pamuk'un bir Alman dergisine söylediği "Başörtüsü taktıkları için kadınlara tepeden bakarlar" sözü, birkaç yıl önce bir arkadaşımın anlattığı bir hikâyeyi hatırlattı bana.

İstanbullu varlıklı bir ailenin oğlu olan arkadaşım, doğma büyüme Suadiyeli olan annesiyle Bağdat Caddesi'nde yürüyor. Karşıdan başörtülü iki kadın geliyor. Arkadaşımın annesi donakalıyor: *"Buraya da mı geldi **bunlar!**"* diye haykırıyor.

"Bunlar" dediği, tümüyle sınıfsal bir şey. Halk, yoksullar, emekçiler, Anadolu lular, köylüler, taşralılar anlamına geliyor. *"İstanbul'un zengin bir mahallesinde bu çulsuzların ne işi var?"* demek istiyor. *"Benim evimde temizlikçi olabilirler, bana hizmet edebilirler, ama benim alışveriş yaptığım yerde alışveriş yapamazlar"* demek istiyor. Burjuvazinin, egemen sınıfın genel bakışını yansıtıyor.

Bu bakış Türk burjuvazisine özgü değil elbet. Dünyanın her tarafında egemenler, zenginler kendi "altlarındaki" herkese böyle bakar.

Ama bu anekdotu incelediğimizde, son on yıldır Türkiye'de yaşanan ve Kemalist Türkiye'ye özgü olan pek çok şeye ışık tutuyor bence.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soyun öyleyse, dövüşeceğiz

Roni Margulies 25.08.2012

Kürt sorunu hakkında yazı yazarlar arasında en güvenerek okuduklarımdan biri Alper Görmüş'tür.

Her dediğine katıldığım için değil, Kürtlerin derdini anladığına ve bu derde deva bulan bir çözümden yana olduğuna güvendiğim için.

Dün anlaşımadık.

Bir ağacın altında dinlenmek isteyen bir papaz ile "Bu ağaçla bu toprak benim, kalk" diyen bir asilzadenin öyküsünü anlatmış Alper.

"Peki, nasıl elde ettiniz bu toprakları" sorusuna cevaben, asilzade sonunda "Eeee, yeter artık, büyük büyük dedelerim dövüşerek elde etmiş bu toprakları" deyince, papaz da "Soyun o zaman" diyor, "dövüşeceğiz!"

Ve papazla asilzadeyi Kürt sorununa şöyle bağlıyor Alper:

"Öyle olmadı mı: Bu devlet (hikâyemizdeki asilzade) Kürtlerin (hikâyemizdeki papaz) salt insan olmaktan kaynaklanan haklarını salt kendi yaptığı yasalara dayanarak on yıllar boyunca inkâr etmedi mi?.. Papazın suya duyduğu ihtiyaçla Kürtlerin kendi anadillerini korkusuzca konuşma ihtiyacı arasında fark var mı?"

Öyle olmadı mı: Bu devlet her insanî talebe 'hayır' demedi, böyle böyle 70-80 yıl geçmedi ve sonunda bazı Kürtler 'soyun o zaman, dövüşeceğiz' diye dağa çıkmadı mı?"

Yani önce mağdurun dövüşmesinin meşru olduğunu belirtiyor Alper.

Sonra, anlaşımadığımız noktaya geliyor:

"Karşı taraf [yani asilzade, yani Türkiye devleti], 'Bunların hepsini konuşabiliriz, fakat önce şu saldırılarını durdurman gerekiyor' diyorsa, o noktaya gelmişse, işte o zaman papazın 'soyun o zaman, dövüşeceğiz'inin meşruiyeti ölümcül bir darbe almış demektir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahar Çiçek'leri

Roni Margulies 29.08.2012

 Bahar Çiçek'leri Hükümetin Kürt meselesine yaklaşımını Cemil Çiçek'in ağzından duymak insanın içini ne kadar rahatlatıyor, değil mi?

Türk siyaset tarihine demokrat, barışçıl bir insan hakları savunucusu olarak damgasını vurmuş bir kişinin şimdi de Kürt sorununa el atması çok güzel. Demek ki, barış yakındır!

Kürt halkı derin bir "Oh!" çekmiş olsa gerek. Bilirler ki çünkü, Cemil Çiçek'in olduğu yerde haksızlık olmaz, devlet şiddeti olmaz, bahar çiçekleri açar.

Bunları ben de bildiğim için, Çiçek'in 11 maddelik "Teröre Karşı Ulusal Mutabakat" metni hayal kırıklığına uğrattı beni.

"Bu sorun sadece güvenlik tedbirleriyle çözülebilecek bir nitelik taşımamaktadır" dedikten sonra, maddelerin tümünde sadece "terör" meselesinden söz edilmesi, sadece "terörle" nasıl baş edileceğinin tartışılması dikkatimi çekti.

Mesele "terör" meselesiyse, güvenlik tedbirleriyle çözülür. Teröristleri yok edersin, olur biter.

Teröristin terör yaratmak dışında bir amacı olmadığı için, devletin alabileceği tek tedbir güvenlik tedbiridir.

Yok, eğer sorun sadece güvenlik tedbirleriyle çözülemiyorsa, demek ki basit bir terör sorunu değildir, bundan çok öte, çok daha derin bir sorun vardır. O zaman başka tedbirler almak, daha derin olan sorunu çözmek için adım atmak gerekir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatandaş için medenî bilgiler ve Artin Agopyan

Roni Margulies 01.09.2012

Zafer Bayramı'nı herkes gibi ben de sınırsız bir coşkuyla kutlarken, Büyük Taarruz ruhunu daha canlı bir şekilde yaşamak gereği hissettim.

Elimde bir kılıçla sağa sola taarruz etmek çevreye rahatsızlık verebileceği için, daha sakın bir yöntem seçtim. Kütüphanemde biraz arayıp 30 Ağustos'un mana ve ehemmiyetine uygun bir kitap buldum, okumaya koyuldum.

Vatandaş için Medenî Bilgiler. Atatürk'ün manevî kızı Âfet Hanım'ın kaleme aldığı kitap 1930'da yayımlanmış. Önsözünde "Bu notları Ankara Musiki Muallim Mektebinde son ders yılında 'Yurt Bilgisi' namı altında okuttum. Umum için istifadeli olacağını ümid ederim" diyor.

Ben çok istifade ettim doğrusu. Özellikle "Millet" bölümünden herkesin istifade etmesini isterim.

"Sözlerimin kolay anlaşılması için, yine Türk milletine bakacağım; çünkü dünya yüzünde ondan daha büyük, ondan daha eski, ondan daha temiz bir millet yoktur ve bütün insanlar tarihinde görülmemiştir."

"Yakın ve uzak zamanlar düşünülürse, Türk'e yurtluk etmemiş bir kıta yoktur. Bütün dünyada, Asya, Avrupa, Afrika, Türk atalarına yurt olmuştur. Bu hakikatler eski ve yeni tarih vesikaları ile malûmdur. Fakat bugünkü Türk milleti, varlığı için bugünkü yurdundan memnundur. Çünkü büyük, kudretli atalarının mukaddes miraslarını bu yurttan da muhafaza edebileceğinden, zenginleştirebileceğinden emindir."

"Türk milletinin her kişisi, bir takım farklarla ve fakat umumî surette birbirine benzer."

"Türklerin aşağı yukarı hep ahlakları birbirine benzer. Bu yüksek ahlak, hiçbir milletin ahlakına benzemez."

Hepsi umumî surette birbirine benzeyen, ahlakları aşağı yukarı hep aynı olan bu milleti inceler ve bizlere anlatırken, Âfet Hanım ansızın duraklıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemal'i mi eleştirmeli, Tayyip'i mi

Roni Margulies 05.09.2012

Türkiye'nin sorunu İslam mıdır?

Yoksa Kemalizm midir?

Gündelik anlamda sormuyorum. Çok daha genel, uzun vadeli, tarihsel anlamda soruyorum.

Şu veya bu partiye oy vermek, şu veya bu somut politikayı savunmak anlamında değil, bir üst soyutlama düzeyinden bakarak soruyorum.

Geleceğin toplumunu tasavvur edebilmek açısından, daha adil, daha eşitlikçi, sömürsüz, baskısız bir toplumun önündeki engelleri kaldırabilmek açısından soruyorum.

Sormamın nedeni ani bir felsefe merakı değil.

Türkiye'de son 15 yıldır yaşanan tüm siyasî gelişmelerin temelinde bu sorunun yattığını düşünüyorum da, o nedenle soruyorum.

"Yok yahu!" diyeceksiniz. Binlerce başka önemli konu sayacaksınız, ayrıntılı şeyler anlatacaksınız, meselelerin çok daha karmaşık ve çok yönlü olduğunu söyleyeceksiniz.

Elbette var.

Ama hepsinin temelinde, kökünde bu soru ve toplumun bu soruya verdiği cevap yatıyor.

Örneğin, AK Parti'nin üç kez seçim kazanmasının ve Başbakan'ın 2023'e kadar iktidarda olmayı planlamasının kökünde bu soruya toplumun çoğunluğunun verdiği cevap var.

CHP'nin çok uzun zaman iktidara gelemeyecek olmasının ve küçük ulusalcı "sol" partilerin silinip gitmiş olmasının kökünde bu cevap var.

On beş yıldır Türkiye'de yaşanan tüm keskin saflaşmalarda safları tayin eden, bu soruya verilen cevap.

Şeriat geliyor mu, gelmiyor mu? Necmettin Erbakan'ın başbakan olma hakkı var mıdır, yok mudur? Abdullah Gül cumhurbaşkanı olabilir mi, olamaz mı? Başörtülü bir kadın Çankaya'da oturabilir mi, oturamaz mı, Tapu-Kadastro dairelerine girebilir mi, giremez mi? Tehlikenin farkında mısınız, değil misiniz? Ergenekon var mıdır, yok mudur? Genelkurmay'da darbe planları yapılmış mıdır, yapılmamış mıdır? Lav silahı lav silahı mıdır, boru mudur? Islak imza ıslak mıdır, kuru mudur? Silivri'de yatanlar vatan kahramanı mıdır, suçlu mudur? Anayasa, az da olsa çok da olsa, değiştirilmeli midir, değiştirilmemeli midir? 19 Mayıs törenleri tank, top ve tüfeklerle yapılmalı mıdır, yapılmamalı mıdır? Orhan Pamuk vatan haini midir, romancı mıdır? Devletin gasp ettiği azınlık

mülkleri iade edilmeli midir, edilmemeli midir? Yalçın Küçük zirdeli midir, dünya çapında bir aydın mıdır? Soner Yalçın ırkçı ve Ergenekoncu bir pislik midir, Türk gazeteciliinin onuru mudur? Suriye’de Esed emperyalizme karşı savaşan bir kahraman mıdır, eli kanlı bir diktatör müdür?

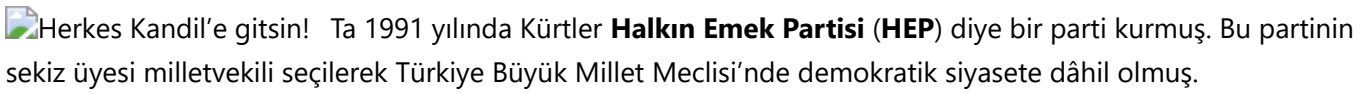
Daha sayfalarca devam edebilirim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes Kandil’e gitsin!

Roni Margulies 08.09.2012

Bu parti aynı yıl devlet tarafından kapatılmış.

Kürtler demokratik siyasetten vazgememi, **Demokrasi Partisi’ni (DEP)** kurmuşlar ve milletvekilleri o partiye geçmiş.

Bu milletvekilleri Meclis’te Kürtçe yemin ettikleri için 1994’te derdest edilip cezaevine atılmış ve bu parti de kapatılmış.

Kürtler demokratik siyasetten yine vazgememi, **Halkın Demokrasi Partisi’ni (HADEP)** kurmuşlar. HADEP 1999 yerel seçimlerinde 37 belediye bakanlıı kazanmış.

Yine olmamış. Anayasa Mahkemesi bu partiyi de 2003’te kapatmış, Genel Başkan dâhil 46 partiliye be yıllık siyasetten uzak durma yasağı vermiş.

Kürtler demokratik siyasetten yine vazgememi, **Demokratik Toplum Partisi’ni (DTP)** kurmuşlar. DTP, 2007 seçimlerinde 21 milletvekili ıkarımı ve 2009 yerel seçimlerinde 99 belediye bakanlıı kazanmış.

Yerel seçimlerden bir ay sonra başlatılan bir polis operasyonuyla 52 parti yesi tutuklanmış. Haziranda belediye meclis yeleri dâhil 18 partili daha tutuklanmış. Eylülde sendikacılar dâhil 35 partili tutuklanmış. Aralıkta 10 belediye başkanı, altı eski belediye başkanı ve bir belediye bakan vekili dâhil 100’e yakın partili daha tutuklanmış.

Aralık ayında bu parti de kapatılmış ve kapatılan yedinci Kürt partisi olma payesini kazanmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatımdaki müzik

Roni Margulies 12.09.2012

 Hayatımdaki müzik Bir bakkal, bir kapıcı, bir köşe yazarı, dükkânın önünde geyik yapıyoruz.

Hepimiz askerlik yapmış olduğu için, kimse Türk ordusunun mükemmel olduğunu, en büyük askerin Türk askeri olduğunu filan düşünmüyor.

Kapıcı, askerliğini Topçu Tugayı'nda yapmış. "Hayatımda bir topa dokunmadım bile," diyor, "tek faydam düşman topunun üzerine atlamak olabilir ancak".

Afyon'daki patlamayla ilgili çeşitli görüşler var. Birimiz "herifin biri sigarasını yanlış yere atmıştır" diyor, birimiz "Ergenekon" diyor, birimiz "sabotaj".

Sokakta geyik yaparken herkes her şeyi söyleyebilir. "Ne biliyorsun, lan?" diyen olsa da kimsenin çantasından hemen çeşitli dosyalar çıkarıp meseleyi belgelerle kanıtlaması beklenmez.

Ama 25 vatandaşın ölümüyle sonuçlanan bir olayda, bir memleketin Ana Muhalefet Partisi Başkanı'nın "Sabotaj!" deyip sonra da ıslık çalarak evine dönmesi biraz garip mi, bana mı öyle geliyor?

Emrindeki 25 asker öldüğünde, bir memleketin Genelkurmay Başkanı'nın sanki Genelkurmay Başkanı değil de Sönmez Filament Bayanlar Voleybol Takımı'nın başkanıymış gibi davranması, bölgeye gidip hediye alışverişinde bulunması, hiçbir sorumluluk üstlenmemesi biraz garip mi, bana mı öyle geliyor?

Bülen Arınç, Genelkurmay Başkanı'na hediye veren Vali'nin davranışı hakkında "Alaturkadır, özensizdir" demiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suriyeli göçmenler kardeşimizdir

Roni Margulies 15.09.2012

Balyoz davasının 103. duruşmasını geçenlerde kalabalık bir CHP heyeti izlemiş.

Bir konuşma yapan **CHP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Tezcan** şöyle demiş:

"Hatay'da daha iki gün önce gördük, Özgür Suriye Ordusu'nun militanlarına misafirhaneler açılıyor. Özgür Suriye Ordusu'nun militanları eğitim kamplarında, misafirhanelerde eğitilip ağırlanıyor. Özgür Türk ordusunun subayları da esir kamplarında, Silivri toplama kamplarında esir ediliyor."

Memlekette sosyal demokrasinin ve solun hâl-i pür melalini dört kısa cümlede bu kadar özlü bir şekilde özetleyebilmek önemli bir başarı.

Asker sevgisi, darbeci taraftarlığı, milliyetçilik, sahte antiemperyalizm, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık... Bütün bunları, 38 kelimeye sığdırmak ciddi bir dil ustalığı gerektirir. Tebrik ederim!

Öte yandan, Türkiye'de solcu olmayan herkese çok acıyorum.

Bülent Bey gibileri tarafından fena hâlde kandırılıyorlar.

On yıldır izliyorlar. Ve zannediyorlar ki, “**Solculuk nasıl bir şeydir**” sorusunun cevabı şöyle:

Solcu dediğin Atatürk hayranıdır, siyasî hattını Genelkurmay’a bakarak belirler, Müslümanlar hükümet olacağına askerler olsun diye düşünür, Ergenekon diye bir örgütlenme olmadığına inanır, darbe planı yapanları kahraman olarak görür, İlker Başbuğ’un Amerikan emperyalizmine karşı savaşan bir vatansever olduğunu savunur, LAV silahını boru zanneder.

Türkiye’de solcu olmayan herkes geçtiğimiz on yılda bunlara ikna oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyal Güvensizlik İl Müdürlüğü

Roni Margulies 19.09.2012

Davacı, İstanbul Sosyal Güvenlik İl Müdürlüğü işçilerinden, Sirkeci Sağlık Sosyal Güvenlik Merkezi’nde görev yapan 3275 sicil nolu **Hüseyin Yüksel**.

Tez-Koop İş sendikası üyesi. İşyeri temsilcisi.

Çalıştığı kurum hakkında niye davacı olmuş?

Dosyadan okuyalım.

Personele verilen yemek nedeniyle, 2005 yılında işçiler zehirlenmiş, yemek numuneleri Hıfzısıhha’ya gönderilmiş, yemeklere **dişki** bulaşmış olduğu tesbit edilmiş. İşçiler, yemek şirketiyle yapılan anlaşmanın feshedilmesini istemiş, kabul edilmemiş. Hüseyin, işçilerin birlikte hareket etmesini organize ettiği gerekçesiyle görev değişikliğiyle başka yere gönderilmiş.

Gönderildiği yerde çalışmaya başladıktan sonra, çalışanların öğle yemeği molasının kaldırılması girişimine yasaya ve yönetmeliklere aykırı olması nedeniyle karşı çıkmış. Yine görev değişikliğiyle başka yere gönderilmiş.

Bu değişikliğin 2821 sayılı Sendikalar Kanunu’na aykırı olduğunu bildirerek Hüseyin Cibalı’ye gitmeyi reddetmiş.

Tam 106 gün boyunca asıl işyerine geldiğini noter yoluyla kaydettirmek zorunda kalmış. Bu arada, masa ve bilgisayarı elinden alınmış, fatura ödeme şifresi iptal edilmiş, imza föyü kaldırılmış. Ama “görünmez adam” gibi her gün işe gitmeye devam etmiş.

Hakkında soruşturma açılmış. Merkez Disiplin Kurulu’na sevk edilmiş. Kurul Hüseyin’i haklı bulmuş ve Hüseyin görevine geri dönmüş.

Sonra, 2008’de, her ay kadrolu işçilere ödenmesi gereken Mali Sorumluluk Tazminatı’nın ödenmemeye başlanması üzerine Toplu İş Sözleşmesi’nin ihlal edildiği gerekçesiyle Hüseyin yine sorun çıkarmış, Beyoğlu İş Mahkemesi’nde dava açmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerikan rüyası Amerikan kâbusu

Roni Margulies 22.09.2012

 Amerikan rüyası Amerikan kâbusu Bugün birçok Müslüman ülkesinde kıyamet kopması bekleniyor.

Fransa, 20 kadar ülkede elçiliklerini ve okullarını kapattı.

Pakistan'da Batı ülkelerinin elçiliklerini korumak için asker görevlendirildi, 15 şehirde göstericilerin işini zorlaştırmak için cep telefonları çalışmaz hâle getirildi. Hükümet tarafından bugün "Peygambere sevgi günü" ilan edildi. "Sevgi" gününde şiddet olmayacağı umudu gerçekleşir mi, yoksa daha da mı büyük bir öfke patlaması olur, henüz bilinmiyor.

Endonezya'nın başkenti Cakarta'da Amerika ve Fransa büyükelçilikleri kapalı; Afganistan'da tüm diplomatik binalar kilitli.

Pakistan'daki Amerikan elçiliği bu hafta televizyonlara reklam vererek Amerikan hükümetinin Muhammed'le dalga geçen filmle hiç alakası olmadığını duyurdu.

Tunus'ta hükümet bugün yapılması planlanan tüm gösterileri yasakladı. Yasağın bir işe yarayıp yaramadığını göreceğiz. Ama ben hiç zannetmiyorum.

Yarın yine şu soru soruluyor olacak:

"Müslümanlar niye böyle?"

Ahmet Altan'ın geçen hafta sorduğu gibi, *"Neden her kıskırtıcı filmin veya karikatürün cevabını ancak 'cinayetle' verebileceğine inanan bir öfke ve ezilmişlik kompleksi var?"*

Üstelik bu soruyu sadece Batılılar ve Müslüman olmayanlar değil, birçok inançlı Müslüman da soruyor olacak.

[**Yazının devamını okumak için tıklayın.**](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüksek öğrenim görmüş parlak subaylar

Roni Margulies 26.09.2012

Gözüme uyku girmiyor iki gündür. Yemeden içmeden kesildim.

Ah, nasıl üzülüyorum!

Nasıl içim parçalanıyor!

Pırıl pırıl gençler, ülkemizin ufkunda güneş gibi parlayan ihtiyar delikanlılar, vatan sevgisiyle çıra gibi yanan, yanarken hepimizi aydınlatan kahraman subaylar hapiste çürüyecek.

Yapılır mı bu ya? Türkiye'nin geleceğiyle oynanır mı böyle?

Nasıl hain bir komplo bu!

Kim koruyacak şimdi bizi?

Mustafa Kemal düşmanlarına karşı kim koruyacak?

Ortaçağ karanlıklarından kim koruyacak?

Kaba saba, bidon kafalı, kıllı heriflerle başörtülü kadınlara karşı kim koruyacak?

Bu heriflerle bu kadınların ellerini kollarını sallayarak oy vermesini ve bizim beğenmediğimiz hükümetler seçmesini kim engelleyecek?

Çoğunluk oldukları için bizim beğenmediğimiz şeyler yapabileceklerini zannediyorlar! Kim verecek bunlara derslerini?

Kim bunları Atatürk aydınlığına çıkaracak?

Daha dün evime temizliğe gelirken bugün benimle aynı mağazalarda alışveriş etmelerine kim mani olacak?

Kim anlatacak bunlara: "Önce Atatürk ilkelerini özümseyin, doğru dürüst giyinmeyi ve konuşmayı öğrenin, Arabesk değil opera dinlemeye alışın, sonra oy verirsiniz."

Eyvâh!.. Ne yer, ne yâr kaldı. Gönlüm dolu âh u zâr kaldı.

Çetin Doğan'ın olmadığı bir dünyada ben ne yapacağım şimdi?

Beni ve vatanımı Amerikan emperyalizmine karşı kim koruyacak?

Vatan mahzun, ben mahzun.

Zimba gibi, filinta gibi, Ayhan Işık gibi subayları bu vatan boş yere mi büyüttü, Amerikalara gönderdi, eğitti? Boş yere mi yediğimizden içtiğimizden kesip aydın ve aydınlık subaylarımız için tanklar, toplar, uçaklar aldık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefret suçu ve Başbakan

Roni Margulies 29.09.2012

Sayın Başbakan'ı ve Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'i kutlarım.

Dalga geçmiyorum, vallahi kutlarım.

Görmez, "Bugün dünya üzerinde ırkçılık ve ayrımcılık nasıl suç sayılıyorsa, nasıl nefret suçları diye bir suç çeşidi varsa, bu şekilde kültürlerin ve milletlerin kutsal değerlerini aşağılamak, tahkir etmek, bilimsel, sanatsal,

kültürel hiçbir değeri olmayan, sadece provokasyon olan bu tür operasyonlar da aynı şekilde bütün hukuk sistemleri tarafından nefret suçları kapsamına alınmalıdır” demiş.

Ağzına sağlık. Allah söyletmiş.

Başbakan ise, Türkiye’nin inançlara hakaretin nefret suçu kapsamına alınması için bir çabası olup olamayacağı sorulduğunda, “Tahrik biçiminde olduğu zaman insanların kutsallarına, dinî inançlarına saldırıların tanzim edilmesi konusunda uluslararası düzenlemelerin yapılması gerekir. Uluslararası hukuk noktasında değerlendirmeler yapılabildiği gibi ulusal hukuk açısından da bir şey yapılabilirdi. Türkiye olarak biz başı çekelim. Düşünce ve inanç özgürlüğü, farklı insanların özgürlük sınırına kadardır.

Ulusal hukukta değerlere inançlara hakaretin nefret suçu kapsamına alınmasıyla ilgili Ömer Çelik’e talimat veriyorum hemen çalışmasını yapalım. Filmle ilgili değil, benzer hareketler için. Yasalarda muğlâklık varsa, onları açmak lazım. Bu konuda Türkiye dünyaya öncü olacak. Ben antisemitizmi insanlık suçu olarak ilan eden, halkının tamamına yakını Müslüman olan ülkenin başbakanıyım. Ama Batı, İslamofobia’yı insanlık suçu ilan edememiştir, teşvik etmiştir.”

Harika!

Nedendir bilinmez, “Bu konuda Türkiye dünyaya öncü olacak” sözlerini birazcık kuşkuyla karşılıyorum, ama önemli değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kongre, Başbakan ve cinsellik

Roni Margulies 03.10.2012

 Kongre, Başbakan ve cinsellik Kongreyi izleyebildiğim kadar izledim. Şimdi benim de bir şeyler yazmam gerek. Ağırbaşlı siyasî analizler yapmam gerek.

Ne var ki, tüm bu izleme sürecinde aklımda ön plana hep cinsellikle ilgili şeyler çıktı.

Özellikle 2023 ve 2071 tarihleri telaffuz edildiğinde, 68 veya 116 yaşına kadar Erdoğan ve AK Parti ile uğraşmak zorunda kalacağımı düşündüğümde yoğun cinsellik imgeleri doluştu aklıma.

Kürt sorununun çözümüyle ilgili bazı adımların açıklanacağı ima edilmişti Kongre öncesinde. Kongrede söylenenleri dinledikçe yine aynı imgeler oluştu hayalimde.

İnsanların hayatlarını nasıl yaşaması gerektiğine müdahale etme hakkını kendinde gören dar, boğucu bir muhafazakârlığın sesini duydukça yine aynı imgeler...

Dünyadaki bütün muhafazakârlar niye bu hakkı kendilerinde bulur?

Bu muhafazakârlık bir de dindarlıkla birleşince niye “Herkes benim gibi yaşamalıdır, benim gibi yaşamayanlar günahkârdır, hastadır, tehdittir, engellenmelidir, cezalandırılmalıdır, bazı organları derhal kesilmeli veya tıkanmalıdır” inancı baş gösterir?

Özellikle köktendinci Hristiyanlar, daha da özellikle Amerikalı muhafazakâr köktendinci Hristiyanlar cinsel ilişkide bulunmaya niye düşmandır?

Bulunmasınlar, hiç beni rahatsız etmez, hatta cinsel ilişkide bulunmayarak genlerini insanlığın gen havuzundan çekmelerini memnuniyetle karşılarım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suriye, savaş ve borsa

Roni Margulies 06.10.2012

 Suriye askerleri Türkiye tarafından niye top ateşine tutuldu? Sınırın öbür tarafından gelen bir top mermisi bu tarafta beş kişinin ölümüne yol açtığı için, değil mi?

Ne kadar da doğal karşılandı. “Onlar bize ateş etti, biz de onlara ettik. Misliyle karşılık verdik. Başka ne yapacaktık ki?”

Doğal karşılamayıp biraz üstünde duralım.

Gelen merminin kaza olma ihtimali yüksek. Nitekim gazetelerden birinde küçücük bir haber var: “*Askerî kaynaklar.. olayın ‘kesinlikle kaza’ olduğu görüşünde. Suriye güçlerinin muhaliflerin ele geçirdiği karakolu geri almak için açtığı topçu ateşinde yanlış hesaplama yaptığı değerlendiriliyor.*”

Biz yine de diyelim ki kaza değil. Diyelim ki provokasyon amacıyla bilerek ateş edilmiş ve Türk Silahlı Kuvvetleri de bunu biliyor.

O durumda bile, verilmesi gereken tepki yaylım ateş açmak mıdır?

Misliyle karşılık verip 34 Suriyeli askeri öldürmek midir?

Bir tane mermi gelmiş. Arkasından binlerce asker, tank, uçak filan gelmiyor. O gelen tek mermi belli ki büyük bir saldırının ilk adımı değil.

Niye yaylım ateş açıyorsun?

Gerekli savunma önlemlerini al, tamam. Ama sonra hemen diplomatik temas kurmak, “Ne oluyorsunuz” diye sormak, “Kaza mıydı, başka bir şey mi” sorusunun cevabını istemek daha makul olmaz mı?

Bir dizi gazetede “**Türkiye bir savaşa çekiliyor**” manşetleri vardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz ve Kemalist devlet

Roni Margulies 10.10.2012

Balyoz mahkûmlarına ağıt yakanlarla, "en parlak subaylarımızın" ardından âh çekenlerle, darbeci yakınlarıyla beraber sıcak gözyaşı dökenlerle dalga geçtiğim bir yazım üzerine şöyle bir mail aldım:

"Bu eğlenceli üslup eminim bazılarını çok sinir ediyordur, bu grupta olmadığım için şanslıyım sanırım :)

Naçizane bir de şunu sormak isterim: Davada hukukî sürecin işleyişine getirilen eleştirilere de değinmiş olsanız daha iyi mi olurdu?"

Doğru, iyi olurdu. Değineyim.

Alper Görmüş, Balyoz kararı karşısındaki iki tavrı şöyle özetledi:

*"Balyoz davası kararlarının büyük tarihsel önemini ve çok katmanlı sembolizmini öne çıkaranlar... Bu tavrın doğal sonucu, davada öne sürülen kimi itirazların '**büyük resme bakmak**' gerekçesiyle görmezden gelinmesiydi..*

*Davanın zaaflı gibi görünen yanlarını öne çıkaranlar... Bu tavrın doğal sonucu, zaaflardan oluşan '**küçük resme**' bakmak ve '**her şey yalan**'a demirlemektir.."*

Ben birinci gruba dâhilim.

Davayı önemsizleştirecek, kuşkulu hâle getirecek, değersizleştirecek tek bir kelime yazmamaya özen gösterdim.

"Büyük resmin" (yani darbe planlamakla suçlanan insanların yargılanıyor olduğu gerçeğinin) karartılmaması, gölgelenmemesi için elimden geleni yaptım.

Dahası, bu davanın **daha da büyük bir resmin** bir parçası olduğunu vurgulamaya çalıştım.

Daha da büyük resim şu: Erbakan döneminde başlayıp Erdoğan döneminde devam eden darbe plan ve girişimleri; halkın demokratik tercihlerini yok sayan ve seçilmiş hükümetleri Atatürkçü Düşünce Derneği gibi yasal ve Ergenekon gibi yasadışı örgütlenmeler eliyle ve silah zoruyla devirme çabaları; ve bütün bunların Kemalist orta sınıfların en doğal hakkı olduğu inancı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rosetta taşı, Mısır ve emperyalizm

Roni Margulies 13.10.2012

 Rosetta taşı, Mısır ve emperyalizm **Napoleon Bonaparte**'ın askerlerinden **Pierre François Bouchard** adlı bir teğmen, 19 Temmuz 1799 günü, Mısır'da, Fransızların adını **Fort Julien** olarak değiştirdikleri yıkık dökük **Raşid Kalesi**'ni onarma çalışmaları sırasında bir duvarı yıkarken baştan aşağı yazılarla kaplı, koyu külrengi, kısmen zedelenmiş taş bir levhaya rastlar.

Bouchard'ın komutanı **Albay D'Hautpoul** bunun önemli bir şey olabileceğini kestirip kendi komutanı **General Menou**'yu haberdar eder.

Levha mühendis **Lancret**'ye teslim edilir.

Lancret, levhada üç ayrı dilde yazı olduğunu anlar: Biri **Yunanca**dır, bunu tanır; biri **hiyeroglif**tir, bunu da anlar; biri de **hiç tanımadığı bir alfabeye** yazılmıştır.

Levha derhal bilim adamlarına iletilir.

Yunanca yazı kolayca okunur: Milattan önce 240 ile 180 yılları arasında Mısır'a hükmetmiş olan **V. Ptolemi**'nin meziyetlerini öven 27 Mart 196 tarihli bir yazıdır.

Aynı övgünün üç ayrı dilde yazılmış olduğu varsayılır. Bu üç dilden biri okunabildiğine ve yazının içeriği bilindiğine göre, diğer iki dilin de çözülebileceği düşünülür.

Ve bir metre yüksekliğinde, üç çeyrek ton ağırlığındaki taş, **"Rosetta taşı"**, on binlerce başka arkeolojik eser, sanat eseri ve papirüs ile birlikte Paris'e doğru yola çıkarılır.

Hiyerogliflerin bu taş sayesinde çözüleceği heyecanı Avrupa'nın tüm başkentlerinde dilbilimci, tarihçi ve arkeologları sarar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatana hizmet ve hıyanet

Roni Margulies 17.10.2012

 Vatana hizmet ve hıyanet BDP Kongresi'ni izlerken, "vatan haini" kavramı geldi aklıma.

Geçenlerde Kemal Kılıçdaroğlu güzel bir "hainlik" tanımı yapmıştı. Bir *WikiLeaks* kriptosunu okuyarak, şöyle demişti:

*"Kendi ülkesinin çıkarlarını değil, başka ülkenin çıkarlarını koruyan bir başbakan bu ülkenin başbakanı olamaz. Halkımın görmesini isterim. Kendi ülkenizin çıkarlarını değil, başka ülkenin çıkarları için o ülkeye söz veriyorsunuz. Takdirini milletime bırakıyorum. **Kendi ülkesinin çıkarlarını korumayan adama hain denir.**"*

Sözkonusu "başka ülke", Amerika.

Kılıçdaroğlu ne kadar tehlikeli bir şey söylediğinin farkında mı acaba?

Ben de açıkça sormak istiyorum.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde Amerikan çıkarlarının tersine herhangi bir iş yapan bir başbakan olmadığına göre, *"Tüm başbakanlarımız vatan hainidir, bundan sonra da uzunca bir zaman tüm başbakanlarımızın vatan haini olma ihtimali çok yüksektir"* diyebilir miyiz?

BDP Kongresi'nin de bir hıyanet-i vataniye kongresi olduğundan tam emin olamamıştım, ama *Sözcü* gazetesinin manşetini okuyunca kuşkuya mahal kalmadı:

"Başkent'in göbeğinde ihanet kongresi."

“Türk bayrağı ile Atatürk portresi üstüne, bebek katili Apo’nun posterini astılar.”

Sayın Öcalan’ın portresini Türk bayrağı ile Atatürk portresinin yanına asabilirlerdi, asmamışlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Otel odalarında eşcinsellik

Roni Margulies 20.10.2012

 Otel odalarında eşcinsellik Eşcinsel bir çift İngiltere’nin güzel bir tatil beldesinde sevimli bir pansiyona girip iki kişilik bir oda ister. Daha önceden rezervasyon yaptırıp gerekli depozitoyu ödemişlerdir.

Michael Black ve **John Morgan** yeni tanışmış değildir. Dokuz yıldır sevgilidirler, altı yıldır beraber yaşamaktadırlar.

Pansiyonun sahibesi **Susanne Wilkinson**, Black ile Morgan’a oda vermeyi reddeder.

Dindar bir Hristiyan’dır Bayan Wilkinson.

Dinî inançları nedeniyle, pansiyonunda iki eşcinselin geceyi aynı odada geçirmesini kabul edemez.

Black ile Morgan, “cüzamlı gibi” hissettirildikleri, ikinci sınıf vatandaş muamelesi gördükleri suçlamasıyla 2010 martında Bayan Wilkinson’a dava açar.

Dava geçen hafta sonuçlandı.

Hâkim **Claire Moulder**, “aynı koşullarda, evli olmayan heteroseksüel bir çiftte davranacağından daha olumsuz davrandığı” gerekçesiyle, pansiyon sahibesini suçlu buldu. Hâkim, Bayan Wilkinson’ın yaptığı dinî inançlarının bir ifadesi olarak düşünülebileceğine, ama hizmet sunucularının cinsel eğilim nedeniyle ayrımcılık yapmamasını gerektiren 2010 Eşitlik Yasası’nın hükümlerini ihlal ettiğine karar verdi.

Bayan Wilkinson, doğrudan ayrımcılık yaptığı ve eşitlik yasasını ihlal ettiği için 3.600 sterlin para cezasına çarptırıldı.

Kararın ardından, “Doğal olarak,” dedi Bayan Wilkinson, “eşim ve ben davayı kaybettiğimiz için hayal kırıklığına uğradık. Temyize gitme hakkımız var ve bu hakkı kullanmayı ciddi olarak düşünüyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatandaşlık krizi!

Roni Margulies 24.10.2012

Milliyet’in manşetini beğendim doğrusu. Sadece ufak bir zamanlama hatası yapmış, onun dışında çok güzel.

Manşette sözü geçen kriz dün TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu'nda çıkmış.

Gazetenin haberine göre, Komisyon heyecanını kaybetmiş. Başkan Mustafa Şentop ile CHP'li Atilla Kart laf dalaşına girmiş, Kart "Başbakan dışarıdan müdahale ediyor" diye şikâyet ederken, Şentop "Ben de başka ülkenin başbakanı müdahale ediliyor sandım. Bu ülkenin başbakanı müdahale edecek tabii" karşılığını vermiş. Kart, "CHP'ye karşı bu ne husumet?" demiş. Filan fıstık.

Velhasıl, beş saatlik toplantıda maddenin başlığı bile konulamamış ve görüşmelere ertesi gün devam edilmesi kararlaştırılmış.

Ama bu arada "Husumet kelimesini seviyorsun, hâlini yansıtıyor" şeklinde anayasa hukuku açısından çok önemli sözler de edilmiş.

Sözkonusu madde için **AK Parti ve BDP "Vatandaşlık"** başlığını isterken, **CHP "Vatandaşlık-Türk Vatandaşlığı"**, **MHP "Türk Vatandaşlığı"** başlığında ısrarcı olmuş.

Hâl böyle olunca, 1 No'lu Alt Yazım Komisyonu'nda maddenin yazımına geçilememiş.

Kriz olmasına kriz, tamam, ama dün başlamadı ki bu kriz!

Tam 91 yıldır yaşıyor.

1921 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'na göre, "Türkiye ahalisine din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibariyle 'Türk' ıtlak olunur".

Krizin başlangıcı işte bu cümlede ifadesini buluyor zaten.

Çünkü Cumhuriyet'i kuran kadrolar bal gibi biliyor: Herkes "Türk" değil ve bu bir sorun. Bu sorunu nasıl halledeceğiz? Ne yapacağız biz bunları?

Kovacak mıyız? Asimile mi edeceğiz?

Türkleştirecek miyiz, gitmelerini mi sağlayacağız?

Bir daha soykırım yapsak ayıp olur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek yürek çifte bayram!

Roni Margulies 27.10.2012

 Tek yürek çifte bayram! Urfa ile Ankara'da kaçan kurbanlıklar sakinleştirici iğne atan tabancayla durdurulmuş.

Acaba, diyorum bazen, çaktırmadan hepimizi mi sakinleştirici iğne atan tabancayla durdurdular?

Bulutların hemen ötesine park etmiş bir uzay gemisinde, insan gözünün göremediği yeşil ve sekiz kollu uzaylı yaratıklar ellerinde tabancalarla Türk milletini mi sakinleştiriyor acaba?

Öyleyse, şanslı sayılırız.

Urfa ve Ankara'dakilerden farklı olarak, İnegöl'de kaçmaya çalışan bir boğayı pompalı tüfekle vurup yaralamışlar.

Ya bizim uzaylılar da sakinleştirici iğne atan tabanca değil pompalı tüfek kullanıyor olsaydı!

Sakinleştirildiğimiz için olsa gerek, her şeyi doğal karşılıyoruz.

Bayramlaşıyoruz.

Çoluğu çocuğu alıp mesire yerlerine gidiyoruz.

Hiçbir şey garip gelmiyor bize.

Bu durumun ruhanî bir açıklamasını belki bulurum diye, bir yandan bayram sevinciyle *"Besmeleyle biz yangına gideriz"* türküsünü mırıldanırken, bir yandan da Diyanet İşleri Başkanlığı'nın internet sitesine danıştım.

"Bu bayram, başkalarını aç bırakarak doyanlara, diğerlerini ezerek muktedir olanlara, ötekilerini yok sayarak var olanlara karşı Hakk'ın yanında yer almanın bayramıdır."

Şaşkınlıklar içinde kaldım!

Belli ki, Diyanet İşleri hükümeti eleştiriyor.

"Bu bayram, yeryüzünde acı ve açlık üretenlerin yanında olmayanların, yeryüzünün dertleriyle hemdert olanların, dil-din ayırımı yapmadan, ırk-renk farkına aldırmadan, 'Sonra biz de aç kalırız!' kaygısına kapılmadan infak edenlerin, sadaka verenlerin, yardım edenlerin, yığınlardan ve istifleyenlerden olmayanların bayramıdır."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram terörü

Roni Margulies 31.10.2012

İnsan niye **"terörist"** olmayı seçer?

Garip bir şey, değil mi?

Köyünde güzel güzel yaşamak varken, dağa çıkıp zor koşullarda her şeyi tehlikeye atmak, ölümü göze almak çok da kolay bir seçim olmasa gerek.

Niye seçer bunu insan?

Polis Akademisi bünyesindeki **Uluslararası Terörizm ve Sınıraşan Suçlar Araştırma Merkezi** sayesinde artık bu sorunun cevabını biliyoruz.

Prof. Dr. **Süleyman Özeren** başkanlığındaki akademisyenler tarafından gerçekleştirilen çalışmada 2010-2012 yılları arasında yakalanan 2.270 örgüt üyesi üzerinde yapılan araştırmadan “çarpıcı sonuçlar” çıkmış. **Terör örgütlerinde militan kimlik inşası ve eleman profili** adlı araştırma, gazete haberlerine göre, “terör örgütünün cahillik ve işsizliği nasıl kullandığını”, “eleman temin etme yöntemlerini” ve “nemalandığı alanları” gözler önüne sermiş.

Boru değil, koca profesör! Ve Polis Akademisi. Ve akademisyenler. Herhalde, diye düşündüm, çok şey öğrenirim bu rapordan.

Hemen öğrenmeye başladım.

Örneğin, **PKK’nin eleman kazanma yöntemleri** şöyle sıralanmış:

“Gençlerin suça itilerek sabıkalı hale getirilmesi. Kaçırılma, zorlama, tehdit, kandırılma. Örgütle ilişkili yapıların kazanma sürecinde kullanılması. Örgütsel yayınların etkisi. Cezaevi ve Avrupa faaliyetleri.”

Ve tabii bu bilimsel ve akademik bir rapor olduğu için, **Kürt gençlerinin dağlarda ölümü göze almasının nedenleri** bilimsel ve akademik bir şekilde sunulmuş:

“Cezaevinde propaganda: yüzde 1,27, intikam duygusu: yüzde 1,69, evliliğe zorlanma: yüzde 2,54, yargılanma ve aranyor olma: yüzde 2,97, özentisi ve takdir edilme arzusu: yüzde 2,97, kardeşinin dağ kadrosunda olması: yüzde 2,97, duygusal ilişki sebebiyle: yüzde 3,39, örgütsel yayınların etkisi: yüzde 3,81, akraba etkisi: yüzde 3,81, arkadaş etkisi: yüzde 7,20, işsizlik ve ekonomik sorunlar: yüzde 10,59, kaçırılma, zorlama, tehdit: yüzde 11,02, etnik duygular: yüzde 11,86, ailevi sorunlar/aile baskısı: yüzde 16,95, örgüt propagandası ve gençlik kolları faaliyetleri: yüzde 16,95.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Devlet pazarlık etmez’

Roni Margulies 03.11.2012

 ‘Devlet pazarlık etmez’ Kürt sorununu AK Parti mi çözer, CHP mi çözer?

Soru aklıma geliverince kıkır kıkır gülmeye başladım. Konu ciddi, biliyorum, gülünecek bir şey yok, ama kendimi tutamadım, pardon.

Konu Kürt meselesi olunca, Türk siyaset sahnesi bir anda “sınıfsız zümresiz kaynaşmış bir kitle” oluveriyor. Hiçbir konuda anlaşmazmış gibi görünen iki parti Türk devletinin yüce çıkarları etrafında birleşiveriyor.

CHP hakkında fazlaca laf etmeye gerek yok herhâlde, değil mi?

Bence de yok. Ama yine de bir iki laf edeyim.

Hafta başında **Cumhuriyet** gazetesinde **Öztin Akgüç** diye bir adamın “**Cumhuriyeti Kutlamak**” başlıklı bir yazısını okudum.

Kim olduğunu bilmiyordum, akşam eve dönünce baktım. Eski hoca, şimdi Eczacıbaşı Holding yönetim kurulu üyesi. Yani **“Cumhuriyet solcusu”**! CHP tarzı **“solcu”**!

Diyor ki, **“Baro seçimleri, Ümit Kocasakal ve Metin Feyzioğlu’nun seçim başarıları umut yarattı. Ülkede demokrasi, insan hakları, adalet, insanca yaşamak, haksızlıkları önlemek için cesurca savaşı vermek gerekiyor”**.

Ama bi dakika. Öztin Akgüç’e umut veren bu Kocasakal, şu sözleri eden Kocasakal değil mi?

“Anadilde savunma, asla kabul etmiyorum. Bu, hakkın suiistimalidir. Ha, eğer Türkçe bilmiyorsa, o Kürt vatandaşı ilk ben savunurum. Ama Türkçe bildiği halde, ‘İlla da anadilde savunma yapacağım’ demek, bir hakkın suiistimalidir.”

Yani anadilde savunma hakkını kullanmak, o hakkı suiistimal etmektir!

Niye?

Çünkü Kürtler kendi anadillerinde değil, Ümit Kocasakal’ın anadilinde savunma yapmalıdır!

Akgüç ve Kocasakal gibileri, CHP, DSP ve İşçi Partisi, pazartesi günü **“Cumhuriyet’i korumak”** için sokaklara döküldü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Tefeci, simsar, tüccar’

Roni Margulies 07.11.2012

Yüz kişiyi sokakta durdurup sorsak. **“Sizce bütün Yahudiler zengin midir?”** desek. **“Bütün Yahudiler ticaret yapar, değil mi?”** desek.

Sizi temin ederim, 96 kişi **“Elbette!”** der.

Niye?

Belçikalı Marksist **Abram Leon**, 1944’te Nazilerin bir toplama kampında öldürülmeden önce yazdığı *The Jewish Question A Marxist Interpretation* (**Yahudi Sorunu Marksist Bir Yorum**) kitabında Yahudilerin niye **“paradan anladığını”**, niye **“tefeci, simsar, tüccar”** olduklarını anlatır. Pek çok Yahudi’nin niye para ile ilgili alanlarda iş tuttuğunu inceler.

Bunun nedenlerinin ırksal değil, tarihsel ve sosyoekonomik olduğunu açıklar.

Şöyle açıklar.

Avrupa’da yüzyıllar boyunca ekonominin ana alanlarından “yasal” olarak dışlanan, toprak sahibi olması, tarımda çalışması yasaklanan Yahudiler üretim alanından dolaşım alanına “sürülmüştür”. Ulusal iktisadî süreçlere dâhil olmalarına izin verilmediği için, ulusal ekonomiler arasındaki “çatlaklara”, yani **uluslararası ticarete mahkûm edilmişlerdir**.

Günlük yaşamın ekonomisinde insanlara en önemli gelen şey paradır. Oysa, gerçekte önemli olan üretimdir. Para, üretimle tüketim arasındaki "arabirim"dir, üretilen malların dolaşımını kolaylaştıran ikincil bir unsurdur. Para bir anda ortadan kalksa, üretim sürdüğü müddetçe, hiçbir şey olmaz, tüm ihtiyaçlar karşılanmaya devam eder. Ama üretim durursa, yaşam durur.

Yahudiler bu anlamda **gerçek ekonominin dışına "sürülmüş"tür.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karmaşık bir hissiyat Türklerinki

Roni Margulies 10.11.2012

Bali'de demiş ki Başbakan:

"Günümüzde demokratik süreçlerin kapsayıcı, şeffaf, hukukun üstünlüğünü esas alan ve azınlıkların haklarını gözetken şekilde oluşturulması kaçınılmaz gereklilik."

Bir dostumun yorumu şöyle oldu:

"Acaba Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olduğunu mu unutmuş, yoksa Türkiye'nin dünyada olduğunu mu?"

Bir başka dostum, şöyle bir metin kaleme aldı:

"Türkiye buna müstahak değil!"

Her geçen gün düzeyi biraz daha düşen siyasî söylemimiz geçtiğimiz günlerde yeni bir rekor kırdı. Recep Tayyip Erdoğan'ın 'bahtsız Bedevi' sözü ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun kutup ayılı cevabı ile adiliğin, süfliliğin, edepsizliğin daha önce tecrübe etmediğimiz bir noktasına eriştik.

Artık yeter diyoruz. Tahammül sınırlarımızı aştınız. Tiksiniyoruz sizden, utanıyoruz. Biz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, ister iktidarda olsunlar, ister muhalefette, politikacılarımızın devlet adamı olmasını istiyoruz, sokak serserisi değil.

Bu devletin başkanlığına seçilmiş olan kişinin, işgal ettiği mevkiin önemine ve kıymetine vâkıf olmasını istemek hakkımızdır. Hükümetin başında olmak insana bazı sorumluluklar yükler. En temel hicap duygusundan yoksun bir başkan yalnız kendisini değil, ülkesini de rezil eder.

Muhalefetin sorumlulukları da iktidardan aşağı değildir. Siyasî rakipleriyle senli benli konuşan, hakaret etmekten, hakarete hakaretle cevap vermekten geri kalmayan bir muhalefet, demokrasiye hizmet etmez, ona zarar verir. Muhalefetin görevi küfürleşmek değildir.

Toparlanın beyler. Bıktık artık. Siyaset bekliyoruz sizden, it dalaşı değil."

Bu sözlere çoğu *Taraf* okurunun katılacağını tahmin ediyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Ne kutlaması lan!’

Roni Margulies 17.11.2012

 ‘Ne kutlaması lan!’ Kemalizm’in komediye dönüşmüş olması iyi bir şey değil bence.

Tamam, bir açıdan fena olmuyor, gülüyoruz, eğleniyoruz. Memlekete hoş bir hava geliyor.

Sokaklarda gülünç maskeli insanlar tiyatro gösterisi yapıyor.

İnsanlığın en temel varoluşsal kaygısı olan ölüm korkusu bir günlüğüne aşıyor; 131 yıl önce doğan bir adamın hâlâ yaşıyor olduğuna inanılıyor.

Üstelik, tüm iyi mizah eserlerinde olduğu gibi, bu gösterilerde de hem güldürücü hem düşündürücü bir yan oluyor.

Ben düşünmeden edemedim mesela, madem “Atatürk ölmedi”, o zaman niye 10 Kasım törenleri yapılıyor?

Yok, eğer öldüyse, o zaman ne olacak bizim hâlimiz? Atatürksüz bir hayat düşünülebilir mi?

Bir yandan maskelere güler, bir yandan da bu derin soruları düşünürken, aklıma ilkokulda 10 Kasım günü yediğim dayak geldi.

“Bugünün önemi ne evladım” sorusuna, **“Bugün Atatürk’ün ölümünü kutluyoruz örtmenim”** cevabını vermiştim.

Doğru cevabı verdiğimden hiç kuşku yoktu.

Verememişim.

“Ne kutlaması lan!” diye üstüme yürümüştü öğretmen.

“Türk, doğru ve çalışkan” olmadığım için, bayrak sallayıp Atatürk’ten söz edilen her durumu “kutlama” sanıyordum. Acı gerçeği o gün öğrendim.

Bütün bunlar güzel şeyler. Ama yine de Kemalizm’in maskeli bir sokak komedisine dönüşmüş olması iyi bir şey değil bence.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Yahudi devleti’ ve din

Roni Margulies 21.11.2012

Gazete köşelerinde yazı yazınca insan kısa yazmayı öğreniyor.

Ben zaten eskiden beri "Althusser'in dediği gibi" veya "Aklın Fenomenolojisi'nde Hegel'in de belirttiği gibi" cümlelerini gördüğüm anda elimdeki kitabın devamını okumadan rafa kaldırırdım.

Mektep yıllarımda duymuştum. Adam şöyle bir doktora tezi yazıyor: "Güney İngiltere'de Brighton ve Hastings kentlerinde 19. yüzyılın ikinci yarısında aile ilişkileri ve gayrimeşru çocuk doğumları." Başarılı bir tez; kitap olarak yayımlanıyor. Kitabın adı daha kısa ve özlu olmak zorunda elbet. "Güneyli Piçler" oluyor!

Benzer bir yaklaşımla, İsrail/Filistin sorununu özetlemek istiyorum.

Çok karmaşık, çok yönlü, içinden çıkılmaz bir sorun, değil mi?

Değil. Aksine. Çok basit.

On kısa cümlede özetlenecek kadar basit:

- 1) Dünyanın uzak bir yerinden birileri bir toprağa geliyor ve ora halkına, "Bu topraklar 2000 yıl önce bizimdi, biz oturacağız, siz gidin" diyor.
- 2) "Bize Avrupa'da yaşam hakkı vermiyorlar, ırkçılığa ve soykırıma maruz kaldık, izin verin bu topraklarda beraber yaşayalım" demiyorlar.
- 3) "Siz gidin, burası bizim" diyorlar. Ve savaşarak yerli halkı kovuyorlar, yerinden yurdundan ediyorlar.
- 4) Bunun hiçbir hukuksal, etik, ahlakî meşruluğu yoktur ve olamaz. Bu anlamda, İsrail devleti gayrimeşrudur, korsan bir devlettir.
- 5) İsrail "sadece Yahudilere özgü" bir devlet, bir "Yahudi devleti" olduğu sürece, gayrimeşru, ırkçı ve haksız bir devlet olacaktır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail ve emperyalizm

Roni Margulies 24.11.2012

İsrail bugün her zamankinden daha önemli.

Amerika için önemli, Avrupa için önemli, dünyayı yönetmeye çalışan büyük güçler için önemli.

Önemli olduğu içindir ki, Gazze'ye saldırmasıyla birlikte Batı'dan **gelmeyen** tepkiler ilginç oldu.

Örneğin, masum sivillerin korunması için "uçuşa yasak bölge" uygulaması isteyen bir ses çıkmadı. Londra'da acil konferanslar örgütlenip Gazze halkına insanî yardım malzemeleri gönderilmesi kararı çıkmadı. İsrail'e kapsamlı veya hatta göstermelik yaptırımlar uygulanmadı. Tek bir politikacı bile Başbakan Netanyahu'nun istifa etmesi gerektiğini savunmadı. Hiçbir yayın organı Tel Aviv'deki rejimin meşruiyetini sorgulamadı. Batı'nın bölgedeki müttefiklerinin gayrimeşru ve saldırgan bir devlete karşı direnenlere yardım etmesi istenmedi.

Buna karşılık, **kendini savunan zavallı İsrail'in Gazze'ye saldırma hakkı** birkaç gün boyunca hiç gündemden düşürülmedi.

Barack Obama, Asya turnesine çıkarken "Kendi topraklarına roket atılmamasını beklemek İsrail'in en doğal hakkıdır" dedi.

"Bunu, Gazze'de askerî faaliyetlerinin düzeyini yükseltmeden başarmasını tercih ederiz, daha iyi olur. Hem Gazze halkı için daha iyi olur, hem de İsraililer için daha iyi olur, çünkü Gazze'ye girerlerse İsrail askerlerinin ölme veya yaralanma riski çok daha büyük olur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddet hortlakları ve başka bir dünya

Roni Margulies 28.11.2012

Dünyada her şey olması gerektiği gibi mi?

İnsan toplumu insanların mutluluğunu sağlayacak şekilde mi örgütlenmiş?

"Değil" cevabını benimle birlikte sanırım hemen herkes verecektir.

Ama bu cevabı verenlerin çok büyük çoğunluğu çoğu zaman "Değil, ama ben ne yapabilirim ki?" diyecektir. "Değil, ama böyle gelmiş böyle gider, nasıl değiştirebiliriz ki?" diyecektir. Ve hayatına devam edecektir.

Bazı zamanlarda ise, çok çeşitli tarihsel ve toplumsal nedenlerle, çok sayıda insan yaşadığı koşulları dayanılmaz bulur, bu koşulları değiştirmek için harekete geçer.

Tarih boyunca değişmeyen tek şey belki de budur. İnsanlar baskıya, sömürüye, adaletsizliğe karşı şu veya bu şekilde direnir, mücadele eder, ayaklanır.

Direnirken de, ayaklanırken de, büyük kalabalıklar ince eleyip sık dokumaz, tarih okuyup ders çıkarmaz, yöntem, strateji ve taktik tartışmaları yapıp oybirliğiyle en doğru eylem biçimlerini şaşmaz bir bilimsellikle uygulamaz.

Her isyan, her ayaklanma, "**Yetti artık!**" çığlığının ifadesi olarak başlar. Uzun teorik tartışmaların sonucu olarak değil.

Ondan sonra göç yolda düzülür.

Ve en zor koşullarda düzülür. Çünkü karşı taraf, egemenlerin tarafı, her zaman daha hazırlıklı, daha örgütlü, daha deneyimli ve tepeden tırnağa silahlıdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletin sevgili hizmetkârları

Roni Margulies 01.12.2012

Yurttaşımız Hrant Dink'imize 301'den ölüm cezası biçen ve 18 hâkimin en insafsızlarından olan Mehmet Nihat Ömeroğlu'nun kamu başdenetçiliğine tayinini şiddetle kınıyor, protesto ediyorum...

Adalet Ağaoğlu'nun öfkesini dünkü *Taraf*'ta okumuşsunuzdur.

Binnaz Toprak da Ömeroğlu'nu istifaya çağırırken, **"Üç bilirkişi raporunun Dink'in Türklüğü aşağılamadığını ortaya koymasına rağmen, o dönem Yargıtay üyesi olan Ömeroğlu'nun da çabalarıyla Dink mahkûm edildi ve ölümüne kadar giden süreç açıldı"** demiş.

"Böyle bir kişinin başdenetçi seçilmesi hakikaten Türkiye'nin ciddi bir demokrasi ayıbıdır. Bu, Türkiye'nin ne hâle geldiğini de gösteriyor" diye devam etmiş.

Hepimiz iyi biliyoruz ama. Bu herif istifa etmeyecek, istifa ettirilmeyecek, tepkiler ne onun umurunda olacak ne de onu atayanların. Ve her başvuruda vatandaş haksız, devleti haklı bulup **"kamu başdenetçiliği"** makamını anlamsız hâle getirdikten birkaç yıl sonra daha da güzide bir devlet makamına atanacak.

Yargıtay başkanı mı olur, MİT'in başına mı gelir, bir Kürt iline vali mi olur, bilmem. Ama bir şey olur.

Olacağını biliyorum, çünkü Ömeroğlu'nun atanması **"Türkiye'nin ne hâle geldiğini"** göstermiyor. Türkiye'nin zaten her zaman ne hâle olduğunu ve bugün de yine aynı hâle olduğunu gösteriyor.

[**Yazının devamını okumak için tıklayın.**](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorunlarımız ikiden ibaret

Roni Margulies 05.12.2012

İki temel sorun var memlekette.

Lütfen okumayı bırakıp kafanızda sorun sıralamaya başlamayın. Sonu gelmez, yazıyı okumaya dönecek vaktiniz kalmaz. İki temel sorun dedim.

Birincisi, on gün öncesinin bir gazetesinde geçen gün tesadüfen gözüme çarptı.

Deniz Harp Okulu ve Deniz Lisesi'nin kuruluşunun 239. yıldönümü geleneksel kutlama töreni 18 kasımda yapılmış. Tuzla'daki Deniz Harp Okulu yerleşkesi tören sırasında izinsiz bir eyleme sahne olmuş.

Gazete haberi şöyle:

Törene bu okullardan mezun olan tüm subay ve amiraller davet edildi. Kutlamalar devam ederken tören, bir anda Balyoz Darbe Planı davasında mahkûm olan subay ve amirallere destek eylemine dönüştü. Öğrencilerinin arasına giren bazı emekli subaylar, Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy gibi darbe davalarında yargılanan veya hüküm giyen sanık ve tutukluların 50x50 ebadında fotoğraflarını açtı. Bazı emekli subay ve amiraller de üzerlerinde **"Unutmadık!!!"** yazan ve sanıkların adlarını taşıyan tişörtler giydi.

Eylemin izinli olup olmadığı ile ilgili sorulara Deniz Harp Okulu Komutanlığı cevap vermedi. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ise sözkonusu eylemi, açıklama yapmaya değer bir konu olarak görmedi.

Yerleşke içerisindeki eylemin planlı ve programlı olduğunun altını çizen uzmanlar, taşınan fotoğraf ve giyilen tişörtlerin önceden hazırlandığı ve hemen hemen her dönem mezunları tarafından taşındığına dikkat çekiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geleceğin güzel Türkiye'si

Roni Margulies 08.12.2012

 Geleceğin güzel Türkiye'si Acaba bir gün çocuklarınız, torunlarınız veya onların çocukları veya torunları bütün bu olup bitenlere kahkahalarla gülebilecek mi?

Hiç düşündünüz mü?

Biri "Ulan, bir zamanlar burası amma komik bir memleketmiş! Hahhahaha" derken, bir diğeri "O bir şey değil, ben ne okudum biliyor musun? Dinle, dinle..." diyecek mi?

Umarım diyecekler.

Biz o günleri göremeyeceğiz, ama bir gün muhakkak diyeceklerdir.

Hep böyle kalacak değil ya bu memleket!

Örneğin, belki bir gün her şeyin adı "Atatürk" olmayacak.

Mustafa Kemal, sanki bu toprakların nüfusu bir kişiden ibaretmiş ve bu kişi tek başına bir devlet, millet ve ülke yaratmış gibi değil de, Cumhuriyet tarihinde önemli bir yeri olan eski bir devlet adamı olarak bilinecek.

Atatürk parkları, okulları, caddeleri, bulvarları, havaalanları, spor sahaları, ormanları, çiftlikleri, dağları, mahalleleri, köyleri, koşuları, kupaları, oratoryoları, senfonileri, rakıları ve siluet mucizeleri olmayacak belki.

Belki Ardahan'ın Damal Dağı'nda güneş batarken oluşan, insan yüzünü andıran siluet bando mızıka eşliğinde "Güneş batarken Atatürk doğuyor" anonslarıyla karşılanmayacak. Sadece "Aa, şuna bak, insan yüzüne benziyor!" denecek.

Belki bir gün yeni keşfedilen bir canlı türüne takılan bilimsel isim sadece bilim çevrelerinde tartışma konusu olacak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pınar Selek adaletten alacaklı

Roni Margulies 12.12.2012

Çoğu şey çok kolaydır memleketimizde. Tutuklanmak, trafik kazasında ölmek, kitap veya gazete yayımlayıp bunların yasaklandığını görmek, çok çocuk yapmak...

İstatistiklere göre biz bunları başka ülkelerden daha çok yapıyor olduğumuza göre, bunlar bizde oralarda olduğundan daha kolay.

Türkiye’de olup biteni anlamak da kolaydır. Yani en azından bizim için kolaydır. Yabancıların anlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Buraya geldiklerinde 70 milyon insanın sırf onların kafası karışsın diye numara yaptığı hissine kapılırlar, kafalarını kaşıyarak memleketlerine dönerler. Bazıları bunu Türklerin misafirperverliğine verir, “Sırf bizi eğlendirmek için neler yaptılar, ne tatlı insanlar!” diye düşünerek binerler dönüş uçağına.

Örneğin, **Hasan Cemal’in 1915: Ermeni Soykırımı** adlı kitabında aktardığı şu sözleri anlamak bizim için kolaydır:

“Bu topraklarda Kürtler yaşadıklarını, Ermeniler öldüklerini yıllardır kanıtlamaya çalışırlar.”

Bir yabancı bu cümle üzerine haftalarca düşünebilir. Sonra kafayı yer, kaldırıp götürürler.

Biz ise kolayca anlıyoruz.

Çok etnisiteli, çok dilli, çok dinli bir nüfusun yaşadığı topraklarda, tek etnisite, tek dil ve tek dinin devleti, yani Müslüman Türk ulus-devleti yaratılırsa, sorun çıkması kaçınılmazdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Yeminler edildi, yıkılacak Silivri’

Roni Margulies 15.12.2012

Silivri’de Ergenekon davasında ne yargılanıyor?

Çarşamba günü duruşmayı izleyen CHP Grup Başkanvekili **Muharrem İnce’nin değerli görüşlerine başvuralım:**

“Bu topraklar ilk kez böyle bir mahkemeye tanıklık ediyor. Savcısı AKP, tanığı PKK, yargılanan Türkiye’dir.

Savcısının başbakan olduğu bir dava. Sahte düzmece belgelerle insanlar içeride tutuluyor. Burada bir yargılama yapılmıyor.

Bu Cumhuriyet’le hesaplaşmadır. Türkiye Cumhuriyeti’nin kökünü kurutmak için uydurulmuş bir davadır.”

Duruşmayı başka kimler izledi?

CHP Grup Başkanvekili **Emine Ülker Tarhan**, genel başkan yardımcıları **Umut Oran**, **Gürsel Tekin**, **Bülent Tezcan** ve **Gökhan Günaydın**, aralarında **Süheyl Batum** ve **İlhan Cihaner**’in de bulunduğu 40’a yakın CHP milletvekili, CHP İstanbul İl Başkanı **Oğuz Kaan Salıcı**, CHP’li Kadıköy Belediye Başkanı **Selami Öztürk**, Türkiye

Barolar Birliği Başkanı **Vedat Ahsen Coşar**, İstanbul Barosu Başkanı **Ümit Kocasakal**. Ve barikatların üzerine en ön saflarda atılan **Tarık Akan, Rutkay Aziz, Ataol Behramoğlu** ile **Bedri Baykam** gibi sanatçılar ve modacı **Barbaros şansal**.

Duruşma salonuna giremeyip dışarıda bulunan binlerce kişiyi Silivri'ye kimler getirdi?

CHP, İşçi Partisi ve **Atatürkçü Düşünce Derneği**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstifa etmemişim!

Roni Margulies 19.12.2012

*Taraf*tan istifa ettiğimi bazı internet sitelerinde okuduktan sonra, bu sabah heyecanla bakkala koşturup gazeteyi aldım, etmiş miyim, etmemiş miyim diye bakmak için.

Etmemişim.

İçim rahatladı vallahi.

Kurtuluş da etmiş diye okumuştum. O da etmemiş.

Markar gitti diye okumuştum. Gitmemiş.

Habis bir MOSSAD/ Savak/ Cemaat komplosu uyarınca Yıldıray gazetesinin başına gelecek diye okumuştum. Gelmemiş. Ayrıca da gitmemiş.

Benim gitmem için iki ilkesel sebep olabilirdi (ve olabilir).

Yasemin, Neşe ve Ahmet, patron tarafından işten atılmış olabilirdi; grev yapmamız için çabalar, başarısız olursam istifa ederdim.

Anladığım kadarıyla, işten atılmadılar.

Gazetenin başına AK Parti'ye veya CHP'ye yakınlığıyla bilinen biri atanabilir ve bu kişi gazetesinin siyasî içeriğiyle ilgili emirler verebilirdi; istifa ederdim.

Anladığım kadarıyla, böyle bir kişi yok.

Benim gönlümde yatan aslanlar Alev Er ve/veya Alper Görmüş.

Alev'i tanımıyorum; Alper'in ise tümüyle anlaşılmaz bulduğum bir doğa merakı, kuş kelebek ve çalı çırpı sevgisi var. Ormandan çıkıp İngiltere'deki sarayına dönen Tarzan gibi makul davranmaya ikna edebilir miyiz, bilmem.

Taraf okurları arasında bir oylama yapılırsa, Hasan Cemal'in de fena oy almayacağını tahmin ediyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper robot Robotto

Roni Margulies 22.12.2012

 Süper robot Robotto Mutlu değilmişiz.

Gallup tarafından yapılan ankete göre, en mutlu ülkeler sıralamasında Türkiye 148 ülke arasında 132. olmuş. **“En mutsuz 20 ülke arasındayız”** diye efkârlanmış *Milliyet* gazetesi.

Ankete katılan yaklaşık 150 bin kişiye beş soru yöneltilmiş ve Türkiye’den ankete katılanların sadece yüzde 57’si tüm sorulara “evet” yanıtını vermiş. **“Size dün bütün gün saygılı davranıldı mı. Dün ilginç bir şey öğrendiniz mi”** gibi sorular. Türkiye’den ankete katılanların sadece yüzde 57’si tüm sorulara “evet” demiş.

Güzel vatanımızda yaşayan bizlerin Afganistan, Yemen ve Madagaskar’da yaşayanlar kadar mutsuz olmasından ziyade, yüzde 57’mizin verdiği bu “evet” cevapları ilgimi çekti benim.

“Size dün bütün gün saygılı davranıldı mı” sorusuna nasıl bu kadar çok kişi evet diyebilir yahu?

Dağ başında yaşadığı veya evden hiç çıkmadığı için başka hiçbir Türkiyeliye rast gelmeyenler hiçbir saygısızlığa maruz kalmıyor olabilir. Peki, tamam. Ama bu dağ nüfusuyla münzevi nüfusun toplamı yüzde 57 olamaz herhalde!

Demek ki, bizimkiler ya Gallup anketörleriyle dalga geçmiş ya da ele güne karşı rezil olmayalım diye saygı meselesini abartmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özgür ve sınırsız eğitim

Roni Margulies 26.12.2012

Ne güzel şeydir eğitim! Özellikle de özgür ve sınırsız olanı.

Ve biz her şeyin en güzelini sevdiğimiz için, bizde tabii ki alabildiğine özgür ve sınırsızdır.

Bu güzelliğin garantisi de YÖK’tür.

Ne demiş YÖK Başkanı **Gökhan Çetinsaya? “Akademik özgürlükleri sınırlamak, eğitim ve öğretimi engellemek asla mazur görülemez.”**

Bu sözlerden, Prof. Çetinsaya’nın YÖK’ü lağvetmek üzere olduğu sonucunu çıkarabilir miyiz, bilemedim.

Belki de üniversite yerleşkelerini birer açık hava cezaevi gibi olmaktan çıkarmayı planlıyordur. Kimbilir?

Yıllar önce, ODTÜ'nün öğrenci derneklerinden biri tarafından bir seminere konuşmacı olarak davet edilmişim. Bindığımız minibüs yerleşkenin girişinde durdu, görevli jandarma eri geldi, öğrenci kimliklerini topladı, gitti. Bekledik, kimlikler geldi, girdik. Benim için, bana azıcık benzeyen bir öğrencinin kimliği önceden ayarlanmıştı! Öyle girebildim.

Yıllar önce derken, 12 Eylül döneminden söz etmiyorum. Çok sonraydı.

Şimdi jandarma yok. Özel güvenlik var.

"Kimin davetlisisiniz?" "Bilmemne derneğin toplantısında konuşmacıyım." "Olmaz, bir hocanın davetlisi olmanız gerek." Hoca önceden ayarlanmıştı, telefon edilir, telefona çıkmazsa okula girilemez.

Bazı üniversitelerde dışarıdan bir konuşmacının geleceği bir toplantı filan düzenlemek zaten sözkonusu bile değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrk ve süpürge sopası

Roni Margulies 29.12.2012

 İrk ve süpürge sopası **Derya Kabakçı, Burak Kahveci, Cihan Dabak, Umut Akbulut, Hasan Hüseyin Kocabey ve Kazım Büyükbunar** beşer ay hapis cezası yedi.

İrkçi oldukları tescil edildi. İrkçiliğin suç olduğu tescil edildi.

Suçlu bulunmalarıyla sonuçlanan iddianame şöyleydi:

*"Hocalı katliamının 20'nci yıldönümünde.. düzenlenen etkinlikte şüphelilerin halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek, halkın bir kesimini ırk ve farklılığa dayanarak aşağılamak kastı ile **'Hepiniz Ermeni'siniz, hepiniz piçsiniz', 'Hrant'ın piçleri, yılduramaz bizleri'** ve **'Dişe diş, kana kan, intikam'** yazılı pankart ve dövizleri taşıyarak suç işledikleri, tutanaklar, görüntüler ve ifade tutanaklarından tespit edilmiştir."*

Şimdi heyecanla bekliyorum.

Hocalı mitinginde taşınan pankart ve dövizlerin suç olduğu mahkeme kararıyla sabit.

Bu mitingde, bu pankartlara baka baka, pankartları taşıyanların sevgi dolu bakışları ve alkışlar arasında İçişleri Bakanı **İdris Naim Şahin** hazır bulundu, pankartları taşıyanlara hitaben bir konuşma yaptı.

Ben bu adam hakkında ertesi gün şöyle yazdım:

"İdris Naim Şahin gibi bir adamın bir memlekette İçişleri Bakanı değil, küçük bir kasabanın küçük bir umumî helasında bekçi olması bile o memleketin bütün vatandaşları adına kara bir lekedir."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılın son ve en güzel haberi

Roni Margulies 02.01.2013

 Yılın son ve en güzel haberi Yemeğin en güzel kısmını en sona saklamak gibi, yılın en güzel haberi son günlerinde geldi.

Abdullah Öcalan'la görüşmeler sürüyor. Daha açık şekliyle söylersek, devletle Kürt hareketi arasında barış görüşmeleri sürüyor.

Ve bu görüşmeler, Başbakan'ın iki gün sonra rezil olmaktan çekinmeyip kamuya rahatça açıklama yapacağı kadar ileri bir aşamaya ulaşmış durumda.

Somut sorunların pratikte nasıl çözüleceğini tartışacak ve birçoğunda anlaşmaya varacak kadar ilerlemiş durumda.

Ve süreç tam da bekleneceği gibi ilerliyor.

Hükümet sözcüleri, doğaldır ki, *"Demokrasilerde çare tükenmez, ama bizde tükenir. Çaremiz kalmadı, yenildik. Bükemediğin eli öpeceksin. Biz de mecburen Sayın Öcalan ve PKK ile masaya oturduk"* demiyor.

"Örgüt, büyük bir hezimet yaşadı. Zafer yılı dediler ama hezimet yılı oldu. Hem kırsalda hem şehirde kaybettiler. Örgüt artık silahlı mücadeleyle bir yere varılamayacağını görüyor" diyorlar.

Lütfen kendimize hâkim olalım, *"Ne hezimetini be, sizi bağıra çağıra masaya oturtular, bir yandan siyasî bir yandan silahlı mücadele vererek çaresiz bıraktılar, hem yok sayamayacağınızı hem de askerî bir çözüm bulamayacağınızı gösterdiler."*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liberaller çok az maalesef

Roni Margulies 05.01.2013

Liberallerin azlığı Türkiye'de çok ciddi bir sorun. Liberal bir kamuoyu yok, dünyaya liberal bir gözle bakan insan sayısı acınacak ölçüde az.

Liberal siyasetlerden söz etmiyorum. Siyasî liberalizmi kast etmiyorum. O da yok Türkiye'de, ama benim eksikliğini hissettiğim o değil.

Benim özlediğim, genel anlamda, içgüdüsel düzeyde liberal bir dünya görüşüne sahip olan bir insan kalabalığı.

Özlediğim, insana ve bireye önem veren; insan ve birey haklarını önemseyen; herkesin istediği gibi yaşama hakkı olduğuna inanan; devlet dayatmacılığını da, her türlü dayatmayı da yanlış bulan; milliyetçiliğe, ayrımcılığa ve savaşa genellikle karşı olan bir insan türü.

Ve bunları fazlaca ince eleyip sık dokumadan, görüşlerin iç tutarlılığını çok dert edinmeden, ayrıntılı bir siyasî/teorik çerçeveye oturtmadan doğru bulan bir insan türü.

Batı'da, belki de özellikle İngiltere'de ve İskandinav ülkelerinde, bunlar çoktur.

Çok olmaları, genel olarak daha rahat, daha hoşgörölü, daha yaşanabilir bir ortam yaratır memlekette. Hem gündelik hayat açısından hem de siyasî açıdan.

Gündelik düzeyde, kimsenin kimseye pek bulaşmaması; görüşlerine, inançlarına, cinselliğine karışmaması; ırkçılığın, ayrımcılığın genellikle ayıpsanması hayatı kolaylaştırır. (Hep böyledir diye anlamayın lütfen, Batı'nın cennet olmadığını iyi bilecek kadar uzun süre yaşadım oralarda.)

Siyaset düzeyinde ise, benim bir sosyalist olarak yanlış/doğru bulduğum şeyleri sosyalist olmayan milyonlarca insanın da yanlış/doğru bulması benim gibilerin hem hayatını hem mücadelesini kolaylaştırır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özkök'e hakaret etmeli mi, etmemeli mi

Roni Margulies 09.01.2013

Şaşıyorum vallahi *Radikal* gazetesinin yazarlarına. Biraz da kızıyorum.

Ertuğrul Özkök'ü yerden yere vurmuşlar!

Yapılır mı abiye bu?

Zavallı Özkök üzölmüş tabii; *"Türklerin de 'haysiyetinden' söz ettim ya, Radikal gazetesinin bazı yazarları beni yerden yere vurdu"* diyor bugünkü köşe yazısında, üzgün üzgün.

"Demediklerini bırakmadılar" diyor.

Ertuğrul Özkök'ü yerden yere vurmak ne demek ya, ayıp değil mi!

Alt tarafı, Türklerin de haysiyeti olduğunu iddia etmiş.

Vardır tabii. Ne kızılıyorsunuz?

Merak ettim neye kızdıklarını, Özkök'ün haysiyet yazısını tekrar okudum.

Şöyle yazmış:

" Bu ülkede 'Türk'üm' diyebilmek, 'Kürt'üm' demekten daha zor bir hale gelmişse...

Bu ülkede, 'Kürt'üm' diyene ilerici, 'Türk'üm' diyene faşist deniyorsa...

Bu ülkede 'Uludere'nin hesabını sormak, otobüsten indirilip kafasına sıkılarak kalleşçe katledilen 33 çocuğumuzun hesabını sormaktan çok daha önemli ve acil hale getirilmişse...

Bu ülkede, yeni anayasadan 'Türk' kelimesini çıkarmak, 'Kürt' kelimesini ise sokmak demokratlık ölçüsü haline getirilmişse..."

...Bütün bunlar olmuşsa, Kürt sorunu İmralı'da çözülemez, çünkü ağır bir "Türk sorunu" vardır, Türkler "manevî bir azınlık" duygusu hissetmektedir; önemli olan Kürtleri değil, Türkleri tatmin etmek, Türklerin sorununu çözmektir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her Şey Kâr İçin A.Ş.

Roni Margulies 12.01.2013

 Her Şey Kâr İçin A.Ş. Patron ölümlerine çok üzülüyorum. Sapır sapır dökülüyorlar, kimsenin taktığı yok. Haber bile olmuyor.

Örneğin, *Kemer Country News* adlı yerel gazetede ki şu haber medyanın geri kalanında hiç yer bulmadı:

*"Beldemizde bulunan **Her Şey Kâr İçin A.Ş.** fabrikasında kollarını makineye kaptıran üç fabrika sahibi hastaneye geç götürüldüğü için kan kaybından öldü. Yapılan incelemede, makine siperlerinin patronlar daha verimli çalışsın diye sökülmiş olduğu anlaşıldı."*

Veya *Boğaziçi Today* gazetesinin şu haberi:

*"İstanbul Sanayi Odası 500 Büyük Şirket listesinde üç işletmenin sahibi olan TÜSİAD İstişare Kurulu üyesi **Muktedir Babadanzengin**, İstinye'deki yalısının yanına inşa ettirmekte olduğu ek binanın elektrik tesisatını yaparken çarpılarak öldü. Babadanzengin'in gerekli koruyucu önlemleri tasarruf amacıyla almamış olduğu ortaya çıktı. Eşi **Makbule Babadanzengin**, 'Nasıl geçineceğimizi bilemiyorum, fabrikalarımızdan birini satmak zorunda kalabilirim' dedi."*

Bu haberler ve benzerleri gözünüzden kaçıyor olabilir, çünkü böyle bir şey olmuyor.

Öte yandan, bugünkü gazetelerde şöyle bir haber var ve bu tür haberleri sık sık okuyoruz:

"Mersin'de bir fabrikada meydana gelen patlamada bir işçi hayatını kaybetti, dört kişi yaralandı."

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadının fıtrî rolü

Roni Margulies 16.01.2013

 Kadının fıtrî rolü Dindar kişiyle tartışmak zor iştir. Ben okuduğum, öğrendiğim ve bunlardan yola çıkarak kendi kafamda oluşturduğum fikir ve görüşler temelinde tartışırken, dindar kişi Tanrı'nın temsilcisidir, Tanrı sözünü söylemektedir bana.

Tartışmanın bir yanında ben, bir garip insancık, diğer yanında evrenin ve her şeyin yaratıcısı ve O'nun yazdırttığı kitabın dediklerini tekrarlayan dindar kişi.

Güçler o kadar eşitsiz ki, hiç şansım yok.

O nedenle, bu tür tartışmalara girmekten kaçınıyorum genellikle.

Ama bazen dayanamıyorum.

Örneğin, **Ali Bulaç**'ın **Zaman** gazetesindeki **"Başörtülü aday yoksa oy da yok!"** yazısını okuyunca tüylerim diken diken oldu! Ve dayanamadım.

Yazının başlığıyla ilgili hiç sorunum yok, tümüyle katılıyorum. Bulaç, geçmiş seçimlerde başörtülü adaylar olmasını savunmadığını, bu sefer ise başörtülü adayları destekleyeceğini, özellikle **Merve Kavakçı**'nın seçilebilecek bir yerden aday gösterilmesi gerektiğini söylüyor. Geçmişte yanlış yaptığını, şimdiki tavrının doğru olduğunu düşünüyorum.

Sorun, şu paragrafta:

"... dinî öğretinin tamamından ve beşeriyetin her bölgesinde ve din havzasında gözlenen örfünden anladığım kadarıyla kadının birinci görevi annelik ve ev hanımlıdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Unutturamıyorlar artık

Roni Margulies 19.01.2013

 Unutturamıyorlar artık Diyarbakır'da bir iyimserlik duygusu doldu içime.

"Deliriyorum galiba!" diye düşündüm. Ayak bileklerime kadar çamura batmışım, önümden üç tabut geçiyor, yanı başımda gözyaşlarını tutanlar, tutamayanlar...

Üç kadın, büyük olasılıkla çözülmeyecek olan üç cinayet.

Gece İstanbul'a döneceğim ve cumartesi Hrant'ın öldürülüşünün altıncı yılında öldürüldüğü yere, AGOS Gazetesi'nin önüne gideceğim.

Pazar günü de Balyoz davasını desteklemek için, darbeleri, darbecileri unutturmamak için bir gösteriye gideceğim.

Altıncı yılında çözülmemiş olan bir cinayet.

Ve benim içime bir iyimserlik duygusu doluyor! Herhalde fazla geliyor, kafayı yiyorum!

Ama hayır, yemiyorum. İyi baktım kendi içime, gerçekten de iyimserlik var.

Üstelik Troçki'nin dediği anlamda değil sadece. "Düşüncenin karamsarlığı, iradenin iyimserliği" önerir o. Yani her şeyin en kötüsü olabilir diye karamsar düşünmek, ona göre plan yapmak gerekir, ama en kötü durumda

bile irade gücüyle ve mücadeleyle her şey iyiye doğru değiştirilebilir diye iyimser davranmak gerekir der.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermeniler gerginlik çıkarır

Roni Margulies 23.01.2013

Kemençe çalmak gibi, resim yapmak gibi, yalan söylemek gibi, manşet bulmak da bir sanattır.

HaberTürk gazetesinin şu haberine siz olsanız nasıl bir manşet atardınız örneğin? **“Aktör Johnny Depp’in yedi aylık sevgilisi Amber Heard (26), eski Fransa Başbakanı Villepin’in kızı için Depp’i terk etti.”**

Aranızdan hangi sanatçı ruhlu babayiğit şu manşeti bulabilirdi? **“Kadın için Johnny’yi Depp’ti”**.

Bir kadının çok yakışıklı bir erkeği başka bir kadın için terk etmesi önemli bir haber elbet. Bunun önemini hemen kavrayıp haberi baş sayfaya koymak da geleneksel Türk sanatlarından biri.

Aynı gazetede **Helin Avşar**’ın Ferrari, Lamborghini gibi lüks oto kiralayan **Şafak Gerçin** (27) ile yaptığı söyleşi ilk bakışta çok ilginç olmayabilirmiş gibi görünüyor, ama Gerçin’in çarpıcı ifşaatı onu da baş sayfaya çıkarmış: **“Bir müşterim, eş ve çocuklarından habersiz lüks araç kiralayıp geceleri kadın kılığında geziyor.”**

Gerçekten de çarpıcı. **“Eş ve çocuklarından habersiz”**! Normal koşullarda Gerçin’in bu müşterisinin eşini ve çocuklarını yanaklarından öpüp *“Haydi iyi akşamlar, siz TV izleyin, ben biraz kadın kılığında gezinip geleyim”* demesi beklenirdi.

Bu iki haber benim dikkatimi daha sonra çekti. İlk çeken şuydu:

“Papazın oğlu temizlik yaptı şeyh oldu”.

Manşet sanatının gerçek bir başyapıtı!

Haberin neyle ilgili olduğunu söylemeyeceğim. Her şeyi benden beklemeyin lütfen; merak eden kendisi bulur.

Bu üç haberin üçünde de doğrudan habislik yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyasî mizahın sonu

Roni Margulies 26.01.2013

Richard Nixon’la **Gerald Ford**’un Dışişleri Bakanı olarak Vietnam Savaşı’nı ve Amerika’nın saldırgan dış siyasetini yıllarca yöneten **Henry Kissinger**’a 1973 yılında Nobel Barış Ödülü verilir.

Mizahî şarkılarıyla ünlü olan besteci **Tom Lehrer** şöyle der:

"Henry Kissinger'a Nobel Barış Ödülü verildiği gün siyasî mizah bitmiştir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet, sol ve CHP

Roni Margulies 30.01.2013

Partim ve ben on beş yıldır ustura gibi keskin bir tartışma ve ayrışmanın hep aynı tarafında kalıyoruz.

Aynı tartışma ve ayrışmayı toplumun bütünü yaşıyor. Herkes taraf oluyor. Ve hiç değişmiyor. Bir konuda o tarafta, bir konuda bu tarafta kalan yok.

Çünkü tek tek somut konular farklı görünse de, gerçekte tek bir süreç yaşanıyor ve gündeme gelen her somut konu aynı sürecin bir yansıması.

Saflaşma konuları

Aşağı yukarı kronolojik sırayla, ama kapsamlı olmaktan çok uzak bir liste yazmayı denersem, tek tek somut konular şöyle şeyler:

Bir komutan Sincan sokaklarında tanklara gövde gösterisi yaptırabilir mi?

Genelkurmay hükümete muhtıra verip "Şunu şunu yapacaksınız" diyebilir mi?

Orgeneraller eğitim politikaları hakkında görüş bildirmeli midir?

Genelkurmay'a bağlı özel birimler insan öldürebilir mi, sakallı hacı ve hocalara komplo kurabilir mi, askerde kimin namaz kılıp kimin kılmadığını ve kimin eşinin başörtülü olduğunu belgeleyebilir mi?

Özden Örnek'in günceleri gerçek midir, sahte mi?

Ergenekon diye bir şey var mıdır, yoksa bunu AK Parti mi uydurmuştur?

Darbe planları yapılmış mıdır, yoksa bunu vatan hainleri mi uydurmuştur?

Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilme hakkı var mıdır? Hayrünnisa Gül başörtüsüyle Çankaya'da oturabilir mi, oturamaz mı?

Cumhuriyet mitingleri vatan evlatlarının özgürlük çılgılığı mı, darbenin toplumsal tabanını yaratmayı amaçlayan milliyetçi hezeyanlar mı?

Zırt pırt her yerde İstiklal Marşı söylenmesi saçma mıdır, değil midir? 19 Mayıs törenleri okullarda öğrencilere işkence etmek için kullanılmaya devam edilmeli midir, edilmemeli midir?

Islak imza hakiki midir, sahte mi?

LAW silahı boru mudur, silah mı?

Askerler sivil mahkemelerde yargılanabilmeli midir?

Orhan Pamuk önemli bir romancı mıdır, vatan haini mi?

Anayasa değişikliği referandumunda, tüm eksikliğine ve güdüklüğüne rağmen yine de değişimden yana oy kullanılmalı mıdır?

Dink, Santoro, Zirve Yayınevi cinayetleri devlet eliyle yaptırılmış örgütlü işler midir, basit ve münferit suçlar mı?

Devletin el koymuş olduğu azınlık vakıflarının mülkleri iade edilmeli midir, edilmemeli midir?

Cemevleri ibadethane midir, değil midir?

Anadilde savunma yapılabilirmeli midir, eğitim görülebilmeli midir, memlekette rahat rahat Kürt olunabilmeli midir?

Abdullah Öcalan'la görüşülmeli midir, barış için gerekli her şey yapılmalı mıdır?

Silivri'de yatan generaller Türkiye'yi emperyalizm karşısında zayıf düşürmek için mi hapse atılmıştır, millî kahraman mıdır, yoksa beceriksiz darbeci midirler?

Türk olmak mutluluk için yeterli bir neden midir?

Türkiye Türklerin midir, hepimizin mi?

Bu soruları soranlar emperyalizme, AK Parti'ye, Gülen Cemaati'ne mi hizmet etmektedir, başka bir şeye mi?

Vs, vs, vs.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yahudilerin ecdadı aslında Türkler mi

Roni Margulies 02.02.2013

Her Türkiye vatandaşı gibi, ben de *Hürriyet* gazetesine çok şey borçluyum.

Bunu itiraf etmek pek çoğumuza zor gelir. “Ben boş zamanlarımda porno izlerim” veya “Bugüne kadar hiç söylememiştim, ama ben aslen Çorumluyum” demek gibi, biraz yüz kızartıcı bir şeydir bu.

Olsun, itiraf etmek istiyorum artık.

Hayatım boyunca, başka hiçbir yerde göremeyeceğim şeyleri *Hürriyet*'te gördüm.

“Neleri gördün mesela” diye soracak olursanız, kolayca cevaplayamam. Saymakla bitmez çünkü.

Ama bugünkü gazetede güzel bir örneği var.

Baş sayfada “**Angela, o ne dekolteydi**” manşetli bir “haber”. Ve hemen üstünde Almanya Başbakanı Angela Merkel'in bir fotoğrafı.

Fotoğrafta göze çarpan iki unsuru belirtmeme bilmem gerek var mı.

Avrupa'nın en güçlü ülkesinin yedi yıldır başbakanı olan, dünyanın ikinci en güçlü kişisi olarak düşünülen Sayın Merkel'in göğüslerini başka hangi gazetede görebilirdim ki?

Böylesi bir kişiye "Angela" diye hitap eden, saygılı davranmak ihtiyacı hissetmese "N'aber bebek!" diyecek olan bir gazetenin okuyucusu olmak insanın koltuklarını kabartmıyor mu?

Ceddin, baban

Birkaç gün önce de *Hürriyet*'te okuduğum bir başka haber yüreğimi kıpır kıpır ettirdi.

"Yahudilerin ecdadı aslında Türkler mi" manşetini okuyunca heyecandan bayılayazdım.

Mehter marşını mırıldanarak hemen annemi aradım, "Biz de Türk'müşüz, yaşasın!" diye bağırdım.

Büyüyünce çocuklarım olursa, gönül rahatlığıyla "Türk'üm, doğruyum, çalışkanım" diyebilecekler artık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çöpten çıkan portreler

Roni Margulies 06.02.2013

Hürriyet gazetesiyse dalga geçtiğim için özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Pek güçlü bir his değil, dilemem herhalde.

Bu garip hisse niye kapıldığımı paylaşmak isterim ama sizinle.

Önce, CHP Dalaman İlçe Başkanı **Erol Ertunç** ve Demokrat Parti eski Genel Başkanı, AK Parti yeni Genel Başkan Yardımcısı **Süleyman Soylu** hakkında iki haberi okumamız gerek. Biri **Radikal**'den, biri **Sözcü**'den. Mizah dergilerinden değil yani.

Adlî ve idarî soruşturma

İlki şöyle:

"Muğla'nın Dalaman İlçesi'ndeki bir çöp konteynerinde bulunan Atatürk portresi, İstiklal Marşı ve Gençliğe Hitabe panoları bulundu. Öztaş Anadolu Lisesi'ne ait olduğu belirlenen panolarla ilgili adlî ve idarî soruşturma başlatıldı.

*Çöp konteynerinde yoldan geçenler 10 Atatürk portresi ile İstiklal Marşı ve Gençliğe Hitabe panosu buldu. **Büyük şaşkınlık yaşayan vatandaşlar**, durumu Emniyet Müdürlüğü'ne bildirip sorumlular hakkında şikâyetçi oldu.*

Vatandaşlar, CHP Dalaman İlçe Teşkilatı'nı telefonla arayıp konuyla ilgili bilgi verip tepkilerini dile getirdi. CHP Dalaman İlçe Başkanı Erol Ertunç, CHP Dalaman Kadın Kolları Başkanı Ülkü Yeşiltuna ve bazı partililer olay yerine gelip **duyarlı vatandaşlarla** birlikte **çöpteki panoları çıkarıp evlerine götürdü**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komutan zor yetişir

Roni Margulies 09.02.2013

Bu herifleri serbest bırakacaklar.

Söylemedi demeyin, engellemezsek, seferber olmazsak, bütün darbeciler yakında tekrar masalarının, kozmik odalarının, LAW silahlarının başında olacak.

Baştan beri, ilk asker mahkemeye çıkarıldığı günden beri sürekli ikna etmeye çalışanlar var hepimizi.

Bir yanda yufka yürekli, insanî yanımıza hitap etmeye çalışan, cezaevindeki darbecilerin yaşadıklarını dayanılmaz, içler acısı bir insanlık trajedisi olarak göstermeye çabalayanlar var. Silivri kapılarında gözyaşı dökenler; orgeneraller için kahramanlık türküleri yakanlar; kayınpederi, kocası, amcası, sevgilisinin babası için güzellmeler döktürenler; zavallı masum generallerin yakalandığı akıl almaz hastalıklardan, çektikleri tarifsiz acılardan dem vuranlar...

Bir kısım odaklar

Bir yanda Türkiye'nin ne kadar savunmasız, aciz, silahsız kaldığını, bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatanlar var. Her Türk'ün bildiği gibi, dört bir yanımızı düşman sarmıştır, her tarafımız canımıza, malımıza, ırzımıza göz koymuş olanlarla çevrilidir. Bu durumda orgeneralsiz, amiralsiz kalmak olur şey midir?

Bakin, bir önceki Deniz Kuvvetleri Komutanı, emekli Oramiral **Eşref Uğur Yiğit** ne demiş: **"Karadeniz'de ve Akdeniz'de başlattığı inisiyatifler ile öncelikle Doğu Akdeniz'de enerji kaynaklarının paylaşım mücadelesinde Türk Deniz Kuvvetleri'nin ulusal hak ve menfaatlerimizi korumak kararlılığı bir kısım odaklarda kaygı doğmasına neden olmuştur.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eskiden ihtilaller olurdu

Roni Margulies 13.02.2013

Bu herifleri gerçekten de serbest bırakacak galiba.

Başbakan geçen gün Halkalı Mehmet Akif Ersoy Hastanesi'ne uğradı, Balyoz davasında 18 yıla mahkûm olan emekli Orgeneral **Ergin Saygun**'u ziyaret etti. Elini tuttu. Sevgi dolu bir bakış ve yumuşak bir sesle *"Biz sizi biliriz Paşam"* dedi.

Sanırım bu cümleyi **"Biz sizin ve arkadaşlarınızın ne habis planlar yaptığını, kimleri fişleyip kimleri öldürmeyi tasarladığınızı biliriz"** anlamında kullanmadı.

Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, **"Biz sizin ve arkadaşlarınızın nasıl munis, masum, insancıl ve demokrat melekler olduğunuzu biliriz"** anlamında kullandı.

Fethullahçılarla şeriatçılar

Saygun ise, yine hayret dolu bakışlarından anladığım kadarıyla, **"Ulan, herif bizi hapse attırdı, memleketi Fethullahçılarla şeriatçılara teslim etti, cebren ve hileyle aziz vatanın bütün kalelerini zaptetti, bütün tersanelerine girdi, şimdi gelmiş bir de elimizi sıkıyor"** diye düşündü.

Yine de, her subayın Harbiye'de aldığı centilmenlik eğitimi sayesinde, **"Yürü lan, hastaneden ve hapisten bir kurtulayım, görürsün sen gününü"** dememeyi, *"Hoşgeldiniz. Zahmet ettiniz. Sağolun"* diye mırıldanmayı becerdi.

İşin ilginç tarafı, Başbakan'a **"Yürü lan"** demedikleri için Saygun ailesinin kendi çevresinden fırça yediği anlaşıyor. Saygun'un oğlu Tolga şöyle demiş çünkü: *"Biz belli bir devlet terbiyesiyle büyümüş insanlarız. Gelen her misafirimize 'hoşgeldin' deriz.. Bizim aldığımız terbiye bunu gerektirir. Bunun altında da başka bir şey aranmaması gerekir."*

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lincoln'den Bush'a

Roni Margulies 16.02.2013

 Lincoln'den Bush'a Dünyanın ilk ve en özgürlükçü cumhuriyeti bugünün Amerika'sına nasıl dönüştü?

Kraliyete ve her türlü ayrıcalığa karşı her bireyin eşitliğini ve özgürlüğünü savunmak için İngiltere'yle savaşarak kurulan bir ülke, nasıl eşitsiz ve özgürlüksüz bir dünyanın jandarması hâline geldi?

Vatandaşların silah kullanarak hükümeti devirme hakkını tanıyan bir anayasa, dünyanın her yanında diktatörleri silah kullanarak destekleyen bir dış politikaya nasıl evrildi?

Dünya literatürüne özgürlüğün en çarpıcı tanımlarını armağan eden **Thomas Jefferson, James Madison, George Washington** gibi başkanlar **Ronald Reagan, George Bush, Küçük Bush** gibi mağara adamlarına nasıl dönüştü?

Bu yıl Oscar ödülleri aday olan dokuz filmde dört tanesi bu sorulara cevap bulma yolunda ufak tefek ipuçları veriyor. Cevap sunmuyorlar elbet, ama en azından soruları gündeme getiriyorlar.

(Editörün Notu: Okuyucularımızda hayal kırıklığı yaratmak yayın politikamıza aykırı olduğu için önceden ikaz etmek isteriz: Bu yazıda yukarıdaki soruların cevapları verilmemektedir.)

Zero Dark Thirty ile **Operasyon: Argo** benzer filmler. Emperyal Amerika'nın beyaz derili ve sarışın olmayan, vahşi, Müslüman, özgürlük düşmanı bir dünyaya karşı kendisini (ve tabii özgür dünyanın bütünü) nasıl koruduğunu, karanlığa karşı nasıl mücadele edip muzaffer olduğunu gösteriyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'yi Türkiye yapan değerler

Roni Margulies 20.02.2013

Genellikle sevgi ve huzurun hüküm sürdüğü memleketimiz pazartesi günü hareketli saatler yaşadı.

Türk milleti ellerinde bayraklar, sopalar ve taşlarla direnişe geçti.

Bütünü değilse de, en azından bilinçli, uyanık, vatanperver kesimi hareketlendi.

Durum vahimdi; hareketlenilmeyecek gibi değildi.

Bir gazetenin belirttiği gibi, **“Türkiye’yi Türkiye yapan değerler ayaklar altında”** idi.

“Ne hâle geldik!” diye manşetten gözyaşı dökmekte haklıydı gazete.

“Bayrağımızdan niye bu kadar utanıyorsunuz?” diye sitem etmekte haklıydı.

Yürek mi dayanır?

Bir yanda **“Türk bayrağı açana gaz, su, dayak”**. Öte yanda **“Apo posteri açana hoşgörü, alkış”**.

Hatt-ı müdafaa yoktur, sath-ı müdafaa vardır. Ve istikbal göklerde. Doğru, ama müdafaa henüz göklere ve vatan sathının bütününe yayılmış değil, **Silivri** ve **Sinop**'ta yoğunlaşmış durumda.

“Ne barışı be”

Silivri’de 25 CHP milletvekilinin de katılımıyla bir kahramanlık destanı yazılmış. Milletvekillerinden biri polis barikatının üzerinden genç bir kısrak gibi atlarken düşüp yaralanmış. Tam düşerken, kalbine doğru gelen düşman kurşunu sol üst cebinde taşıdığı **Nutuk** cildine saplanmış ve Mahmut Tanal mutlak bir ölümden kurtulmuş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ordu çökmüş de kimsenin haberi yok

Roni Margulies 23.02.2013

Türk Silahlı Kuvvetleri'ni savunmak, Ergenekon diye bir şey olmadığına herkesi ikna etmek, milliyetçiliğin ayaklar altına alınmasını engellemek, Türklerin millet-i hâkime olma konumunun sürmesini sağlamak.

“Ey Türk istikbalinin evlâdı! Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü vazifelerin bunlardır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda ve sana miras bıraktığım partide mevcuttur!”

“Kan” konusuna girmeyelim, ama Cumhuriyet Halk Partisi doksan yıl önce kendisine verilmiş olan vazifeleri kudretli bir şekilde yerine getirmeye devam ediyor.

Yepyeni ve bambaşka başkanıyla, yenilikçi ve sosyal demokrat milletvekilleriyle olağanüstü bir performans gösteriyor.

Vazifeye atılmak için, içinde bulunduğu vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmüyor! Bu imkân ve şerâitin çok nâmüsait olmasına aldırıyor.

Şu geçtiğimiz günlerde Atatürk'ün partisinin bu vazifeleri nasıl bir sorumluluk bilinciyle yerine getirdiğini belgelemek isterim. Marifet iltifata tâbidir. CHP'nin marifetleri gözden kaçmasın.

1) Türk Silahlı Kuvvetleri'ni savunmak

CHP Adana Milletvekili **Ali Demirçalı**, Meclis'te bir soru önergesi verdi: “Çeşitli dava ve soruşturmalarda çok sayıda muvazzaf ve emekli TSK personeli tutuklu yargılanmaktadır. TSK'daki asker sayısındaki azalmada yaşanan bu yoğun tutuklamaların etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?”

Verilen yanıtta, üç yılda 13.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk'ün kanı mazbuttur

Roni Margulies 27.02.2013

 Türk Kızılayı Genel Başkan Yardımcısı **Hasan Karahan**, Türkiye'nin yıllık kan ihtiyacının 2 milyon 200 bin ünite civarında olduğunu, sağlıklı ve takip edilebilir donörler vasıtasıyla bu rakama ulaşmak istediklerini söylemiş.

Ben bu isteklerini çok makul buluyor ve kendilerine başarılar diliyorum.

Türk Kızılayı Rize Şubesi Olağan Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada, Karahan ayrıca Türkiye ve Ortadoğu insanında bulunan kanın “**dünyanın en mazbut kanı**” olduğunu ifade etmiş. Şöyle ki,

“Batı’da böylesine mazbut bir kan asla yoktur. Çeşitli genetik ve bulaşıcı hastalıklar nedeniyle hiçbir ülke, diğer ülkeden kan almaz ve vermez. Didim’de İngiliz’den kan alınmadığını okuduk. Yabancıdan asla kan almayız. Bütün dünyada böyledir. Kan hassas bir konu olması nedeniyle Kızılay’ın yaptığı çalışmalarla büyük bir aşama katettik.”

Kan nasıl “**mazbut**” olur yahu?

Herhalde, diye düşündüm, “**mazbut**” kelimesinin benim bilmediğim bir anlamı olsa gerek.

Belki “**kırmızı**” demek. Belki “**sıvı**” demek.

Adam koskoca Türk Kızılayı Genel Başkan Yardımcısı. Saçmalıyor olacak değil ya!

Üşenmedim, baktım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhanet her yeri kaplamış

Roni Margulies 02.03.2013

BDP milletvekillerinin Abdullah Öcalan’la yaptığı görüşmenin içeriğini basına kim sızdırdı? Niye sızdırdı?

Herkes gibi ben de bu soruların cevabını merak etmedim değil.

Ama fazla düşünmeye vakit kalmadan, görüşmede söylenenlere milliyetçilerin gösterdiği tepkinin çok daha eğlenceli olduğunu fark ettim.

Ve eğlenmeyi tercih ettim.

Aydınlık gazetesini çok uzun zamandır bu kadar keyifle okumamıştım doğrusu.

Ana manşet, “**Bölemeyeceksiniz Yıkılacaksınız**” diyor.

Bunun hemen yanında Başbakan’ın resmi ve resmin üzerinde Başbakan’dan bir alıntı var: “**Türklüğü ayaklar altına aldık**”.

Ben Erdoğan’ın bu sözlerini kaçırmışım. Bu kadar açık sözlü olduğunu da bilmiyordum. Şaşırdım vallahi.

Türklüğü ayaklar altına almak neyse ne, ama insan bunu böyle dobra dobra ilan eder mi yahu?

İhanet ve komplo

Baş sayfada dört kişinin görüşlerine yer verilmiş. Başlıklar şöyle: “**Komplonun belgesidir**”, “**Başbakan’ın parafı var**”, “**Gücünüz yetmeyecek**” ve “**Suçüstü yakalandılar**”.

Örneğin **Devlet Bahçeli**, “*Mektupların Başbakan tarafından paraf edilerek Kandil’e götürülmesi sözün bitişine ve **iharetin artık her yeri kapladığına** kanıt sayılmalıdır*” demiş.

Birisi “*Susmak bu **iharet projesine** destek vermektir*” demiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Her hususta üstün

Roni Margulies 06.03.2013

 Her hususta üstün **Hayat gerçekten basittir, ama biz onu karmaşıklaştırmakta ısrar ederiz**, demiş **Konfüçyüs**.

Memleketteki en basit iki soruna basitçe göz atmak istiyorum.

Biri **barış**, biri de **vatandaşlık** tanımı.

Birini yıllardır, birini aylardır tartışıyoruz.

Rahat bir koltuğa oturup ayaklarınızı sehpanın üzerine uzatın, sanki Türkiyeli değilmiş gibi, aslında hiç umurunuzda değilmiş gibi, basitçe bir düşünün.

Ne var yahu tartışacak?

Barış

Basit basit, adım adım gidelim.

Memlekette savaş yaşanıyor.

Onbinlerce insan ölmüş.

İnsanlar ölmeye devam ediyor.

Yaralılar, hayatları cehenneme dönenler, yaşanan travmalar da cabası.

Kim başlattı, niye başlattı, kim ne yaptı, kim haklı, kim değil. Düşünmeyelim.

Ben tüm olup bitenlerin suçlusunun devlet olduğunu düşünüyorum, ama benim gibi düşünmek zorunda değilsiniz. Düşünmeyelim.

Ne olmuşsa olmuş.

Şimdi, savaşan iki taraf **“Artık savaşmayalım, savaşmamanın yolunu bulalım, oturup konuşalım, barışalım”** diyor.

Basit bir soru: **Barışsınlar mı, barışmasınlar mı?**

“Barışsınlar” dedikten sonra, evet, iki tarafın daha ayrıntılı ve daha az basit şeyler tartışmaları gerekecek.

[**Yazının devamını okumak için tıklayın.**](#)

Vatandaş Türkçe konuşmuyor!

Roni Margulies 09.03.2013

"Vatandaş Türkçe konuş!"

On seneden fazladır, bunu tekrar ede ede dilimizde tüy bitti.

Onlar ise hâlâ, kös dinlemiş insanlar hâlinde, bildiklerini olumakta devam ediyorlar.

Hayır, vatandaş Türkçe konuşmuyor!

Ve uzun tecrübelerle anlaşıldı ki, bu hitaba maruz kalan vatandaşlar, imkânı yok bu yola cezasız girmeyeceklerdir.

Böyle, imkânı yok, diyecek kadar kat'î bir hüküm vermeden evvel, İstanbul'da küçük bir tetkik seyahati yapmak zarureti duydum.

Ve dün Ortaköy açıklarında, dalgaları yara yara kendi yarattığı kara bulutların içinden bir yıldırım gibi enginlere akan Yavuz'u uzun uzun takib ettikten sonra, içim ondan gelen sevgi ve gururla dolu, ıslak kaldırımlara düştüm ve yolunu şaşırmış bir seyyah gibi Galata'da durdum.

Bankalar caddesini bilirsiniz...

Biraz ilerleyin... Şişhane yokuşunun alt başında, sağda Tünel'e çıkan geniş bir cadde vardır. İşte oraya saptım.

Beş on adım yürüyünce, uçlarına mısır taneleri bağladıkları sicimlerle güvercin avlamağa uğraşan irili ufaklı bir kalabalıkla karşılaştım ve katıldım aralarına.

Kadınlar, erkekler, çocuklar yerlere mısır serpererek güvercinlere sesleniyorlar:

– Vene.. vene.. vene!

Zavallı kuşlar bu yabancı dile sinirlenmiş gibi havada çırpınıp duruyor, bir türlü yere inmiyorlar.

– Vene.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk hakkında bazı bilgiler

Roni Margulies 13.03.2013

 Atatürk hakkında bazı bilgiler Gözlerine inanamamışlar. Öyle diyor gazete.

Atatürkçü Düşünce Derneği Marmaris Şubesi Yönetim Kurulu üyeleri, gittikleri evin girişinde karşılaştıkları manzaraya inanmamış.

Gerçekten de inanılacak gibi değilmiş!

Hatta manşete göre, "görenleri şok etmiş"!

"Kapı girişine paspas olarak koyulan Atatürk resimli duvar halısının bulunduğu evin kapısını çalan yönetim kurulu üyeleri evde bulunan küçük bir kız çocuğu ile karşılaştılar. Anne ve babasının evde olmadığını söyleyen kız çocuğunu uyaran ADD üyeleri, kız çocuğuna Atatürk hakkında bazı bilgiler anlattıktan sonra, yapılanın yanlışlığını izah ederek duvar halısını yerden alıp uygun bir yere koydular. Kız çocuğuna durumu anne ve babasına anlatmasını söyleyen ADD üyeleri evin önünden ayrıldılar."

ADD Marmaris Yönetim Kurulu üyeleri olayın takipçisi olacaklarını, resmin aynı şekilde yeniden yere koyulması durumunda savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını söylemiş.

Sonra ne oldu, bilemiyoruz.

Anne babası eve döndüğünde küçük kız ne demiştir?

"Atatürk düşmanı olduğunuzu niye bana daha önce söylemediniz? Ben artık bu evde yaşamak istemiyorum. Atatürk sevgisiyle çağıldayan bir ev bulacağım kendime. Elveda baba, elveda anne."

Ya baba?

"İşgüzar hıyarağaları!" mı demiştir, yoksa daha uzlaşmacı bir yaklaşımı tercih ederek *"Şu halıyı duvara asalım, ayaklarımızı duvarda sileriz"* mi?

ADD Marmaris Yönetim Kurulu üyeleri olayın takipçisi oldu mu acaba?

O eve sık sık uğrayıp halının nereye konmuş olduğunu kontrol ediyorlar mı? Temiz olup olmadığına bakıyorlar mı?

Kolay mı bir "düşünce" derneğinin yöneticisi olmak?

Marmaris küçük yer. İlçenin tüm konutlarını tek tek gezip Atatürk halısını paspas olarak kullanan başka aile olup olmadığını denetlemek imkânsız olmasa gerek. Varsa, o ailelerin küçük kızlarını "uyarmak", anne ve babalara "Atatürk hakkında bazı bilgiler" vermek de zor olmaz.

Öte yandan, Zonguldak gibi büyük bir şehirde Atatürkçü Düşünce Derneği belli ki görevini layıkıyla yerine getirmekte pek başarılı olamıyor.

Haber şöyle:

"Uzunmehmet Caddesi'nde yol kenarında duran çöp kamyonetindeki Atatürk tablosu dikkat çekti. Üzerinde Türk bayrağı da bulunan büyük Atatürk tablosunun, kentin çöplerinin toplandığı kamyonetin kasasında taşınması bazı kişilerin tepkisini çekti. Kamyonet, malzemelerin yüklenmesinden sonra yola devam etti."

Sorulduğunda, emekli öğretmen olduğunu hatırlatan CHP'li Belediye Başkanı Muharrem Akdemir, *"Benim öğrencilerim oyuncak kâğıt bayrağı bile yırtamazlardı"* demiş. Ama öğrenebildiğim kadarıyla, Zonguldak ADD'den ses çıkmamış. Teessüf ederim.

Atatürk'ün paspas olarak kullanılmaması ve çöpe atılmaması çok önemlidir.

Niye önemli olduğunu MHP Ordu İl Başkanı Cemal Enginyurt geçenlerde çok güzel ifade etmiş:

*"Nedir bu milliyetçilik düşmanlığın? Kime hizmet ediyorsun, kim için bu millete saldırıyorsun? Ne yaptı bu millet sana? Ne yaptı Mustafa Kemal Atatürk sana? Hamdolsun, bugün Türk'sek ve Müslüman'sak, bunun yegâne müsebbibi Atatürk ve arkadaşlarıdır. **Mustafa Kemal Atatürk Cumhuriyet'i kurmasaydı, bu ülkenin adına Türkiye demeseydi, adımız ya Agos olurdu ya Hrant olurdu.**"*

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mumyalananlar ve mumyalanmayanlar

Roni Margulies 16.03.2013

 Mumyalananlar ve mumyalanmayanlar Soğuk Savaş yıllarında sokaklarda sosyalist gazete satarken, **"Komünistler Moskova'ya"** diye bağırırlardı **"Sen git kardeşim, benim ne işim var Moskova'da!"** diye cevap verdiğim çok olmuştur. Ama sonra gerçekten de bir kez gittim.

Merak ediyordum, Stalinizm'in çöküşünü kendi gözlerimle görmek istiyordum. Pek de önemli olmayan bir konferans davetini bahane edip gittim.

Sokaklarda gezindik, konuşabildiğimiz herkesle konuşmaya çalıştık.

Rengârenk, soğan kubbeli kilisesi, Orta Avrupa peri masallarını andıran kırmızı binaları ve göz görebildiğince uzanan arnavutkaldırımı zeminine dünyanın en çarpıcı meydanlarından biri olan Kızıl Meydan'da Lenin'in mumyasını ziyaret etmek gündeme geldi.

"Hayır!" demekte yarım saniye bile tereddüt etmedim.

Ne işim olabilir mumyalarla!

Hayatı boyunca eşitlik ve adalet için mücadele etmiş, her yaptığını insanın insana kulluğunu ortadan kaldırmak için yapmış, ömrünü "büyük" insanların yaptığı tarihi değiştirmeye adanmış bir adamın mumyasını görmek bir yana dursun, mumyalanları bir kez daha lanetledim.

Heykeller ve mumyalar

Tarihi "büyük" insanlar, krallar, padişahlar, mülk sahipleri yazdırır. Kendi tarihlerini yazdırırlar. Onları deviren "küçük" insanların tarihi yazılmaz.

Devrilenlerin heykelleri, tabloları yapılır, haklarında kitaplar yazılır, senfoniler bestelenir, operalar sahnelenir. Okul kitaplarında hayatları anlatılır.

Devrilenler mumyalanır.

Hep var olduklarını, hep var olacaklarını simgelemek için mumyalanırlar.

Ne kadar "büyük" olduklarını geri kalanımıza hatırlatmak için, başımızdan hiç eksik olmayacaklarını zannetmemiz için mumyalanırlar.

Devirenler ise mumyalanmaz.

Önemsiz olduklarını, toplumun tarihinde bir yerleri olmadığını vurgulamak için mumyalanmazlar.

Oysa insanlık tarihi, "küçük" insanların tarihidir.

Tarih, sömürülenlerin, ezilenlerin, dışlananların, haksızlığa maruz kalanların mevcut durumu değiştirmek için yaptıklarıdır. Tarih, sömürülenlerin sömürülmemek, ezilenlerin ezilmemek, dışlananların dışlanmamak için verdikleri mücadelenin tarihidir.

İnsanlık tarihi, "küçük" insanların kendi koşullarını değiştirmek için çabalarken toplumu değiştirmelerinin tarihidir.

Ve bu "küçük" insanlar aralarından herhangi birinin, herhangi tek bir kişinin özellikle önemli olmadığını bilir. "Özellikle önemli" insanlardan bezmişlerdir zaten. Herkesin, tek tek her bireyin özellikle önemli olmasını istiyorlardır artık.

Kimsenin heykelini yapmazlar, kimseyi mumyalamazlar.

Bir yerde birinin heykeli yapılmışsa, biri mumyalanmışsa, orada "küçük" insanlar kaybetmiş demektir. Becerememişler, yenik düşmüşler demektir.

Heykel ve mumyanın olduğu yerde sosyalizm yoktur.

Heykeli yapılmayanlar

Ben hayatım boyunca sosyalizmi "küçük" insanların mücadelesiyle ilgili bir şey olarak anladım. Sosyalist olmayı, o mücadelenin içinde yer almak, başarıya ulaşması için çabalamak şeklinde yorumladım.

Heykellerden, mumyalardan hep nefret ettim.

Sosyalizmi böyle anlamayan, böyle yorumlamayanlar olduğunu biliyorum.

Yanılıyorlar.

Stalin'in, Mao'nun, Enver Hoca'nın, Kim İl-sung'un heykellerine tapanlarla yolum hiç kesişmedi, hep kavgalı olduk.

Şimdi de Chávez'in mumyalanması düşünülüyormuş.

Bana ne!

Benim yerim mumyalanmayanların, heykeli yapılmayanların yanı.

ronmargulies@btinternet.com

Özgürlük mücadelesi ve Çanakkale

Roni Margulies 20.03.2013

Çanakkale kutlamalarını hiç anlayamıyorum. İlkokul birinci sınıftan beri izlediğim, çocukken elimde küçük Türk bayraklarıyla bizzat katıldığım bir şey, ama hâlâ anlayamıyorum.

Kaybedilen bir savaşta, nihai yenilgiyi engelleyemeyen bir muharebe niye bu kadar büyütülür?

Çanakkale Savaşı'nda İtilaf Devletleri'nin amacı İstanbul'a ulaşmaktı. Başarısız oldular, ulaşamadılar.

Ulaşamadılar da ne oldu?

Osmanlı Devleti savaştan yenik çıkınca, İngilizler 1915-16'da ulaşamadıkları başkente 1918'de girdiler. Çanakkale'deki başarının neden olduğu iki yıllık gecikme savaşın kaderini değiştirdi mi? Hayır. Osmanlı İmparatorluğu'nun kaderini etkiledi mi? Hayır.

Ee? Neyi kutluyoruz?

Hangi özgürlük mücadelesi

Üstelik, giderek gülünçleşen bir durum da var.

Cumhuriyet gazetesinin **“Tarihi değiştiren zafer”** manşetinin altında **“Özgürlük mücadelesinin simgesi Çanakkale Deniz Zaferi”** yazıyor.

Hangi özgürlük mücadelesi yahu?

Kafayı mı yediniz?

Osmanlı İmparatorluğu Birinci Dünya Savaşı'na özgürlük için girmiştir, öyle mi?

İmparatorluklar arasındaki bir savaş ne zamandan beri “özgürlük mücadelesi” olarak tanımlanıyor?

Osmanlı İmparatorluğu Çanakkale'de özgürlük mücadelesi veriyordu da, Balkan Savaşları'nda ne yapıyordu? Trablus'ta, Yemen'de ne yapıyordu? Oralarda da mı özgürlük için savaşıyordu?

Pardon, kimin özgürlüğü için?

Balkanları İngilizler yönetmeyecek, biz yöneteceğiz. Arapları İngilizlere bırakmayız, bizim tebaamız olmaya devam edecekler. Kuzey Afrika bizimdir, başkalarına vermeyiz.

Bu mu “özgürlük mücadelesi”!

Atatürk ve barış

Gazetenin iç sayfalarında Çanakkale'yle ilgili haberin başlığı, **"Atatürk, birlik, beraberlik ve barış"!**

Başlığın ilk kelimesi, Çanakkale Savaşı'na Kemalizm'in niye bu kadar düşkün olduğunun sırrını ele veriyor.

Atatürk oradaydı!

Ve Atatürk'ün bulunduğu her yer gibi, Çanakkale de kutsal bir yerdir.

Atatürk'ün elinin değdiği her şey gibi, Çanakkale Savaşı da muhakkak özgürlük, birlik, beraberlik ve barışla ilgili olmalıdır. Başka ne olabilir ki?

Kemalizm'in özgürlük ve barışa düşkünlüğü de zaten herkes tarafından bilinen bilimsel bir gerçektir. Bunun aksi düşünülemez. Düşünülse de, teklif edilemez.

Tüm Kemalistlerin özgürlük için yılmaz savaşçılar olduğu, Kürtlerin özgürlük taleplerine verdikleri destekten anlaşılmaktadır.

Tüm Kemalistlerin barış için her şeyi yapmaya hazır olduğunu, ülkedeki savaşı bitirmeyi amaçlayan müzakerelere verdikleri destek kanıtlamaktadır.

Örneğin, aynı gazetedeki bir yazıda özgürlük ve barış aşkı bakın nasıl pırıl pırıl parlıyor:

"Ulus devletin, ülke bütünlüğünün, millet varlığının mahvına yol açacak bir ihanet projesi masumiyet ambalajıyla halka Hacı Bekir lokumu gibi yutturulmaya çalışılmaktadır.

Türk milleti, geçen yüzyıl yırtıp attığı Sevr pususunun güncellenmiş kopyasından başka bir şey olmayan masumiyet makyajlı ihaneti de ilkinin yanına, yani tarihin çöplüğüne gönderecektir!"

Masumiyet makyajlı ihanet

Kürtler kendi dillerinde eğitim görmek istiyor.

Niye?

Çünkü Amerika'nın zokasını yutmuşlar.

Emperyalizmin habis planlarına alet olmuşlar.

Zaten insan başka hangi nedenle kendi dilinde eğitim görmek isteyebilir ki?

Kürtler Anayasa zoruyla kendilerine "Türk" denmesini istemiyor.

Niye?

Çünkü ABD-AB-Barzani üçlüsünün hain emellerini benimsemişler.

Zaten insan başka hangi nedenle "Türk" gibi güzel bir ismi beğenmeyip kendi ismini tercih edebilir ki?

Kürtlerin yaptığı hainliktir, Çanakkale'de yapılan ise özgürlük ve barış mücadelesidir.

Anladınız, değil mi?

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu Newroz'un önemi

Roni Margulies 23.03.2013

Batı Çalışma Grubu'nun ismi niye **"Batı"** Çalışma Grubu'ydü?

Hatırlarsınız, BÇG 28 Şubat döneminde Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Çevik Bir'in emriyle **"irticaî faaliyetlere"** göz kulak olmak, bunları engellemek amacıyla kurulmuştu.

BÇG, bütün askerî birimlere gönderdiği bir belgeyle, laiklik aleyhtarı faaliyetlerin arttığını vurgulamış, camilerin gözetim altına alınmasını emretmiş, askerî personelin camilere giderek laiklik karşıtı fiil ve sözleri garnizon komutanlıklarına bildirmesini istemişti. İkinci bir belgeyle, her ildeki öğrenci yurtları, özel okullar, dernekler, vakıflar, Kur'an kursları, imam-hatip okulları ve bu kurumlara gidip gelenlerin sayısının ve kimliklerinin tesbit edilmesini istemişti. Bugün biliyoruz ki, yaklaşık altı milyon kişi fişlenmişti.

Niye **"Batı"** Çalışma Grubu? Cami, öğrenci yurdu, özel okul, dernek, vakıf, Kur'an kursu, imam-hatip okulu sadece Batı'da mı vardır? İrticaî faaliyet sadece Batı'da mı yapılır? Ege halkı özellikle irticaî midir?

Batı Çalışma Grubu'nu tasarladığı zaman, Çevik Bir **"İrtica/ Şeriat/ Örümcek Kafalılar Çalışma Grubu"** adının hoş karşılanmayacağını düşünmüş olsa gerek, haklı olarak. Gruba ne isim takmak gerektiğini uzun uzun düşünmüştür.

Asker kafası şöyle çalışır: **"Doğu Sorunu"** olmayan şey ne olabilir? **"Batı Sorunu"** olur elbet!

O zaman bu grubun adı da Batı Çalışma Grubu olmalıydı.

Devletin Doğu ve Batı Sorunları

Org. Çevik Bir aynı zamanda Millî Güvenlik Kurulu'nun üyesi olduğu için, Türkiye'nin millî güvenliğini tehdit eden tehlikeleri iyi bilirdi.

Bu tehlikeler iki tanedir. Her zaman iki tane olmuştur.

"Her zaman" derken, "Cumhuriyet kurulduğundan beri" demek istiyorum. MGK her zaman var olmuştur: 1933-1949 yılları arasında Yüksek Müdafaa Meclisi Umumî Kâtipliği, 1949-1962 yılları arasında Millî Savunma Yüksek Kurulu, 1962'den günümüze kadar Millî Güvenlik Kurulu olarak.

İki tehlikeden biri (ve hemen hemen her zaman birincisi) her zaman **"Doğu Sorunu"** olmuştur. İkincisi ise, **"Örümcek Kafalılar Sorunu"**. Yani **"Batı Sorunu"**.

Bunlar niye sorundur? Çünkü MGK, bizzat kendi internet sitesinde millî güvenliği şöyle tanımlar:

*“Millî güvenlik, yalnız halkın değil, **devletin ve anayasal düzenin devamını da sağlayan** hukukî, siyasî, sosyal, ekonomik ve kültürel yönleri bulunan;*

Zaman ve yer açısından uzun süreli, devamlı, içten ve dıştan tehlike ve eylemleri içeren;

*Belirli bir bölgeyi ilgilendiren faaliyetlerden ziyade **devletin tüm varlığını** ve ülkesini ilgilendiren.. ve **yerleşik düzeni bozan** veya ortadan kaldıran nitelikteki hareketleri kapsayan bir olgudur.”*

Millî güvenlik, **devletin güvenliği** anlamına gelir. Halkın, milletin, vatandaşın filan değil. Devletin.

Ve bu devlet 1923’ten beri kendi güvenliğine karşı iki büyük tehlike algılamıştır. Doğu, yani Kürtler. Batı, yani dindarlar.

Yani herkes.

Devletin kâbusu artık gerçek

Şimdi, bir yanda dindar insanların siyaset sahnesine nihayet çıkışını temsil eden AK Parti, bir yanda Kürt hareketi, birlikte ülkenin gündemini ve geleceğini belirliyor.

Kemalist devletin resmî ideolojisi paramparça.

Devletin tüm korktukları başına geldi.

Doğu ve Batı sorunları, 90 yıllık beton gibi kaskatı devletin tüm sarsılmazlığını tuz buz etti.

Ve ederken, Doğu ve Batı, Kürtler ve dindarlar, kendileri de değişti.

CHP’nin yaptığı gibi binanın önüne asılı dev Türk bayrağının arkasına saklanıp sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak mümkün değil artık.

Bütün bunlar, başka bir Türkiye’nin garantisi değil.

Ama yeni ve daha güzel bir Türkiye artık mümkün.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Türk’tür, Türk kalacaktır

Roni Margulies 27.03.2013

Barış sürecine, hükümetin PKK ile anlaşmasına, savaşın sona ermesine hangi nedenlerle itiraz edilebilir?

Otuz yılda 40- 50 bin kişinin savaşırken, 20- 30 bin kişinin de savaşın yan ürünü olarak ölmesine yol açan bir sorunun çözülmesine hangi nedenlerle itiraz edilebilir?

Ölümü, yıkımı, şiddeti, insan hayatlarının kararmasını kim, hangi nedenlerle tercih edebilir?

CHP çekingence, MHP açıkça, Sözcü gibi gazeteler bağıra bağıra bunları tercih ediyor.

Niye?

“Çünkü biz ölümü severiz, iyi bir şeydir” diye cevap vermeyeceklerine göre, başka bir nedeni olsa gerek.

Diyebilirler ki, “Yok yahu, tabii ki biz de barışı savaşa tercih ederiz, ama bu şekilde değil, şu şekilde barış olsun”.

Hiç böyle bir şey duydunuz mu? Ben duymadım.

Silivri’den gözünü alıp barış süreci hakkında bir şey söylemeye vakit bulduğunda, CHP’nin ne dediğini bilen var mı?

Mesela, “Evet, barışın görüşülüyor olması olumludur, Öcalan’la ve Kandil’le konuşuluyor olması doğaldır, Kürtlerin şu ve şu taleplerinin karşılanması gerekir, iyi oluyor, destekliyoruz” dediğini duyan var mı?

CHP’nin ne dediği belli olmadığına, savaşın bitmesini isteyip istemediği bile anlaşılamadığına göre, açıkça dile getiremediği temel bir itirazı var.

Kahraman atalarımız

Bu itirazı CHP dillendiremiyor, ama Devlet Bahçeli Bursa’da bağıra bağıra ifade etti:

“Erenler, evliyalar, Allah dostu büyük âlimler, asırlarca Türk İslam medeniyetini geliştiren kahraman atalarımız aramızdadır. Türklük mukadderatı tertemiz vicdanların garantisi altındadır. Bursa Türk milletinin yanında Türklüğün tarafında ve vahdetin yolundadır. Türk milletine saldıran, Türk kimliğini yıkmaya çabalayan kendini bilmezleri yenilgiyle tanıştırmak için teyakkuzdadır. Selam olsun Türk milletinin birliğinden yana olanlara.

Selam olsun Türk bayrağına. Türkiye Türk’tür, Türk kalacaktır. Başbakan, İmralı canisi ve PKK’yla birlikteliğini sağlama almak için milliyetçiliğe saldırmakta. MHP Türk milletine engel ne varsa elinin tersiyle iter. Biz Türk milliyetçisiyiz. Türkiye’yi canından aziz bilen milliyetçi ve millet sevdalısı vicdanlarız.”

Bunu basit bir Türkçeyle özetlersek: **“Türkiye’de herkes Türk’tür, Kürt diye bir şey yoktur.”**

İyi de, niye savaş yaşanıyor o zaman? Niye bu kadar insan öldü?

Nüfusun belki de beşte biri Türk olduğunu kabul etmiyorsa, ne yapacaksın?

Savaşmaya devam edeceksin tabii.

Ya hepsi “Ay pardon, tabii ki hepimiz Türk’üz, çok saçmalamışız, özür dileriz” diyene kadar ya da hepsi ölene kadar savaşmaya devam edeceksin.

Çünkü önemli olan ölüm, yıkım, şiddet, insan hayatlarının kararması değil. Önemli olan Türklük, Türk milleti, Türk milliyetçiliği.

Savaşa devam

Bu uğurda neler yapmak gerektiğini *Sözcü* gazetesi MHP'den bile daha açıkça dile getiriyor.

"Mehmetçiğin katilleri elini kolunu sallayarak çıkacak, asker onların ardından el sallayacak" ne demek? "Oluk oluk akıttıkları kanda boğulmak yerine, iktidarın can simidiyle o kan denizini geçecekler" diye yakınmak ne demek? "Boğulmalarını sağlamak için savaşı sürdürüelim" demek.

Savaşa devam etmek isteyenler "Türklük" diye bir şeye halel gelmemesi için istiyorlar.

Barışa karşı CHP'nin de, MHP'nin de, *Sözcü*'nün de itirazların temel nedeni bu.

Savaşın nedeni de zaten "Türklük" diye bir şeyin 80 yıl boyunca dayatılmış olması.

Başbakan farkında mı, bilmem. Diyarbakır'da Newroz'da Türk bayrağı olmamasını eleştirirken aynı dayatmayı yapıyor.

Onlar "Türk" değil, onun için orada "Türk" bayrağı yok.

Başbakan ve diğer Türkler bunu kavradığı gün, barış gerçekten gelmiş olacak.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğer eşitse, neden 'Türk' bayrağı

Roni Margulies 30.03.2013

Onlar "Türk" değil, onun için Diyarbakır Newroz'unda "Türk" bayrağı yoktu.

Başbakan ve diğer Türkler bunu kavradığı gün, barış gerçekten gelmiş olacak.

Üç gün önce bu sözleri yazdığımda, Türk ve dindar bir dostumdan şu mektubu aldım:

"Bir arkadaşım Diyarbakır'daki mitingde Türk bayrağı olmadığı için eleştiride bulunduğu sordum:

'Sen Türklerin ve Kürtlerin eşit olduğuna inanıyor musun?' 'Evet' dedi.

'Anayasa'da Türk'ün sahip olduğu tüm haklara Kürt'ün de sahip olması gerektiğine inanıyor musun?' Yine 'Evet' dedi.

'Peki,' dedim, 'sen evine ya da toplantı yaptığın yere Kürt bayrağı asıyor musun?' 'Tabii ki hayır!' dedi.

'Peki, neden kendimiz Kürt bayrağı asmamayı normal kabul ederken, Kürtlerin Türk bayrağı asmasını

isteyebiliyoruz?’

Sorunumuz burada. Dilimizle eşit olduğumuzu söylesek de, bilinçaltımızda üstün olduğumuz var.

Kürtlere hep bir şeyler dayatma hakkımız varmış gibi yaşıyoruz. Bayrak asmalarını söylüyoruz, Türkçe öğrenmelerini istiyoruz... Biz Kürtçe öğrenmiyoruz, bayraklarını asmıyoruz. Eğer eşitse, neden onlara karışma hakkımız olduğuna inanıyoruz?

Çünkü zehirlendik. Tanzimat’tan sonra milliyetçilik zehriyle bizi bilinçli bir şekilde zehirlediler. O gün İslam’ın bizi geri bıraktığını düşünen modernistler, Batılılaşmak adına İslam’ın yerine milliyetçiliği ikame ederek İslam’ın izlerini bu coğrafyadan silmek için bizi zehirlediler.

Şimdi biz bayrağımızın Türk bayrağı olduğunu zannediyoruz. Muhafazakârlarımız bile Türk bayrağı diyor. Bu bayrak İslam bayrağıdır. Türklükle ilgisi yoktur. Hilâl ile Allah (C.C.) simgelenir, yıldız ile Peygamberimiz (S.A.S.) Bu bayrak sembolik olarak kelime-i tevhiddir. Osmanlı’da yaşayan tüm Müslümanları temsil eder. Gayrimüslimler de şer’i olarak emanetidir bu devletin ve korumakla mükelleftir. Haklarını koruyamadığı anda, aldığı vergileri geri vermekle mükelleftir devlet.

Sen bu bayrağa ‘Türk bayrağı’ dediğin anda Kürt’ün de ‘Kürt bayrağı’ deme hakkı doğar. Sen ona Türklük adına ne dayatarsan, onun da sana Kürtlük adına onu dayatma hakkı doğar. Devletin bayrağı Türk bayrağı olmaz. O zaman ‘Kürt bayrağı olsun’ diye teklif etme hakkı doğar Kürt vatandaşın, haklıdır da. Eğer eşitse, neden ‘Türk’ bayrağı?

Şimdi bunu anlatmaya çalışıyoruz Müslümanlara. Zehirlerimizi vücudumuzdan atmaya çalışıyoruz beraberce.”

Egemen millet ağzı

Sosyalist bir arkadaşımdan ise şöyle bir mektup aldım:

“Diyarbakır’da Türk bayrağı olmamasını eleştirenlere şöyle demek herhalde daha doğru olur: Ulan 80-90 yıldır bu topluma (ve özellikle Kürtlere) etmediğinizi bırakmadınız, halen sizin bayrağınızı asmadılar diye sizlanıyorsunuz. Oysa yapmanız gereken, gerçek iyi niyet göstergesi olarak, Türkiye’nin herhangi bir yerinde (mesela Ankara’da) Türk bayrağının yanına Kürt bayrağını asmak olmalıydı.

Sıkıyorsa bunu savunsunlar. Sonra da Diyarbakır’da Türk bayrağının gönüllü asılmasını talep etsinler. Görüldüğü gibi hâlâ ‘egemen millet’ ağzıyla konuşuyor bunlar.

Ha, ileride bu bayrak gerçekten tüm toplumu sarar da Türkiye bayrağına dönüşürse, zaten sorun kalmaz.”

Devletin simgesi

Lütfen inanın, ben bu konuyu işi yokuşa sürmek için, Kürtler adına gol atmak için filan yazmıyorum. Bayrak benim umurumda değil.

“Türk” bayrağı da olsa, “Kürt” bayrağı da olsa, ben hiçbir bayrağı sallamam.

Bayrak devletin, ulusun simgesidir, benim ne devletle işim olur, ne ulusla. Ben sosyalistim.

Hiçbir bayraktan hoşlanmam, kimin ne bayrağı salladığını hiç umursamam.

Ama barış sürecine önem verdiğim için söylüyorum. Bir başkasının bayrağı bir başkasına zorla astırıldığı zaman, barış yapmak zordur.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baklava, barış ve demokrasi

Roni Margulies 03.04.2013

 Baklava, barış ve demokrasi Kürt hareketi ile Türkiye devleti bir barış anlaşmasına imza attığı gün memlekete demokrasi filan gelmeyecek.

İmzalanan anlaşma “**demokrasi anlaşması**” değil, “**barış anlaşması**” olacağına göre, adı üstünde, memlekete demokrasi değil, barış gelecek.

Somut olarak bakarsak, şunlar gelmiş olacak.

Her şeyden önce, savaşın bitmesiyle Türk ve Kürt gençler artık birbirlerini öldürmeyecek.

İkincisi, en yetersiz ve güdük barış anlaşması bile, Kürt hareketinin taleplerini en az karşılayan anlaşma bile, bazı talepleri karşılamış olacak. Tek taraflı anlaşma olamaz çünkü.

Ve karşılanan her talep Kürt halkının hayatını az veya çok kolaylaştıracak.

Üçüncüsü, Türkiye devleti daha düne kadar tanımadığı, tanıdığı zaman da “dağ Türkü”, “terörist”, “bebek katili” olarak tanımladığı bir halkın varlığını resmen kabullenmiş olacak.

Anayasa’da tek bir kelime değişmese bile, yine de kabullenmiş olacak. Şu anda zaten istese de istemese de kabullenmiş durumda, ama barış anlaşmasının imzalanmasıyla bu kabul resmiyet kazanacak. Olmayan birileriyle bir şey imzalanamaz çünkü.

Böylece Kürt halkı en temel talebini, kimliğinin tanınması talebini, kazanmış olacak.

Ve böylece “Türkiye Türklerindir” safsatası tarihin çöp tenekesindeki yerini alacak.

Dördüncüsü, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin elindeki en önemli kozlardan biri elinden alınmış olacak. Savaş olduğu sürece, ordu hükümete karşı güçlüdür. Ülkenin bütünlüğünü korumaktadır, millî çıkarları cephede

savunmaktadır, hükümetten her istediğini talep edebilir. Ülkenin en önemli ve en vazgeçilemez kurumudur. Savaşın olmadığı yerde ordunun da önemi azalır.

Ne kadar demokrasi?

Bu saydıklarım gerçekleştiğinde, Türkiye ansızın bir demokrasi cennetine dönüşür mü? Dönüşmez.

Türkiye bir demokrasi cennetine dönüşmeden bu saydıklarım gerçekleşebilir mi? Bal gibi gerçekleşir.

Gerçekleşmeleri iyi olur mu?

Çok iyi olur.

Hem savaştan etkilenen insanların hayatları açısından iyi olur, hem de resmî ideolojinin, milliyetçiliğin, ceberutluğun darbe alması açısından iyi olur.

Bunlar kendi başlarına demokrasi anlamına gelmez, ama hepsi "iyi şeyler".

Hepsi hem "iyi şeyler", hem de, ayrıca, demokrasi doğrultusunda gelişmeler. Demokrasinin önünü açan gelişmeler.

Bunun böyle olduğunu en iyi kimler anlıyor, biliyor musunuz?

Prof. Dr. **Mustafa Kafalı**, Prof. Dr. **Bican Ercilasun**, Prof. Dr. **Ümit Özdağ**, Prof. Dr. **İskender Öksüz** ve **Sadi Somuncuoğlu**'nun örgütlediği "**Türk Milletine Çağrı**" bildirisini imzalayan **İlber Ortaylı**, **Alev Alatlı**, **Hasan Celal Güzel**, Emekli Org. **Edip Başer**, TBMM eski Başkanı **Hüsamettin Cindoruk**, BBP Genel Başkanı **Mustafa Destici**, HEPAR Genel Başkanı **Osman Pamukoğlu** ve DGM eski savcısı **Talat Şalk** gibileri.

Şöyle diyorlar:

*"Anadolu coğrafyasında Selçuklu ile başlayıp Osmanlı ile devam eden Türk Milleti'nin kesintisiz egemenliğini esas alan **büyük Atatürk'ün kurduğu millî devlet yapısı** ortadan kaldırılamaz."*

Atatürk'ün eteklerine sığınanlar

Telaşlanmakta haklılar.

Ve bu tür insanların telaşlanıyor olması ne kadar güzel bir yere doğru gittiğimizin iyi bir göstergesi.

Güzel bir yere gitmemizi engellemek için yıllardır Atatürk portreleri, heykelleri, bayrakları sürüyorlar önümüze. Vampirlere karşı sarımsak kullanır gibi.

Türk Milletine Çağrı'nın imzacılarından **Cemil Karababa** çok önemli bir Türk ressamı: 60 metre boyunda, 34 metre eninde, 2160 metrekarelik bir Atatürk resmi yapmış ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne armağan etmiş.

Ünlü bir tatlıcı dükkânında çektiğim baklava resmini ona ithaf ediyorum.

Ne kadar tatlı, değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Atatürk daha lazım

Roni Margulies 06.04.2013

Feridun Düzağaç diye bir şarkıcı varmış. Adanalıymış. Ne söyler, nasıl söyler, bilmem.

“Türk’üm demeye korkar hâle geldim, bunu yaşıyorum” demiş.

Niye **“Türk’üm”** deme ihtiyacı hissediyor, anlayamadım doğrusu. Türkiye’de yaşayan, Adanalı olan, Türkçe şarkı söyleyerek ün kazanan ve adı **“Feridun Düzağaç”** olan bir adama, dolmuşta giderken yolcular arasından **“Abi, sizi dün akşam televizyonda gördük, çok merak ettik, Uruguaylı mısınız”** diyenler oluyor mudur acaba?

Bana oluyor çünkü.

Sık sık oluyor.

“Nerelisiniz” diye soranlar oluyor.

“Ne güzel konuşuyorsunuz Türkçeyi, ne zaman öğrendiniz?” diyenler oluyor.

Yunus Nadi Şiir Ödülü’nü kazandığımda **“Niye anadilinizde yazmıyorsunuz”** diye soran oldu.

Uzattığım Türkiye Cumhuriyeti nüfus cüzdanına bakarak **“Türk vatandaşı mısınız”** diye soran jandarma bile oldu.

“Türk’üm” diyemeyenler

Şarkıcı Feridun’un içini rahatlatmak isterim.

Korkma. Bu memlekette **“Türk’üm”** diyen hiç kimsenin başına hiçbir şey gelmemiştir.

Ama **“Türk’üm”** diyemeyenlerin başına, diyemedikleri için, neler neler gelmiştir.

Hatta pek çoğu, başlarına bir şey gelmesin diye, yalan söyleyip **“Türk’üm”** demek zorunda kalmıştır.

Pek çoğu, başlarına bir şey gelmesin diye, çocuklarına yalan söyleyip **“Türk”** olarak büyötmeyi tercih etmiştir.

Korkutucu çok şey olmuştur bu memlekette, çok korkunç şeyler olmuştur, insanın tüylerini diken diken eden şeyler olmuştur. Ama senin korkmana gerek yok. Hiç korkma.

Can korkusu

İlle de korkmakta ısrarlıysan, belki bu korkunu faydalı bir amaç için kullanabilirsin.

Türk olmadığı için Türkçe bilmeyen ve bu nedenle ilkokul birinci sınıfta öğretmeninden dayak yiyen ve niye dayak yediğini bile anlayamayan Türkiye vatandaşı çocukların korkusunu anlamaya çalışabilirsin.

Mahallede arkadaşlarıyla sohbet ederken **“Vatandaş Türkçe konuş”** diye bağırın yağız Türk delikanlılarının saldırısına uğrayan Türkiye vatandaşı yaşlı teyzelerin korkusunu anlamaya çalışabilirsin.

Türk olmadığı için köy meydanında bok yedirtilen, sonra evi ve köyü yakılan Türkiye vatandaşı yoksul köylülerin korkusunu anlamaya çalışabilirsin.

Bir gecede yanlarına sadece bir bavul kişisel eşya ve 200 lira almalarına izin verilerek hayatta görmedikleri bir memlekete gönderilen İstanbullu ailelerin korkusunu ve çaresizliğini anlamaya çalışabilirsin.

Sokaklarda gözü dönmüş, eli sopalı, yağmacı kalabalıklar dört dönerken, Türk olmadığı için evinde oturup tir tir titreyen Türkiye vatandaşlarının yaşadığı can korkusunu anlamaya çalışabilirsin.

Bulunmaz Hint kumaşı

Sonra da, vaktin kalırsa, insanlığın ve zekân yeterli gelirse, şunu da düşünebilirsin belki. Ettiğin bu anlamsız, akılsız ve beylik lafları *Sözcü* gazetesi acaba niye bulunmaz Hint kumaşı bulmuş gibi baş sayfaya koyuyor?

Türkiye’de barış olmasın diye amansız bir mücadele veren bir gazete, ettiğin lafları acaba niye bu kadar değerli buluyor?

Ana manşette **“Bu ülkeye bir Atatürk daha lazım”** dediğinde, aslında **“Savaşa devam!”** diyen bir gazete seni niye bu kadar beğeniyor?

Seçeneklerin şöyle:

Ya **“Atatürk ve savaş”**.

Ya da Türk olsun olmasın **herkesin** korkusuz yaşayacağı bir memleket.

Seç bakalım.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demir Leydi eridi

Roni Margulies 10.04.2013

Demir Leydi eridi **“Maggie, Maggie, Maggie, dead, dead, dead”** sesleriyle çınlamış İngiltere sokakları. Coşkun kutlamalar yapılmış.

Ben de yaptım.

Bizde ölünün arkasından kutlama yapmak bir yana dursun, konuşmak bile ayıptır, ama İngilizleri ve beni anlamaya çalışın, n'olur.

Thatcher, İngiltere egemen sınıfının en acımasız temsilcilerinden biri, belki de en etkili ve korkusuz sınıf savaşıydı. Emekçilere, sendikacılara, yoksullara, zayıf ve çaresizlere on bir yıl boyunca kan kustururken her gittiği yerde **“Maggie, Maggie, Maggie, out, out, out”** sesleriyle karşılanıyordu. Başbakanlıktan istifa etmek zorunda kaldığında toplumun alt yarısı kırk gün kırk gece bayram etmişti.

Savaş açtığı insanların bugün ardından gözyaşı dökmemesinde anlaşılmayacak bir şey yok. Ardından ağlayanların, ne kadar büyük bir lider olduğunu anlatanların kimliği de şaşırtıcı değil.

Dünyayı değiştirmenin eşiğinde

Liseyi bitirip 1972'de okumak için İngiltere'ye gittiğimde müthiş sıcak bir sınıf savaşının içine daldım. Sosyalist olmam uzun sürmedi. Başka bir şey olamazdım: Bütün dünya çalkalanıyordu, kitleler her yerde grevde ve sokaklardaydı, dünyayı değiştirmenin eşiğindeydik.

Üniversite yıllarımı bir grev çadırından diğerine, bir gösteriden diğerine, bir parti toplantısından diğerine koşturarak geçirdim. İngiltere'de demir-çelik işçilerinden belediye çalışanlarına, hemşirelerden tiyatroculara, grev yapmayan işkolu kalmadı. Kömür madencileri 1972 ve 1974'te genel greve çıktı, ikincisinde Muhafazakâr Parti hükümetini devirdiler.

İşçi sınıfının bittiği, **“sınıf”** kavramının artık geçersiz olduğu iddialarını duyduğumda hâlâ gülerim. Thatcher'ın da, örgütlü işçi sınıfının da bu konuda hiçbir kuşkusu yoktu. Bugünkü İngiltere Başbakanı Cameron aynı politikaları uygularken ve sendikalar bunlara karşı direnirken, yine hiç kimsenin kuşkusu yok.

Thatcher 1979'da iktidara geldiğinde, örgütlü, mücadeleci ve güçlü bir işçi sınıfı on yıldır sermayeyi sıkıştırıyordu. Kâr oranları düşmüştü. Dünya ekonomisi 1970'lerde girdiği ikinci krizden daha yeni çıkıyordu.

Büyük sermaye, sadece İngiltere'de değil, dünya çapında, karşı saldırıya geçmeye hazırdı. Saldırının başını İngiltere'de büyük bir şevk ve atılganlıkla Thatcher çekti, Amerika'da Reagan, Almanya'da Kohl, Türkiye'de Özal.

İki koldan saldırı

Uyguladıkları politikalara o zamanlar monetarizm deniyordu, şimdi neo-liberalizm deniyor. İki koldan saldırıya geçtiler.

Önce işçi sınıfının örgütlülüğünü, direncini kırmak gerekiyordu. Sonra hem reel ücretleri düşürmek hem de kazanılmış tüm hakları, sosyal harcamaları, kamu hizmetlerini tarumar etmek.

Thatcher bunları bilinçli bir şekilde yaptı. Seçildiği yıl, *“Reel ücretleri yüzde19 oranında düşürmek zorundayız”* dedi. Sendikaları birer birer karşısına aldı, yenilgiye uğrattı. En önemlisi, 1984-85 yılında Kömür Madencileri Sendikası'nın 1,5 yıl süren efsanevi grevine teslim olmadı, İngiliz işçi sınıfının en köklü, en örgütlü kesimini bozguna uğrattı.

Patronların alkışları hâlâ kulaklarımda, işçi sınıfının moral bozukluğu hâlâ aklımdadır.

Bu yenilgi havasından İngiliz işçisi 20 yıl kurtulamadı, belki hâlâ tam olarak kurtulmuş değil.

“Dead, dead, dead” diye bağırmasınlar da ne yapsınlar

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Cumhuriyeti Park ve Bahçeler Müdürlüğü

Roni Margulies 13.04.2013

 Türkiye Cumhuriyeti Park ve Bahçeler Müdürlüğü Türkiyeli kelimesini İngilizceye çevirmek mümkün olmadığı için, demişti İlber Ortaylı, Türkiye vatandaşlarına “**Türkiyeli**” denemez.

Ben *Taraf*’ta yazarak çok para kazanıyor olmakla birlikte, bazen daha da fazla kazanmak için tercüme yapıyorum. Ve resmî dairelerin isimlerini çevirirken zorlanıyorum en çok.

Mesela “**TC Park ve Bahçeler Müdürlüğü, Ağaçlandırma Dairesi Başkanlığı, Meşe Şubesi Şefliği**”. Bunu kelime kelime, bire bir çevirmek mesele değil. Ama bir İngiliz’in okurken nasıl garipseyip şaşıracağını düşünmeden edemiyorum.

Yaptığım çeviriyi okuyanlar “**Republic of Turkey Parks and Gardens Directorate**” ibaresini okuyunca, “*Türkiye’nin Park ve Bahçeler Müdürlüğü niye adının başında ‘Republic of Turkey’ diye belirtmek ihtiyacı hissediyor acaba? Başka hangi ülkenin park ve bahçelerine bakacaktı ki?*” diye düşünmez mi? Benim tercüme yaparken saçmaladığımdan kuşkulalmaz mı?

Ankara’da bulunan ve Türkiye vatandaşlarının sağlığından sorumlu olan bir Sağlık Bakanlığı niye adının başına “**T.C.**” ibaresini koyar?

Sağlığı bozuk olan Paraguay vatandaşları gelip kendisine başvurmasın diye mi?

Türkiye kimindir?

Ya da Eğitim ve Savunma Bakanlıkları’nın adı niye **Millî** Eğitim ve **Millî** Savunma Bakanlıklarıdır? **Millî** Eğitim Bakanlığı’nın Demokratik Kongo Cumhuriyeti çocuklarına eğitim vermeyi reddedeceğini veya Türk çocuklarına Kongo eğitimi değil **millî** Türk eğitimi vereceğini belirtmek için mi?

Tabii, niye **sadece** bu iki bakanlığın “millî” olduğunu da düşünmek gerekir bir boş zamanımızda. Diğer bakanlıklara kuşkuyla yaklaşmamızı gerektiren bir durum mu var acaba?

Madem başladık...

Türkiye’nin çokça satan bir gazetesinin logosunda niye “**Türkiye Türklerindir**” yazar?

“Türkiye bizimdir aslında” diyen herhangi bir Çinliye, Zimbabweliye veya Peruluyla rastlayan oldu mu?

Yandaki fotoğrafa bir bakın. Zonguldak'ta bir tören, 19 Mayıs veya 29 Ekim olsa gerek. Tahminen 1940'lar veya 50'ler.

Flamada **"TÜRK İNKILÂBİ TÜRKÜNDÜR"** yazıyor.

Kimin olacaktı yahu?

Başka bir yerde "Türk inkılâbı Norveçlinindir" yazıyor da, ona mı karşı çıkıyor bu töreni yapanlar?

Türk'üm, doğruyum, çalışkanım

Doksan yıldır niye sürekli vurgulanıyor bu? Niye sürekli **"Türk'tür"**, **"Türk'ündür"**, **"millîdir"**, **"Türk'üm, Türk'sün, Türk"** ve **"TC, TC, TC"**?

Ne gerek var?

Bu garip korkunun, paranoyanın, şirretliğin nedeni ne olabilir?

"Bu memlekette her şey Türk'e aittir" diye kime haykırılıyor?

Hiçbir yabancı bunun tersini iddia etmediğine göre, bütün bu naraların, bayrak sallayıp heyheylenmenin hedefi yabancılar olamaz herhalde.

İçerideki birileri olmalı.

Burada yaşayıp da Türk olmayan birileri.

Bütün bu efelenmeler, **"Bi dakika, her şey senin değil ki, ben de yaşıyorum burada"** diyenlere karşı.

Eskiden Rumlara, Ermenilere, Yahudilere satılırdı bu tafralar. Onlar tehdit olarak görülür, onların yüzüne karşı bayrak sallanırdı.

Artık onlar yok.

Bugün bütün Atatürkler, millîler, bayraklar, TC'ler, bütün hezeyanlar, Kürtlerin tanınmasına ve Kürtlerle barışılmasına karşı.

"TC" ibaresini kutsayanların başka neleri kutsadıklarına bakın, görürsünüz.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sinemizdeki hain ve işbirlikçiler

Roni Margulies 17.04.2013

 Sinemizdeki hain ve işbirlikçiler Kocaeli Adliyesi'nde geçen hafta **Göksel Kaya** adında bir adam ifade verdi. Ve gazetelere haber oldu. Haberlere göre, öğleden sonra Adliye'den ayrılan Kaya, 2009 yılında İstanbul'da bir arkadaşı ile aralarındaki davada ifade vermeye gitmediğini anlatmış. "İfade vermeye gitmemiştim. Olayı da zaten unutmuştum. İfade vermem gerektiği için mahkeme tarafından arama kararı çıkartılmış. Polisler de sabah önce Emniyet Müdürlüğü'ne, oradan da Adliye'ye götürdü. İfademi verdikten sonra işlem tamamlandı" demiş.

Kaya, İzmit'e Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun davetlisi olarak geldiğini ve 23 Nisan etkinliklerine katılıp okulları gezeceğini söylemiş.

Atatürk'ü anımsatan kıyafet

"Kocaeli Adliyesi'nde ifade verildi" herhâlde pek de nadir bir durum değil.

"Arkadaşına borcunu ödememiş" de haber değeri çok yüksek bir olay olmasa gerek.

Kaya Bey'in ifade vermesi niye haber oldu o zaman?

Çünkü **Kaya Bey Atatürk'e benziyor!**

Ve Adliye'ye giderken, gazetelere göre, **"üzerinde Atatürk'ü anımsatan kıyafet"** bulunuyormuş.

Takdir edersiniz ki, Atatürk'e benzeyen ve onu anımsatan bir kıyafet giyen kişi suçlu olamaz.

Nitekim, kendisi de öyle demiş:

"Üstlendiğim misyon ve Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'e benzerliğim nedeniyle bu özelliklerime yakışmayacak bir şey yapmam mümkün değil."

Değildir. Ben kefilim.

Göksel Kaya geçtiğimiz yıl da 23 Nisan'da İzmit'te ilkokulları gezmiş. Onu ilk kez gören öğrenciler çok şaşırmış. Bazıları ağlamış. Bazıları sevinç çığlıkları atarak boynuna sarılmış.

Türkiye tarihini henüz yeterince öğrenememiş olan bazı öğrenciler şaşkınlıkla **"Sen ölmemiş miydin"** diye sormuş. Çocuk işte, nereden bilsin? Atatürk'ün öldüğünü zannediyor!

Millî eğitimimizi daha iyi kavrayıp gerçek durumu daha iyi anlayan öğrenciler ise **"Senin ölmediğini biliyorduk"** demiş.

Ve tabii hepsi onunla fotoğraf çekirmiş.

Hainler ve işbirlikçiler

Göksel Kaya gibi insanların memleketimizde var olması çok büyük şans.

Çünkü **Emin Çölaşan**’ın dediği gibi, **“Türkiye’nin, sinesinde en çok hain ve işbirlikçi barındıran ülkelerden biri olduğunu hepimiz biliyoruz.”**

Çölaşan bazı hain ve işbirlikçileri saptamış.

“Bu acı bizim acımız. Bu yas hepimizin yası. 1915’te bu topraklarda 1,5-2 milyon Ermeni yaşıyordu.. Onları kaybettik. Mezarları bile yok.. Bu büyük acıyı yüreğinde hisseden bütün Türkiyelileri 1915 kurbanlarının önünde saygıyla eğilmeye çağırıyoruz. Siyahlar içinde, sessizce. Ruhlarına yakacağımız mumlarla ve çiçeklerle.. Çünkü bu acı bizim acımız, bu yas hepimizin.”

Birkaç yıl önce bu metnin altına imza atanların bazıları bugün de Kürt sorununun barışçı bir çözümü için çabalıyor. Çölaşan’ın gözünden kaçmamış.

Vay hainler!

Düşünüyorum da, İzmit’te **“Sen ölmemiş miydin”** diye soran, Atatürk’ün ölümsüz olduğunu bilmeyen çocukların anne ve babaları da büyük ihtimalle hain.

İhanet cezasız kalmamalıdır.

Bunların hepsini toplayıp estetik cerrahi ile Atatürk’e benzetmek, sonra da İzmit’e göndermek gerek.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim kimden özür dilemeli

Roni Margulies 20.04.2013

Önce **Selahattin Demirtaş**, sonra **Zübeyir Aydar**, geçen gün de **Gültan Kışanak**, **“sosyalistler”**, **“dost çevreler”** dedikleri bir kesime laf anlatmaya çalıştı.

Biraz sitemkâr, biraz üzüntülü bir ses tonuyla bir şeyler izah etmeye çalıştılar. **“Bizi anlamıyorlar”** diyerek, adeta özür diler gibi, hata yapmadıklarını, yaptıklarının doğru olduğunu savundular.

Garip değil mi?

Ulusal bir hareket 35 yıllık bir mücadele sonucunda tüm taleplerini kazanmanın eşiğine gelmiş, bunu yaparken sadece kendisi açısından değil toplumun bütünü açısından inanılmaz gelişmeler olmasını sağlamış. Seksen yıl boyunca varlığını bile inkâr eden bir devlet karşısında, sadece varlığını değil tüm haklarını kabul ettirmiş.

Ve bu hareket, tüm bu gelişmeler karşısında sonsuz bir sevinç duyması gereken bir kesime, özür dilermiş gibi, neyi niye yaptığını anlatmaya çalışıyor!

Çok garip değil mi?

“AKP ile anlaştınız”

Selahattin Demirtaş CNN’de şöyle dedi:

“Bu dostça yapılan eleştirilerle ilgili hep şunu söylüyoruz: AK Parti hükümetinin politikalarına karşı BDP olarak mücadele yürütüyorduk, boyun büken bir tavır içinde değildik. Neler yaptığımızı, nasıl mücadele yürüttüğümüzü herkes gördü. Bu durumumuzun değişeceğine dair en küçük bir tavrımız oldu mu, hayır.. Şu kanı durdurmak konusunda cesaret ortaya koymak demek muhalefet hakkından vazgeçmek, demokratik örgütlenme hakkından vazgeçmek demek değildir.”

Gültan Kışanak BBC’ye şöyle dedi:

“Biz AKP ile müzakere ediyoruz. Biz AKP ile işbirliği yapmıyoruz. Müzakerenin, tartışmanın, AKP ile mücadelenin bir tarafıyız. Müzakerenin kendisi bir mücadeledir zaten. O yüzden Türkiye’nin demokratik çevrelerinin, sol sosyalist çevrelerinin ‘BDP, AKP ile birlikte bizi dışlıyor’ demesi hem yanlış hem de kendi eksikliğini örtmeye yönelik bir yaklaşımdır..”

Belli ki Demirtaş ve Kışanak, CHP’den değil, onun solundaki kişi ve örgütlerden, “ulusalcı” olmadığını, sosyalist olduğunu iddia eden kesimlerden söz ediyor.

Bu kişi ve örgütlerden hiçbiri hiçbir açıklamasında “Kürt hareketi davadan döndü, hükümetle anlaştı” demiyor.

Diyemezler, çünkü bunu demek barışa karşı çıkmak, savaşın devamını istemek anlamına gelir. Bunu da açık söyleyemeyeceklerini bilirler.

O nedenle, **“Barış elbette iyidir, destekliyoruz, ama...”** diyorlar. Niye **“ama”** olduğunu ise pek anlatamıyorlar, ama’yı genel mızıldanma cümleleri izliyor.

Ayrıca, Demirtaş, Kışanak ve Aydar kendi kendilerine gelin güvey olmadığına göre, özel görüşmelerde, kapalı odalarda eleştiriye maruz kalıyorlar.

Niye kalıyorlar?

Devletin yenilgisi ve sol

Kürt hareketini eleştiren **“sol sosyalist çevreler”** niye mutlu değil?

Kürt hareketinin zaferi niye onları sevindirmiyor?

İnkâr ve bastırma siyasetlerinden vazgeçilmesi, Kürt kimliğinin tanınması, PKK ile masaya oturulması Kemalist devletin yenilgisidir. Devletin, resmî ideolojinin, Türk milliyetçiliğinin yaşadığı bu yenilgi karşısında, niye “sol sosyalist çevreler” üzüntü duyuyor? Nasıl olabiliyor böyle bir gariplik?

Bu "sol sosyalist çevreler" devlete düşkünler, emperyalizme karşı olma bahanesiyle Misak-ı Millî sınırlarına düşkünler, Mustafa Kemal'den öğrendikleri Cumhuriyet laikliğine düşkünler.

Dindar bir hükümetin devrilmesi için önce darbeci askerlere, sonra Ergenekon'a, sonra da Kürt hareketine bel bağlamışlardı. Son umutları da suya düşüyor.

Bariş sürecine o yüzden sevinemiyorlar.

Demirtaş, Kışanak ve Aydar yanılıyor. Bu çevrelere "sol sosyalist" denmez. "**Kemalist**" denir.

Sosyalistler ise devletin yenilgisi karşısında coşku duyar, bu süreci çekincesizce tüm güçleriyle destekler.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaraya tuz basmak

Roni Margulies 24.04.2013

 Yaraya tuz basmak Bugün 24 Nisan.

Bir zamanlar iki milyona yakın Ermeni'nin yaşadığı bu topraklarda bugün sadece elli bin Ermeni vatandaşımız var.

Çok büyük çoğunluğunu 98 yıl önce bugün başlatılan soykırımda kaybettik.

Kaybetmediklerimizin torunlarının yarıya yakını İstanbul'un küçücük bir mahallesinde yaşıyor.

Bu sabah Kurtuluş sokaklarında yürüdüm bir süre.

Bakın hangi tabelaların altında yaşattırıyor devlet Kurtuluşlu Ermenileri:

Sadece soykırım değil. Özür dileyecek o kadar çok şey var ki!

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Millî bir felaket: Ters Atatürk

Roni Margulies 27.04.2013

 Millî bir felaket: Ters Atatürk Bir anlık dikkatsizlik nelere yol açabiliyor!

Allah korusun, bir de koşullar olumsuzsa, hava rüzgârlı filansa, bir anlık dikkatsizlik Atatürk'ün manevî kişiliğinin küçümsenmesi gibi millî felaketlere bile neden olabiliyor.

Nitekim Gebze Ticaret Odası çalışanlarının dikkatsizliği, altından millet olarak nasıl kalkacağımızı hâlâ bilemediğim bir afetle sonuçlanmış.

Doğal olarak, 23 Nisan nedeniyle Gebze Ticaret Odası binasına büyük bir Türk Bayrağı ile Atatürk'ün resmi asılmış.

Fotoğrafta gördüğünüz gibi, resim ve bayrak binanın bütününü kaplamıyor. Bu, birinci dikkatsizlik.

Belli ki, bayram hazırlıkları yapılırken, ya bina yanlış ölçülmüş ya da bayrakla resim. On beş katlı binayı Atatürk'le tamamen kaplamaya paraları yetmemiş olamaz herhalde! Kumaş ve boya fiyatları o kadar da yüksek değil.

İkinci dikkatsizlik ise daha da vahim.

Belki dikkatinizi çekmiştir: Atatürk binanın kenarında amuda kalkmış vaziyette!

Gebze halkı bu felaketi hemen fark etmiş tabii. Gazete haberlerine göre, "Ters görüntü vatandaşların tepkisine yol açtı. Oda yetkililerinin bilgilendirilmesi üzerine poster düzeltildi."

Gebze Ticaret Odası Başkanı Nail Çiler, Oda görevlisinin bir anlık dikkatsizliği sonucu olayın meydana geldiğini belirtmiş, *"Bu olaya çok üzüldük. İstemeyerek büyük bir hata yapılmış. Hata fark edildiği andan itibaren hemen düzeltme yapıldı, ancak bazı kişiler fotoğrafını çekmiş"* demiş.

Konuyla ilgili olarak ayrıca Gebze Ticaret Odası'ndan bir açıklama da yapılmış. Denilmiş ki, *"Atatürk posteri, 22 Nisan 2013 Pazartesi günü asılmaya çalışılırken rüzgâr nedeniyle askı ipinin kayması sonucu ters dönmüş, akabinde ilgililer tarafından hemen düzeltilerek, doğru biçimde asılmıştır. Olayda herhangi bir kasıt olmayıp söz konusu yanlışlıktan dolayı **tüm Türkiye Cumhuriyeti halkından özür dileriz**".*

İnsan Türkiye'yi nasıl sevmeyebilir?

Bu kadar komik, bu kadar sevimli başka ülke yok ki dünyada!

Bir ilçede bir resim yanlışlıkla ters asılmış, farkına varıldığında düzeltilmiş. Ve memleketin en önemli sanayi bölgelerinden birinde Ticaret Odası Başkanı *"tüm Türkiye Cumhuriyeti halkından"* özür diliyor!

Dünya nüfusunun tümü bir yana dursun, uzaylılara anlatsak bu olayı, onlar bile küçük yeşil antenlerini sallaya sallaya güler yahu!

Bizim memlekette ise bu olay karşısında dehşete kapılıp derhal teyakkuza geçecek, meseleyi manşetlere ve TBMM gündemine taşıyacak, Anıtkabir'e gidip Gebze Ticaret Odası'nı Atatürk'e şikâyet edecek bir insan kalabalığı var.

Zaten GTO Başkanı Nail Çiler de, deli olduğu için değil, bu kalabalığın varlığını bildiği için *"tüm Türkiye Cumhuriyeti halkından"* özür diliyor. Yönetim Kurulu toplantısında, *"Bu delilerin ne yapacağı belli olmaz, 'Gebze Ürünlerini Boykot Kampanyası' başlatabilirler, biz ne olur ne olmaz özür dileyelim"* denmiştir büyük ihtimalle.

Gerek yoktu aslında.

Bu kalabalığın siyasî temsilcileri şu anda çok meşgul. Gebze'yle uğraşacak vakitleri yok.

Barişi engellemeye, savaşın devamını sağlamaya çalışıyorlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özetlersem

Roni Margulies 01.05.2013

Durup dururken niye **"TC"** ibaresini tartışmaya başladı memleket?

Niye Göztepe takımının taraftarları İzmir'de maça "TC" tişörtleriyle gidiyor?

Devlet kurumlarının adı "TC" ile başlasa ne olur, başlamasa ne olur? Devlet, Türkiye devleti olmaktan mı çıkar? Gücü mü azalır? Yabancıların eline mi düşer?

Zonguldak'ta Âkiller Heyeti'nin düzenlediği toplantıda niye birileri kalkıp duvarda Atatürk resmi olmadığı için maraza çıkarıyor?

Niye yine birileri Heyet toplantıdan çıkarken Türk bayrakları sallayıp **"Öper misin? Ha? Ha? Öper misin?"** diye efeleniyor? Ve niye Heyet üyelerinden biri gidip bayrağı öpmek ihtiyacı hissediyor?

Niye **CHP milletvekili Aytun Çıray**, *"Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmaktan utananlara sesleniyorum: Siz hangi ülkenin vatandaşısınız? **Türk milleti adından, TC'den ve Türk bayrağından utananlar millî kâfirdir**"* diyor?

Mevcut düzeni koruma azmi

Neyin kavgası bu, neyin mücadelesi?

"TC" ibareleri, Atatürk portreleri ve Türk bayrakları neyi temsil ediyorsa, efelenen kesim belli ki onun kavgasını veriyor.

Neyi temsil eder peki bunlar?

Kemalist kadroların 1923'te kurduğu, **kaskatı, Türk, Sünni Müslüman, baskıcı ve dışlayıcı devleti** temsil eder.

Kürtleri, Alevileri, gayrimüslimleri, dindarları kabul etmeyen, ya değiştirmeye ya gitmeye zorlayan ya da öldüren devleti temsil eder.

Bugün Kürtlerin eşit vatandaş olarak kabul edilmesine karşı, dün dindar kesimleri temsil eden bir hükümetin iktidar olma hakkına karşı, evvelsi gün azınlıkların bu topraklarda rahatça yaşama hakkına karşı duran devleti temsil eder.

"TC", Atatürk ve bayrak, bu düzeni mevcut hâliyle koruma azminin simgeleridir.

Mustafa Kemal gibi olanlar

İşin garip tarafı, nüfusun yüzde 60-70 kadarı bir değişim sürecinin heyecanına kapılmışken, barış ve kardeşlik ve eşitlik söylemi yaygınlaşırken, eski durumu savunanların pek çoğu, bunu "sol" adına yaptığını iddia ediyor!

Cumhuriyet'te **Hikmet Çetinkaya**'nın şu mizah denemesini sizinle paylaşmak isterim örneğin:

"Bizde 'millîcilik' ya da 'ulusalcılık' nedense 'milliyetçilik' olarak algılanıyor..."

AKP'ye karşı muhalefet yapmak başka bir şey, ulusalcı olmak başka bir şey...

Ulusalcı-yurtsever olacaksınız!

Bunu ancak solcular, devrimciler yapar, eski faşolar ve onların yeniyetmeleri değil.

Siz bakmayın 'ulusalcıyım' diye ortalıklarda dolaşan derin milliyetçilere...

Gerçek ulusalcı, Mustafa Kemal gibi olanlardır..."

"Millîcilik" ya da "ulusalcılık" nedense "milliyetçilik" olarak algılanıyormuş! Allah Allah, ne garip değil mi?

"Türk milleti adından, TC'den ve Türk bayrağından utananlar millî kâfirdir" lafını nasıl algılayacaktık başka?

"Millî kâfir" ifadesini milliyetçi bir ifade olarak düşünmek çok mu büyük bir haksızlık olur acaba?

"Mustafa Kemal gibi olma" çağrısına ne demeli peki? Milliyetçilik olarak algılamamalıyız bunu, öyle mi?

Atatürk milliyetçiliği

Türkiye'de bugün "Mustafa Kemal gibi olmak" ne anlama gelir?

Kürtlerin eşit vatandaş olarak yaşamasına karşı çıkmak.

Herkese, Türk olsun olmasın, "Türk" demeye devam etmek.

Ama aslında Türk olmayanları "yabancı" olarak görmek.

Ve Türk'ün diğerlerinden üstün ve dolayısıyla daha mutlu olduğuna inanmak.

Türk'ün memleketin gerçek sahibi, diğerlerinin ise misafir ve sığıntı olduğuna, onların burada yaşamasına izin vererek Türk'ün büyüklük gösterdiğine inanmak.

Dindar insanların (ama Amerikalı dindarların değil, Türkiyeli dindarların) aydınlanmamış, geri ve gerici bir sürü olduğunu düşünmek ve bunların devlet zoruyla terbiye edilmesi gerektiğine kani olmak.

“Mustafa Kemal gibi” olmayanların seçtiği ve kendisi de “Mustafa Kemal gibi” olmayan bir hükümetin devlet eliyle devrilmesinin meşru olduğuna inanmak.

Bu dünya görüşüne kısaca “Atatürk milliyetçiliği” diyebiliriz.

Türkiye’de sosyalist olmak her şeyden önce bu dünya görüşüyle mücadele etmekten geçer.

Barıştan ve eşitlikten yana, devlete ve milliyetçiliğe karşı olmaktan geçer.

Dört yıldır bu köşede yazdığım her şeyin özeti bundan ibarettir.

Haydi şimdi bana eyvallah.

ronmargulies@btinternet.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)